

Giới thiệu Kiếm Động Trung Châu

Hiện vũ lâm đang trong tình trạng tam phân với ba thế lực đang kình chống nhau : Thông Thiên Giáo, Cửu Trùng Giáo và Vệ Đạo Minh. Nhờ có Thái Chính Cung đứng giữa không chế đại cuộc nên suốt hai tháng qua vũ lâm tạm thời được yên bình tĩnh lặng.

Thông Thiên Giáo và Cửu Trùng Giáo chỉ âm thầm phát triển thế lực và ngấm ngầm chống đối nhau, những cuộc xung đột giữa song phương đều diễn ra trong vòng bí mật. Còn Vệ Đạo Minh, một khối liên minh của Hắc Bạch lưỡng đạo, tuy cũng được xem là một trong ba chân vạc, nhưng thế đơn lực bạc, chỉ có thể cố gắng lo giữ thân.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chốn Võ Lâm Huyền Kinh Xuất Hiện Vì Bảo Vật Chia Rẽ Quần Tà

Công tử ...

Một danh xưng để chỉ các bậc vương tôn công tử con nhà hào phú, hay những người tuổi trẻ phong lưu, hào hoa anh tuấn.

Cũng có thể. Nhưng lại cũng không phải ...

Đó là một danh hiệu chấn động vũ lâm đương đại. Một danh hiệu kinh thần khiếp quỷ. Một danh hiệu được người người truyền tụng như một bậc thần nhân với một niềm tôn kính vô biên.

Khi nhắc tới danh hiệu này, không ai dám lớn tiếng, từ những con người bình thường cho đến những tay vũ lâm hào khách vốn chỉ quen chọc trời khuấy nước, và ngay đến những đại ma đầu giết người không chớp mắt. Tất cả đều không dám khiếm lễ mỗi khi nói đến danh hiệu này. Bởi vì mạo phạm đến công tử là xem như đã mạo phạm đến Thái Chính Cung, và đáng ngại hơn nữa, đã mạo phạm đến Vũ lâm tam cung.

Mặc dù sau này môn hạ của Thái Chính Cung, của Vũ lâm tam cung đã không còn gọi vị chủ nhân của họ là “công tử” nữa, mà đã đổi sang gọi bằng “vương thượng”. Nhưng người vũ lâm đã quen với danh xưng đầu tiên kia.

Vậy Thái Chính Cung, rồi Vũ lâm tam cung là những thế lực nào mà lại đáng sợ đến như thế ?

Không ai biết rõ.

Hiện người ta chỉ mới biết đến danh hiệu, chỉ danh hiệu thôi, của hai trong số Vũ lâm Tam cung : Nghi cung và Thái Chính Cung. Và trong vũ lâm đương đại, đây là những thế lực hùng mạnh nhất, thần bí nhất, và cũng ... giàu có nhất. Chỉ với mỗi danh hiệu truyền đi cũng đã đủ khiến cho quần ma khiếp hãi. Trước khi hành sự, các hào khách vũ lâm, chẳng kể chính tà ma đạo, đều phải suy xét xem hành động của mình có đụng chạm gì đến bọn họ hay không. Nếu có thì phải ngưng lại ngay, bằng không, hậu quả xảy ra tất sẽ ... vô cùng thê thảm.

Thái Chính Cung. Một thế lực hùng mạnh vào hàng bậc nhất, đủ sức chi phối cả vũ lâm. Vũ lâm tam cung. Một danh hiệu lầy lùm, một bí ẩn của vũ lâm mà ai ai cũng đều muốn biết. Thế nhưng, danh hiệu công tử kia lại càng lầy lùm hơn nữa, lại càng bí ẩn hơn nữa, và cũng lại càng gây hiếu kỳ hơn cả.

Một điều đại bí ẩn của vũ lâm.

Công tử ...

Là một con người. Đương nhiên. Một nam nhân. Đương nhiên phải là nam nhân. Một con người rất mực anh tuấn hào hoa. Điều này không ai bàn cãi. Một tu mi thượng phụ ngang tàng bất khuất. Điều này không ai dám chắc.

Vậy chàng là người thế nào ...

Có người nói rằng chàng là một bậc tuấn khách phong lưu văn nhã, tài hoa tuyệt thế, thi từ xuất chúng, văn chương sắc sảo, sở học uyên thâm, các môn thi phú cầm kỳ đều tinh thâm điêu luyện. Ngay cả các bậc túc nho, danh sĩ sau khi gặp chàng ai nấy đều chấp tay kính phục, hết lời tán tụng ngợi ca.

Lại có người bảo rằng chàng là một trang thiếu niên hiệp khách vũ công siêu tuyệt, kiếm pháp kinh nhân, các môn khinh công, chưởng chi cùng thập bát ban võ nghệ thấy đều tinh thông, chưa một ai xứng tay đối thủ. Đã lắm tay kiệt kiệt đều không chịu nổi một chiêu của chàng.

Có người còn nhất mực cho rằng chàng chính là một bậc Kiếm thánh, tay chỉ khẽ đưa lên, luồng bạch quang bay ra lấy đầu kẻ địch ở ngoài trăm trượng. Vì thế, dưới tay chàng không ai có thể chạy thoát ...

Và dù cho có người nói thế này, có người nói thế khác, thậm chí lời nói đối nghịch nhau như hai thái cực, nhưng ai ai cũng nhất mực bảo lưu ý kiến của mình. Họ còn lớn tiếng thề thốt rằng chính mắt họ đã nhìn thấy chàng thế này, thế khác. Khách vũ lâm cứ tiếp tục bàn cãi, hao tốn nhiều nước bọt. Và những trang hồng phấn giai nhân thì cứ ước ao, tơ tưởng ...

Vậy sao bọn họ không nghĩ rằng chàng có tất cả những đặc điểm đó, những tính cách đó. Không phải bọn họ chưa từng nghĩ tới, mà là không một ai tin rằng trên đời lại có một con người toàn mỹ đến như vậy.

Danh hiệu trên chỉ xuất hiện trong vũ lâm vài tháng nay mà hầu như khắp cả tam sơn ngũ nhạc, chín quận mười đô ai ai cũng biết, cũng nghe. Nhưng thật đúng với câu : thần long kiến thủ bất kiến vĩ. Chẳng một ai biết lai lịch, xuất thân của công tử. Ngay cả danh tính của chàng cũng chẳng mấy người biết, ngoài hai từ công tử đã mặc nhiên được dùng để chỉ danh chàng.

Đại thế vũ lâm ...

Hiện vũ lâm đang trong tình trạng tam phân với ba thế lực đang kinh chống nhau : Thông Thiên Giáo, Cửu Trùng Giáo và Vệ Đạo Minh. Nhờ có Thái Chính Cung đứng giữa khống chế đại cuộc nên suốt hai tháng qua vũ lâm tạm thời được yên bình tĩnh lặng. Thông Thiên Giáo và Cửu Trùng Giáo chỉ âm thầm phát triển thế lực và ngầm ngầm chống đối nhau, những cuộc xung đột giữa song phương đều diễn ra trong vòng bí mật. Còn Vệ Đạo Minh, một khối liên minh của Hắc Bạch lưỡng đạo, tuy cũng được xem là một trong ba chân vạc, nhưng thế đơn lực bạc, chỉ có thể cố gắng lo giữ thân.

Trong hai tháng qua, thế lực xuất hiện nhiều nhất trong vũ lâm lại là ... Thái Chính Cung. Nhân lúc tình hình tạm yên ắng, các viện trực thuộc Thái Chính Cung tăng cường phát triển việc thương mại, mở rộng địa bàn làm ăn buôn bán cũng như các lĩnh vực kinh doanh. Họ mang bán đủ các loại hàng mà trong lúc này đều được xem là thiết yếu, từ vũ khí, lương thực, y trang, dược liệu, ... cho đến các loại mê hương, độc chất, hỏa dược, hỏa khí, ... và đủ mọi phương tiện có thể dùng để đánh nhau.

Quan trọng nhất là tin tức.

Thái Chính Cung được xem là nơi cung cấp tin tức chính của vũ lâm. Chỉ cần bỏ tiền ra, dù là ai, dù thuộc thế lực nào, bất kể chính tà ma đạo đều có thể làm ăn buôn bán với Thái Chính Cung. Chỉ cần tuân thủ đúng các quy tắc.

Nhưng Thái Chính Cung lại tuyệt đối không nhúng tay vào việc vũ lâm. Vệ Đạo Minh đã ba lần đề nghị Thái Chính Cung đứng ra đảm nhận vai trò lãnh đạo nhưng đều không được đáp ứng.

Thái Chính Cung càng lúc càng thêm thần bí.

Sau hai tháng yên bình, vũ lâm đã bắt đầu nổi phong ba.

Vào giữa mùa đông ...

Ở chân Cửu Lý Sơn, tuyết rơi trắng xóa phủ kín cả đường mòn. Suốt vùng sơn lĩnh rộng lớn chạy dài mờ tít chân trời như đang hứng trọn hoa tuyết, tạo thành những thảm bông trắng muốt nơi những vùng đất đá hoang sơn hiu quạnh. Những con đường chạy theo triền núi, ngày hè nắng cháy, bụi đất tung bay mù mịt khi có kỵ mã lướt qua, giờ đây đã phủ một lớp thảm trắng lạnh lẽo im lìm.

Con đường vượt qua hoang lĩnh vốn đã hiu quạnh trong những ngày đẹp trời mà chỉ có những khách thương hay những đoàn bảo tiêu và khách giang hồ lui tới, thì giờ đây đã hoàn toàn vắng dấu chân người.

Cây cối trơ cành như đang ngủ say trong lớp tuyết. Vạn vật dường như cũng thế. Không tiếng chim hót, không tiếng côn trùng. Chỉ có những ngọn hàn phong vô tình như muốn thổi đùn giá lạnh.

Từ nhiều ngày qua, trên con đường núi hiểm trở này đã không có bóng người lai vãng. Tuyết rơi dày đặc, khí hậu lạnh giá, sơn đạo hiểm trở đã là những trở ngại lớn lao cho những xe hàng của khách thương và luôn cả khách giang hồ cũng chán ngán cái lạnh lẽo chốn non cao.

Nếu như không có việc thật cấp thiết, chẳng ai muốn có mặt tại nơi này.

Năm ngày ...

Mười ngày ...

Rồi nửa tháng trôi qua ...

Con đường chỉ phủ thêm một lớp tuyết dày đặc đã đông kết thành băng. Không ai tưởng được rằng trong lúc này lại có người di chuyển trên con đường núi quanh co khúc khuỷu ấy.

Tuyết vẫn cứ rơi ...

Nhưng rồi đột nhiên, vào một buổi chiều cũng giống như bao buổi chiều khác, khi con đường vẫn còn mang nặng lớp tuyết dày buốt giá, thì chợt nghe có những tiếng ngựa hí lên từng tràng phá tan sự yên tĩnh của núi đồi hoang lạnh. Một cỗ xe ngựa duy nhất được bốn con tuấn mã kéo đi vùn vụt trên sơn đạo, mặc cái lạnh cắt da cùng lớp tuyết phủ dày cản trở bước hành trình.

Cỗ xe được che bọc kín mít, tứ bề phủ gấm, sơn son thếp vàng óng ánh, rõ là phải thuộc hàng danh gia thế tộc. Gã phu xe dáng người cao lớn, vạm

hoàng y, điều khiển cỗ xe tứ mã này rất thành thạo. Mỗi khi gã thét lên với chiếc roi nhịp xuống là bốn con ngựa trườn tới, kéo theo cỗ xe lướt trên mặt tuyết chạy tới băng băng.

Cùng đi hộ tống cỗ xe này là một đoàn kỵ sĩ gồm hai mươi người cũng đều vận hoàng y, khí thế oai phong hùng tráng. Tất cả những con ngựa mà họ cưỡi đều là giống danh câu tuần mã.

Toán kỵ sĩ chia ra đi phía trước, phía sau và hai bên cỗ xe, mỗi bên năm người. Cả đoàn lầm lũi đi, không một tiếng nói cười trò chuyện. Chỉ có gã phu xe là thỉnh thoảng mới mở miệng lên tiếng điều khiển tuần mã kéo xe mà thôi. Đường như tất cả đều muốn nhanh chóng rời khỏi khu vực này.

Đoàn xa mã vẫn cứ mãi miết đi cho đến tận lúc trời ngả bóng hoàng hôn thì mới đến được vùng bằng phẳng nơi đỉnh dốc. Bốn con ngựa kéo xe đã mệt nhoài. Gã phu xe nhìn từng con ngựa đang sùi bọt mép, quyết định sẽ thay bốn con dự bị thế vào để kéo xe. Đoàn người đành tạm dừng lại. Hai mươi hoàng y kỵ sĩ dàn ra bảo vệ cỗ xe trong lúc gã phu xe làm việc.

Bất chợt, nghe “vút” một tiếng, một vật lao vút ra cắm giữa sơn đạo trước mặt bọn Hoàng y kỵ sĩ. Một lá cờ xéo góc màu đỏ, có thêu bốn chữ trắng “Độc Hóa Ma Quân” hiện hiện trước mắt mọi người.

Cả bọn đồng quát vang một tiếng, nhất tề nhảy khỏi lưng ngựa, rút kiếm cầm sẵn trên tay, dàn ra xung quanh cỗ xe chuẩn bị ứng chiến. Toán kỵ sĩ này có lẽ đã được huấn luyện rất kỹ lưỡng nên ngộ địch không loạn, ai nấy đều lăng lăng giữ vững vị trí, vẻ mặt nghiêm trọng, chú tâm chờ địch.

Một người trong bọn trầm giọng quát :

- Đã đến rồi sao còn không mau hiện thân ?

Sau tiếng quát của gã, một tràng cười âm lạnh chợt cất lên lồng lộng giữa không gian, như muốn làm rơi rã lớp tuyết bám trên cành cây ngọn cỏ, như xói vào thính giác từng người đang hiện diện tại trường.

Nối tiếp tiếng cười, từ trong đồng tuyết trắng bên đường, một bóng người như vệt lửa đỏ lao vút ra đứng sừng giữa đường, bên cạnh lá hồng kỳ. Quét đôi mắt đỏ rực như than lửa, tóc râu đều đỏ, vôi trang phục đều đỏ như máu, nổi bật trên nền tuyết trắng, lão kia nhìn chằm chằm vào bọn Hoàng y kỵ sĩ, quát lớn :

- Đã biết danh Độc Hóa Ma Quân ta thì nên để vật đó lại.

Một gã Hoàng y kỵ sĩ có vẻ là chỉ huy quét ánh mắt quan sát khắp bốn phía mà chẳng thèm nhìn ngó gì đến lão Độc Hóa Ma Quân lấy một lần, khiến lão giận sôi ruột. lát sau, gã cao giọng quát :

- Nơi đây còn ai nữa, hãy mau hiện thân đi.

Liền ngay sau đó có mấy mươi bóng người từ hai mé rừng ồ ạt lao vút ra, bao quanh cỗ xe và bọn Hoàng y kỵ sĩ. Dù vậy, toán Hoàng y kỵ sĩ vẫn tiếp tục kiên thủ trận thế, mặt không biến sắc. Gã chỉ huy đưa mắt quan sát từng người, khẽ lầm bầm :

- Song quý nhị trùng, Mông Sơn Phiến Tăng, Thạch Đầu Ma Sư của Thiếu Lâm, Sĩ Lộ yêu đạo của Thanh Thành, Thiết thủ quái khát của Cái Bang, Diêm Thương Song Tuyệt Kiếm ... Hừ, đủ mặt cả.

Đôi bên đối mặt nhau, trừng mắt nhìn nhau, sắc diện bùng bùng sát khí. Ai nấy đều đã lăm lăm khí giới trong tay. Chỉ cần có một tiếng hô hào của ai đó là trường kịch chiến sẽ khai diễn tức thì.

Chợt từ trong cỗ xe có tiếng hỏi vọng ra :

- Nhị vị thống lĩnh. Ngoài đó đang xảy ra chuyện gì vậy ?

Gã kia, hẳn là một trong hai vị thống lĩnh, vội ứng tiếng đáp :

- Bẩm An chấp sự. Có một bọn cường khấu chặn đường định cướp hàng.

Giọng trong xe nói :

- Ái chà. Lại có kẻ to gan lớn mật dám chặn đường định cướp đoạt hàng hóa của bản cung ư ? Hãy mau mở cửa ra. Bản nhân muốn xem thử bọn chúng là thần thánh phương nào mà to gan đến thế.

Gã thống lĩnh kia liền ứng tiếng vâng dạ, rồi cùng một gã nữa, có lẽ cũng là một vị thống lĩnh, tiến đến mở cửa xe ra. Từ bên trong cỗ xe, một nhân vật vận y phục thương nhân bằng gấm đoạn rất hoa lệ, tuổi đã quá ngũ tuần, trên tay đang cầm một quyển sổ khá dày, thung thảng bước ra. Người này tức là An chấp sự, nhân vật phụ trách cuộc chuyển vận hàng hóa lần này.

An chấp sự đảo mắt quan sát toàn trường một lượt rồi đưa tay chỉ lá hiệu kỳ cắm trên nóc xe, cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Các vị chắc đã biết đây là hàng hóa của Thái Chính Cung ?

Giọng nói của An chấp sự tuy nghe hơi có vẻ lạnh lùng, nhưng lời nói vẫn nhã nhặn, có lẽ điều đó đã là thói quen của một thương nhân. Độc Hóa Ma

Quân cất tiếng cười âm hiểm, nói :

- Biết rồi. Thế thì sao ?

An chấp sự cười nhạt nói :

- Vậy là các vị dự định đối nghịch với bản cung ? Các vị nên biết, trước nay bản cung đối với kẻ địch chẳng nương tay bao giờ.

Độc Hòa Ma Quân cười ha hả nói :

- Đối nghịch thì sao ? Vì vật đó, dù cho có đối nghịch với ông trời ta cũng không ngại. Tốt nhất là các ngươi nên để vật đó lại. Bọn ta sẽ tha mạng cho.

Trong bọn chúng chợt có tiếng nói :

- Không thể tha được. Cần phải giết hết để bịt đầu mối. Nếu không bọn họ truy cứu thì nguy.

Độc Hòa Ma Quân quay lại nhìn tên vừa lên tiếng, cười nhạt nói :

- Hừ ! Các ngươi sợ Thái Chính Cung đến thế hay sao ? Nếu đã như vậy thì lúc đầu đừng tham gia vào vụ này.

An chấp sự khề hừ lạnh nói :

- Ái chà. Khẩu khí lớn lắm. Triệu thống lĩnh. Bọn chúng gồm những tên nào ? Hãy mau điểm danh.

Triệu thống lĩnh, gã chỉ huy lên tiếng lúc này, vội cung kính nói :

- Dạ. Bẩm An chấp sự. Bọn chúng gồm Độc Hòa Ma Đầu, Song quý nhị trùng, Mông Sơn phiến tặc, Thạch đầu ma sư, Sĩ Lộ yêu đạo, Thiết thủ quái khát, Điểm Thương Song Xú Kiếm, ...

Gã kể một loạt danh hiệu từng người một, dùng toàn những danh từ mỉa mai sỉ nhục bọn chúng như Sĩ Lộ đạo nhân gọi thành Sĩ Lộ yêu đạo, Độc Hòa Ma Quân thành Độc Hòa Ma Đầu, Điểm Thương Song Tuyệt Kiếm thành Điểm Thương Song Xú Kiếm, ... Kẻ nào nghe gã điểm đến tên đều biến sắc, vừa giận vừa run. Nhất là khi thấy An chấp sự cầm cúi ghi tất cả vào quyển sổ đang cầm trên tay.

Sau khi đã nghe Triệu thống lĩnh điểm danh tất cả bọn địch nhân, An chấp sự chợt chép miệng nói :

- Ái chà. Dù cả Hắc bạch lưỡng đạo. Xem ra phen này bọn Vệ Đạo Minh vận số đã tận tuyệt rồi đây.

Triệu thống lĩnh nói :

- Bẩm An chấp sự. Ngoài tên Sĩ Lộ yêu đạo và hai tên Điểm Thương Song Xú Kiếm kia, bọn chúng kỳ dư đều là phản đồ, đã bị đuổi khỏi môn trường từ lâu, hiện đang hành tẩu giang hồ độc lai độc vãng.

An chấp sự khề hừ một tiếng, nhưng không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn Sĩ Lộ đạo nhân và Điểm Thương Song Tuyệt Kiếm. Triệu thống lĩnh lại nói tiếp :

- Bọn chúng thấy đều đáng chết. Xin An chấp sự hãy mau phóng tín hiệu. Chúng ta nếu không giết hết được chúng thì chỉ cần kiên thủ được chừng hai canh giờ là người của ta sẽ đến cứu viện ngay.

An chấp sự cau mày hỏi :

- Chúng ta có thể kiên thủ nổi không ?

Triệu thống lĩnh đáp :

- Dạ. Giết sạch bọn chúng thì hạ chức không dám đoan quyết. Nhưng tin chắc rằng bọn chúng cũng chẳng làm gì được chúng ta.

An chấp sự lại quay sang gã thống lĩnh còn lại, hỏi :

- Ý Vương thống lĩnh thế nào ?

Vương thống lĩnh cung kính đáp :

- Bẩm An chấp sự. Ý của hạ chức cũng giống Triệu huynh đệ. Bọn hạ chức sẽ bảo vệ An chấp sự rút vào yếu địa cố thủ, chờ viện binh đến.

An chấp sự thờ dài nói :

- Vương thượng đã ban huấn dụ không được để xảy ra xung đột với người vũ lâm. Hễ đánh nhau tất sẽ có huynh đệ thương vong. Nhưng ...

Ngừng lời giây lát, An chấp sự lại nói tiếp với giọng kiên quyết :

- Chuyện đã thế này rồi. Nếu như chẳng còn phương cách nào khác thì có lẽ cũng đành phải làm thế thôi chứ biết sao hơn.

Rồi y chấp hai tay sau lưng, ngửa mặt nhìn trời, tỏ vẻ như đang suy nghĩ mông lung lắm. Bọn địch đang bao vây xung quanh nghe bọn họ bàn tán như thế cũng có vẻ chùn nhụt, một số còn lộ vẻ khiếp sợ, khí thế không còn như lúc đầu. Độc Hòa Ma Quân thấy vậy vội gần giọng hỏi :

- Các ngươi đã bàn bạc xong chưa ? Quyết định thế nào ?

An chấp sự chột khê thờ phào, đưa mắt nhìn lão ma, rồi chột giữ ống tay áo phất mạnh lên không. Bỗng nhiên, một cây pháo bay lên tua tủa hàng vạn ánh lưu tinh lấp lánh. Quân tà nhìn thấy đều biến sắc. Tuy nhiên, theo như lời nói của An chấp sự lúc đầu thì phải sau khoảng hai canh giờ nữa, viện thủ của Thái Chính Cung mới đến được nơi đây nên bọn chúng cũng đỡ phần lo lắng.

An chấp sự lại nhìn bọn địch mỉm cười hỏi :

- Các vị định chiếu cố vật gì của bản hiệu thế ?

Không muốn mất thêm nhiều thời gian, Độc Hòa Ma Quân nói ngay :

- Bọn ta chỉ cần các ngươi trao ra quyền Vô Tự Thiên Thư, còn những thứ khác bọn ta chẳng thèm để tâm đến.

An chấp sự nói :

- Bản nhân phụng mệnh chuyển hàng chuyển này, trong xe chỉ có một pho “Vô Tự Huyền Kinh” chứ không có quyền “Thiên Thư” nào cả.

Bọn địch vừa nghe nói đến bốn chữ “Vô Tự Huyền Kinh” thì ánh mắt lập tức sáng rỡ. Tên nào tên nấy cũng đều có vẻ bồn chồn, sự thèm thuồng lộ rõ trên nét mặt. Độc Hòa Ma Quân vội nói :

- Đó. Đó. Chính là pho kinh đó đấy.

An chấp sự tươi cười nói :

- Hóa ra là thế. Nhưng bản nhân nhận thấy các vị dường như không cùng một toán. Vậy bản nhân sẽ phải trao kinh cho ai đây ?

Ngừng lời giây lát, lướt mắt quan sát bọn quân tà, ước lượng thái độ của chúng, rồi y lại mới nói tiếp :

- Pho kinh này khá là đặc biệt, không giống những pho kinh thông thường. Nếu muốn nghiên cứu thì phải tìm một nơi thật vắng vẻ yên tĩnh, một mình tham luyện. Hễ có kẻ thứ hai bên cạnh tất phải phân tâm mà việc tham luyện sẽ bất thành. Vì thế mà không thể cùng nhau nghiên cứu được. Và lại, pho Huyền Kinh vốn không có một chữ nào, muốn chia cho mỗi người một phần cũng không thể được.

Cả bọn quân tà đều ngẩn người nhìn nhau. Lời nói của An chấp sự thật hữu lý. Pho kinh kia vốn không thể đem phân chia được, mà bọn quân tà cũng không ai muốn chia sẻ cho kẻ khác. Hết thấy bọn chúng tên nào cũng đều muốn độc chiếm cả. Do đó mà việc định đoạt không phải dễ dàng. Vậy mà trước giờ bọn chúng chưa nghĩ đến điểm này. Giờ biết phải tính sao.

Bỗng đâu nghe Độc Hòa Ma Quân cất giọng cười lớn :

- Ngươi cứ giao kinh cho ta là được rồi.

An chấp sự hỏi :

- Các vị kia có đồng ý không ?

Độc Hòa Ma Quân nhìn cả bọn, cười nhạt nói :

- Ta tin rằng chẳng ai dám phản đối đâu.

Trong bọn quân tà có một lão đạo nhân gầy gò, mũi chim ưng, chắc là Sĩ Lộ yêu đạo, lớn tiếng nói :

- Ngươi định lợi dụng bọn ta để rồi hưởng lợi một mình hay sao ? Tuy ngươi có vũ công cao cường thật đấy, nhưng chưa chắc đã có thể chống lại sự liên thủ quần công của tất cả bọn ta.

Lão ma tức giận tổng một chương mười thành về phía lão đạo. Nhưng lão đạo như đã có sự chuẩn bị từ trước nên đã vội vã nhảy sang bên lánh tránh. Đoạn lão quay lại nhìn đám quân tà, lớn tiếng nói :

- Các vị. Chúng ta đã nhọc sức đến đây, chẳng ngại mạo hiểm kết thù với Thái Chính Cung, chẳng lẽ lại để cho lão ta một mình hưởng lợi hay sao ? Chúng ta hãy liên thủ hạ lão trước, pho kinh sẽ định đoạt sau.

Cả bọn đều ứng tiếng nói :

- Phải đó.

Độc Hòa Ma Quân nộ hỏa xung thiên, tức giận Sĩ Lộ lão đạo đã phá hỏng đại sự của lão, liền xông tới định cho lão mũi trâu kia một trận. Lão ma đã động sát khí, định chỉ một chiêu sẽ giết chết đối phương ngay. Nhưng hành động trong lúc nóng giận đó của lão đã làm hại lão. Tất cả các loại vũ khí của bọn quần tà đang hướng vào toán Hoàng y kỵ sĩ thì nay lại chuyển đối tượng mà nhắm vào Độc Hòa Ma Quân. Lão ma thấy vậy cũng có vẻ e ngại, vội đình thủ, nói :

- Pho kinh chưa lấy được vào tay mà chúng ta lại tàn sát lẫn nhau thế này thì chỉ có lợi cho bọn Thái Chính Cung mà thôi.

Lão đạo sĩ cười nhạt nói :

- Ngươi nói hay nhỉ. Chỉ có điều là nếu lúc này mà pho kinh đã vào tay thì chỉ có lợi cho ngươi mà thôi.

Độc Hòa Ma Quân tròn mắt nhìn lão đạo trùng trùng, nộ khí dâng lên, nhưng rồi đã cố dần xuống, nói :

- Tạm thời ta để cho lão mũi trâu ngươi được đắc ý đấy. Sau khi xong việc ở đây rồi thì lão sẽ biết tay ta.

Lão đạo không chịu nhịn, khiêu khích :

- Được thôi. Miễn sao ngươi chịu từ bỏ pho kinh thì ngươi muốn thế nào ta cũng xin chiều.

Độc Hòa Ma Quân cũng là một kẻ xảo quyệt, đảo tròn song mục, suy nghĩ giây lát rồi ha hả cười lớn, nói :

- Được thôi. Được thôi. Nếu lúc này ta chịu từ bỏ pho kinh thì ta muốn thế nào ngươi cũng đồng ý hết phải không ?

Lão đạo giật mình nhìn sững lão ma, rồi cười xảo quyệt, nói :

- Đúng thế. Ngươi muốn thế nào ta cũng xin chiều. Bất quá ta sẽ liệu cái mạng già này để bồi tiếp ngươi.

Độc Hòa Ma Quân nói :

- Không đến nỗi thế đâu. Hôm nay ta có thể từ bỏ pho kinh, thậm chí còn có thể giúp lão giành lấy pho kinh nữa. Chỉ có điều ...

Lão đạo một lần nữa giật mình, hỏi :

- Ngươi muốn điều kiện gì ?

Đến phiên Độc Hòa Ma Quân cười xảo quyệt, nói :

- Cũng không có gì nhiều. Chỉ cần lão chấp nhận sau khi giành được pho kinh rồi nhường nó lại cho ta là được.

Lão đạo cũng không chịu thua, cười nói :

- Được thôi. Ta xin hứa chắc rằng khi pho kinh đã vào tay, ta sẽ nhường nó lại cho ngươi. Chỉ có điều ...

Độc Hòa Ma Quân cau mày hỏi :

- Có điều thế nào ? Lão muốn ta cho lão cùng nghiên cứu chung phải không ?

Lão đạo lắc đầu quầy quậy, nói :

- Không đâu. Không đâu. Lẽ nào lại thế. Khi ta đã nhường nó cho ngươi thì sẽ không bao giờ nhìn đến nó nữa. Chỉ có điều ...

Lão ma nóng ruột hỏi :

- Có điều thế nào ?

Lão đạo đáp :

- Ngươi hãy chờ thêm mười năm nữa rồi ta sẽ nhường nó cho ngươi.

Lão ma tức uất vừa xuất chiêu vừa xông tới, nhưng quần tà đã giữ vũ khí cản lại. Lão đạo lại để thêm :

- Các vị. Nếu như hôm nay mọi người có thể giết được lão ma đầu kia thì ta sẽ không tranh giành pho kinh với mọi người nữa.

Bọn quần tà nhao nhao hỏi :

- Thật không ?

Lão đạo nói :

- Sao lại không thật. Ta xem thấy lão ma đầu kia đã hận ta đến tận xương tủy. Nếu như hôm nay lão ta không chết thì ta khó sống. Thôi thì giữ lấy tính mạng của mình vẫn quan trọng hơn.

Thế là quần hùng hăm hăm nhìn Độc Họa Ma Quân. Thật ra thì tất cả bọn họ cũng đều xem lão ma là đối thủ nguy hiểm nhất, cần phải trừ diệt trước. Lão ma tuy có phần nao núng, nhưng vẫn gượng nói :

- Các ngươi cứ xông cả lên. Một mình ta chấp hết các ngươi đấy.

Tuy vậy, song phương cũng chỉ hăm hè nhìn nhau chứ chưa định động thủ, bởi không phe nào nắm chắc phần thắng. Và bọn quần tà vẫn tiếp tục bao vây Độc Họa Ma Quân, đề phòng lão giở trò. Một tên trong bọn nói với lão đạo :

- Lão rảnh tay, hãy mau thương lượng với bọn Thái Chính Cung đi. Chúng ta chỉ cần kinh, không cần người.

Lão đạo gật đầu, rào bước đi về phía An chấp sự.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Vì Tham Tâm Ma Đầu Bỏ Mạng Tranh Bảo Vật Chấn Động Trung Châu

Lại nói, sau khi quần tà đã ngăn được Độc Họa Ma Quân rồi, Sĩ Lộ lão đạo thẳng bước đến trước An chấp sự. Lão cười hề hề nói :

- Các vị đã nghe bọn ta nói gì rồi chứ ?

An chấp sự tươi cười đáp :

- Có nghe. Nhưng rồi sao ?

Lão đạo nói :

- Vậy phiền đại lão bản hãy trao pho kinh cho ta.

An chấp sự cười cười nói :

- Mọi người đồng ý để đạo trưởng nhận lấy pho kinh ư ?

Lão đạo chưa kịp đáp thì Độc Họa Ma Quân đã lớn tiếng nói :

- Nếu lão ta mà lấy được pho kinh vào tay rồi quay lưng đào tẩu thì tất cả chúng ta đều xôi hồng bông không hết.

Dù đang đối địch, bọn quần tà đều nhận thấy lời nói của lão ma cũng rất hữu lý. Ai nấy đều nghĩ : “Lão mồi trâu kia trông xảo quyết lắm, chẳng đáng tin chút nào”. Trong bọn quần tà đang bao vây Độc Họa Ma Quân, một hòa thượng đầu bóng láng như quả dưa, cất giọng ồm ồm :

- Sĩ Lộ lão đạo. Lão đã nói không cần lấy pho kinh nữa thì hãy lùi xa ra đi. Pho kinh cứ để xuống đất cũng được.

Lão đạo đảo tròn cặp mắt, lưỡng định tình thế, rồi cũng lùi lại phía sau hơn hai trượng. Nhưng bọn quần tà vẫn chưa an tâm, bắt lão lùi thêm mấy trượng nữa. Song, An chấp sự lại tươi cười nói tiếp :

- Các vị bắt bản nhân giao nộp pho “Vô Tự Huyền Kinh” là làm khó bản nhân rồi. Bản nhân phụng mệnh chuyển hàng, nếu như để mất là mang tội không nhỏ. Chuyện này chắc các vị cũng hiểu.

Bọn quần tà đều biến sắc. Một tên gần giọng nói :

- Các ngươi dám không giao ư ?

An chấp sự vẫn tươi cười nói :

- Các vị nên nhớ, pho kinh vẫn đang trong tay bản nhân. Chỉ cần bản nhân muốn, nó sẽ lập tức bị hủy ngay.

Sắc mặt bọn quần tà càng thêm khó coi. Một tên thét lên :

- Các nguoi mà dám hủy pho kinh thì ta nhất quyết không để cho các nguoi được chết yên lành.

An chấp sự vẫn không đổi sắc, cười nói :

- Bản nhân không dám nói là có thể làm gì được các vị, nhưng muốn giữ thân thì thừa sức. Chứ không lẽ môn hạ Thái Chính Cung toàn là đồ vô dụng cả hay sao ? Hơn nữa, bản nhân đã phóng tín hiệu cầu viện. Chẳng bao lâu nữa thôi là sẽ có viện thủ đến tiếp trợ. Thế nhưng ...

Bọn quần tà đều có vẻ lo ngại. Lời nói của An chấp sự không hẳn là một lời đe dọa suông. Trước nay chưa có một người nào dám cho rằng môn hạ Thái Chính Cung là đồ vô dụng. Hơn nữa, cả địch hữu đều đánh giá rất cao khả năng của Thái Chính Cung. Các nhân vật của Thái Chính Cung thường có những thứ bảo bối phòng thân rất lợi hại. Tên Phiến tăng trong bọn liền hỏi :

- Nhưng cái gì ?

An chấp sự cười nói :

- Bản nhân cũng hiểu các vị đều không muốn bỏ qua pho kinh. Mà bản nhân cũng chẳng muốn có xảy ra xung đột chút nào. Thôi thì bản nhân đề nghị thế này : mỗi bên hãy chịu nhường một bước vậy.

Độc Hòa Ma Quân hỏi :

- Nhượng bộ gì chứ ?

An chấp sự nói :

- Chúng ta hãy làm một cuộc trao đổi nhé.

Bọn quần tà đều giật mình sững sốt. An chấp sự đã nói một câu không ai ngờ đến. Cả bọn nhao nhao hỏi :

- Trao đổi thế nào ?

- Lấy gì để trao đổi.

An chấp sự thùng thảng nói :

- Pho kinh này có giá trị rất lớn, chắc các vị cũng đều đã biết rồi. Mà bản cung xưa nay rất coi trọng việc thương mại. Tiếc là các vị đi như thế này chắc cũng chẳng mang theo được bao nhiêu tiền. Vụ này không thể xem là một vụ mua bán được, đành chỉ xem là một vụ trao đổi mà thôi.

Độc Hòa Ma Quân gắt :

- Nguoi nói nhiều quá. Trao đổi thế nào, mau nói nhanh đi.

An chấp sự không hề tức giận, như không hề để lời nói của lão ma vào tai, vẫn thùng thảng nói tiếp :

- Các vị cũng đang gặp khó khăn là vấn đề pho kinh sẽ thuộc về ai. Thế thì bây giờ chúng ta sẽ mở một cuộc tranh tài công bằng, lấy pho kinh làm phần thưởng. Ai trấn áp được tất cả những người còn lại thì pho kinh sẽ thuộc về kẻ đó.

Tranh tài kiểu đó thì đối với Độc Hòa Ma Quân thật vô cùng có lợi. Trong bọn quần tà hiện diện tại đây không có ai có võ công cao siêu bằng lão. Nhưng lão ma vẫn còn e ngại một điều, liền hỏi :

- Vậy nếu các nguoi thắng thì pho kinh lại thuộc về các nguoi phải không ?

An chấp sự mỉm cười nói :

- Nếu các vị muốn thì các huynh đệ của bản cung có thể không xen vào cuộc tranh tài này. Thật ra thì tuân theo huấn dụ của vương thượng, bản cung trước nay không hề can dự vào những cuộc tranh chấp trong giới võ lâm. Thế cho nên bản nhân cùng các huynh đệ tại đây có đứng ngoài làm trọng tài, giúp các vị phân định thắng thua cũng chẳng hề gì. Nhưng có điều ...

Nhìn bọn quần tà một lượt, An chấp sự mới trầm giọng nói :

- Sẽ phải có sự trao đổi tương ứng mới được.

Độc Hòa Ma Quân hừ lạnh nói :

- Thứ gì có thể trao đổi được với “Vô Tự Thiên Thư” kia chứ ? Người cũng đã biết bọn ta không có mang theo thứ gì quý báu mà.

An chấp sự cười nói :

- Không. Ý của bản nhân không phải như vậy. Bản nhân không hề có ý làm khó các vị. Thứ mà bản nhân muốn trao đổi các vị hoàn toàn có thể đáp ứng. Cũng chỉ là một yêu cầu nhỏ nhỏ thôi, đối với các vị cũng chẳng có hại gì. Chẳng qua là không biết các vị có bằng lòng bỏ con tép bắt con tôm hay không mà thôi.

Độc Hòa Ma Quân hỏi :

- Thật ra thì thế nào ? Mau nói đi.

An chấp sự nói :

- Để bản nhân có thể trở về phục mệnh, bản nhân đề nghị thế này : trong các vị đây, người nào muốn tham gia vào cuộc tranh đoạt pho Huyền Kinh thì phải viết ra một môn công phu đặc ý nhất của mình trao lại cho bản nhân, xem như là để đền bù lại việc bản nhân trao ra pho kinh. Các vị thấy thế nào ?

Độc Hòa Ma Quân nói :

- Nghe cũng được đấy chứ. Nhưng người phải đem pho kinh ra đây cho chúng ta xem trước.

Thấy lão ma đã đồng ý, An chấp sự liền đưa mắt nhìn những người còn lại. Bọn họ ai nấy cũng đều tán đồng đề nghị của An chấp sự, bởi nếu không chịu như vậy thì An chấp sự có thể dễ dàng hủy pho kinh, đối với bọn họ cũng chẳng có lợi gì. Một tên trong bọn lại nói thêm :

- Chúng ta đồng ý trao đổi, nhưng phải được xem pho kinh trước.

An chấp sự gật đầu, leo lên xe lấy xuống một chiếc hộp đồ. Trên nắp hộp được vẽ những dấu hiệu rất kỳ lạ. Chỉ mới nhìn qua chiếc hộp cũng đủ biết những vật chứa bên trong hẳn không phải là thứ tầm thường. An chấp sự từ từ mở nắp chiếc hộp. Bọn quần tã đều trở mắt nhìn chăm chăm.

Toàn trường chợt im phăng phắc.

Sau khi nắp hộp được mở ra, mọi người đều nhìn thấy chứa đựng bên trong là một pho kinh sách bìa bằng lụa đã ủa vàng, trên có đề bốn chữ cổ triện : Vô Tự Huyền Kinh. Cả bọn đôi mắt sáng rực, nhìn chăm chăm vào pho kinh, lộ vẻ thèm thuồng. Kẻ nào kẻ nấy cũng đều muốn pho kinh kia ngay lập tức trở thành của mình, và cảm thấy như chỉ có mình là xứng đáng trở thành chủ nhân của nó.

An chấp sự còn lấy pho kinh giở ra cho mọi người xem vài trang bên trong, quả là một pho Vô Tự Kinh, trong sách không hề có một chữ nào. Sau đó y mới xếp lại, cẩn thận đặt lên một tảng đá bên đường, đoạn nói :

- Bản nhân đã trao kinh rồi. Giờ đến lượt các vị.

Vừa nói y vừa rút chỉ may gáy quyển sổ mà y đang cầm trên tay, lấy ra một xấp giấy trắng, rồi lại lấy từ trong áo ra bút mực, đưa tất cả cho Độc Hòa Ma Quân. Lão ma ngần ngại một lúc, rồi hỏi :

- Bọn ta quyết đấu với nhau, các người không xen vào chứ ?

An chấp sự gật đầu :

- Từ trước đến nay, bản cung luôn nói một là một, nói hai là hai. Nếu như các vị đã không tin tưởng thì vụ trao đổi này đừng nhắc đến nữa. Nhưng bản nhân cũng xin nhắc trước một điều là chưa chắc các vị có thể nghiên cứu thành công pho “Vô Tự Huyền Kinh” này. Chuyện này giống như một vụ đánh cược. Nếu thành công thì được tất cả, bằng như thất bại là mất uống một môn công phu đó.

Độc Hòa Ma Quân cười ha hả nói :

- Mất một môn công phu thì nào có đáng kể gì. Nếu như lão phu mà luyện thành những tuyệt kỹ có trong pho Vô Tự Thiên Thư thì chẳng phải tự nhiên sẽ trở thành Thiên Hạ đệ nhất cao thủ hay sao. Dù cho có mất đi mấy chục môn công phu thì cũng chẳng tiếc chứ nói gì chỉ có một môn.

Nói rồi lão ma cầm cúi ghi chép. Sau đó lão trao giấy bút cho người bên cạnh. Cả bọn quần tã còn lại liền xúm nhau hội ý, xong rồi cũng cầm cúi ghi chép. Cuối cùng bọn họ trao xấp giấy cùng bút mực lại cho An chấp sự.

Thấy Sĩ Lộ đạo nhân vẫn đứng bên ngoài xem mọi người hành động chứ không tham gia, An chấp sự cười hỏi :

- Đạo trưởng đã quyết định từ bỏ pho kinh, không tham gia vào cuộc tranh hùng phải không ? Nếu thế thì có bản nhân đây làm chứng, sau này đạo trưởng không được quyền đòi hỏi pho kinh đấy nhé.

Sĩ Lộ lão đạo ngần ngừ giây lát. Lão có mưu đồ riêng nên mới đứng ngoài cuộc. Nhưng An chấp sự đã tuyên bố vậy rồi, nếu lão không tham gia thì sau này đừng mong giành được pho kinh vào tay, bởi chắc chắn người của Thái Chính Cung sẽ can thiệp. Sau một lúc suy nghĩ, lão mới nói :

- Tham gia chứ. Sao lại không tham gia ?

Lão tiến tới nhận lấy xấp giấy từ tay An chấp sự, cũng cầm cúi ghi chép. Một tên trong bọn quần tà mỉa mai :

- Thì ra lão cũng tham pho kinh chứ có khác gì bọn ta.

An chấp sự mỉm cười đỡ lời thay cho lão đạo :

- Các vị hiện diện tại đây ai mà không vì pho kinh kia chứ ? Còn lời hứa khi nãy của đạo trưởng, vì các vị đã bãi bỏ cuộc họp chiến nên lời hứa đó đâu còn giá trị nữa. Phải thế không nào ?

Lúc này, lão đạo đã ghi chép xong, trao trả lại giấy bút. An chấp sự nhận lấy, giờ quyền sở ra xem qua một lượt, rồi cẩn thận cất lại vào trong chiếc hộp đồ mà trước đó đã dùng để đựng pho “Vô Tự Huyền Kinh”. Xấp giấy này tuy không có giá trị bằng pho kinh kia, nhưng cũng có thể xem là một bảo vật. Sau đó y mang chiếc hộp đi vào trong xe, và rồi ở luôn trong đó.

Lúc này, tại trường đã bắt đầu diễn ra cuộc tranh hùng. Như đã ước định từ trước, cả bọn quần tà bất thần vây lấy Độc Hòa Ma Quân, chẳng nói chẳng rằng xông vào tấn công lão ma tới tấp.

Lão ma võ công cũng khá cao thâm. Một mình lão ta đương cự với cả bọn quần tà mà vẫn tỏ ra không hề kém sút chút nào. Vũ khí của lão là Cửu Tiết Tiên dật nên một màn lưới bảo hộ toàn thân, đánh bật bất cứ thứ khí giới nào đến gần.

Trận đấu đã đến hồi khốc liệt ...

Tiếng binh khí va chạm vào nhau khô khan, chất chứa. Chưông phong đụng nhau ầm ầm, cuốn tuyết tung bay mù mịt. Tiếng gào thét vang trời. Quang cảnh còn hơn cả một trường chiến loạn.

Độc Hòa Ma Quân một mình đương cự số đông, dù đã đánh ngã được một số đối thủ, nhưng cũng đã thọ thương đôi chỗ, máu tuôn thấm ướt cả huyết bảo. Dù vậy, lão ma vẫn cố sức tả xung hữu đột, dốc toàn lực chống cự lại cuộc vây công của bọn quần tà. Bên phía bọn quần tà cũng gục ngã không ít. Tiếng người gào la uất nghẹn theo từng xác người ngã gục, máu đỏ thịt rơi tung tóe khắp nơi.

Trong khi đó bọn Hoàng y kỵ sĩ vẫn thản nhiên lặng lẽ đứng nhìn. An chấp sự vẫn ngồi yên trong xe, như chẳng hề quan tâm đến cuộc chiến đang diễn ra bên ngoài. Trong giới võ lâm, những cuộc chém giết thế này cũng chỉ là chuyện bình thường. Nhiều khi còn có những cuộc quyết chiến khốc liệt hơn nhiều với hàng trăm người tham gia. Máu chảy đầy đồng, thây phơi đầy nội.

Trận đấu kéo dài thêm ...

Sau gần nửa giờ giao tranh, đã có đến gần một nửa số người trong bọn quần tà gục ngã. Tuy số người tham chiến đã giảm đi, nhưng những người còn lại đều đã say máu, cuộc quyết chiến lại càng lúc càng thêm khốc hơn trước.

Bất thần, Thạch đầu Ma sư chợt ngã lăn xuống đất. Ai nấy cũng đều tưởng là lão ta đã thọ thương ngã gục. Nhưng không ...

Cây Phụng Tiên Sạn trong tay Thạch đầu Ma sư đột ngột quét ngang mặt đất. Vì quá bất ngờ, đôi chân của Độc Hòa Ma Quân bị đánh trúng khiến lão ma loạng choạng, thế công vì thế cũng chậm lại. Quần tà cả mừng, không bỏ lỡ thời cơ, liền vội hò hét xông vào, vũ khí đồng loạt công tới. Lão ma ngã gục. Nhưng trước đó lão cũng kịp đánh ngã thêm hai người nữa bên đối phương.

Vừa hạ gục được Độc Hòa Ma Quân, song kiếm của Điểm Thương Song Tuyệt Kiếm đột nhiên chuyển hướng, chém ngang thân người Thạch đầu Ma sư lúc ấy đang nằm lăn dưới đất. Lão đầu đà còn đang vui mừng vì đã hạ được địch thủ, đâu thể ngờ lại có chuyện như thế xảy ra nên né tránh không kịp, hứng trọn cả hai nhát kiếm, không thể nào ngồi dậy được nữa.

Nhưng bọn ngựa rình bắt ve, đâu ngờ lại có chim sẻ sau lưng. Hai người bọn Điểm Thương Song Tuyệt Kiếm còn chưa kịp thu kiếm trở lại thì đã bị kẻ khác tấn công, không kịp trở tay, ngã gục xuống bên cạnh lão đầu đà. Và rồi, bọn quần tà lại tiếp tục đánh giết lẫn nhau. Mục đích chỉ vì pho kinh không chữ kia.

Trận chiến vẫn tiếp diễn ...

Nhưng dù thế nào thì cuối cùng trận quyết chiến cực kỳ tàn khốc kia rồi cũng phải đến hồi tàn cuộc, với kết quả tối hậu là chỉ còn lại duy nhất một người đứng vững. Người đó chính là Sĩ Lộ đạo nhân.

Lão ta là người hồ hạo, là người chủ trương, là kẻ kích động, nhưng lão chỉ tham chiến một cách chiếu lệ, giữ sức chờ giai đoạn cuối. Đợi bọn quần tà gục ngã gần hết, những người còn lại đương nhiên cũng thọ thương trầm trọng, lão đạo mới đại hiện thân thông, đánh ngã tất cả, trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Tuy thế, lão đạo cũng phải chịu thọ thương không nhẹ. Lão loạng choạng đi đến bên tảng đá thu lấy pho kinh, mắt vẫn luôn để ý nhìn bọn Hoàng y kỵ sĩ, sợ bọn họ xông tới tranh đoạt. Nếu lúc này mà bọn họ lại xuất thủ thì lão vô phương kháng cự. Nhưng may cho lão là cả bọn vẫn đứng yên chỗ cũ, vẻ mặt vẫn lạnh lùng nhìn ra tứ phía. Thế là lão đạo khẽ thở phào một tiếng nhẹ nhõm, bỏ pho kinh vào túi, rồi chấp chững đi xuống núi. Bóng hình xiêu vẹo của lão dần dần xa khuất.

Toàn trường máu tuôn lai láng, nhuộm tuyết đỏ hồng, thây phơi đầy nội. Mấy mươi thân người đầm ướt máu tươi nằm ngổn ngang tứ phía. Quang cảnh thật vô cùng rùng rợn. Sau trận quyết chiến tàn khốc, trên núi lúc này lặng lẽ yên ắng như tờ, chỉ còn nghe thấy những tiếng gió rít, tiếng lá cây xào xạc.

Hai vị thống lĩnh đưa mắt nhìn toàn trường rồi khẽ phẩy tay ra hiệu. Bọn Hoàng y kỵ sĩ lập tức nhảy xuống ngựa, đến bên từng người xem xét. Kẻ nào còn sống thì được bọn họ khiêng về một chỗ, băng bó điều trị vết thương. Còn những tên đã chết cũng được gom về một chỗ, chuẩn bị chôn cất. Nhưng trước khi chôn cất kẻ địch, có một việc mà bất cứ môn hạ nào của Thái Chính Cung cũng đều không quên làm, đó là thu lấy hết tất cả những thứ gì còn sót lại, kể cả y phục đang mặc trên người.

Đối với những tên còn sống, sau khi đã được băng bó vết thương, bọn Hoàng y kỵ sĩ liền lấy ra những chiếc túi vải đen lớn, bỏ bọn chúng vào, cột miệng túi lại rồi đặt nằm ngang trên lưng ngựa.

Đến lúc này, An chấp sự lại mới bước ra khỏi cỗ xe. Y đến bên một cội cây bên đường, nhẹ nhàng vạch vào đây vài dấu hiệu. Sau đó cả đoàn lại tiếp tục cuộc hành trình, xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Vùng sơn đạo Quan Trung, cũng một cỗ xe tứ mã, cũng một toán hai mươi Hoàng Y kỵ sĩ đang lặng lẽ ruổi dong. Bỗng cả đoàn bất ngờ bị chặn lại bởi một bọn quân tà. Rồi một trận quyết chiến tranh hùng để giành lấy kỳ thư bảo vật lại diễn ra vô cùng khốc liệt, mà bọn Hoàng y kỵ sĩ chỉ đứng bên ngoài quan chiến và làm trọng tài.

Kết quả cuộc quyết chiến kia rồi cũng y hệt như cuộc tranh hùng tại Cửu Lý Sơn. Cuối cùng chỉ còn lại một người đứng vững và sở hữu pho kinh quý giá. Kẻ đó may mắn đứng vững đến phút cuối cùng, vội vàng ôm lấy pho kinh không chữ, tìm một nơi hoang sơn hẻo lánh ẩn mình nghiên cứu pho võ học kỳ thư, mơ một ngày tái nhập võ lâm với một thân võ công hãn thế.

Vùng Thục đạo ...

Vùng sơn đạo hẻo lánh nơi đất Thiểm ...

Vùng Thái Hành Sơn gập ghềnh hiểm trở ...

Vùng sông nước Tương Giang ...

Vùng Lương Sơn nổi tiếng ...

Và rồi ngay cả giữa chốn đô hội phồn hoa, tại đất Hà Nam, cách Lạc Dương Thành không xa lắm ...

Chỉ trong vài ngày, khắp cả võ lâm đều rúng động bởi cái tin Thái Chính Cung bị cướp đoạt hàng hóa, mà vật bị cướp đi lại chính là pho võ học kỳ thư khoáng tuyệt cổ kim: Vô Tự Thiên Thư.

Sau đó, những cái tên không biết từ nơi đâu bỗng nhiên được lộ ra, được xem là những kẻ có khả năng đang giữ quyền kỳ thư tuyệt thế kia. Đó là: Sĩ Lộ đạo nhân, Tương Tây Bát Kiếm, Khoái Dao Lý Vinh Xương, Tây Thục Nhất Hùng Vương Sĩ Tuệ, Kỳ Sơn lão nhân, Thái Hành Tam Quái ...

Và hầu như ngay lập tức, các lộ nhân mã của Thái Chính Cung rầm rộ càn quét võ lâm. Rất nhiều gia phái bị bọn họ tìm tới. Có nơi được bỏ qua, nhưng cũng có nơi lại bị quét sạch, một gốc cây ngọn cỏ tại đó cũng không còn nguyên vẹn. So với Thông Thiên Giáo, thủ đoạn của Thái Chính Cung lại càng ghê gớm hơn nhiều. Chỉ khác một điều là Thái Chính Cung không hề tự nhiên vô cớ đi gây xung đột với ai, chỉ trừng trị kẻ nào dám động chạm đến bọn họ mà thôi. Cũng vì thế mà người võ lâm không xếp Thái Chính Cung vào hàng ma đạo.

Hầu hết các nhân sĩ thuộc đủ mọi phe phái trong võ lâm đều chăm chú theo dõi mọi động tĩnh của Thái Chính Cung, lòng mơ đục nước béo cò. Nói gì thì nói, pho kinh văn không chữ kia đã làm động lòng thèm muốn của biết bao võ lâm hào khách, bất kể thuộc chính tà ma đạo.

Do đó, rất nhiều phe phái cũng âm thầm tổ chức truy tìm, mong có thể giành được pho kỳ thư kia. Và nhiều nhân vật độc hành độc vãng cũng dò theo lối đó, những mong duyên may bất chợt rơi xuống mà pho kinh lại lọt vào tay.

Có một điều là ai ai cũng chỉ bí mật truy tìm chứ không dám lộ ra ý định vì sợ động chạm đến Thái Chính Cung. Và những bang phái có người dính líu đến các cuộc tranh đoạt cũng phải khôn khéo không ít. Ngay như phái Thanh Thành ở tận trong vùng Ba Thục xa xôi mà hầu như ngày nào cũng có người tìm đến. Quả là tin tức về pho Vô Tự Thiên Thư đã làm khơi dậy lòng tham của cả võ lâm.

Cả võ lâm náo động ...

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Giữa U Lâm Cổ Kiệu Thần Bí Gây Sát Kiếp Thủ Đoạn Kinh Nhân

Đêm ấy là một đêm trăng giả rét.

Trời chưa khuya mấy. Ánh trăng soi bằng bạc mờ màng trên dải đồng quê vắng lặng. Người nông phu suốt ngày làm lụng vất vả, đến chiều tối, sau khi ăn uống xong, ánh vàng vừa tắt là đã lo sửa soạn chăn màn đi ngủ sớm, để sáng ngày mai còn có thể thức sớm ra đồng làm việc.

Trên quãng đường đầy sỏi đá, dưới dải trăng sương lạnh lẽo, một bóng người lẫm lũi đi mãi khác hẳn với bao nhiêu khách lữ hành cứ ngày đi đêm tìm quán trọ nghỉ ngơi. Người này là một thiếu niên tuổi mới chỉ độ mười sáu, tuy cũng anh tuấn, nhưng sắc mặt trầm buồn vương chút vẻ lo âu.

Chàng thiếu niên có lẽ đã thọ thương, một tay ôm lấy ngực, một tay nắm chặt thanh trường kiếm, dáng đi vội vã, chân bước rất nhanh. Thỉnh thoảng chàng lại ngoái nhìn về phía sau với vẻ lo lắng bất an. Dường như chàng đang bị kẻ nào đó truy đuổi, phải lo tìm lối đào sinh. Thân pháp của chàng cũng rất tinh thâm, lướt đi vùn vụt như mũi tên bay là là trên mặt đất không một tiếng động.

Một lúc sau, chàng thiếu niên đã đi vào một khu rừng già rậm rạp. Cây cối mọc um tùm, tàn cây cao vút che phủ kín mít, ánh trăng từ trên cao không sao xuyên qua kẽ lá xuống đến mặt đất được.

Trong rừng tối mịt như bưng, nhìn bàn tay không trông thấy ngón. Đôi mắt cố nhìn ra tứ phía cũng chỉ thấy toàn là những bóng cây mờ mờ rậm rạp. Ngoài tiếng côn trùng kêu rả rích, thỉnh thoảng một vài tiếng kêu của mấy con chim cú vang lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh của rừng già.

Đi thêm một lúc nữa, bất chợt chàng thiếu niên đứng dừng lại, mắt chăm chú nhìn về phía trước, sắc mặt lộ vẻ kinh hãi.

Từ xa có bốn đốm sáng màu đỏ như bóng ma trôi đang lướt thật nhanh lại phía chàng. Chỉ trong chốc lát mà những đốm sáng kia đã đến gần trước mặt. Đến khi đó chàng mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Hóa ra đó là những chiếc đèn lồng phát giấy đỏ, được bốn thiếu nữ vận Hoàng y cung trang cầm trên tay, đi trước mở đường. Phía sau là một cỗ kiệu lớn màu vàng được bốn Hoàng y đại hán khiêng, lướt nhanh tới như gió hốt. Đi hai bên cỗ kiệu là một Hoàng bào lão nhân và một Hoàng y lão bà. Cỗ kiệu trang hoàng rất lộng lẫy, tứ bề trướng ngọc rèm châu. Những bức màn xung quanh cỗ kiệu đều buông rũ nên không thể thấy rõ diện mục người ngồi bên trong.

Chàng thiếu niên thấy cỗ kiệu đi đến gần chỗ chàng đang đứng, liền vội tránh sang một bên nhường đường.

Bỗng từ bên trong cỗ kiệu chợt vang lên tiếng “Ừ”. Cỗ kiệu đang lướt nhanh vùn vụt đột nhiên dừng lại. Rồi tiếng nói trong kiệu lại vang lên :

- Dường như tiểu huynh đệ kia thọ thương khá nặng. Hồng Tổng quản hãy đến xem xét thương thế y xem thế nào.

Giọng nói trong trẻo nghe rất êm tai, rõ là tiếng nói của nữ nhân, nhưng cũng không kém phần uy nghiêm bề thế. Hoàng bào lão nhân vòng tay cất tiếng “vâng”, rồi tiến đến bên chàng thiếu niên.

Chàng thiếu niên ngần ngừ giây lát rồi đưa tay cho lão nhân xem mạch. Không hiểu sao những người này lại khiến cho chàng cảm thấy tin tưởng. Có lẽ giữa lúc nguy nan lại được người quan tâm lo lắng đã tạo cho chàng một cảm giác ấm áp thân thương, một tình cảm thân thiết khó kể bằng lời.

Lão nhân cầm tay bắt mạch, ngắm nghía sắc diện chàng, rồi bỗng lộ vẻ ngạc nhiên, kêu “úy” một tiếng, tròn tròn mắt nhìn chàng, khiến chàng cũng hết sức kinh ngạc, không hiểu thái độ kỳ lạ kia của lão nhân là có ý gì.

Giây lâu, lão quay về phía cỗ kiệu, vòng tay nói :

- Cung chủ. Tiểu tử này bị nhiều người vây đánh, thọ thương rất nặng. Thương tích của y do rất nhiều loại võ công khác nhau gây ra, rồi y lại cố gắng kiềm chế không nghỉ ngơi dưỡng thương khiến cho thương thế càng trầm trọng thêm, rất khó chữa trị. Hiện giờ tâm mạch của y đã hỗn loạn. Lão phu e là ...

Lão nhân y thuật thật cao minh. Chỉ vừa mới xem qua kinh mạch mà lão đã có thể nói đúng tình trạng thương thế của chàng khiến cho chàng vô cùng kính phục. Tiếng người trong kiệu lại nói :

- Tổng quản hãy cố thử xem.

Hoàng bào lão nhân vòng tay nói :

- Vâng. Để lão phu cố gắng xem sao. Nhưng ở giữa chốn tối tăm thế này thì làm sao tiến hành chữa trị cho y được.

Tiếng người trong kiệu :

- Tiểu huynh đệ. Thương thế của tiểu huynh đệ hiện đã rất trầm trọng. Nếu như không chữa trị kịp thời thì có thể sẽ ... khó qua khỏi. Hồng Tổng quản của bản cung y thuật rất cao minh. Nhưng ở giữa một nơi tối tăm như thế này thì không thể nào tiến hành chữa trị cho tiểu huynh đệ được. Tiểu huynh đệ có đồng ý đi theo bản cung đến trấn thành phía trước hay không ?

Chàng thiếu niên ngần ngừ giây lát, rồi chấp tay nói :

- Ân đức của các vị tại hạ xin ghi lòng tạc dạ. Nhưng tại hạ hiện có rất nhiều kẻ thù đang truy đuổi, e rằng ...

Người trong kiệu cất tiếng cười vang, rồi nói :

- Tiểu huynh đệ nếu cứ cố đi tiếp thì cũng chẳng thể đi thêm được bao xa nữa là thương thế sẽ phát tác ngay. Lúc đó mà gặp kẻ thù thì nguy hiểm vô cùng. Tiểu huynh đệ nên đi với bản cung. Còn bọn đang truy đuổi tiểu huynh đệ thì cứ mặc kệ chúng. Chắc là bọn chúng không dám vô lễ với bản cung đâu.

Chàng thiếu niên ngẫm nghĩ một lúc rồi lại chấp tay kính cẩn nói :

- Vâng ... tại hạ xin đa tạ cung chủ đã ban ân.

Người ngồi trong kiệu lại cất giọng cười trong trẻo, nói :

- Tiểu huynh đệ không nên quá khách sáo như vậy mà giữa chúng ta lại càng thêm xa lạ. Tiểu huynh đệ hiện đang thọ trọng thương, không nên vận động nhiều. Vậy hãy đến ngồi chung kiệu với bản cung đi.

Chàng thiếu niên khẽ giật mình, vội nói :

- Tại hạ không dám.

Người trong kiệu cười nói :

- Sao vậy ? Hay là tiểu huynh đệ chê bản cung không xứng ?

Chàng thiếu niên có vẻ lúng túng, ấp úng nói :

- Không ... tại hạ ... tại hạ ... không có ý như vậy. Tại hạ ...

Người trong kiệu lại cười nói :

- Nếu không có ý đó thì tiểu huynh đệ hãy mau lên kiệu đi nào.

Hoàng bào lão nhân cũng nói :

- Cung chủ đã cho phép thì tiểu tử nguoi hãy mau lên kiệu đi. Đây là một ân điển đặc biệt đấy. Hơn nữa, với thương thế của nguoi hiện tại thì không nên vận động nhiều. Nếu còn tiêu phí thêm sức lực là sẽ hết cách chữa trị đó.

Chàng thiếu niên không biết nói sao, đành bước tới gần cỗ kiệu. Hoàng y lão bà đưa tay vén rèm kiệu lên. Vừa nhìn thấy người ngồi bên trong, chàng đã ồ lên kinh ngạc, nhưng người ngồi trong kiệu đã đưa bàn tay ngọc ra kéo chàng vào trong, rồi lão bà lại buông rèm xuống.

Đoàn người tiếp tục lên đường.

Chừng hơn khắc sau, đoàn người đã ra khỏi khu rừng già rậm rạp tối tăm kia. Vầng trăng bằng bạc soi sáng mọi cảnh vật nơi chốn nhân gian. Hai bên đường là những thửa ruộng trũng sâu. Cái lạnh không làm đông được lớp bùn, chỉ rải rác đâu đó những mảnh băng trắng, trông loang lổ và dơ bẩn.

Điều đáng nói là hiện có mấy chục người đang chặn ngang con đường quan đạo, không cho ai qua lại. Ánh trăng soi sáng cảnh vật xung quanh, chiếu vào đao kiếm loang loáng rợn người.

Cỗ kiệu vẫn bần bần lướt tới, không dừng lại, bất chấp toán người đang chắn ngang đường kia. Một trong bốn nàng Hoàng y thiếu nữ cầm đèn lồng đi trước mở đường lớn tiếng nói :

- Xin các vị mở đường cho.

Một lão già lồi hơn năm chục tuổi, vận trường bào màu xanh, vai mang trường kiếm, tướng mạo hùng tráng, cao ngạo nói :

- Bọn lão phu đang chặn bắt một tên cường địch, phải tra xét tất cả những người qua lại con đường này. Các vị muốn đi qua thì hãy mau báo lai lịch và cho lão phu xem xét bên trong kiệu.

Đường đi phía trước đã bị ngăn chặn, không thể tiếp tục tiến tới được nữa. Cỗ kiệu đành phải dừng lại. Hoàng bào lão nhân đi bên trái cỗ kiệu có vẻ tức giận vì hành trình bị chậm trễ, cất giọng cười âm trầm :

- Hạng người như nguoi chưa xứng để hỏi danh tính của lão phu đâu. Nếu biết khôn thì hãy mau mở đường đi thôi.

Lão già kia nổi giận quát lớn :

- Các nguoi là hạng người gì mà dám nói với lão phu bằng cái giọng đó ? Các nguoi chưa từng nghe danh hiệu Trung Châu Nhất Kiếm hay sao ? Tốt nhất là nguoi nên rút lại lời nói vừa rồi, cung kính chịu lỗi. Lão phu sẽ niệm tình mà tha cho cái mạng sâu kiến của các nguoi.

Hoàng bào lão nhân cười ha hả nói :

- Ta còn tưởng là thần thánh phương nào ? Té ra người chính là cái tên Thụ Tuấn Thuận có cái ngoại hiệu gì nghe như là ... à, là Trung Châu Xú Kiếm đó ư ? Hà hà. Đúng là tiểu nhân vô tri. Người dựa vào đâu mà dám bắt lão phu chịu lỗi ?

Lão già tên là Thụ Tuấn Thuận kia trước nay vốn là một kẻ kiêu ngạo tự phụ, vì võ công cũng khá cao cường nên được đồng đạo giang hồ kính nể. Nay lại nghe Hoàng bào lão nhân nói như vậy, tức thì nổi giận đùng đùng, rút xoạt trường kiếm ra cầm trên tay, trầm giọng quát lớn :

- Dựa vào thanh kiếm này chứ còn dựa vào đâu nữa ? Hừ ! Người có giỏi thì hãy cùng lão phu quyết một trận thư hùng.

Hoàng bào lão nhân càng thêm cười lớn, nói :

- Hà hà. Người dám khiêu khích lão phu. Quả là người đã chán sống rồi.

Thụ Tuấn Thuận nghe đối phương nói thế thì lại càng thêm giận dữ. Nộ khí xung thiên, đột nhiên lão ta quát lớn một tiếng, múa kiếm định xông tới tấn công Hoàng bào lão nhân. Nhưng từ đám đông phía sau đã có năm người chạy ra ngăn lão lại. Bốn người trong số đó thì người nào cũng đều khí khái hiên ngang, nhưng người thứ năm lại là một đồng tử lối mười bốn mười lăm tuổi, trông rất xinh đẹp khá ái.

Một tên trong bọn cúi mình chấp tay nói :

- Phụ thân. Giết gà chẳng cần dùng đến dao mổ trâu. Xin phụ thân hãy để cho con dạy bọn chúng một bài học.

Năm người vừa mới tiến ra đó gồm có con và cả đệ tử của lão. Lão nghe con trai nói thế thì thích chí vô cùng, lớn tiếng ha hả cười dài, rồi đưa tay vuốt bộ râu thưa thớt chỉ có mấy sợi, nói :

- Phải. Phải. Con hãy cho bọn chúng nếm mùi kiếm pháp của Thụ gia chúng ta để bọn chúng biết thế nào là lợi hại.

Tên kia cung kính vâng dạ, rút xoạt kiếm ra, chậm chậm bước tới chỗ Hoàng bào lão nhân với sắc diện âm trầm. Nhưng giữa hai người họ còn có bốn Hoàng y thiếu nữ cầm đèn lồng đang đứng cản đường.

Thấy vậy, gã liên vung thanh kiếm lên khua một vòng, trợn mắt nhìn bốn nàng, lạnh lùng nói :

- Các cô hãy mau tránh sang một bên.

Một cô trong bọn Hoàng y thiếu nữ khẽ cười nhạt nói :

- Người dựa vào đâu mà dám bảo bọn ta tránh đường ?

Gã kia tức giận quát :

- Vậy là các cô muốn chết.

Đột nhiên, đồng tử xinh đẹp đang đứng bên cạnh Thụ Tuấn Thuận bỗng lên tiếng khuyên ngăn :

- Đại ca. Sao đại ca lại định ức hiếp mấy vị tỷ tỷ đó ? Họ có làm gì đại ca đâu. Đại ca đừng làm khó dễ họ mà.

Gã kia quay lại nói :

- Đệ thì biết cái gì mà lại muốn xen vào. Bọn họ mà không chịu tránh đường thì ta đây không khách sáo đâu.

Đồng tử kia thấy đại ca hung hăng như vậy, nhắm không thể khuyên giải được, liền quay sang Thụ Tuấn Thuận nói :

- Phụ thân. Hai nhi thấy bọn họ đều là những người tử tế. Phụ thân hãy cho bọn họ đi qua đi mà.

Thụ Tuấn Thuận lắc đầu nói :

- Không được. Bọn người này luôn làm ra vẻ thần bí, xem lại thì có chỗ rất khả nghi. Biết đâu bọn họ giấu tiểu tử kia bên trong cổ kiệu. Phải để cho chúng ta lục soát mới xong được.

Đồng tử thấy đại ca sắp sửa động thủ, nghĩ đến thảm cảnh bọn Hoàng y thiếu nữ bị giết chết, vội nắm tay Thụ Tuấn Thuận nài nỉ :

- Phụ thân.

Từ trong kiệu bỗng vang lên giọng cười trong trẻo, rồi có tiếng nói :

- Tiểu oa nhi. Người tốt lắm. Bản cung đối với người tự nhiên rất có hứng thú. Người mau lại đây để bản cung xem thử tư chất thế nào. Nếu bản cung ưng ý thì sẽ nhận người làm môn hạ.

Thụ Tuấn Thuận mặt khẽ biến sắc, nắm chặt tay đồng tử, lớn tiếng quát :

- Không cần nói nhiều nữa. Tất cả hãy cùng lên thu thập bọn chúng.

Bốn người cả con lẫn đệ tử của lão nghe lệnh vội rút kiếm xông tới định động thủ. Bọn đứng phía sau cũng đưa tay nắm chặt vũ khí.

Trong kiệu liền có tiếng quát :

- Thật quá lắm rồi. Bọn các ngươi thật là đáng chết. Không thể nào tha mạng cho các ngươi được.

Liền ngay sau đó có năm luồng ánh sáng màu vàng rực rỡ từ bên trong cỗ kiệu bay vút ra, nhắm thẳng vào bốn tên kia và lão Thụ Tuấn Thuận lao tới. Chỉ trong chớp mắt, cả năm người bọn họ đồng loạt “hự” lên một tiếng, rồi lần lượt ngã lăn ra vệ đường nằm yên không chút động đậy.

Bọn người đang đứng phía sau bất la hoảng, lũ lượt chạy tới xem xét thì mới hay cả năm người bọn Thụ Tuấn Thuận đều đã chết cả rồi. Ai nấy còn đang bàng hoàng, chưa kịp định thần lại thì một sợi dây lụa từ trong cỗ kiệu lao vút ra, cuốn lấy đồng tử, kéo về bên cạnh cỗ kiệu.

Sự việc xảy ra quá nhanh, lại quá đột ngột, bọn người hiện diện tại trường đều không khỏi ngẩn ngơ ngác. Lão Thụ Tuấn Thuận là người cầm đầu cả bọn, võ công cao cường đến thế mà đã bị đối phương giết chết một cách quá dễ dàng. Cả bọn thấy đều kinh hoàng khiếp đảm, chỉ còn biết đứng lạng nhìn đối phương mà không một ai dám xông tới động thủ nữa.

Người trong cỗ kiệu lại lên tiếng :

- Tiểu oa nhi. Ngươi tên là gì ?

Đồng tử ngằn nguừ giây lát rồi đáp khẽ :

- Thụ Thế Dương.

Người trong kiệu cười nói :

- Bản cung đối với ngươi rất lấy làm hứng thú. Ngươi chịu làm môn hạ bản cung thì bản cung sẽ tha mạng cho.

Đồng tử chẳng cần suy nghĩ, ưỡn ngực nói :

- Ngươi đã giết chết phụ thân, đại ca và các vị sư huynh của ta, tức là kẻ thù của ta. Ta đây quyết chẳng bao giờ vào làm môn hạ kẻ thù. Ngươi cứ ra tay giết chết ta luôn đi. Không cần nói nhiều vô ích. Ta không sợ đâu.

Người trong kiệu cười nói :

- Khá lắm. Tiểu oa nhi ngươi quả là có khí khái nam nhi. Bản cung rất thích ngươi, cũng không muốn giết ngươi làm gì. Vậy ngươi hãy quỳ xuống lạy bản cung ba lạy, bản cung sẽ tha mạng cho.

Đồng tử lớn tiếng nói :

- Đại trượng phu thà chết chứ không chịu nhục. Ngươi muốn giết ta thì cứ ra tay. Ta tuyệt đối không thêm cầu xin ngươi.

Người trong kiệu cất giọng cười khanh khách, nói :

- Tiểu oa nhi ngươi chỉ bé tí xíu thế này mà là đại trượng phu cái nổi gì. Chờ thêm mấy năm nữa rồi hãy nói thế. Mà thôi. Ngươi đã không muốn cầu xin thì tạm thời hãy cứ đi theo bản cung. Chừng nào ngươi nghĩ lại, chịu quỳ lạy bản cung thì bản cung sẽ tha cho. Cứ thế đi nhé.

Đồng tử bặm môi nói :

- Ngươi khỏi chờ đợi vô ích. Ta thà chết chứ không bao giờ lạy ngươi đâu.

Người trong kiệu lại cười nói :

- Thôi. Chúng ta không nói đến chuyện đó nữa, sau này sẽ liệu. Còn bây giờ, theo tiểu oa nhi thì bản cung nên xử trí bọn kia thế nào đây.

Bọn người kia vừa nghe qua những lời nói đó đều giật nảy mình, chăm chú nhìn đồng tử, chờ câu trả lời của cậu bé. Ai cũng mong cậu bé lên tiếng cầu xin giúp cho. Cậu bé ngằn nguừ ập ứng nói :

- Ngươi ... Tôn giá có thể ... có thể ...

Người trong kiệu cười hỏi :

- Có thể thế nào ?

Thụ Thế Dương ngập ngừng nói :

- Xin ... xin tôn giá hãy buông tha cho bọn họ, được không ?

Người trong kiệu cười nói :

- Được rồi. Nể lời tiểu oa nhi, bản cung sẽ tha cho bọn chúng phen này. Nhưng nếu như bọn chúng mà còn dám vô lễ với bản cung lần nữa thì bản cung quyết sẽ không dung tha cho đâu đấy.

Thư Thế Dương lại ngấp ngừng nói :

- Đa tạ tôn giá. Nhưng ... nhưng ...

Người trong kiệu hỏi :

- Còn gì nữa thế ?

Thư Thế Dương lúng túng nói :

- Ta ... ta còn muốn biết ... lai lịch của tôn giá.

Người trong kiệu cười hỏi :

- Thế ư ? Sao tiểu oa nhi lại muốn biết lai lịch của bản cung ?

Thư Thế Dương ngần ngừ giây lát, rồi bậm môi đáp :

- Ta muốn biết để sau này nếu có cơ hội thì còn có thể trả thù.

Người trong kiệu cười nói :

- Nói hay lắm. Bản cung cũng chẳng tiếc chi mà không cho ngươi biết. Bản cung là cung chủ Nghi cung. Chẳng biết tiểu oa nhi ngươi đã từng được nghe qua danh hiệu bản cung hay chưa ?

Cả bọn quần hào hiện diện tại trường đều rung động tâm thần khi nghe nhắc đến mấy chữ “Nghi cung cung chủ”, bất giác giật lùi mấy bước. Trong bọn có mấy tên hoàng quá, đã quay mình bỏ chạy chẳng kể gì đến thanh danh sĩ diện. Bởi đối với bọn họ, tính mệnh là quý hơn cả. Chỉ có Thư Thế Dương là không lộ vẻ gì, chỉ cố lăm nhăm cho thuộc lòng tên hiệu của kẻ thù.

Lúc đó, người trong kiệu, tức Nghi cung cung chủ, trầm giọng quát :

- Khởi kiệu.

Lập tức, cỗ kiệu được bốn Hoàng y trắng hán nhắc bổng lên, tiếp tục cuộc hành trình. Bốn Hoàng y thiếu nữ cầm đèn lồng đi trước mở đường. Đồng tử Thư Thế Dương được Hoàng bào lão nhân nắm tay dắt đi bên cạnh cỗ kiệu. Cậu bé gặp phải hoàn cảnh thương tâm này, nhưng vẫn cố giữ vẻ hiên ngang khảng khái, ưỡn ngực mà đi, mắt không rời lệ, quyết chẳng để cho đối phương xem thường.

Bọn quần hào đang chặn đường vội vã tránh sang bên để nhường lối cho cỗ kiệu đi qua. Và rồi cỗ kiệu lướt đi nhanh như gió thoảng, chẳng mấy chốc là đã mất dạng. Để lại cục trường năm xác chết nằm trơ ra đó, cùng một bọn người đang ngo ngẩn xuất thần.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Trị Thương Thế Cảm Tình Thiếu Hiệp Tầm Đại Phu Chỉ Lối Giang Nguyên

Trong một trang viện cổ kính uy nghiêm nằm bên một cánh rừng thưa gần bờ Tương Giang, tại một gian phòng thanh tĩnh nơi hậu viện có bảy người hiện diện, vẻ mặt ai nấy đều khá trầm trọng, ra chiều lo lắng.

Một chàng thiếu niên tuổi độ mười sáu đang nằm trên giường. Sắc diện chàng tuy có vẻ mệt mỏi, khí sắc nhợt nhạt, nhưng vẫn còn hiện rõ nét tuấn tú, tinh anh. Ngũ quan đoan chính hơi đượm nét phong sương, dường như chàng đã từng trải qua lắm chuyện tang thương biến cải.

Ngồi trên một chiếc ghế tựa kê cạnh đầu giường là một Hoàng y nữ lang tuổi độ đôi mươi, trông rất xinh đẹp diễm lệ, phong thái đường bệ uy nghi. Nàng vận bộ cung trang vô cùng lộng lẫy, châu cái ngọc giắt rực rỡ chói ngời. Ánh mắt nàng chăm chú nhìn chàng thiếu niên đang nằm trên giường, lộ vẻ quan tâm. Một đồng tử lúi mui bốn, mười lăm tuổi vận áo gấm hoa lệ theo phục sức của bậc vương tôn đang đứng bên cạnh nàng, dáng vẻ có chừng sợ sệt. Một tay nàng đang nắm tay đồng tử, còn tay kia đặt nhẹ lên thành ghế.

Đứng hầu phía sau Hoàng y nữ lang là hai Hoàng y thiếu nữ cũng vận cung trang, dung nghi thanh tú kiêu diễm. Hai người còn lại là một Hoàng bào lão nhân với một Hoàng y lão bà. Phong thái của cả hai đều chứng tỏ mình là bậc cao nhân nhất đẳng.

Hoàng bào lão nhân đang cầm tay chàng thiếu niên nằm trên giường bất mạch, chốc chốc lại cau mày nhíu mặt, trầm tư hồi lâu. Hoàng y nữ lang ngồi yên một lúc lâu, rồi có vẻ sốt ruột, lên tiếng hỏi :

- Hồng Tồng quản. Thương thế của y thế nào ? Có còn cứu chữa được không ?

Hoàng bào lão nhân lắc đầu thở dài nói :

- Thương thế đã quá nặng, lão phu cũng đành phải bó tay.

Hoàng y nữ lang khẽ giật mình, hỏi :

- Tồng quản sao lại nói thế ? Chẳng lẽ Tồng quản không thể chữa trị được ư ?

Hoàng bào lão nhân khẽ thở dài, lắc đầu. Hoàng y nữ lang đưa mắt nhìn chàng thiếu niên đang nằm trên giường, sắc mặt lộ vẻ thương tiếc. Nàng cũng khẽ buông một tiếng thở dài.

Chàng thiếu niên gượng cười nói :

- Tại hạ xin đa tạ cung chủ và các vị đã hết lòng chiếu cố. Tại hạ cũng biết mình thọ thương quá nặng, khó lòng qua khỏi. Chỉ cầu xin cung chủ lượng tình mà đưa tin về cho gia phụ giúp cho. Tại hạ vô cùng cảm kích.

Hoàng y nữ lang gật đầu nói :

- Lệnh tôn là ai ? Cư ngụ nơi nào ? Bản cung hứa sẽ đưa tin đến tận nơi. Và tiểu huynh đệ còn có tâm nguyện nào chưa hoàn thành thì hãy cứ nói ra, bản cung cũng sẽ lo liệu giúp cho.

Chàng thiếu niên lắc đầu, khẽ nói :

- Cảm tạ cung chủ. Tại hạ chỉ mong cung chủ đưa tin giúp cho mà thôi chứ không dám cầu gì hơn. Gia phụ họ Lam, ở Nam Hải, Phù Châu đảo, Trường Hận Phong, Bách Hợp Cung. Muốn đến đó thì phải ...

Hoàng bào lão nhân ngắt lời :

- Ngươi là Lam Hận Minh hay Lam Hoài Ngọc ?

Chàng thiếu niên ngần ngừ người ngạc nhiên, nói :

- Tại hạ là Lam Hoài Ngọc. Sao tiên sinh ...

Hoàng bào lão nhân mỉm cười hỏi :

- Ngươi thắc mắc không hiểu tại sao lão phu lại có thể biết lai lịch của ngươi phải không ? Ngươi đã từng nghe danh hiệu Nghi cung hay chưa ?

Chàng thiếu niên tên Lam Hoài Ngọc ngập ngừng nói :

- Dạ. Tại hạ đã nghe rồi. Nghi cung là một trong Vô lâm Tam cung, do một vị công tử nào đó đứng đầu. Nhưng ...

Hoàng bào lão nhân cười nói :

- Phải rồi. Vị công tử đó chính là vương thượng của chúng ta đây. Tước vị của vương thượng cao hơn phụ vương ngươi hai bậc. Chữ Nghi ở đây được lấy từ tước hiệu của vương thượng đây.

Lam Hoài Ngọc lắp bắp nói :

- Nghi ... Nghi vương ư ?

Hoàng bào lão nhân gật đầu nói :

- Phải rồi. Vương thượng lại còn đang nắm giữ đại quyền, địa vị không thua gì một vị Bá chủ. À. Mà ngươi đã được gia phong tước vị nào chưa ?

Lam Hoài Ngọc cúi mặt nói :

- Dạ chưa. Tại hạ là con thứ, không được phong tước. Chỉ có đại ca là đã được sắc phong Tam đẳng hầu.

Hoàng bào lão nhân nói :

- Chỉ tại quyền vị của phụ vương ngươi quá nhỏ bé, thế lực non yếu nên con thứ mới không được dự vào hàng tước phẩm. Chứ không phải như vương thượng của chúng ta uy quyền to lớn, thế lực hùng mạnh. Ngươi có biết không ? Chính lão phu đây cũng là một vị Nhất đẳng hầu đấy nhé ?

Lam Hoài Ngọc giật mình, đưa mắt nhìn lão. Nhưng rồi chàng nghĩ lại thấy như thế cũng phải. Nghi Vương là nhất đẳng đại vương, lão là Tổng quản Nghi Cung thì được phong nhất đẳng hầu là phải rồi. Giống như phụ vương của chàng là Tam đẳng vương thì đại ca của chàng cùng với ba vị Tổng quản đều là Tam đẳng hầu vậy. Hoàng bào lão nhân lại mỉm cười nói tiếp :

- Nhưng không sao. Để lão phu nói lại với vương thượng giúp ngươi. Với tư chất của ngươi, được bái tướng phong hầu không khó lắm đâu. Hay là ...

Lão chợt nảy ra một ý, liền quay sang Hoàng y nữ lang nói :

- Hay là cung chủ hãy nhận tiểu tử này làm đệ đệ ?

Hoàng y nữ lang cả mừng nói :

- Lời của Tổng quản thật hợp ý bản cung. Thế nào ? Ngọc đệ hãy làm đệ đệ của bản cung đi nhé ?

Lam Hoài Ngọc đưa mắt nhìn nàng, khe bờng tiếng thở dài. Nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại của mình, chàng cúi đầu không nói gì, sắc mặt tỏ vẻ buồn rầu. Nhưng chàng tuyệt đối không hề lộ vẻ đau thương.

Hoàng y nữ lang hiểu tâm trạng của chàng, liền nói :

- Hãy cứ quyết định như thế đi. Kể từ bây giờ, Ngọc đệ đã là đệ đệ của bản cung rồi đấy nhé.

Lam Hoài Ngọc khẽ “dạ” một tiếng, ánh mắt nhìn nàng lộ vẻ cảm kích. Hoàng bào lão nhân lại hỏi :

- Ngươi vào Trung Nguyên làm gì ? Sao lại bị bọn kia truy sát thế ?

Lam Hoài Ngọc đáp :

- Tại hạ vâng mệnh phụ vương vào Trung Nguyên thị sát tình hình. Đi chuyến này còn có đại ca và mấy vị thúc thúc của tại hạ nữa. Mọi người chia đường hành sự. Nhưng không hiểu sau bọn người kia cứ nhắm vào tại hạ mà truy sát. Nghe bọn chúng nói cái gì là ... là Thiên Thư chi đó.

Hoàng bào lão nhân chợt “ồ” lên nói :

- Thế thì lão phu hiểu rồi.

Không chỉ lão, cả những người khác cũng đều như có vẻ đã hiểu ra vấn đề. Thấy sắc mặt Lam Hoài Ngọc có vẻ ngỡ ngàng, Hoàng bào lão nhân cười nói :

- Ngươi muốn biết tại sao bọn người võ lâm kia lại ráo riết truy sát ngươi phải không ? Bọn chúng cho rằng ngươi đang cất giữ quyển “Vô Tự Thiên Thư” đấy. Không hiểu tin tức này do người nào truyền ra để hãm hại ngươi, chắc là hấn ta đối với ngươi có mối hận thù gì thâm sâu ghê lắm. Sau này, khi qua lại giang hồ ngươi cần phải cẩn thận hơn mới được.

Lam Hoài Ngọc buồn rầu nói :

- Chuyện đó giờ không quan trọng nữa. Dù sao tại hạ cũng chẳng còn sống thêm được bao lâu nữa. Những chuyện mai sau ... đâu cần tính tới.

Hoàng bào lão nhân cười ha hả nói :

- Ai nói là ngươi chẳng còn sống thêm được bao lâu nữa ? Lão phu xem tướng mạo ngươi chẳng phải là kẻ yếu mệnh đâu.

Lam Hoài Ngọc ngỡ ngàng nhìn lão nhân. Nhìn thấy dáng vẻ ngỡ ngàng của chàng, lão bật cười hỏi :

- Sao thế tiểu tử ?

Lam Hoài Ngọc ngập ngừng nói :

- Tiên sinh bảo sao ạ ? Ý tiên sinh là ... là ... thương thế của tại hạ ... vẫn còn có cách cứu chữa ?

Hoàng bào lão nhân gật đầu đáp :

- Đúng thế.

Lam Hoài Ngọc cúi đầu khẽ nói :

- Tiên sinh không cần phải giấu tại hạ. Xin tiên sinh hãy nói thật, tại hạ còn có thể sống thêm được bao lâu nữa ?

Hoàng bào lão nhân bật cười, vỗ đầu nói :

- Lão phu thật là hồ đồ, nói chuyện không đầu không đuôi khiến tiểu tử ngươi đã hiểu lầm.

Đoạn lão nghiêm nét mặt nói :

- Cứ theo thương thế mà luận thì ngươi chỉ còn có thể cầm cự được khoảng bốn năm ngày nữa là cùng. Nhưng ngươi hãy cứ yên tâm. Tuy lão phu không có cách chữa trị nhưng cũng không có nghĩa là thiên hạ không có người nào chữa trị được. Lão phu biết một nhân vật y thuật rất cao minh, tài giỏi hơn lão phu rất nhiều. Lão phu sẽ viết một phong thư để ngươi mang đến nhờ lão ta chữa trị cho.

Hoàng y nữ lang cả mừng nói :

- Thế thì hay quá. Lời của Tổng quản khiến bản cung đỡ lo. Nhưng lão thần y kia ở tại nơi nào ? Từ đây đến đó phải mất khoảng thời gian là bao lâu ? Chỉ sợ lão ta ở xa quá, Ngọc đệ không đủ thời gian đến đó.

Hoàng bào lão nhân nói :

- Lão ta là Lân đại phu, hiện đang ẩn cư ở Giang Nguyên.

Hoàng y nữ lang hỏi :

- Giang Nguyên là nơi nào thế ? Bản cung trước giờ chưa từng nghe nói đến địa phương này. Có xa nơi đây lắm không ?

Hoàng bào lão nhân đáp :

- Thật ra thì cũng không thể gọi là gần. Giang Nguyên là một vùng đất mà tứ bề đều bị sông nước bao bọc, xung quanh lại có sương mù dày đặc che phủ quanh năm. Vì thế mà chẳng có mấy người biết được sự tồn tại của nó. Giang Nguyên nằm ngay giữa dòng Trường Giang, ở về phía đoạn cuối hạ lưu, gần đến cửa biển.

Hoàng y nữ lang lắc đầu nói :

- Xa quá.

Hoàng bào lão nhân nói :

- Tuy cũng hơi xa. Nhưng lão phu có thể giúp cho Lam tiểu tử tạm thời kéo dài sinh mạng thêm ba tháng nữa, rồi viết một lá thư để y mang đến cho lão ta. Dù tính tình lão ta có hơi kỳ quái một chút, rất ít khi chịu chữa trị cho người khác, nhưng hy vọng lão ta sẽ vì nể tình chúng ta mà chịu chữa trị cho Lam tiểu tử.

Hoàng y nữ lang gật đầu, cười nói :

- Thế thì được. Tổng quản hãy mau chữa trị cho Ngọc đệ đi. Để kéo dài thêm nữa e không tốt cho sức khỏe của Ngọc đệ.

Hoàng bào lão nhân vòng tay vâng dạ. Lão trầm ngâm nghĩ ngợi giây lát rồi lại quay sang nhìn một trong hai cung trang thiếu nữ đang đứng hầu phía sau lưng Hoàng y nữ lang, bảo :

- Lấy cho lão phu một chén nước sạch.

Cung trang thiếu nữ liền cung kính vâng dạ, rồi vội vàng chạy ra bên ngoài lấy một chén nước trong vắt mang vào trao cho Hoàng bào lão nhân. Lão gật đầu hài lòng, rồi lại lấy từ trong bọc áo ra một chiếc hộp nhỏ, bên trong có một viên linh đan màu đỏ như son, tỏa mùi hương thơm phức. Lão bỏ viên linh đan vào cốc nước, lắc một hồi lâu cho tan hết, miệng lầm bầm :

- Cũng may là còn lại được một viên. Nếu không thì không biết sẽ lấy gì để cứu mạng tiểu tử này đây.

Hoàng y nữ lang nhìn thấy viên linh đan, lại ngửi thấy mùi hương thơm ngát do viên thuốc tỏa ra, liền biết ngay đó là một loại diệu dược quý báu nên khẽ thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vui hẳn nỗi âu lo. Bởi nàng vốn rất quan tâm lo lắng cho sự an nguy của vị đệ đệ này.

Sau khi viên linh đan đã tan hết, Hoàng bào lão nhân trao cốc nước cho một nàng cung trang thiếu nữ, bảo nàng lấy muỗng nhỏ đút cho Lam Hoài Ngọc phục dùng. Lam Hoài Ngọc ngượng ngừng, định gượng ngồi dậy, đưa tay cầm lấy cốc nước để uống. Nhưng Hoàng bào lão nhân đã vội xua tay nói :

- Ngươi hãy cứ nằm yên đấy, tránh cử động nhiều để khỏi gây ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe. Từ nay ngươi cũng phải cố tránh những hoạt động mạnh, tốn nhiều sức lực, nếu không thì thời hạn sống của ngươi sẽ bị rút ngắn đi đó.

Lam Hoài Ngọc chẳng biết làm sao, đành phải vâng lời mà nằm yên trên giường để cho cung trang thiếu nữ phục dược. Sắc diện chàng hơi ửng hồng, lộ vẻ ngượng ngùng. Cung trang thiếu nữ đưa muỗng đến tận miệng chàng, nhẹ nhàng đút từng muỗng một. Vì chàng chỉ có thể nuốt mỗi lần một ít nên cũng phải mất một khoảng thời gian khá lâu chàng mới dùng hết cốc nước có pha thuốc kia.

Đợi đến lúc Lam Hoài Ngọc đã phục dược xong, Hoàng bào lão nhân mới cho cởi áo chàng ra, lấy kim châm cắm đầy các huyệt đạo trên người chàng. Thủ pháp châm cứu của lão thật vô cùng nhanh nhẹn và chuẩn xác. Khi chiếc kim cuối cùng vừa cắm vào huyệt Huyền Cơ nơi tâm thất của chàng, mọi người đã thấy chàng khẽ rung mình, sắc diện đã hơi có chút huyết sắc.

Sau một lúc, Hoàng bào lão nhân gật gù ra vẻ hài lòng, rồi thận trọng rút từng chiếc kim châm ra, cất trở lại vào trong hộp. Cho đến tận lúc này, lão mới khẽ thở phào, mỉm cười nói :

- Giờ thì mọi người đã có thể yên tâm được rồi. Chỉ ba ngày sau là Lam tiểu tử sẽ trở lại bình thường. Nhưng điều cần hết sức lưu ý là phải tránh những hoạt động mạnh hao phí nhiều sức lực, như sử dụng võ công hay động quyền cước khi đánh nhau chẳng hạn, Nếu không từ kỳ sẽ đến sớm hơn.

Đoạn lão lấy ra một chiếc lọ ngọc, đưa cho Lam Hoài Ngọc, nói :

- Trong này có tám viên thuốc, cứ sau mỗi mười ngày người hãy dùng một lần thì có thể kéo dài được sinh mệnh thêm ba tháng nữa.

Lam Hoài Ngọc vội lên tiếng cảm ơn, rồi nhận lấy lọ ngọc cất kỹ vào trong người. Hoàng y nữ lang gật đầu nói :

- Tổng quản hãy mau viết một lá thư gửi cho Lân đại phu để Ngọc đệ mang đi. Thời gian của Ngọc đệ hiện giờ không còn nhiều nữa, cần cố gắng tranh thủ được chút nào hay chút ấy.

Hoàng bào lão nhân liền bảo cung trang thiếu nữ lấy giấy bút ra, rồi lão cầm bút thảo ngay một lá thư, phong kín lại, trao cho Lam Hoài Ngọc. Chàng lại cảm ơn, nhận lấy cất kỹ một cách cẩn thận.

Hoàng y nữ lang chợt nhìn Hoàng bào lão nhân hỏi :

- Tổng quản này. Đường đến Giang Nguyên chắc cũng có một đoạn cùng chung lộ trình với chúng ta phải không ?

Hoàng bào lão nhân gật đầu đáp :

- Vâng. Trong mấy ngày tới thì vẫn còn chung một lộ trình. Ý cung chủ là ...

Hoàng y nữ lang nói :

- Hiện giờ Ngọc đệ đang bị bọn người võ lâm truy tầm rất ráo riết. Thương thế của Ngọc đệ lại chưa hoàn toàn hồi phục, không thể động chân khí để đánh nhau. Vậy nên chúng ta hãy đưa Ngọc đệ đi cùng, đỡ được khoảng nào hay khoảng ấy.

Hoàng bào lão nhân nói :

- Vâng. Cung chủ định như thế rất phải.

Hoàng y nữ lang lại quay sang Lam Hoài Ngọc nói :

- Giờ Ngọc đệ hãy nghỉ ngơi đi nhé, để tối nay còn có sức mà tiếp tục lên đường với chúng ta.

Lam Hoài Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Cung chủ ... ơ ... tỷ tỷ. Tại sao lại phải đi trong lúc đêm tối thế ạ ?

Hoàng y nữ lang nghe chàng gọi là “tỷ tỷ”, mắt long lanh, cười nói :

- Chúng ta đi trong lúc đêm tối là để tránh gặp phải bọn người võ lâm sinh sự lôi thôi. Bọn chúng thường rất hiếu sự, đôi lúc chỉ vì những chuyện nhỏ nhặt không đâu mà lại phát sinh lăm điều thị phi rắc rối. Nếu như song phượng đụng độ thì khó tránh khỏi một trận sát kiếp.

Ngừng lời giây lát, Hoàng y nữ lang lại nghiêm giọng nói tiếp :

- Cho dù tỷ tỷ có động thủ giết chết mấy trăm tên đi nữa thì cũng chẳng hề gì, bởi những kẻ nào dám vô lễ với tỷ tỷ đều đáng tội chết cả. Nhưng tỷ tỷ chỉ lo vương thượng hay được lại cảm thấy không vui.

Đưa mắt ngắm nhìn Thư Thế Dương, chính là đồng tử đang đứng bên cạnh, nàng lại nói tiếp :

- Cũng như chuyện vừa xảy ra hồi đêm. Chỉ vì bọn chúng hiếu sự, ngang ngược vô lý nên tỷ tỷ đã phải động thủ giết chết mấy tên. Cũng may là bọn còn lại biết đường tiến thoái, chứ nếu như bọn chúng cứ liều mạng động thủ thì e rằng tỷ tỷ đã phải một phen đại khai sát giới.

Thư Thế Dương nghe nàng nói mà cứ cúi gằm đầu. Tuy hãy còn bé, nhưng cậu bé cũng hiểu phụ thân cùng các vị sư huynh của cậu cũng có những điều

không phải, nhất là đối với Lam Hoài Ngọc. Chàng có làm gì bọn họ đâu mà vẫn bị bọn họ vây đánh, rồi truy sát, khiến chàng suýt chết. Và sinh mạng đến lúc này vẫn chưa chắc có thể giữ được. Thình thoảng cậu bé lại len lén liếc nhìn chàng.

Hoàng y nữ lang từ từ đứng dậy, nhẹ nhàng kéo tấm chăn gấm đắp lên người Lam Hoài Ngọc, rồi khẽ vuốt má chàng, tươi cười nói tiếp :

- Ngọc đệ hãy nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, tỷ tỷ không làm phiền nữa.

Lam Hoài Ngọc ấp úng nói :

- Tiểu đệ ... tiểu đệ ...

Hoàng y nữ lang cười nói :

- Chuyện chẳng có chi đáng kể, Ngọc đệ bất tất phải cảm ơn tỷ tỷ làm gì. Hãy cố mà tĩnh dưỡng cho mau hồi phục.

Đoạn nàng quay lại bảo mọi người :

- Chúng ta ra ngoài thôi. Hãy để cho Ngọc đệ được yên tĩnh nghỉ ngơi.

Vừa nói nàng vừa nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Thư Thế Dương, định dắt cậu bé ra ngoài. Nhưng cậu bé đã vội gỡ tay nàng ra, chạy đến bên giường, hai tay nắm chặt bàn tay của Lam Hoài Ngọc, ngập ngừng nói :

- Đại ca ca. Tiểu đệ ...

Lam Hoài Ngọc hỏi :

- Có chuyện chi thế, tiểu huynh đệ ?

Thư Thế Dương ấp úng nói :

- Đại ca. Trong số những người vây đánh đại ca có cả gia phụ và mấy vị sư huynh của tiểu đệ. Chẳng hay ... chẳng hay đại ca có thù hận tiểu đệ không ạ ?

Lam Hoài Ngọc khẽ mỉm cười :

- Chuyện đó nào có liên quan gì đến tiểu huynh đệ đâu, sao ta lại có thể thù hận tiểu huynh đệ được chứ.

Hoàng y nữ lang tiến tới nắm tay cậu bé, cười nói :

- Lam đại ca không trách tiểu oa nhi đâu. Người hãy cứ yên tâm. Giờ hãy theo bản cung ra ngoài để Lam đại ca còn nghỉ ngơi.

Nói xong nàng liền nắm tay dắt cậu bé ra ngoài, mọi người cũng vội vã nổi bước theo sau. Cung trang thiếu nữ đi sau cùng nhẹ nhàng khép cửa phòng lại. Giờ đây, trong phòng chỉ còn lại một mình Lam Hoài Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nơi Quan Đạo Lại Khai Sát Kiếp Đại Cung Chủ Tha Tội Quân Hào

Lại nói, sau khi mọi người đã ra ngoài hết, trong phòng chỉ còn lại một mình Lam Hoài Ngọc. Chàng nhắm mắt nằm yên trên giường, hồi tưởng lại những sự việc mà chàng đã từng phải nếm trải trong thời gian qua. Chàng khẽ thở dài.

Chỉ mới cách đây một tháng, chàng rời Bách Hợp Cung nơi Phù Châu đảo trong miền Nam Hải, đặt chân lên lục địa. Từ trước đến giờ chàng vẫn luôn sống trong cung cấm, chưa một lần bước chân ra bên ngoài. Đây là lần đầu tiên chàng xuất cung. Trong lòng chàng cảm thấy rất vui vẻ, vừa háng hái lại vừa thích thú, vì chàng sẽ có cơ hội được chiêm ngưỡng những danh lam thắng tích của đất Trung Nguyên mà trước nay chàng chỉ mới được biết qua sách vở.

Sau khi đến Quảng Châu, chia tay với những người cùng đi, chàng vượt Lương Quảng, xuyên qua vùng Mân Triết, Tô Hàng, đến địa phận thành Kim Lăng ở nam ngạn Trường Giang. Chàng đã ở lại nơi ấy mấy ngày, tham quan những thắng cảnh nổi tiếng của đất đế kinh.

Kim Lăng vốn còn có tên là Nam Kinh, nằm bên bờ sông Tần Hoài, là một thành thị phồn hoa nhất nhì Trung Nguyên, từng là kinh đô của một số triều đại như Đông Tấn, Nam Tề, Lương, Trần, Nam Tống, ... và cũng đã được Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương chọn làm nơi dựng đế kinh của Minh triều. Vì vậy, đất Kim Lăng rất nổi tiếng về các công trình văn hóa và danh lam thắng cảnh. Số lăng tẩm, cung điện, đền đài, chùa miếu ở nơi đây còn nhiều hơn cả Bắc Kinh.

Sau khi rời khỏi đất Kim Lăng, chàng vượt dòng Trường Giang tiếp tục đi dần về phương Bắc, hướng đến là thành Bắc Kinh. Và lúc này, khoảng thời gian yên bình của chàng đã kết thúc.

Không hiểu tại sao, có rất nhiều những nhân vật võ lâm, gồm đủ cả chính tà ma đạo, lại hợp nhau cùng vây đánh chàng, chẳng kể gì đến lẽ luật giang hồ xưa nay. Chàng tuy võ công không phải kém, nhưng sức yếu thể cô, quả bất địch chúng, đành phải phá vòng vây tìm lối bỏn đào.

Thế mà, bọn người kia vẫn không chịu bỏ qua, tiếp tục chia nhau truy sát chàng. Bọn họ cứ tiếp tục đuổi theo chàng không kể ngày đêm, khiến chàng phải mãi miết chạy trốn mà không dám dừng lại nghỉ ngơi, dù đã rất mệt mỏi, và cũng không dám dừng lại băng bó trị thương, dù đã sức cùng lực kiệt. Chàng cứ tiếp tục chạy mãi ... chạy mãi ... quên đi cả khái niệm thời gian.

Sau trận kịch chiến, chàng đã thọ thương rất nặng, nhưng cũng không có thời giờ dừng lại băng bó, mà phải ôm vết thương mãi miết chạy trốn. Nếu như không gặp được toán người của Nghi cung, và nếu như không được sự quan tâm của cung chủ thì giờ đây ... Ôi. Có lẽ chàng đã chẳng còn cơ hội sinh tồn.

Nghĩ đến vị cung chủ Nghi cung mà chàng đã gọi là "tỷ tỷ", chàng lại chợt nghĩ đến trình độ võ công tuyệt thế của nàng. Quả thật trước giờ chàng chưa từng được thấy người nào có công phu cao thâm đến vậy. Nàng ta chỉ khẽ cất tay một cái là bao nhiêu nhân vật võ công cao cường, địa vị cao cả trong võ lâm đã phải thọ tử, mà vẫn chưa kịp hiểu nguyên nhân do đâu.

Nghĩ đến vị cung chủ Nghi cung, chàng lại nghĩ đến những sự quan tâm và cảm tình mà nàng đã dành cho chàng. Nàng đã gọi chàng bằng một danh xưng thật là thân mật : Ngọc đệ. Và nàng lại vô cùng xinh đẹp, kiều diễm. Chàng nhớ đến những lúc cùng ngồi chung với nàng bên trong cổ kiệu, hai người đã ngồi tựa vào nhau, vai kề vai sát cánh. Các đôi tình nhân chắc cũng chỉ thân mật đến vậy mà thôi. Nhưng ... Nhưng nàng lại là thê tử của Nghi vương.

Chàng nghĩ ngợi mãi mà vẫn không hiểu tại sao nàng lại đối xử với chàng bằng một thái độ thân mật đến vậy. Với người khác thì giọng nói của nàng hết sức uy nghiêm bệ vệ, giữ tư thế của một vị cung chủ. Nhưng đối với chàng, nàng lại tỏ ra dịu dàng, hòa nhã. Không hiểu ...

Chàng khe khẽ thở dài.

Khi vầng thái dương đã khuất bóng sau phía chân trời, màn đêm đã buông xuống, bóng tối phủ trùm khắp mọi nẻo đường, đoàn người của Nghi cung lại tiếp tục đăng trình. Hoàng y nữ lang lại bắt Lam Hoài Ngọc phải lên kiệu ngồi cùng với nàng. Còn Thụ Thế Dương thì do Hoàng Bảo lão nhân dắt đi bên cạnh cổ kiệu. Cả đoàn cứ âm thầm lướt đi trong đêm trường tịch mịch.

Nhưng rồi cũng chẳng được yên.

Vừa đi được một quãng, đến vùng hẻo lánh cách trấn thành độ hơn mười dặm, lại cũng thấy phía trước có một bọn người đang chặn đường. À không. Phải nói là hai bọn mới đúng, vì bọn chúng dường như không cùng chung một toán. Một bọn gồm cả tăng ni tục đạo chia nhau án ngữ phần phía bên trái của con đường. Bọn còn lại là những tên che mặt trấn đóng phía bên phải. Mà dường như trong bọn này lại có đến hai phe khác nhau. Vậy là có đến ba bọn đang chặn ngang đường.

Bốn Hoàng y thiếu nữ cầm đèn lồng đến trước thấy bọn người đang chặn đường liền đi chậm lại. Một nàng cao giọng nói :

- Xin các vị mở đường cho.

Bọn kia đột nhiên thấy một cổ kiệu kỳ lạ lướt đi trong đêm tối đầy vẻ thần bí thì không khỏi ngạc nhiên. Thiếu nữ kia lại nói :

- Xin các vị mở đường cho.

Bất chợt, trong đám quần ma phía bên phải có giọng cười hớ hớ :

- Giữa đêm sương buốt giá lạnh lẽo mà các mỹ nhân lại đi đâu thế này ? Hãy lại gần đây để đại gia sưởi ấm lòng cho.

Thái độ của tên kia hết sức khinh bạc, tiếng nói giọng cười đầy vẻ dâm tà. Trong bọn người bên trái cũng có nhiều kẻ cau mày, ra vẻ bất bình. Nhưng bọn họ vẫn lẳng lặng không nói gì. Các Hoàng y thiếu nữ khẽ biến sắc, lộ vẻ tức giận, nhưng vẫn còn cố nín nhịn chưa phát tác.

Tên kia thấy vậy liền đắc ý nói tiếp :

- Các nàng không nói gì tức là đã bằng lòng rồi phải không ? Ha ha. Mau lại đây. Lại đây. Đại gia sẽ làm cho các nàng cảm thấy vui vẻ.

Rồi hắn ta lại cất giọng cười hớ hớ, ra vẻ rất thích thú. Nhiều tên trong bọn quần tà cũng lớn tiếng cười theo phụ họa. Các Hoàng y thiếu nữ đã có vẻ tức giận lắm rồi, nhưng thủy chung vẫn còn cố nín nhịn, chờ cung chủ đến định đoạt.

Lúc này cổ kiệu đã tiến đến nơi, gặp tình hình như vậy cũng đành phải dừng lại. Từ trong kiệu vang lên tiếng nói :

- Khai lộ Tứ vệ sứ. Chuyện gì xảy ra thế ? Sao không tiếp tục thượng lộ ?

Thanh âm trong treo đầm ấm nhưng cũng đầy vẻ uy nghiêm. Một nàng Hoàng y thiếu nữ đến bên cổ kiệu khẽ thì thầm một lúc lâu. Sau khi nghe xong, người trong kiệu lộ vẻ tức giận, nói :

- Có chuyện đó sao ? Hừ. Bọn này thật đáng chết.

Cũng cùng lúc ấy, trong đám quần hào đang tụ tập phía bên trái đường đã có người nhận ra Thụ Thế Dương đang đứng bên cạnh Hoàng bào lão nhân nên xúm nhau lại bàn tán một lúc lâu. Sau đó, có một lão nhân lối khoảng gần sáu mươi tuổi, vận trường bào bằng đoạn đen, thân người cao gầy khẳng kheo, từ trong đám đông tiến ra nhìn Thụ Thế Dương hỏi :

- Thụ Hiền diệt. Sao Hiền diệt không đi cùng lệnh tôn mà lại theo những người này đến đây ? Và lệnh tôn hiện đang ở đâu ?

Thụ Thế Dương cúi mặt, ngập ngừng nói :

- Gia phụ ... gia phụ đã ...

Thấy cậu bé ấp úng như vậy, mà giọng nói lại ra chiều đau thương, cảm giác có chuyện chẳng lành, lão già kia vội hỏi dồn :

- Thế nào ? Lệnh tôn đã làm sao rồi ?

Thụ Thế Dương buồn rầu đáp :

- Gia phụ đã qua đời rồi. Đại ca và các vị sư huynh cũng thế.

Lão già kia giật mình sững sốt, vội hỏi :

- Sao ? Tại sao Thụ lão đệ lại qua đời một cách đột ngột như thế ? Do nguyên nhân nào ? Hay là đã bị người ta giết ?

Thụ Thế Dương khẽ gật đầu. Lão già lại hỏi :

- Kẻ nào đã giết Thụ lão đệ thế ? Hiền diệt nếu biết thì hãy mau nói ra. Lão phu sẽ vì lệnh tôn mà báo thù cho.

Thụ Thế Dương cúi đầu không đáp. Cậu bé ngần ngừ không muốn nói rõ vì lo ngại bọn họ rồi cũng sẽ đi vào vết xe đổ giống như phụ thân của cậu. Mà cậu lại không muốn nhìn thấy bọn họ vì cậu mà bị giết một chút nào.

Lão già thấy Thụ Thế Dương im lặng không đáp, nóng nảy hỏi dồn :

- Ai ? Kẻ đó là ai ? Sao Hiền diệt không nói ?

Thụ Thế Dương ngẩng mặt lên nhìn lão, rồi lại khẽ thở dài, đưa mắt nhìn về phía cổ kiệu. Lão già vội hỏi ngay :

- Phải chăng chính là bọn họ ? Và Hiền diệt đang bị bọn họ bắt giữ ?

Thụ Thế Dương lại gật đầu lần nữa. Lão già kia liền sa sầm nét mặt, trợn mắt nhìn vào cổ kiệu, lớn tiếng nói :

- Các ngươi tại sao lại giết chết Thụ lão đệ ? Đồi bên có thù oán gì chẳng ?

Người trong kiệu khẽ “hừ” một tiếng, lạnh lùng nói :

- Bản cung nghĩ rằng trong giới võ lâm đương đại chẳng có một kẻ nào dám gây thù kết oán với bản cung đâu.

Hắc bào lão nhân nghe đối phương nói thế tức thì lửa giận bùng bùng, nộ khí xung thiên. Lão ta lớn tiếng quát :

- Chẳng hiểu ngươi là thần thánh phương nào mà lại ngạo mạn đến như vậy ? Nhưng vô duyên vô cớ ngươi lại giết chết Thụ lão đệ, mối oán thù này lão phu quyết chẳng chịu bỏ qua.

Đoạn lão quay sang Thụ Thế Dương nói :

- Thụ Hiền diệt. Hiền diệt hãy xem lão phu trả thù cho lệnh tôn đây.

Thụ Thế Dương thấy lão già đã định động thủ, liền lộ vẻ hoảng hốt, trong lòng rất lo lắng. Cậu bé vội vàng xua tay nói :

- Thôi. Thôi. Không nên đâu.

Lão già ngạc nhiên hỏi :

- Sao vậy ? Chẳng lẽ Hiền diệt không định trả thù cho lệnh tôn hay sao ?

Thư Thế Dương lắc đầu nói :

- Không phải. Nhưng không nên làm thế. Bọn họ võ công cao cường lắm.

Lão già ngửa mặt lên trời cười rộ, nói :

- Lão phu dĩ nhiên là biết điều đó chứ, đâu cần hiền triết phải nhắc nhở. Bọn họ đã có thể giết được Thư lão đệ thì võ công nào phải tầm thường. Nhưng từ xưa đến nay, tà không thể thắng chính. Lão phu không hề sợ bọn họ. Lão phu đã quyết nhất định sẽ vì Thư lão đệ mà trả thù.

Vừa nói lão vừa xắn tay áo lên như muốn động thủ thật. Lúc này, đám đông đã lùi lại phía sau, định chờ xem diễn biến. Nhưng từ trong đám quần hùng, một vị hòa thượng mặc tăng bào màu nguyệt bạch vội tiến ra, nói :

- A di đà phật. Xin lão thí chủ hãy khoan động thủ.

Lão già quay lại nhìn nhà sư, cao giọng hỏi :

- Sao đại sư lại ngăn cản lão phu ?

Nhà sư tiến đến sát bên lão già, khề thì thầm :

- Thư tiểu thí chủ hiện giờ còn đang nằm trong tay bọn họ, lão thí chủ không sợ ném chuột vỡ đồ hay sao ?

Lão già chợt biến sắc, hạ giọng hỏi :

- Thế phải làm sao ?

Nhà sư ngẫm nghĩ một lúc, rồi hướng về phía cổ kiệu, vòng tay nói :

- Bản tăng mạo muội xin hỏi một câu. Người thì các vị đã giết rồi. Lại còn bắt giữ vị tiểu thí chủ này, há chẳng phải là quá đáng lắm sao ?

Người trong kiệu cười nhạt nói :

- Có chi mà lại gọi là quá đáng ? Bọn chúng vô lễ với bản cung, xử như vậy đã là nương nhẹ lắm rồi. Hừ ! Nếu chiếu phép thì đúng ra phải tận diệt toàn gia mới đáng tội mà bọn chúng đã gây ra.

Ngừng lời một chút, rồi thanh âm có vẻ hòa hoãn hơn :

- Còn về phần tiểu hài tử kia. Bản cung thấy y rất vừa mắt nên không nỡ làm hại. Chỉ cần y chịu quỳ lạy bản cung ba lạy là bản cung sẽ tha cho. Thế mà y vẫn quật cường, nhất định không chịu. Bản cung không muốn giết y nên mới đành đưa y đi theo, chờ y hồi tâm chuyển ý.

Nhà sư chấp hai tay trước ngực, niệm phật hiệu :

- A di đà phật.

Người trong kiệu lại nói tiếp :

- Bất kể kẻ nào dám vô lễ với bản cung đều đáng bị tru diệt toàn gia. Có lẽ các người đã chán sống rồi, muốn theo chân bọn kia cho có bạn.

Nhà sư lại tiếp tục niệm phật hiệu, nhưng không nói gì nữa, có lẽ đã quyết định chung vai sát cánh với Hắc bào lão nhân kia. Bọn quần hào đưa mắt nhìn nhau. Còn bọn quần tà thì lại lùi xa hơn nữa, như muốn tỏ ý không xen vào chuyện của đôi bên. Bọn họ đều muốn tọa sơn quan hổ đấu, ai chết sống mặc ai.

Bốn bề chợt im phăng phắc ...

Chợt nghe Hắc bào lão nhân quát lớn một tiếng, rồi cao giọng nói :

- Ý lão phu đã quyết. Lão phu nhất định phải trả thù cho Thư lão đệ. Trong các vị anh hùng ở đây còn có ai muốn vì Thư lão đệ mà báo thù thì hãy mau bước ra đây để cùng lão phu chung vai hợp sức.

Từ trong đám đông lại có thêm một số người nữa tiến ra, đến đứng sánh vai bên cạnh lão già và nhà sư áo trắng. Một tên trong bọn nói :

- Bọn tại hạ cũng muốn vì Thư đại hiệp mà báo thù.

Bọn người vừa tiến ra cả thấy đến gần hai mươi tên, hợp cùng lão già và nhà sư kéo đến đứng đối diện cổ kiệu, định sẽ cùng đối phương quyết đấu. Trong khi đối phương trừ người ngồi trong kiệu và Thư Thế Dương thì chỉ có mười người. Bọn quần tà lâu nay vốn có hiềm khích với phe võ lâm Bạch đạo. Nay có cơ hội bài xích thì lẽ nào lại bỏ qua. Liền có một người lên tiếng :

- Lấy một chọi hai mà còn dám xưng là danh môn chính phái.

Lập tức cả bọn nhao nhao cả lên :

- Như thế thì còn vô sỉ hơn cả chúng ta.

- Dù có thắng thì cũng chẳng lấy gì làm vinh.

- Một lũ nguỵ quân tử.

...

Cả trường ồn ào mạnh ai nấy nói khiến phe bạch đạo đỏ mặt tía tai những muốn độn thổ mà trốn. Chợt có tiếng quát lớn :

- Tất cả im lặng.

Thanh âm vang dội giữa không trung, truyền đi bốn phía, át cả tiếng ồn ào, vang vọng vào tai mọi người nghe ong ong muốn điếc cả màng nhĩ, chứng tỏ người vừa phát ngôn nội lực thâm hậu vô cùng. Toàn trường yên ắng trở lại. Mọi người sau phút định thần mới biết người vừa phát ngôn kia chính là nhân vật đang ngồi bên trong cỗ kiệu. Và ai nấy đều kinh hãi thất sắc.

Người trong kiệu lại cười khanh khách, nói :

- Tốt. Tốt lắm. Các người đã muốn chết thì bản cung cũng chẳng tiếc gì mà không thành toàn cho các người.

Tiếng nói vừa dứt, độ hai chục luồng ánh sáng vàng rực từ trong cỗ kiệu bay vút ra, nhắm vào bọn người của Hắc bào lão nhân lao nhanh tới. Tình huống quá bất ngờ khiến không một ai kịp trở tay. Cả bọn họ đồng loạt “hự” lên một tiếng, rồi lập tức ngã lăn ra vệ đường không kịp kêu lên tiếng nào.

Những người đang đứng phía sau quan chiến đồng loạt bật lên những tiếng la hoảng, tới tấp lùi lại phía sau. Sau một lúc định thần, một số chạy tới xem xét thì mới hay cả bọn họ đều đã chết cả rồi. Cả hai chục người đều không có thương tích gì, nếu quan sát kỹ thì chỉ thấy nơi trán mỗi người có một điểm đỏ nhỏ bằng đầu mũi kim. Chẳng lẽ đó lại là nguyên nhân gây ra cái chết cho bọn họ.

Thù đoạn giết người thật ghê gớm, đáng sợ ...

Bất giác mọi người đều khẽ rung mình, trong lòng vừa kinh hãi lại vừa lo sợ. Thụ Thế Dương vốn đã biết trước kết quả rồi sẽ phải như vậy nên trước đó cậu bé đã vội nhắm nghiền đôi mắt lại, không dám nhìn thăm cảnh vừa mới diễn ra. Trong lòng cậu bé rất hối hận, quyết định sau này không nhắc đến mối thù hận của cậu cho người khác biết nữa. Tự đích thân cậu sẽ trả thù khi có đủ khả năng.

Ai nấy hãy còn đang bàng hoàng, chưa kịp định thần lại thì tiếng người trong kiệu lại vang lên :

- Thế nào ? Có còn kẻ nào muốn theo chân bọn kia hay không ? Hãy mau bước ra đây. Bản cung sẵn sàng thành toàn cho.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Nhưng không một ai dám bước ra cả. Giữa lúc ấy, lại đột nhiên có tiếng quát lớn. Tiếp theo đó có một luồng ngân quang tựa như cầu vồng ở trên trời bay tới tấn công vào cỗ kiệu khiến ai nấy đều sửng sờ.

Luồng ngân quang kia vừa đến gần cỗ kiệu thì chợt gặp phải một luồng gió hùng mạnh thổi tốc lên, đẩy bắn ra xa. Một tiếng “hự” khô khan, và một thân người nằm im lìm bất động trên vệ cỏ.

Người trong kiệu lại hỏi :

- Còn kẻ nào nữa không ?

Mọi người lại đưa mắt nhìn nhau. Toàn trường im lìm một thoáng. Hồi lâu sau, trong nhóm phe bạch đạo có một lão hòa thượng râu mày đều bạc trắng rẽ đám đông bước ra, hướng vào cỗ kiệu vòng tay nói :

- A di đà phật. Bản tăng là Tích Thiện ở Ngũ Đài Sơn xin có lời thỉnh cầu nữ đàn việt. Chẳng hay nữ đàn việt có cho phép bản tăng được nói hay không ?

Lão hòa thượng thấy vô công đối phương quá lợi hại, định tâm muốn hóa giải trận sát kiếp này nên đã lên tiếng bằng những lời lẽ hết sức ôn hòa nhã nhặn. Người trong kiệu cất tiếng cười trong trẻo, nói :

- Hòa thượng có điều gì thì cứ nói. Bản cung đang lắng nghe đây.

Lão hòa thượng chấp tay xá dài, nói :

- A di đà phật. Đa tạ nữ đàn việt. Bản tăng thực tâm muốn hóa giải trận sát kiếp này. Chẳng hay ý nữ đàn việt thế nào ?

Im lặng trong chốc lát, tiếng người trong kiệu lại cất lên :

- Sở dĩ bản cung phải xuất hành giữa lúc đêm hôm tăm tối thế này là chỉ vì không muốn có chuyện thị phi với bọn người võ lâm các người. Bản cung cũng không muốn gặp phải những sự phiền phức không đáng. Chỉ cần các người đừng sinh sự lôi thôi thì bản cung cũng chẳng cần truy cứu làm gì.

Lão hòa thượng mừng rỡ, chấp tay vái dài, nói :

- Nữ đàn việt có lòng từ bi thì sẽ được trời phạt phù hộ cho. A di đà phật. Bản tăng mạo muội xin được thỉnh giáo tôn hiệu của nữ đàn việt để ngày sau có dịp gặp lại còn biết đường mà chào hỏi.

Người trong kiệu cười nói :

- Bản cung là cung chủ Nghi cung, không biết hòa thượng đã từng nghe qua danh hiệu của bản cung hay chưa ?

Lão hòa thượng sững sờ nói :

- Thế ra nữ đàn việt chính là cung chủ Nghi cung. Bản tăng thất kính mất rồi. Uy danh của cung chủ bản tăng đã được nghe nói đến từ lâu.

Không chỉ riêng lão hòa thượng mà tất cả bọn quần hào lẫn quần tà đang hiện diện tại trường đều đồng loạt giật mình sững sờ. Nghi cung là một trong Võ lâm Tam cung, mà sự thần bí của nó lại còn hơn cả Thái Chính Cung nữa, vốn là một thế lực đã khiến quần hùng “kính nhi viễn chi” từ lâu. Trong võ lâm đương đại, có thể nói rằng không một người nào dám bạo gan trêu vào những thế lực này.

Vị cung chủ Nghi cung chợt trầm giọng hỏi :

- Mới vừa rồi tên nào đã vô lễ với Khai lộ Tứ vệ sứ của bản cung ?

Trong đám quần tà phía bên phải bỗng có một tên vận hắc y, mặt cũng được che kín bằng một mảnh vải đen, hốt hải chạy ra phục xuống trước cổ kiệu, dập đầu sát đất lạy như té sao, đáng điệu đầy vẻ sợ sệt. Gã luôn miệng kêu khóc :

- Tiểu nhân tội đáng chết, xin cung chủ nhiều dung cho.

Vị cung chủ Nghi cung im lặng hồi lâu, rồi mới lên tiếng nói :

- Người có mắt mà cũng như không. Vậy hãy tự khoét lấy con mắt bên phải rồi mau cút đi. Từ nay đừng để cho bản cung thấy mặt lần nữa.

Tên kia được tha chết, lộ vẻ mừng rỡ, vội lấy ngón trỏ thủ tự khoét mắt. Lập tức, máu tươi chảy ra như suối. Nhưng hắn không lo cảm máu, chỉ lo phục lạy ba lạy cho tròn lễ rồi lồm cồm ngồi dậy, nhanh chân chạy đi ngay. Tình trạng đó đã làm cho bọn người tại trường phải một phen khiếp vía.

Cung chủ Nghi cung lại nói :

- Các người đã không muốn sinh sự nữa thì hãy mau tránh đường ?

Lời nói vừa dứt, mọi người không ai bảo ai, đều mau mắn nép sang bên nhường lối. Trong lòng người nào người nấy cũng đều chỉ mong cho vị đại sát tinh kia mau chóng rời khỏi chốn này.

Thấy lối đi đã được khai thông, vị cung chủ liền truyền lệnh :

- Khởi trình.

Mệnh lệnh vừa truyền ra, Khai lộ Tứ vệ sứ tay cầm đèn lồng đi lên phía trước mở đường. Bốn Hoàng y hán tử cũng vội nâng cổ kiệu lên, rào bước lướt đi. Hoàng bào lão nhân tay dắt Thư Thế Dương cùng với Hoàng y lão bà đi kèm hai bên cổ kiệu. Cả đoàn lại tiếp tục lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Giữa Quan Đạo Sứ Thần Xuất Hiện Vũ Hương Viện Điện Kiến Nghi Vương

Lại nói, sau khi được bọn quần hào lẫn quần tà tránh lối nhường đường, đoàn người của Nghi cung lại tiếp tục cuộc hành trình. Thế nhưng, cổ kiệu chỉ vừa mới đi được có mấy trượng thì bỗng đâu từ phía sau cách nơi ấy khá xa lại có tiếng gọi truyền tới, thanh âm rất lớn :

- Cung chủ. Xin hãy đình giả.

Thanh âm lồng lộng nhưng bình hòa, hàm chứa một công phu nội lực rất thâm hậu. Nghe tiếng gọi, Nghi cung cung chủ liền truyền lệnh cho cổ kiệu dừng lại. Bọn Hoàng y đại hán đặt cổ kiệu xuống đất. Mọi người tại trường đồng quay lại nhìn về hướng thanh âm truyền đến.

Nhưng người kia do ở xa nên đã sử dụng công phu Thiên Lý Truyền Âm để phát thoại, vì thế mà lúc này trên đường vẫn chưa thấy có ai xuất hiện, chỉ nghe thấy những tiếng vó ngựa “lộp cộp” vang lên không ngớt.

Tiếng vó ngựa vọng vào tai mọi người càng lúc càng lớn. Chẳng bao lâu sau là đã thấy tiến gần đến nơi. Rồi mọi người trông thấy có một đoàn kỵ mã đang hồi hả phi đến thật nhanh. Đoàn kỵ mã gồm hơn chục kỵ sĩ, ngoài khoác cẩm bào hoa lệ, bên trong cũng vận áo gấm. Người thì như hổ, ngựa lại tựa rồng. Kẻ cười đã oai phong hùng dũng mà tọa kỵ cũng là danh câu thần mã, con nào con nấy đầu ngẩng cao, chân dài, toàn thân đều một màu đen tuyền. Trong bọn quân hào cũng có không ít những kẻ sành ngựa cứ không ngớt chặc lưỡi thán khen.

Khi đoàn kỵ mã đã chạy đến nơi, mọi người chợt thấy sáng lóe lên ánh vàng lấp lánh, thì ra móng của những con tuấn mã đều được đóng bằng hoàng kim. Chạy đến tất cả chỉ là hơn mười con ngựa, tuy người ngựa không đông nhưng khí thế hùng tráng chẳng khác gì thiên binh vạn mã.

Mười thớt ngựa đi trước chạy đến nơi liền lập tức rẽ ra thành hai hàng, nghiêm cẩn đứng hai bên, duy chỉ có nhân vật đi sau cùng là vẫn giục ngựa tiếp tục chạy tới. Người này khoác thanh bào, vận thanh y tiểu mạo, phong thái văn nhã quý phái khác hẳn những người cùng đi.

Đoàn người ngựa đã dừng lại. Kỵ sĩ đồng loạt phóng xuống đất, rồi cùng nghiêm trang hướng vào cổ kiệu, cung kính hành lễ.

Nhân vật thanh y tiểu mạo tiến đến trước cổ kiệu, chấp tay nói :

- Hạ chức Tùy giả Hữu vệ sứ xin tham kiến cung chủ, cầu ngọc thể vạn an.

Cung chủ Nghi cung truyền miễn lễ, rồi hỏi :

- Hữu vệ sứ đến tìm bản cung có việc chi thế ?

Hữu vệ sứ nghiêm trang nói :

- Hạ chức phụng mệnh đến đón Thụ Thế Dương đấy ạ.

Vừa nói y vừa lấy ra một lá tiểu kỳ màu trắng trịnh trọng giơ lên. Trên lá còn có thêu một ngọn lửa đỏ đang rực cháy, hình dạng rất sinh động, cùng với một chữ “Vương” theo lối cổ triện.

Nhìn thấy lá tiểu kỳ kia, cung chủ Nghi cung liền kính cẩn nói :

- Cẩn tuân vương mệnh.

Hữu vệ sứ lại nói :

- Hạ chức xin mạn phép.

Nói xong y liền tiến tới nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Thụ Thế Dương, định dắt cậu bé đi. Thấy cậu bé có vẻ hoang mang lo lắng, sắc mặt hơi sợ sệt, Hoàng bào lão nhân mỉm cười, vỗ vai cậu bé an ủi :

- Tiểu hài tử không cần phải lo sợ, cứ yên tâm đi theo Hữu vệ sứ. Sau này chúng ta vẫn sẽ còn có dịp gặp lại nhau.

Hữu vệ sứ cũng cười nói :

- Bản chức có làm gì hài tử đâu nào ?

Vừa nói y vừa dắt cậu bé đến bên con tuấn mã của mình, nhẹ nhàng đỡ cậu ngồi lên yên. Giữa lúc đó, Nghi cung cung chủ chợt lên tiếng :

- Hữu vệ sứ. Cảm phiền ...

Hữu vệ sứ quay lại, hỏi :

- Chẳng hay cung chủ còn có điều chi chỉ giáo ạ ? Hạ chức xin chờ nghe.

Cung chủ ngập ngừng nói :

- Bản cung ... bản cung muốn nhờ Hữu vệ sứ chuyển lời đến vương thượng là ... bản cung muốn được kiến giá.

Hữu vệ sứ cười nói :

- Dạ. Xin cung chủ hãy cứ yên tâm. Chính vương thượng cũng có bảo hạ chức trình lại với cung chủ rằng hiện thời vương thượng đang bận chút việc, cung chủ cứ tiếp tục lên đường theo như lộ trình đã định, chỉ vài ngày nữa thôi là cung chủ có thể sẽ được gặp vương thượng.

Nghi cung cung chủ mừng rỡ nói :

- Cảm tạ Hữu vệ sứ.

Hữu vệ sứ cũng vội cung thân hành lễ, kính cẩn chấp tay nói :

- Dạ không dám. Hạ chức đang thi hành vương sự, cần phải về phục mệnh ngay, xin được từ biệt cung chủ.

Nghi cung cung chủ nói :

- Cung tiễn Hữu vệ sứ.

Hữu vệ sứ nói :

- Dạ không dám. Xin từ biệt cung chủ.

Đoạn y khê động thân nhảy lên lưng tuấn mã, rồi kéo Thụ Thế Dương đặt ngồi tựa trong lòng, sau đó quay ngựa trở về theo đường cũ. Cả đoàn người ngựa rầm rập chạy đi, nhanh chóng cũng chẳng khác gì lúc mới đến.

Ở hướng còn lại, bọn Hoàng y đại hán cũng kiêu kiêu lên, và cuộc hành trình lại được tiếp tục. Tất cả đi rồi, để lại tại trường một đám đông người đang ngơ ngẩn trông theo cùng với hai chục tử thi vẫn đang còn nằm lẫn lóc nơi vệ đường.

Gió đông thổi qua hiện trường. Khí lạnh của đêm đông cùng với những gì vừa mới chứng kiến đã khiến mọi người phát lạnh run.

Đoàn nhân mã của Tùy giá Hữu vệ sứ vẫn liên tục kiểm trình suốt đêm không hề ngừng nghỉ. Chẳng bao lâu là đã đến lúc bình minh. Ánh thái dương đã bắt đầu lộ dạng nơi chân trời phía đông.

Những tia nắng đầu ngày đỏ rực chiếu xuống cõi nhân gian.

Cả đoàn đi qua một tiểu trấn. Hữu vệ sứ chợt cúi xuống nhìn Thụ Thế Dương, khẽ hỏi bằng một giọng hiền hòa :

- Thế nào ? Tiểu huynh đệ đã đói chưa ?

Cậu bé cũng đã bắt đầu cảm thấy đói bụng, nhưng vì tính khí quật cường, cậu bé không muốn mở miệng cầu xin nên vội lắc đầu.

Hữu vệ sứ nhìn sắc diện cậu bé, chợt cất tiếng cười khanh khách, rồi sau đó y khê vẫy tay ra hiệu cho người kỵ sĩ đi gần nhất. Người này vâng lệnh lập tức ghim cương tuấn mã dừng lại, tách khỏi đội hình, ghé vào tiểu trấn. Mười con tuấn mã còn lại vẫn phi nhanh tới trước, tiếp tục cuộc hành trình.

Cả đoàn ra khỏi tiểu trấn, đi thêm một lúc nữa thì người kỵ sĩ vừa dừng lại ghé vào tiểu trấn khi nãy đã đuổi theo kịp tới nơi. Người này phi tới bên cạnh Hữu vệ sứ, trao cho y hai chiếc túi được bao gói cẩn thận. Hữu vệ sứ cầm lấy, rồi lại đưa ngay cho Thụ Thế Dương. Cậu bé ngần ngừ một lát, rồi cũng đưa tay nhận lấy. Cả hai chiếc túi đều vẫn còn nóng hổi, thơm phức.

Lúc này, Thụ Thế Dương cũng đã đói lắm rồi. Cậu bé liền mở ngay chiếc túi ra xem. Một túi đựng một con gà quay vẫn còn bốc khói nghi ngút, túi kia đựng một món ăn gì đó mà cậu bé chưa từng thấy qua, nhưng xem cũng rất thích mắt. Mùi hương thức ăn thơm phức ngon lành khiến cậu bé không nhịn nổi nữa, liền lấy ra ăn ngay. Vừa một vừa đói nên chỉ trong chớp lát là cậu bé đã ăn sạch cả hai túi thức ăn.

Vừa ăn xong, chợt nhớ đến vị Hữu vệ sứ và toán kỵ sĩ kia vẫn chưa ăn gì, cậu bé ngẩng đầu nhìn lên, khẽ hỏi :

- Các vị không ăn sao ?

Hữu vệ sứ mỉm cười nói :

- Bản chức đang thi hành vương sự, cần phải mau chóng trở về phục mệnh, không thể diên trì. Để khi về đến nơi rồi ăn luôn thế.

Đoạn Hữu vệ sứ lấy túi nước treo bên yên ngựa đưa cho cậu bé. Cậu bé cảm ơn đón lấy, uống một hơi rồi đưa trả lại. Hữu vệ sứ cất túi nước xong rồi liền đưa tay ôm cậu bé vào lòng, tươi cười nói :

- Đường cũng hãy còn xa. Tiểu huynh đệ nếu như thấy mệt thì hãy cứ nhắm mắt ngủ đi.

Chưa nhắc đến thì không sao. Nhưng khi Hữu vệ sứ vừa nói xong thì Thụ Thế Dương mới cảm thấy mệt mỏi rã rời. Suốt đêm kiểm trình, rồi lại tiếp tục đi cho đến giờ, với sức lực của cậu bé quả không chịu nổi. Cậu liền ngả người dựa vào người Hữu vệ sứ, rồi nhắm mắt lại, và ... ngủ.

Chẳng biết đã trải qua bao lâu ...

Thụ Thế Dương bỗng cảm thấy toàn thân mát rượi, mũi ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng khiến tâm hồn sáng khoái lâng lâng. Cậu bé hơi khê cựa mình, rồi từ từ mở mắt ra.

Đầu tiên, cậu bé nhìn thấy một cây hồng chúc đang cháy, ngọn lửa lung linh. Rồi cậu lại nghe thấy một thanh âm trong trẻo lọt vào tai mình :

- Thiếu gia thức dậy rồi ư ?

Thanh âm đầy vẻ vui mừng hơn hờ. Cậu bé nghe thấy tiếng nói liền đưa mắt nhìn về phía phát ra thanh âm, thì thấy một nàng thiếu nữ độ chừng mười bảy mười tám tuổi. Nàng vận bộ cung trang màu vàng được may bằng lụa quý, khuôn mặt trái xoan, mi thanh mục tú, da trắng mịn màng trông rất xinh xắn. Nàng mỉm cười hé hai hàm răng trắng như ngọc, khẽ hỏi :

- Thiếu gia. Thiếu gia có cần điều chi chăng ?

Cậu bé rất lấy làm lạ, vội hỏi lại :

- Cô nương gọi ta chăng ?

Cung trang thiếu nữ cười nói :

- Vâng ạ. Thiếu gia có cần điều chi không ạ ?

Cậu bé ngạc nhiên hỏi :

- Sao cô nương lại gọi ta là thiếu gia ?

Cung trang thiếu nữ mỉm cười hỏi :

- Tiểu tỳ không gọi thiếu gia bằng thiếu gia thì gọi là gì ạ ?

Thư Thế Dương ngó người chẳng biết nói sao, đôi mi chớp chớp ra chiều ngờ ngác. Cung trang thiếu nữ lại nói :

- Hiện giờ thiếu gia vẫn còn mệt. Thiếu gia cứ nằm nghỉ đi. Thiếu gia có ăn chút yến sào không ? Để tiểu tỳ đi lấy.

Rồi nàng vội chạy sang phòng bên.

Lúc này, cậu bé mới đưa cặp mắt mơ màng nhìn khắp gian phòng một lượt. Cậu thấy mình đang nằm trên một chiếc giường gỗ quý có mùi hương dịu dịu, mấn châu trướng ngọc, nệm gấm chăn thêu. Trước giường là một án sách sơn son. Bên án sách có hai chiếc ghế bành trái gấm. Trên án đặt một chiếc lư hương bạch ngọc. Khói trầm cuộn cuộn bốc lên, tỏa hương ngan ngát.

Trên người cậu bé hiện đang vận một bộ y phục mới, còn sang trọng hơn lúc đi cùng nhóm người của Nghi cung rất nhiều.

Trong khắp gian phòng chỗ nào cũng được bày biện rất là lộng lẫy xa hoa, cho thấy nơi đây hẳn phải là trang viện của một đại phú gia quyền quý. Cậu bé thấy mình đang ở trong một gian phòng thơm tho êm ấm, khảm châu giát ngọc sáng ngời chẳng khác chi một chốn thần tiên thì mắt lại hoa lên. Dù cũng xuất thân từ nhà hào phú, cậu bé chưa từng thấy qua một đồ vật nào sang trọng, quý giá như những thứ bày biện trong phòng này, liền khẽ buông một tiếng thở dài, nghĩ thầm :

- Đây chắc là ta đang nằm mơ.

Liền đó, cung trang thiếu nữ đã quay trở lại. Trên tay nàng đang bưng một chiếc mâm vàng. Trên mâm có đặt một cái liễn sứ trắng tinh rất đẹp, một chiếc chậu ngọc bên trong đựng một thứ nước trong vắt có hương thơm thoang thoảng, và một chiếc khăn lụa thêu hoa. Nàng tủm tỉm cười nói :

- Thiếu gia rửa mặt rồi hãy ăn yến sào.

Nàng vừa nói vừa đặt mâm xuống án sách, rồi bưng chậu nước đến trước mặt cậu bé. Thấy cậu bé có vẻ ngần ngại, nàng cười nói :

- Thiếu gia có cần tiểu tỳ giúp thiếu gia rửa mặt hay không ?

Thư Thế Dương đồ bưng mặt ngượng ngùng, vội ngồi ngay dậy, cầm lấy chiếc khăn thấm nước lau mặt sạch sẽ. Nước mát dịu, lại có mùi hương thoang thoảng dịu dịu làm cho tinh thần cậu bé trở nên sáng khoái lạ thường.

Xong đâu đấy, cung trang thiếu nữ lại dọn chiếc chậu và khăn lụa để sang bên án thư, rồi mang chiếc liễn sứ đến đặt trước mặt Thư Thế Dương.

Nhờ có ánh sáng của ngọn nến, cậu bé thấy bên trong liễn chứa một thứ chất lỏng gì đó trắng như tuyết, trông giống như cháo mà không phải cháo. Dưới đáy liễn lại thấy loáng thoảng có mấy cánh Mai côi, hơi nóng bốc lên tỏa ra một mùi thơm thanh khiết kích thích khẩu vị.

Cậu bé cất tiếng hỏi :

- Cái này là để ta ăn phải không ?

Cung trang thiếu nữ cười nói :

- Vâng. Thiếu gia tự ăn được không ? Hay là để tiểu tỳ đút cho.

Nói xong nàng bật cười hích hích, rồi bụng liền sủi để gần vào. Cậu bé đỏ mặt, vội vàng xua tay nói :

- Không. Không cần đâu. Ta tự ăn được mà.

Rồi cậu vói tay cầm thìa, múc yến sào ở trong liễn đưa vào miệng. Vừa nuốt vào cổ họng, cậu thấy yến sào vô cùng thơm ngon, vừa vào trong miệng đã tan ngay, và có phong vị thật tuyệt vời. Trước giờ cậu bé chưa từng được ăn những thức ăn ngon đến thế này nên cứ luôn miệng xuýt xoa khen ngợi.

Cung trang thiếu nữ nghe cậu khen luôn miệng, cười nói :

- Cũng chỉ là yến sào thôi. Có gì đặc biệt đâu mà thiếu gia cứ khen ngợi mãi thế ? Đây chỉ là món ăn tạm trong lúc cấp bách. Lát nữa trù phòng sẽ đưa bữa ăn chính lên để thiếu gia dùng.

Đợi cho cậu bé ăn xong, nàng liền thu dọn mọi thứ, rồi mỉm cười nói :

- Thiếu gia hãy nghỉ ngơi đi nhé. Khi nào đến bữa ăn tiểu tỳ sẽ vào gọi thiếu gia thức dậy.

Rồi nàng đợi cậu bé nằm trở xuống giường, kéo tấm chăn đắp lên người cậu bé, đoạn nhẹ bước ra ngoài, còn nhẹ nhàng khép cửa phòng lại.

Giờ đây, chỉ còn lại một mình Thụ Thế Dương ở lại trong phòng. Cậu bé nằm yên trên giường. Và trong lòng cậu bé hiện giờ đang rất hoang mang. Cậu bé không hiểu nơi đây là nơi nào, tại sao cậu lại có mặt ở đây, tại sao thiếu nữ kia lại tỏ ra hết mực kính trọng cậu, đã gọi cậu là thiếu gia, và lại còn hầu hạ chăm sóc cậu rất mực chu đáo như thế. Cậu bé ôm đầu cố sức suy nghĩ thật lâu mà thủy chung vẫn không sao hiểu được. Cậu bé hãy còn nhỏ tuổi, chưa đủ lịch duyệt để có thể hiểu rõ nhân tình thế sự nên đành phải bỏ qua không nghĩ đến chuyện đó nữa.

Rồi cậu bé lại nghĩ đến thảm cảnh vừa xảy ra đối với gia môn. Chỉ trong một đêm thôi mà từ phụ thân đến đại ca và các vị sư huynh đều thảm tử, cậu bé trở thành một kẻ mồ côi, cô thân một mình không nơi nương tựa. Tuy cậu cố kìm nén không để bật lên tiếng khóc, nhưng sắc diện vẫn không thể giấu được vẻ u sầu ảo não thê lương, và đôi hàng mi bỗng nhiên ươn ướt.

Còn đang mãi nghĩ ngợi mông lung, bất chợt bên tai cậu bé bỗng vang lên một giọng nói nhỏ nhẹ với âm thanh hiền hòa từ ái :

- Sao thế hài tử ? Có tâm sự gì thì cứ nói với ta. Biết đâu ta có thể giúp được cho hài tử phần nào.

Thụ Thế Dương giật mình vội ngẩng mặt nhìn lên, thấy đó là một vị công tử khoảng độ mười tám mười chín tuổi, vận y phục rất hoa lệ vương giả, dáng vẻ hiền hòa, dung mạo phương phi anh tuấn, phong thái đường bệ uy nghi, và đặc biệt là nụ cười luôn ẩn hiện trên môi rất dễ gây thiện cảm với người đối diện. Chẳng đang đứng bên giường, mỉm cười ngắm nhìn cậu bé.

Thấy cậu bé cứ ngẩn người, đôi mắt mở to nhìn chàng không chớp, chàng liền tươi cười nói :

- Ta là Nghi vương. Nơi đây gọi là Vũ Hương Viện. Chính ta đã cho Tùy giá Hữu vệ sứ đến đón hài tử đưa về đây.

Rồi chàng bước đến bên giường, ngồi xuống chiếc ghế đặt bên án sách ngay cạnh đầu giường, nhẹ nhàng đưa tay đỡ lấy Thụ Thế Dương, ôm cậu bé vào lòng, âu yếm xoa đầu cậu bé, hỏi :

- Sao ? Hài tử vì chuyện gì mà lại có vẻ âu sầu quá đỗi như thế ? Hãy cứ nói thật với ta. Rồi ta sẽ nghĩ cách giúp cho.

Về thân thiện của Nghi vương làm cậu bé cảm thấy trong lòng ấm áp, rồi tự nhiên nảy sinh một cảm giác thân cận. Giờ đây cậu bé bơ vơ một mình, nên có cảm giác xem Nghi vương như là một người thân. Cậu bé ấp úng nói :

- Hải nhi ... hải nhi đang nghĩ ... mối gia thù của hải nhi. Không biết ... không biết đến ngày nào hải nhi mới có thể trả được đây ?

Nghi vương khẽ thở dài, nhẹ nhàng xoa đầu cậu bé, nói :

- Thì ra là vậy. Chuyện này ta đã được trình báo. Ngọc muội cũng chỉ hành động theo đúng phép tắc mà thôi. Tất cả chỉ do ... Ôi ... Dù sao thì Võ lâm Tam cung cũng đều do ta chủ trì. Nếu như hải tử muốn trả thù thì hãy cứ nhắm vào ta mà đòi. Mọi ân oán này một mình ta sẽ nhận lãnh hết.

Thụ Thế Dương ngơ ngác hỏi lại :

- Vương thượng ... vương thượng muốn hải nhi nhắm vào vương thượng mà trả thù ư ? Sao lại có thể như thế được ạ ?

Nghi vương thở dài nói :

- Đành phải vậy thôi. Ngọc muội là thế tử của ta. Chuyện của Ngọc muội đương nhiên cũng là chuyện của ta. Và lại, công phu của hải tử vẫn còn thấp kém lắm, nếu động thủ với người khác sợ rằng sẽ khó bảo toàn sinh mạng.

Thụ Thế Dương vẫn trở mắt nhìn Nghi vương. Chàng liền đặt cậu bé đứng xuống đất, rồi từ từ đứng dậy, chậm rãi nói :

- Nếu như hải tử nóng lòng trả thù thì có thể hành động ngay lúc này. Hải tử hãy cứ sử dụng hết sức lực để động thủ. Còn nếu không đương nổi thì thôi,

ta không trách phiền gì hải tử đâu.

Bầu máu nóng chợt sôi sục trong huyết quản, cậu bé liền vùng tay xuất chiêu nhằm tấn công vào Nghi vương. Cậu bé vốn xuất thân danh gia, đã bắt đầu luyện võ từ thuở nhỏ nên công phu quyền cước rất tinh thực, chiêu thức đánh ra như nước chảy hoa trôi, khí thế cuộn cuộn tựa triều dâng gió cuốn.

Thế nhưng, cậu bé hầy còn nhỏ tuổi, thời gian tập luyện nội công chưa bao lâu nên nội lực không có mấy. Do đó, quyền phong cước thế mà cậu bé đánh ra rất hơi hụt, chưa đủ sức đá thương dù là những kẻ tầm thường, nói gì đến một nhân vật võ công cao tuyệt như Nghi vương. Chàng vẫn ung dung né tránh chứ không hoàn thủ. Hai tay chàng chấp sau lưng, miệng khẽ mỉm cười.

Đánh một lúc hơn năm mươi chiêu mà không hề chạm được đến cả chéo áo của Nghi vương, cậu bé cảm thấy chán nản vô cùng, đành dừng tay lại. Sắc diện cậu bé đỏ bừng, hơi thở hào hển, tỏ ra đã vô cùng mệt mỏi. Việc động thủ vừa rồi đã khiến cho cậu bé mất rất nhiều hơi sức. Không thể chi trì nổi nữa, cậu bé đành ngồi phệt xuống đất, đôi mắt nhắm nghiền, cố gắng điều hòa hơi thở.

Nghi vương chợt thở dài, cúi xuống bỗng cậu bé đặt nằm lên giường, rồi nhẹ nhàng kéo tấm chăn đắp lên người cậu.

Bỗng nhiên, cậu bé đột ngột bật ngồi dậy, tận dụng hết sức lực vùng tay giáng một quyền thật mạnh vào giữa ngực Nghi vương. Chỉ nghe chàng khẽ “hự” lên một tiếng, rồi miệng ứa máu tươi, thân hình loạng choạng rồi ngã quỵ xuống, xô ngã bàn ghế khiến đồ đạc văng tung tóe.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thương Hải Tử Hứa Lời Cầu Giáo Hai Tiểu Hải Kết BẠN TRI ÂM

Lại nói, Thư Thế Dương đánh một quyền trong lúc bất ngờ đã khiến cho Nghi vương phải ngã quỵ, đồ đạc văng đổ tung tóe, vương vãi khắp nơi. Các cung trang thiếu nữ đang thị phụng bên ngoài đột nhiên nghe thấy tiếng ngã đổ trong phòng liền vội xô cửa chạy vào. Nhìn thấy tình trạng của Nghi vương, cả bọn vô cùng kinh hoàng, vội vàng chạy đến nâng đỡ chàng dậy, tíu tít hỏi han.

Nghi vương khẽ thở ra một tiếng, ra hiệu bảo mọi người yên lặng. Các thiếu nữ vâng dạ, lặng lẽ chăm sóc chàng.

Sau một lúc nữa, chàng đã tạm hồi phục nguyên khí, có thể ngồi dậy được. Chàng khẽ buông nhẹ tiếng thở dài, bảo mọi người thu dọn những thứ vừa ngã đổ, sau đó cho tất cả lui hết ra ngoài.

Khi trong phòng chỉ còn lại mình chàng cùng với Thư Thế Dương, chàng loạng choạng bước đến ngồi xuống mép giường, bên cạnh cậu bé. Sắc diện chàng nhợt nhạt, trên mép có máu tươi ứa ra. Chàng lắc đầu khẽ nói :

- Tỷ lực của hải tử yếu quá. Nếu không thì đã có thể lấy mạng ta được rồi.

Thư Thế Dương cảm thấy rất áy náy. Cậu bé cũng không ngờ rằng Nghi vương có võ công cao cường là thế mà lại không chịu nổi một quyền của mình. Cậu ngược mắt nhìn chàng, đáp ứng nói :

- Hải nhi ... hải nhi không có ý ... không định ám toán vương thượng đâu ạ. Hải nhi ... ơ ... hải nhi chỉ định làm cho vương thượng nổi giận để mà ... để mà giết chết hải nhi thôi. Hải nhi ...

Nghi vương đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve cậu bé, âu yếm nói :

- Khờ quá đi. Sao ta lại có thể giết hải tử được ? Mà sao trong lúc này hải tử lại muốn chết kia chứ ? Đừng nghĩ đại đột như thế nữa nhé.

Thư Thế Dương buồn rầu nói :

- Hải nhi không có năng lực để trả mối gia thù, đành phải đi theo phụ thân, đại ca và các vị sư huynh mà thôi.

Nghi vương nói :

- Võ công kém thì có thể học. Hải tử vẫn còn nhỏ mà. Thời gian hầy còn dài. Mà hải tử có muốn theo ta học võ công hay không ?

Đôi mắt cậu bé chợt sáng bừng lên. Võ công của Nghi vương rất đồi cao thâm siêu tuyệt, cậu bé cũng đã thấy rồi. Nếu như có thể học được dù chỉ nửa phần võ công của chàng thôi thì ...

Nhưng rồi cậu lại lắc đầu :

- Không. Hải nhi không thể học võ công với kẻ thù được.

Nghi vương nói :

- Hải tử đã quyết định như thế thì ta cũng không miễn cưỡng. Nhưng hải tử có muốn học võ công thượng thừa hay không ?

Thư Thế Dương vội nói :

- Muốn. Muốn lắm ạ.

Nghi vương gật đầu nói :

- Được rồi. Thế thì để rồi ta sẽ giới thiệu cho hải tử một vài vị danh sư sẽ truyền thụ võ công thượng thừa cho.

Ngừng lời giấy lát, chàng mới nói tiếp :

- Nhưng ta muốn hải tử trước hết phải hứa với ta một điều là trong ba năm tới đây hải tử phải chuyên tâm theo các vị sư phụ tập luyện võ công thượng thừa, tạm thời đừng nghĩ đến chuyện trả thù nữa để khỏi phân tâm, ảnh hưởng đến kết quả tập luyện. Hải tử có chấp nhận điều kiện này không ?

Thư Thế Dương cúi đầu ngẫm nghĩ giấy lát, rồi nói :

- Dạ. Hải nhi xin chấp nhận.

Nghi vương khẽ mỉm cười. Nhưng sắc diện nhợt nhạt cộng với vẻ đau đớn, nụ cười của chàng thành ra gượng gạo. Thư Thế Dương chợt cảm thấy nao nao trong dạ. Tâm trí cậu bé chợt nảy sinh những cảm giác lạ kỳ.

Nghi vương lại nhìn cậu bé, hỏi :

- Hải tử đã hết mệt chưa ?

Thư Thế Dương lắc đầu nói :

- Hải nhi không sao đâu ạ. Thế còn vương thượng ? Người có sao không ? Hải nhi ... hải nhi lúc này có hơi mạnh tay.

Nghi vương lắc đầu nói :

- Ta không sao. Chỉ là hơi mệt chút thôi. Hải tử không cần phải áy náy. Chỉ lát nữa là ta sẽ khỏe lại ngay ấy mà.

Đoạn chàng đến bên khung cửa sổ, nhẹ nhàng mở hai cánh cửa sổ ra. Bầu trời trong xanh chỉ điểm vài gợn mây trắng như bông. Một con gió thổi vào làm không khí trong phòng trở nên thoáng mát. Đổi mắt nhìn trời giấy lát như để suy tính công việc, rồi chàng quay lại nói :

- Giờ cũng đã đến bữa ăn chiều rồi. Hải tử đã đói chưa ? Chúng ta hãy ra ngoài ăn chút gì đi nhé.

Cậu bé chống tay ngồi dậy, song chàng đã đưa tay nhẹ nhàng đỡ cậu bé ngồi dậy, rồi khỏi giường, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cậu, dắt cậu ra ngoài.

Cả hai đi ra hoa viên, đến một tòa tiểu đình nằm bên bờ một cái hồ nhỏ nước trong vắt. Trong hồ cá lội nhón nhơ từng đàn.

Nghi vương dắt Thư Thế Dương vào bên trong tòa tiểu đình. Trong ấy đã bày sẵn một bàn tiệc rất thịnh soạn. Cả hai cùng ngồi vào bàn. Các cung trang thiếu nữ tâu tít lo việc hầu hạ.

Từ trước đến giờ, Thư Thế Dương chưa từng thấy một bàn tiệc nào thịnh soạn đến thế này. Đồ ăn thức uống bày đầy trên bàn, mà lại toàn là những thứ sang trọng, quý giá. Cậu bé thấy trên bàn có quá nhiều thức ăn, tưởng sẽ phải có nhiều người dự tiệc. Nhưng nhìn trước ngó sau cũng chỉ có cậu và Nghi vương, ngoài ra chỉ còn các cung trang thiếu nữ đang nghiêm cẩn phụng hầu xung quanh chứ không còn ai khác nữa. Tình cảnh đó khiến cậu bé ngơ ngác nhìn chàng.

Nhận thấy thái độ của cậu bé, Nghi vương cười hỏi :

- Sao thế hải tử ?

Cậu bé ngơ ngác hỏi :

- Mọi người đâu cả rồi ạ ?

Nghi vương hỏi lại :

- Hải tử muốn nói ai ?

Cậu bé ấp úng nói :

- Thì ... thì những người đến dự tiệc ấy mà.

Nghi vương bật cười nói :

- Đây nào có phải là bữa tiệc gì đâu mà có mời nhiều người. Chỉ có hai người chúng ta mà thôi.

Cậu bé ngơ ngác hỏi :

- Chỉ có hai người chúng ta thôi mà ăn bao nhiêu thức ăn đây ư ? Có nhiều quá không ạ ?

Nghi vương cười nói :

- Chỉ có mấy món thôi mà. Không nhiều đâu. Hải tử hãy cứ tự nhiên ăn đi. Đừng ngại ngần chi cả.

Thấy cậu bé vẫn còn có vẻ ngần ngại, chưa chịu cầm đũa, Nghi vương mỉm cười nói thêm :

- Nếu hải tử có cần gì thêm thì cứ nói. Ta sẽ bảo trù phòng làm cho. Hay là để ta bảo thị tỳ tiếp thức ăn cho nhé ?

Cậu bé đỏ mặt nói :

- Dạ thôi. Hải nhi tự ăn được.

Rồi cậu bé cầm đũa gấp thức ăn cho vào miệng. Các món ăn đều hết sức ngon lành. Trước giờ cậu bé chưa từng được nếm qua những món ăn ngon thế này bao giờ. Cậu bé ăn uống có vẻ hào hứng, mà cũng có vẻ say sưa, quên phắt Nghi vương hiện vẫn đang ngồi bên cạnh nhìn cậu mỉm cười.

Lát sau, các đĩa thức ăn đều đã sạch nhẵn. Gấp đến miếng cuối cùng, cậu bé mới chợt nhớ là Nghi vương chưa hề động đũa. Cậu bé thấy xấu hổ vô cùng, đưa mắt liếc nhìn chàng, ngượng ngùng nói :

- Vương thượng tha lỗi. Hải nhi chưa bao giờ được ăn ngon đến thế này nên quên cả vương thượng.

Nghi vương mỉm cười bảo :

- Không sao. Hải tử cứ việc ăn uống tự nhiên. Giờ còn có thể ăn thêm được nữa không, để ta bảo mang lên thêm vài món nữa cho hải tử thưởng thức.

Cậu bé lắc đầu nói :

- Dạ thôi ạ. Hải nhi no lắm rồi ạ. Không ăn nổi nữa đâu.

Vừa nói cậu vừa đưa tay xoa chiếc bụng lúc này đã căng tròn vì ăn quá no. Nghi vương khe khẽ mỉm cười. Chàng bảo các cung trang thiếu nữ dọn dẹp thức ăn và mang lên trà bánh để chàng cùng Thụ Thế Dương vừa uống trà vừa nói chuyện.

Vừa hỏi han vừa an ủi cậu bé, Nghi vương đã dần dần hiểu rõ gia cảnh của cậu. Hai người chuyện trò một lát, đoạn chàng lại bảo :

- Ngày mai ta có việc cần phải làm, không thể đưa hải tử đi báai sư ngay được. Hải tử hãy tạm thời ở lại đây. Vài ngày sau ta sẽ đưa hải tử đi.

Cậu bé cúi đầu khẽ nói :

- Dạ.

Nghi vương lại nói tiếp :

- Ở nơi này hải tử cứ việc tự nhiên thoải mái. Nếu cần chi thì cứ bảo với thị tỳ một tiếng, không cần phải e ngại chi cả.

Rồi chàng quay sang các cung trang thiếu nữ, nghiêm giọng nói :

- Các người hãy phục thị thiếu gia cho chu đáo đấy nhé.

Cả bọn đồng cung kính vâng dạ. Nghi vương lại bảo hai nàng trong số các cung trang thiếu nữ :

- Hai người hãy đưa thiếu gia về phòng nghỉ ngơi.

Cả hai nàng đồng chấp tay cung kính vâng dạ, rồi cùng bước đến bên cạnh cậu bé, dìu đỡ cậu đưa về phòng. Cậu bé hết sức ngượng ngùng, sắc diện đỏ bừng, nhưng không làm sao mà từ chối được, vì đây là mệnh lệnh của Nghi vương. Cậu bé đành chịu để cho hai nàng dìu đi.

Trời chiều bóng lảng.

Ánh hoàng hôn rực hồng nơi cuối nẻo trời xa. Vàng thái dương đã dần dần đi xuống dưới nẻo chân trời.

Vài cánh cò đang mãi miết bay về tổ ấm.

Trong một tòa tiểu lâu xinh xắn nằm cạnh bờ sông, một đồng tử lối mười bốn mười lăm tuổi, vận y phục hoa lệ, phục sức sang trọng theo phong cách của bậc vương tôn, đang đứng tựa lan can, dõi mắt về nơi xa, ngắm nhìn cảnh trời mây bát ngát, cảnh sông nước mênh mông, với một phong thái ung dung nhàn nhã. Đồng tử đương nhiên không phải ai khác, chính là Thư Thế Dương.

Cậu bé còn đang thả hồn theo gió mây sóng nước, chợt đầu bỗng có một bàn tay vỗ nhẹ vào vai, khiến cậu bé giật mình, vội quay nhìn lại. Một đồng tử lối mười một, mười hai tuổi đang đứng nhìn cậu bé, nhoẻn miệng cười vui vẻ. Không hiểu đồng tử đã đứng nơi đó từ lúc nào.

Đồng tử vận áo gấm hoa lệ, đầu đội mào ngọc, lưng giắt ngọc bội, chân mang long hài, y phục sang trọng theo hàng vương giả, sắc diện hồng hào tươi tắn, trông rất đáng yêu. Thấy Thư Thế Dương quay lại, đồng tử tươi cười hỏi :

- Huynh đệ đây có phải là Thư huynh đệ, người mà phụ vương đã cho đón về đây mấy hôm trước ?

Thư Thế Dương gật đầu, hỏi lại :

- Tiểu huynh đệ đây là ...

Đồng tử nhoẻn miệng cười tươi như hoa, đáp :

- Tiểu sinh là Anh nhi. Nghi vương chính là phụ vương của tiểu sinh đó.

Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cậu bé đã tự xưng là “tiểu sinh”, phong thái chừng chạc bất phàm, nhưng vẫn không kém phần đáng yêu. Thấy Thư Thế Dương vẫn đang trở mắt nhìn mình, cậu bé mỉm cười nói thêm :

- Mấy hôm nay tiểu sinh bận làm chút việc, tuy có nghe nói về huynh đệ, nhưng mãi đến hôm nay mới có thể hội diện.

Đoạn cậu bé tiến đến đứng bên Thư Thế Dương, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cậu, vui vẻ hỏi :

- Huynh đệ có chịu làm bạn với tiểu sinh không ?

Thư Thế Dương ngờ ngẩn gật đầu. Anh nhi cười khúc khích nói :

- Thế là tiểu sinh đã có bạn để chơi chung rồi. Thật là vui quá. Thích quá.

Cả hai kết thân với nhau rất nhanh, cùng tựa lan can ngắm cảnh sóng nước mây trời, tíu tít chuyện trò.

Nói chuyện trời mây sông nước một hồi, Thư Thế Dương chợt nghĩ đến việc của mình, liền thử thăm dò :

- Tiểu vương gia này. Nghe nói trong cung có rất nhiều cao thủ võ công cao siêu lắm phải không ?

Anh nhi tươi cười đáp :

- Cũng có được vài vị.

Thư Thế Dương vội hỏi tiếp :

- Đó là những vị nào thế ?

Anh nhi quay lại nhìn cậu với vẻ ngạc nhiên, cậu đáp ứng giải thích :

- Vương thượng đã hứa sẽ đưa tại hạ đi báỉ sư để học võ công thượng thừa. Tại hạ muốn biết ít nhiều về các vị ấy.

Anh nhi ngẫm nghĩ giây lát, mới đáp :

- Ở Nghi cung, ngoài Hồng Tổng quân và Văn Hộ cung thì chỉ có Vũ Uy tướng quân và Vũ Đức tướng quân là đáng kể. Bên Thái Chính Cung thì có nhị vị Thái lão khách khanh và Trang lão khách khanh. Còn ở Trường Thanh Cung chỗ của nội tổ gia gia cao thủ nhiều như mây, trong thiên hạ không nơi nào bằng, chỉ là đã từ lâu rồi các vị ấy không còn thu nhận đệ tử nữa.

Thư Thế Dương tiu nghỉu nói :

- Không thu nhận đệ tử nữa ư ?

Anh nhi thấy cậu buồn bã liền nắm tay an ủi :

- Huynh đệ đừng buồn. Nếu phụ vương giới thiệu thì các vị ấy sẽ nhận thôi. Bằng không thì tiểu sinh sẽ cầu xin gia sư nhận huynh đệ làm đệ tử. Gia sư là Từ Minh đại sư ở Từ Minh Cổ Sát ấy.

Lúc này, trời đã tối. Bóng đêm đã phủ xuống cõi nhân gian một màu đen tăm tối. Ngàn sao lấp lánh trên nền trời cao thăm thẳm chỉ đủ soi sáng cảnh vật mờ mờ huyền ảo. Nhưng viên minh châu đính trên chiếc mào ngọc của Anh nhi lại soi sáng cả một khoảng rộng gần trượng.

Gió đêm thổi lạnh. Tiếng côn trùng kêu rả rích.

Hai cậu bé vẫn đứng tựa lan can nói chuyện. Cả hai tuy chỉ mới gặp nhau nhưng tình cảm thật là thân thiết, quyến luyến chưa muốn trở về. Giữa lúc ấy, có giọng nói hòa nhã dịu dàng :

- Trời đã tối rồi, sao hai đứa vẫn còn ở đây ? Lúc này tiết trời giá lạnh, coi chừng bị nhiễm phong hàn rồi ngã bệnh đấy.

Hai cậu bé đồng quay lại. Anh nhi reo lên :

- Phụ vương.

Nghi vương khẽ mỉm cười, nhìn Thụ Thế Dương hỏi :

- Hải tử có tâm sự gì chăng ?

Cậu bé bối rối nói :

- Ô ... không. Ở trong trang hài nhi cảm thấy không được thoải mái nên mới ra ngoài này ngắm cảnh để thư giãn tinh thần.

Nghi vương hỏi :

- Sao thế ? Bọn thị tỳ hầu hạ không được chu đáo hay sao ?

Cậu bé lắc đầu :

- Không phải đâu ạ. Chỉ vì mọi người đều lo cho hài nhi quá chu đáo, hài nhi cảm thấy không quen.

Nghi vương khẽ mỉm cười :

- Hóa ra là thế

Chàng cũng bước tới, đứng giữa hai cậu bé, tựa nhẹ người vào lan can, cùng dõi mắt ngắm nhìn cảnh trời nước bao la. Anh nhi chợt nắm tay chàng, tựa đầu vào người chàng, vui vẻ nói :

- Phụ vương. Anh nhi đọc thơ cho phụ vương nghe nhé.

Nghi vương cười nói :

- Hay lắm. Mau đọc cho phụ vương nghe xem nào.

Anh nhi cười khúc khích, khẽ ngâm nga :

“Tây tân sơ nghị tạo

Phong cảnh tiện giang hồ

Vũ quá sơn dung sáu

Thiên trường nhận ảnh cô

Thương lang hà xứ thị

Ngư điều hảo vi đồ

Hồi thủ đông hoa địa

Trần ai giác dĩ vô.”

Nghi vương xoa đầu cậu bé, khen :

- Hay lắm. Ai dạy con bài thơ này thế ?

Anh nhi vui vẻ đáp :

- Không ai dạy cả. Hải nhi đọc trong sách đấy ạ.

Nghi vương khẽ mỉm cười. Chàng cũng khẽ ngâm :

“Xuân giang triều thủy liên hải bình,

Giang thượng minh nguyệt cộng triều sinh.

Diễm diễm tùy ba thiên vạn lý,

Hải xứ xuân giang vô nguyệt minh.”

Ba người đứng lặng giây lâu. Không gian im lìm tĩnh lặng, chỉ còn nghe tiếng gió khua động tàn cây xào xạc, cùng với tiếng sóng vỗ bờ bồm. Bỗng nhiên, Thụ Thế Dương nắm lấy tay Nghi vương, khẽ hỏi :

- Vương thượng. Chưng nào Người đưa hải nhi đi báỉ sư ạ ?

Nghi vương mỉm cười nói :

- Được rồi. Nếu hải tử đã nóng lòng như thế thì sáng mai ta sẽ đưa hải tử đi. Giờ hãy vào nghỉ ngơi sớm để sáng mai còn lên đường.

Anh nhi nũng nịu nói :

- Phụ vương. Cho hải nhi cùng đi với nhé.

Nghi vương gật đầu :

- Được rồi. Con cũng đi nữa.

Rồi chàng nắm tay hai cậu bé, dắt cả hai trở về trang viện. Khi ấy, bữa ăn tối cũng đã sẵn sàng. Cả ba người cùng ngồi vào bàn. Do đã có người bạn mới đồng trang lứa nên Anh nhi rất vui vẻ, ăn uống rất ngon lành. Và cả Thụ Thế Dương cũng vậy. Nghi vương nhìn hai cậu bé chuyện trò vui vẻ mà trong lòng cũng thấy vui lây.

Sau bữa ăn, theo ý muốn của Anh nhi, Nghi vương đã cho sắp xếp để hai cậu bé cùng ngủ chung một phòng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Đến Nam Dương Tầm Sư Học Nghệ Nơi Thành Ngoại Lương Giáo Tranh Phong

Trời vừa rạng bình minh.

Khi ánh dương quang đầu tiên chiếu xuống cõi nhân gian, Nghi vương đã truyền lệnh khởi trình.

Đoàn xa giá rời Vũ Hương Viện nằm bên bờ Hán Thủy, rầm rộ tiến phát, hướng thẳng về phía Bắc, mà đích đến là tòa Phảm Hương Viện ở Nam Dương thành. Thụ Thế Dương đã xin với Nghi vương cho cậu được đến Thái Chính Cung học nghệ. Dù hãy còn bé, nhưng những lúc hành tẩu giang hồ cùng phụ thân, cậu bé cũng đã nghe người võ lâm nhiều lần nhắc đến uy danh của Thái Chính Cung, những lời truyền tụng mà càng về sau thì lại càng thêm lòng lầy.

Thật ra thì uy danh của Nghi cung cũng không hề thua kém Thái Chính Cung, thậm chí hãy còn có phần vượt trội hơn, nhưng vì mối gia thù, cậu bé không muốn đến đây học nghệ.

Nghi vương đã ưu ái cho phép cậu bé được cùng ngồi với chàng và Anh nhi trên một cỗ xe lộng lẫy sang trọng do bốn con tuấn mã lông trắng như tuyết kéo. Xa giá của Nghi vương không thua gì xa giá của Hoàng đế. Tuấn mã như rồng như hổ, kéo cỗ xe chạy băng băng trên đường thiên lý. Dẫn ra xung quanh cỗ xe là các đội thị vệ, cầm bảo sang trọng, lăm lết oai phong.

Đi trước mở đường là hai lá đại kỳ màu trắng, tung bay phấp phật trong gió sớm. Trên lá đại kỳ có thêu một nhánh tường vi, một thanh ngân kiếm lồng

vào giữa một quyển sách đang mở, đường chỉ thêu rất tinh xảo, hình ảnh vô cùng sinh động. Đây chính là tiêu ký của Nghi vương.

Tiếp theo là đến hai tấm biển son son có đề “Tĩnh Túc”, “Hồi tự”, chữ bằng vàng lá thếp vào. Sau đó nữa là đến phủ việt, lọng tán, cờ quạt, nghi trượng dàn bày nghiêm chỉnh, rực rỡ trang nghiêm.

Đoàn xa giá lướt băng băng, tiến tới với tốc độ rất nhanh. Dọc đường, khách bộ hành vừa trông thấy từ xa là đã vội tránh đường nhường lối nên cuộc hành trình không hề gặp trở ngại gì.

Nhưng khi đến gần địa phận Nam Dương thành thì lại gặp chuyện bất ngờ, khiến xa giá phải đình lại.

Ở về phía nam, cách thành độ mười dặm có một khoảng bình nguyên rộng rãi. Hôm nay, tại nơi đó bỗng nhiên tụ tập vô số người, đông kẻ đến hàng nghìn. Khách võ lâm cũng có, mà thương nhân bách tính cũng có. Mọi người chen vai thích cánh, tiếng dứ dắc, tiếng la hét inh ỏi.

Quang cảnh vô cùng náo nhiệt.

Đoàn xa giá khi đi đến đây thì buộc phải dừng lại, vì có đến hàng mấy nghìn người tụ tập đông đúc làm nghẽn cả lối đi. Hai đầu đường lúc này xe cộ và hành khách đều đông nghẹt, xem chừng cũng có không ít người buộc phải dừng lại vì không có lối đi tiếp. Và những người này lại chạy đến gia nhập vào đám đông làm cho quang cảnh tại trường càng thêm đông đúc náo nhiệt hơn nữa.

Thấy hiện trạng như vậy, Nghi vương liền lệnh cho Tùy giá Tả vệ sứ tiến lên xem thử phía trước đang xảy ra chuyện gì.

Tả vệ sứ tuân mệnh, giục ngựa đi lên. Đến gần đám đông, không thể cưỡi ngựa được nữa, Tả vệ sứ đành nhảy xuống đất, giao ngựa cho một tên thị vệ, rồi rẽ đám đông đi vào khu vực trung tâm.

Giữa khu bình nguyên lộ ra một khoảng trống rộng chừng hai mươi trượng mà bốn phía đều bị đám đông bao quanh. Tại đây đang có hai đám người đều vận hắc y, đang vùng đao múa kiếm giao chiến rất kịch liệt. Hầu hết bọn họ đều đã thọ thương trầm trọng, máu tuôn đầm ướt cả y phục, nhưng vẫn tiếp tục chiến đấu một cách hăng hái. Chốc chốc, những người quan chiến lại vỗ tay hoan hô một cách cuồng nhiệt khi nhìn thấy một thể võ hay, hoặc có người hạ gục được đối thủ.

Ở khoảng giữa chỗ những kẻ đang giao chiến và đám đông bên ngoài có ba lão nhân chia nhau ngồi theo thế chân vạc, ung dung quan chiến.

Một lão nhân thân thể cao lớn, mặt đỏ như son, râu tóc bạc phơ nhưng da mặt chỉ điểm vài nếp nhăn nơi trán và khóe mắt, ánh mắt lấp lánh hàn quang. Một người vận áo choàng đen, mặt phủ giải lụa đen, chỉ lộ ra đôi mắt long lanh sáng rực. Và bên dưới giải lụa đó, ba chòm râu bạc phều như tơ. Người còn lại cũng là một lão nhân, vận thanh bào, dáng vóc cao gầy, mặt che kín. Ba lão đều đang chăm chú nhìn vào cục trường, nhưng sắc diện trợ trợ, không lộ vẻ gì.

Tả vệ sứ hướng về lão già mặt đỏ, gọi lớn :

- Thái tiên sinh. Ở đây có chuyện gì thế ?

Tả vệ sứ công lực rất thâm hậu. Thanh âm đầy dẫy chân khí vang lên giữa một đám đông đang ồn ào náo nhiệt mà lọt vào tai mọi người rõ ràng từng chữ một. Lão già mặt đỏ chính là Thiên Cực lão nhân Thái Quảng Long, khách khanh của Thái Chính Cung, hiện đang giúp sư diệt của lão là Nam Dương Đại Hào Phùng Thể Tập xử lý công việc ở Phẩm Hương Viện tại Nam Dương Thành.

Thái lão nghe tiếng gọi liền quay lại nhìn. Trông thấy Tả vệ sứ, lão thoáng giật mình, vội hỏi :

- Té ra là huynh đệ. Huynh đệ đến đây có việc chi thế ?

Tả vệ sứ đáp :

- Bản chức hộ giá qua đây. Do bị đám đông cản đường nên xa giá không thể đi tiếp được, phải đình lại tại đây. Vương thượng lệnh cho bản chức lên xem thử ở đây đã xảy ra chuyện gì.

Thái lão giật mình vội đứng bật dậy, hỏi lại :

- Vương thượng đã đến đây rồi ư ?

Tả vệ sứ đáp :

- Vâng.

Lúc ấy, hai lão thanh bào và hắc bào móng diện cũng đang đi đến chỗ bọn họ. Thái lão tươi cười giới thiệu :

- Xin giới thiệu với nhị vị. Đây là Tả vệ sứ, một trong nhị vị Tùy giá Hộ vệ sứ của vương thượng.

Đoạn lão trở hắc bào lão nhân, nói :

- Vị này là Tổng đàn Đại Hộ giáo của Thông Thiên Giáo.

Sau đó lại trở đến thanh bào lão nhân :

- Còn vị này là Tổng Hộ pháp của Cửu Trùng Giáo.

Đối với những nhân vật như bọn họ thì không cần phải nhắc đến danh hiệu, chỉ cần nói đến chức vụ là đủ. Cả ba vòng tay thi lễ, nói vài câu khách sáo. Sau đó Tả vệ sứ quay lại nói với Thái lão :

- Tiên sinh cũng nên đến bái kiến vương thượng, trình bày nội vụ.

Thái lão gật đầu khen phải, rẽ đám đông, cùng Tả vệ sứ đi về phía đoàn xa giá. Hai lão già Thông Thiên Giáo và Cửu Trùng Giáo cũng nối bước theo sau. Hai người họ cũng muốn đến bái kiến vị vương thượng của Thái Chính Cung, nhân vật thần bí và lợi hại nhất võ lâm đương đại. Mọi người tại trường đều vội nép sang một bên tránh đường, mở qua một lối đi cho bọn họ đi qua.

Đến trước cỗ xe, Thái lão vòng tay nói :

- Lão phu Thái Quảng Long xin bái kiến vương thượng.

Nghi vương từ bên trong cỗ xe nói vọng ra :

- Lão ca ca không nên quá đa lễ. Chẳng hay ở đây đã xảy ra chuyện gì mà mọi người lại tụ tập đông đảo đến như thế.

Thái lão đáp :

- Khải bẩm vương thượng. Mấy hôm trước, có một số môn hạ của Thông Thiên Giáo và Cửu Trùng Giáo phạm đến việc làm ăn của Phẩm Hương Viện, chiếu phép thì phải nghiêm trị. Để giảm bớt những sự phiền phức, lão phu đã cho song phương mở cuộc quyết chiến tại đây. Phe nào hạ được đối phương thì lão phu sẽ bỏ qua cho không hỏi đến chuyện trước kia nữa. Bọn còn lại đương nhiên phải chết.

Nghi vương hỏi :

- Thế cuộc chiến giờ thế nào rồi ?

Thái lão đáp :

- Song phương xem ra đều ngang tài ngang sức, quyết đấu đã gần ba canh giờ rồi mà vẫn chưa phân hơn kém.

Nghi vương nói :

- Cuộc chiến này thật là vô nghĩa, thôi thì hãy bỏ qua đi. Tiểu đệ có việc quan trọng muốn giao cho lão ca ca. Tiểu đệ đến Phẩm Hương Viện trước. Lão ca ca hãy lo thu xếp ổn thỏa mọi việc ở đây rồi về sau. Tiểu đệ sẽ chờ.

Thái lão cả mừng. Đây là lần đầu tiên kể từ lúc gia nhập vào Thái Chính Cung, lão được giao trọng trách. Từ trước đến giờ, dù là khách khanh, giữ địa vị không nhỏ, nhưng lão chẳng phải làm gì, có chăng cũng chỉ là những công việc nhỏ nhặt ở Phẩm Hương Viện. Lão vội vòng tay nói :

- Cẩn tuân vương mệnh.

Lúc này, thanh bào và hắc bào môn điện lão nhân đã biết người ngồi trong xe kia là ai rồi, đồng thi lễ nói :

- Lão phu là Tổng đàn Đại Hộ giáo Thông Thiên Giáo xin bái kiến vương thượng.

- Lão phu là Tổng Hộ pháp Cửu Trùng Giáo xin bái kiến vương thượng.

Nghi vương khẽ cười nói :

- Tề tiên sinh, Phan tiên sinh. Nhị vị không nên quá đa lễ.

Câu nói của chàng tuy nhẹ nhàng nhưng cứ như sấm nổ giữa trời quang. Hai lão kia trước nay luôn cố giữ kín thân phận. Ngoại trừ những nhân vật đầu não trong giáo, hầu như chẳng ai biết lai lịch thân phận hai lão. Thế mà nay lại bị chàng gọi thẳng tính danh giữa chốn đông người, khiến cả hai đều cả kinh thất sắc. Đến lúc này, hai lão thấy cần phải xác định lại thế lực của Thái Chính Cung.

Nghi vương lại nói :

- Nhị vị tiên sinh. Chuyện hôm nay thôi thì hãy bỏ qua đi. Hy vọng từ nay song phương có thể hòa thuận, không xung đột với nhau nữa.

Hai lão đồng chấp tay nói :

- Xin nghe theo lời dạy của vương thượng. Từ nay bản giáo sẽ không bao giờ động chạm đến việc làm ăn của Thái Chính Cung.

Nghi vương khẽ cười nói :

- Được vậy thì tốt quá. Mong nhị vị khi trở về Tổng đàn sẽ chuyển lời hỏi thăm của bản vương đến quý thượng.

Đoạn chàng truyền lệnh :

- Khởi giá.

Tà vệ sứ liền hô lớn :

- Truyền khởi giá đăng trình.

Mệnh lệnh vừa ban ra, đoàn xa giá nghi vệ tề chỉnh, cờ quạt trang nghiêm đã rầm rộ tiến phát. Lúc này, đám đông đã rẽ ra một khoảng trống khá rộng, nhường lối cho đoàn nhân mã đi qua.

Xa giá đã qua rồi mà ai nấy còn dõi mắt nhìn theo bóng người ngựa, bóng cờ quạt nghi trượng dần khuất nơi phía xa xa.

Nam Dương Đại Hào Phùng Thế Tập, viện chủ Phẩm Hương Viện, là một đệ nhất phú gia trong vùng, và từ khi gia nhập Thái Chính Cung, trở thành một vị viện chủ thì thế lực của y đã ngày càng trở nên hùng mạnh. Do đó mà trang viện của y to lớn, đồ sộ nhất thành, khí thế hơn cả phủ đường của Nam Dương tri phủ. Và hội sở của Phẩm Hương Viện cũng được đặt tại đây.

Ngay khi Nghi vương hãy còn đang nói chuyện với Thái lão ở ngoài thành thì đã có người tức tốc thông tri cho y biết. Nghe tin vương thượng giá đáo, y liền vội thống lĩnh tất cả bộ thuộc bản viện ra tận cửa thành nghênh đón, rước chàng về trang viện, rồi dọn tiệc tẩy trần.

Chẳng bao lâu sau thì Thái lão cũng đã thu xếp xong công việc, về đến nơi, và cùng nhập tiệc.

Sau khi các chức viên của Phẩm Hương Viện đến bái kiến xong xuôi, Nghi vương đã cho mọi người lui ra hết. Trên tiệc chỉ còn lại chàng, Anh nhi, Thụ Thế Dương, cùng với Thái lão và chính phó viện chủ Phẩm Hương Viện. Anh nhi ngồi trong lòng chàng, còn Thụ Thế Dương thì ngồi sát bên cạnh chàng.

Ăn uống được nửa chừng, thấy Nghi vương không hề nhắc nhở gì đến công việc định giao cho mình, Thái lão liền nhắc :

- Hiền đệ. Lúc nãy hiền đệ có nói là sẽ giao cho ngu huynh một công việc quan trọng, chẳng hay đó là việc chi thế ?

Thái lão đã cùng Nghi vương kết nghĩa huynh đệ nên lão có thể gọi chàng là hiền đệ. Tuy nhiên, cách xưng hô đó chỉ được dùng khi giữa người trong nhà với nhau, ví như lúc này đây. Còn bên ngoài thì giữa hai người vẫn phải giữ lễ quân thân. Thái lão phải gọi chàng là vương thượng.

Nghe hỏi, Nghi vương liền chỉ Thụ Thế Dương, nói :

- Tiểu đệ muốn nhờ lão ca ca nhận tiểu hài tử này làm môn hạ đệ tử, và truyền dạy võ công thượng thừa cho y.

Thái lão nói :

- Nhận y làm môn hạ thì được thôi, không thành vấn đề. Dù sao thì ngu huynh cũng chưa có tên đồ đệ nào. Nhưng nếu tiểu tử đó đã muốn học võ công thượng thừa thì sao hiền đệ không đích thân truyền thụ cho y ? Võ công của ngu huynh làm sao sánh bằng hiền đệ cho được.

Nghi vương thờ dài nói :

- Tiểu tử này muốn học võ công để trả thù, mà đối tượng lại là tiểu đệ đây. Vì thế y không muốn học võ công của tiểu đệ.

Mọi người nghe chàng nói thế thì hết thấy đều rung động tâm thần. Thái lão tròn tròn mắt nhìn Thụ Thế Dương, nói :

- Từ đâu mà lại có câu chuyện lạ lùng đến như thế ? Chuyện thù oán này do đâu mà có ?

Nghi vương liền kể lại đầu đuôi sự việc kể từ lúc Thụ Tuấn Thuần bị giết cho đến lúc chàng phái Hữu vệ sứ đón cậu bé về Vũ Hương Viện. Nghe xong, Thái lão trừng mắt nhìn cậu bé, trầm giọng nói :

- Tiểu tử này quả là không biết điều chút nào. Hiền đệ đã xá tội cho mà không biết cảm kích, lại còn định trả thù gì nữa.

Ánh mắt sắc lạnh uy nghiêm của Thái lão đã làm cho cậu bé sợ hãi, run rẩy nép sát vào người Nghi vương. Không chỉ dừng lại ở đó, với vẻ nghiêm trọng, Phùng Thế Tập cũng nói thêm vào :

- Kính bẩm vương thượng. Hạ chức nhận thấy cách trừng phạt như vậy là hãy còn quá nhẹ đấy ạ. Nếu như chiếu đúng phép tắc thì phải tru diệt toàn gia họ Thụ mới đáng tội mà bọn chúng đã gây ra. Cúi xin vương thượng hãy ban chỉ. Hạ chức sẽ lập tức cho thi hành ngay.

Thụ Thế Dương nghe y nói như thế thì vô cùng sợ hãi, đưa mắt nhìn Nghi vương với vẻ van xin cầu khẩn. Không phải cậu bé lo lắng cho bản thân, bởi cậu bé đã quyết định gạt ngoài sự sống chết của mình. Chỉ là mấy chữ “tru diệt toàn gia” đã làm cho cậu bé sợ hãi. Nghi vương nói :

- Phụ thân và đại ca của tiểu tử này đều đã chết rồi. Thụ gia giờ chỉ còn lại có mình y thôi. Mà ta lại rất hài lòng về y.

Phùng Thế Tập nói :

- Vương thượng đã xá tội cho y thì không cần kể đến nữa. Nhưng Thụ gia hiện giờ vẫn còn bọn tỳ nữ, bộc dịch, ... cũng như còn có thân quyến của bọn môn hạ Thụ gia. Chiều phép thì những kẻ đó cũng cần phải bị đem ra chính pháp. Trước giờ triều đình cũng vẫn xử theo cách này.

Lúc này, Thụ Thế Dương đã hoảng sợ đến cực điểm. Cậu bé cúi gầm mặt, không dám nhìn ai, thân người cứ run rẩy, đôi dòng lệ trào tuôn. Nghi vương liền ôm cậu bé vào lòng, khẽ vỗ về, đoạn nói :

- Thôi được rồi. Chuyện này từ nay đừng bao giờ nhắc đến nữa.

Rồi chàng quay sang Thái lão nói :

- Lão ca ca nhận y làm môn hạ nhé.

Thái lão gật đầu nói :

- Hiền đệ đã lên tiếng, lẽ nào ngu huynh lại từ chối. Hiền đệ hãy cứ yên tâm giao y cho ngu huynh. Chỉ có điều ...

Nghi vương ngạc nhiên hỏi :

- Sao ạ ? Có vấn đề gì khó khăn chăng ?

Thái lão nói :

- Việc ngu huynh nhận y làm đệ tử thì chẳng có vấn đề gì. Song, dù cho y có học hết võ công của ngu huynh, mà công phu được bằng một nửa của hiền đệ đã là giỏi lắm rồi. Hiền đệ là nhân vật đệ nhất trong thiên hạ, võ công cao siêu tuyệt thế. Dù cho y có luyện công cả đời cũng chẳng ích gì. Ngu huynh nhận thấy, mối thù này của y ... thôi thì hãy bỏ qua cho rồi.

Thụ Thế Dương nghe lão nói rất hữu lý, cúi mặt nhìn xuống tỏ vẻ thất vọng. Nghi vương xoa đầu cậu bé, an ủi :

- Xưa nay chỉ có trạng nguyên đệ tử chứ không có trạng nguyên sư phụ. Hải tử hãy cố gắng lên.

Đoạn chàng quay sang nói với Thái lão :

- Chuyện ấy tiểu đệ cũng đã từng nghĩ đến. Tiểu đệ tính rằng, sau khi y đã học võ công của lão ca xong, tiểu đệ sẽ tìm thêm cho y vài vị sư phụ nữa. Theo học nhiều vị danh sư, hy vọng công phu của y sẽ khá hơn.

Thái lão cười nói :

- Cũng hy vọng được như thế. Nhưng ngu huynh tin rằng, trong khắp thiên hạ này không một ai có thể dạy được đệ tử hơn được hiền đệ.

Nghi vương khẽ mỉm cười, nhìn Thụ Thế Dương bảo :

- Hải tử hãy mau bái kiến sư phụ đi nào.

Thụ Thế Dương vội đứng dậy, hướng vào Thái lão cung kính vái lạy, nói :

- Đệ tử xin ra mắt sư phụ.

Thái lão trầm giọng nói :

- Giờ ngươi đã là đệ tử của lão phu, phải cố gắng luyện tập võ công. Nếu như lười biếng chểnh mảng, lão phu không tha cho đâu.

Cậu bé cúi đầu vâng dạ. Phùng Thế Tập nói vài câu chúc mừng cậu bé xong, liền tươi cười hỏi :

- Sư bá. Giờ tiểu đệ nên gọi y là gì ạ ? Sư huynh hay sư đệ.

Thái lão bật cười nói :

- Ngươi mà gọi y là sư huynh thì nghe không thuận tai chút nào. Thôi thì hãy cứ gọi y là sư đệ

.

Thụ Thế Dương cũng có ít nhiều hiểu biết về lễ nghĩa, liền hướng vào Phùng Thế Tập vái chào, nói :

- Sư huynh. Sau này rất mong được sư huynh chỉ giáo cho.

Sau khi cậu bé làm lễ bái sư xong, Nghi vương lại nói :

- Sau khi y học xong võ công của lão ca ca, nhờ lão ca ca đưa giúp y đến chỗ Trang lão nhé.

Thái lão hỏi :

- Hiện đệ định cho y học võ công của Trang lão đầu nữa sao ?

Nghi vương gật đầu đáp :

- Vâng. Tiểu đệ muốn y có thể trở thành một cao thủ thượng thừa nên cho y học càng nhiều môn công phu càng tốt.

Thái lão gật đầu nói :

- Được rồi. Hiện đệ cứ yên tâm giao việc này cho ngu huynh.

Nghi vương nói :

- Vâng. Xin cảm ơn lão ca ca.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Luận Thi Phú Kết Bạ Văn Chương Giữa Đường Phố Quần Tà Sinh Sự

Trên con đường chính lát đá của trấn thành, một trang thư sinh vận y phục màu trắng nho nhã, được ánh nắng đầu ngày chiếu vào y phục tỏa lên khuôn mặt một màu bạch ngọc tinh khôi, khiến cho người đi đường đều lấy làm thích mắt khi được ngắm nhìn một mỹ nam tử đang thả bước nhàn du.

Làn gió lay nhẹ tà áo trắng lất phất bay. Chân bước nhẹ nhàng, dáng đi khoan thai từ tốn, đầu ngẩng cao, chàng bạch y thư sinh là tiêu biểu cho giới văn nhân chân yếu tay mềm, trói gà không chặt.

Bạch y thư sinh hãy còn rất trẻ, tuổi chỉ độ mười sáu, mày thanh mắt sáng, làn da trắng trẻo mịn màng, dung mạo thanh tú tuấn mỹ, phong thái nho nhã dễ mến. Chàng vận bộ nho phục màu trắng tinh khôi, tóc cột lựa trắng, chân mang đôi giày trắng, tay cầm bạch ngọc phiến luôn phe phẩy. Trên môi chàng luôn ẩn hiện một nụ cười âm áp thân thiện. Toàn thân chàng tỏa một màu trắng bạch. Trông chàng xinh đẹp như cây ngọc giữa mùa xuân. Chàng chính là Lam Hoài Ngọc.

Sau ba ngày đồng hành cùng chủ Nghi cung, Lam Hoài Ngọc đã được gặp vị vương thượng lừng danh của Võ lâm Tam cung, tức Nghi vương Giang Thừa Phong, Trường Thanh Cung thế tử, một nhân vật truyền kỳ của võ lâm đương đại. Chàng rất được ưu ái. Giang Thừa Phong đã lo liệu giúp chàng mọi việc rất chu đáo.

Theo lời khuyên của Giang Thừa Phong, chàng bỏ lối ứng xử của một nhân vật giang hồ, khoác vào người thân phận của một trang thư sinh văn nhược đang trên đường du học, với tính danh và thân phận mới : Giang Hoài Ngọc, biểu đệ của Giang Thừa Phong. Đồng thời, chàng cũng phải ẩn dấu luôn công lực bản thân, để những người tiếp xúc với chàng đều xem chàng như một người không hiểu võ công. Có như thế mới mong giảm bớt được những phiền phức không đáng có. Và hiện giờ, chàng đang trên đường đến Giang Nguyên cầu y.

Khoan thai dạo bước qua một vài đường phố, chợt nhận thấy có rất nhiều khách võ lâm hiện diện trong trấn, Giang Hoài Ngọc khẽ cau mày. Chàng dừng bước, ghé vào một trà lâu bên đường.

Chàng bước thẳng lên lầu, chọn một bàn bên cạnh cửa sổ hướng ra đường, rồi gọi tiểu nhị lấy một bình trà thượng phẩm cùng với vài món ăn. Ngồi nhắm nháp chung trà, chàng lơ đãng ngó qua cửa sổ nhìn xuống đường phố bên dưới đang hồi náo nhiệt, nhộn nhịp người qua kẻ lại.

Trên trà lâu hầu như chỉ gồm toàn giới văn nhân nhã sĩ cùng ngồi bên chung trà đàm luận văn chương thi phú. Tuyệt nhiên không có khách võ lâm nào. Bởi vì những loại người quen bên tàu giang hồ thì chỉ thích uống rượu, nên chỗ đặt chân phải là tửu quán chứ chẳng phải trà đình.

Xung quanh có nhiều tiếng cười nói chuyện trò rôm rả. Nhưng mọi người đều là văn nhân nhã sĩ nên phong cách nói năng nhỏ nhẹ từ tốn chứ không lớn tiếng ồn ào như khách võ lâm. Giang Hoài Ngọc biết rằng hiện đang có khá nhiều người đang ngắm nhìn chàng, thì thầm bàn tán với nhau. Nhưng chàng chỉ ngồi quay mặt nhìn ra cửa sổ chứ không để ý đến bọn họ.

Một hồi lâu sau, tại chiếc bàn cách bàn của chàng hai dãy, một lão nhân trong số ba người đang ngồi tại đây có lẽ đàm luận văn chương đến hồi cao

hứng, vừa vuốt râu vừa cất giọng ngâm nga :

“Đôi tiêu tiêu vũ sái giang thiên,

Nhất phiên tây thanh thu.

Tiệm sương phong thê khăn

Quan hà lãnh lạc,

Tàn chiếu đương lâu

Thị xứ hồng suy thúy giảm,

Nhiễm nhiễm vật hoa hư.

Duy hữu Trường Giang thủy,

Vô ngữ đông lưu.

Bất nhẫn đăng cao lâm viễn.

Vọng cổ hương điều mặc,

Quy tứ nan thu.”

Lão già chi ngâm đến đây, không hiểu sao lại không tiếp tục nữa. Đây là một bài từ khúc của Liễu Vĩnh thời Tống, được viết theo điệu “Bát Thanh Cam Châu”, và vẫn còn một đoạn cuối. Giang Hoài Ngọc nhất thời cảm thấy cao hứng, cũng khẽ ngâm nho nhỏ đoạn cuối của bài từ :

“Thán niên lai tung tích,

Hà sự khổ yêm lưu.

Tướng giai nhân, trang lâu ngưng vọng,

Ngộ kỳ hồi, thiên tế thức quy chu.

Tranh tri ngã, ý lan can xứ,

Chính nhắm ngưng sầu.”

Giọng ngâm của chàng nghe thật trong trẻo vui tai, khác hẳn giọng khàn khàn của lão nhân kia. Thanh âm tuy nhỏ nhưng vì trên lầu này giờ cũng không mấy ồn ào nên mọi người đều có thể nghe rõ. Ai nấy đều đưa mắt nhìn chàng, tươi cười tỏ ý tán thưởng.

Lão nhân kia cũng bật cười lớn, lộ vẻ hứng khởi, đứng dậy đi sang bàn của chàng, vòng tay nói :

- Lão phu là Quan Thiên Hữu. Công tử là người tao nhã, lão phu mạo muội xin được thỉnh giáo cao danh quý tính.

Giang Hoài Ngọc đưa mắt ngắm nhìn lão nhân tên Quan Thiên Hữu, thấy lão vận bộ nho phục màu xanh rất thanh nhã, đầu đội nho cân, râu ba chòm phát phới, tuy đã quá tuổi cổ lai hy nhưng trông vẫn còn phương phi khỏe mạnh. Chàng liền đứng dậy vòng tay đáp lễ, tươi cười nói :

- Không dám. Tiên sinh đã quá lời rồi. Tiểu sinh họ Giang, thảo tự Hoài Ngọc. Chẳng hay tiên sinh có điều chi chỉ giáo ?

Quan Thiên Hữu nói :

- Không dám. Lão phu nhận thấy công tử tài mạo hơn người nên muốn cùng công tử kết giao. Chẳng hay ý công tử thế nào ?

Giang Hoài Ngọc mỉm cười nói :

- Tiên sinh nói vậy thật khiến tiểu sinh cảm thấy hổ thẹn. Tiên sinh đã có nhã ý như thế, tiểu sinh xin được vâng theo.

Quan Thiên Hữu cả cười :

- Bạc cao sĩ phải khác hẳn kẻ thường tục. Chúng ta tình đồng đạo hợp kết giao làm bạn văn chương, cần chi kể đến tuổi tác lớn nhỏ.

Lão định mời Giang Hoài Ngọc sang bàn lão, vì nơi đó lão còn hai đồng bạn nữa. Nhưng chàng đã ngồi xuống, không có ý dời đi, nên lão đành ngồi luôn xuống đó. Giang Hoài Ngọc gọi tiểu nhị pha thêm một bình trà và đem ra thêm vài món ăn nữa. Quan lão lúc này cảm thấy khó xử, đi cũng dở, ở không xong. Nếu cứ ngồi đây thì chẳng lẽ bỏ mặc bạn hữu bên kia.

Quan lão lúng túng một hồi. Giang Hoài Ngọc chỉ nhìn lão mỉm cười, không nói tiếng nào, tay nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt ngọc.

Vừa may, hai người bạn kia cũng dời sang cả bên này. Một người tuổi đã quá lục tuần, còn người kia là một văn sĩ trung niên. Lão nhân mình gầy mà cao, mặt đen râu dài, vận bộ nho phục màu xám giản dị. Còn văn sĩ tuổi quá ngũ tuần, mình vận thanh y, râu năm chòm đen nhánh, mặt trắng như ngọc, mày kiếm mắt ưng, trông vừa uy vũ lại vừa tao nhã. Giang Hoài Ngọc cứ tấm tắc khen thầm.

Hai người bạn họ đã sang đến nơi. Hồi y lão giả nhìn Giang Hoài Ngọc tủm tủm cười, nói :

- Sao lão Quan không giới thiệu để chúng ta kết giao với vị công tử đây ?

Quan lão liền tươi cười nói :

- Phải rồi. Lão phu quên mất. Giang công tử. Lão giả này tên là Uông Triều, vốn là một vị quan hồi hưu. Còn vị huynh đệ này là Bách Lý Hạc. Cả hai đều là bằng hữu thâm giao của lão phu hơn hai chục năm nay.

Giang Hoài Ngọc vòng tay nói :

- Hân hạnh. Tiểu sinh rất hân hạnh được diện kiến nhị vị hôm nay.

Đôi bên nói vài câu khách sáo, rồi phân ngôi chủ khách cùng ngồi xuống. Tiểu nhị lại mang thêm thức ăn ra. Lúc này Giang Hoài Ngọc chỉ mới nhấm nháp chút ít, thức ăn hầu như vẫn còn nguyên, giờ lại có thêm những thứ mới mang ra. Trên bàn bày đầy đồ ăn thức uống ê hề. Quan lão hỏi :

- Lão phu thấy công tử ăn uống chẳng bao nhiêu. Sao lại gọi nhiều thức ăn thế này làm chi ?

Giang Hoài Ngọc chỉ im lặng mỉm cười. Uông Triều lại góp lời :

- Thường thường thì những người tuổi trẻ chỉ thích uống rượu nhạt nhẽo. Giang công tử lại thích uống trà, thật là hiếm thấy.

Giang Hoài Ngọc cũng lại mỉm cười. Nãy giờ mãi chăm chú ngắm nhìn sắc diện chàng, giờ Bách Lý Hạc mới lên tiếng :

- Lão phu mạo muội hỏi công tử câu này. Trông khí sắc của công tử không được tốt, phải chăng công tử đang thọ trọng bệnh ?

Giang Hoài Ngọc khẽ gật đầu :

- Tiên sinh luận chẳng sai. Tiểu sinh đang thọ trọng bệnh. Sợ rằng không thể sống quá ba tháng nữa.

Ba người nghe nói đều giật mình kinh hãi, trợn mắt nhìn chàng. Bách Lý Hạc ngẫm nghĩ giây lát, lại nói :

- Lão phu cũng hơi hiểu qua về y lý. Công tử có thể cho lão phu xem qua tình trạng bệnh thể của công tử được chăng ?

Giang Hoài Ngọc liền đưa tay ra, khẽ mỉm cười nói :

- Vậy xin phiền tiên sinh.

Bách Lý Hạc đưa tay nhẹ nhàng cầm lấy tay chàng bắt mạch, đôi mày khẽ cau lại, sắc diện lộ vẻ kinh hãi. Sau cùng, lão mới nói :

- Tình trạng bệnh thể của công tử sao kỳ lạ quá. Khí huyết tuy vẫn lưu thông được bình thường, nhưng kinh mạch lại rối loạn hết cả. Lão phu chưa hề thấy, cũng chưa từng nghe qua có một một chứng bệnh như thế này bao giờ.

Quan lão trợn mắt nói :

- Lão phu không tin trên đời lại có bệnh trạng nào kỳ lạ như vậy. Đầu, để lão phu xem thử nào.

Rồi lão cũng giờ tay xem mạch, sau đó lắc đầu thờ dài nói :

- Công tử tài mạo tuyệt thế, nghi biểu phi phạm. Thế mà lại mắc phải tuyệt chứng nan y. Thật đáng tiếc. Đáng tiếc.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Sinh tử ở đời là thường sự. Con người dù sớm hay muộn rồi cũng phải chết. Cuộc sống chỉ cầu sao cho có ý nghĩa là đủ rồi.

Bách Lý Hạc sững sờ nhìn chàng, rồi buột miệng khen :

- Công tử tuổi còn trẻ mà đã ngộ được lẽ sinh tử tồn vong, thật là hiếm thấy. Chẳng hay hiện giờ công tử đang định đi đâu vậy ?

Giang Hoài Ngọc đáp :

- Tiểu sinh định dùng khoảng thời gian còn lại du ngoạn danh sơn thắng tích. Thế thì dù có chết sớm cũng không uổng một đời.

Chàng ngừng lời giây lát, nhẹ thở ra, đưa mắt nhìn ba người, rồi mới lại mỉm cười nói tiếp :

- Các nơi danh thắng thường có các bậc cao sĩ ẩn cư. Biết đâu nhờ cơ duyên xảo hợp mà tiểu sinh may mắn gặp được bậc thần y có thể chữa khỏi chứng bệnh này của tiểu sinh không chừng.

Ba người bọn Quan lão cùng bật cười. Bách Lý Hạc vòng tay nói :

- Vậy thì bọn lão phu xin chúc công tử sớm được như nguyện.

Câu chuyện trở lại vui vẻ. Mọi người cùng đàm luận thi từ ca phú, xướng họa ngâm thơ rất là hợp ý. Giang Hoài Ngọc có giọng nói nhỏ nhẹ, thanh âm trong trẻo êm tai. Quan Thiên Hữu giọng nói sang sảng như chuông ngân. Uông Triều tiếng nói trầm trầm. Còn Bách Lý Hạc thì giọng nói tươi vui hòa nhã.

Chuyện vẫn hồi lâu, Uông Triều ngó ý mời Giang Hoài Ngọc đến trang viện của lão ở cách trấn thành vài dặm. Chàng nhận lời, gọi tiểu nhị đến tính tiền, rồi bốn người cùng rảo bước xuống lầu.

Nhưng bốn người họ chỉ vừa bước chân ra khỏi quán thì bỗng nhiên có mười mấy nhân vật võ lâm kéo tới bao vây, ai nấy đều cầm đao mang kiếm, khí thế rất hung dữ. Uông Triều, Bách Lý Hạc khẽ cau mày. Quan Thiên Hữu thì nóng tính hơn, sa sầm nét mặt, hắng giọng quát hỏi :

- Các ngươi đột nhiên chặn đường bọn lão phu là có ý gì ?

Bọn kia vẫn cứ vây quanh bốn người, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Giang Hoài Ngọc. Một tên trong bọn hást hàm hỏi :

- Tên tiểu tử này có quan hệ thế nào với các ngươi ?

Quan lão tức giận nói :

- Đó là chuyện riêng của bọn lão phu. Ngươi lấy tư cách gì mà hỏi như vậy ?

Tên họ Vung thanh đao đang cầm trên tay lên khua một vòng, kiêu ngạo nói :

- Dựa vào thanh đao trên tay ta đây.

Thanh đao của y lóe mòng sống dày, ánh vàng lấp lánh dưới ánh dương quang. Quan lão đưa mắt nhìn thanh đao, cười nhạt nói :

- Khi lão già dịch sự phụ ngươi còn sống, trước mặt lão phu lão ta còn chưa dám thốt ra những lời nói đó, nữa là cái hạng như ngươi. Hừ. Chìm sè mà dám múa may trước mặt phượng hoàng. Thật nực cười.

Tên kia đỏ mặt tía tai, tức giận hằm hằm, quát lớn :

- Lão chỉ là một lão già sắp xuống lỗ, dựa vào đâu mà dám nhục mạ đại gia thế hả ? Có giỏi thì hãy cùng đại gia tỷ đấu vài chiêu. Rồi đại gia đây sẽ thuận đường mà đưa lão về châu Diêm chứa.

Lúc này, những người qua đường đã tụ tập lại đứng thành một vòng vây quanh phía ngoài, chờ xem đôi bên đánh nhau. Quan lão nghe tên kia lên giọng ngông cuồng ngạo mạn như thế, khí giận chợt bốc lên ngùn ngụt, trên mặt nổi sát khí, sa sầm nét mặt, giọng nói lạnh như băng :

- Hay lắm. Mấy chục năm nay, ngươi là kẻ đầu tiên dám gọi giọng đó với lão phu đây. Để lão phu xem thử ngươi có bao nhiêu phân lượng ?

Vừa nói lão vừa thò tay vào bọc áo lấy ra một cây bút lông nửa đen nửa trắng, dài khoảng gang tay, giơ lên trỏ vào tên kia, nói :

- Ngươi mau báo danh.

Tên kia kiêu ngạo đáp :

- Đại gia là Bát Quái Kim Đao Đào Vinh Thọ. Lão hãy nhớ rõ danh tính đại gia để lát nữa xuống Âm phủ còn biết đường mà bẩm báo với Diêm vương.

Quan lão tức giận giơ bút lông lên khoanh một vòng trong không khí. Tức thì kinh phong ào ạt tuôn ra, nhắm vào tên Đào Vinh Thọ tràn tới. Tên họ Đào định vung chưởng ngăn đón. Nhưng kinh khí đã nổi dậy ào ào, rít gió vi vút, thế mạnh như cuồng phong bạo vũ, ào ạt tràn tới khiến gã tối tăm mặt mũi, không phương chống đỡ. May mà gã cũng nhanh trí, vội lăn tròn dưới đất để tránh. Tuy thế, gã cũng bị dư kinh quét trúng, da thịt đau rất như bị dao cắt.

Bọn quần tà chợt nhớ ra Quan lão là ai. Tất cả đều xám mặt, bật lùi về phía sau mấy bước. Có tên trong bọn bật hỏi :

- Lão tiền bối đây phải chăng là Sinh Tử Phán Quan lão tiền bối danh tiếng lẫy lừng mấy mươi năm trước ?

Quan lão lạnh lùng nói :

- Hừ ! Đến giờ các ngươi mới nhớ ra lão phu là ai đấy ư ?

Cả bọn quần tà thấy đều thất sắc, kinh hoàng táng đờm. Thanh vọng của Quan lão trong giới võ lâm không phải tầm thường. Võ công của lão rất cao cường, thủ đoạn lại rất đáng sợ, hễ đã xuất thủ là phải giết người, vì thế mới có ngoại hiệu là Sinh Tử Phán. Tuy lão đã ẩn cư gần ba chục năm nay, nhưng người võ lâm hễ nghe đến danh hiệu của lão là vẫn còn khiếp đảm.

Một tên trong bọn quần tà gương nói :

- Xin lão tiền bối lượng thứ cho bọn vãn bối vì mất kém nên đã không nhận được lão tiền bối. Lão tiền bối là bậc đại nhân, chắc cũng chẳng chấp trách kẻ tiểu bối như bọn vãn bối đây.

Quan lão trừng mắt nhìn cả bọn, quát :

- Giờ các ngươi đã biết lão phu là ai rồi, sao vẫn còn đứng đó ? Hay là muốn lão phu phải xuất thủ ?

Bọn quần tà thấy đều lộ vẻ khiếp sợ, đưa mắt nhìn nhau hội ý. Nhưng rồi không một tên nào chịu rút lui cả. Cả bọn khí giới đều tuốt trần, lăm lăm trên tay. Tuy vậy, bọn chúng vẫn không dám manh động. Uy thế của Quan lão đã khiến cho bọn chúng chùn nhụt, ngại ngần không dám mạo hiểm trêu vào.

Hồi lâu sau, một tên trong bọn cố thu hết can đảm, hướng vào Quan lão nghiêm cẩn chấp tay xá dài, lễ độ nói :

- Xin lão tiền bối thứ lỗi cho. Chỉ cần tên ... à ... chỉ cần vị công tử này chịu giao kinh sách ra là bọn tại hạ sẽ đi ngay.

Giang Hoài Ngọc ngơ ngác hỏi :

- Các vị nói thế là có ý gì ? Tiểu sinh nào có lấy kinh sách gì của các vị đâu ? Hay là ... các vị đã nhận lầm người.

Lúc này, tên kia Đào Vĩnh Thọ đã ngồi dậy, phất sạch bụi đất bám trên áo quần, cao giọng nói :

- Chuyện này rất nhiều người biết, ngươi đừng mong chối cãi. Ngươi có dám để cho bọn ta lục soát hay không ?

Bách Lý Hạc từ đầu đến giờ thùy chung vẫn đứng phía sau nghe đôi bên đối đáp. Chỉ có điều, lúc này khi xem mạch chẩn bệnh cho Giang Hoài Ngọc, lão ta đã nhận ra rằng trong người chàng không hề tồn tại một chút công lực nào, do vậy lão mới cho rằng chàng không biết võ công. Và cũng vì thế mà lão không hề tin là chàng đã lấy kinh sách gì đó của bọn kia, mà nghĩ rằng bọn kia tới tìm chàng gây sự. Lão liền bước tới trước, đứng sát bên cạnh, sẵn sàng bảo vệ chàng.

Ngay cả Quan lão cũng có ý nghĩ giống như Bách Lý Hạc. Lão liền đứng chắn trước mặt chàng, rồi trầm giọng quát bảo bọn quần tà :

- Các ngươi ăn nói hồ đồ gì thế ? Các ngươi bảo Giang công tử đã lấy pho kinh sách gì của các ngươi ? Nếu như mà các ngươi không nói được rõ ràng rành mạch thì đừng trách sao lão phu lại hạ thủ vô tình. Thủ đoạn của lão phu ... hừ hừ ... chắc các ngươi cũng biết thế nào rồi ?

Tên Đào Vĩnh Thọ sững người, ấp úng một lúc, rồi mới nói :

- Mọi người trong võ lâm đều biết công tử đây đang giữ pho “Vô Tự Thiên Thư”. Chỉ cần công tử chịu giao ra là mọi việc đều ổn cả. Còn nếu công tử cứ tiếp tục giữ lấy nó, không chừng sẽ mang đến họa sát thân đấy.

Mọi người đều trở mắt nhìn Giang Hoài Ngọc. Ngay cả bọn Quan lão, Bách Lý Hạc cũng thế. Nghe đến bốn chữ “Vô Tự Thiên Thư”, bọn họ cũng đều lộ vẻ ngạc nhiên. Giang Hoài Ngọc lắc đầu nói :

- Tiểu sinh có biết quyển Thiên Thư nào đâu. Các vị nhận lầm rồi.

Quan lão cũng nói :

- “Vô Tự Thiên Thư” chỉ là truyền thuyết, làm gì có thật mà các ngươi bảo rằng Giang công tử đang cất giữ chứ hả ?

Tên họ Đào vội nói :

- “Vô Tự Thiên Thư” có thật đấy chứ. Chỉ mới mấy tháng trước đây, đoàn nhân mã của Thái Chính Cung trên đường áp tải pho kinh này đã bị một toán người chặn đánh cướp mất. Hiện bọn họ đang huy động đại đội nhân mã càn quét khắp võ lâm để truy tìm pho kinh. Nếu ... nếu vị công tử đây vẫn giữ nói tất sẽ mang đến họa sát thân. Tốt nhất là hãy nên giao ra.

Bọn Quan lão, Bách Lý Hạc nghe gã ta nói thế thì đồng đưa mắt nhìn nhau, khề gật đầu. Bách Lý Hạc nói :

- Chỉ dựa vào lời ngươi vừa nói, ta tin chắc rằng các ngươi đã tìm lầm người. Giang công tử chẳng khi nào lại dự vào những chuyện đó.

Tên họ Đào nói :

- Lời nói của các hạ khó làm người ta tin được.

Quan lão hừ lạnh nói :

- Người không tin rồi định làm gì ?

Uông Triều nãy giờ yên lặng, giờ cũng xen vào :

- Lão phu cũng tin chắc rằng Giang công tử chẳng khi nào lại tham dự vào những chuyện tranh đoạt của bọn người võ lâm các người. Nếu đây không phải là chuyện hiểu lầm thì chính là các người định vu oan giả họa để hãm hại Giang công tử. Chuyện này không thể bỏ qua được.

Đoạn lão quay sang Quan lão nói :

- Lão Quan này. Thời gian còn lại của Giang công tử không còn bao nhiêu nữa. Không thể cứ để Giang công tử dính dáng đến những chuyện rắc rối này mãi. Cần phải giải quyết dứt điểm mới được.

Cả Quan lão, Bách Lý Hạc liền tưởng đến cảnh ngộ thương tâm của Giang Hoài Ngọc, đều sinh lòng thương tiếc, tự nhủ lời của Uông lão thật hữu lý. Không gian chợt trầm lắng đến rợn người.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ngộ Địch Nhân Thư Sinh Chịu Nhịn Thấy Kỳ Lệnh Quần Đạo Kinh Tâm

Lại nói, sau khi Uông Triều lên tiếng, tình thế tại trường bỗng nhiên trở nên quyết liệt. Bọn Quan lão đều muốn giải quyết dứt điểm chuyện rắc rối này. Không gian chợt trầm lắng đến rợn người.

Giang Hoài Ngọc không muốn tiếp tục đôi co với bọn họ nữa, và cũng để giải tỏa tình trạng căng thẳng tại trường, liền nói :

- Thôi thôi. Các vị đừng tranh cãi nữa mà. Vị túc hạ kia nếu muốn lục soát người tiểu sinh thì xin cứ tự tiện.

Bách Lý Hạc ngạc nhiên hỏi :

- Công tử định để cho gã lục soát thật sao ?

Giang Hoài Ngọc khẽ gật đầu. Chẳng nghĩ đó là giải pháp khả dĩ mà chàng có thể làm được trong lúc này. Chàng không muốn dính dáng đến những sự thị phi chút nào cả. Thế nhưng Quan lão đã bác ngay :

- Không được. Chuyện ấy nhất quyết không được. Lão phu đã có mặt tại đây mà để cho bọn chúng làm thế thì mặt mũi lão phu để vào đâu, còn gì thanh danh của lão phu nữa chứ. Lão phu nhất định không chấp thuận.

Giang Hoài Ngọc thở dài nói :

- Quan tiên sinh. Nếu như tiểu sinh không đồng ý để cho bọn họ lục soát thì chỉ sợ bọn họ sẽ theo làm phiền tiểu sinh mãi. Chỉ có cách đó may ra mới có thể giải quyết dứt khoát được chuyện này thôi.

Quan lão trầm ngâm nghĩ ngợi giây lát. Đó là chủ ý của chàng, lão cũng không tiện bài bác nữa, liền gật đầu nói :

- Thế cũng được.

Đoạn lão trừng mắt nhìn cả bọn quần tà đang vây quanh, nhãn quang sáng rực, trầm giọng nói :

- Chuyện này phải giải quyết dứt điểm ở đây. Lão phu không muốn Giang công tử tiếp tục bị làm phiền nữa. Bắt đầu kể từ hôm nay, hễ tên nào dám động đến Giang công tử thì đừng trách sao lão phu độc ác. Hừ. Liệu hồn đấy.

Bọn quần tà cúi đầu vâng dạ, đùn đẩy lẫn nhau, cuối cùng rồi cũng do tên Đào Vĩnh Thọ đứng ra lục soát. Gã ta bước tới sát bên Giang Hoài Ngọc, cẩn thận lục soát khắp người chàng. Gã ta xem xét tỷ mỉ toàn thân chàng từ trên xuống dưới không sót chỗ nào, cả sợi dây lụa buộc tóc hay đôi giày chàng đang mang gã cũng không bỏ qua, và ngay đến chiếc quạt chàng đang cầm trên tay cũng thế.

Bọn Quan lão thấy thế đều cau mày, tỏ vẻ không hài lòng. Còn Giang Hoài Ngọc thì không tỏ vẻ gì, chỉ đứng yên, mặc cho gã họ Đào muốn làm gì thì làm. Riêng bọn quần tà thì chăm chú nhìn ngó với vẻ hồi hộp căng thẳng. “Vô Tự Thiên Thư” thật ra là cái gì chưa rõ, bởi vì nó là một pho sách không có

chữ, nhưng người võ lâm coi trọng nó đến độ nhiều người sẵn sàng hy sinh tính mạng để tranh đoạt nó, trách sao bọn quần tã lại không có thái độ thèm khát đến như vậy.

Lục soát một hồi, tên họ Đào nhận thấy trong người Giang Hoài Ngọc không hề có pho kinh sách nào, mà chỉ có một xấp giấy và một cuộn lụa là đáng nghi hơn cả. Gã liền lôi ra xem thử. Biết đâu đây ...

Mọi người đều trở mắt nhìn chăm chăm.

Thế nhưng ...

Xấp giấy đó không phải là pho “Vô Tự Thiên Thư”, mà là một xấp ngân phiếu của Kim Ký Tiền trang, loại ngân phiếu duy nhất có thể lưu hành khắp cả thiên hạ, không chỉ ở Trung Nguyên mà cả các vùng Tây Vực, Hải Ngoại, ... Xấp ngân phiếu rất dày, đến hơn năm mươi tờ, với số mục từ hàng nghìn đến hàng vạn lượng mỗi tờ. Tổng số có lẽ phải lên đến hơn mười vạn lượng.

Nguyên khi Giang Hoài Ngọc xuất hành vào Trung Nguyên, chàng chỉ mang theo trong người có vài nghìn lượng bạc. Số ngân phiếu này là do biếu ca Giang Thừa Phong tặng cho. Dù chàng không muốn nhận, nhưng biếu ca của chàng lại bảo rằng hoàn cảnh hiện nay của chàng đã khác trước, không tiện sống kham khổ, nên đã tặng cho số ngân phiếu đó để chi dụng lúc đi đường.

Cả bọn quần tã dường như trước nay chưa từng được nhìn thấy một số ngân lượng nhiều đến như thế bao giờ nên tên nào tên nấy cũng đều tròn mắt nhìn xấp ngân phiếu với vẻ kinh ngạc, rồi lại nhìn Giang Hoài Ngọc với vẻ hiếu kỳ. Chàng dám mang theo trong người số ngân lượng lớn đến như thế khi đi đường thì gia thế của chàng chắc chắn phải vô cùng hiển hách.

Nhìn số ngân lượng vô cùng lớn ở ngay trước mắt, bọn quần tã ai nấy đều lộ vẻ thèm muốn. Nếu mà không có sự hiện diện của một nhân vật đại sát tinh đáng sợ là Quan lão thì có lẽ trường tranh đoạt đã diễn ra rồi.

Và đương nhiên kẻ lộ vẻ thèm muốn hơn cả chính là tên họ Đào, kẻ đang trực tiếp cầm xấp ngân phiếu.

Gã nắm chặt xấp ngân phiếu trong tay, tròn mắt đảo tròn quan sát xung quanh, thăm lượng định tình thế. Gã những muốn ôm xấp ngân phiếu đào tẩu ngay, nhưng lại không dám. Chẳng phải gã sợ Giang Hoài Ngọc, bởi khi lục soát hắn đã sờ soạn khắp người chàng, và đã nhận ra chàng không có võ công. Gã chỉ sợ Quan lão sẽ không tha, đồng thời sợ cả đám đồng bọn của gã nữa.

Ngẫm nghĩ suy tính giây lát, gã liền đưa trả lại xấp ngân phiếu cho Giang Hoài Ngọc, miệng nở nụ cười cầu tài, nói :

- Hóa ra công tử đây lại là một đại tài chủ. Bọn tại hạ nhận lầm người mất rồi, Mong công tử thứ lỗi cho.

Trong lúc vô tình, gã đã xỏ cuộn lụa đang cầm trên tay ra. Một mảnh lụa nhỏ xíu, nhưng cứ như sấm nổ giữa trời quang. Gần như lập tức, toàn trường đều sững người, mắt đăm đăm nhìn đến xuất thần.

Toàn trường chợt yên ắng như tờ.

Cuộn lụa kia thật ra là một lá cờ nhỏ đã được cuộn lại. Lá cờ màu trắng, được chế tác bằng một thứ lụa rất mềm và mịn. Trên lá cờ có thêu một ngọn lửa đỏ đang rực cháy, hình dạng rất sinh động, cùng với một chữ “Vương” theo lối cổ triện, đường chỉ thêu tinh xảo tuyệt luân.

Lá cờ này tuy lạ mà không lạ.

Hầu hết những người thuộc giới võ lâm dù chưa có dịp được nhìn thấy nó thì ít nhiều cũng đã từng được nghe nói đến. Đó chính là lá Võ lâm lệnh kỳ, tín vật tượng trưng cho uy quyền tốt đỉnh của vị vương thượng lũng danh của Võ lâm Tam cung, một thế lực đang khống chế cả đại cuộc võ lâm.

Sau giây phút sững sốt, tên họ Đào định thần nhìn lại, chợt phát hiện ra đám đông vây quanh lúc nãy rất đông đảo thì giờ đây chỉ còn lại vài người, hầu hết là những người thân thiết với gã.

Gã đã nhận ra tình thế bất diệu. Võ lâm Tam cung có đủ thực lực để khiến cho người võ lâm không một ai dám cả gan trêu vào nếu như còn muốn sống, bởi hậu quả thật sự không sao lường hết được.

Giang Hoài Ngọc đã được giữ Võ lâm lệnh kỳ tất phải là nhân vật thân cận với vị vương thượng của Võ lâm Tam cung, và rất được vương thượng tin tưởng. Do vậy, những kẻ kia vì không muốn đắc tội với chàng, cũng tức là đắc tội với Võ lâm Tam cung, mà đã vội vã rút lui. Và những kẻ còn ở lại chỉ vì bọn chúng không tiện bỏ tên họ Đào ở lại một mình đấy thôi, bằng không thì bọn chúng đã rút lui từ lâu rồi, bởi cách giữ thân hữu hiệu nhất trong lúc này là trong tam thập lục kế, dĩ đào vi thượng.

Xoay chuyển ý nghĩ, cân phân lợi hại thật nhanh trong đầu, gã liền đưa trả xấp ngân phiếu và lá lệnh kỳ lại cho Giang Hoài Ngọc, nói vài câu tạ lỗi rồi trở về chỗ đồng bọn. Một tên khẽ hỏi :

- Đào huynh. Thế nào ?

Gã họ Đào hạ giọng đáp :

- Không tìm thấy. Mà lạ nhất là y lại không biết võ công.

Tên kia ngạc nhiên hỏi :

- Một người chấp chương Võ lâm lệnh kỳ mà lại không biết võ công ư ? Sao lại có chuyện lạ lùng như thế được ?

Gã họ Đào nói :

- Chuyện lạ như thế mà lại có thật mới kỳ chứ. Ta đã xem xét kỹ lắm rồi. Quả thật là như vậy đấy.

Một tên khác góp lời :

- Nếu y đã không biết võ công thì chắc không phải là gã mà chúng ta đang tìm rồi. Có lẽ chúng ta đã nhận lầm.

Cả bọn gật gù khen phải. Bởi ai cũng biết đối tượng mà các lộ võ lâm đang truy lùng có võ công rất cao cường. Nếu không thế thì sao đã bị mấy chục cao thủ vây đánh mà vẫn có thể phá vòng vây đào thoát được, lại còn khiến cho các cao thủ tham gia cuộc vây công thọ thương rất trầm trọng. Và chẳng kẻ không biết võ công thì cũng chẳng tranh đoạt “Vô Tự Thiên Thư” làm gì.

Lát sau, một tên khác lại hỏi :

- Chuyện hôm nay phải xử trí thế nào đây ? Đắc tội với Võ lâm Tam cung không phải là chuyện tầm thường đâu.

Gã họ Đào trầm ngâm một lúc, rồi nói :

- Chắc là không sao đâu. Ta xem y dường như có vẻ hiền lành, chắc cũng không chấp nhất chuyện này.

Một tên đồng bọn cũng nói theo :

- Đào huynh nói rất phải. Y xem ra khác với những nhân vật khác ở Võ lâm Tam cung. Nếu là người khác chắc chắn là đã có chuyện từ nãy giờ rồi chứ chẳng bao giờ chấp nhận để cho Đào huynh lục soát đâu.

Một tên nói :

- Nhưng còn một việc đáng quan tâm nữa là ... vị đại sát tinh kia ...

Hắn chỉ nói thế mà ai cũng hiểu là vấn đề gì rồi. Tên khác liền nói :

- Theo ta biết, xưa nay Quan lão tiên bối nói một là một, nói hai là hai. Quan lão tiên bối đã nói bỏ qua tất sẽ không truy cứu chuyện này nữa. Chỉ cần sau này chúng ta đừng tìm vị công tử đó nữa thì không sao đâu.

Cả bọn bàn tán một lúc rồi cũng giải tán, trước khi đi không quên chào từ biệt Quan lão và Giang Hoài Ngọc thật kính cẩn. Tại trường giờ chỉ còn lại Giang Hoài Ngọc và ba người bạn Quan lão. Ông Triệu khẽ thở phào một cái, rồi đưa mắt nhìn Giang Hoài Ngọc, chép miệng nói :

- Tuy công tử không giữ quyển “Vô Tự Thiên Thư” gì đó, nhưng lại mang theo trong người số ngân lượng quá lớn. Lão phu nhận thấy bọn quần tã đã động lòng tham rồi đấy. Từ nay công tử cần phải cẩn trọng mới được.

Quan lão cười nói :

- Giang công tử là một văn nhược thư sinh. Lão Ông bảo Giang công tử cần phải cẩn trọng như thế nào đây.

Không lẽ cứ đứng ở giữa đường mãi, mọi người liền vừa đi vừa trò chuyện. Giang Hoài Ngọc nhìn ba người hỏi :

- Tam vị tiền sinh đều là người trong giới võ lâm phải không ?

Quan lão lắc đầu đáp :

- Không hẳn là vậy. Chỉ có lão phu và Bách Lý huynh đệ đây là thuộc giới võ lâm, nhưng đó cũng là chuyện của hai, ba chục năm trước đây. Còn lão Ông đây tuy cũng biết võ công, nhưng lại thuộc giới quan trường. Lão ta chỉ mới cáo quan hồi hưu về vui thú điền viên được hai năm nay thôi.

Bách Lý Hạc nãy giờ yên lặng vì đang bận suy nghĩ về một vấn đề khác, giờ bỗng cất tiếng nói :

- Lá tiểu kỳ của Giang công tử là vật gì mà lợi hại phi thường. Bọn kia vốn đã không nể sợ Quan lão ca, vậy mà khi vừa nhìn thấy lá tiểu kỳ là đã riu riu bỏ đi, không hề dám hó hé. Lạ thật đấy.

Quan lão, Ông lão giờ cũng chợt nghĩ đến vấn đề đó, đều nhìn Giang Hoài Ngọc dò hỏi. Giang Hoài Ngọc khe khẽ thở dài, nói :

- Đó là kỳ lệnh của biểu ca tiểu sinh.

Quan lão hỏi :

- Biểu ca của công tử chắc là nhân vật lợi hại lắm. Do vậy, bọn kia không sợ lão phu mà lại sợ biểu ca của công tử.

Thanh vọng của Quan lão trong võ lâm không phải tầm thường. Do vậy, vấn đề này thật đáng để thắc mắc. Giang Hoài Ngọc nói :

- Chuyện ấy tiểu sinh cũng không rõ lắm. Có điều, biểu ca của tiểu sinh là một vị vương gia, quyền cao tội phạm. Có lẽ vì thế mà bọn kia sợ chẳng ?

Uông Triều nguyên là một vị mệnh quan hồi hưu nên đặc biệt quan tâm đến vấn đề này. Lão vội hỏi :

- Công tử thuộc dòng vương thất ư ? Lão phu thật thất kính. Nhưng không hiểu vương hiệu của vương gia là gì ?

Giang Hoài Ngọc nói :

- Biểu ca là Nghi vương.

Uông Triều ngạc nhiên nói :

- Nghi vương ư ? Đó là vị nào. Sao từ trước đến giờ lão phu chưa từng nghe qua danh hiệu này ?

Giang Hoài Ngọc nói :

- Biểu ca chưa từng vào Bắc Kinh nên tiên sinh không biết cũng không có gì lạ. Nhưng thế lực của biểu ca rất lớn, uy quyền bao trùm thiên hạ. Nếu như biểu ca vào Bắc Kinh thì Minh đế phải xuất môn nghênh đón, tiếp đãi với tư cách ngang hàng. Chỉ vì biểu ca không thích Minh đế nên chẳng vào kinh làm gì.

Cả ba người bọn Quan lão đều ngạc nhiên nhìn chàng sững sờ. Uông Triều kinh hãi lắp bắp :

- Có chuyện như thế thật ư ?

Giang Hoài Ngọc giải thích :

- Bá phụ của tiểu sinh năm xưa có ít nhiều liên quan đến việc Minh đế tranh đoạt bảo vị. Do vậy mà Minh đế rất trọng nể biểu ca. Nhưng ... chắc tiên sinh cũng hiểu, việc này là đại bí mật của Minh triều, đã rất lâu rồi không được nhắc đến, nên không phải ai cũng hiểu được.

Uông Triều là mệnh quan triều đình nên đương nhiên rất hiểu rõ vấn đề này. Vĩnh Lạc Hoàng đế vì chuyện tranh ngôi với cháu là Kiến Văn Đế mà có điều ủy kỵ, không muốn ai bàn tán về việc ấy. Do vậy, Uông lão gật đầu ra vẻ đã hiểu, dù rằng vẫn chưa thật hiểu rõ cho lắm. Còn Quan lão và Bách Lý Hạc thì ngờ ngác không hiểu gì. Uông lão đành phải giải thích :

- Năm xưa Hoàng thượng khởi binh “Tĩnh Nạn”, tuy rằng lấy danh nghĩa trừ diệt gian thần, nhưng cuối cùng Kiến Văn Đế đã phải đốt cung tự sát. Khi Hoàng thượng lên ngôi đã có rất nhiều lời dị nghị. Do vậy mà Hoàng thượng không muốn ai nghị luận về vấn đề ấy. Lâu ngày, số người biết chuyện mỗi lúc càng ít đi.

Ngẫm nghĩ giây lát, lão lại nói thêm :

- Ngay như lão phu, về nguyên ủy sự việc cũng không hiểu rõ cho lắm, chỉ biết đại khái đôi điều mà thôi.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Phải đấy, các đại thần trong triều cũng có không ít người biết biểu ca, nhưng những người thật sự hiểu rõ sự việc e rằng chỉ có Minh đế và Đạo Diễn Tăng.

Uông Triều hỏi :

- Đạo Diễn Tăng có phải là vị Quân sư của Hoàng thượng, được phong Bảo Quốc Quảng Pháp Thiên sư, vẫn được gọi là Quốc sư ?

Giang Hoài Ngọc gật đầu :

- Chính y đấy. Ngay cả việc phong Quốc sư này cũng đã có không ít điều dị nghị.

Trong lúc Uông Triều hãy còn đang ngạc nhiên không hiểu thì chàng đã nói sang chuyện khác :

- Lá lệnh kỳ kia là do biểu ca giao cho tiểu sinh để khi cần thiết có thể cầu viện quan binh giúp đỡ. Thế nhưng ... có lẽ tiểu sinh sẽ không có dịp dùng đến nó. Đi du ngoạn mà có quan binh theo bảo vệ thì chẳng thoải mái chút nào. Còn như khi gặp sự nguy hiểm, muốn dùng đến nó thì e đã muộn rồi.

Bách Lý Hạc gật gù nói :

- Dường như công tử chỉ mới ra giang hồ lần này là lần đầu thì phải ?

Giang Hoài Ngọc khẽ gật đầu :

- Vâng. Và tiểu sinh cũng chỉ mới xa nhà hơn tháng nay thôi.

Bách Lý Hạc hỏi :

- Sắp tới công tử định sẽ đến nơi nào ?

Giang Hoài Ngọc nói :

- Tiểu sinh định sẽ đến Kim Lăng du ngoạn. Sau đó nếu còn thời gian thì sẽ đến Hàng Châu một chuyến. Tiểu sinh từng nghe thiên hạ truyền tụng rằng đó là cảnh thiên đường nơi hạ giới nên muốn được một lần đến tham quan cho biết.

Quan lão gật gù nói :

- Công tử tính như thế thật phải. Kim Lăng, Hàng Châu chính là những địa danh nổi tiếng nhất thiên hạ ...

Lão chỉ vừa mới nói đến đó, từ trong cánh rừng rậm rạp hai bên quan đạo bỗng đâu có những tiếng sột soạt, nghe như tiếng cành lá va quệt vào nhau, hoặc tiếng chân dẫm đạp lên lá khô. Dù tiếng động rất khẽ nhưng bọn Quan lão đều là những đại cao thủ tai mắt linh mẫn nên đã nghe thấy được.

Nghĩ rằng có biến, ba người bọn Quan lão phản ứng thật linh hoạt, tức thời đứng vây quanh Giang Hoài Ngọc, mặt hướng ra ngoài, đồng loạt vung chưởng đánh ra. Một lần chưởng phong dày đặc bao phủ lấy chỗ bốn người đang đứng, tường chừng như một giọt nước cũng không vượt qua được.

Vừa may, lúc ấy có mây mù ám khí từ trong rừng bắn ra, bị chưởng phong cản trở nên đã rút ngay mé ngoài. Nếu như ba lão phản ứng chậm một chút nữa thôi là Giang Hoài Ngọc đã thọ hại.

Cảnh huống thật nguy hiểm.

Vừa đánh rút mây mù ám khí, Quan lão bỗng quát lớn một tiếng, lao ngay vào trong khu rừng. Tiếp đó có những tiếng “hự hự” vang lên không ngớt. Quan lão đã bắt đầu động thủ. Chẳng biết bên trong khu rừng có bao nhiêu tên địch mà chỉ trong nháy mắt bốn phía đã im lìm trở lại.

Uông Triều, Bách Lý Hạc cùng Giang Hoài Ngọc đi vào trong khu rừng. Trong ấy có bảy tên giặc đang nằm ngổn ngang dưới đất. Quan lão đứng bên cạnh vuốt râu cười âm trầm. Bọn Bách Lý Hạc là bạn lâu năm nên hiểu rõ tính khí của lão. Mỗi lần như thế tức là lão đã nổi sát khí.

Bách Lý Hạc lúc ấy đang đi bên cạnh Giang Hoài Ngọc, liền ghé sát chàng hạ giọng khẽ thì thầm :

- Giờ công tử có thể chứng kiến thủ đoạn của Quan lão ca rồi đấy.

Hiểu ý muốn nói đến chuyện gì, Giang Hoài Ngọc bản tính hiền hòa nhân hậu, liền vội tiến tới trước, nói :

- Quan tiên sinh. Chúng ta nên hỏi han rõ ràng tự sự đã.

Quan lão nói :

- Bọn giặc này đã dám giở trò ám toán chúng ta, tất là phường tồi bại. Còn hỏi han gì nữa chứ. Công tử hãy đứng đây mà chứng kiến thủ đoạn của lão phu. Cần phải cho bọn giặc này biết chạm vào lão phu sẽ có hậu quả thế nào.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Tiên sinh đừng nên làm thế. Biết đâu trong chuyện này có sự hiểu lầm thì sao ?

Quan lão vuốt râu cười khan :

- Dù có chuyện hiểu lầm hay không. Chỉ riêng cái tội dám ám toán lão phu là cũng đã đáng tội chết rồi.

Giang Hoài Ngọc vẫn cố nài nỉ :

- Tiên sinh ...

Bách Lý Hạc liền xen vào :

- Quan lão ca. Cũng nên nghĩ tình Giang công tử mà bỏ qua chuyện ấy đi. Chúng ta hãy hỏi rõ tự sự. Nếu như bọn chúng quả thật đáng chết thì đến lúc đó lão ca hạ thủ cũng không muộn.

Quan lão đành phải gật đầu, cúi xuống điểm vào vài huyệt đạo trên người một tên xem ra có vẻ thọ thương nhẹ nhất, rồi thúc chân khí truyền vào người hắn, làm cho hắn mau hồi tỉnh. Quan lão một khi đã động thủ thì chẳng bao giờ nương tay. Vậy nên chỉ trong chớp mắt mà bọn giặc đã thảm thương như thế.

Chương 11: Cứu Thích Khách, Công Tử Van Nài Giải Phạm Nhân, Tướng Quân Bái Kiến

Lại nói, Quan lão chiều ý Giang Hoài Ngọc đành phải ra tay cứu tình tên gian nhân thọ thương nhẹ nhất để chàng hỏi rõ tự sự. Lão thúc chân khí truyền vào người hắn để hắn mau hồi tỉnh.

Lát sau, hắn ta khẽ thở phào một tiếng, từ từ mở mắt nhìn lên, chợt thấy Quan lão hàm hàm sát khí, mắt nhìn hắn sáng rực ánh hàn quang thì thất kinh. Nhưng Giang Hoài Ngọc đã hòa nhã hỏi :

- Chuyện này là sao ? Tại sao tức hạ lại ám toán chúng ta ?

Hắn ta cười nhạt nói :

- Chúng ta đã lọt vào tay các nguoi, muốn giết muốn mổ thì cứ việc, đừng hỏi lời thôi vô ích.

Giang Hoài Ngọc bản tính hiền hòa, không muốn nhìn thấy cảnh máu đổ thân phơi, nên vẫn cố hỏi :

- Có chuyện gì tức hạ cứ nói. Nếu như nguyên nhân hợp lý, tiểu sinh sẽ xin với Quan tiên sinh buông tha cho tức hạ và mọi người.

Tên kia giật mình sững sốt, nhìn Quan lão hỏi :

- Lão tiên bối đây là họ Quan ư ?

Quan lão hừ lạnh :

- Nói nhảm. Lão phu không họ Quan thì họ gì ?

Tên kia ấp úng nói :

- Vậy mà Đào đại hiệp lại bảo rằng lão tiên bối chính là Hồn Thể Ma Vương, cường đạo ở Mã Đầu Sơn, là ... là kẻ thù của bọn vân bối. Do vậy mà ... bọn vân bối mới ... mới ...

Quan lão tức giận hỏi :

- Tên họ Đào nào thế ? Có phải là tên Đào Vĩnh Thọ không ?

Tên kia khẽ gật đầu. Quan lão cười nhạt :

- Cũng lại là hắn.

Nghĩ đến tên Đào Vĩnh Thọ, nghĩ đến những phiền phức mà gã ta đã mang đến cho bọn lão, Quan lão tức thì giận sôi lên, mặt hầm hầm sát khí, trông thật đáng sợ. Thế mới biết người võ lâm xem lão là một đại sát tinh cũng chẳng ngoa.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Quan tiên sinh đây là Sinh Tử Phán đại hiệp, chứ không phải là cường đạo đâu. Tức hạ đã bị lừa gạt rồi đấy.

Tên kia vừa nghe nói đến ba chữ “Sinh Tử Phán” không những không kinh hãi mà lại có vẻ mừng rỡ, phục lạy gọi :

- Lão tổ tông. Xin lão tổ tông hãy ...

Quan lão hừ lạnh gạt ngang :

- Câm ngay. Cái gì mà “lão tổ tông”. Lão phu không có bọn con cháu ngu ngốc, đui mù như lũ các nguoi.

Tên kia cúi mặt nói :

- Lão tiên bối. Xưa nay lão tiên bối vẫn luôn trừng trị bọn tà ma, giải quyết những bất công. Cảnh ngộ của bọn vân bối thật thê thảm. Cúi xin lão tiên bối

hãy lấy lại công bằng cho bọn vân bối.

Quan lão ngó người. Giọng điệu này, suốt mấy chục năm nay lão nghe thấy đây là lần đầu tiên. Lão ngạc nhiên hỏi :

- Người nói gì thế ?

Tên kia cung kính nói :

- Bấy huynh đệ bọn vân bối đây ở họ Quan, đối với lão tiên bối đều là hàng con cháu ...

Quan lão sột ruột nói :

- Đẹp chuyện con cháu đó lại. Thật ra là chuyện gì ? Mau nói đi.

Tên kia liền vội “vâng dạ”, kể lể :

- Tiên phụ là Quan Phi Thành, chỉ là một người buôn bán nhỏ, chuyên nhận thu mua các thứ hàng hóa để cung cấp cho các hiệu buôn trong trấn thành. Không hiểu sao, hồi tháng trước, tiên phụ ra ngoài buôn bán như lệ thường thì bỗng nhiên giữa đường bị giết. Tiên phụ là tọc gia đệ tử của phái Võ Đang, võ công cũng không phải kém, trong khi hàng hóa chẳng đáng giá bao nhiêu. Huynh đệ bọn vân bối bảy người đều nghi ngờ rằng tiên phụ đã gặp kẻ thù chứ chẳng phải là bọn thảo khấu tầm thường, nên quyết phải trả thù. Chỉ vì cái chết của tiên phụ không ai chứng kiến, cũng không có một chút manh mối nào nên bọn vân bối cũng không biết phải điều tra từ đâu. Vừa hay gặp được Đào ... Đào Vĩnh Thọ. Y cho biết là có biết chuyện ấy, và còn bảo rằng đã tìm ra lai lịch kẻ thù của bọn vân bối, bảo bọn vân bối chờ ở đây. Nào ngờ ... nào ngờ bọn vân bối đã bị y lừa gạt, lỡ làm xúc phạm đến lão tiên bối.

Quan lão hừ lạnh hỏi :

- Giờ người muốn gì ?

Tên kia nói :

- Cúi mong lão tiên bối hãy trả thù giúp bọn vân bối.

Quan lão lạnh lùng nói :

- Chuyện này liên quan gì đến lão phu. Hơn nữa, chính người cũng mới nói chẳng có chứng cứ gì cả, làm sao mà trả thù.

Hắn ta nói :

- Lão tiên bối thần thông quảng đại, xin hãy giúp bọn vân bối tìm ra hung thủ, bọn vân bối vạn đội thâm ân.

Quan lão bức bối, phát tay nói :

- Thôi đi. Các người dám cả gan ám toán lão phu. Lão phu nghĩ tình mà tha thứ cho các người một lần. Mau cút đi.

Ghê gớm thay công lực của Quan lão, chỉ một cái phát nhẹ tay mà tên họ Quan kia đã bị hất bắn ra, ngã chổng lên đám huynh đệ của hắn. Nghĩ lại Quan lão bức bối cũng không phải vô lý. Bởi trước nay lão giết người thì có chứ chẳng bao giờ lại đi làm cái chuyện điều tra hung phạm, đòi lại công bằng cho kẻ khác. Đáng cười nhất là tên kia lại gọi lão là “lão tổ tông”. Thiên hạ có biết bao nhiêu người họ Quan, đâu riêng gì lão, trong khi lão chẳng hề có con cháu.

Giang Hoài Ngọc thấy tình cảnh của hắn ta thật tội nghiệp, liền chạy đến đỡ hắn dậy, tìm lời an ủi :

- Muốn điều tra hung phạm vẫn còn nhiều cách khác mà. Sao tức hạ không chịu đi báo quan ?

Hắn ta ngơ ngác nói :

- Chuyện ân oán giang hồ, quan tư làm gì được chứ ?

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Sao lại không được ? Đây là án sát nhân cơ mà.

Bách Lý Hạc đỡ lời :

- Công tử không biết đấy thôi. Những ân oán trong giang hồ xưa nay không được nhờ quan tư can thiệp. Đây đã là lệ bất thành văn.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Thật vô lý. Thật là vô lý hết sức. Án sát nhân mà không được đi báo quan. Thế thì còn gì là vương pháp nữa chứ.

Bách Lý Hạc thấy chàng đã hiểu lầm, liền giải thích :

- Không phải vậy đâu. Cốt yếu là dù cho có đi báo quan thì cũng đâu làm gì được. Quan tư đâu can thiệp được vào chuyện giang hồ.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Nếu thế thì khi người giang hồ không giải quyết được thì vẫn có thể đi báo quan phải không ?

Bách Lý Hạc không biết nói sao, đành phải gật đầu. Giang Hoài Ngọc trầm ngâm nghĩ ngợi giây lát, rồi lại nói :

- Nếu như không tiện báo quan thì có thể giao việc này cho Thái Chính Cung giải quyết, như thế có được không ?

Trong lúc bọn Quan lão hầy còn đang sửng sốt thì tên họ Quan kia gật mình kinh hãi, lắp bắp nói :

- Thái Chính Cung ư ? Nếu được thế thì còn gì bằng.

Bọn họ cũng thừa biết Thái Chính Cung là thế nào rồi. Hễ Thái Chính Cung mà làm việc gì là chưa hề gặp thất bại. Trong lúc hấn ta đang vui mừng đến ngẩn ngơ, Giang Hoài Ngọc lại hỏi :

- Vùng này thuộc địa phận của Lư Hương Viện. Chắc túc hạ có biết hội sở của Lư Hương Viện chứ ?

Hấn ta gật đầu lia lịa, đáp :

- Biết. Biết ạ.

Giang Hoài Ngọc lại quay sang Bách Lý Hạc hỏi :

- Việc này có lẽ phải nhờ đến tiên sinh. Tiên sinh có chịu phiền đi giúp tiểu sinh một chuyến được không ?

Bách Lý Hạc ngạc nhiên đáp :

- Chuyện gì thế ? Công tử cứ nói.

Giang Hoài Ngọc lấy lá lệnh kỳ ra, trao cho lão, nói :

- Đề vị túc hạ này đi một mình tiểu sinh thấy chẳng yên tâm chút nào. Phiền tiên sinh đi cùng y đến hội sở của Lư Hương Viện. Vụ việc này hy vọng Công Tôn viện chủ có thể giải quyết được ổn thỏa.

Bách Lý Hạc gật đầu nói :

- Được thôi. Việc này chỉ tốn công một chút. Không hề gì.

Giang Hoài Ngọc quay sang gã họ Quan, nói :

- Túc hạ cứ yên tâm đi cùng Bách Lý tiên sinh. Còn các huynh đệ ở đây chúng ta sẽ lo liệu cho.

Hấn ta vâng dạ, trong lòng nôn nóng định lên đường ngay, nhưng Quan lão đã gọi lại, nói :

- Muốn làm gì thì làm, nhưng cần phải đưa bọn huynh đệ của ngươi đến Uông gia trang trước đã.

Hấn ta vâng dạ, cùng Quan lão, Uông lão, Bách Lý Hạc vừa khiêng, vừa xách sáu người bị thương đang nằm kia về Uông gia trang. Còn Giang Hoài Ngọc vì không hiểu võ công nên mọi người không để cho chàng phải hao tổn sức lực. Vậy mà, tuy chàng đi không mà vẫn không theo kịp bốn người bọn họ.

Về đến Uông gia trang, trong khi Uông lão quát bảo gia đình lo liệu chăm sóc những người bị thương thì Bách Lý Hạc đã cùng gã kia lên đường ngay. Hội sở của Lư Hương Viện đặt tại thành Lư Giang. Với cước trình của hai người họ, dù có đi nhanh lắm thì cũng phải mất cả một ngày.

Trong thời gian ấy Giang Hoài Ngọc ở lại Uông gia trang chờ đợi tin tức. Và vì chuyện này mà thời gian còn lại của chàng lại mất thêm mấy ngày nữa. Bọn Quan lão rất lấy làm ái ngại cho chàng.

Ngày chiều hôm sau, Bách Lý Hạc với gã họ Quan kia đã về đến nơi, đi cùng hai người họ còn có viện chủ Lư Hương Viện Công Tôn Long cùng với vài thủ hạ thân tín. Công Tôn Long giờ đây đã là Hộ Cung Đô Vệ Sử, địa vị trong cung chỉ đứng dưới Ngũ đại Tổng quản, nên khí sắc tươi nhuận, tư thái bề vệ, trông rất có phong độ của bậc tôn chủ, lãnh đạo quần hùng.

Nhưng lão nghiêm trang bề vệ là với ai khác chứ đối với Giang Hoài Ngọc thì giữ thái độ rất là kính cẩn. Lão thừa biết chàng rất được Nghi vương ưu ái nên mới đích thân đến đây bái kiến chàng.

Sau khi đã hành lễ bái kiến xong, lão kính cẩn trao trả lại cho chàng lá kỳ lệnh, đoạn chấp tay nói :

- Trình công tử. Vừa được lệnh của công tử, lão phu đã cho tiến hành điều tra vụ việc ngay, chắc là sẽ sớm có tin hồi báo. Xin công tử cứ yên tâm.

Giang Hoài Ngọc tỏ vẻ hài lòng, nói :

- Viện chủ cho tiến hành điều tra là được rồi, đâu cần phải đích thân viện chủ đến đây làm gì cho mất thời gian.

Công Tôn Long kính cẩn nói :

- Lão phu đến đây trước là để bái kiến công tử, sau nữa là có việc cần trình bẩm. Lão phu mất chút thời gian nào có đáng gì, chỉ lo là lo cho công tử thôi ạ.

Giang Hoài Ngọc ngơ ngác hỏi :

- Ý tiên sinh là ...

Công Tôn Long nói :

- Thời gian còn lại của công tử không còn nhiều, cần nên tranh thủ thời gian mới phải. Xin công tử hãy cứ yên tâm lên đường. Vụ việc này giao lại cho lão phu xử lý là được rồi. Lão phu hứa sẽ tận tâm tận lực điều tra nội vụ, xử lý chu toàn, quyết không phụ sự ủy thác của công tử.

Giang Hoài Ngọc ngần ngừ nói :

- Lên đường lúc này, ta thấy không yên lòng chút nào.

Công Tôn Long trầm tư, nói :

- Lão phu hiểu ý công tử, nhưng ...

Giang Hoài Ngọc đỡ lời :

- Viện chủ không nên quá lo lắng như thế. Bất quá chỉ mất thêm vài ngày nữa chắc cũng không hề gì đâu.

Công Tôn Long cau mày nói :

- Vụ việc này khá là phức tạp, đã chẳng có nhân chứng mà cũng chẳng có chút manh mối nào, thời gian điều tra e sẽ kéo dài khá lâu.

Giang Hoài Ngọc ngẫm nghĩ giây lâu, đoạn hỏi :

- Việc trị an ở vùng này xưa nay tốt lắm phải không ?

Công Tôn Long có vẻ không hiểu, nhưng vẫn đáp :

- Vùng này nằm dưới quyền quản trị của Ninh quốc công, việc trị an xưa nay vẫn rất tốt.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Giờ thế này. Viện chủ hãy mang kỳ lệnh của biểu ca đến soái phủ yết kiến Ninh quốc công, nhờ quốc công tra xét giúp. Cứ thử điều tra những tên hung phạm bị quan quân bắt giữ trong khoảng thời gian án mạng xảy ra. Nói không chừng sẽ tìm ra chút manh mối nào đó.

Công Tôn Long nói :

- Nếu công tử đã quyết định như vậy thì lão phu sẽ lên đường ngay. Công tử cứ yên tâm mà đợi tin tức của lão phu.

Giang Hoài Ngọc lại trao kỳ lệnh cho lão. Trong lúc lão vừa định đi thì Ôn Triều bỗng lên tiếng :

- Công Tôn viện chủ. Tệ trang có một con thiên lý mã, viện chủ cứ lấy mà dùng để tiết kiệm thời gian.

Công Tôn Long quay lại hỏi :

- Giống tốt đến mức nào ?

Trong khi Ôn Triều còn đang ngần ngừ, chưa kịp đáp lời thì Bách Lý Hạc đã bật cười ha hả, nói :

- Ôn lão ca. Tuấn mã của Công Tôn viện chủ là Đại Uyển lương câu, trong trang của lão ca tuy cũng có vài con khá khá nhưng không có con nào có thể sánh bằng tuấn mã của Công Tôn viện chủ đâu.

Công Tôn Long vừa nghe nói đến đó liền lập tức rào bước ra cửa. Lão vội đến mức hối hả đi ngay mà chẳng kịp chào từ biệt mọi người. Và Giang Hoài

Ngọc tiếp tục ở lại làm khách tại Ưông gia trang, chờ tin tức.

Bây huynh đệ họ Quan cũng ở đó, và đã được Quan lão cho phép gọi là lão tổ tông. Phụ thân bọn họ đối với Quan lão còn thuộc hàng hậu bối nên bọn họ gọi như vậy cũng chẳng có gì là quá đáng. Quan lão nhân lúc rỗi rảnh còn truyền cho bọn họ vài tuyệt kỹ, khiến cả bọn hết sức vui mừng, hăng say tập luyện.

Thêm hai ngày nữa, Công Tôn Long đã trở lại cùng một vị tướng quân vận kim khôi kim giáp, thắt lưng đeo bảo kiếm nam ngọc, uy nghi đường bệ, lẫm liệt oai phong. Vị tướng quân vãi chào Giang Hoài Ngọc, nói :

- Tiểu tướng là Hoàng Thanh Thu, tổng trấn quân vụ An Khánh, xin tham kiến công tử, cầu ngọc thể vạn an.

Tuy Giang Hoài Ngọc không có tước vị gì, nhưng chàng lại là biểu đệ của Nghi vương, một vị đại vương uy quyền bậc nhất thiên hạ, trong khi họ Hoàng chỉ là thứ tử của Ninh quốc công. Còn nếu xét về bối phận, Ninh quốc công là đệ tử tặc gia của Huyền Đô Quan chủ, mà Nghi vương lại gọi Huyền Đô Quan chủ là sư bá. Do vậy, Hoàng Thanh Thu đối với Giang Hoài Ngọc cũng hết sức kính cẩn.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Có việc gì mà tướng quân lại đích thân đến đây thế ?

Hoàng Thanh Thu đáp :

- Trình công tử. Tiểu tướng đã áp giải mấy tên hung phạm đến đây để cho công tử xử trí.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Đã tra xét ra rồi ư ?

Hoàng Thanh Thu nói :

- Trình công tử. Chúng thần lĩnh mệnh trấn nhậm An Huy, phải tận tâm tận lực hoàn thành trọng trách, đâu thể để cho bọn gian phi hoành hành được. Bọn hung phạm sau khi gây án, ngay hôm sau đã bị quan quân bắt giữ. Nhưng vì không có người đến báo án nên bấy lâu nay bọn chúng vẫn bị giam ở nhà lao nha phủ. Khi Công Tôn viện chủ đến cho biết sự thể, tiểu tướng đã cho áp giải bọn chúng đến đây, xin tùy công tử xử trí.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Nạn nhân chính là bảy huynh đệ họ Quan gia, phụ thân của bọn họ bị giết. Vậy tướng quân hãy cùng bọn họ bàn cách xử trí vụ này.

Hoàng Thanh Thu chấp tay vâng dạ. Công Tôn Long lên tiếng :

- Vụ việc thế là đã được giải quyết xong. Vậy là sáng mai công tử có thể lên đường được rồi, phải không ạ ?

Giang Hoài Ngọc khẽ gật đầu. Công Tôn Long liền nói :

- Vậy để lão phu thu xếp mọi việc giúp công tử.

Tối hôm đó, trong lúc Giang Hoài Ngọc cùng bọn Quan lão uống trà đàm đạo trước lúc chia tay, Bách Lý Hạc bỗng hỏi :

- Sáng mai công tử định lên đường một mình.

Giang Hoài Ngọc gật đầu đáp :

- Hoàng tướng quân, Công Tôn viện chủ đều có công vụ phải giải quyết, đâu thể bảo bọn họ bỏ công việc để đi theo tiểu sinh được. Và chẳng, tiểu sinh đi du ngoạn mà có bọn họ đi theo bảo vệ thì cũng không tiện chút nào. Thôi thì tiểu sinh đành đi một mình vậy. Chắc cũng không sao đâu.

Bách Lý Hạc nói :

- Lão phu hiện đang rảnh rỗi. Vậy để lão phu cùng đồng hành với công tử đi du sơn ngoạn thủy một chuyến cho vui.

Quan lão cũng nói :

- Bách Lý huynh đệ nói phải đó. Lão phu hiện cũng chẳng có việc gì làm. Vậy nên cũng sẽ đi theo hai người cho vui.

Ưông Triều hỏi :

- Hai người đi cả. Còn lão phu thì sao ?

Quan lão nói :

- Lão còn có nhà cửa ruộng vườn ở đó, chẳng lẽ bỏ mặc không ngó tới.

Uông Triều nói :

- Chuyện đó không lo. Mọi sự đã có lão Tổng quản Uông Phúc lo liệu hết cả. Lão phu cũng sẽ xuất hành một chuyến cùng mọi người, nhân tiện đến Kim Lăng thăm tiểu nhi luôn thể.

Quan lão nhìn Giang Hoài Ngọc giải thích :

- Trưởng tử của lão Uông là Uông Hải, hiện đang làm Hộ bộ Tả thị lang ở Kim Lăng. Còn thứ tử là Uông Hà đang làm Tri huyện Bình Giang ở Tô Châu phủ.

Thế là việc đã được quyết định. Sáng sớm hôm sau, ba người họ cùng Giang Hoài Ngọc lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Giữa Quan Đạo Cường Khẩu Chặn Đường Hiển Thần Thông Giải Ngụy Tiêu Cục

Mưa phùn lất phất bay, gió thổi dạt diu ...

Trên đường quan đạo, tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe nện vào sỏi đá vang lên không ngớt.

Một cỗ xe ngựa lộng lẫy sang trọng đang chạy băng băng. Ngồi phía trước đánh xe là một lão nhân đã quá tuổi cổ lai hy, vận bộ thanh y trang nhã, râu ba chòm phất phới, tướng mạo phương phi khỏe mạnh, nhân thần loang loáng chứng tỏ là một nội gia cao thủ công lực phi phàm. Lão nhân lẳng lẳng đánh xe, thỉnh thoảng mới vung ngọn roi lên nện vào giữa làn gió lạnh nghe vút vút.

Phía sau cỗ xe lại có hai kỵ mã cũng đang hối hả ruổi dong.

Hai người ấy, một tuổi đã quá lục tuần, còn người kia là một văn sĩ trung niên. Lão nhân mình gầy mà cao, mặt đen râu dài, vận bộ nho phục màu xám giản dị nhưng tinh sạch, thần thái hiền hòa song vẫn không kém vẻ uy nghiêm. Còn văn sĩ thì tuổi đã quá ngũ tuần, mình vận thanh y, đầu đội nho cân tiểu mao, râu năm chòm đen nhánh, mặt trắng như ngọc, mày kiếm mắt ưng, phong thái siêu thoát, dáng điệu ung dung, trông vừa uy vũ lại vừa tao nhã.

Cỗ xe được trang trí rất là lộng lẫy xa hoa. Rèm châu trướng ngọc lấp lánh, bốn bề được tay thợ khéo chạm trổ rất tinh vi. Cỗ xe sang trọng đến mức mà bất kỳ khách bộ hành nào đi qua cũng đều phải ngoái lại nhìn, rồi không ngớt trầm trồ khen ngợi. Cỗ xe chạy rất nhanh, mà lại lướt tới một cách êm ái chứ không hề dẫn xóc. Hai con ngựa phía sau cũng bám sát, khoảng cách không hề thay đổi.

Đoàn xa mã này không ai khác hơn là Giang Hoài Ngọc và bọn Quan Thiên Hữu, Uông Triều, Bách Lý Hạc.

Trước lúc lên đường, mọi người đã bàn bạc rất kỹ lưỡng, chi tiết mọi việc. Một trong những vấn đề đáng phải quan tâm là làm sao tránh được bọn người võ lâm đến sinh sự rắc rối, làm mất thời gian một cách không cần thiết. Cách tốt nhất có lẽ là nên sắm một cỗ xe. Giang Hoài Ngọc sẽ ngồi trong xe chứ không lộ diện, tránh để bọn người võ lâm nhìn thấy, mới mong không gặp phải những sự thị phi phiền phức. Mọi việc sẽ do ba người bọn Quan lão giúp chàng xử lý.

Việc đầu tiên là phải chuẩn bị một cỗ xe. Và Lưu Hương Viện chủ Công Tôn Long đã xin đảm nhận việc này, vì ở Lưu Hương Viện của lão đang có sẵn một cỗ xe rất tốt, không cần phải mua sắm thêm nữa.

Cỗ xe này chính là xa giá đã được Nghi vương sử dụng trong những ngày đầu Lưu Hương Viện vừa được thành lập. Cỗ xe nguyên là chiến lợi phẩm thu được từ bọn Thông Thiên Giáo và đã được trang hoàng, sửa sang lại cho phù hợp với thân phận địa vị của Nghi vương. Thời gian sau này, Nghi vương đã không còn dùng đến nó nữa và nó vẫn được cất giữ tại Lưu Hương Viện. Nay mới có dịp mang ra dùng.

Giang Hoài Ngọc ngồi trong cỗ xe rất mực sang trọng hoa lệ kia, trở thành một vị vương tôn công tử đang đi du sơn ngoạn cảnh. Và hiện giờ, bốn người họ đang trên đường thẳng đến Kim Lăng.

Cuộc hành trình đã qua được mấy ngày mà vẫn chưa có chuyện gì xảy ra. Suốt lộ trình vẫn được bình yên khiến cho Giang Hoài Ngọc rất phấn khởi. Chàng hy vọng rằng từ nay về sau vẫn sẽ như thế.

Thế nhưng, trời chẳng chiều người ...

Hôm nay, cỗ xe đang lướt băng băng trên đường cái quan đột nhiên buộc phải thắng gấp. Giang Hoài Ngọc đang ngồi bên trong cỗ xe, do bất ngờ nên cả người chàng đã bị giáng thẳng vào thành xe phía trước đánh “sầm” một tiếng. Quan lão đang ngồi phía trước vội quay lại khê hỏi :

- Công tử có sao không ?

Giang Hoài Ngọc đáp :

- Tiểu sinh không sao. Bên ngoài có chuyện chi thế, tiên sinh ?

Quan lão nói :

- Phía trước có người cản đường.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Bọn nào thế ? Cường đạo chăng ?

Quan lão đáp :

- Có lẽ thế. Công tử hãy cứ ngồi yên trong xe, đừng lộ diện, mọi việc đã có bọn lão phu lo liệu.

Lúc này, Ưông Triều và Bách Lý Hạc đã giục tuấn mã tiến tới kèm hai bên sẵn sàng bảo vệ cỗ xe.

P phía trước, cách chừng hơn mười trượng hiện đang có bốn người cưỡi ngựa nghênh ngang đứng dàn hàng chắn ngang đường. Một tên giắt bên mình một cây Cửu Tiết Tiên giắt vàng, một tên đeo thanh đao to bản và hai tên còn lại lưng đeo trường kiếm. Cả bốn tên dáng vóc đều cao lớn hiên ngang, tác độ trung niên, nét mặt có vẻ dữ dằn hung tợn. Chỉ trông vẻ ngoài cũng có thể nhận thấy bọn người này nếu không là cường sơn thảo khấu thì cũng là phường đạo tặc.

Quan lão đưa mắt ngăm nhìn bốn tên nọ, rồi trầm giọng hỏi :

- Các ngươi là bọn nào ? Chặn đường lão phu là có mục đích gì ?

Tên giắt Cửu Tiết Tiên đưa mắt nhìn cỗ xe, sắc mặt bất giác lộ vẻ sâu hiểm, cất tiếng cười âm trầm, nói :

- Các ngươi hãy đứng yên tại đó. Chờ đến khi bọn ta giải quyết chuyện chính yếu xong rồi sẽ tính đến các ngươi.

Quan lão tức giận gằn giọng nói :

- Các ngươi dựa vào đâu mà dám ra lệnh cho lão phu ?

Tên kia cao giọng đáp :

- Dựa vào danh hiệu Lan Thương Tứ Sát, thế đã đủ chưa ?

Gã tướng chỉ cần đưa ra danh hiệu “Lan Thương Tứ Sát” thì đối phương sẽ phải sợ run. Nào ngờ bọn chúng hôm nay đã gặp phải đại sát tinh trước nay chưa từng kiêng nể người nào. Quan lão cười nhạt nói :

- Lan Thương Tứ Sát là cái thá gì ? Lão phu chưa từng nghe ai nói tới danh xưng này. Chắc có lẽ đó là một bọn vô danh tiểu tốt.

Bốn tên cường khấu đều biến sắc, lộ vẻ tức giận vì bị xem thường, đã định phát tác, dạy cho lão già hỗn xược kia một bài học. Bỗng đâu, từ phía xa đã có tiếng hô mở đường của tiêu cục vọng đến :

- Ngã ... vũ ... duy ... dương ...

Bọn Lan Thương Tứ Sát tức khắc quay đầu nhìn về phía thanh âm vừa mới truyền tới. Hóa ra bọn chúng chặn đường là định cướp tiêu chứ không phải bản ý muốn sinh sự với bọn Quan lão. Chỉ vì trông thấy cỗ xe quá sang trọng, nghĩ rằng đây hẳn là một món hàng béo bở, lòng tham chợt nổi lên, cho nên bọn chúng không muốn bỏ qua. Có lẽ số trời muốn bọn chúng phải thọ khổ chăng.

Bọn Quan lão thấy tình hình như vậy thì cũng không nói gì, im lặng đứng bên chờ xem diễn biến.

Một lát sau, mọi người đã nghe thấy tiếng bánh xe chuyển động kêu lộc cộc vọng tới, theo đó là một đám người ngựa xe cộ khá đông đang từ từ tiến lại gần. Bọn họ đi ngược chiều với bọn Quan lão, và cũng đã sắp tới nơi.

Đám người đó có tất cả bốn chiếc xe lừa, mười hai con ngựa cao lớn, trên xe còn cắm một lá tiêu kỳ thêu hình Bát Quái đang bay phất phới trước gió. Nhân vật dẫn đầu là một lão nhân áo xám, tuổi trạc sáu mươi.

Đoàn người ngựa đã tiến gần đến nơi, chợt trông thấy một cỗ xe ngựa hết sức sang trọng đang dừng lại ngay giữa đường thì lộ sắc ngạc nhiên. Lão già áo xám vừa định lên tiếng xin nhường lối, bất chợt nhìn thấy bọn Lan Thương Tứ Sát sắc diện âm hiểm đang chặn ngang đường thì khê cau mày. Lão đã

hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi, liền quát bảo bọn tiêu sư chuẩn bị sẵn sàng bảo vệ tiêu xa.

Bọn tiêu sư cũng biết là đã có biến, liền vội đẩy bốn cỗ xe tải hàng sát gần lại với nhau, rồi tất cả các vị tiêu sư đều rút khí giới ra cầm sẵn trên tay, dàn ra xung quanh, chuẩn bị cho cuộc phòng vệ.

Sau khi đã chuẩn bị đâu vào đấy cả, lão già áo xám mới tiến tới phía trước, hướng vào bọn Lan Thương Tứ Sát chấp tay hỏi :

- Chẳng hay các vị bằng hữu đây ở núi nào, trại nào ? Xin thứ cho lão phu mắt kém không nhận ra được.

Tên sử Cửu Tiết Tiên cất giọng cười âm u ngạo nghễ, nói :

- Danh tính bọn mõ Tổng tiêu đầu không cần phải biết. Chỉ cần biết rằng bọn mõ ở đây chờ Tổng tiêu đầu đã lâu lắm rồi.

Lão Tổng tiêu đầu biến sắc hỏi :

- Các vị bằng hữu chờ lão phu có việc gì thế ?

Gã ta ngửa cổ cười lớn, nói :

- Bấy lâu nay bọn mõ nghe đồn Vạn Tổng tiêu đầu của Bát Quái tiêu cục là người sáng suốt tài giỏi. Đến hôm nay gặp mặt mới hay lời đồn đãi kia thật là sai ngoa thất thiệt. Huynh đệ bọn mõ chờ Tổng tiêu đầu ở đây đã lâu mà Tổng tiêu đầu còn hỏi là vì mục đích gì ư ? Xem có đáng tức cười không ?

Gã vừa dứt lời, cả bốn tên đồng ngửa mặt lên trời cười ha hả, dường như xem đối phương chẳng ra gì.

Vạn lão Tổng tiêu đầu vốn tên là Vạn Tùng Chân, ngoại hiệu Thiết Chưởng Thần Quyền, là tặc gia đệ tử của phái Thiếu Lâm, nổi danh trong võ lâm nhờ vào môn công phu quyền chưởng rất lợi hại.

Hơn mười năm trước, lão tiêu đầu dẫn đầu đoàn tiêu xa đi qua vùng núi non Thái Hàng hiểm trở, bị bọn cường đạo chặn đường cướp tiêu. Lão tiêu đầu một mình đại chiến quần tã, dùng Thiết Chưởng đánh chết sáu tên đầu lĩnh bọn thảo khấu, khiến bọn lâu la kinh hãi bỏ chạy tán loạn.

Từ đó, oai danh Thiết Chưởng vang dội khắp võ lâm, bọn cường khấu mới nghe danh Thiết Chưởng Thần Quyền là đã sợ hãi tránh xa. Đã hơn chục năm qua, Bát Quái tiêu cục chưa lần nào thất tiêu, lá tiêu kỳ của bọn họ có uy thế rất lớn. Lão tiêu đầu không chỉ có võ công cao cường, lại còn được phái Thiếu Lâm ở phía sau hậu thuẫn, nên bọn cường đạo đều ngại không muốn sinh sự.

Thế mà hôm nay lại có kẻ ngang nhiên chặn đường định cướp tiêu, mà đối phương chỉ có bốn tên, lại có vẻ xem thường lão, thử hỏi lão tiêu đầu sao không nổi giận cho được. Lão gằn giọng quát hỏi :

- Các ngươi định cướp tiêu phải không ?

Tên sử Cửu Tiết Tiên cười khanh khách nói :

- Vạn Tổng tiêu đầu sao nặng lời thế. Huynh đệ mõ chỉ định mượn tạm hai trong số bốn cỗ xe hàng của Tổng tiêu đầu mà thôi. Hy vọng Tổng tiêu đầu có thể vị tình mà không từ chối thành ý của bọn mõ.

Vạn lão sa sầm nét mặt, nói :

- Chỉ cần các ngươi thắng được lão phu thì dù có muốn lấy hết tất cả hàng hóa cũng được chứ nói gì chỉ có hai xe.

Tên sử Cửu Tiết Tiên bật cười âm trầm :

- Xem ra nếu bọn mõ không thi triển một chút công phu thì Tổng tiêu đầu không chịu nhượng bộ rồi. Nếu vậy thì mõ xin hiến chút tuyệt nghệ.

Với nói dứt lời, thân hình gã ta đã như cây pháo thăng thiên bất thần vọt thẳng lên cao. Rồi từ giữa không trung, gã ta đảo mình một cái, nhắm ngay đỉnh đầu Vạn lão mà lao thẳng xuống, cây Cửu Tiết Tiên trên tay uốn lượn quanh co, linh động như con măng xà, liên tiếp nhắm vào các trọng huyệt trên người Vạn lão mà tấn công vào, gió rít véo véo, khí thế khiếp người.

Vạn lão thấy thế roi rất hiểm hóc, giật mình kinh hãi, vội nhảy khỏi lưng ngựa, tràn sang bên phải né tránh. Tên kia khễ điểm đầu Cửu Tiết Tiên xuống đất, lấy đó làm điểm tựa, mượn sức phản chấn bốc người lên cao. Rồi tiếp đó, hấn lại lao thẳng xuống, nhắm vào Vạn lão công tiếp.

Lúc này, Vạn lão đã đứng vững dưới đất rồi, lập tức hoành thân trụ bộ, gờ thẳng Thiết Chưởng, là một chiếc bao tay làm bằng thép luyện rất cứng rắn bao bọc bên ngoài bàn tay, được lão sử dụng thay cho vũ khí, định chop lấy đầu roi. Thế võ này của lão rất lợi hại. Chỉ cần chop được đầu roi, lão liền lập tức áp sát đối thủ, và sẽ đến lúc Thần Quyền phát huy tác dụng.

Song, sự việc lại trái hẳn dự liệu của lão tiêu đầu. Gã kia chỉ khễ cười nhạt, rung tay một cái, đầu roi lại chuyển hướng, nhắm giữa đỉnh đầu Vạn lão bỏ thẳng xuống, khí thế vừa nhanh vừa mạnh.

Vạn lão vội nghiêng đầu sang bên né tránh, rồi lại gờ tay ra định chop đầu roi một lần nữa. Nhưng lần này đầu roi đã không chuyển hướng. Thiết Chưởng và Cửu Tiết Tiên cả hai thứ binh khí đã va chạm nhau.

Bỗng nghe thấy một tiếng rắc khô khan, rồi gã sử Cửu Tiết Tiên đã thu roi trở về, lộn người về phía sau, nhẹ nhàng đáp xuống đất đứng đối diện với Vạn lão, trên môi gã nở nụ cười âm hiểm.

Mọi người nhìn kỹ lại thì thấy Vạn lão tiêu đầu đang đứng thờ người ra đó. Thiết Chương, thứ binh khí thành danh của lão đã nứt rạn một đường dài, hồ khẩu rách toạt rướm máu. May mà vừa rồi đôi phượng nương tay, không tiếp tục tấn công, bằng không lão tiêu đầu đã hồn quy địa phủ.

Tên sử Cửu Tiết Tiên cất tiếng cười vang ngạo nghễ, nhìn thẳng vào mặt Vạn lão tiêu đầu, hỏi :

- Thế nào ?

Vạn lão ôm lấy hồ khẩu, vẻ mặt nhăn nhó, đau đớn nói :

- Không ngờ hôm nay lão phu lại bại dưới tay ngươi. Ngươi có thể cho lão phu biết danh hiệu được không ?

Tên kia cười vang nói :

- Bọn mõ là Lan Thương Tứ Sát.

Vạn lão biến sắc :

- Hóa ra là các ngươi. Trước giờ các ngươi chỉ thường hoạt động ở vùng Sơn Tây. Sao hôm nay ...

Tên kia vội ngắt lời :

- Không nên dài dòng nữa. Vạn Tổng tiêu đầu đã biết bọn mõ là ai rồi. Giờ lão định thế nào ?

Vạn lão thờ dài nói :

- Lão phu nay đã bại trận thọ thương, không còn khả năng bảo vệ tiêu xa, đành phải tự tuyệt tại đây. Bốn cỗ tiêu xa kia các ngươi cứ lấy hết đi. Chỉ mong các ngươi tha mạng cho bọn tiêu sư.

Giang Hoài Ngọc này giờ vẫn ngồi yên trong cỗ xe, giờ bỗng lên tiếng hỏi :

- Quan tiên sinh. Lão Tổng tiêu đầu kia là người thế nào ?

Giọng nói của chàng nghe thật trong trẻo trầm ấm, thanh âm hòa nhã dịu dàng, lại vang lên đột ngột khiến ai nấy đều giật mình, quay lại nhìn. Quan Thiên Hữu quay người lại phía sau, ghé sát thành xe, chậm rãi nói :

- Vạn Tùng Chân là tục gia đệ tử của phái Thiếu Lâm, công phu quyền cước cũng có đôi chút thành tựu, và cũng tạo được chút danh tiếng trong giới võ lâm, được người võ lâm tặng cho ngoại hiệu Thiết Chương Thần Quyền. Mười mấy năm nay, nghe đâu tiêu cục của lão làm ăn kẻ cũng có chút uy tín trong giới bảo tiêu.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Nếu như lão ta đã không phải là kẻ giang hồ bại hoại, để lão tự tuyệt kẻ cũng thật đáng thương.

Quan lão nói :

- Nếu công tử đã nói vậy thì lão phu sẽ giúp lão ta phen này.

Đoạn lão quay lại nhìn bọn Lan Thương Tứ Sát, trầm giọng nói :

- Các ngươi đã nghe công tử nói gì rồi chứ ? Sao còn không mau rút đi ? Hay là định chờ lão phu động thủ.

Tên sử Cửu Tiết Tiên tròn mắt nhìn Quan lão, cất giọng cười ngông cuồng, ngạo mạn nói :

- Lão chỉ là một tên nô tài, dựa vào đâu mà dám nói với bọn ta bằng cái giọng đó ? Chắc lão đã chán sống rồi ?

Vạn lão tiêu đầu cũng sùng sốt nhìn Quan lão với vẻ kinh hãi. Lão ngờ ngờ nghĩ đến chuyện gì đó, nhưng chưa rõ lắm, nên quên mất cả ý định tự tuyệt. Còn Quan lão giận đến mức nổi sát khí, cất tiếng cười nhạt, nói :

- Tuy lão phu chẳng đáng kể gì. Nhưng suốt mấy chục năm qua chưa có kẻ nào vô lễ với lão phu mà được toàn mạng cả.

Vừa dứt lời, Quan lão khẽ rung tay một cái. Lão đã bắt đầu xuất thủ. Ngọn roi trong tay lão uốn lượn trên không, xé gió vi vút, nhắm thẳng vào giữa cổ họng tên sử Cửu Tiết Tiên mà tấn công vào.

Hắn ta nhận thấy thế roi của Quan lão vô cùng hung mãnh, lại hết sức thần tốc, nhắm không thể đón đỡ nổi, liền vội vàng văng người né tránh. Thân pháp

của hắn ta cũng vô cùng nhanh nhẹn, nên đã tránh thoát được trong gang tấc.

Đột nhiên, từ một diễn biến không thể ngờ, cổ tay của Quan lão chỉ hơi rung động một chút, tức thì chiếc roi đã chuyển hướng, và nhanh như chớp điểm thẳng vào Kiên Tình Huyết trên bả vai đối phương.

Tên kia không ngờ Quan lão lại chuyển thế tấn công vừa nhanh lại vừa lợi hại như vậy nên giật mình kinh hãi, trống ngực đánh thình thịch. Lúc ấy, không kịp nghĩ ngợi gì nữa, hắn ta vội dùng gót chân điểm đất, thân hình nằm ngửa về phía sau, vừa đụng mặt đất liền lăn tròn sang bên cách xa hơn trượng, sau đó mới bật đứng dậy, sắc diện tái xanh, ra chiều rất sợ hãi.

Nhưng hắn còn chưa kịp đứng vững trở lại thì đã thấy Quan lão rời khỏi xe phi lên trên cao. Rồi gần như ngay tức khắc, vừa mới nghe thấy những tiếng gió động thì đầu roi đã tới trước mặt rồi.

Biết không sao tránh kịp, hắn ta đánh liều đưa mạnh song chường ra định cướp đoạt chiếc roi. Khi nào Quan lão lại để cho hắn được như ý, cổ tay Quan lão lại rung động mạnh, chiếc roi đã nhanh nhẹn cuộn luôn vào dưới hông hắn ta rồi.

Trước tình thế nguy ngập, chẳng còn cách nào khác, hắn ta đành liều mạng lần nữa, quát song chường định cướp lấy ngọn roi, hay ít ra cũng hy vọng đánh rớt được ngọn roi khỏi tay Quan lão. Nhưng ngờ đầu chiếc roi linh động như con thần long, đã chuyển thế đâm thẳng vào giữa hông hắn.

Thấy vậy, hắn hoảng sợ đến mất cả hồn vía, mồ hôi toát ra như mưa, cố gượng lùi về phía sau để tránh.

Nhưng đã muộn rồi.

Chiếc roi đã cuộn chặt lấy người hắn, đầu roi điểm vào mấy huyết đạo. Thế là toàn thân hắn tê liệt, không sao phản kháng được nữa.

Ngay lúc ấy, ba tên đồng đảng của hắn nhận thấy tình thế nguy ngập, đồng quát lớn một tiếng, và cùng rút khí giới ra, nhảy xổ tới tấn công Quan lão, hy vọng có thể kịp thời giải cứu tên kia.

Chỉ nghe Quan lão cất tiếng cười lớn, rồi thân hình tên sử Cửu Tiết Tiên đột nhiên bị bắn tung lên không. Tiếp theo đó, Quan lão khẽ rung động cánh tay một cái, chiếc roi đã lao tới cuộn chặt lấy thân người một tên, đầu roi điểm vào vài đại huyết trên người khiến hắn tê liệt toàn thân.

Cũng cùng lúc đó, Uông Triều và Bách Lý Hạc cũng tiến tới vùng roi lên, và hai tên còn lại cũng cùng chung số phận.

Sau khi đã đắc thủ, cả ba người đồng thu ngọn roi trở về. Ba tên trong bọn Lan Thương Tứ Sát bị quăng xuống đất, nằm im lìm bất động, mắt mở trừng trừng, nhưng không thể nhúc nhích gì được nữa.

Bọn người của Bát Quái tiêu cực, kể cả lão Tổng tiêu đầu Vạn Tùng Chân, đều trở mất nhìn, miệng há hốc ra chiều kinh hãi, chẳng ai kịp nghĩ đến việc hoan hô. Không ngờ bọn Lan Thương Tứ Sát lợi hại đến thế mà đã bị hạ một cách quá dễ dàng như vậy. Ai nấy đều tin chắc rằng ba người bọn Quan lão nhất định phải là cao nhân tiền bối, nên lòng hết sức ngưỡng vọng.

Mọi việc diễn ra rất nhanh đến không thể ngờ.

Lúc này, thân hình Quan lão vẫn còn đang lơ lửng trên không. Lão liền sử thế Thần Long Tại Thiên, nhẹ nhàng đảo người lượn vòng một lượt mà không cần nhờ tới một điểm tựa nào cả.

Sau đó, lão thu roi trở về, rồi giờ tay đón lấy thân người tên sử Cửu Tiết Tiên trong bọn Lan Thương Tứ Sát đang từ trên cao rơi xuống.

Tiếp đó, lão hạ thân nhẹ nhàng xuống băng ghế phía trước cỗ xe, mặt không đổi sắc, tư thái ung dung nhàn nhã, có vẻ như từ này đến giờ chưa từng xảy ra chuyện gì khiến cho lão phải bận tâm.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Cảm Tình Nghĩa Thu Phục Lan Thương Nơi Quan Đạo Quần Tà Xuất Hiện

Lại nói, sau khi tóm lấy tên cầm đầu bọn Lan Thương Tứ Sát là tên sử Cửu Tiết Tiên, Quan lão hãy còn lượn một vòng trên không, rồi mới nhẹ nhàng hạ thân xuống băng ghế phía trước cỗ xe. Đoạn lão quẳng gã sang một bên, đưa mắt nhìn bọn người Bát Quái tiêu cực, trầm giọng nói :

- Các ngươi sao còn không mau lên đường, đứng đây chi nữa.

Đến lúc này cả bọn mới hoàn hồn. Vạn lão tiêu đầu vội tiến tới trước mặt Quan lão, chắp tay cung kính nói :

- Bọn tại hạ xin cảm tạ tiền bối đã ra tay tương trợ. Ân đức này bọn tại hạ nhớ mãi không quên. Và tại hạ cũng mạo muội xin được thỉnh giáo tôn danh quý tính của tiền bối và các vị đại hiệp.

Quan lão hừ lạnh nói :

- Rurum lời vô ích.

Vạn lão tiêu đầu vẫn cố nói :

- Tại hạ chỉ muốn biết tôn hiệu của ân nhân để còn ...

Quan lão lạnh nhạt ngắt lời :

- Được rồi. Lão phu là Quan Thiên Hữu. Còn nhị vị huynh đệ đây là Ưông huynh đệ và Bách Lý huynh đệ. Hừ. Biết như thế đã đủ chưa.

Vạn lão tiêu đầu cùng bọn tiêu sư lại thêm một lần kinh hãi sững sờ. Giờ này thì bọn họ đã nghĩ ra các vị ân nhân kia là ai, nên vừa mừng vừa sợ.

Đã là người từng trải trong võ lâm, danh hiệu Sinh Tử Phán Quan Thiên Hữu còn ai không biết. Ngay từ mấy mươi năm về trước, uy danh của Quan lão đã rất lừng lẫy, mà thanh vọng cũng chẳng phải tầm thường. Lão là một đại sát tinh trong chốn võ lâm, quần hào cả chính tà mà đạo thầy đều kính sợ.

Võ công của Quan lão đã cao cường tuyệt đỉnh, thủ đoạn lại rất đáng sợ, hễ lão đã xuất thủ là phải giết người, bất kể đối phương thuộc hạng người nào, nên mới có ngoại hiệu là Sinh Tử Phán.

Xưa nay, Quan lão chỉ hành động theo ý riêng của mình, không phân biệt chính tà mà đạo gì cả, vì thế mà người trong võ lâm đều kính sợ lão. Dù lão đã ẩn cư hơn ba mươi năm qua, nhưng đến tận bây giờ, quần hùng hễ nghe đến danh hiệu của lão thì vẫn còn kinh hoàng khiếp đảm.

Còn Bách Lý Hạc có ngoại hiệu là Hoài Giang Tú Sĩ, hai mươi năm trước cũng là một nhân vật nổi danh thuộc hàng thượng đỉnh trong võ lâm. Riêng về phần Ưông lão, thật ra cả bọn chưa một ai từng nghe nói tới danh hiệu của lão, nhưng lão đã đồng hành cùng Quan lão và Bách Lý Hạc, cùng với công phu tuyệt đỉnh vừa mới thi triển khi nãy, đương nhiên lão cũng phải là một vị cao nhân tiền bối.

Không ngờ hôm nay, giữa lúc nguy nan, cả bọn lại được ba người họ cứu mạng, thử hỏi sao không kính sợ cho được.

Mà điều làm cho mọi người kinh hãi hơn hết chính là việc ba người họ đang hộ tống một vị công tử nào đó đang ngồi bên trong cỗ xe lộng lẫy sang trọng kia. Lai lịch của vị công tử ấy chắc chắn phải phi thường.

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy mãnh liệt, song không một ai dám lên tiếng hỏi, chỉ sợ một khi làm phật lòng vị đại sát tinh kia thì hậu quả sẽ không thể nào lường nổi. Từ trước đến giờ, chưa có kẻ nào dám cả gan trêu vào Quan lão mà toàn được cả. Hậu quả tất yếu ... nhẹ nhất cũng là nhận lãnh một cái chết vô cùng thâm thảm.

Ngẩn ngơ giây lát, Vạn lão tiêu đầu vội vòng tay cung kính nói :

- Thì ra là Quan lão tiền bối, Ưông lão tiền bối và Bách Lý đại hiệp. Bọn văn bối ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Quan lão lạnh lùng nói :

- Các ngươi không cần phải nhiều lời nữa. Lão phu động thủ không phải là vì các ngươi đâu. Nếu như công tử không lên tiếng, lão phu cũng chẳng can thiệp vào làm gì. Thôi. Đừng dài dòng nữa, mau lên đường đi.

Vạn lão tiêu đầu cùng bọn tiêu sư đều đã biết tính tình của Quan lão như thế rồi, nên chẳng dám diễn trò, vội vã thu xếp mọi thứ để tiếp tục lên đường. Tuy bọn họ vẫn còn lăm lăm điều thắc mắc vương lại trong lòng, nhưng rồi đây, tin tức Quan lão tái xuất hiện tất sẽ làm kinh động toàn giới võ lâm.

Đoàn tiêu xa đã đi xa. Tại trường giờ đây chỉ còn lại Giang Hoài Ngọc đang ngồi trong xe, ba người bọn Quan lão, cùng với bọn Lan Thương Tứ Sát đang nằm im lìm bất động dưới đất.

Lúc này, Bách Lý Hạc mới tươi cười nói :

- Uy danh của Quan lão ca thật lợi hại. Bọn họ chỉ mới nghe danh lão ca là đã khép nép cúi đầu chẳng hề dám trái ý.

Quan lão cười nói :

- Không phải đâu. Lão phu ẩn cư đã lâu, đến ba bốn chục năm rồi còn gì. Trong giới võ lâm hiện nay còn có mấy người biết đến lão phu kia chứ. Bọn họ kính sợ như thế chắc là vì uy danh của huynh đệ đấy thôi.

Bách Lý Hạc mỉm cười nói :

- Chắc là không phải vậy đâu. Hay là vì Ưông lão ca cũng nên.

Quan lão gật gù :

- Chắc đúng thế rồi. Bọn họ cho rằng lão Uông là cao nhân xuất thế nên mới hết sức tôn kính như vậy.

Uông lão cả cười nói :

- Thôi đi. Hai người tăng bóc nhau đủ rồi. Đừng lôi kéo lão phu vào đó làm gì.

Đoạn lão đưa mắt nhìn bọn Lan Thương Tứ Sát, hỏi :

- Còn bọn này phải xử lý sao đây.

Quan lão đáp :

- Bọn chúng đã dám vô lễ ngay trước mặt lão phu, không cho bọn chúng ném mùi không được.

Quan lão chưa nói dứt câu, ngọn roi trong tay đã chọt vung lên, cuốn lấy một cành cây bên mé đường. Sau đó lão xoa tay tuốt hết cành lá, tạo thành một khúc đoản côn. Đoạn lão xách tên sử Cửu Tiết Tiên lên, làm ra vẻ như định tọng khúc đoản côn kia vào miệng hắn. Hình phạt này vô cùng tàn khốc, hắn ta sẽ phải chịu đau đớn khổ sở, muốn chết không được, mà sống cũng không yên.

Tên kia nghĩ đến thảm hình sắp phải chịu, vô cùng kinh hãi, người khẽ run lên, sắc diện tái nhợt hẳn đi. Ba tên đồng bọn của hắn thấy vậy đều vội nhắm nghiền mắt lại không dám nhìn.

Quan lão thấy thái độ bọn chúng như thế, chọt khoan động thủ, trừng mắt nhìn cả bọn, hừ lạnh nói :

- Các ngươi đã biết sợ như thế, trước mặt lão phu sao còn dám ngang tàng.

Cả bọn vội lên tiếng cầu khẩn :

- Dạ dạ. Tại bọn vẫn bối hồ đồ. Bọn vẫn bối không biết lão tiền bối giá lâm nên mới hành sự lỗ mãng như thế. Cúi mong lão tiền bối thương tình nhiều dung cho. Bọn vẫn bối vô cùng cảm kích. Suốt đời chẳng dám quên ân.

Cả bọn cứ lần lượt hết tên này đến tên khác cứ luân phiên kêu nài van xin luôn miệng không ngớt. Chẳng phải bọn chúng sợ chết. Nhưng khi nghĩ đến những lời đồn đãi về thủ đoạn đáng sợ của Quan lão ngày trước, và nghĩ đến những thảm hình mà bọn chúng sắp phải hứng chịu, chỉ sợ rơi vào thảm cảnh sống không bằng chết, tên nào tên nấy cũng đều rùng mình ớn lạnh.

Thấy đáng về sợ sệt của bọn chúng, Uông lão cười nói :

- Nghĩ ngợi chi cho thêm phiền phức. Cứ chém mỗi tên một đao là xong hết mọi chuyện.

Bách Lý Hạc cũng nói đùa :

- Bọn chúng mồm miệng lém láu như thế, chắc thế nào cũng là hạng giang hồ bại hoại. Chỉ cho mỗi tên một đao thì hóa ra may phúc cho chúng quá.

Bọn Lan Thương Tứ Sát nghe hai lão nói thế mà kinh hồn lạc phách, vội ngậm chặt miệng lại không dám kêu xin nữa. Quan lão thấy vậy cũng bật cười, quay lại phía sau, hướng vào cỗ xe hỏi :

- Theo ý công tử thì chúng ta nên xử trí bọn chúng ra sao.

Trong xe vẫn im lặng chưa có tiếng trả lời, dường như Giang Hoài Ngọc còn đang suy nghĩ. Bọn Lan Thương Tứ Sát trong lòng vô cùng hồi hộp, thầm khẩn cầu thiên địa quỷ thần phù hộ cho bọn chúng phen này được tai qua nạn khỏi. Ai nấy đều chờ Giang Hoài Ngọc lên tiếng.

Toàn trường chợt im phăng phắc, nghe rõ cả những tiếng lá rơi ...

Giang Hoài Ngọc vẫn còn đang suy nghĩ. Và ai nấy đều yên lặng chờ đợi tiếng nói của chàng.

Gió thổi nhẹ nhẹ. Không gian tĩnh lặng. Cảnh quan dịu mát. Tiếng cành lá lay động xào xạc. Tiếng chim ríu rít hoan ca.

Hồi lâu, chàng mới lên tiếng :

- Chẳng hay Lan Thương Tứ Sát là những người thế nào.

Quan lão quay sang bọn Lan Thương Tứ Sát, hất hàm hỏi :

- Các ngươi đã nghe rõ câu hỏi của công tử rồi chứ. Thật ra thì bọn các ngươi là những người thế nào.

Cả bọn ngó người gầy lắt, không ngờ lại bị hỏi câu đó. Hồi lâu sau, tên sử Cửu Tiết Tiên mới lên tiếng đáp :

- Bọn vẫn bối tuy không đến nỗi là những kẻ cùng hung cực ác, song cũng chẳng phải là người lương thiện. Từ trước đến giờ, bọn vẫn bối đã gây ra không ít những chuyện thất đức, như giết người đoạt bảo, chặn đường cướp tiêu, nên cũng có thể kẻ là hạng giang hồ bại hoại.

Quan lão gật gù nói :

- Người cũng thành thật đấy. Xem ra cũng có đôi chỗ khả lân. Theo lời người vừa nói thì bọn các người có chết cũng là đáng tội phải không.

Hắn ta nhăn nhó đáp :

- Dạ dạ. Vẫn bối đã lỡ mạo phạm lão tiền bối, có chết cũng đáng tội. Chỉ xin lão tiền bối rộng dung mà tha cho ba vị huynh đệ.

Ba tên còn lại nghe hắn nói thế thì cùng đồng thanh lên tiếng :

- Đại ca. Chúng ta đã thề đồng sinh cộng tử, sao bọn tiểu đệ có thể để đại ca chết một mình được. Bọn tiểu đệ có sống thì cũng đâu còn mặt mũi nhìn ai nữa. Có chết thì tất cả chúng ta cùng chết.

Quan lão cười nói :

- Xem ra bọn các người cũng có chút nghĩa khí đấy. Nhưng vừa rồi cả bọn huynh đệ các người đều đã động thủ, nếu muốn trừng phạt thì cũng phải phạt hết cả bọn các người mới đúng phép.

Bách Lý Hạc chợt hỏi :

- Thế sao trước giờ lão phu ít nghe thấy ác tích của bọn các người lưu truyền trong giang hồ.

Hắn ta đáp :

- Bọn vẫn bối tuy hành nghề không vốn, hành sự bất chấp đạo nghĩa, nhưng nếu đối tượng không liều chết chống cự thì bọn vẫn bối cũng không hạ thủ giết người. Có lẽ vì thế mà ác tích chưa mấy nổi. Mà cũng chính vì vậy bọn vẫn bối mới nói rằng mình chưa đến nỗi là những kẻ cùng hung cực ác.

Quan lão quay sang hỏi Giang Hoài Ngọc :

- Công tử định xử trí bọn chúng thế nào.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Bọn họ cũng là những người xử sự có nghĩa có tình, và trông tình cảnh kẻ cũng đáng thương. Thôi thì hãy tha cho bọn họ vậy. Còn như nếu không muốn để bọn họ có cơ hội tiếp tục hành ác nữa, tiền sinh có thể cho bọn họ đi theo, cũng để bọn họ có cơ hội lập công chuộc tội.

Quan lão hỏi :

- Công tử muốn thu dụng bọn chúng ư.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Công phu của bọn họ cũng vào hạng khá. Cho họ đi theo chúng ta cũng có chỗ thuận tiện. Nếu gặp những việc không đáng thì tiền sinh khỏi cần phải xuất diện, cứ giao cho bọn họ giải quyết.

Quan lão gật gù tỏ ý đồng tình. Sau đó lão quay sang nhìn bọn Lan Thương Tử Sát, trầm giọng hỏi :

- Thế nào. Các người đã nghe công tử nói gì rồi chứ.

Cả bốn tên đồng thanh đáp :

- Bọn vẫn bối nguyện ý đi theo, từ nay xin hết lòng phục vụ, vâng lệnh sai khiến của công tử cùng các vị lão nhân gia.

Quan lão hỏi :

- Các người nói như thế có phải là thật lòng không đó, hay cũng chỉ là lời nói ngoài cửa miệng.

Tên sử Cửu Tiết Tiên đại diện đáp :

- Dạ. Đó chính là lời nói thật lòng của bọn vẫn bối. Được đi theo lão nhân gia chính là một điều vinh hạnh cho bọn vẫn bối.

Lời nói cùng thái độ của hắn lộ rõ thành ý. Ngay đến sắc diện của bọn họ cũng đầy vẻ vui mừng hớn hở. Thật vậy, thanh vọng của Quan lão trong võ lâm không phải nhỏ. Danh tiếng của bọn Lan Thương Tử Sát tuy cũng khá lừng lẫy, nhưng so với danh hiệu Sinh Tử Phán thì thật chẳng đáng gì. Và được thu vào hàng môn hạ của Quan lão cũng chẳng có điều chi đáng hổ thẹn, nếu không muốn nói là rất đáng tự hào.

Quan lão thấy huynh đệ bọn Lan Thương Tứ Sát đều có thành ý liền khẽ vẫy tay, vung roi giải huyệt cho cả bọn. Bốn người bọn họ đã có thể cử động trở lại được, liền bật ngồi dậy, sửa sang y phục chỉnh tề, đoạn đứng thẳng người, hướng vào Quan lão chấp tay cung kính nói :

- Bọn thuộc hạ xin bái kiến công tử cùng các vị lão nhân gia, kính cẩn chờ lệnh sai khiến.

Quan lão gật đầu nói :

- Được rồi. Trước hết các ngươi hãy báo danh tính.

Tên sử Cửu Tiết Tiên cung kính nói :

- Thuộc hạ là Cấp Thần Quý Tang Lương. Nhị đệ là Thôi Mệnh Quý Hoàng Phủ Kính. Tam đệ là Vô Thường Quý Du Long. Và tứ đệ là Tiểu Diện Quý Thạch Phi. Bọn thuộc hạ đều là người Sơn Tây.

Quan lão cau mày hỏi :

- Sao bọn các ngươi tên nào cũng mang ngoại hiệu là ma quỷ không vậy.

Cấp Thần Quý Tang Lương đáp :

- Dạ. Hồi bẩm lão nhân gia. Tại bọn người võ lâm hiểu sự đặt ra như vậy, lâu dần thành danh, bọn thuộc hạ dù có muốn bỏ cũng chẳng được.

Quan lão nói :

- Hiện giờ chúng ta đang trên đường đến Kim Lăng du ngoạn. Các ngươi hãy đi trước mở đường.

Cả bọn liền vội ứng tiếng vâng dạ. Quan lão lại nói tiếp :

- Nếu như gặp phải bọn người võ lâm sinh sự thì hãy cố thu xếp, tránh sinh sự thị phi mà làm chậm trễ cuộc hành trình.

Cấp Thần Quý cung kính nói :

- Dạ. Bọn thuộc hạ hiểu rồi.

Tuy ngoài miệng nói như vậy, song hán ta cùng ba tên huynh đệ đều cảm thấy lạ lùng kỳ quái. Một nhân vật như Quan lão tại sao lại sợ chuyện thị phi. Chẳng lẽ Quan lão đã phát tâm bỏ tất rồi ư.

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng không ai dám nói ra miệng, chỉ vội tung mình lên lưng ngựa, ra roi giục ngựa chạy lên phía trước. Quan lão cũng đánh xe chạy theo sau, cùng với Uông Triều, Bách Lý Hạc.

Lúc này đoàn xa mã lại có thêm bốn người nữa. Và cỗ xe lộng lẫy sang trọng lại tiếp tục chạy băng băng trên đường thiên lý.

Nhưng chuyện vẫn chưa hết ...

Đoàn xa mã chỉ mới đi thêm được chưa đầy mười dặm thì lại phải dừng lại vì phía trước có kẻ chặn đường. Mà lần này bọn chúng rất đông, có đến năm sáu chục người chứ không phải ít. Cỗ xe dừng lại. Uông Triều và Bách Lý Hạc lại giục ngựa tiến tới kèm sát hai bên cỗ xe để phòng bất trắc.

Quan lão đưa mắt nhìn Cấp Thần Quý khẽ ra hiệu. Gã liền vội giục ngựa tiến lên phía trước, vòng tay hỏi :

- Các vị đây là quý bằng hữu ở núi nào, trại nào. Chẳng hay chặn đường bọn tại hạ là có mục đích gì thế.

Tên cầm đầu bọn cường khấu đang chặn đường kia là một hán tử tướng mạo cao lớn, trông cũng khá là oai mãnh. Hắn ta ngược mắt nhìn bọn Lan Thương Tứ Sát một lúc, rồi cất giọng cười âm hiểm :

- Ta còn tưởng là ai. Hóa ra là các bạn ở Lan Thương. Các vị xưa nay chỉ chuyên hoạt động ở các tỉnh phía Bắc, sao hôm nay lại đột nhiên xuất hiện ở giải đất Giang Nam này vậy.

Cấp Thần Quý nói :

- Bọn mỡ đến đây đương nhiên có việc. Hiện giờ bọn mỡ cần phải lên đường gấp, hy vọng các vị bằng hữu có thể mở đường cho qua.

Tên thủ lĩnh háng giọng hỏi :

- Các vị muốn chúng ta mở đường cho qua ư.

Cấp Thần Quý nói :

- Tốt nhất là nên như thế. Giữa chúng ta không nên có sự hiềm khích với nhau, để khỏi phát sinh những sự đáng tiếc.

Tên kia ngửa cổ cười khanh khách :

- Các bạn nói sao mà đơn giản thế. Hà hà. Danh hiệu Lan Thương Tứ Sát tuy lừng lẫy, nhưng không khiến ta sợ đâu.

Cấp Thần Quỷ sầm mặt nói :

- Bọn mõ tuy chẳng đáng kể gì, nhưng tệ thượng thì không. Đắc tội với lão nhân gia là không yên được đâu.

Tên thủ lĩnh quay nhìn cổ xe, rồi lại nhìn Cấp Thần Quỷ, cười nhạt nói :

- Trước giờ ta chỉ nghe các bạn Lan Thương chỉ chuyên việc cướp tiêu đoạt hàng. Không ngờ hôm nay các bạn lại đổi nghề, chuyển sang làm công việc bảo tiêu kia đây. Thật là ... nếu không thấy tận mắt thì không thể tin được.

Cấp Thần Quỷ sa sầm nét mặt :

- Bọn mõ chẳng làm việc bảo tiêu mà chỉ hộ tống công tử gia đi du ngoạn Kim Lăng. Mong các vị mở đường cho.

Tên kia nói :

- Không ngờ các bạn Lan Thương lại có lúc trở thành thuộc hạ kẻ khác. Quý chủ nhân chắc hẳn phải là một nhân vật phi thường. Bọn ta rất muốn được diện kiến quý chủ nhân để mở rộng tầm mắt.

Cấp Thần Quỷ cau mày, lắc đầu nói :

- Không thể có chuyện đó đâu.

Tên kia cười gằn nói :

- Nếu quý chủ nhân không chịu lộ diện thì bọn ta không thể mở đường được.

Cấp Thần Quỷ nay đã có chỗ dựa vững chắc, thấy tên kia tỏ ra ngông cuồng ngạo mạn như vậy thì lộ vẻ tức giận. Nhưng, nhớ đến lời dặn dò của Quan lão, gã cũng cố kìm nén nộ khí, nói thêm :

- Chúng ta trước giờ chưa từng quen biết nhau, nước sông không phạm đến nước giếng. Các vị bằng hữu làm khó bọn mõ làm chi.

Tên kia tự nãy giờ thấy Cấp Thần Quỷ có vẻ nhún nhường, hẳn tưởng đối phương sợ hãi, nên càng được nước làm tới :

- Quý chủ nhân mà không chịu lộ diện, đến khi bọn ta động thủ thì vàng ngọc đều phải tiêu tan. Lúc đó có hối hận thì cũng đã muộn rồi.

Đến lúc này, người động nộ trước tiên không phải là Cấp Thần Quỷ mà lại chính là Quan lão. Nãy giờ lão vẫn ngồi yên trên xe nghe song phương đối đáp. Thấy tên kia càng lúc càng làm tới, lời lẽ đầy vẻ ngông cuồng ngạo mạn, lão không nhịn được nữa, nộ khí xung thiên, lớn tiếng nói :

- Tang Lương. Bọn người hèn kém này chẳng đáng được ra mắt công tử. Nếu dụng văn không xong thì cứ dụng võ.

Cấp Thần Quỷ vội hướng vào Quan lão kính cẩn chấp tay vâng dạ. Tên kia nãy giờ chẳng chú ý gì đến Quan lão vì tưởng rằng lão chỉ là một tên xa phu. Giờ thấy Cấp Thần Quỷ đối với lão hết sức cung kính thì biết rằng lão là một người có thân phận, liền quay lại nhìn.

Vừa chạm phải ánh mắt sáng rực như luồng điện của Quan lão, hắn ta bất giác chấn động tâm thần, vội quay mặt sang chỗ khác, không dám để ánh mắt chạm phải nhãn quang như điện kia.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Nảy Tà Tâm Động Thủ Quá Chiêu Xuất Ngân Kiếm Quân Tà Khiếp Phục

Lại nói, tên thủ lĩnh bọn cường khấu nhận thấy Quan lão uy vũ bất phàm, tướng mạo oai nghiêm, nhãn thần như điện thì biết ngay đó là một nhân vật không thể xem thường. Hắn liền quay sang Cấp Thần Quỷ hỏi :

- Lão Tang. Vị lão tiền sinh đó lại lịch thể nào.

Cấp Thần Quỷ cất tiếng cười nhạt :

- Nãy giờ mới nghe ngươi nói được một câu cho ra con người. Ngươi muốn biết lão nhân gia là ai ư. Hừ hừ.

Nghe Cấp Thần Quỷ nói với vẻ nghiêm trọng như thế, tên kia cũng thâm chột dạ, hồi hộp hỏi :

- Lão nhân gia là ai thế.

Cấp Thần Quỷ lạnh lùng nói :

- Ta cũng chẳng tiếc gì mà không nói cho ngươi biết. Lão nhân gia chính là nhân vật đỉnh đỉnh đại danh Sinh Tử Phán Quan lão tiền bối. Danh hiệu của lão nhân gia chắc ngươi cũng đã từng nghe qua rồi.

Tên thủ lĩnh chưa nghe dứt câu thì đã giật nảy mình, mặt biến sắc, bật lùi ra phía sau mấy bước, cảm thấy có một làn hơi lạnh chạy dọc sống lưng. Bọn thủ hạ đứng sau lưng hắn cũng đều rùng động.

Uy danh của Quan lão, những người như bọn họ đương nhiên đã được nghe qua. Ngày trước, suốt cả một thời gian dài, uy danh của Quan lão chấn động cả võ lâm, bất kể thuộc chính tà ma đạo, ai ai cũng phải kính sợ. Ngờ đâu nay lại gặp phải vị đại sát tinh khét tiếng một thời trong hoàn cảnh này.

Nghe đến danh hiệu của Quan lão, bọn cường đạo có vẻ nao núng, không biết nên xử sự thế nào cho phải.

Rút lui ư. Đã đến nước này rồi. Chẳng biết có còn cơ hội rút lui hay không. Còn nếu tấn công mà không giết chết được Quan lão ngay tại đây, mà chuyện này e rằng còn khó hơn cả lên trời, thì sau này bọn họ chẳng còn chỗ nào để dung thân. Thủ đoạn ghê gớm của Quan lão bọn họ đã quá biết rồi.

Cả bọn lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, không biết làm sao cho phải.

Giữa lúc toàn trường đang yên ắng như tờ, bỗng nhiên trong đám cường đạo có một tên lên tiếng :

- Đại đương gia. Chuyện đã đến nước này rồi, e chẳng còn đường nào để lui nữa. Chúng ta người đông thế mạnh, sợ gì bọn họ chứ.

Tên vừa mới lên tiếng là một hắc y nhân, mặt được che kín bằng một mảnh vải đen. Nhưng chỉ vừa nghe hắn ta lên tiếng, Quan lão đã nhận ra ngay hắn ta là ai rồi, liền cười nhạt nói :

- Ta còn tưởng là ai. Hóa ra kẻ đứng đằng sau xúi bẩy lại là ngươi. Hừ hừ. Đào Vinh Thọ. Có lẽ ngươi đã chán sống rồi phải không.

Tên kia quả đúng thật là Bát Quái Kim Dao Đào Vinh Thọ. Chính hắn đã vì lòng tham nên mới tìm lời xúi giục bọn này đến đây chặn đường đoạt của. Đương nhiên là hắn đã không nói cho bọn chúng biết đối phương là ai. Nay hắn thấy cả bọn quần tã vừa mới nghe danh Quan lão là có vẻ dao động nên mới định tìm lời khiêu khích, muốn cho song phương xung đột để hắn ở giữa thủ lợi.

Nào ngờ, Quan lão vừa mới nghe hắn ta lên tiếng là đã nhận ra ngay. Biết không thể nào tránh né được nữa, hắn đành cố làm ra vẻ tự nhiên, không hề sợ hãi, ung dung rảo bước ra phía trước.

Rồi đột nhiên hắn ta xông thẳng tới phía trước, thanh Bát Quái Kim Dao trong tay vung lên, nhắm vào lão tứ Tiểu Diện Quỷ Thạch Phi trong bọn Lan Thương Tứ Sát chém tới, mở đầu cuộc động thủ.

Chẳng phải hắn ta không sợ chết mà xông ra giao đầu đầu tiên. Chỉ vì hắn ta là một kẻ thâm hiểm gian ngoa, biết rằng ngày hôm nay không thể nào tránh thoát khỏi tay Quan lão, nên mới tiến ra trước mở đầu cuộc động thủ, khiến cho bọn quần tã không còn đường rút lui nữa, bắt buộc phải liên tay với hắn mà đối phó với bọn Quan lão. Và hắn cũng rất khôn ngoan khi chọn lựa đối thủ, bởi trừ Giang Hoài Ngọc không kể thì lão tứ Thạch Phi là kẻ có võ công kém nhất bên phe đối phương.

Thạch Phi lần đầu vì chủ nhân ra sức nên cố sức hiển lộ thần oai, sử dụng toàn kỳ chiêu, trường kiếm múa tít tạo nên vô số những bông hoa bạc tấn công tới tấp vào các yếu huyệt của đối thủ.

Tên họ Đào cũng không chịu kém, bảo đao múa tít, một vàng kim quang bao bọc quanh thân, chặn đứng ngân quang.

Trận đấu rất ác liệt.

Qua hơn hai mươi, Đào Vinh Thọ dần dần kém thế, liên tiếp bị đẩy lùi về phía sau, chỉ còn đường chống đỡ chứ không thể phản kích lại được chiêu nào, lại còn mấy lần ngộ hiểm. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng bao lâu nữa, hắn ta sẽ bị kiệt lực mà phải mất mạng dưới kiếm của đối phương.

Tên thủ lĩnh thấy thế liền rú lên một tiếng vang rền, rồi múa kiếm xông vào. Và bọn thủ hạ cũng đồng loạt rút vũ khí nhập cuộc. Bọn chúng để bảy tên hợp cùng Đào Vinh Thọ vây đánh Lan Thương Tứ Sát. Số còn lại ồ ạt lao vào tấn công cỗ xe, nơi có ba người bọn Quan lão trấn giữ.

Quan lão, Ôn lão và Bách Lý Hạc thấy thế liền chia ra bảo vệ ba phía. Ba lão múa tít ngọn roi trong tay. Chỉ nghe xoẹt xoẹt mấy tiếng, ngay phía trước mặt ba lão, trong khoảng chu vi bảy thước bỗng biến thành một bức tường vô hình vững chắc ngăn không cho bất cứ kẻ nào đến gần cỗ xe.

Có tám chín tên cường khấu không may lỡ xông vào bên trong phạm vi đó, bị trúng độc thủ, chỉ kịp hét lên mấy tiếng thảm thiết rồi ngã ngửa tức thì. Bọn chúng máu tươi đầy mặt, má bên phải đều bị roi quất trúng, có vết thương dài đến ba tấc, sâu thấy xương, máu tươi chảy ra lai láng, trông thật kinh khiếp rùng rợn. Bọn chúng đau quá nên đều chết giắc tức thì.

Bọn cường khấu thấy tình hình như thế đều giật mình kinh hãi. Chúng liền hợp nhau tấn công, nhưng cả mấy lượt đều bị đẩy lùi.

Nhưng chúng đã không còn đường để lùi nữa, vẫn như con thiêu thân liên tục lao vào hết tên này đến tên khác. Chỉ trong thoáng chốc, lại có thêm mười mấy tên nữa trúng thương ngã lăn ra.

Máu tươi lai láng mặt đất. Thấy chất ngồn ngang.

Tên thủ lĩnh bọn cường khấu cũng là một kẻ cơ mưu thâm trầm. Hắn ta nhận thấy nếu cứ tiếp tục như vậy thì không ổn chút nào. Và hắn lại phát hiện ra một điều trọng yếu là ba người đối phương vây quanh cỗ xe ngăn chặn không cho ai đến gần. Thế là hắn ta nghĩ ra một ý tưởng, liền tập hợp bọn thủ hạ lập thành vòng vây bên ngoài, rồi luân phiên ném ám khí vào.

Lúc này, tình thế đã đổi khác.

Bọn cường khấu không lao vào tấn công nữa, chỉ vây chặt bên ngoài mà ném ám khí vào. Trong khi đó, ba người bọn Quan lão lại phải liên tục múa tít ngọn roi ngăn không cho ám khí bắn vào bên trong cỗ xe.

Hiện tình vẫn còn tạm ở thế cân bằng.

Song, nếu cứ tiếp tục thế này, chẳng bao lâu nữa ba người bọn Quan lão rồi sẽ đến lúc kiệt lực, không còn sức kháng cự.

Mấy lần, cả ba định xông ra ngoài tiêu diệt kẻ địch nhưng lại không thể nào rời bỏ vị trí được, nếu không muốn để cho Giang Hoài Ngọc phải thọ thương. Ba lão đành tiếp tục đương cự, thầm cầu mong cho bên đối phương sớm sử dụng hết ám khí, trước khi một trong ba lão kiệt lực.

Thật ra thì việc ba lão muốn rời khỏi đây là một việc dễ như trở bàn tay, bọn cường khấu không thể nào ngăn trở nổi. Song ba lão đều lo cho sự an nguy của Giang Hoài Ngọc mà kiên quyết không rời vị trí.

Trong khi đó, bên phía bọn cường khấu tình thế cũng chẳng hơn gì. Bọn chúng đều thầm cầu mong sao cho bọn Quan lão sẽ bị kiệt lực trước khi bọn chúng hết ám khí. Nếu không, khi ba lão phản công thì bọn chúng sẽ chết không có chỗ chôn thân, hoặc tệ hơn nữa, sẽ “được” ném thủ đoạn ghê gớm của Quan lão, những thủ đoạn mà chỉ mới tưởng tới thôi cũng đủ lạnh người.

Lúc ấy, Giang Hoài Ngọc đang ngồi trong xe, nghe tiếng đánh nhau liên nhẹ vền rền lên nhìn xem. Đảo mắt nhìn một lượt khắp toàn trường, chàng khẽ cau mày. Phía ba người bọn Quan lão tạm thời vẫn còn có thể cầm cự được. Nhưng bên phía bọn Lan Thương Tứ Sát thì tình hình khác hẳn.

Song cũng phải công nhận võ công của bọn Lan Thương Tứ Sát không phải hạng tầm thường. Bọn họ một đấu với hai mà không hề tỏ ra kém thế. Chỉ có lão tứ Thạch Phi là dần dần rơi vào thế hạ phong.

Võ công của gã kẻ ra cũng khá cao. Nhưng so với tên Đào Vinh Thọ thì cũng chỉ một chín một mười mà thôi. Nay lại bị hai người hợp công nên bị dồn vào thế kém, đã mấy phen rơi vào hiểm cảnh, chỉ tạm chống chọi được nhất thời, chẳng bao lâu nữa chắc chắn sẽ phải thọ hại.

Lúc này, sở dĩ tên họ Đào tỏ ra kém thế là chỉ vì muốn đồng bọn nhảy vào tham chiến. Giờ thì mục đích đã đạt thành, hắn không còn ngần ngại gì nữa mà không dùng hết sức quyết đấu, mong sớm đánh bại được đối phương để còn đi lo việc khác. Đối tượng của hắn là Giang Hoài Ngọc chứ chẳng phải là Thạch Phi. Hắn ta vừa đánh mà ánh mắt thỉnh thoảng vẫn cứ ngoảnh nhìn cỗ xe. Hắn đã nuôi ý định là khi có cơ hội sẽ bất ngờ tập kích, bất chàng mang đi, để mặc bọn cường khấu ở lại cùng sống chết với bọn Quan lão. Thật là một ý đồ thâm độc.

Cuộc chiến vẫn tiếp diễn rất ác liệt.

Bỗng nhiên, Thạch Phi rú lên một tiếng thất thanh, vai trái đã trúng đao, máu tuôn lai láng ướt đầm y phục. Nhưng gã vẫn gắng sức múa kiếm tiếp tục chiến đấu. Tuy vậy, tiếng rú thất thanh vừa rồi của gã cũng đã làm ảnh hưởng đến bọn huynh đệ. Bọn họ vì lo lắng cho nghĩa đệ mà phân tâm, liền tiếp ngộ hiểm.

Tình hình đã đến thế này rồi, không còn cách nào khác, Giang Hoài Ngọc khẽ buông tiếng thở dài, nhẹ nhàng đưa ngọc thủ ra bên ngoài cửa sổ. Đã đến lúc chàng bắt buộc phải động thủ.

Bàn tay chàng khẽ xoay một vòng nhẹ nhàng. Tiếp đó, năm ngón tay của chàng liên tục co lại rồi búng ra như đang gảy đàn. Ngay tức khắc, một luồng ánh sáng lấp lánh ngân quang từ trong tay áo chàng bay ra, hướng thẳng về phía tên Đào Vinh Thọ lao vút tới nhanh như tên bắn.

Chỉ nghe tên họ Đào rú lên một tiếng thất thanh, buông roi thanh đao, thân hình loạng choạng muốn ngã. Thạch Phi đang lúc cầm hận không nơi phát tiết, liền vung kiếm chém hắn một nhát, đứt làm hai đoạn.

Ngay lúc đó, Giang Hoài Ngọc lại xoay bàn tay vẽ nên một vòng tròn nữa, rồi ngón tay chàng cứ co lại búng ra liên tiếp. Luồng ngân quang kia như con thần long vũ lộng giữa không trung, rồi nhắm vào bọn địch nhân lao xuống.

Chỉ trong khoảnh khắc, ánh ngân quang đã chiếu khắp toàn trường. Tiếng la hét inh ỏi. Tiếng loảng xoảng vang lên không ngớt.

Rồi đột nhiên, luồng ngân quang kia đã bay trở về, và được Giang Hoài Ngọc thu trở lại vào tay áo.

Lúc này, cuộc chiến đấu đã dừng lại, mọi người mới có dịp quan sát tàn cuộc. Trong bọn địch nhân, chỉ riêng có Đào Vĩnh Thọ là đã bị Thạch Phi chém đứt làm hai đoạn, số còn lại nơi cổ tay đều có một lỗ nhỏ rướm máu, dường như là đã bị lợi khí đâm phải. Bọn họ không còn đủ sức cầm vũ khí nữa nên đành phải buông rơi xuống đất. Tất cả, không trừ một ai, đều không còn đủ sức lực để tiếp tục giao chiến, đành đứng yên tại chỗ mà chịu theo số mệnh.

Giữa lúc ấy, có một số tên cường khấu định lên trốn đi, nhưng đã nghe Giang Hoài Ngọc nói :

- Tên nào định đào tẩu mà có thể toàn mạng được thì chuyện hôm nay ta không truy cứu nữa. Các ngươi cứ chạy thử xem có thoát được không.

Cả bọn cường khấu nghe chàng nói thế thấy đều rúng động. Tên nào vừa định đào tẩu cũng vội bỏ ngay ý định đó. Thần công tuyệt thế kinh nhân của Giang Hoài Ngọc bọn họ vừa mới được nếm thử. Ai nấy đều tin tưởng lời nói của chàng là không ngoa. Cả bọn đành đứng yên bất động, ánh mắt thần thờ, ngay cả việc băng bó vết thương hiện đang rỉ máu cũng không dám.

Lúc này, bọn Tang Lương đã xúm vào xem xét thương thế của Thạch Phi. Giang Hoài Ngọc liền hỏi :

- Thạch huynh đệ. Thương thế của ngươi ra sao rồi.

Thạch Phi chỉ bị chém một đao nơi vai trái, may mà chưa tổn hại đến gân cốt. Gã hướng về Giang Hoài Ngọc cung kính nói :

- May nhờ công tử ra tay kịp thời, thuộc hạ không sao, chỉ bị chút thương tích ngoài da thôi ạ.

Giang Hoài Ngọc lại khẽ rung tay. Một vật từ tay chàng bay về phía bọn Thạch Phi. Tang Lương vội giơ tay đón lấy thì mới biết đó là một chiếc lọ ngọc đựng thuốc. Giang Hoài Ngọc nói :

- Các ngươi hãy băng bó vết thương cho Thạch huynh đệ đi.

Cả bọn cúi đầu cảm tạ, rồi xúm nhau lo băng bó vết thương cho tứ đệ. Vết thương tuy nhẹ, nhưng nếu cứ tiếp tục để cho máu chảy ra mãi thì rồi cũng vẫn có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Lúc này, Giang Hoài Ngọc đã buông rèm xuống, ngồi yên trong xe không nói gì nữa. Bọn Quan lão là người tri trọng nên cũng không hỏi han gì về võ công quá ư là lợi hại của chàng. Toàn trường yên ắng một lúc.

Hồi lâu sau, Quan lão mới ghé sát thành xe, khẽ hỏi :

- Công tử. Còn bọn kia cần nên xử trí ra sao.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Vậy theo ý tiên sinh thì nên thế nào.

Bọn cường đạo kia nghe hai người đối đáp liền biết ngay số phận chúng sắp được định đoạt. Ai nấy đều cố lắng tai nghe ngóng, trái tim trong lồng ngực đập thình thịch, lòng hồi hộp khôn tả. Bọn họ chỉ nghĩ đến tiếng “giết” mà bọn họ tin rằng Quan lão sắp thốt ra. Nào ngờ, Quan lão lại nói :

- Lão phu xin nghe theo sự định đoạt của công tử.

Giang Hoài Ngọc lại hỏi :

- Theo các ngươi thì ta nên xử trí các ngươi thế nào.

Đương nhiên câu hỏi này của chàng là dành cho bọn cường khấu. Cả bọn ngỡ ngác một lúc, rồi tên thủ lĩnh nói với giọng rầu rầu :

- Dĩ nhiên là bọn tại hạ muốn được tha mạng. Nhưng bọn tại hạ không thể quyết định được. Xin chờ ở lòng độ lượng của công tử.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Thế à. Vậy các ngươi mau đi đi.

Chàng hãy còn chưa dứt lời mà cả bọn cường khấu đã ngẩn người kinh ngạc. Tên thủ lĩnh lắp bắp nói :

- Công tử ... công tử tha cho bọn tại hạ thật.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Sao lại không thật.

Cả bọn mừng rỡ khôn tả, đồng thời lại cảm thấy vô cùng kính phục phong độ của Giang Hoài Ngọc. Tất cả bọn cường khấu, không ai bảo ai, đồng quỳ

xuống vái lạy chàng theo đúng lễ số rồi mới dắt nhau dời khỏi cục trường. Bọn Quan lão vốn đã biết trước rồi chàng cũng sẽ tha cho bọn chúng nên cũng không lộ vẻ gì.

Thấy bọn Lan Thương Tứ Sát đã buộc xong vết thương cho Thạch Phi, đang tiến lại chờ lệnh, Giang Hoài Ngọc nói :

- Nghĩa tử là nghĩa tận. Dù sao thì tên họ Đào cũng đã chết rồi. Các người hãy chôn cất cho hẩn đi. Đừng để hẩn phải bộc lộ thì hại tội nghiệp.

Bốn huynh đệ bọn họ cung kính vâng dạ, vừa định quay đi thì Giang Hoài Ngọc lại nói tiếp :

- Tên họ Đào đã chết rồi. Thanh Bát Quái Kim Đao của hẩn cũng là một thứ lợi khí. Vậy Hoàng Phủ huynh đệ hãy thu lấy nó mà dùng.

Hoàng Phủ Kính vội chấp tay cảm tạ, rồi thu lấy thanh kim đao, trong lòng mừng rỡ vì có được thứ lợi khí này. Sau đó bốn người bọn họ vác xác tên họ Đào đi tìm nơi kín đáo để chôn cất hẩn ta.

Tại trường giờ chỉ còn lại Giang Hoài Ngọc và ba người bọn Quan lão. Ba người họ khẽ đưa mắt nhìn nhau, lắc đầu thở dài. Lát sau, Bách Lý Hạc mới lên tiếng :

- Thần công của công tử tuyệt thể vô song, lão phu kính phục vô cùng.

Quan lão chép miệng nói :

- Lão phu từng trải giang hồ mấy mươi năm, từng tự hào rằng mình kiến văn quảng bác, chưa bao giờ xem lầm người. Ngờ đâu lúc về già đôi mắt lại mù mờ, không nhận ra một bậc cao nhân là công tử đây.

Uông lão cũng nói :

- Tuyệt kỹ của công tử vô cùng siêu tuyệt, trước nay lão phu chưa từng được thấy có môn công phu nào lại lợi hại đến vậy. Có phải đây là môn Ngự kiếm thuật mà các Cổ thư đã từng nhắc đến hay không.

Giang Hoài Ngọc đáp :

- Đúng rồi. Nhưng tiểu sinh chỉ mới chập chững bước vào giai đoạn nhập môn mà thôi, kỹ thuật hãy còn kém lắm.

Quan lão lại hỏi :

- Công tử võ công vô cùng cao tuyệt. Chẳng hay lai lịch sư thừa thế nào, có thể cho bọn lão phu được biết hay không.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Tiểu sinh võ học kém cỏi, chỉ có môn Ngự kiếm thuật là tạm dùng được. Trước nay tiểu sinh vốn không thích học võ, chỉ theo các vị phụ tử học thi thư mà thôi. Còn về thuật Ngự kiếm là do biểu ca truyền thụ cho.

Quan lão nói :

- Biểu ca của công tử chắc hẳn võ công phải lợi hại lắm.

Còn Uông lão lại ngạc nhiên về vấn đề khác :

- Lão phu từng trải quan trường mấy mươi năm mà chưa từng nghe nói có vị vương gia nào lại giỏi Ngự kiếm thuật cả.

Nhưng đây lại là việc liên quan đến một vị vương gia nên lão cũng không tiện hỏi nhiều, liền cả cười nói tiếp :

- Lúc trước bọn lão phu định đi theo là để bảo vệ công tử khỏi bị bọn người võ lâm sinh sự, giờ nghĩ lại mới thấy thật buồn cười.

Ba người họ không ai trách phiền gì về việc Giang Hoài Ngọc che giấu võ công. Chàng hết sức cảm động, khẽ nói :

- Tam vị tiền sinh vì tiểu sinh mà phải lao nhọc, tiểu sinh cảm kích vô cùng.

Rồi chàng khe khẽ thở dài, nói với giọng buồn rầu :

- Tình trạng sức khỏe của tiểu sinh không cho phép tiểu sinh có những hoạt động quá sức, nhất là việc sử dụng võ công, nếu không từ kỳ sẽ đến sớm hơn. Chỉ vì chuyện chẳng đáng dừng, không còn cách nào khác nên tiểu sinh mới đành phải xuất thủ đó thôi.

Quan lão rất quan tâm đến chàng, liền hỏi :

- Thế thì thời hạn sống của công tử lại rút ngắn rồi chăng.

Giang Hoài Ngọc thở dài nói :

- Có lẽ chỉ còn độ hai tháng nữa thôi.

Ba lão nghe chàng nói thế đều lộ vẻ thương tiếc, ai nấy cúi mặt trầm ngâm. Hồi lâu, Bách Lý Hạc bỗng hỏi :

- Chẳng lẽ bệnh thể của công tử không có cách nào chữa trị được ư.

Giang Hoài Ngọc cười khổ :

- Chẳng phải là không có cách. Song cơ hội ít lắm. Chẳng thả tiểu sinh sử dụng khoảng thời gian còn lại đi du sơn ngoạn cảnh còn hay hơn. Có thể thì khi chết đi tiểu sinh cũng cảm thấy không có gì luyến tiếc.

Bách Lý Hạc nghiêm giọng nói :

- Công tử. Con sâu cái kiến hãy còn muốn sống, hà huống chi là con người. Chỉ cần có cơ hội, dù là rất nhỏ thì cũng phải nắm lấy không được bỏ qua.

Quan lão cũng nói :

- Phải đó. Trên đời này người nào có thể chữa khỏi bệnh cho công tử. Công tử hãy nói ra. Bọn lão phu sẽ đưa công tử đến đó.

Giang Hoài Ngọc thoáng trầm ngâm, không biết có nên nói ra hay không.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tường Sự Thật Tâm Y Chữa Bệnh Nơ Trúc Lâm Phát Hiện Trận Đồ

Lại nói, sau khi nghe Quan lão hỏi tính danh thần y, Giang Hoài Ngọc trầm ngâm lưỡng lự, không biết có nên nói ra hay không. Mãi đến khi Quan lão giục hỏi mấy lần, chàng mới nói :

- Tiểu sinh nghe nói ở Giang Nguyên có một vị thần y, tục gọi là Lân Y Trọng Nhân, y thuật rất cao minh, may ra có thể chữa khỏi cho tiểu sinh. Nhưng có điều là tính tình vị này vô cùng quái dị. Thậm chí còn có người đặt cho lão ta danh hiệu là Kiến Tử Bất Cứu Quái Đại Phu.

Quan lão cảm thấy chuyện này rất lý thú, liền hỏi :

- Sao gọi là Kiến Tử Bất Cứu.

Giang Hoài Ngọc đáp :

- Vì lão ta có điều ước tam bất trị. Nếu phạm vào một trong ba điều này thì lão ta nhất định không chịu chữa trị, có năn nỉ khẩn cầu thế nào cũng vô ích, dù cho bệnh nhân có chết ngay trước mắt lão ta cũng chẳng quan tâm.

Quan lão hỏi :

- Thế nào là tam bất trị.

Giang Hoài Ngọc đáp :

- Thứ nhất, lão ta nhìn mặt bệnh nhân thấy khó ưa, không trị.

Bách Lý Hạc nói :

- Điều ước chi mà quái dị, lại rất vô lý nữa. Vậy thì y đức để đâu, làm sao xứng đáng là lương y được chứ.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Lão ta cho rằng lão không treo bảng hành y nên y đức không bó buộc được lão. Và lão cũng chưa bao giờ nhận mình là lương y.

Quan lão lại hỏi tiếp :

- Điều ước thứ hai thế nào.

Giang Hoài Ngọc đáp :

- Đang lúc lão ta không vui, không chữa.

Uông lão cũng nói xen vào :

- Điều ước này lại càng quái đản hơn, việc chữa bệnh cứu người có liên quan gì đến việc vui hay không vui. Thế còn điều ước thứ ba.

Giang Hoài Ngọc đáp :

- Điều ước này đặc biệt quan trọng. Không có lợi cho lão, cũng không chữa.

Quan lão bật cười ha hả :

- Thật đúng là Kiến Tử Bất Cứu Quái Đại Phu. Danh hiệu này xem ra chẳng sai chút nào. Đối với lão già cổ quái này lão phu cảm thấy rất có hứng thú, muốn gặp mặt lão ta một lần cho biết.

Bách Lý Hạc hỏi :

- Công tử. Chẳng hay Giang Nguyên là địa phương nào. Lão phu đã từng đi nhiều nơi khắp cả đại giang nam bắc mà chưa từng nghe nói tới danh hiệu này bao giờ.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Giang Nguyên là nơi có rất nhiều cao nhân tiên bối ẩn cư. Đây là một vùng đất mà tứ bề đều là sông nước, xung quanh lại có sương mù dày đặc bao phủ quanh năm. Vì thế mà chẳng có mấy người biết được sự tồn tại của nó. Giang Nguyên nằm giữa dòng Trường Giang, ở về phía cuối của đoạn hạ lưu, gần đến cửa biển. Muốn đến được nơi ấy cần phải có cơ duyên.

Quan lão liền nói :

- Vậy thì chúng ta sẽ đi đến Giang Nguyên. Chuyện du ngoạn Kim Lăng hãy cứ để đó, sau này sẽ tính.

Uông lão cũng gật đầu đồng tình :

- Phải đó. Lão phu cũng thấy nên làm như vậy.

Bách Lý Hạc nói :

- Vậy chúng ta hãy cứ quyết định như vậy đi.

Giang Hoài Ngọc thấy ba người họ đã nói thế, cũng phải nghe theo. Thế là mọi người chờ bọn Lan Thương Tứ Sát chôn cất tên Đào Vĩnh Thọ xong thì tiếp tục lên đường đi về phía đông, tìm đến Giang Nguyên cầu y.

Đoàn xa mã lại tiếp tục bôn hành, đến gần tối thì thành Lư Giang đã hiện ra trước mắt. Nơi cửa thành đã thấy một toán nhân mã của Lư Hương Viện chờ đợi sẵn nghênh đón chàng. Bọn Lan Thương Tứ Sát đã thăm đoán lai lịch của chàng không phải tầm thường, nhưng cũng rất bất ngờ đối với chuyện ấy. Tối hôm đó chàng cũng mọi người nghỉ lại ở hội sở của Lư Hương Viện.

Giang Hoài Ngọc nhận thấy đưa bọn Lan Thương Tứ Sát đến Giang Nguyên thật không tiện, nên mới bảo bọn họ tạm thời hãy ở lại Lư Hương Viện, và nhờ Công Tôn viện chủ chiếu cố bọn họ.

Chàng còn truyền thụ cho bốn người bọn họ vài môn tuyệt kỹ và bảo bọn họ trong thời gian chờ chàng quay lại hãy cố công tập luyện. Ý chàng định là lần này nếu như chàng không qua khỏi thì sẽ để bọn họ gia nhập Thái Chính Cung. Vì chàng là biểu đệ của vương thượng, và lại rất được vương thượng ưu ái, nên mọi ý muốn của chàng đều được bọn Công Tôn Long kính cần tuân hành.

Sáng hôm sau, chàng cùng Quan lão, Uông lão và Bách Lý Hạc lại tiếp tục lên đường, nhằm hướng Giang Nguyên trực chỉ.

Mặt trời đã ngã bóng về tây ...

Cỗ xe vẫn đều đều lăn bánh trên đường thiên lý. Việc điều khiển cỗ xe vẫn do Quan lão phụ trách. Hai bên có Uông Triều và Bách Lý Hạc đi kèm. Vì tên họ Đào đã mất mạng, chẳng còn có thể xúi bẩy, đồng thời việc Quan lão tái xuất giang hồ có lẽ đã được đồn đại ra ngoài võ lâm nên khi trông thấy cỗ xe, mọi người đều kính nhi viễn chi. Nhờ thế mà cuộc hành trình rất là thuận lợi.

Hôm đó, đoàn xa mã bỗng tiến vào một vùng hoang dã mênh mông bát ngát, viễn sơn cận thủy, lâm mộc trùng trùng, trải một màu xanh đến mẩn nhãn. Chung quanh gió mai mát rượi làm khoan khoái tinh thần.

Giang Hoài Ngọc vén rèm xe ngắm nhìn cảnh sắc khắp xa gần. Chàng khẽ hít mấy hơi thanh khí, đoạn thờ dài nói :

- Trời đất đã dành cho nhân thế những cảnh đẹp như thế này, tại sao con người không biết sống an nhiên tự tại mà thụ hưởng cho trọn ý nghĩa cuộc đời, lại cứ đổ xô vào những cuộc tranh danh đoạt lợi, chỉ còn biết có máu tanh và bận tâm nhọc trí. Ôi. Đáng buồn. Thật đáng buồn thay.

Quan lão cười nói :

- Công tử thật là nhân hậu. Chỉ tiếc là chuyện tranh danh đoạt lợi trên thế gian này không lúc nào dứt. Tất cả cũng chỉ vì một chữ “tham”.

Giang Hoài Ngọc khẽ cất tiếng than dài :

- Chỉ vì một chữ “tham” mà có nhiều kẻ chẳng kể gì sinh mạng, tham gia vào những cuộc đua tranh chém giết. Cũng chỉ vì một chữ “tham” mà nhiều người nhân tâm vong ân bội nghĩa, khi sư diệt tổ ... Ôi ...

Quan lão nói :

- Tham tài, tham sắc, tham quyền, tham vị ... Những biến cố loạn lạc trên thế gian hầu hết đều do chữ “tham” mà ra cả. Nhưng xét cho cùng, trên cõi đời này mấy ai mà chẳng có lòng tham, chỉ khác nhau ở chỗ tham nhiều hay ít và có tự đề nén, giới hạn được hay không mà thôi.

Bách Lý Hạc bỗng té ngựa tới trước, mỉm cười nói :

- Công tử đã thích nơi này. Hay là chúng ta hãy tạm dừng lại nghỉ ngơi tại đây.

Quan lão gật đầu nói :

- Phải lắm. Hôm nay dừng lại nghỉ sớm một chút cũng được.

Đoạn lão đánh xe vào rừng, chọn một nơi ưng ý, thoắt mắt khô ráo đỗ lại. Theo lệ thường, Quan lão mở thùng xe lấy vật dụng để chuẩn bị dựng lều trại. Lều là để cho ba lão ngủ. Còn về Giang Hoài Ngọc, đương nhiên là chàng sẽ ngủ bên trong cỗ xe, là nơi an toàn và tiện nghi hơn.

Cùng lúc đó, Uông Triều và Bách Lý Hạc đi quanh một vòng lo việc cảnh giới. Mọi việc ba lão đều chia nhau lo liệu chu tất, không để Giang Hoài Ngọc phải đụng tay vào, vì hiện thời sức khỏe của chàng không tốt, không nên hao phí sức lực. Chàng hiểu ý tốt của ba lão, trong lòng rất cảm động.

Lúc này, Giang Hoài Ngọc cũng từ trên xe bước xuống. Cả ngày ngồi trong xe cảm thấy rất tù túng, chàng muốn đi dạo một vòng cho thoải mái. Cả khu rừng rậm rạp âm u, dù cho ngay lúc giữa trưa, ánh mặt trời chẳng thể nào xuyên qua kẽ lá được. Dưới chân chàng, lá cây rụng xuống phủ đầy mặt đất như một lớp thảm mềm êm ái. Chàng vừa khoan thai đi dạo vừa khe khẽ ngâm một bài thơ.

Đột nhiên, trước mắt chàng bỗng hiện ra một vùng không gian thoáng đãng. Ở ngay giữa khu rừng rậm rạp này không ngờ lại có một khoảng đất trống rộng đến hàng trăm mẫu, dưới đất cỏ mọc xanh rờn. Vây quanh bốn mặt đều là cỗ thụ ngất trời. Hai nơi giống như hai thế giới riêng biệt.

Tuy nhiên, khu đất này lại không hẳn là trống trải hoàn toàn, bởi ngay khoảng giữa khu đất và khu rừng rậm lại có một rừng trúc xanh rì. Chỉ vì trúc mọc thưa thớt, mà ngọn trúc so với tàn cỗ thụ xung quanh thì thấp hơn nhiều nên mới tạo ra một vùng không gian thoáng đãng.

Rừng trúc không có vẻ gì là rậm rạp âm u cả. Và lại, từng khóm trúc được trồng ngay hàng thẳng lối, thành thử có thể nhìn thấu suốt vào tận bên trong. Chính giữa khu rừng trúc là một khoảng đất trống rộng hàng chục mẫu. Tại đây có một gian lều tranh, xung quanh có ruộng vườn trồng đủ ngũ cốc và rau cải.

Giang Hoài Ngọc đứng tựa vào một gốc đại thụ nơi bìa rừng, ánh mắt chàng chăm chú nhìn khu rừng trúc đến xuất thần.

Bọn Quan lão sau khi đã thu xếp mọi việc xong xuôi, chợt nhận thấy Giang Hoài Ngọc đi đã lâu mà chưa thấy quay lại, liền vội đi tìm. Đến khi nhìn thấy khu rừng trúc và Giang Hoài Ngọc đang đứng nhìn đến độ ngơ ngẩn xuất thần thì cả ba người đều rất kinh ngạc. Quan lão lớn tiếng gọi :

- Công tử. Công tử sao thế.

Giang Hoài Ngọc như chợt choàng tỉnh, quay lại nhìn ba người, khẽ nói :

- Tiểu sinh xin lỗi đã khiến các vị tiên sinh phải lo lắng.

Bách Lý Hạc đưa mắt ngắm nhìn khu rừng trúc có gian lều tranh phía trong, rồi quay sang Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Công tử nhận thấy nơi đây có điều khác lạ ư.

Giang Hoài Ngọc chưa kịp lên tiếng đáp lời thì Quan lão đã nói :

- Giữa khu rừng âm u rậm rạp mà lại có một nơi như thế này thì quả là một sự lạ. Nhưng đã có nhà, có ruộng, có trồng rau cải ngũ cốc thì tất phải có người ở. Chúng ta vào đó hỏi thử xem.

Vừa nói lão vừa rảo bước tiến vào. Giang Hoài Ngọc vội gọi :

- Khoan đã. Tiên sinh đừng đi vào đó.

Nhưng đã muộn. Quan lão đã bước chân vào bên trong khu rừng trúc. Cả Uông Triều và Bách Lý Hạc đều chưa kịp hiểu nguyên do tại sao Giang Hoài Ngọc lại bảo Quan lão đừng tiến vào, thì đã thấy Quan lão chột chững lại, sau đó đột ngột rảo bước tiến sang phía tây, rồi lại sấn lên phía bắc, đi loanh quanh chẳng theo đường lối nào cả. Về mặt Quan lão đã thất sắc, lộ vẻ kinh hãi.

Giang Hoài Ngọc vội lớn tiếng gọi :

- Quan tiên sinh. Hãy đứng yên tại chỗ. Tĩnh tâm định thần.

Nói xong chàng khẽ lăm bắm :

- Cầu mong thanh âm truyền được vào bên trong cho Quan tiên sinh nghe thấy. Nếu không thì thật là nguy.

Thật may, cầu được ước thấy. Quan lão vừa nghe tiếng chàng gọi đã lập tức dừng bước, đứng yên một chỗ, nhắm mắt lại, trấn định tinh thần. Như vừa chột hiểu ra, Bách Lý Hạc quay sang Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Công tử. Phải chăng khu rừng trúc này là một trận pháp kỳ môn.

Giang Hoài Ngọc khẽ gật đầu. Bách Lý Hạc lo lắng nói :

- Nếu thế thì thật là nguy. Quan lão ca đã bị khốn trong trận rồi. Công tử có cách nào phá trận cứu Quan lão ca ra không.

Giang Hoài Ngọc lắc đầu nói :

- Trận thế này quá ảo diệu, e tiểu sinh không đủ khả năng giải phá. Nhưng ... để tiểu sinh nghĩ thử xem.

Đoạn chàng nhắm mắt lại, trầm tư nghĩ ngợi. Uông Triều và Bách Lý Hạc hết nhìn Quan lão lại quay sang nhìn chàng, thái độ hết sức lo lắng. Nhưng hai lão vẫn cố giữ yên lặng để chàng có thể tĩnh tâm suy nghĩ.

Hồi lâu, Giang Hoài Ngọc chột mở mắt ra, chậm rãi nói :

- Phá trận thì tiểu sinh không đủ khả năng. Nhưng tiểu sinh đã nghĩ ra cách cứu Quan tiên sinh ra ngoài này.

Cả Uông Triều và Bách Lý Hạc đều lộ vẻ mừng rỡ, đồng lên tiếng hỏi :

- Cách gì.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Trước tiên cần phải có một đoạn dây đủ dài, ít nhất là phải dài bằng khoảng cách từ chỗ chúng ta đến chỗ Quan tiên sinh đang đứng. Sau đó là hai đoạn cây để dùng làm cọc tiêu.

Bách Lý Hạc vội nói :

- Để lão phu đi lấy.

Vừa nói dứt tiếng là đã vội vã chạy đi ngay. Lát sau, lão quay trở lại, trên tay cầm một đoạn dây thừng và hai cây cọc gỗ. Đây vốn là những thứ dùng để dựng lều trại. Vừa quay trở lại là lão đã vội nói :

- Công tử. Dây và cọc đã có rồi. Giờ chúng ta phải làm gì.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Khoảng cách từ bên ngoài rừng trúc đến chỗ Quan tiên sinh, tiên sinh có thể ước lượng chính xác là cần phải đi bao nhiêu bước được không.

Bách Lý Hạc nhìn vào khu rừng, lăm lăm tính toán :

- Chắc là khoảng ba mươi tám bước. Phải rồi. Ba mươi tám bước.

Giang Hoài Ngọc gật đầu nói :

- Giờ chúng ta hãy cột một đầu dây vào chiếc cọc thứ nhất, cắm bên ngoài trận. Sau đó, tiên sinh hãy trấn định tinh thần, gác bỏ tất cả thất tình lục dục, giữ cho tâm trí thanh thản, không nghĩ đến chuyện gì khác, rồi cứ nhắm hướng Quan tiên sinh đang đứng, theo đúng số bước chân đó mà đi thẳng vào trong trận. Vào trong đó rồi, ít nhất tiên sinh cũng có thể nhìn thấy được cảnh vật trong phạm vi nửa trượng. Khi đã đến chỗ Quan tiên sinh, tiên sinh hãy cắm cây cọc còn lại xuống đất, cột đầu dây kia vào, nhớ là phải cột thật chặt, sau đó cứ lần theo đường sợi dây mà đi ra ngoài.

Cả Ông Triệu và Bách Lý Hạc đồng mừng rỡ nói :

- Hay. Cách này thật là hay.

Ngẫm nghĩ giây lát, chàng lại nói thêm :

- Tiên sinh cần phải ghi nhớ một điều là nhất thiết phải đi thẳng vào bên trong, không được thay đổi phương hướng dù với bất cứ lý do gì. Trên đường đi, bất kể xung quanh có xảy ra chuyện gì, cho dù có kinh thiên động địa đến đâu tiên sinh cũng hãy mặc kệ, đừng quan tâm đến.

Bách Lý Hạc nói :

- Lão phu biết phải làm thế nào rồi. Công tử cứ yên tâm

Giang Hoài Ngọc vẫn chưa yên tâm, lại dặn thêm :

- Tiên sinh nhất thiết phải đi thẳng vào trong, dù xung quanh có xảy ra chuyện gì đi nữa thì cũng không được thay đổi phương hướng. Tất cả các quái sự mà tiên sinh có thể nhìn thấy cũng chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Bách Lý Hạc gật đầu :

- Lão phu hiểu rồi.

Đoạn lão hướng về phía khu rừng, lớn tiếng nói :

- Quan lão ca. Lão ca hãy đứng yên ở đó, đừng bước đi đâu nhé. Tiểu đệ sẽ vào trong trận đưa lão ca trở ra.

Quan lão vội la lớn :

- Khoan đã. Huynh đệ đừng vào. Trong này ghê gớm lắm. Không khéo huynh đệ lại bị hãm như lão phu mất.

Bách Lý Hạc nói :

- Không sao đâu. Giang công tử đã nghĩ ra diệu sách rồi. Lão ca hãy cứ đứng yên ở đó, đừng bước đi đâu nhé. Tiểu đệ tiến vào đây.

Nói đoạn, lão liền cùng Ông lão đi đến sát mé ngoài khu rừng trúc đã được người nào đó bố trí thành trận thức kỳ môn rất chi là lợi hại kia, bắt đầu chuẩn bị cho việc giải cứu Quan lão.

Ông lão cầm lấy một cây cọc gỗ, ấn mạnh xuống đất rồi cột chặt một đầu của sợi dây vào. Còn Bách Lý Hạc cầm đầu dây còn lại cùng với một cây cọc gỗ, nhắm hướng Quan lão đang đứng, chậm rãi tiến vào, vừa đi vừa cẩn thận đếm số bước chân, bởi chỉ cần sai trật một chút là có thể hỏng hết mọi việc. Ở bên ngoài, cả Giang Hoài Ngọc và Ông lão đều theo dõi với vẻ hồi hộp.

Vừa bước vào trong trận, Bách Lý Hạc chợt thấy cuồng phong nổi dậy, gió cuốn ào ào, cát bụi bay mù mịt. Bên ngoài còn được ánh dương quang soi sáng, còn nơi đây từ bề tối đen như mực, nhìn lên bầu trời chẳng hề thấy một chút ánh sáng nào. Lão liền y theo lời dặn của Giang Hoài Ngọc, cố trấn định tinh thần, tâm trí chỉ chuyên chú vào mỗi một việc là đếm số bước chân, tuyệt không chú ý đến ngoại cảnh.

Đi được thêm một lúc nữa, quang cảnh bỗng nhiên sáng bừng lên. Xung quanh lão chợt hiện ra một khu vườn thật đẹp, cây xanh mon môn, hoa cỏ tốt tươi, một dòng suối quanh co uốn khúc. Trước mặt lão hiện giờ lại chính là dòng suối, mà xem ra lòng suối khá sâu, nước cũng khá chảy xiết.

Lường lự giây lát, chưa quyết định phải làm thế nào, lão chợt nghe như có tiếng nói của Giang Hoài Ngọc vọng vọng bên tai : “... nhất thiết phải đi thẳng vào ... tuyệt đối không được thay đổi phương hướng”. Lão liền hạ quyết tâm, cất bước tiến thẳng về phía trước, chân đã đặt xuống mặt nước.

Đột nhiên, quang cảnh lại thanh linh biến đổi. Khu vườn, dòng suối đều đã biến mất. Từ bề chỉ thấy bao phủ một màn sương khói dày đặc mịt mù, cách xa bốn năm thước là đã không còn có thể nhìn thấy được bất cứ vật gì. Thì ra tất cả những thứ vừa mới hiện ra cũng chỉ là ảo ảnh.

Bách Lý Hạc vẫn tiếp tục thẳng bước tiến về phía trước.

Bên ngoài, Giang Hoài Ngọc và Ông lão vẫn dõi theo từng bước chân của Bách Lý Hạc với vẻ hồi hộp.

Bên trong, Bách Lý Hạc vẫn tiếp tục chậm rãi tiến bước. Bỗng đâu, phía trước mặt thấy có thấp thoáng một bóng người đang đứng, ẩn hiện trong làn sương mù. Lúc này lão chỉ mới đi được hơn nửa quãng đường. Do đã có kinh nghiệm lần trước nên lão vẫn khoan tâm, tiếp tục chậm rãi đi thẳng về phía trước.

Lại một lần nữa, bóng dáng kia chợt biến mất. Thì ra đó cũng chỉ là ảo ảnh. Bách Lý Hạc thầm la “may quá”.

Tiến gần hết quãng đường, quang cảnh lại một lần nữa biến đổi. Sương mù đã tan bớt nên đã có thể nhìn thấy rõ Quan lão đang đứng yên ngóng nhìn ra bên ngoài hướng bìa rừng, dù rằng không thể nào nhìn thấy cảnh vật ở xa quá một trượng. Thấy Bách Lý Hạc đi đến, Quan lão cả mừng vội hỏi :

- Huynh đệ làm cách nào mà vào được trong này thế.

Bách Lý Hạc nói :

- Tất cả đều là nhờ Giang công tử cả. Lão ca. Mọi việc chờ đến khi ra khỏi nơi đây rồi hãy nói.

Quan lão gật đầu nói :

- Phải đấy. Nhưng ra bằng cách nào.

Bách Lý Hạc liền cầm cọc gỗ trên tay, vận chân lực ấn mạnh xuống đất, tạo thành một cọc tiêu, rồi cột chặt sợi dây thừng vào. Sau khi đã kiểm tra mọi sự thật chắc chắn, Bách Lý Hạc mới quay sang Quan lão nói :

- Giờ chúng ta cứ lần theo sợi dây này mà ra ngoài. Dù cho có nhìn thấy sự gì kỳ lạ, lão ca cũng đừng để tâm đến.

Quan lão gật đầu tỏ vẻ hiểu ý. Rồi Bách Lý Hạc ra trước, Quan lão theo sau, hai người chậm chậm lần từng bước một đi ra bên ngoài. Vừa bước chân ra khỏi rừng trúc, hai người đã thấy Ưông Triều đứng đón, tươi cười nói :

- Hai người đều đã bình an cả. Thật là hay quá.

Vừa nói lão vừa đặt tay lên cọc tiêu, định rút lên. Giữa lúc ấy chợt nghe Giang Hoài Ngọc nói :

- Khoan đã. Tiên sinh khoan hãy thu hồi sợi dây.

Sợi dây thừng này dùng để dựng lên nên cần phải thu hồi. Nhưng nghe chàng nói thế, Ưông lão vừa chạm tay vào sợi dây bất giác buông ra ngay, quay lại nhìn chàng dò hỏi. Cả Quan lão và Bách Lý Hạc cũng đều quay lại nhìn chàng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Giữa Trận Đồ Có Người Xuất Hiện Trông Cảnh Ngộ Lại Thấy Chạnh Lòng

Lại nói, nghe Giang Hoài Ngọc bảo khoan hãy thu hồi sợi dây thừng, cả ba người bọn Quan lão đều quay lại nhìn chàng dò hỏi, ý chừng không hiểu. Chàng đưa mắt nhìn vào khu rừng trúc, nói :

- Các vị tiên sinh hãy xem kìa.

Cả ba người nghe nói liền quay nhìn vào, chợt trông thấy nơi mép bìa rừng phía trong có một bóng người đang đứng thập thò nhìn ra ngoài này. Hắn vừa thấy mọi người nhìn vào liền vội lần đi.

Nghĩ đến chuyện bị khốn trong trận khi nãy, Quan lão sôi giận nói :

- Lão phu phải gọi tên kìa ra đây để nên cho hắn một trận thì mới có thể nguôi được cơn giận của lão phu.

Giang Hoài Ngọc mỉm cười nói :

- Chưa chắc hắn đã ra ngoài này được.

Quan lão hỏi :

- Công tử đã nhìn thấy điều gì rồi ư.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Tiểu sinh nhận thấy dường như trận thức này không phải do hắn lập ra mà vốn là dùng để giam giữ hắn. Nếu trận thức này mà do hắn lập ra thì này giờ hắn đâu có thập thò lấp ló thế kia.

Quan lão nói :

- Cũng chưa hẳn thế. Biết đâu hắn ta vì biết lão phu đang tức giận nên không dám lộ mặt ra ngoài này.

Uông lão cười nói :

- Lão nói có hơi quá đấy. Nếu như hấn ta mà là chủ nhân của trận thức này tất không phải là một nhân vật tầm thường, còn sợ gì lão kia chứ. Và chẳng nếu như hấn ta không địch nổi lão thì sẽ lui ngay vào trong trận. Có được trận pháp kia bảo vệ, lão làm gì được hấn mà hấn phải sợ.

Giang Hoài Ngọc mỉm cười nói :

- Muốn kiểm tra thực hư cũng dễ thôi. Mà giờ này có lẽ cũng đã đến lúc chúng ta dùng bữa tối rồi phải không.

Chàng chỉ nói bấy nhiêu, nhưng Quan lão đã lập tức hiểu ngay chàng định nói gì, liền cả cười đáp :

- Phải lắm. Để lão phu đi lấy rượu thịt tối. Mà phải là thứ rượu có mùi hương thật sự nồng mới có tác dụng.

Vừa nói dứt là lão đã rào bước đi ngay về phía bìa rừng. Bách Lý Hạc cũng vội đứng dậy, nói :

- Lão phu đi giúp Quan lão ca.

Đoạn lão rào bước chạy theo phía sau Quan lão. Cả hai người họ cùng đi thật nhanh về nơi đỗ cỗ xe, lấy vật thực, trà rượu cùng những thứ vật dụng cần thiết khác để chuẩn bị bữa ăn tối.

Những thức ăn ngon cùng mỹ tửu thượng hạng được Giang Hoài Ngọc cho mua chở theo trên xe rất nhiều. Tuy chàng không uống rượu, nhưng vẫn mua thật nhiều để cho ba người bạn Quan lão dùng. Chàng chỉ sợ mình chẳng còn sống được bao lâu nữa nên cũng không cần phải tiếc tiền làm gì. Và chẳng ba lão cũng vì thương mến chàng nên mới đi theo bảo hộ.

Trời đã chập choạng tối.

Vàng thái dương đã khuất bóng nơi cuối nẻo trời tây, bầu trời chỉ còn lại một màu tối đen thăm thẳm.

Tiếng côn trùng rả rích. Thỉnh thoảng, một cơn gió nhẹ thổi qua mát dịu. Những cành lá trong rừng lay động xào xạc.

Mọi người bày rượu thịt ra cùng ăn uống trên thảm cỏ ngay tại khoảng trống giữa khu rừng rậm và rừng trúc. Trước mặt Quan lão là một vò Thiệu Hưng Nguyên lâu năm. Giang Hoài Ngọc có sẵn tiền nên trên xe không hề thiếu hảo tửu, mà toàn là loại trần phẩm thượng hạng, dù rằng chàng không uống rượu. Do vậy, ba người bạn Quan lão sinh hoạt rất phong lưu.

Quan lão chơi các cờ, giờ nắp vò rượu ra, gio chường ngang tầm với miệng vò rượu, rồi quét thẳng vào bên trong rừng trúc mấy chường nhẹ nhàng. Mọi người thấy lão hành động như vậy, không khỏi bất tức cười.

Thiệu Hưng Nguyên là một loại mỹ tửu thượng hạng, hương rượu vốn đã sực nồng, đến cách mấy mươi trượng hãy còn ngửi thấy. Nay lại được thêm chường phong của Quan lão cuốn đi, chắc chắn tận trong gian lều tranh giữa rừng trúc cũng có thể ngửi thấy mùi hương ngào ngạt của mỹ tửu.

Quan lão vẫn không ngớt vung chường quét ra, trong lòng rất cao hứng, cho đây là cách thức trả đũa tuyệt diệu nhất.

Hương rượu cứ thế bay xa.

Quả nhiên, chỉ lát sau là từ bên trong gian lều tranh có một người chạy vụt ra, đến mép rừng phía trong nhìn chằm chằm ra bên ngoài. Người này ngang nhiên nhìn ra chứ không thập thò lấp ló như tên khỉ nầy.

Mọi người nhìn kỹ lại, thấy đó là một lão già râu tóc bạc trắng, tuy ở xa quá không trông rõ, nhưng tuổi tác nếu dưới thất tuần thì cũng phải trên lục thập. Lão ta nhìn mọi người ăn uống với vẻ thèm thuồng. Giang Hoài Ngọc trông thấy tình hình lão ta như thế lại chột sinh lòng tội nghiệp. Nhưng Quan lão đang lúc cao hứng, chàng cũng không tiện lên tiếng khuyên ngăn.

Quan lão thấy lão già kia đã xuất hiện, trong lòng càng thêm cao hứng, gia tăng chường lực. Những luồng chường phong mạnh mẽ cuốn theo mùi hương mỹ tửu sực nồng ào ạt tràn vào trong rừng trúc.

Khấp tứ bề hương thơm sực nồng. Giang Hoài Ngọc bất giác cảm thấy ngây ngất, nét mặt ửng hồng. Chàng không chịu được mùi rượu quá nồng, liền chuyển đến ngồi nép phía sau Quan lão để tránh.

Bách Lý Hạc nhìn lão già bên trong rừng trúc một lúc, đoạn quay sang Giang Hoài Ngọc nói :

- Công tử. Nhận xét của công tử quả không sai. Khu rừng này đúng là dùng để giam hãm lão ta thật rồi. Nếu không thế thì với vẻ thèm thuồng kia, lão ta đã chạy ra ngoài này từ lâu rồi ấy chứ.

Quan lão cũng nói :

- Có lẽ thế thật.

Thấy lão già bên trong rừng trúc có vẻ thèm muốn lắm rồi, ngồi đứng không yên, Quan lão thấy khoan khoái trong lòng, cơn giận khi nãy đã tan biến hết.

Lão lại còn cất cao giọng nói thật lớn :

- Ngon. Ngon tuyệt. Quả là hảo tửu trên đời hiếm có.

Ông lão thấy trò này cũng hay hay, liền lớn tiếng họa theo :

- Phải lắm. Phải lắm. Rượu ngon thịt béo, dùng chân dùng bữa tại nơi lâm tuyền thanh tịnh này thật không ổng phí cuộc đời.

Quan, Ông hai lão rót rượu ra chung, vừa ăn uống vừa nói cười lớn tiếng ra chiều rất cao hứng. Bách Lý Hạc thấy hứng thú liền cũng tham gia. Chỉ có điều, ba lão vừa ăn uống, vừa lớn tiếng nói cười vui vẻ mà vẫn liên tục vung chưởng xua hương rượu bay vào bên trong khu rừng.

Rượu thì chỉ có ba lão uống, còn trước mặt Giang Hoài Ngọc là một bình trà. Chẳng môn mê chung trà trên tay, ánh mắt vẫn chăm chú quan sát lão già bên trong rừng trúc. Mỗi câu của Quan lão đã sắp có hiệu quả. Chẳng thấy tội nghiệp, liền lặng lẽ nghĩ cách giúp lão ta.

Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, lão già trong rừng đã không còn nhin nổi nữa, lớn tiếng kêu gọi :

- Các vị. Mời các vị vào trong này.

Quan lão thấy kẻ đã thành, khẽ bật cười vói vẻ cao hứng, nhưng lại lấy giọng lạnh lùng nói :

- Lão phu đang uống rượu đến hồi hứng thú, việc gì lại phải dời vào trong đó cho mất công. Nếu như muốn uống rượu thì lão hãy ra ngoài này. Lão phu có thể cho lão uống vài chung.

Lão già bên trong thờ dài nói :

- Nếu ra được thì lão phu đã ra rồi.

Quan lão hừ lạnh, hỏi lại :

- Lão đã không ra được, sao lại kêu bọn lão phu vào trong đó. Không lẽ lão muốn bọn lão phu cũng bị hãm trong ấy như lão ư.

Lão già ấp úng nói :

- Lão phu cứ tưởng ... cứ tưởng ...

Lão ta cứ mãi ấp a ấp úng không nói nên lời, trông lại càng tội nghiệp hơn. Giang Hoài Ngọc khẽ nói :

- Muốn vào bên trong hay ra ngoài này không phải là không có cách. Nhưng chẳng biết tính hạnh lão già kia thế nào. Nếu như lão ta không phải là kẻ đại gian ác thì cũng nên giúp lão ra ngoài này.

Quan lão gật đầu :

- Nếu công tử đã nói vậy thì để lão phu hỏi lão ta xem sao.

Đoạn lão lớn tiếng hỏi :

- Thật ra lão là ai. Sao lại ở trong đó mà không ra được.

Lão già hơi có vẻ ngập ngừng, do dự thoáng chốc, mới đáp :

- Lão phu là ... Tào Công Đằng.

Quan lão hỏi lại :

- Tào Công Mạnh Đức chăng.

Lão già đáp :

- Chính là lão phu.

Bách Lý Hạc bật thốt :

- Thì ra là lão ta.

Giang Hoài Ngọc khẽ hỏi :

- Tiên sinh. Lão ta là ai vậy.

Quan lão nói :

- Lão ta tên là Tào Công Đằng, chẳng biết có quan hệ họ hàng gì với Tào Tháo thời Tam Quốc hay không, nhưng ba bốn chục năm về trước lão ta được xem là kẻ gian hùng số một đương thời.

Bách Lý Hạc nói thêm :

- Lão ta thường không thẳng thắn đánh nhau với ai mà chỉ toàn dùng mưu sâu kế hiểm hại người. Mức độ thâm độc không ai hơn được. Do vậy mới bị người giang hồ gán cho danh hiệu Tào Công Mạnh Đức, hay Tào Mạnh Đức. Thật ra thì không mấy ai biết võ công của lão ta cao đến mức nào.

Giang Hoài Ngọc lại hỏi :

- Tính hạnh lão ta ra sao.

Quan lão đáp :

- Lão ta tham tài tham sắc, thù đoạn thâm độc, hại người vô số, đứng đầu trong bọn Thập Tam Tà năm xưa. Chắc cũng chính vì vậy mà lão ta mới bị vị cao nhân nào đẩy giam hãm tại đây.

Giang Hoài Ngọc nghĩ ngợi giây lát, lại hỏi :

- Tiên sinh có đối phó được lão ta hay không.

Quan lão cười nói :

- Lão ta tuy đứng đầu Thập Tam Tà, hung danh có tiếng, người giang hồ đều khiếp sợ, nhưng so với lão phu thì thù đoạn của lão ta vẫn hãy còn kém lắm, sao lão phu lại không thể đối phó được.

Giang Hoài Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Thù đoạn của tiên sinh còn lợi hại hơn lão ta nữa sao.

Quan lão đáp :

- Về mức độ thâm độc thì khó ai hơn được lão ta. Nhưng còn về mức độ tàn độc thì lão phu đứng đầu, không một ai có thể sánh được với lão phu. Lão phu cứ nghĩ sao làm vậy, không cần phân biệt chính tà mà đạo gì cả. Vì vậy mà người giang hồ đối với lão phu vô cùng khiếp sợ, chẳng thể liệt lão phu vào hàng chính phái, nhưng cũng chẳng dám cho là tà đạo, đành xem như lão phu đứng giữa chính tà lưỡng đạo.

Giang Hoài Ngọc gật đầu nói :

- Nếu như vậy thì có thể thả lão ta ra được. Theo thái độ lão ta này giờ, tiểu sinh nghĩ rằng tâm tính lão ta đã thay đổi rồi.

Quan lão nói :

- Công tử thật nhân hậu quá đấy. Như thế cũng được. Nhưng hãy khoan ... Để xem sao đã.

Đoạn lão lại cao giọng nói vọng vào trong rừng :

- Lão Tào. Nghe nói lão gian hiểm xảo trá, thâm mưu độc kế hại người vô số. Có bị cầm tù trong đó cũng là đáng tội lắm. Cứu lão ra ngoài chỉ tổ gây hại thêm cho nhân thế. Lão hãy chịu khó ở trong đó vài mươi năm nữa đi nhé. Khi nào lão chết thì lão phu sẽ đến lo liệu hậu sự giúp cho.

Lão già tên Tào Công Đằng lộ vẻ tức giận, hắng giọng nói :

- Lão là hạng người gì mà dám nói với lão phu bằng cái giọng đó chứ.

Quan lão lớn tiếng cười ha hả :

- Đệ nhất tàn độc, đệ nhất sát tính. Người ta vẫn gọi lão phu như thế. Lão nói lão phu là hạng người gì nào.

Thanh âm của Tào Công Đằng chợt có vẻ kinh hãi :

- Lão ... lão là ... Sinh Tử Phán đại hiệp đó chẳng.

Quan lão cười lớn nói :

- Phải. Chính lão phu đây. Thế nào. Lão phu có đáng nói với lão bằng cái giọng đó hay không.

Trong rừng yên ắng giây lát. Sau đó, thanh âm Tào Công Đằng lại chuyển sang giọng buồn bã thê lương :

- Quả thật lão phu đành phải chết già ở nơi này rồi. Hai mươi năm. Đã hơn hai mươi năm qua rồi lão phu đã phải chịu giam mình nơi đây. Không biết lão phu còn có thể sống thêm được bao nhiêu năm nữa đây. Nếu như được đại hiệp thu xếp hậu sự cho thì còn gì may mắn hơn.

Nghe lão nói mà Giang Hoài Ngọc thoáng chạnh lòng. Đột nhiên, lão ta bỗng giật mình, hỏi lại :

- Vậy ... vậy đại hiệp có cách ra vào trận pháp này ư.

Thanh âm của Tào Công Đằng nghe như có vẻ run run, vừa hồi hộp lại vừa tràn đầy hy vọng. Quan lão cười nói :

- Lão phu thì không có cách, nhưng công tử gia lại có cách. Lão có muốn ra ngoài này uống rượu không.

Thanh âm Tào Công Đằng càng run rẩy hơn nữa, lắp bắp nói :

- Lão phu ... lão phu ra được ư.

Quan lão đáp :

- Lão sẽ ra được nếu như ưng chịu một điều kiện.

Tào Công Đằng cả mừng hỏi ngay :

- Điều kiện gì. Đại hiệp cần lão phu làm gì, dù khó khăn đến đâu lão phu cũng sẽ cố gắng đáp ứng.

Quan lão hừ lạnh nói :

- Đừng có tự tin vào mình quá như thế. Nếu như một việc mà lão phu không thể làm được thì lão dám chắc mình có thể làm được hay không.

Tào Công Đằng tiu nghỉu nói :

- Lão phu sẽ cố gắng hết sức mình.

Quan lão thoáng nở một nụ cười kỳ quái :

- Lão phu cũng chẳng làm khó lão làm gì. Điều kiện cũng dễ dàng thôi. Lão hoàn toàn có thể làm được mà cũng chẳng mất bao nhiêu công sức cả. Đối với lão có thể còn rất có lợi nữa đây.

Tào Công Đằng hồi hộp hỏi :

- Điều kiện gì thế.

Quan lão chậm rãi nói :

- Lão chỉ cần bái công tử gia, tôn làm sư phụ. Công tử gia sẽ giúp lão ra được ngoài này.

Không chỉ riêng một mình Tào Công Đằng, cả Ưông Triều, Bách Lý Hạc, và kể cả Giang Hoài Ngọc nữa thấy đều giật mình kinh ngạc. Nhưng ba người lại còn cảm thấy buồn cười nữa. Nếu nói bái Quan lão làm sư phụ thì cũng còn nghe được. Đằng này lại là Giang Hoài Ngọc ...

Ngẩn người giây lát, Tào Công Đằng đáp ứng hỏi lại :

- Bái ... bái công tử gia làm ... làm sư phụ ư.

Quan lão nghiêm giọng nói :

- Phải rồi. Bái công tử gia làm sư phụ. Công tử gia sẽ cứu lão ra ngoài này. Có như thế mới đáng công chứ.

Tào Công Đằng ngơ ngẩn hỏi :

- Công tử gia năm nay bao nhiêu tuổi rồi.

Quan lão hắng giọng nói :

- Lão hỏi thế làm gì. Công tử gia về tài trí, võ công mặt nào cũng hơn lão phu cả. Lão phải bái công tử gia làm sư phụ thì công tử gia mới nghĩ cách cứu lão ra chứ. Việc ấy có gì không được.

Tào Công Đằng ngập ngừng nói :

- Lão phu ... nếu như công tử gia có thể giúp lão phu ra khỏi được nơi này thì lão phu xin đền tạ ... bằng ngân lượng. Lão phu sẽ dâng cho công tử gia

mười vạn lượng, à không, một trăm vạn lượng.

Quan lão hỏi :

- Một trăm vạn lượng không phải là con số nhỏ. Lão ở trong đó đã hơn hai mươi năm nay. Ngân lượng ở đâu mà lão có sẵn thế.

Tào Công Đằng đáp :

- Hiện giờ thì lão phu chưa có, nhưng rồi sẽ có. Chỉ cần ra được bên ngoài.

Quan lão nói :

- Hừ. Lão lại định giờ trò cũ ra nữa chứ gì. Công tử của chúng ta giàu sang tột đỉnh, gia thế hiển hách, cần gì thứ bạc bất nghĩa đó của lão. Lão không chịu thì thôi vậy. Chúng ta đi đây.

Tào Công Đằng hốt hoảng nói :

- Khoan. Khoan đã.

Quan lão lạnh lùng hỏi :

- Thế nào. Lão có chịu bái công tử làm sư phụ hay không.

Tào Công Đằng ngập ngừng nói :

- Hãy giúp lão phu ra ngoài trước, rồi ... sẽ tính sau.

Lão ta nói thế cũng chỉ là kế hoãn binh, chẳng thể lừa nổi ai. Quan lão là một nhân vật cực kỳ lợi hại, cả võ lâm đều phải khiếp sợ, trò trẻ con đó lão đâu xem ra gì. Lão còn định nói thêm mấy câu nữa. Nhưng Giang Hoài Ngọc đã nói :

- Tiên sinh. Đùa với lão ta thế đủ rồi. Hoàn cảnh lão ta thật đáng thương. Không nên làm khó lão nữa.

Quan lão hỏi :

- Công tử đã quyết định cứu lão ta ư.

Giang Hoài Ngọc khe khẽ gật đầu. Quan lão liền hướng vào bên trong khu rừng trúc, cao giọng nói :

- Này lão Tào. Lão hãy cứ ở yên trong đó. Chúng ta sẽ giúp lão ra ngoài này. Nhưng mà nếu lão không biết điều thì đừng có trách lão phu sao vô tình. Lão phu sẽ cho lão một trận, rồi lại đưa lão trở vào trong đó. Hãy liệu hồn.

Rồi không cần quan tâm đến việc Tào Công Đằng trả lời ra sao, Quan lão lại hạ giọng hỏi Giang Hoài Ngọc :

- Công tử. Giờ chúng ta cần làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Nghĩ Cách Hay Giải Cứu Lão Tào Rồi Trúc Lâm Lòng Mừng Khấp Khởi

Lại nói, sau khi nghe Quan lão hỏi cách thức vào trận cứu Tào Công Đằng, Giang Hoài Ngọc nói :

- Chúng ta cứ nối những đoạn dây lại với nhau, và làm theo cách khi nãy. Nhưng lần này phải sử dụng thật nhiều cọc gỗ. Cứ cách một khoảng độ mười bước sẽ cắm một cây cọc, cột dây vào. Và cần phải chú ý sao cho các đoạn dây phải thật thẳng, không được lệch sang trái hay sang phải để khỏi phải đi sai hướng.

Quan lão nói :

- Chúng ta cứ đốt trụi khu rừng này không phải dễ hơn sao. Cần gì phải phiền phức như thế.

Giang Hoài Ngọc lắc đầu :

- Không nên. Người nào đó đã lập ra được trận pháp kỳ môn này lẽ nào lại không nghĩ đến chuyện ấy. Và cả Tào Công Đẳng nữa. Một người như lão lẽ nào lại không thể nghĩ ra cách thức đơn giản đó. Nếu như chúng ta đốt rừng hay phá rừng, chỉ sợ sẽ phát sinh biến cố, người bên trong khó toàn mạng được.

Quan lão nói :

- Có thể như thế lắm.

Giang Hoài Ngọc lại nói :

- Có một khả năng là bên dưới khu rừng đã được chôn sẵn hỏa dược. Nếu đốt rừng hay chặt cây thì cả khu rừng có thể sẽ bị nổ tung. Hoặc nếu không phải hỏa dược thì là độc chất, độc vật. Và còn nhiều khả năng khác nữa.

Quan lão gật gù nói :

- Có thể lắm. Vậy chúng ta cứ làm theo lời công tử.

Bách Lý Hạc nói :

- Lão phu hiểu phải nên làm thế nào rồi. Việc này ít nhiều lão phu cũng đã có kinh nghiệm. Cứ để lão phu làm cho.

Đoạn lão quay nhìn vào khu rừng, lẩm nhẩm tính toán, rồi nói tiếp :

- Từ ngoài vào trong chắc cũng phải dùng đến ba mươi cây cọc, gần trăm trượng dây. Cọc gỗ, dây thừng thì không có đủ rồi. Sử dụng cành cây, dây leo trong rừng cũng được. Để lão phu đi tìm.

Quan lão cũng nói :

- Để lão phu giúp huynh đệ một tay.

Nói đoạn hai người liền rào bước đi ngay. Quan lão lo việc bẻ các đoạn cành cây, mỗi đoạn khoảng hơn nửa trượng. Còn Bách Lý Hạc thì lo tìm kiếm những loại dây leo dẻo dai và bền chắc. Rừng rậm vốn không thiếu những thứ này nên chỉ một lát sau là hai người họ đã mang về đủ các thứ cần dùng.

Trong khi Quan lão bó các đoạn cành cây thành một bó, Bách Lý Hạc nối những đoạn dây leo thành một sợi dây dài, quấn lại thành một cuộn. Sau đó, một tay cầm bó cọc, một tay cầm cuộn dây, lão từ từ tiến vào trong trận.

Do đã có kinh nghiệm của lần trước, lần này Bách Lý Hạc tiến vào trong trận rất dễ dàng. Những ảo ảnh dù có hiện lên cũng chẳng làm cho lão nao núng, hay ngăn trở được bước chân của lão.

Vậy nếu lão đã có thể tiến vào trong trận dễ dàng như thế thì còn đóng cọc căng dây để làm gì nữa. Xin thưa, cọc và dây ở đây là để cho Tào Công Đẳng dùng. Không như Bách Lý Hạc, lão ta chẳng thể ung dung đi qua trận thế. Cũng chính vì vậy mà lão đã bị giam hãm ở đây suốt bấy lâu nay.

Vừa đi Bách Lý Hạc vừa đóng cọc căng dây, thỉnh thoảng lão lại đi ngược trở ra kiểm tra xem các đoạn dây có thật thẳng hay không, để bảo đảm là không bị sai lệch phương hướng. Chẳng bao lâu sau, lão đã vượt qua được khoảng rừng trúc vào đến bên trong, chỗ ở của Tào Công Đẳng.

Nhưng lúc này nhìn lại, nơi đây không chỉ có một mình Tào Công Đẳng mà lại còn xuất hiện thêm hai người nữa. Một người mặt trắng râu dài, y phục được may bằng lụa quý, tuy đã cũ nhưng vẫn còn có vẻ sang trọng. Còn người kia thì y phục trên người chỉ độc có hai món : chiếc quần ngắn chỉ đến gối và tấm áo choàng cụt tay, nhưng cái bụng phệ lại lớn kinh người. Cả hai tuổi trạc xấp xỉ ngũ tuần, hiện đang đứng yên sau lưng Tào Công Đẳng. Bọn họ có lẽ là thù hạp của lão ta.

Bách Lý Hạc nhìn cả hai, cau mày hỏi :

- Hai người họ là ai thế.

Tào Công Đẳng đáp :

- Đó là Thao Thiết lương quái, thù hạp của lão phu. Còn các hạ đây chẳng biết xưng hô thế nào.

Bách Lý Hạc nói :

- Lão phu họ Bách Lý.

Tào Công Đẳng nói :

- Thì ra là Bách Lý đại hiệp. Tiếc là lão phu kiến văn hạn hẹp, lại ở suốt trong đây hơn hai mươi năm rồi nên chưa có dịp nghe uy danh các hạ.

Bách Lý Hạc cười nhạt nói :

- Lão phu cũng đã rửa tay gác kiếm, rời khỏi giang hồ hơn hai mươi năm nay rồi chứ không phải là hạng hậu sinh. Chắc vì lão phu là hạng vô danh tiểu tốt nên lão mới chưa nghe đến tên lão phu.

Tào Công Đằng vội biện giải :

- Không phải. Ý lão phu không phải thế ...

Bách Lý Hạc không chờ cho lão nói hết câu, đã ngắt lời hỏi :

- Giờ lão có ra ngoài không nào.

Tào Công Đằng gật đầu lia lịa, đáp :

- Ra chứ. Ra chứ. Sao lại không ra.

Bách Lý Hạc nói :

- Vậy thì hãy lần theo đường dây này mà ra ngoài. Nhưng cần phải nhớ kỹ một điều là trên đường đi, nếu có xảy ra bất cứ chuyện gì, cho dù có kinh thiên động địa đến đâu thì cũng hãy mặc kệ, đừng quan tâm đến. Nếu không sẽ bị bắn loạn tâm thần mà sa vào trận pháp đó.

Nói xong là Bách Lý Hạc quay lưng đi ra trước. Thao Thiết lưỡng quái chạy vội vào gian nhà tranh thu thập mấy thứ cần thiết, mà thật ra thì cũng chẳng có bao nhiêu thứ, rồi lập tức nói bước theo sau Bách Lý Hạc. Còn Tào Công Đằng thì đi đoạn hậu. Bốn người nối bước nhau đi ra bên ngoài.

Song, bốn người bọn họ cũng chỉ mới đi được độ khoảng nửa đoạn đường thì chợt phát sinh biến cố.

Thiết Quái bỗng rú lên một tiếng thất thanh, tay buông sợi dây chụp loạn trong không khí, cả người loạng choạng. Ngay khi đó, lại đến lượt Thao Quái cũng rú lên, rồi cũng lại lâm vào tình trạng giống như Thiết quái.

Cả hai đã bắn loạn tâm thần, sa vào mê lộ. Đôi chân hai người họ xem chừng như đã sắp sửa cất bước chạy loạn lên.

Vừa nghe thấy tiếng rú thất thanh của Thiết Quái, Bách Lý Hạc đã vội quay lại xem sự thể. Nhận thấy lưỡng quái đã sa vào mê lộ, sắp bước loạn trong trận pháp, sắp nguy đến nơi, lão liền nhanh nhẹn vung chỉ điểm vào mê huyết của hai người họ khiến cả hai mê đi, ngã lộn ra đất. Sau đó, lão giờ tay tóm lấy Thao Quái xách lên, đoạn quay sang Tào Công Đằng nói :

- Thiết Quái giao cho lão đây.

Tào Công Đằng gật đầu, bước nhanh tới xách Thiết Quái lên. Trong lòng lão thầm phục võ công và tài ứng biến của Bách Lý Hạc. Phản ứng của lão thật nhanh nhạy, họ Tào cảm thấy mình thật không thể sánh bằng.

Cả hai người lại tiếp tục lần theo đoạn dây, rào bước thật nhanh ra ngoài.

Đi thêm một quãng nữa thì quang cảnh đã sáng bừng lên. Bọn họ đã thoát ra bên ngoài trận.

Ra đến nơi, Bách Lý Hạc liền ném Thao Quái xuống đất, rồi đến chỗ Quan lão tiếp tục bữa ăn tối đang bỏ dở. Quan, Ưông hai lão này giờ vẫn vừa ngồi uống rượu vừa theo dõi Bách Lý Hạc hành sự. Còn Giang Hoài Ngọc thì vẫn cứ mân mê chung trà trên tay mà theo dõi sự việc.

Đến lúc này thì Bách Lý Hạc đã có thể ung dung ngồi đánh chén cùng Quan lão và Ưông lão, chẳng cần kể gì đến sự có mặt của Tào Công Đằng. Thật ra thì mọi người cũng rất hiểu tâm trạng hiện giờ của lão Tào, muốn để cho lão được yên tĩnh một lúc, để có thể trấn định thần trí lại.

Riêng Tào Công Đằng, sau khi đã ra đến ngoài này, lão đứng ngẩn người nhìn lên trời, đáng vẻ ngơ ngác, chừng như vừa mới trải qua một kiếp người.

Phải một lúc lâu sau, lão mới trấn tâm định thần, nhìn lại thì thấy trên tay vẫn còn đang xách Thiết Quái. Lão vội cúi xuống giải huyết cho y, nhưng thủ pháp lại không công hiệu, Thiết Quái vẫn còn mê man bất tỉnh. Lão liền xem xét kinh mạch Thiết Quái, thấy vẫn bình thường, không có gì khác lạ thì rất ngạc nhiên. Lão lại dùng thủ pháp khác để giải huyết cho gã, nhưng vẫn vô hiệu.

Thay đổi mấy thủ pháp mà vẫn không xong, lão đành ngược lên nhìn Bách Lý Hạc với vẻ ngơ ngác. Phép điểm huyết của Bách Lý Hạc thật là xảo diệu thần kỳ, lão không sao giải nổi.

Bách Lý Hạc thấy thế khẽ mỉm cười, rung tay một cái, hai viên đá nhỏ từ tay lão nhẹ nhàng bắn ra giải huyết cho cả lưỡng quái. Thủ pháp đạn chỉ đã huyết thật tuyệt diệu, khiến Tào Công Đằng lại một phen sửng sốt. Qua đó, Bách Lý Hạc cũng biết rằng võ công của họ Tào không bằng lão.

Lúc này, Thao Thiết lưỡng quái đã hồi tỉnh, thấy đã ra được bên ngoài, mừng đến phát điên, chạy lăng xăng khắp nơi, vừa chạy vừa hò hét, điệu bộ thật giống như hai đứa trẻ con đang đùa nghịch.

Tào Công Đằng quay nhìn lại, thấy dưới một gốc đại thụ nơi bìa khu rừng rậm có trải một tấm gấm. Tại đấy có bốn người đang ung dung ăn uống chuyện

trò, chẳng ai quan tâm đến lão.

Ngoài Bách Lý Hạc mà lão đã nhận biết, còn một lão già đã quá tuổi cổ lai hy, vận bộ nho phục màu xanh rất thanh nhã, đầu đội nho cân, râu ba chòm phất phới, trông vừa uy vũ lại vừa tao nhã. Chỉ vừa nhìn qua phong thái diện mạo, lão đã biết ngay đó chính là Sinh Từ Phán.

Người thứ ba cũng vận bộ nho phục màu xám giản dị, tuổi đã quá lục tuần, thân hình cao gầy, mặt đen râu dài, phong thái đường bệ uy nghi. Lão không biết người đó là ai, nhưng đoán chắc cũng phải là một cao nhân tiền bối mới có thể kết bạn được với một nhân vật như Quan lão.

Song nhân vật khiến cho lão Tào phải chú ý hơn hết lại chính là chàng công tử vận bạch y đang ngồi bên cạnh Quan lão.

Lúc này trời đã tối mịt.

Ánh tinh quang trên bầu trời chỉ đủ soi sáng cảnh vật trên mặt đất mờ mờ ảo ảo. Nhưng tại nơi đó, minh quang tỏa chiếu sáng rực như ban ngày, soi tỏ mọi cảnh vật trong phạm vi hơn hai trượng.

Tào Công Đẳng rất kinh hãi, phải dụi mắt nhìn kỹ lại, mới hay ánh sáng đó là từ viên minh châu đính trên giải lụa buộc tóc của chàng bạch y công tử. Dù rằng đã từng thấy qua rất nhiều bảo vật, nhưng trước giờ lão chưa từng được nhìn thấy viên minh châu nào lại trân quý đến thế.

Thế nhưng, viên minh châu tuy trân quý hiếm có, song vẫn không thể sánh được với phong tư, dung mạo của chàng bạch y công tử.

Chàng hãy còn rất trẻ, tuổi chỉ độ mười sáu, mày thanh mắt sáng, làn da trắng trẻo mịn màng, dung mạo thanh tú tuấn mỹ, phong thái nho nhã dễ mến. Chàng vận bộ nho phục màu trắng tinh khôi, tóc cột lụa trắng đính minh châu, chân mang đôi giày trắng, tay cầm bạch ngọc phiến, trên môi luôn ẩn hiện một nụ cười ấm áp thân thiện. Toàn thân chàng tỏa một màu trắng bạch. Trông chàng xinh đẹp như cây ngọc giữa mùa xuân, ai trông thấy cũng phải sinh lòng cảm mến.

Lúc đầu, nghe Quan lão tán tụng chàng công tử về võ công, tài trí đều hơn mình, Tào Công Đẳng những tưởng chàng ta phải lớn tuổi hơn nhiều, ít ra cũng phải ba bốn mươi tuổi, và dung mạo thần thái phải uy nghi凛冽, oai dũng hiên ngang. Nào ngờ ... Ngờ đâu chàng ta lại trẻ tuổi đến thế, diện mạo lại quá hiền hậu nho nhã, tư thái trông chẳng khác một văn nhược thư sinh.

Tuy vậy, từ nơi chàng lại có một sự cuốn hút đặc biệt, khiến lão sinh lòng cảm mến. Lão liền tiến đến gần, vòng tay vái chào, nói :

- Lão phu xin bái kiến công tử cùng tam vị tiên sinh.

Giang Hoài Ngọc ngẩng lên nhìn lão, thoáng mỉm cười. Nụ cười của chàng thật có sức hấp dẫn. Và chàng cất tiếng dịu hiền trầm ấm, khẽ hỏi :

- Tiên sinh ăn uống chút gì nhé.

Tào Công Đẳng đã thêm thường tự nãy giờ, đương nhiên chẳng hề từ chối, vội vòng tay nói :

- Vâng. Đa tạ công tử.

Chàng tỏ ý quan tâm đến lão như thế khiến lão rất cảm kích. Quả thật, mùi rượu thơm tho hấp dẫn đã khiến lão nhin hết nỗi nữa rồi, nên chẳng cần khách sáo, lão liền ngồi ngay xuống khoảng trống bên cạnh Bách Lý Hạc. Vò rượu hiện Quan lão đang cầm trên tay, lão không tiện hỏi lấy, thấy trước mặt Giang Hoài Ngọc có một chiếc bình bạch ngọc quý giá, lão liền đưa tay cầm lấy, định rót uống.

Quan lão thấy thế cười nói :

- Đó là bình trà dành riêng cho công tử dùng. Lão cũng thích uống trà giống công tử chứ không thích uống rượu phải không. Thế thì càng tốt. Lão phu khỏi phải chia bớt rượu cho lão nữa.

Tào Công Đẳng ngần người hỏi :

- Đây là bình trà ư.

Giang Hoài Ngọc gật đầu nói :

- Vâng. Tiểu sinh không uống rượu. Chỉ uống trà thôi.

Tào Công Đẳng nói :

- Người không thích uống rượu như công tử thật hiếm lắm. Thanh niên trăm người chưa có một. Chỉ có ...

Nói đến đây, lão bỗng ngập ngừng ấp úng. Chỉ nhìn qua phong thái cũng đã biết Giang Hoài Ngọc phải thuộc hàng vương giả quý phái, gia thế hiển hách. Lão nhận thấy câu nói của mình hơi có vẻ khiếm nhã nên vội dừng lời ngay lại. Đoạn lão để trà bình bạch ngọc về chỗ cũ.

Quan lão nhận thấy ánh mắt Tào Công Đẳng luôn nhìn vò rượu trên tay mình, liền bật cười, trao vò rượu cho lão, nói :

- Lão uống đi. Rồi lão phu có chuyện muốn hỏi lão.

Tào Công Đằng đối với Quan lão mười phần kính sợ, liền vội chắp tay cảm tạ, cung kính nói :

- Đa tạ lão đại hiệp. Lão phu xin phép.

Đoạn lão dốc vò rượu lên, ngửa miệng tu một hơi hết sạch. Số rượu còn lại trong vò cũng đến hơn bốn cân, lại là thứ rượu khá mạnh, thể mà lão chỉ nốc một hơi là hết sạch, đủ thấy lão đang rất thèm uống rượu. Quả thật là suốt hơn hai mươi năm qua lão chưa từng được uống một giọt rượu nào.

Uống một hơi hết sạch cả vò rượu, chép miệng ra chiều khoan khoái, rồi Tào Công Đằng mới nói :

- Xin mọi người thứ lỗi cho. Nhưng đã rất lâu rồi lão phu chưa từng được uống dù chỉ là một giọt rượu.

Quan lão cười nhạt nói :

- Có xin lỗi thì lão cũng đã uống hết sạch rượu rồi còn đâu. Lão có biết thứ Thiệu Hưng Nguyên thượng hạng này rất khó kiếm hay không.

Uông Triều cũng nói :

- Chẳng những khó kiếm mà lại còn rất đắt nữa. Mỗi vò cũng cả mấy trăm lượng chứ có ít đâu. Uống rượu như lão thì dù cho có cả núi bạc cũng chịu không nổi.

Tào Công Đằng ấp úng nói :

- Lão phu xin lỗi ... xin lỗi ...

Giang Hoài Ngọc thấy tội nghiệp cho lão, liền nhìn Quan lão hỏi :

- Tiên sinh. Trên xe còn rượu không.

Quan lão mỉm cười đáp :

- Rượu thì không thiếu. Chắc cũng còn được mấy trăm cân.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Vậy tiên sinh hãy lấy thêm rượu thịt để Tào tiên sinh và bọn họ ăn uống.

Vừa nói chàng vừa đưa mắt nhìn Thao Thiết lưỡng quái vẫn còn đang chạy lăng xăng khắp nơi như trẻ con vui đùa. Tào Công Đằng liền quát lớn :

- Đủ rồi. Hai người các người dừng ngay lại đi.

Tiếng quát của lão đã khiến Thao Thiết lưỡng quái định thần trở lại. Cả hai liền đi đến bên cạnh lão, chắp tay kính cẩn đứng hầu. Thiết Quái mắt nhìn rượu thịt với vẻ thèm thuồng. Còn Thao Quái lại ngó trên trời viên minh châu đính trên giải lụa buộc tóc của Giang Hoài Ngọc. Một kẻ tham tài, một người tham thực, xưng danh Thao Thiết lưỡng quái quả không ngoa.

Quan lão hắng giọng nói :

- Hai người muốn ăn uống thì hãy theo lão phu.

Vừa nói lão vừa đứng dậy, rảo bước đi về phía cỗ xe. Thao Thiết lưỡng quái nghe nói đến ăn uống liền vội vã chạy theo sau. Dù gì thì bọn họ cũng giống như Tào Công Đằng, hiện cũng đang rất thèm rượu thịt.

Lát sau, ba người đã trở lại. Thao Thiết lưỡng quái tay mang rượu thịt đi ra ngoài xa một chút cùng nhau ăn uống. Còn Quan lão trên tay xách một vò rượu, ném cho Tào Công Đằng, cười nói :

- Đây là Sơn Tây Phần Tửu, mạnh lắm đó. Lão cứ uống cho thỏa thích.

Tào Công Đằng đón lấy vò rượu, luôn miệng đa tạ, rồi khui nắp vò rượu ngửa cổ uống ngay. Nhưng đây lại là loại rượu cực mạnh, lão chỉ có thể uống từng ngụm một chứ không thể tu một hơi như lúc này được.

Chờ cho đến khi lão đã uống hết vò rượu, Quan lão mới khẽ đằng hắng một tiếng, cao giọng hỏi :

- Giờ lão phu nói đến chuyện chính đây. Lão phu hỏi lão. Lão có đồng ý bái công tử tôn làm sư phụ hay không.

Tào Công Đằng giật thót mình, lắp bắp nói :

- Việc này ... việc này ...

Quan lão hừ lạnh nói :

- Lão định nuốt lời chẳng. Lão muốn lão phu trị lão một trận rồi đưa lão trở vào trong rừng phải không.

Nhận thấy vẻ bối rối của họ Tào, Giang Hoài Ngọc đỡ lời :

- Quan tiên sinh chỉ nói đùa thôi. Tiên sinh không cần phải để tâm.

Quan lão nói :

- Công tử đã cứu lão, thu lão làm đệ tử có gì mà không được.

Giang Hoài Ngọc khe khẽ thở dài :

- Tiểu sinh ... việc sinh tử còn chưa thể biết trước được mà ...

Tào Công Đẳng biến sắc, hỏi :

- Công tử hãy còn trẻ, sao lại nói thế.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Tiểu sinh thân lâm tuyệt chứng, chỉ còn sống được hơn một tháng nữa thôi. Hiện tiểu sinh đang trên đường cầu y. Chỉ có điều ... Tim thần y chưa chắc đã gặp, nếu may gặp được cũng chưa chắc đã được nhận chữa, mà nếu có được nhận cũng chưa chắc có thể chữa khỏi. Ôi. Mười phần hết chín tiểu sinh khó qua khỏi được rồi.

Tào Công Đẳng hãy còn đang thần thờ kinh ngạc thì Giang Hoài Ngọc lại lấy từ trong áo ra một xấp ngân phiếu, trao cho lão, nói tiếp :

- Đây là một vạn lượng bạc, tiên sinh hãy giữ lấy mà tạm chi dụng trong lúc này.

Thấy lão có vẻ ngần ngại không nhận, chàng mỉm cười nói :

- Tiểu sinh chẳng còn sống được bao lâu nữa, có giữ nhiều ngân lượng cũng chẳng dùng làm gì. Thôi thì tiên sinh cứ giữ lấy mà dùng. Tiểu sinh chỉ hy vọng tiên sinh sau này đừng thu lấy tài vật bằng cách bất nghĩa, cũng như đừng làm hại những người lương thiện.

Tào Công Đẳng nhận bạc, gật đầu nói :

- Lão phu đa tạ công tử và chúc cầu công tử sớm chữa khỏi bệnh. Ân đức công tử ban cho hôm nay, lão phu xin ghi lòng tạc dạ. Nếu sau này chúng ta còn được gặp lại nhau, lão phu xin hứa sẽ theo phò tá công tử dụng nên đại nghiệp.

Đêm đó, mọi người nghỉ lại trong rừng. Sáng hôm sau, đôi bên chia tay nhau. Quan, Uông, Bách Lý ba người tiếp tục hộ tống Giang Hoài Ngọc đi về phía đông. Còn Tào Công Đẳng cùng Thao Thiết lưỡng quái tìm chốn vui chơi hưởng thụ cho bỏ những ngày dài bị giam cầm bên trong trúc lâm kỳ môn trận pháp.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Giữa Đêm Trường Hai Lần Biến Cố Bọn Gian Phi Bị Bắt Được Tha

Lại nói, sau khi chia tay bọn Tào Công Đẳng, mọi người lại tiếp tục ruổi ngựa về đông, tìm đường đến Giang Nguyên cầu y.

Hôm đó, mọi người dừng chân tạm nghỉ trong một khu rừng thưa thanh nhã u tịch. Cũng như mọi khi, bọn Quan lão dựng lều nghỉ qua đêm, còn Giang Hoài Ngọc thì vẫn nghỉ ngơi bên trong cỗ xe.

Trời không trăng không sao. Đêm tối mù mịt.

Không gian tứ bề tĩnh lặng. Thỉnh thoảng nghe có tiếng côn trùng kêu rả rích, cũng như tiếng gió thổi xào xạc phá vỡ vẻ yên tĩnh của đêm đen.

Đến gần nửa đêm ...

Mọi người còn đang yên giấc, bỗng đâu một tiếng thét xé tai ngân vang giữa đêm trường tĩnh mịch. Mọi người đều choàng tỉnh giấc.

Sau tiếng thét, tứ bề im lìm một lúc, rồi từ phía xa xa có tiếng quát tháo của ai đó cất lên lạnh lùng :

- Bọn rùa đen phùng đốn mặt kia. Có giỏi thì ra đây cùng đại gia quyết một trận thư hùng. Lý đầu lại chui rúc trong rừng giờ trò hèn hạ như thế.

Lúc này mọi người chính là đang ở trong rừng. Quan lão nghe tiếng gã kia chửi mắng, tưởng gã nói bọn lão, tức thì sôi giận, đã định chạy đi trị gã một trận. May mà Bách Lý Hạc đã kịp thời ngăn lại, nói :

- Quan lão ca. Không phải chúng nói chúng ta đâu. Có lẽ chúng bị ai đó ám toán nên mới mắng chửi như thế đấy thôi.

Quan lão hừ lạnh nói :

- Đang lúc nửa đêm mà bọn chúng lại la lối như thế, phá giấc ngủ của chúng ta, tội này không thể tha được.

Uông Triều cũng khuyên giải :

- Thôi mà. Chuyện thiên hạ can thiệp vào làm chi cho thêm phiền phức. Hãy cứ để mặc bọn chúng.

Quan lão cau mày nói :

- Được rồi. Hai người đã nói vậy rồi thì cứ để mặc bọn chúng cũng được. Nhưng nếu như bọn chúng mà còn tiếp tục giả hàm la lối mắng nhiếc như thế nữa thì lão phu sẽ cho chúng một trận nên thân.

Lão vừa nói dứt lời thì ngoài kia lại có tiếng quát tháo :

- Bọn khốn kiếp chui rúc trong rừng kia. Hãy mau ra đây. Nếu không thì bọn ta sẽ nổi lửa đốt rừng.

Đã đến nước này rồi thì không thể không ra mặt. Nếu như cứ để bọn kia đốt rừng thì những người ở đây cũng sẽ bị liên lụy. Quan lão không nhịn nữa, liền động thân phóng vụt đi. Bách Lý Hạc thấy tình hình đã như vậy, cũng không khuyên ngăn, mà quay sang nói với Uông lão :

- Lão ca ở đây với Giang công tử nhé. Tiểu đệ đi xem sao.

Đoạn lão cũng động thân phóng theo. Khoảng cách tuy cũng khá xa. Nhưng cả hai đều là đại cao thủ nên chỉ trong chớp mắt là đã đến nơi. Lúc ấy, Quan lão đang đứng ở bờ rừng, quát hỏi :

- Khi nãy tên nào vừa đòi đốt rừng đó. Mau ra đây.

Ở phía đối diện với Quan lão, dưới ánh đuốc mù mờ ló nhỏ một bọn mấy chục tên vận áo xanh, đầu chít khăn xanh, mang vác đủ thứ khí giới khác nhau. Một tên trong bọn thẳng bước tiến ra, đồng dục nói :

- Bọn các ngươi ...

Gã chỉ mới nói được mấy tiếng là đã thấy bóng người chớp động. Quan lão đã phi thân lướt tới thộp cổ gã ta, rồi đảo bộ trở về chỗ cũ. Biến diễn xảy ra rất nhanh. Bọn kia không ai kịp có khái niệm phản kháng thì sự đã rồi.

Quan lão nắm cổ gã nọ, gằn giọng hỏi :

- Ngươi muốn chết kiểu nào đây.

Tên kia thấy đã lọt vào tay đối phương, nhắm không còn đường thoát, liền nhắm nghiền mắt lại, đồng dục đáp :

- Chết thế nào thì cũng là chết thôi.

Đoạn hần quát lớn :

- Các ngươi không cần quan tâm đến ta. Hãy mau xông lên đi.

Quan lão cười lạnh nói :

- Được. Tên nào giỏi thì xông lên đây.

Rồi lão trừng mắt nhìn tên tù nhân, hừ lạnh nói :

- Để lão phu rút gân lột da ngươi để ngươi biết thế nào là thủ đoạn của lão phu. Để xem gan ngươi to đến mức nào.

Khi ấy, Bách Lý Hạc đã ra đến nơi, vội nói :

- Lão ca hãy khoan. Để hỏi rõ ràng đầu đuôi đã.

Giữa lúc đó thì bọn kia cũng đã định thần lại, liền ồ ạt xông lên vừa tấn công đối phương vừa mưu tìm cách giải cứu đồng bọn. Một tay vẫn nắm cổ tên kia, Quan lão xông thẳng vào đám đông, tay kia vung lên điểm liên tục vào kẻ địch. Lão đi đến đâu là bọn địch bị điểm ngã đến đó, không ai thoát được.

Bách Lý Hạc thấy Quan lão đã động thủ, sợ lão xuất thủ quá nặng mà sẽ gây nên hậu quả nghiêm trọng, và cũng nghĩ đến chuyện thế nào lát nữa Giang Hoài Ngọc cũng sẽ đến đây, nếu như trông thấy tình trạng thế thảm quá thì sẽ khiến chàng thêm đau lòng. Do đó mà Bách Lý Hạc cũng lập tức xông vào trận chiến, nhưng có điều lão chỉ điểm ngã đối phương thôi chứ không hạ độc thủ.

Toàn trường náo động. Tiếng la hét vang rền từ phía.

Cả mấy tên cầm đuốc cũng trúng phải độc thủ của Quan lão. Ánh đuốc phụt tắt khiến quang cảnh tối đen như mực. Nhưng Quan lão mắt sáng như sao, công lực thông huyền, đương nhiên có thể nhìn xuyên bóng tối, nên màn đêm đen không thể làm khó dễ được lão. Lão vẫn tiếp tục xuất thủ.

Giữa lúc ấy, quang cảnh lại bỗng sáng bừng.

Từ trong rừng bỗng đâu lại có mấy đốm lửa xông ra. Đó là mấy chục tên hắc y mông diện, đao kiếm tuốt trần lăm lăm trong tay, mà trong số đó cũng có một vài tên cầm theo ngọn đuốc. Ánh đuốc bập bùng soi vào ánh thép của đao kiếm sáng quắc khiến quang cảnh càng thêm tàn khốc.

Bọn chúng vừa xông ra là đã lao thẳng vào đám thanh y nhân mà chém giết. Hóa ra bọn này thuộc phe đối địch với bọn thanh y.

Tiếng la hét vang trời dậy đất.

Cũng giữa lúc ấy, từ trong rừng ở phía đối diện lại có một bóng người áo xám lao vút ra, hữu thủ liên tục vung lên chop vào đám hắc y nhân che mặt. Mỗi lần người này vung tay lên là ngay như có một tên hắc y nhân thọ thương gục xuống. Tuy nhiên, thương tích của bọn chúng cũng không nặng cho lắm. Nhờ có người này xuất hiện kịp thời mà bọn thanh y nhân không đến nỗi rơi vào thảm cảnh máu đổ thịt rơi, tất nhiên là trừ những tên gặp phải tay Quan lão.

Nói về Quan lão, thấy bọn hắc y nhân thừa cơ xông ra đánh hội, lão cũng tức mình, gặp tên nào đến gần cũng đều hạ thủ nặng tay, không hề nương nhẹ. Do đó, tình trạng của bọn hắc y nhân cũng chẳng đỡ hơn bọn thanh y nhân chút nào. Vậy là bọn chúng đã tính lầm nước cờ mất rồi.

Thấy Quan lão vẫn đang hăng hái hạ độc thủ với cả hai phe, hội y lão giả vừa xông ra khi nãy cao giọng nói :

- Quan lão ca. Giang công tử đã đến rồi đây.

Lão nói như vậy là có ý nhắc khéo Quan lão hãy hạ thủ lưu tình, đừng nặng tay quá. Quan lão hiểu ngay, liền đổi chương thành chi mà điểm vào mê huyệt kẻ địch. Vừa hạ thủ, lão vừa hỏi lại :

- Lão Uông. Đao kiếm vô tình. Sao lão lại đưa Giang công tử ra chốn nguy hiểm này làm gì.

Hội y lão giả chính là Uông lão, cười đáp :

- Có mặt Quan, Bách Lý nhị vị đại hiệp ở đây, chuyện gì mà không thể giải quyết được, có gì nguy hiểm đâu.

Ba lão đồng xuất thủ nên chỉ trong thoáng chốc là cuộc chiến đã ngã ngũ. Cả hai phe bọn hắc y nhân lẫn thanh y nhân, vốn là hai phe chính của cuộc chiến tới nay, đều đã chẳng còn một ai đứng vững. Hàng trăm thân người chồng chất khắp cục trường, trong đó có đến hơn ba phần trăm độc thủ của Quan lão, phải mang thương tích rất trầm trọng. Tiếng rên rĩ ai oán khắp nơi.

Vì tất cả bọn hắc y nhân lẫn thanh y nhân đều đã ngã gục nên chẳng còn ai cầm đuốc. Cũng may Bách Lý Hạc tâm cơ linh mẫn, đã nhanh tay chop lấy mấy bó đuốc cắm vào các thân cây quanh đây, giữ cho ngọn lửa không tắt để cục trường khỏi chìm vào bóng tối, bởi lão nghĩ quang cảnh tăm tối sẽ khiến bọn lão càng khó chiếu cố cho Giang Hoài Ngọc một khi có bất trắc xảy ra.

Trận chiến đã kết thúc.

Không gian đã trở lại khung cảnh yên ắng ban đầu.

Từ trong rừng, Giang Hoài Ngọc chậm rãi tiến ra. Bộ y phục toàn trắng cùng với phong thái nho nhã của chàng lại càng thêm nổi bật giữa đêm trường tĩnh mịch. Bước đi khoan thai giữa vắng mình quang lấp lánh, vẻ tuấn mỹ thoát tục của chàng lại càng thêm lộ rõ, cả Từ Đô, Tống Ngọc cũng không thể sánh bằng. Cũng vì phong thái này mà bọn Quan lão đã sinh lòng thương mến, hết lòng lo lắng cho chàng.

Quan lão nhìn chàng nói :

- Những nơi như thế này công tử đến làm gì cho nhọc sức. Hãy cứ để bọn lão phu giải quyết là được rồi.

Giang Hoài Ngọc đưa ánh mắt nhìn khắp toàn trường một lượt. Chàng khe khẽ thở dài. Đúng như tiên liệu của Bách Lý Hạc khi nãy, nhìn thấy thảm cảnh máu đổ thịt rơi, chàng lại cảm thấy đau lòng. Song chàng lại nhận thấy không tiện có ý kiến đối với việc làm của Quan lão.

Quan lão cũng hiểu trong lòng chàng đang nghĩ gì, liền vội phân bua :

- Chẳng phải lão phu có ý hạ độc thủ. Nhưng bọn này thật là quá quái. Lão phu không thể nhìn được.

Bách Lý Hạc cũng nói :

- Công tử bắt tất phải đau lòng vì chuyện này. Tất cả cũng tại bọn chúng thôi. Công tử nghĩ thử xem, nếu như để bọn chúng phóng hỏa đốt rừng thì hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức nào.

Giang Hoài Ngọc lại khe khẽ thở dài, và không nói gì. Lời của Bách Lý Hạc vừa nói cũng không phải là hoàn toàn vô lý. Chàng lại càng không thích nhìn thấy cảnh đốt rừng, tàn hại sinh linh. Nhưng ... bản tính chàng vốn nhân hậu, vì thế mà chàng dễ có cảm xúc với ngoại cảnh.

Lúc này nhìn lại mới chợt nhận thấy trong cả bọn thanh y nhân và hắc y nhân vẫn còn có một tên chưa mặc phải độc thủ, cũng như vẫn chưa bị điểm huyết. Đó chính là tên thủ lĩnh phe thanh y nhân ban đầu đã bị Quan lão tóm cổ ngay khi lão mới ra đến nơi. Và lúc này gã ta vẫn còn đang bị Quan lão nắm cổ xách đi.

Quan lão lúc này cũng mới nhận ra, liền quát gã ta xuống đất. Giang Hoài Ngọc tiến đến gần gã, khẽ hỏi :

- Mọi người kéo đến đây gây nên những chuyện ồn ào thế này là vì nguyên nhân gì thế.

Tên kia lẳng lặng đứng lên, lẳng lặng nhìn chàng, rồi lại lẳng lặng phui sạch bụi đất bám trên người mà không nói một lời nào, trong khi Giang Hoài Ngọc vẫn đang lặng lẽ đứng yên chờ nghe câu trả lời của gã. trông thấy thái độ của gã như vậy, Quan lão sôi giận gần giọng quát hỏi :

- Ngươi không nghe công tử hỏi gì hay sao.

Gã ta nhướng mắt nhìn Quan lão, và ngay lập tức đã nghe “bốp” một tiếng thật lớn. Gã ta đã phải nhận lấy một cái tát mạnh như trời giáng vào mặt. Kinh lực của Quan lão không phải tầm thường. Gã ta bị hất bắn ra xa, nằm lăn lộn nhăn nhó trên mặt đất, một bên má sưng vù trông thật thảm nỗi.

Không muốn để Giang Hoài Ngọc tiếp tục chứng kiến những cảnh này nữa, Bách Lý Hạc liền nói :

- Công tử. Đã khuya lắm rồi. Chúng ta về nghỉ ngơi thôi. Công tử hãy nghỉ sớm để sáng mai còn tiếp tục lên đường.

Giang Hoài Ngọc khẽ gật đầu nói :

- Thế cũng được. Nhưng tam vị tiên sinh cũng nên về nghỉ ngơi thôi. Chuyện này dừng lại ở đây được rồi.

Bách Lý Hạc đưa mắt nhìn Quan lão. Lão gật đầu nói :

- Được rồi. Chúng ta đi.

Mọi người rào bước trở về chỗ cắm trại nghỉ ngơi. Ông Triều cố ý đi chậm lại phía sau, quay lại nói với bọn kia :

- Các ngươi thật may mắn đấy. Nếu không phải công tử gia bản tính nhân hậu, các ngươi dám cả gan trêu vào Sinh Tử Phán là mạng đã cùng rồi.

Vừa nghe đến ba chữ “Sinh Tử Phán”, tên thanh y nhân cả kinh thất sắc, cổ nhin đau, gắng giọng hỏi :

- Vị ... vị khi nãy là ... là ... Sinh Tử Phán lão tiên bối ư.

Gần đây, câu chuyện Sinh Tử Phán Quan Thiên Hữu tái xuất giang hồ đã được đồn đại trong võ lâm. Danh hiệu Sinh Tử Phán làm cho một kẻ gan góc như gã mà cũng phải cả kinh thất sắc, hỏi với giọng run run. Ông lão bật cười thầm, nhưng vẫn lấy giọng lạnh lùng nói :

- Không phải lão thì là ai. Các ngươi chẳng thể lần nào cũng gặp may mắn như lần này. Hãy nhớ liệu hồn đấy.

Đoạn lão vung tay giải huyết cho cả bọn thanh y nhân lẫn hắc y nhân, sau đó hối hả rào bước để có thể theo kịp mọi người. Bởi Giang Hoài Ngọc không đi nhanh nên chỉ trong chốc lát là lão đã theo kịp.

Mọi người vừa ung dung dạo bước trong rừng vừa chuyện trò. Bách Lý Hạc cố ý hỏi han Giang Hoài Ngọc hết chuyện này đến chuyện khác, mong rằng sẽ khiến chàng quên đi những chuyện vừa rồi, một sự cố không vui.

Nào ngờ đâu, một sự cố khác lại đang chờ đợi bọn họ ở phía trước.

Đang đi, Quan lão bỗng giật nảy mình, rồi vội phi thân lướt đi nhanh như gió hốt. Cả Ông Triều, Bách Lý Hạc đều giật mình, chú ý lắng nghe. Có những tiếng động lạ ở ngay khu vực mọi người cắm trại nghỉ ngơi, chắc là đã có biến. Và Quan lão đang hối hả chạy về hướng đó.

Cũng như lúc nãy, Bách Lý Hạc quay sang Ông Triều nói :

- Lão ca hãy chiếu cố cho Giang công tử nhé.

Vừa nói, lão cũng vừa động thân, dùng tuyệt kỹ khinh công lao thật nhanh về hướng khu trại. Trong lòng cũng rất đổi kinh nghi, Giang Hoài Ngọc cùng Uông lão cố rào bước đi nhanh.

Về đến nơi, đập vào mắt mọi người là một quang cảnh lộn xộn bừa bãi. Đồ đạc bị lục tung, vương vãi khắp tứ phía. Không thấy bóng dáng bọn gian phi, mà cũng không thấy Quan lão và Bách Lý Hạc ở đâu. Có lẽ hai lão đã phát hiện ra tung tích bọn gian phi, và hiện đang đuổi theo.

Việc đầu tiên Uông lão vội làm là kiểm kê lại những thứ quan trọng, xem thử có bị mất thứ gì hay không. Cũng hãy còn may. Chắc có lẽ vì Quan lão cùng với Bách Lý Hạc đã về đến nơi kịp thời, bọn gian phi thấy nguy, phải vội vàng đào tẩu nên đã không bị mất mát thứ gì đáng kể.

Trước quang cảnh lộn xộn bừa bãi thế này, Uông lão đánh phải cùng Giang Hoài Ngọc bắt tay thu dọn. Lão đã bảo cứ để lão thu dọn một mình, song Giang Hoài Ngọc lại cảm thấy áy náy khi ngồi yên nhìn lão một mình hành sự.

Hai người thu dọn xong, lại chờ thêm một lúc nữa mà vẫn chưa thấy bọn Quan lão quay lại. Giang Hoài Ngọc trong lòng lo lắng bất an, ngại rằng hai lão đã gặp bất trắc, nên cứ ngồi đứng không yên. Uông Triều an ủi :

- Công tử đừng lo. Chắc cũng chẳng có việc gì đâu. Trong võ lâm hiện nay còn có mấy người có thể đối địch được với Quan lão ca. Đẳng này lại còn có thêm Bách Lý huynh đệ hỗ trợ nữa mà. Chắc là vì số lượng bọn gian phi không phải ít, việc áp giải bọn chúng không thể nhanh được.

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng lão cũng đang thầm lo lắng, tự hỏi sao bọn Quan lão lại đi lâu như thế.

Phải chờ thêm một lúc nữa mới thấy hai người bọn họ trở lại. Không như phỏng đoán của Uông lão, số lượng bọn gian phi không nhiều mà chỉ có ba tên. Quan lão đang cắp hai tên và Bách Lý Hạc xách tên còn lại.

Đưa mắt nhìn qua ba tên gian phi, Uông lão không nén được thắc mắc, hỏi :

- Sao hai người đi lâu thế. Chẳng lẽ võ công của ba tên gian tặc này lại lợi hại lắm hay sao.

Quan lão đáp :

- Làm gì có chuyện đó. Cũng chỉ là bọn trộm gà bắt chó thôi.

Vừa nói lão vừa quăng hai tên gian phi trong tay xuống đất. Bách Lý Hạc cũng thế. Giang Hoài Ngọc ngắm nhìn bọn chúng, thấy cả ba tên đều cao lớn oai mãnh, võ công còn chưa biết thế nào song sức lực chắc chẳng thể tầm thường. Thế mà Quan lão chỉ xem bọn chúng như phường trộm gà bắt chó chắc là hãy còn có nguyên nhân khác. Trong khi đó thì Uông lão càng thêm thắc mắc, đã lại hỏi tiếp :

- Nếu vậy thì sao lão đi lâu thế.

Bách Lý Hạc vội đưa mắt nhìn Quan lão, cố ý ra hiệu bảo lão đừng nói ra nguyên nhân, song đã muộn mất. Quan lão đã lên tiếng đáp :

- Vì còn phải tra hỏi bọn này nên mất nhiều thời gian, chứ ...

Đến lúc đó thì lão mới trông thấy ánh mắt ra hiệu của Bách Lý Hạc, liền vội dừng lời. Nhưng Giang Hoài Ngọc cũng đã kịp hiểu ra vấn đề. Bọn họ vì không muốn để chàng chứng kiến việc tra hỏi tù nhân, mà chắc chắn Quan lão đã thi triển những thủ đoạn kinh người của lão để buộc bọn gian phi phải cung khai, nên đã tiến hành lấy khẩu cung ngay khi bắt được bọn chúng. Bọn này chắc chắn đã phải ném không ít khổ não. Về việc này, chàng không tiện có ý kiến gì, đành gượng hỏi :

- Bọn chúng là ai thế.

Lo Quan lão lại lỡ lời, Bách Lý Hạc liền đáp :

- Đầu là bọn vô danh tiểu tốt cả thôi, có nói ra công tử cũng không biết đâu. Ngay như lão phu cũng chưa từng nghe đến tên của bọn chúng nữa mà.

Quan lão chợt nói :

- Bọn này võ công chẳng đáng kể gì, nhưng công phu chạy trốn thì thật là nhanh. Chúng ta phải đuổi một lúc mới theo kịp.

Uông Triều nói :

- Bọn trộm đạo thì đương nhiên phải sợ trường môn công phu đó rồi. Nhưng điều quan trọng là tại sao giữa lúc đêm hôm tăm tối thế này bọn chúng lại có mặt tại đây. Chắc không có việc ngẫu nhiên đâu.

Bách Lý Hạc nói :

- Bọn này có mặt tại đây là do được bọn hắc y nhân ban nãy mời đến. Bọn chúng phục kín trong rừng, có ý đợi cho song phương giao chiến đến hồi kịch liệt sẽ xông ra ám toán phe thanh y. Không ngờ sự việc lại có dính dáng đến Quan lão ca. Bọn chúng thấy tình thế bất diệu, liền lảng lảng trốn đi. Khi đến khu vực trại của chúng ta, nhìn thấy những đồ vật sang trọng của công tử, tham tâm nổi lên, bọn chúng liền mò vào đánh cắp. Vừa lúc đó thì chúng ta về đến.

Lúc này, Giang Hoài Ngọc đưa mắt nhìn cỗ xe cùng những vật dụng khác. Chẳng không ngờ rằng những thứ này lại có thể khiến cho một số người sinh lòng ham muốn và hành động bất lương. Dù không phải cố ý, song chàng lại cảm thấy mình cũng có một phần lỗi trong chuyện này. Chàng khe khẽ thở dài. Bách Lý Hạc luôn là người hiểu rõ tâm sự của chàng, liền nói :

- Công tử bắt tất phải áy náy. Trong chuyện này công tử chẳng có lỗi gì cả. Nếu như bọn chúng là người lương thiện thì dù cho có lòng ham muốn cũng chẳng bao giờ lại có ý nghĩ đoạt lấy những vật chẳng phải của mình. Chỉ có bọn bất lương mới hành động chẳng kể đạo lý như thế mà thôi.

Đoạn lão lại nói :

- Chỉ vì mấy tên tiểu tặc này mà đã khiến cho công tử phải mất ngủ. Công tử sức khỏe không được tốt, cần nên ngủ cho đủ giấc. Giờ hãy nghỉ ngơi. Sáng mai chúng ta còn phải lên đường nữa.

Giang Hoài Ngọc nhìn bọn gian phi, hỏi :

- Còn bọn này mọi người định xử trí thế nào.

Bách Lý Hạc nói :

- Để bọn chúng lại cũng chẳng làm gì. Thôi thì hãy buông tha quách.

Đoạn lão đưa mắt nhìn Quan lão. Quan lão gật đầu nói :

- Tha bọn chúng cũng được.

Rồi lão vung chỉ giải huyết cho bọn chúng. Cả ba tên vừa mới ngơ ngẩn ngồi dậy thì Quan lão đã quát :

- Mau cút đi.

Câu nói này chẳng khác lệnh đại xá. Bọn chúng vốn đã được ném thủ đoạn của lão, nên chẳng đợi nhắc đến lần thứ hai đã vội chuồn thẳng. Còn mọi người thì đi ngủ. Và sáng hôm sau lại tiếp tục cuộc hành trình.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Giữa Quan Đạo Ngộ Kiến Lão Tiều Bên Bờ Sông Kỳ Nhân Xuất Hiện

Lại nói, sau khi chia tay bọn Tào Công Đằng, mọi người lại tiếp tục ruổi ngựa về đông, tìm đường đến Giang Nguyên cầu y.

Hôm đó, mọi người dừng chân tạm nghỉ trong một khu rừng thưa thanh nhã u tịch. Cũng như mọi khi, bọn Quan lão dựng lều nghỉ qua đêm, còn Giang Hoài Ngọc thì vẫn nghỉ ngơi bên trong cỗ xe.

Trời không trăng không sao. Đêm tối mù mịt.

Không gian tứ bề tĩnh lặng. Thình thoảng nghe có tiếng côn trùng kêu rả rích, cũng như tiếng gió thổi xào xạc phá vỡ vẻ yên tĩnh của đêm đen.

Đến gần nửa đêm...

Mọi người còn đang yên giấc, bỗng đâu một tiếng thét xé tai ngân vang giữa đêm trường tĩnh mịch. Mọi người đều choàng tỉnh giấc.

Sau tiếng thét, tứ bề im lìm một lúc, rồi từ phía xa xa có tiếng quát tháo của ai đó cất lên lạnh lạnh :

- Bọn rùa đen phùng đốn mặt kia. Có giỏi thì ra đây cùng đại gia quyết một trận thư hùng. Lý đầu lại chui rúc trong rừng giờ trò hèn hạ như thế.

Lúc này mọi người chính là đang ở trong rừng. Quan lão nghe tiếng gã kia chửi mắng, tưởng gã nói bọn lão, tức thì sôi giận, đã định chạy đi trị gã một trận. May mà Bách Lý Hạc đã kịp thời ngăn lại, nói :

- Quan lão ca. Không phải chúng nói chúng ta đâu. Có lẽ chúng bị ai đó ám toán nên mới mắng chửi như thế đấy thôi.

Quan lão hừ lạnh nói :

- Đang lúc nửa đêm mà bọn chúng lại la lối như thế, phá giấc ngủ của chúng ta, tội này không thể tha được.

Uông Triều cũng khuyên giải :

- Thôi mà. Chuyện thiên hạ can thiệp vào làm chi cho thêm phiền phức. Hãy cứ để mặc bọn chúng.

Quan lão cau mày nói :

- Được rồi. Hai người đã nói vậy rồi thì cứ để mặc bọn chúng cũng được. Nhưng nếu như bọn chúng mà còn tiếp tục giả hàm la lối mắng nhiếc như thế nữa thì lão phu sẽ cho chúng một trận nên thân.

Lão vừa nói dứt lời thì ngoài kia lại có tiếng quát tháo :

- Bọn khốn kiếp chui rúc trong rừng kia. Hãy mau ra đây. Nếu không thì bọn ta sẽ nổi lửa đốt rừng.

Đã đến nước này rồi thì không thể không ra mặt. Nếu như cứ để bọn kia đốt rừng thì những người ở đây cũng sẽ bị liên lụy. Quan lão không nhịn nữa, liền động thân phóng vụt đi. Bách Lý Hạc thấy tình hình đã như vậy, cũng không khuyên ngăn, mà quay sang nói với Uông lão :

- Lão ca ở đây với Giang công tử nhé. Tiểu đệ đi xem sao.

Đoạn lão cũng động thân phóng theo. Khoảng cách tuy cũng khá xa. Nhưng cả hai đều là đại cao thủ nên chỉ trong chớp mắt là đã đến nơi. Lúc ấy, Quan lão đang đứng ở bìa rừng, quát hỏi :

- Khi nãy tên nào vừa đòi đốt rừng đó. Mau ra đây.

Ở phía đối diện với Quan lão, dưới ánh đuốc mù mờ ló nhỏ một bọn mấy chục tên vận áo xanh, đầu chít khăn xanh, mang vác đủ thứ khí giới khác nhau. Một tên trong bọn thẳng bước tiến ra, đồng dục nói :

- Bọn các người ...

Gã chỉ mới nói được mấy tiếng là đã thấy bóng người chớp động, Quan lão đã phi thân lướt tới thộp cổ gã ta, rồi đảo bộ trở về chỗ cũ. Biến diễn xảy ra rất nhanh. Bọn kia không ai kịp có khái niệm phản kháng thì sự đã rồi.

Quan lão nắm cổ gã nọ, gằn giọng hỏi :

- Ngươi muốn chết kiểu nào đây.

Tên kia thấy đã lọt vào tay đối phương, nhắm không còn đường thoát, liền nhắm nghiền mắt lại, đồng dục đáp :

- Chết thế nào thì cũng là chết thôi.

Đoạn hần quát lớn :

- Các ngươi không cần quan tâm đến ta. Hãy mau xông lên đi.

Quan lão cười lạnh nói :

- Được. Tên nào giỏi thì xông lên đây.

Rồi lão trừng mắt nhìn tên tù nhân, hừ lạnh nói :

- Để lão phu rút gân lột da ngươi để ngươi biết thế nào là thủ đoạn của lão phu. Để xem gan ngươi to đến mức nào.

Khi ấy, Bách Lý Hạc đã ra đến nơi, vội nói :

- Lão ca hãy khoan. Đề hỏi rõ ràng đầu đuôi đã.

Giữa lúc đó thì bọn kia cũng đã định thần lại, liền ồ ạt xông lên vừa tấn công đối phương vừa mưu tìm cách giải cứu đồng bọn. Một tay vẫn nắm cổ tên kia, Quan lão xông thẳng vào đám đông, tay kia vung lên điểm liên tục vào kẻ địch. Lão đi đến đâu là bọn địch bị điểm ngã đến đó, không ai thoát được.

Bách Lý Hạc thấy Quan lão đã động thủ, sợ lão xuất thủ quá nặng mà sẽ gây nên hậu quả nghiêm trọng, và cũng nghĩ đến chuyện thế nào lát nữa Giang Hoài Ngọc cũng sẽ đến đây, nếu như trông thấy tình trạng thế thảm quá thì sẽ khiến chàng thêm đau lòng. Do đó mà Bách Lý Hạc cũng lập tức xông vào trận chiến, nhưng có điều lão chỉ điểm ngã đối phương thôi chứ không hạ độc thủ.

Toàn trường náo động. Tiếng la hét vang rền tứ phía.

Cả mấy tên cầm đuốc cũng trúng phải độc thủ của Quan lão. Ánh đuốc phụt tắt khiến quang cảnh tối đen như mực. Nhưng Quan lão mắt sáng như sao,

công lực thông huyền, đương nhiên có thể nhìn xuyên bóng tối, nên màn đêm đen không thể làm khó dễ được lão. Lão vẫn tiếp tục xuất thủ.

Giữa lúc ấy, quang cảnh lại bỗng sáng bừng.

Từ trong rừng bỗng đâu lại có mấy đốm lửa xông ra. Đó là mấy chục tên hắc y mông diện, đao kiếm tuốt trần lăm lăm trong tay, mà trong số đó cũng có một vài tên cầm theo ngọn đuốc. Ánh đuốc bập bùng soi vào ánh thép của đao kiếm sáng quắc khiến quang cảnh càng thêm tàn khốc.

Bọn chúng vừa xông ra là đã lao thẳng vào đám thanh y nhân mà chém giết. Hóa ra bọn này thuộc phe đối địch với bọn thanh y.

Tiếng la hét vang trời dậy đất.

Cũng giữa lúc ấy, từ trong rừng ở phía đối diện lại có một bóng người áo xám lao vút ra, hữu thủ liên tục vung lên chop vào đám hắc y nhân che mặt. Mỗi lần người này vung tay lên là ngay như có một tên hắc y nhân thọ thương gục xuống. Tuy nhiên, thương tích của bọn chúng cũng không nặng cho lắm. Nhờ có người này xuất hiện kịp thời mà bọn thanh y nhân không đến nỗi rơi vào thảm cảnh máu đổ thịt rơi, tất nhiên là trừ những tên gặp phải tay Quan lão.

Nói về Quan lão, thấy bọn hắc y nhân thừa cơ xông ra đánh hội, lão cũng tức mình, gắp tên nào đến gần cũng đều hạ thủ nặng tay, không hề nương nhẹ. Do đó, tình trạng của bọn hắc y nhân cũng chẳng đỡ hơn bọn thanh y nhân chút nào. Vậy là bọn chúng đã tính lầm nước cờ mất rồi.

Thấy Quan lão vẫn đang hăng hái hạ độc thủ với cả hai phe, hội y lão giả vừa xông ra khi nãy cao giọng nói :

- Quan lão ca. Giang công tử đã đến rồi đây.

Lão nói như vậy là có ý nhắc khéo Quan lão hãy hạ thủ lưu tình, đừng nặng tay quá. Quan lão hiểu ngay, liền đổi chương thành chỉ mà điểm vào mê huyết kẻ địch. Vừa hạ thủ, lão vừa hỏi lại :

- Lão Uông. Đao kiếm vô tình. Sao lão lại đưa Giang công tử ra chốn nguy hiểm này làm gì.

Hội y lão giả chính là Uông lão, cười đáp :

- Có mặt Quan, Bách Lý nhị vị đại hiệp ở đây, chuyện gì mà không thể giải quyết được, có gì nguy hiểm đâu.

Ba lão đồng xuất thủ nên chỉ trong thoáng chốc là cuộc chiến đã ngã ngũ. Cả hai phe bọn hắc y nhân lẫn thanh y nhân, vốn là hai phe chính của cuộc chiến tối nay, đều đã chẳng còn một ai đứng vững. Hàng trăm thân người chồng chất khắp cục trường, trong đó có đến hơn ba phần trăm độc thủ của Quan lão, phải mang thương tích rất trầm trọng. Tiếng rên rĩ ai oán khắp nơi.

Vì tất cả bọn hắc y nhân lẫn thanh y nhân đều đã ngã gục nên chẳng còn ai cầm đuốc. Cũng may Bách Lý Hạc tâm cơ linh mẫn, đã nhanh tay chop lấy mấy bó đuốc cắm vào các thân cây quanh đây, giữ cho ngọn lửa không tắt để cục trường khỏi chìm vào bóng tối, bởi lão nghĩ quang cảnh tăm tối sẽ khiến bọn lão càng khó chiếu cố cho Giang Hoài Ngọc một khi có bất trắc xảy ra.

Trận chiến đã kết thúc.

Không gian đã trở lại khung cảnh yên ắng ban đầu.

Từ trong rừng, Giang Hoài Ngọc chậm rãi tiến ra. Bộ y phục toàn trắng cùng với phong thái nho nhã của chàng lại càng thêm nổi bật giữa đêm trường tĩnh mịch. Bước đi khoan thai giữa vầng minh quang lấp lánh, vẻ tuấn mỹ thoát tục của chàng lại càng thêm lộ rõ, cả Từ Đô, Tống Ngọc cũng không thể sánh bằng. Cũng vì phong thái này mà bọn Quan lão đã sinh lòng thương mến, hết lòng lo lắng cho chàng.

Quan lão nhìn chàng nói :

- Những nơi như thế này công tử đến làm gì cho nhọc sức. Hãy cứ để bọn lão phu giải quyết là được rồi.

Giang Hoài Ngọc đưa ánh mắt nhìn khắp toàn trường một lượt. Chàng khe khẽ thở dài. Đúng như tiên liệu của Bách Lý Hạc khi nãy, nhìn thấy thảm cảnh máu đổ thịt rơi, chàng lại cảm thấy đau lòng. Song chàng lại nhận thấy không tiện có ý kiến đối với việc làm của Quan lão.

Quan lão cũng hiểu trong lòng chàng đang nghĩ gì, liền vội phân bua :

- Chẳng phải lão phu cố ý hạ độc thủ. Nhưng bọn này thật là quá quắt. Lão phu không thể nhìn được.

Bách Lý Hạc cũng nói :

- Công tử bất tất phải đau lòng vì chuyện này. Tất cả cũng tại bọn chúng thôi. Công tử nghĩ thử xem, nếu như để bọn chúng phóng hỏa đốt rừng thì hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức nào.

Giang Hoài Ngọc lại khe khẽ thở dài, và không nói gì. Lời của Bách Lý Hạc vừa nói cũng không phải là hoàn toàn vô lý. Chàng lại càng không thích nhìn thấy cảnh đốt rừng, tàn hại sinh linh. Nhưng ... bản tính chàng vốn nhân hậu, vì thế mà chàng dễ có cảm xúc với ngoại cảnh.

Lúc này nhìn lại mới chợt nhận thấy trong cả bọn thanh y nhân và hắc y nhân vẫn còn có một tên chưa mắc phải độc thủ, cũng như vẫn chưa bị điểm

huyết. Đó chính là tên thủ lĩnh phe thanh y nhân ban đầu đã bị Quan lão tóm cổ ngay khi lão mới ra đến nơi. Và lúc này gã ta vẫn còn đang bị Quan lão nắm cổ xách đi.

Quan lão lúc này cũng mới nhận ra, liền quăng gã ta xuống đất. Giang Hoài Ngọc tiến đến gần gã, khề hời :

- Mọi người kéo đến đây gây nên những chuyện ồn ào thế này là vì nguyên nhân gì thế.

Tên kia lẳng lặng đứng lên, lẳng lặng nhìn chàng, rồi lại lẳng lặng phui sạch bụi đất bám trên người mà không nói một lời nào, trong khi Giang Hoài Ngọc vẫn đang lặng lẽ đứng yên chờ nghe câu trả lời của gã. Trông thấy thái độ của gã như vậy, Quan lão sôi giận gằn giọng quát hỏi :

- Ngươi không nghe công tử hỏi gì hay sao.

Gã ta như rụng mắt nhìn Quan lão, và ngay lập tức đã nghe “bốp” một tiếng thật lớn. Gã ta đã phải nhận lấy một cái tát mạnh như trời giáng vào mặt. Kinh lực của Quan lão không phải tầm thường. Gã ta bị hất bắn ra xa, nằm lăn lộn nhún nhó trên mặt đất, một bên má sưng vù trông thật thảm nào.

Không muốn để Giang Hoài Ngọc tiếp tục chứng kiến những cảnh này nữa, Bách Lý Hạc liền nói :

- Công tử. Đã khuya lắm rồi. Chúng ta về nghỉ ngơi thôi. Công tử hãy nghỉ sớm để sáng mai còn tiếp tục lên đường.

Giang Hoài Ngọc khề gật đầu nói :

- Thế cũng được. Nhưng tam vị tiên sinh cũng nên về nghỉ ngơi thôi. Chuyện này dừng lại ở đây được rồi.

Bách Lý Hạc đưa mắt nhìn Quan lão. Lão gật đầu nói :

- Được rồi. Chúng ta đi.

Mọi người rào bước trở về chỗ cắm trại nghỉ ngơi. Ông Triều cố ý đi chậm lại phía sau, quay lại nói với bọn kia :

- Các ngươi thật may mắn đấy. Nếu không phải công tử gia bản tính nhân hậu, các ngươi dám cả gan trêu vào Sinh Tử Phán là mạng đã cùng rồi.

Vừa nghe đến ba chữ “Sinh Tử Phán”, tên thanh y nhân cả kinh thất sắc, cổ nhin đau, găng giọng hỏi :

- Vị ... vị khi nãy là ... là ... Sinh Tử Phán lão tiên bối ư.

Gần đây, câu chuyện Sinh Tử Phán Quan Thiên Hữu tái xuất giang hồ đã được đồn đại trong võ lâm. Danh hiệu Sinh Tử Phán làm cho một kẻ gan góc như gã mà cũng phải cả kinh thất sắc, hỏi với giọng run run. Ông lão bật cười thầm, nhưng vẫn lấy giọng lạnh lùng nói :

- Không phải lão thì là ai. Các ngươi chẳng thể lần nào cũng gặp may mắn như lần này. Hãy nhớ liệu hồn đấy.

Đoạn lão vung tay giải huyết cho cả bọn thanh y nhân lẫn hắc y nhân, sau đó hỏi hã rào bước để có thể theo kịp mọi người. Bởi Giang Hoài Ngọc không đi nhanh nên chỉ trong chốc lát là lão đã theo kịp.

Mọi người vừa ung dung dạo bước trong rừng vừa chuyện trò. Bách Lý Hạc cố ý hỏi han Giang Hoài Ngọc hết chuyện này đến chuyện khác, mong rằng sẽ khiến chàng quên đi những chuyện vừa rồi, một sự cố không vui.

Nào ngờ đâu, một sự cố khác lại đang chờ đợi bọn họ ở phía trước.

Đang đi, Quan lão bỗng giật nảy mình, rồi vội phi thân lướt đi nhanh như gió hốt. Cả Ông Triều, Bách Lý Hạc đều giật mình, chú ý lắng nghe. Có những tiếng động lạ ở ngay khu vực mọi người cắm trại nghỉ ngơi, chắc là đã có biến. Và Quan lão đang hỏi hã chạy về hướng đó.

Cũng như lúc nãy, Bách Lý Hạc quay sang Ông Triều nói :

- Lão ca hãy chiếu cố cho Giang công tử nhé.

Vừa nói, lão cũng vừa động thân, dùng tuyệt kỹ khinh công lao thật nhanh về hướng khu trại. Trong lòng cũng rất đổi kinh nghi, Giang Hoài Ngọc cùng Ông lão cố rào bước đi nhanh.

Về đến nơi, đập vào mắt mọi người là một quang cảnh lộn xộn bừa bãi. Đồ đạc bị lục tung, vương vãi khắp tứ phía. Không thấy bóng dáng bọn gian phi, mà cũng không thấy Quan lão và Bách Lý Hạc ở đâu. Có lẽ hai lão đã phát hiện ra tung tích bọn gian phi, và hiện đang đuổi theo.

Việc đầu tiên Ông lão vội làm là kiểm kê lại những thứ quan trọng, xem thử có bị mất thứ gì hay không. Cũng hãy còn may. Chắc có lẽ vì Quan lão cùng với Bách Lý Hạc đã về đến nơi kịp thời, bọn gian phi thấy nguy, phải vội vàng đào tẩu nên đã không bị mất mất thứ gì đáng kể.

Trước quang cảnh lộn xộn bừa bãi thế này, Ông lão đành phải cùng Giang Hoài Ngọc bắt tay thu dọn. Lão đã bảo cứ để lão thu dọn một mình, song Giang Hoài Ngọc lại cảm thấy áy náy khi ngồi yên nhìn lão một mình hành sự.

Hai người thu dọn xong, lại chờ thêm một lúc nữa mà vẫn chưa thấy bọn Quan lão quay lại. Giang Hoài Ngọc trong lòng lo lắng bất an, ngại rằng hai lão

đã gặp bất trắc, nên cứ ngồi đứng không yên. Ông Triều an ủi :

- Công tử đừng lo. Chắc cũng chẳng có việc gì đâu. Trong võ lâm hiện nay còn có mấy người có thể đối địch được với Quan lão ca. Đẳng này lại còn có thêm Bách Lý huynh đệ hỗ trợ nữa mà. Chắc là vì số lượng bọn gian phi không phải ít, việc áp giải bọn chúng không thể nhanh được.

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng lão cũng đang thầm lo lắng, tự hỏi sao bọn Quan lão lại đi lâu như thế.

Phải chờ thêm một lúc nữa mới thấy hai người bọn họ trở lại. Không như phỏng đoán của Ông lão, số lượng bọn gian phi không nhiều mà chỉ có ba tên. Quan lão đang cấp hai tên và Bách Lý Hạc xách tên còn lại.

Đưa mắt nhìn qua ba tên gian phi, Ông lão không nén được thắc mắc, hỏi :

- Sao hai người đi lâu thế. Chẳng lẽ võ công của ba tên gian tặc này lại lợi hại lắm hay sao.

Quan lão đáp :

- Làm gì có chuyện đó. Cũng chỉ là bọn trộm gà bắt chó thôi.

Vừa nói lão vừa quăng hai tên gian phi trong tay xuống đất. Bách Lý Hạc cũng thế. Giang Hoài Ngọc ngắm nhìn bọn chúng, thấy cả ba tên đều cao lớn oai mãnh, võ công còn chưa biết thế nào song sức lực chắc chẳng thể tầm thường. Thế mà Quan lão chỉ xem bọn chúng như phường trộm gà bắt chó chắc là hãy còn có nguyên nhân khác. Trong khi đó thì Ông lão càng thêm thắc mắc, đã lại hỏi tiếp :

- Nếu vậy thì sao lão đi lâu thế.

Bách Lý Hạc vội đưa mắt nhìn Quan lão, cố ý ra hiệu bảo lão đừng nói ra nguyên nhân, song đã muộn mất. Quan lão đã lên tiếng đáp :

- Vì còn phải tra hỏi bọn này nên mất nhiều thời gian, chứ ...

Đến lúc đó thì lão mới trông thấy ánh mắt ra hiệu của Bách Lý Hạc, liền vội dừng lời. Nhưng Giang Hoài Ngọc cũng đã kịp hiểu ra vấn đề. Bọn họ vì không muốn để chàng chứng kiến việc tra hỏi tù nhân, mà chắc chắn Quan lão đã thi triển những thủ đoạn kinh người của lão để buộc bọn gian phi phải cung khai, nên đã tiến hành lấy khẩu cung ngay khi bắt được bọn chúng. Bọn này chắc chắn đã phải nếm không ít khổ não. Về việc này, chàng không tiện có ý kiến gì, đành gượng hỏi :

- Bọn chúng là ai thế.

Lo Quan lão lại lỡ lời, Bách Lý Hạc liền đáp :

- Đều là bọn vô danh tiểu tốt cả thôi, có nói ra công tử cũng không biết đâu. Ngay như lão phu cũng chưa từng nghe đến tên của bọn chúng nữa mà.

Quan lão chợt nói :

- Bọn này võ công chẳng đáng kể gì, nhưng công phu chạy trốn thì thật là nhanh. Chúng ta phải đuổi một lúc mới theo kịp.

Ông Triều nói :

- Bọn trộm đạo thì đương nhiên phải sở trường môn công phu đó rồi. Nhưng điều quan trọng là tại sao giữa lúc đêm hôm tăm tối thế này bọn chúng lại có mặt tại đây. Chắc không có việc ngẫu nhiên đâu.

Bách Lý Hạc nói :

- Bọn này có mặt tại đây là do được bọn hắc y nhân ban nãy mời đến. Bọn chúng phục kín trong rừng, có ý đợi cho song phương giao chiến đến hồi kịch liệt sẽ xông ra ám toán phe thanh y. Không ngờ sự việc lại có dính dáng đến Quan lão ca. Bọn chúng thấy tình thế bất diệu, liền lảng lạng trốn đi. Khi đến khu vực trại của chúng ta, nhìn thấy những đồ vật sang trọng của công tử, tham tâm nổi lên, bọn chúng liền mò vào đánh cắp. Vừa lúc đó thì chúng ta về đến.

Lúc này, Giang Hoài Ngọc đưa mắt nhìn cỗ xe cùng những vật dụng khác. Chàng không ngờ rằng những thứ này lại có thể khiến cho một số người sinh lòng ham muốn và hành động bất lương. Dù không phải cố ý, song chàng lại cảm thấy mình cũng có một phần lỗi trong chuyện này. Chàng khe khẽ thở dài. Bách Lý Hạc luôn là người hiểu rõ tâm sự của chàng, liền nói :

- Công tử bất tất phải áy náy. Trong chuyện này công tử chẳng có lỗi gì cả. Nếu như bọn chúng là người lương thiện thì dù cho có lòng ham muốn cũng chẳng bao giờ lại có ý nghĩ đoạt lấy những vật chẳng phải của mình. Chỉ có bọn bất lương mới hành động chẳng kể đạo lý như thế mà thôi.

Đoạn lão lại nói :

- Chỉ vì mấy tên tiểu tặc này mà đã khiến cho công tử phải mất ngủ. Công tử sức khỏe không được tốt, cần nên ngủ cho đủ giấc. Giờ hãy nghỉ ngơi. Sáng mai chúng ta còn phải lên đường nữa.

Giang Hoài Ngọc nhìn bọn gian phi, hỏi :

- Còn bọn này mọi người định xử trí thế nào.

Bách Lý Hạc nói :

- Để bọn chúng lại cũng chẳng làm gì. Thôi thì hãy buông tha quách.

Đoạn lão đưa mắt nhìn Quan lão. Quan lão gật đầu nói :

- Tha bọn chúng cũng được.

Rồi lão vung chỉ giải huyết cho bọn chúng. Cả ba tên vừa mới ngơ ngẩn ngồi dậy thì Quan lão đã quát :

- Mau cút đi.

Câu nói này chẳng khác lệnh đại xá. Bọn chúng vốn đã được ném thủ đoạn của lão, nên chẳng đợi nhắc đến lần thứ hai đã vội chuồn thẳng. Còn mọi người thì đi ngủ. Và sáng hôm sau lại tiếp tục cuộc hành trình. Quan đạo vắng vẻ không người.

Con đường chạy dọc bờ sông, không phải là đường cái quan nên vắng khách lữ hành. Ở cạnh bên, dòng Trường Giang hùng vĩ nhưng êm đềm vẫn ngày đêm lững lờ xuôi chảy. Cổ nhân có câu :

“Vạn đại Trường Giang thủy,

Đông lưu diệc bất nhân.”

ngắm kỷ cũng hữu lý. Khác với Hoàng Hà hùng vĩ ở phía bắc, dòng Trường Giang hiền hòa hơn nhiều, ngày đêm xuôi chảy về đông, chở nặng phù sa bồi đắp cho vùng đất Giang Nam màu mỡ, vựa lúa của cả Trung Nguyên.

Mặt trời đã ngả bóng ...

Một cỗ xe lộng lẫy sang trọng đang lướt băng băng trên quan đạo, giống như dòng nước Trường Giang, cũng đang xuôi về phía đông. Mặc dù đường đất gập ghềnh mà xe vẫn êm ru như đang chạy trên đường bằng phẳng. Cỗ xe lại rất tiện nghi. Giang Hoài Ngọc ngồi trong xe cảm thấy vô cùng thoải mái. Suốt dọc đường đi, ba người bọn Quan lão lo lắng chăm sóc chàng rất chu đáo.

Xe đang chạy nhanh bỗng phải thắng gấp. Cỗ xe dừng lại đột ngột. Giang Hoài Ngọc lại bị hất tung về phía trước, cả người va vào thành xe đánh sầm một tiếng. Đã lâu rồi việc này chưa từng tái diễn. Không hiểu phía trước đang xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ lại có biến cố nữa sao.

Tuy trong lòng rất thắc mắc, song chàng không hỏi, vẫn tiếp tục ngồi yên trong xe. Vừa lúc đó, Quan lão đã lên tiếng cầu nhàu :

- Không biết kẻ nào lại bỏ một đồng cùi to tướng ngay giữa đường thế này. Thật là cản trở lưu thông quá đổi.

Lúc này, Ưông Triều và Bách Lý Hạc đang ở phía sau cũng đã nhìn thấy đồng cùi to tướng kia. Đồng cùi cao hơn trượng, rộng cũng khoảng chừng ấy, đã được buộc chặt kỹ lưỡng, và để ngay giữa đường đi. Người ngựa còn có thể nép sang bên mà đi qua được, nhưng đối với cỗ xe to lớn thì vô phương.

Ưông Triều và Bách Lý Hạc cùng nhảy xuống ngựa, tiến đến định dời đồng cùi ấy sang bên, lấy đường cho xe đi qua. Quan lão không thể đi làm việc này, bởi lão còn phải đánh xe. Nhưng ... Cả hai người họ bỗng ồ lên kinh ngạc.

Khí trời vẫn đang oi bức ...

Một cảnh tượng kỳ quái hiện ra trước mắt mọi người. Dưới bóng mát của đồng cùi to lớn kia, một lão tiều vận áo vải thô đã bạc màu vì sương gió đang ung dung nằm ngủ một cách ngon lành. Lão tiều mặt vuông tai lớn, râu ngắn bó cằm, tướng mạo quái đản, tuổi cũng đã quá lục tuần.

Nhìn thấy hiện trạng này, ngay đến một kẻ ngu ngốc cũng thừa hiểu lão tiều kia hẳn phải là một nhân vật không tầm thường. Nếu không phải là dị nhân ẩn sĩ thì cũng là bậc phong trần quái kiệt.

Bách Lý Hạc tiến đến bên cạnh lão tiều, cao giọng gọi :

- Lão tiên sinh. Lão tiên sinh. Mau dậy đi.

Mặc cho Bách Lý Hạc kêu gọi, lão tiều chỉ trở mình mà vẫn không thức giấc, lại còn lớn tiếng ngáy pho pho. Ưông lão và Bách Lý Hạc thúc thủ vô sách, đang ngẩn ngơ không biết phải nên hành động thế nào, thì Quan lão đã tức khí xung thiên, nhảy khỏi xe tiến tới xách lão tiều mang bỏ vào vệ đường.

Sau đó, Ưông lão và Bách Lý Hạc hợp nhau khiêng đồng cùi dời sang một bên đường. Hai người còn cẩn thận để đồng cùi xuống đất bên cạnh lão tiều sao cho lão vẫn nằm dưới bóng mát của đồng cùi.

Khi đã xong việc, Quan lão nhảy lên băng ghế phía trước cỗ xe, Ưông lão và Bách Lý Hạc cùng nhảy lên ngựa, định tiếp tục lên đường. Bỗng mọi người nghe có tiếng ngâm nga vọng vào tai :

“Vấn dư hà sự thê bích san,

Tiểu nhi bất đáp, tâm tự nhàn,

Đào hoa lưu thủy yếu nhiên khứ,

Biệt hữu thiên địa, phi nhân gian.”

Thanh âm không lớn, nhưng vọng vào tai mọi người nghe rõ mồn một, giống như có người đứng bên cạnh ghé sát vào tai ta mà nói chuyện. Đã biết lão tiều kia là một phong trần dị nhân, mọi người liền dừng lại, chờ xem lão còn định làm gì nữa. Giữa lúc đó, chợt lại nghe có tiếng lão lầm bầm :

“Đang ngủ ngon lành,

Ai đến phá ta,

Mau đến tạ tội,

Kèo ta chẳng tha.”

Giang Hoài Ngọc liền mở cửa xe bước xuống đất, tiến đến bên cạnh lão tiều, cúi xuống khẽ hỏi :

- Lão trượng. Tiểu sinh vì có việc gấp nên đã làm lỡ giấc ngủ của lão trượng. Chẳng hay lão trượng muốn tiểu sinh phải tạ tội như thế nào.

Giọng chàng trong trẻo trầm ấm, nho nhã chân thành, khiến ai nấy cũng khó mà giận được. Lão tiều lại lầm bầm :

“Bụng đói muốn ăn,

Miệng khát muốn uống,

Rượu ngon thịt béo,

Việc gì cũng xong.”

Giang Hoài Ngọc liền quay lại nhìn Quan lão, nói :

- Tiên sinh. Chúng ta dừng lại nghỉ ngơi nơi đây một lúc nên chẳng

Quan lão gật đầu nói :

- Thế cũng được.

Rồi lão đánh cỗ xe vào sát vệ đường, đoạn nhảy xuống đất, lấy từ thùng xe ra một tấm gấm đoạn quý giá tinh sạch đem trải lên một khoảng đất trống dưới tàn cây râm mát. Ông Triều và Bách Lý Hạc cũng cột ngựa vào một gốc cây, rồi lấy từ trong xe ra đủ loại đồ ăn thức uống, bày la liệt trên tấm gấm

Không cần nói đến thức ăn, chỉ riêng mùi hương của hảo tửu thượng phẩm cũng đã thơm nức mũi.

Lão tiều đang nằm ngủ, bỗng nhiên khịt mũi mấy cái. Mùi thơm của rượu và thức ăn từ xa bay đến đã làm lão không thể nào nhịn nổi, vội ngồi ngay dậy ngó lom lom. Giang Hoài Ngọc nói :

- Mời lão trượng cùng đến ăn uống với tiểu sinh cho vui.

Lão tiều mắt vẫn chăm chú nhìn đồ ăn thức uống, miệng nói :

- Đây là chú nhỏ mời lão chứ không phải lão đòi hỏi chú à nghe.

Giang Hoài Ngọc gật đầu nói :

- Vâng. Đây là do tiểu sinh mời lão trượng.

Lão tiều hớn hờ đứng phắt dậy, nắm tay Giang Hoài Ngọc, kéo chàng chạy lại chỗ Quan lão. Lão ngồi sà vào bên cạnh Bách Lý Hạc, đối diện với Quan lão, rồi kéo Giang Hoài Ngọc ngồi xuống bên cạnh. Lão cười hi hi nói :

- Ngon quá. Thơm quá. Lão phu không nhịn nổi nữa rồi, muốn đánh chén ngay. Các vị không thấy phiền chứ.

Quan lão cười nói :

- Không phiền. Công tử đã mời thì lão cứ việc ăn uống tự nhiên thoải mái. Khỏi cần phải khách sáo.

Lão tiều nhìn chung rượu, chép miệng nói :

- Chung rượu gì mà nhỏ quá. Uống chẳng đã tí nào. Mà thôi. Cũng đành phải dùng tạm vậy.

Rồi lão đưa tay bóc miếng thịt, tay kia cầm lấy vỏ rượu rót vào chung. Lão ngửa cổ uống một hơi ra chiều khoan khoái. Đoạn lão lại rót rượu vào một chung khác, đưa cho Giang Hoài Ngọc, cười nói :

- Chú nhỏ uống với lão phu một chung nghe.

Giang Hoài Ngọc lắc đầu nói :

- Tiểu sinh không uống được rượu, chỉ uống trà thôi. Lão trượng cứ việc ăn uống tự nhiên đi.

Lão tiều trợn mắt nhìn chàng :

- Chú nhỏ không biết uống rượu à. Sao mà kém cỏi thế.

Giang Hoài Ngọc chỉ mỉm cười không đáp. Nhưng rồi lão tiều lại quay sang lo việc ăn uống, mãi mê đến độ quên mất cả Giang Hoài Ngọc đang ngồi bên cạnh. Giang Hoài Ngọc ăn uống nhỏ nhẹ từ tốn, trái ngược hoàn toàn với phong cách ăn uống hùng hùng hổ hổ của lão tiều. Chàng cứ đưa mắt ngắm nhìn lão ăn uống, thỉnh thoảng lại khe khẽ mỉm cười.

Đến khi ăn uống đã no nê, lão tiều vỗ bụng đứng dậy, cười nói :

- Ăn uống đã no nê rồi. Giờ thì lão xin cáo từ đây. Chú nhỏ này. Hy vọng sau này chúng ta sẽ còn có dịp gặp lại.

Vừa nói lão vừa đi về phía đồng cùi. Bách Lý Hạc hỏi với theo :

- Lão tiên sinh. Chẳng hay lão tiên sinh xưng hô thế nào.

Lão tiều không nói không rằng, thẳng bước đi tới bên đồng cùi to tướng kia, nhấc bổng lên, vác trên vai, ghé góm thay sức lực của lão. Lão không quay nhìn lại, ung dung bước đi, miệng ngâm nga :

“Thúy trúc vân sơn địa,

Phong vân tuyết nguyệt thiên,

Dựa gốc tùng giờ vãn cò tiên,

Vầy tiệc cúc nghiêng bầu rượu thánh.

Khi thông thả nhất câu nhất vịnh,

Khách Lan đình con tỉnh con say,

Khúc cầm ca mài miệt canh chày,

Diu đặt đủ năm cung hòa nhã.

Của ưa thích sẵn sàng nơi thôn dã,

Đù tiêu dùng khắp xuân hạ thu đông,

Thành thoi gió mát trời trong,

Bức tranh sơn thủy một vùng cỏ hoa,

Thú này ai dễ hơn ta.”

Vai vác đồng cùi to tướng, thế mà lão tiều vẫn cứ rảo bước lướt đi băng băng, chẳng mấy chốc là đã mất dạng, chỉ còn lưu lại tiếng hát ngân nga trong gió thoảng. Bách Lý Hạc cứ tiếc là không kịp hỏi danh tính của lão tiều, mất đi cơ hội làm quen với bậc phong trần dị nhân.

Riêng Giang Hoài Ngọc, chàng đã có đôi chút ấn tượng đối với lai lịch của lão tiều. Trước khi lên đường, biểu ca chàng đã giới thiệu cho chàng biết lai lịch danh tính của một số ẩn sĩ kỳ nhân ở vùng này. Song chàng chưa thật nắm chắc nên cũng chưa tiện nói ra cho bọn Quan lão biết.

Nghỉ ngơi một chốc, rồi mọi người cũng thu dọn, tiếp tục cuộc hành trình. Cỗ xe lại lướt đi băng băng trên quan đạo.

Chiều hôm đó, đoàn xa mã đi vào một vùng sơn thủy hữu tình, phong cảnh thâm u tĩnh mịch.

Đường quan đạo quanh co. Một bên là sông nước, ba bề là cánh đồng bao la bát ngát, lúa xanh mơn mơn, một màu xanh xa tít chân trời. Ở xa xa, thỉnh thoảng lại điểm một vài vùng xanh thẫm nhô lên nổi bật giữa màu xanh của lúa non. Đó là những cánh rừng thưa nằm trên những ngọn đồi thoai thoải. Xung quanh thấp thoáng những mái nhà tranh của những xóm làng vùng quê yên tĩnh.

Giang Hoài Ngọc khẽ vén rèm ngắm nhìn cảnh sắc thiên nhiên tuyệt mỹ, bất giác ngây người. Cảnh làng quê mộc mạc bình dị, cảnh sông nước hữu tình đã khiến chàng bồi hồi trong dạ, lòng dâng lên một cảm giác khó nói bằng lời.

Uông lão lúc ấy đang cười ngửa đi bên cạnh cỗ xe, nhìn thấy dáng sắc của chàng, liền tươi cười hỏi :

- Công tử thấy thế nào. Cảnh sắc thiên nhiên thật đẹp phải không.

Giang Hoài Ngọc khe khẽ gật đầu. Bách Lý Hạc cười nói :

- Nếu như công tử đã thấy thích nơi này. Hay là chúng ta hãy cứ dừng chân nghỉ ngơi tại đây đi.

Quan lão ngồi phía trước cũng nói :

- Thế cũng được. Dù gì thì trời cũng đã sắp tối rồi. Ý công tử thế nào.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Cứ theo ý các vị tiên sinh đi. Tiểu sinh thì sao cũng được.

Quan lão liền cho xe dừng lại. Đậu xe vào sát vệ đường, đoàn lão mở thùng xe lấy tấm gấm ra trải lên trên bãi cỏ ven bờ sông, sau đó mới bày đồ ăn thức uống, chuẩn bị bữa ăn tối. Trong khi đi đường, Giang Hoài Ngọc đã mua rất nhiều vật dụng chất đầy trong thùng xe nên cuộc hành trình rất phong quang thoải mái.

Cùng lúc đó, Uông lão và Bách Lý Hạc theo lệ thường đi quanh một vòng lo việc cảnh giới, cũng như tìm chỗ dựng lều nghỉ qua đêm. Lều là để cho ba lão ngủ. Còn riêng Giang Hoài Ngọc, đương nhiên chàng ngủ bên trong cỗ xe.

Sau khi đã sửa soạn xong xuôi mọi thứ, ba lão cùng xúm lại chuẩn bị bữa ăn tối. Cả ba cũng khéo tay. Sau khi nổi lửa lên thì một lát sau là bữa ăn tối đã sẵn sàng. Giang Hoài Ngọc từ trên xe cũng bước xuống, đến ngồi chung với ba lão. Gió mát hiu hiu. Mọi người ăn uống nói cười rất vui vẻ.

Ăn uống mới được nửa chừng, mọi người chợt nghe như có tiếng hát văng vẳng từ xa đưa lại. Chú tâm lắng nghe thật kỹ, mọi người nhận ra đó là giọng ca ngẫu ngao của một lão già. Thanh âm hùng tráng đầy khí phách của một đấng trượng phu đang ẩn mình nơi thôn dã :

“Rượu một bầu thịt thơm một túi,

Góp gió trăng làm bạn với núi sông,

Núi kia tạc một chữ đồng,

Trăng kia có nhớ lão này hay chăng.

Như lão đây :

Đánh ba chén rượu khoan tay giã,

Ngâm một câu thơ vỗ bụng cười,

Cái công danh là cái nợ đời,

Đường thân lý, cát nhân chi đã vội,

Giắt lòng giang sơn vào nửa túi,

Rót nghiêng phong nguyệt cạn lưng bầu,

Cảnh cùng thông ai có bận chi đâu,

Mùi tiêu sái với trần gian dễ mấy.

Thơ rằng :

Hữu danh nhàn phú quý,

Vô sự tiểu thần tiên.

Đấng anh hùng yên phận lạc thiên,

So trời đất cũng nhất ban xuân ý ...

Ý. Hãy xem :

Rượu ở đâu mùi hương thoang thoang,

Khiến lão đây bụng dạ bỗng còn cao,

Vậy thì ta ... hãy đến đó mau mau,

Xin ít chén uống vào cho thỏa thích.”

Tiếng ca vừa dứt thì một lão già mặc áo vải thô, vai đeo cung tên, vác một con lợn rừng to tướng bỗng đột ngột xuất hiện như vừa ở dưới đất chui lên, đang rào bước tiến đến chỗ mọi người. Đoán chắc lão này hẳn cũng là một bậc phong trần dị nhân, Giang Hoài Ngọc liền đứng dậy vòng tay nói :

- Lão trượng. Nếu lão trượng không chê, xin mời lại đây uống vài chén.

Lão già đi sẵn cười hề hề nói :

- Chú nhỏ thật là lịch sự, đáng mến. Vậy thì lão đây không từ chối đâu đấy.

Vừa nói lão vừa rào bước tiến lại, miệng luôn cười hì hì. Phong cách nói chuyện của lão này cũng khá giống lão tiều hồi trưa, khiến Giang Hoài Ngọc chợt nghĩ đến mối liên hệ giữa bọn họ.

Lão già đã bước đến nơi. Mọi người liền ngồi sát lại nhường cho lão ta một chỗ trống. Lão ta chẳng hề khách sáo, ngồi ngay xuống, chụp lấy vò rượu, rót đầy chung, rồi đưa lên miệng ngửa cổ uống ừng ực. Lão lại uống thêm một chung nữa. Rồi lại chung nữa ... chung nữa ...

Lão đi sẵn uống liên tiếp hơn chục chung rượu. Khi ngẩng mặt lên, chợt nhận thấy Giang Hoài Ngọc đang nhìn lão mỉm cười, nụ cười trầm ấm dễ mến. Lão liền rót đầy vào hai chung, đưa một chung cho chàng, cười nói :

- Chú nhỏ hãy uống với lão một chung nhé.

Giang Hoài Ngọc lắc đầu nói :

- Tiểu sinh không uống được rượu, chỉ uống trà thôi. Lão trượng xin hãy cứ tự nhiên đi.

Lão già trợn mắt nói :

- Chú nhỏ đường đường là một đấng nam nhi mà lại không biết uống rượu ư. Sao lạ thế.

Lão đưa mắt ngắm nghía Giang Hoài Ngọc, nhìn ngang nhìn dọc một lúc, rồi lại cười hề hề nói :

- Lão xem chú nhỏ y hệt một nữ nhân đang cải dạng nam trang. Chú nhỏ là nam hay là nữ vậy hả.

Giang Hoài Ngọc chỉ mỉm cười không đáp. Hễ mà ai hỏi câu gì chàng không thể trả lời được thì chàng luôn đáp lại bằng nụ cười như thế. Lão già không hỏi nữa, quay sang chén thù chén tạc cùng ba người bạn Quan lão.

Giang Hoài Ngọc chỉ ăn được một ít là đã thôi. Bạn Quan lão đi với chàng bấy lâu, vốn đã quen với cách ăn uống nhỏ nhẹ của chàng nên không có ý kiến gì, vẫn tiếp tục đánh chén. Chỉ có lão đi sẵn là quay sang hỏi :

- Chú nhỏ sao ăn ít thế.

Giang Hoài Ngọc mỉm cười nói :

- Tiểu sinh đã thấy no rồi, muốn đi dạo một lát. Lão trượng hãy cứ tự nhiên cạn chung. Trong xe vẫn còn nhiều rượu lắm.

Lão đi sẵn tươi cười nói :

- Được được. Chú nhỏ từ từ nhé. Lão đã uống rượu của chú nhỏ thì phải có vật gì đền tạ mới được.

Giang Hoài Ngọc khẽ mỉm cười. Chàng từ từ đứng dậy, tay phe phẩy quạt, chậm rãi đi dạo dọc bờ sông. Lão đi sẵn cùng với Quan lão, Uống lão dường như hợp tính lắm, cùng nhau nhậu nhẹt rất say sưa. Chỉ riêng có Bách Lý Hạc là vẫn luôn chú ý quan sát tình hình xung quanh, đồng thời còn lo lắng cho Giang Hoài Ngọc.

Làn gió dịu mát từ giữa dòng thổi vào nhè nhẹ. Giang Hoài Ngọc xinh đẹp như ngọc, tà áo trắng tung bay phất phới, bạch ngọc phiến phe phẩy trên tay, phong thái thật là văn nhã cao quý.

Trên cao lá cây xào xạc, dưới sông sóng gợn lăn tăn. Bầu trời điểm mấy gợn mây. Giang Hoài Ngọc đứng bên bờ sông ngắm nhìn cảnh mênh mông sóng nước. Thi húng chợt đến, chàng khẽ cất giọng ngâm nga :

”Thiên sơn điều phi tuyết,

Vạn kính nhân tung diệt,

Cô chu tọa ngư ông,

Độc điệu hàn giang tuyết.”

Chàng vừa dứt tiếng, liền có giọng ca cất lên nối tiếp :

“Thuyền câu lão đậu bến tây,

Sông dài trời rộng tháng ngày linh đình.

Thấy rằng :

Xử thế nhược đại mộng,

Hồ vi lao kỳ sinh.

Kiếp phù sinh vinh nhục, nhục vinh,

Liếc mắt đám mây trôi mấy chốc.

Con tạo bắt bạc phơ râu tóc,

Suốt cuộc đời gánh nặng cả hai vai,

Mảnh áo tôi bao bọc lấy hình hài,

Ngoái nghìn dặm chẳng chôn chân ngựa Ký.

Thế mới hay :

Hiền ngu thiên tài tri thùy thi,

Phú quý bách niên năng kỷ hà.

Sống trên đời ai sánh được như ta.

Không âu lo, chẳng ưu phiền sự thế.

Tìm thú cũ hồi thăm sơn thủy,

Chén hoàng hoa ngồi lắng ngọn đông phong,

Thanh thoi một giấc trên sông,

Thả câu buông lưới ung dung một đời.”

Nối tiếp tiếng ca, giữa vùng sương khói trên sông, một chiếc thuyền câu từ từ hiện ra, lững lờ trôi trên sông vắng, và đang xuôi dòng từ từ đi đến. Trên thuyền, một lão ngư ông áo toi nón lá đang chậm rãi buông chèo. Lão ngư hình dung quắc thước, tướng mạo thanh cao, râu tóc bạc trắng như cước, trông lão giống hệt Khương Thái Công lúc còn ngồi câu bên sông Vị.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đến Giang Nguyên, Lão Ngư Giúp Sức Gặp Lãn Y, Liệp Lão Dung Mưu

Lại nói, trên dòng sông vắng bóng xuất hiện một lão ngư hình dung quắc thước, tướng mạo thanh cao, có phong thái của một bậc kỳ nhân dị sĩ. Lão ngư vừa cất giọng nghêu ngao vừa đẩy nhẹ mái chèo.

Lão đi sẵn đang ngồi uống rượu bỗng đứng cười rộ, lớn tiếng nói :

- Nay lão ngư. Lão đến muộn mất rồi. Rượu thịt ta đã ăn hết cả, không có dành phần cho lão đâu.

Lão ngư cười ha hả đáp :

- Liệp lão xưa nay nổi tiếng là tham ăn tham uống. Lão phu mà còn chờ đợi lão để dành phần cho chắc là phải chịu đói nhằn răng.

Vừa nói lão vừa đẩy mạnh mái chèo. Con thuyền rẽ sóng vun vút lao tới nhanh như tên bắn, chẳng mấy chốc là đã đến nơi. Lão ngư cho thuyền cập sát bờ, cột thuyền vào một bụi cây sát mé nước rồi nhảy lên bờ.

Bách Lý Hạc biết lão này cũng là một kỳ nhân dị sĩ, liền vội đứng dậy chấp tay vái chào, nói :

- Lão tiên sinh. Mời tiên sinh đến đây cùng cạn chén cho vui.

Lão ngư đưa mắt nhìn mâm rượu thịt đã voi nhiều, cười nói :

- Bấy nhiêu rượu thịt đó chẳng đủ để một mình Liệp lão bỏ bụng, đâu còn tới phiên lão phu được.

Bách Lý Hạc vội nói :

- Trong xe còn rất nhiều, để tại hạ đi lấy thêm.

Lão ngư xua tay nói :

- Thôi khỏi. Lão phu không uống đâu.

Đoạn lão chậm rãi bước đến chỗ Giang Hoài Ngọc đang đứng. Chàng mỉm cười khẽ hỏi :

- Lão trượng. Tiểu sinh xin thỉnh giáo tôn danh lão trượng.

Lão ngư cười nói :

- Công tử không nên quá khách sáo. Hãy cứ gọi lão phu là lão ngư được rồi. Phải chăng công tử ở họ Giang.

Giang Hoài Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Vâng ạ. Sao lão trượng lại biết tiểu sinh họ Giang.

Lão ngư cười nói :

- Chẳng phải lão phu tài giỏi gì đâu. Chẳng qua là sáng nay Bốc Toán Tử lão nhi có bói một quẻ, cho biết rằng sắp có một vị quý nhân họ Giang đến thăm. Công tử phong độ quý phái, hẳn phải là một bậc quý nhân. Vì thế mà lão phu đoán ngay rằng công tử phải ở họ Giang.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Không dám. Lão trượng đã quá lời rồi. Tiểu sinh thật không dám nhận. Vị Bốc Toán Tử tiên sinh đó quả là một bậc kỳ tài, đoán quẻ như thần. Tiểu sinh đúng là ở họ Giang, song danh Hoài Ngọc.

Lão đi sẵn đang đánh chén đằng kia chợt nói xen vào :

- Chú nhỏ hình dung, phong tư đã giống nữ nhân, ngay cả tên gọi cũng giống nữ nhân nốt. Hãy nói thật đi. Chú nhỏ là nữ cải nam trang phải không.

Giang Hoài Ngọc gượng cười, không biết phải nên trả lời như thế nào. Vừa hay, lão ngư cả cười nói :

- Liệp lão uống say rồi chỉ nói bậy thôi.

Lão đi sẵn tròn mắt hỏi :

- Ta nói bậy chỗ nào.

Lão ngư cười nói :

- Giang công tử phong tư tuấn mỹ quý phái, nghi biểu văn nhã phi phàm, kẻ thường tục không thể sánh được. Thế mà lão dám bảo là nữ cái nam trang. Chẳng phải nói bậy thì là gì.

Lão đi sẵn nghe nói thì bật cười khanh khách. Lão ngư lại quay sang Giang Hoài Ngọc, hỏi :

- Phải chăng công tử đang muốn đến Giang Nguyên.

Giang Hoài Ngọc khẽ gật đầu :

- Vâng ạ. Tiểu sinh định đến Giang Nguyên tìm Lân Y Trọng Nhân, nhưng lại không biết đường lối. May mà gặp được nhị vị đây.

Lão ngư lại hỏi :

- Sao công tử biết bọn lão phu là người ở Giang Nguyên.

Giang Hoài Ngọc mỉm cười nói :

- Tiểu sinh tuy kiến văn hạn hẹp, nhưng cũng nhận ra được nhị vị đây là Cô Sơn Liệp Ông và Dao Tuyền Ngư Phủ trong nhóm Giang Nguyên Bát Hữu.

Lão ngư gật mình nói :

- Bọn lão phu trước nay chỉ sống ở Giang Nguyên, ít khi giao thiệp với thế nhân, kẻ thường tục làm sao biết được. Công tử đã nhận ra được bọn lão phu, chắc cũng không phải là người ngoài.

Giang Hoài Ngọc chỉ khẽ mỉm cười. Lão ngư lại nói :

- Lão phu cũng sắp trở về Giang Nguyên. Nếu công tử muốn đến đó thì hãy xuống thuyền cùng đi với lão phu.

Giang Hoài Ngọc vòng tay nói :

- Tiểu sinh xin đa tạ lão trọng.

Rồi chàng lại ngáp ngừng nói :

- Ba vị tiền sinh cùng đồng hành với tiểu sinh cũng muốn đến đó.

Lão ngư gật đầu nói :

- Vậy thì tất cả hãy mau xuống thuyền đi.

Nói rồi lão quay mình đi về phía chiếc thuyền câu của lão. Giang Hoài Ngọc nhìn về chỗ mọi người đang nhậu nhẹt, gọi :

- Quan tiên sinh, Uông tiên sinh, Bách Lý tiên sinh. Vị lão trọng đây đã đồng ý cho chúng ta đi nhờ đến Giang Nguyên.

Mọi người nghe nói liền ngừng ngay việc ăn uống. Quan lão thu dọn mọi thứ, mang cất vào thùng xe. Đoạn lão ngán ngừ đứng nhìn cỗ xe, không biết nên phải xử lý thế nào. Gần đây chẳng có chỗ nào có thể gửi nhờ được.

Lão đi sẵn thấy vậy liền cười nói :

- Hãy cứ để cỗ xe và mấy con ngựa lại đây, không mất đâu.

Vừa nói lão vừa kéo Quan lão cùng đi xuống chiếc thuyền câu, không quên vác theo con lợn rừng săn được. Bách Lý Hạc và Uông lão cũng xuống theo. Lão ngư đã nhảy xuống thuyền từ trước. Lão kéo mạn thuyền cập sát bờ, giữ cho thuyền thật vững vàng để Giang Hoài Ngọc có thể dễ dàng bước xuống. Thấy lão đi sẵn cũng nhảy xuống thuyền, lão trừng mắt nói :

- Liệp lão. Lão cũng đi nữa sao.

Lão đi sẵn đưa tay xoa bụng, cười hề hề nói :

- Hôm nay ta ăn uống no nê, không muốn động thủ động cước, đành đi nhờ lão một chuyến. Yên tâm đi. Ta không để lão phải chịu thiệt thòi đâu. Lát nữa ta sẽ chia cho lão ít thịt rừng.

Lão ngư lắc đầu quầy quậy, nói :

- Không được. Lão phu không cần thịt rừng của lão. Lão mau rời khỏi thuyền ngay. Thuyền đã chờ quá tải rồi.

Quả thật thuyền nhỏ chở nặng nên nước đã mấp mé mạn thuyền, có thể chìm bất cứ lúc nào. Thuyền khẳm như thế mà đi trên sông thì thật là nguy hiểm. Nhưng lão đi săn vẫn cố cải buống :

- Thuyền tuy có khẳm thật đấy, nhưng đã chìm đâu nào.

Lão ngư nói :

- Nước đã mấp mé mạn thuyền, lão không thấy sao. Chỉ cần một con sóng nhỏ thôi thì cũng có thể làm chìm thuyền rồi. Chẳng lẽ lão muốn để cho các vị quý khách tắm nước sông hay sao.

Lão đi săn vẫn cố cải :

- Nhưng trên sông hiện đâu có sóng. Lão cho ta đi nhờ với. Tính tình Lăn lão đầu rất quái dị. Một mình lão không đối phó nổi đâu.

Lão ngư ngẫm nghĩ giây lát, rồi gật đầu nói :

- Được rồi. Lão muốn đi cũng được. Nhưng phải bỏ con lợn rừng lại trên bờ. Còn nếu không chịu thì cả lão và con lợn cùng lên.

Lão đi săn đưa mắt ngắm nhìn con lợn rừng một lúc, rồi đưa tay vuốt ve thân mình con vật, thờ dãi nói :

- Lợn rừng ơi là lợn rừng. Lão ngư này tính tình khó khăn quá. Chúng ta đành phải tạm xa nhau ít lâu vậy.

Đoạn lão vung tay ném con lợn rừng lên bờ. Tỷ lực của lão thật mạnh và chuẩn xác. Con lợn rừng nặng đến hơn trăm cân mà rơi xuống nhẹ nhàng bên cạnh cỗ xe song mã của Giang Hoài Ngọc, mà không gây ra một tiếng động nào. Cả bọn Quan lão ba người đều thẩn khảm phục công phu của lão đi săn.

Sau khi đã ném con heo rừng lên bờ, thuyền đã bớt khẳm một chút, song vẫn còn ở mức nguy hiểm. Lão ngư tháo dây buộc thuyền rồi buông mái chèo nhẹ nhàng khua nước cho thuyền rời khỏi bờ, sau đó mới chậm rãi bơi đi. Vì thuyền chở nặng nên lão không dám bơi nhanh.

Lão đi săn thấy thuyền đi chậm quá, nóng ruột thúc giục :

- Lẹ lên. Lẹ lên. Sao hôm nay tay chèo lão yếu thế.

Lão ngư cười nói :

- Lão không thấy thuyền đang chở nặng hay sao. Chỉ cần lão nhảy xuống sông cho thuyền bớt khẳm là lão phu có thể bơi nhanh liền hà.

Đương nhiên là lão đi săn chẳng hề muốn nhảy xuống sông một chút nào. Lão đảo mắt khắp một vòng, nhìn từng người trên thuyền, rồi quay nhìn xuống mặt sông, sau đó lại nhìn mọi người, đoạn hỏi :

- Các vị đều biết bơi cả chứ.

Quan lão và Bách Lý Hạc lăm nhăm gật đầu. Cả hai người đều thông thạo thủy tính. Riêng Uông lão cười nói :

- Lão phu tuy không thông thạo thủy tính, nhưng tự tin rằng cũng không đến nỗi phải chịu chết chìm.

Thấy Giang Hoài Ngọc vẫn chưa trả lời, lão đi săn nhìn chàng hỏi :

- Chú nhỏ này. Chú có biết bơi hay không. Hay bơi vì chú là nữ nhân nên không biết bơi.

Giang Hoài Ngọc gượng cười nói :

- Việc bơi lội thì ... nếu như tình thế cấp bách thì tiểu sinh cũng có thể bơi được.

Lão đi săn ngạc nhiên hỏi :

- Sao phải đợi đến khi tình thế cấp bách. Chẳng lẽ lúc thường chú nhỏ không thể bơi được hay sao.

Giang Hoài Ngọc khẽ lắc đầu, mặt có sắc buồn, buông nhẹ tiếng thở dài. Quan lão liền đỡ lời :

- Giang công tử sức khỏe hiện không được tốt cho lắm, không thể tùy tiện phát động chân lực được. Nếu không thì sinh lộ sẽ bị thu ngắn lại. Hiện giờ Giang công tử chỉ còn có thể sống được hơn một tháng nữa. Nếu như lại sử dụng chân lực thì từ kỳ sẽ càng đến sớm hơn.

Lão đi săn kinh ngạc nói :

- Có chuyện đó ư. Hóa ra vì thế mà chú nhỏ đến tìm lão Lăn đại phu đó à. Nhưng lão thấy chú nhỏ dường như đâu có mang bệnh. Đâu. Chú nhỏ mau đưa tay để lão phu xem mạch thử coi.

Giang Hoài Ngọc nhẹ nhàng đưa tay trái ra. Lão đi sẵn đón lấy tay chàng, ấn ngón tay vào kinh mạch, rồi bắt chợt thử người ra. Lão khẽ lẩm bẩm :

- Lạ quá. Xưa nay lão phu chưa từng thấy tình trạng kinh mạch nào lạ lùng như thế này bao giờ.

Lão ngư tay vẫn đều đặn buông chèo, miệng tươi cười nói :

- Lão đã uống rượu của Giang công tử rồi thì phải nghĩ cách giúp cậu ấy mới phải đạo chứ. Lão đã nghĩ ra được cách gì chưa.

Lão đi sẵn nói :

- Bệnh thế này may ra Lãn lão đầu có thể chữa được.

Lão ngư gật đầu nói :

- Thì lão phu cũng biết thế. Nhưng lão cũng thừa biết tính nết của Lãn lão đầu xưa nay rất quái dị, chẳng khác gì sư phụ của lão. Nếu mà lão ta không thích hay trong lòng không được vui thì cho dù bệnh nhân có chết ngay trước mặt, lão ta cũng không chịu chữa trị cho.

Lão đi sẵn ngẫm nghĩ giây lát, rồi đưa mắt nhìn Giang Hoài Ngọc với vẻ thương mến, an ủi :

- Chú nhỏ cứ yên tâm đi. Nếu lão ta mà dám từ chối không chịu chữa là lão phu sẽ thiếu trụi túp lều rách nát của lão ta ngay.

Giang Hoài Ngọc vội nói :

- Không nên. Không nên như thế. Tiểu sinh xin cảm tạ sự ưu ái của lão trượng dành cho tiểu sinh. Nhưng ... lão trượng cũng đừng nên vì tiểu sinh mà sinh hiềm khích với bằng hữu. Tiểu sinh ...

Lão đi sẵn ngắt lời :

- Chú nhỏ không cần phải áy náy vì chuyện ấy. Lãn lão đầu là bằng hữu của lão phu thì chú nhỏ cũng là tiểu hữu của lão phu vậy. Lão phu đã lên tiếng cậy nhờ mà lão ta vẫn không chịu chữa trị cho chú thì hóa ra lão ta đâu có coi lão phu ra gì. Lão phu việc gì phải nề mặt lão ta chứ.

Đột nhiên lão ngư lên tiếng :

- Sắp tới nơi rồi đó.

Mọi người phóng tầm mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy phía xa xa có một đám sương khói mờ mờ, ngoài ra không thấy có gì khác lạ. Có chăng chỉ có một điều khác lạ là tại sao giữa lúc trời đang nắng chang chang lại xuất hiện sương mù. Lão ngư giong tay trở vào đám sương khói, giải thích :

- Giang Nguyên nằm giữa đám sương mù kia. Sở dĩ có sương mù là do trận pháp của lão Bốc Toán Tử tạo ra.

Thuyền đi thêm chừng nửa khắc nữa thì đã đến mé ngoài đám sương mù. Ở xa chỉ thấy mờ mờ sương khói. Nhưng khi đến gần mới thấy đám sương mù này khá dày đặc, chìa ngón tay ra vẫn không trông thấy ngón. Lão ngư bơi thuyền thẳng vào bên trong đám sương mù dày đặc kia.

Bên trong sương khói mù mịt chẳng thể nào nhận ra phương hướng. Thế nhưng, lão ngư lại tỏ ra rất thành thạo đường lối, bơi thuyền lúc xuyên qua trái, khi rẽ sang phải, chợt tiến chợt lùi. Quanh co gần nửa canh giờ thuyền mới ra khỏi đám sương mù. Trước mắt mọi người hiện ra một bãi đất rộng lớn, tứ bề sông nước bao quanh. Bên trên có rừng có hồ, một màu xanh tươi mát mẻ, cây cỏ mọc đầy.

Tại một mũi đất nhô ra có bắc một chiếc cầu gỗ nhỏ xinh xinh. Ở nơi đây có đậu một dãy sáu chiếc thuyền nhỏ. Lão ngư cũng đưa thuyền cặp vào nơi đó. Rồi lão nhảy lên, lấy dây buộc thuyền vào thành cầu. Quan lão, Uông lão, Bách Lý Hạc và lão đi sẵn cũng lần lượt nhảy lên.

Trên thuyền chỉ còn lại một mình Giang Hoài Ngọc. Chàng ngần ngừ chưa bước bờ lên được. Chiếc thuyền quá nhỏ. Khi chàng vừa định đứng dậy thì thuyền cũng đã trôi thành như muốn lật úp, khiến chàng phải ngồi xuống trở lại. Sắc mặt chàng thoáng ửng hồng có vẻ ngượng ngùng.

Lão ngư mỉm cười an ủi :

- Không sao. Không sao. Công tử cứ ngồi yên đó.

Đoạn lão liền nắm dây kéo mũi thuyền cặp sát vào cầu bến. Lão đi sẵn cũng cúi xuống nắm chắc mạn thuyền, giữ thăng bằng để Giang Hoài Ngọc có thể bước lên bờ. Cả hai người họ đối với chàng thật chu đáo.

Sau khi tất cả đã lên bờ, lão ngư liền đi trước dẫn đường, đưa mọi người vào trong thôn. Nơi đây chỉ có tám nóc nhà mái tranh vách đất đơn sơ bình dị, nhưng xung quanh đều trồng hoa cỏ được cắt tỉa đều đặn đẹp mắt. Quanh thôn cây cối râm mát, không gian tĩnh lặng yên bình. Đứng là một chốn thế ngoại đào viên.

Lão ngư dừng chân trước một ngôi nhà cũng mái tranh vách đất, nhưng trước sân có bày nhiều khay, sàng chứa đầy thảo dược đang được phơi nắng. Nhà cửa ở đây đều không có hàng rào bao quanh.

Lão ngư tiến đến trước cửa, háng giọng gọi :

- Lăn lão đầu có nhà không. Có khách quý đến thăm.

Bên trong có tiếng nói vọng ra :

- Khách của ai thế. Nếu là khách của lão thì hãy đưa về nhà lão. Còn như nếu là khách của ta thì lão bảo họ về đi thôi. Ta đang bận, không tiếp khách.

Lão đi sẵn lúc ấy đang đứng phía sau lão ngư, nghe giọng lạnh nhạt của người trong nhà, tức mình quát lớn :

- Lăn lão đầu. Lão có chịu ra hay không. Hay là đợi lão phu châm lửa đốt nhà.

Tiếng bên trong lại vọng ra :

- Lão muốn đốt thì cứ đốt đi. Dù sao thì ngôi nhà này cũng đã quá cũ kỹ rồi. Ta đang định phá đi để dựng ngôi nhà mới đây.

Lão đi sẵn háng giọng nói :

- Lão đã nói thế thì lão phu động thủ đây. Nhưng ... Lão phu cũng chẳng muốn đốt nhà lão làm gì. Ngoài này có khá nhiều thảo dược, trông chừng mất quá. Hay là lão phu mang tất cả ném xuống sông nhè.

Người trong nhà quát :

- Đố lão dám.

Lão đi sẵn cười ha hả nói :

- Sao lão phu lại không dám kia chứ.

Đã nói là làm ngay. Lão đi sẵn vừa nói vừa ra tay thu gom mấy chiếc khay chứa đầy thảo dược xếp thành một chồng cao ngất, làm ra vẻ như định mang chúng quăng xuống sông thật.

Bỗng nhiên, hai cánh cửa của gian nhà mở toang, rồi một lão già xuất hiện ngay giữa khuôn cửa. Lão già khoảng sáu mươi tuổi, diện mạo thanh tao mà có uy, vận bộ lam y đã cũ như tinh sạch không một nếp nhăn, trên tay còn đang cầm cái cối tán thuốc. Lão lướt mắt nhìn mọi người, rồi lại chăm chú nhìn Giang Hoài Ngọc. Vẻ thanh tú tuấn mỹ của chàng khiến lão không ngớt khen thầm.

Thấy lão ta cứ nhìn chăm chăm Giang Hoài Ngọc, lão đi sẵn nói :

- Chú nhỏ này mắc bệnh, chỉ còn sống được chừng một tháng nữa thôi. Lão có chịu chữa trị giúp chú nhỏ này hay không.

Lão già kia chính là Lăn Đại Phu, hay còn gọi là Lăn Y Trượng Nhân, quắc mắt nhìn lão đi sẵn, trầm giọng hỏi :

- Lão nhờ ta hay ép buộc ta vậy.

Lão đi sẵn đột nhiên ôm luôn chồng khay cao ngất kia nhảy lùi ra sau mấy trượng, vừa cười vừa nói :

- Lão muốn nghỉ sao cũng được. Nhưng nếu như mà lão không chịu chữa bệnh cho chú nhỏ này là lão phu sẽ ném mấy cái khay thuốc này xuống sông liền.

Lăn Đại Phu suốt đời say mê nghiên cứu y thuật, đương nhiên xem thảo dược quý như tính mạng. Lão trừng mắt nhìn lão đi sẵn, rồi hừ lạnh nói :

- Được rồi. Mọi người vào trong nhà đi.

Rồi lão quay mình đi vào trong. Mọi người cũng lục tục theo sau. Lão đi sẵn để các khay thuốc lại chỗ cũ rồi cũng vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Lăn Đại Phu Kiến Tử Bất Cứu Định Ước Hẹn Tỷ Đấu Bị Thua

Lại nói, bị lão đi săn uy hiếp, Lân Đại Phu đành phải chịu nhượng bộ, mời tất cả vào nhà. Mọi người theo Lân Đại Phu đi vào nhà lão.

Lân Đại Phu lẳng lặng bước đi chẳng thèm nhìn ngó đến ai, xem chừng trong lòng vẫn còn đang tức giận. Mọi người đã biết tính khí thất thường của lão ta nên cũng chẳng tỏ vẻ gì là khó chịu. Lân Đại Phu đi trước, mọi người theo sau, cùng đi vào nhà. Lão đi săn vì phải còn sắp xếp lại các khay thuốc nên vào sau cùng.

Thảo đường của Lân Đại Phu được dựng theo lối ba gian hai chái, nhưng chỉ có gian giữa là to lớn rộng rãi nhất, chiếm đến hơn phân nửa diện tích ngôi nhà, và cũng chính là nơi làm việc của Lân Đại Phu.

Nơi đây bốn bề đều chất đầy thuốc, trong nhà đầy mùi dược thảo. Ngay chính giữa có đặt một cái lò đun thuốc. Một đồng nhi cốt cách thanh tú đang cầm cùi quạt lò. Nơi góc phòng có kê một chiếc bàn với sáu chiếc ghế, vừa đủ cho mọi người ngồi. Mọi người liền chia nhau ngồi xuống.

Lân Đại Phu bỏ mặc mọi người ngồi đó không lý gì đến, vẫn tiếp tục lo làm việc. Lão với tay lấy một nắm dược thảo cho vào cối rồi tán nhuyễn, sau đó lại lo trộn thuốc, sắc thuốc, pha chế, thỉnh thoảng lại sai bảo đồng nhi điều chỉnh ngọn lửa trong lò đun, thêm bớt cùi vào lò.

Lúc đầu, mọi người còn ngồi yên xem lão làm việc. Nhưng chỉ được một lát là lão đi săn lại cảm thấy sốt ruột, liền lên tiếng :

- Lân lão đầu. Đến khi nào lão mới chịu chữa trị cho chú nhỏ này đây. Nếu để lão phu sốt ruột thì sẽ khó thương lượng lắm đấy. Đến lúc đó thì ... Ô hô ai tai. Mọi sự rồi sẽ đổ vỡ tan tành hết cả.

Lân Đại Phu lạnh lùng nói :

- Tính khí của Liệp lão bao giờ cũng nóng nảy hơn người khác.

Rồi lão quay sang Giang Hoài Ngọc, trừng mắt nói :

- Mọi sự chỉ tại ngươi mà ra hết. Nếu không có ngươi thì lão phu đâu gặp phải những phiền phức như thế này.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu, khẽ nói với giọng buồn rầu :

- Tiểu sinh xin lỗi tiên sinh.

Giọng nói của chàng trầm âm hiền hòa, Lân Đại Phu chợt nảy sinh cảm giác thân thiện cảm mến. Lão không còn nhìn chàng bằng ánh mắt lạnh lùng như trước nữa. Bỗng nghe lão đi săn lớn tiếng nói :

- Chú nhỏ không cần phải xin lỗi lão ta. Nếu như mà lão ta không thể chữa khỏi được cho chú thì ...

Lân Đại Phu hừ lạnh hỏi :

- Thì lão sẽ làm gì.

Lão đi săn nói :

- Thì lão phu quyết sẽ ăn thua đủ với lão. Lão phu sẽ đốt bỏ chiếu bài của lão. Lão phu sẽ ném hết thảo dược của lão xuống sông. Lão phu sẽ ...

Lân Đại Phu cười nhạt ngắt lời :

- Thôi đủ rồi. Lão phu sẽ bắt tay chữa trị ngay bây giờ để lão khỏi phải sốt ruột. Nhưng lão cũng đừng làm ồn trong lúc lão phu chữa trị đấy.

Lão đi săn cười nói :

- Được rồi. Được rồi. Lão phu không làm ồn nữa là được chứ gì.

Lân Đại Phu đưa tay chỉ chiếc giường trúc kê ở góc nhà phía đối diện, nói với Giang Hoài Ngọc :

- Ngươi hãy nằm lên giường để lão phu chẩn mạch cho.

Giang Hoài Ngọc đáp “vâng” rồi đi sang bên chiếc giường trúc, nằm xuống. Lân Đại Phu bỏ cái cối tán thuốc lên bàn, rồi tiến đến bên giường, cầm tay Giang Hoài Ngọc bắt mạch. Đoạn, lão lại trầm tư hồi lâu.

Thấy Lân Đại Phu im lặng hồi lâu không lên tiếng, lão đi săn lại cảm thấy nóng ruột, liền lên tiếng hỏi :

- Thế nào. Lão xem có thể chữa trị được không.

Lân Đại Phu không kể gì đến câu hỏi của lão đi săn, chỉ khẽ ậm ừ, rồi quay sang nhìn Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Bệnh thể của ngươi là do việc không chữa trị được, đành phải cố gắng kéo dài sinh mạng mà thành ra thể này phải không.

Trình độ y thuật của lão quả cao thâm. Chỉ xem qua kinh mạch là đã nhìn ra vấn đề. Giang Hoài Ngọc khẽ gật đầu. Lão lại nói :

- Đầu tiên là nguoi thọ thương rất nặng, trên người mang rất nhiều thương tích do đủ loại vũ khí, quyền chưởng gây ra. Chắc chắn là nguoi đã từng bị rất nhiều người hợp công vây đánh, mà bọn này thuộc nhiều môn hộ khác nhau. Sau đó nguoi cố đào thoát, rồi lại bị đối phương truy đuổi rất quyết liệt, phải chạy suốt ngày đêm, không có thời gian dừng lại điều trị thương thế, ngay cả băng bó cũng không. Vết thương vì thế mà càng thêm trầm trọng. Lão phu nói không sai chứ.

Giang Hoài Ngọc lại gật đầu. Bọn Quan lão, và cả Liệp, Ngư đều gật mình. Đến lúc này bọn họ mới biết thực chất tình trạng thương thế của chàng. Tưởng tượng đến tình cảnh chàng phải trải qua lúc đó, bọn họ lại càng thêm thương cảm.

Lân Đại Phu lại nói tiếp :

- Sau đó nguoi gặp được một nhân vật có trình độ y thuật cũng khá. Vì vết thương đã trở nên quá trầm trọng, y không chữa khỏi được, nhưng cũng đã giúp kéo dài sinh mạng của nguoi thêm ba tháng nữa, rồi chỉ đường cho nguoi đến đây. Lão phu nói không sai chứ. Người đó là ai.

Giang Hoài Ngọc khẽ đáp :

- Tiểu sinh không biết. Tiểu sinh chỉ biết vị đó được mọi người gọi là Hồng Tổng quản mà thôi.

Lân Đại Phu lẩm bẩm :

- Hồng Tổng quản ư. Lão nào họ Hồng nhỉ. Lão ta là ai. Nếu biết lão phu thì chắc cũng chẳng phải là người lạ.

Lão đi sẵn nói xen vào :

- Mặc kệ lão ta là ai. Quan tâm đến chuyện đó làm gì cho mệt. Lão mau bắt tay chữa trị ngay đi.

Lân Đại Phu cao giọng nói :

- Lão phu không chữa.

Lão đi sẵn tròn mắt hỏi :

- Sao lại không chữa.

Lân Đại Phu đáp :

- Hắn bị nhiều người vây đánh mà vẫn còn có thể đào thoát được chứng tỏ công phu không phải tầm thường. Lão cũng đã biết rồi. Xưa nay lão phu không chữa trị cho những người trong giới võ lâm.

Lão đi sẵn nói :

- Cứ kể như chú nhỏ này là người thân của lão phu đi. Lão vì lão phu mà chữa trị. Việc này chẳng liên quan gì đến giới võ lâm.

Lân Đại Phu vẫn cố chấp lắc đầu :

- Lão phu đã nói không chữa là không chữa.

Giang Hoài Ngọc nhận thấy hai lão tranh luận đã có phần gay gắt, chàng liền khẽ thở dài, nói :

- Tiểu sinh thật sự không phải là người trong giới võ lâm. Tiểu sinh cũng chưa từng bái sư học võ, ngày trước chỉ có theo mấy vị phu tử học thi thư thôi. Chút ít võ công của tiểu sinh đây là học trong những lúc rảnh rỗi, xem như giải trí vậy thôi, trừ lúc bị vây đánh lần đó, trước nay chưa từng dùng đến. Và tiểu sinh cũng chỉ mới rời nhà được hơn tháng nay mà thôi.

Lân Đại Phu nhếch môi cười nhạt nói :

- Lời nói của nguoi khó tin lắm. Lão phu không sao tin được.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu, vẻ mặt buồn buồn, nói khẽ :

- Những gì tiểu sinh nói đều là sự thật.

Chừng như bị vè u sầu của Giang Hoài Ngọc làm cho động lòng, Lân Đại Phu trầm ngâm nghĩ ngợi giây lát, rồi nói :

- Được rồi. Lão phu cũng muốn biết chút ít võ công học trong lúc rảnh rỗi của nguoi là thế nào. Giờ chúng ta hãy ước định thế này. Nếu như nguoi có thể đánh bại được lão phu thì lão phu sẽ chữa trị cho.

Lão đi sẵn vừa nghe nói vậy, lập tức lớn tiếng bài bác :

- Không được. Tỉnh vậy không được. Chẳng công bằng chút nào hết. Lăn lảo đầu sao không biết giữ sĩ diện, lại đòi tỷ đấu với một chú nhỏ bị trọng thương sắp chết. Có giỏi thì lảo hãy tỷ đấu với bọn lảo phu một trận.

Lăn Đại Phu lạnh lùng hỏi :

- Lảo tin chắc là có thể thắng được lảo phu ư. Chưa chắc đâu đấy.

Lảo đi sẵn chỉ đợi lảo thốt ra câu này, liền nói ngay :

- Lảo còn biết nói câu đó ư. Lảo đã biết như vậy mà sao còn đòi chú nhỏ kia phải đánh thắng được lảo. Hừ hừ. Nếu lảo phu cùng lảo ngư hợp nhau vậy đánh lảo, tin chắc lảo vô phương đương cự. Lảo liệu hồn đấy.

Lăn Đại Phu hỏi :

- Các người định hai người đánh một ư.

Lảo đi sẵn nói :

- Sao lại không được. Bọn lảo phu cũng chỉ bắt chước lảo mà thôi. Lảo đã đòi tỷ đấu với chú nhỏ kia. Chuyện ấy nghe còn vô lý hơn cả chuyện bọn lảo phu hai người vậy đánh lảo nữa ấy chứ.

Bỗng từ bên ngoài có tiếng cười nói vọng vào :

- Sao lại hai người. Còn lảo phu đây nữa chứ.

Lăn Đại Phu cau mày hỏi :

- Lảo Tiều. Lảo cũng định xen vào vụ này nữa sao.

Từ bên ngoài bước vào một lảo nhân mặc áo vải bạc màu, mặt vuông tai lớn, râu ngắn bó cằm, tướng mạo quắc thước, tuổi cũng đã quá lục tuần. Hóa ra đó chính là lảo tiều mà bọn Giang Hoài Ngọc đã gặp dọc đường, và còn mời lảo ăn uống nữa. Lảo tiều đưa mắt nhìn Giang Hoài Ngọc, cười nói :

- Chú nhỏ. Chúng ta lại gặp nhau.

Lảo đi sẵn hỏi :

- Lảo tiều. Lảo đã gặp chú nhỏ này rồi ư.

Lảo tiều cười đáp :

- Đâu chỉ gặp không thôi. Chú nhỏ này còn có lòng tốt mời lảo phu ăn uống một bữa no say nữa đấy.

Lảo đi sẵn nói :

- Lảo đã uống rượu của chú nhỏ này rồi thì nên nghĩ cách gì đó giúp chú nhỏ mới phải đạo.

Lảo tiều cười hi hi nói :

- Lảo phu cũng nghĩ vậy nên mới đến đây đây.

Đoạn lảo quay sang Lăn Đại Phu, cười nói :

- Lảo hãy liệu mà làm. Việc hôm nay mà giải quyết không xong, lảo khó thoát khỏi độc thủ của bọn lảo phu đó.

Lăn Đại Phu cau mày, nói :

- Thôi được rồi. Lảo phu chịu thua mấy lảo. Chúng ta hãy giới hạn chiêu số là năm mươi chiêu. Sau năm mươi chiêu, nếu mà chú nhỏ này không bại thì xem như lảo phu thua cuộc. Lảo phu sẽ chữa trị cho.

Lần này, lảo không để cho ba lảo Liệp, Ngư, Tiều kịp lên tiếng bàn cãi, đã quay sang nhìn Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Ngươi thấy thế nào. Năm mươi chiêu được chứ.

Giang Hoài Ngọc gật đầu khẽ nói :

- Tiểu sinh cũng không biết thế nào. Nhưng tiểu sinh sẽ cố hết sức mình.

Lão đi sẵn nói :

- Nếu chú nhỏ không đánh nổi thì lão phu sẽ tiếp tay cho. Lăn lảo đầu đã không biết điều thì lão phu cũng chẳng cần phải khách sáo với lão.

Lăn Đại Phu chẳng thèm để ý đến những lời nói của lão đi sẵn, quay sang bảo Giang Hoài Ngọc :

- Chúng ta ra ngoài tỷ đấu mấy chiêu.

Nói xong là lão đã quay lưng đi ra ngoài ngay. Giang Hoài Ngọc cũng ngồi dậy, bước xuống giường, đi theo ra ngoài. Mọi người cũng đều theo ra cả. Lão Ngự đi sát bên Giang Hoài Ngọc, khẽ hỏi :

- Công tử nhắm có thể đương nổi không. Lăn lảo đầu công phu khá lắm đó.

Giang Hoài Ngọc đáp :

- Tiểu sinh cũng không biết nữa. Nhưng sự đã vậy rồi, tiểu sinh cũng đành phải cố gắng hết sức mình, được tới đâu hay tới đó thôi.

Lão Ngự nói :

- Nếu công tử không đương lại thì bọn lão phu sẽ tìm cách khác, đến khi nào Lăn lảo đầu chịu chữa cho công tử mới thôi.

Giang Hoài Ngọc xúc động nói :

- Các vị tốt với tiểu sinh quá. Tiểu sinh vô cùng cảm kích.

Lão Ngự nói :

- Có gì đâu. Công tử đừng nên khách sáo như vậy.

Lúc này đã ra đến bên ngoài. Mọi người thấy Lăn Đại Phu đang đứng bên trái khoảng sân rộng trước nhà. Đồng thời, từ những gian nhà xung quanh lại có thêm mấy nhóm người đang rào bước đi đến.

Những người này là thôn dân ở đây, tổng số có khoảng năm mươi người. Bọn họ nghe tin sắp có cuộc tỷ đấu giữa Lăn Đại Phu và Giang Hoài Ngọc nên kéo nhau đến xem. Ở nơi đây rất ít khi có những cuộc náo nhiệt như lúc này.

Đến nơi rồi, tất cả họp nhau thành từng nhóm đứng vây quanh chuẩn bị xem cuộc tỷ đấu. Trong số đó có ba lão ông và một lão bà tiến ra, đi về phía ba lão Liệp, Ngự, Tiểu hoi han sự tình. Rồi bảy người họ xúm lại thì thăm bàn tán với nhau.

Bảy người này cùng với Lăn Đại Phu là những nhân vật đứng đầu nơi đây. Toàn thôn chỉ có tám nhà, và thôn dân đều là môn hạ của tám người bọn họ. Tám người này họp nhau thành nhóm Giang Nguyên Bát Hữu, gồm :

Hoa Nguyên Sô Lão (lão già cắt cỏ – chăn nuôi)

Cô Sơn Liệp Ông (lão đi săn)

Dao Tuyền Ngự Phu (lão ngự phủ)

Bích Lâm Tiểu Tẩu (lão tiểu phu)

Tầm Tang Mỗ Mỗ (lão bà trồng dâu, nuôi tầm)

Tịch Điền Nông Phu (lão nông)

Lăn Y Trượng Nhân (lão đại phu)

Thảo Đường Bốc Sư (lão bói toán).

Trong số họ, người cao tuổi nhất là Hoa Nguyên Sô Lão, đã gần cửu thập, và người nhỏ tuổi nhất là Thảo Đường Bốc Sư thì cũng đã quá lục tuần. Và vị trưởng thôn ở đây chính là Sô Lão.

Thấy mọi người kéo đến đông đảo, tụ tập bàn tán ồn ào, Lăn Đại Phu có vẻ nóng ruột. Lão nhìn Giang Hoài Ngọc gọi :

- Mau lên đi. Còn chờ gì nữa.

Giang Hoài Ngọc từ từ tiến ra. Mọi người đang cười nói ồn ào đều bỗng dưng im tiếng, chờ đợi xem cuộc tỷ đấu. Toàn trường im phăng phắc, chỉ còn nghe thấy những tiếng bước chân nặng nề của Giang Hoài Ngọc. Thấy dáng vẻ chàng như vậy, mọi người đều thầm lo lắng cho chàng.

Nhưng lạ thay, Giang Hoài Ngọc không đi đến chỗ Lăn Đại Phu mà lại đi khá xa về phía bên phải, cách chỗ Lăn Đại Phu ít nhất cũng bốn năm trượng.

Khoảng cách xa như vậy thì làm sao mà tỷ đấu quá chiều. Mọi người thấy vậy đều rất ngạc nhiên. Và cả Lân Đại Phu cũng vậy. Lão rất thắc mắc, vội hỏi :

- Người định làm gì vậy.

Lúc này, Giang Hoài Ngọc đã đứng lại. Chàng quay lại nhìn về phía Lân Đại Phu, vòng tay nói :

- Tiểu sinh xin thất lễ.

Chàng vừa dứt lời, hữu thủ đã giơ lên, vẽ nên một vòng tròn trong không khí. Đoạn chàng co ngón tay lại, búng nhẹ. Ngay tức khắc, một luồng ngân quang từ tay áo chàng bay ra, nhắm thẳng Lân Đại Phu lao vút tới nhanh như tên bắn. Lân Đại Phu giật mình kinh hãi, không tưởng sẽ như vậy, vội vận hết nội lực lên song thủ, vung chưởng đánh ra, đẩy bật luồng ngân quang trở lại.

Khi ấy, chỉ thấy Giang Hoài Ngọc giờ ngọc thủ về nửa vòng tròn, thu luồng ngân quang trở lại, cầm trên tay. Mọi người trở mắt nhìn vào vật đang trên tay chàng. Hóa ra đó là một thanh tiểu ngân kiếm tỏa sáng lấp lánh. Tất cả đồng ồ lên kinh ngạc, rồi lớn tiếng hoan hô, reo hò cổ vũ cho Giang Hoài Ngọc.

Bỗng nhiên, Hoa Nguyên Sô Lão biến sắc, bật thốt :

- Thánh cung ngự bảo.

Nghe nhắc đến “Thánh cung”, bọn Ngư, Tiểu đều kinh hãi, song còn chưa kịp hỏi lại thì ngoài kia Giang Hoài Ngọc lại bắt đầu xuất thủ.

Chàng xoay nhẹ bàn tay vẽ thêm một vòng tròn nữa, thanh tiểu ngân kiếm đã rời khỏi tay chàng, bay ra luôn, tạo thành một vầng ngân quang lấp lánh chiếu ngời. Thanh tiểu kiếm như con thần long, rất nhanh nhẹn bay qua lượn lại, và ở trên không trung phi xuống tấn công Lân Đại Phu.

Mỗi lần Giang Hoài Ngọc co ngón tay búng ra là thanh tiểu kiếm lại biến thế một lần. Và chàng co tay búng liên tục như đang gảy đàn, nên thanh tiểu kiếm cũng liên tục lao xuống tấn công tới tấp, khiến cho Lân Đại Phu cũng phải đỡ tả chống hữu rất là mệt nhọc, chẳng kịp ngơi tay.

Lân Đại Phu thấy Giang Hoài Ngọc thi triển môn tuyệt kỹ Ngư Kiếm thuật thì trong lòng đã rất kinh hãi, thầm nghĩ rằng cuộc tỷ đấu này lão khó thắng nổi. Nhưng lão không muốn để mất hết tên tuổi nên nhất quyết không chịu nhận bại. Lão liền vận hết chân nguyên, dồn nội lực vào song thủ, chờ khi thanh tiểu kiếm lao xuống là lại phóng chưởng đánh bật lên. Lão thầm hy vọng Giang Hoài Ngọc sẽ sớm kiệt lực, bởi dùng khí ngự kiếm sẽ hao tổn rất nhiều hơi sức.

Lân Đại Phu đã khổ luyện mấy chục năm nên công lực rất thâm hậu. Mỗi khi lão phóng chưởng đánh bật thanh tiểu kiếm trở lên là có kèm theo tiếng gió rít vù vù, hàn phong lạnh buốt tỏa ra, cát bụi bốc mù mịt. Những người quan chiến đã phải lùi về phía sau mấy trượng mới khỏi bị chưởng phong quét trúng.

Song phương vẫn cứ tiếp tục cầm cự với nhau như thế. Nhất thời Giang Hoài Ngọc không làm gì nổi Lân Đại Phu. Song ngược lại, Lân Đại Phu cũng vô phương phản kích. Trận đấu đang ở thế cân bằng.

Tỷ đấu một hồi, Lân Đại Phu đã biến sắc mặt, trên đỉnh đầu có làn hơi trắng bốc lên nghi ngút. Và Giang Hoài Ngọc trên trán cũng đã rịn mồ hôi.

Những người đứng xem quanh đó cũng đang đứng chờ người ra như pho tượng. Vì từ trước đến giờ chưa người nào được chứng kiến một trận đấu kỳ lạ như thế này. Nếu như không chính mắt nhìn thấy mà chỉ được nghe kể lại, chắc không một ai tin được rằng đây lại là sự thật.

Nhưng cũng có một người tuy cũng đang xem rất mê mải, mà vẫn không quên phận sự của mình. Đó chính là Liệp lão. Lão vừa quan sát trận đấu vừa lớn tiếng đếm :

“ ... hai, ba, bốn, năm, ...

... mười hai, mười ba, mười bốn, ...

... ba mươi bảy, ba mươi tám, ba mươi chín, ...

... bốn mươi bảy, bốn mươi tám, bốn mươi chín, năm mươi.”

Đếm đến năm mươi, lão vội quát lớn :

- Đủ rồi. Đã đủ năm mươi chiêu rồi. Hai người mau dừng tay lại.

Lân Đại Phu và Giang Hoài Ngọc đồng ngừng tay. Mọi người, trừ Lân Đại Phu, đều thở phào nhẹ nhõm. Tiếng hoan hô nổi lên như sấm dậy. Nhiều người chạy đến định công kênh Giang Hoài Ngọc. Nhưng ...

Sắc diện Giang Hoài Ngọc đột nhiên tái nhợt hẳn đi. Và rồi ... chàng ngã lảo ra bất tỉnh.

Chương 22: Đất Giang Nguyên Thiếu Quân Khỏi Bệnh Tường Sự Thể Hào Kiệt Đau Lòng

Lại nói, Giang Hoài Ngọc gắng gượng chi trì với Lân Đại Phu được năm mươi chiều, vừa đủ để thắng cuộc. Và rồi, vì dùng sức quá độ, chàng không chống đỡ nổi, mê man đi, và không còn biết gì nữa.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Chàng ở trong tình trạng mê man không biết đã bao lâu rồi.

Toàn thân chàng nóng như lò lửa, mồ hôi toát ra đầm đìa, miệng ráo môi khô, sự khó chịu tưởng khó chịu đựng nổi.

Sau lúc nóng lại đến con lạnh. Chàng cảm thấy rét rung người. Trong các kinh mạch, tưởng chừng như huyết dịch đông lại thành băng. Rồi cứ luân lưu như thế, hết con nóng lại đến con lạnh, hết lạnh rồi lại nóng ran.

Trong lúc mơ màng, chàng cảm thấy có rất nhiều người qua lại trước mặt chàng, nói gì đó với chàng. Nhưng chàng lại chẳng nghe thấy một lời nào. Chàng muốn kêu lên mà không sao thốt ra lời được.

Có lúc, chàng thấy trước mắt mình sáng lóa, có lúc lại tưởng chừng như tối đen. Chàng không còn cảm nhận được là ngày hay đêm. Đôi khi chàng lại cảm nhận có ai đó cho chàng ăn uống thứ gì đó.

Chàng ở trong tình trạng mộng lung như thế không biết đã mấy ngày.

Một hôm, chàng cảm thấy trán mình mát rượi, rồi ngửi thấy có mùi hương thoang thoảng đưa đến. Chàng từ từ mở mắt ra.

Đầu tiên, chàng thấy một ngọn bạch lạp đang cháy, ánh sáng lung linh. Rồi chàng lại nghe thấy một thanh âm nhẹ nhàng lọt vào tai mình :

- Công tử tỉnh lại rồi ư.

Chàng đưa mắt nhìn về hướng thanh âm vừa phát ra, thì thấy Lân Đại Phu đang đứng bên cạnh chiếc giường trúc mà chàng đang nằm. Lúc này, lão cũng vận bộ thanh y, nhưng rất mới, sắc diện không còn vẻ lạnh lùng như lúc trước nên trông lão có dáng vẻ hiền từ phúc hậu của một bậc lương y. Trên tay lão đang cầm một chiếc chén ngọc. Chàng ngơ ngác nhìn lão.

Lân Đại Phu cúi xuống đỡ chàng ngồi dậy, rồi đưa chiếc chén ngọc cho chàng, mỉm cười nói :

- Công tử hãy uống đi. Đây là Thánh cung linh dược, rất tốt cho sức khỏe của công tử.

Giang Hoài Ngọc đưa tay nhận lấy chiếc chén ngọc, khẽ cúi đầu nói :

- Đa tạ tiên sinh.

Đoạn chàng bưng chén uống một hơi cạn sạch. Người ta thường nói : “thuốc đắng dã tật”. Nhưng loại thuốc này lại chẳng đắng một chút nào mà còn có hương vị ngọt ngào thơm tho vô cùng. Chàng vừa uống vào là đã thấy có một luồng hơi lạnh chạy khắp toàn thân, khoan khoái vô kể.

Uống xong chén thuốc, chàng liền hướng vào Lân Đại Phu chấp tay vái tạ. Nhưng lão đã vội xua tay, tươi cười nói :

- Trong việc chữa trị cho công tử, lão phu chỉ góp chút công sức thôi, không dám nhận công. Công tử phải cảm tạ chúa thượng mới đúng.

Giang Hoài Ngọc vô cùng kinh ngạc, vội hỏi :

- Chúa thượng đã chữa trị cho tiểu sinh ư.

Lân Đại Phu gật đầu nói :

- Công tử đến hôm trước là hôm sau chúa thượng đến nơi. Chúa thượng rất quan tâm đến công tử. Người đã thân hành chữa trị cho công tử đấy.

Chỉ trải qua mấy ngày gần gũi biểu ca Giang Thừa Phong cũng đã đủ giúp cho chàng hiểu chúa thượng là nhân vật thế nào. Chúa thượng là nhân vật truyền kỳ, đứng đầu thiên địa bách thần, cai quản cả bát phương tứ hải, về địa vị trong hoàn vũ chỉ đứng dưới Đức điện hạ chí tôn mà thôi.

Thật ra thì giữa chúa thượng và chàng cũng có chút duyên nguyên. Môn Ngự Kiểm thuật mà chàng vẫn sử dụng chính là tuyệt kỹ của chúa thượng. Thanh

tiểu ngân kiếm chàng vẫn cất trong tay áo vốn cũng là của chúa thượng đã ban cho biểu ca của chàng, và rồi biểu ca của chàng đã mang tặng lại cho chàng.

Lân Đại Phu lại nói :

- Lúc trước lão phu tưởng đâu phải mất mấy tháng công tử mới có thể bình phục được. Nhưng nay mới chỉ có năm ngày mà công tử đã hồi tỉnh rồi. Y thuật của chúa thượng thật thần diệu. Chỉ cần công tử nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thêm vài ngày nữa là có thể hoạt động bình thường như trước được.

Lão quay người đặt chiếc chén không lên bàn, đoạn quay lại cười nói :

- Không ngờ công tử lại thuộc dòng vương giả, địa vị tôn quý. Nếu như công tử chịu nói ra lai lịch thân thế thì đâu có xảy ra nhiều chuyện rắc rối thế này.

Thấy Giang Hoài Ngọc ngần người lộ vẻ ngạc nhiên, lão mỉm cười nói tiếp :

- Lão phu không hiểu lai lịch của công tử nên mới bày ra cái trò đánh cuộc đó. Công tử đã là truyền nhân của chúa thượng, lại sử dụng Thánh cung ngự bảo, lão phu thua là phải. May mà đã không xảy ra điều gì đáng tiếc, nếu không, lão phu thật không thể gánh vác nổi trách nhiệm.

Giang Hoài Ngọc lại càng thêm sững sờ. Thanh tiểu ngân kiếm thì đúng là Thánh cung ngự bảo rồi. Còn chàng mà lại là truyền nhân của chúa thượng ư. Chàng ngần ngừ giây lát, rồi áp ứng hỏi :

- Sao tiên sinh bảo tiểu sinh là truyền nhân của chúa thượng.

Lân Đại Phu cười nói :

- Thì chúa thượng bảo thế mà. Nếu không phải thế thì việc gì chúa thượng phải ngự giá đến đây chữa trị cho công tử.

Ngừng lời giây lát, đoạn lão lại bảo :

- Chúa thượng lo cho công tử lắm đấy. Để chữa trị cho công tử, Người đã thức suốt một ngày một đêm cơ đấy.

Những việc ấy càng làm cho Giang Hoài Ngọc thêm kinh hãi. Chàng ngần ngừ giây lâu, rồi mới ngập ngừng hỏi :

- Hiện giờ ... hiện giờ chúa thượng đang ở đâu ạ.

Lân Đại Phu mỉm cười nói :

- Công tử cứ yên tâm nghỉ ngơi đi. Khi nào công tử đã thật sự khỏe hẳn thì chúa thượng sẽ đến thăm công tử.

Lão đỡ chàng nằm xuống giường, kéo tấm chăn gấm đắp lên người chàng rồi mới đi ra ngoài. Chàng cảm thấy trong người hiện rất sáng khoái, tâm trí minh mẫn, rất muốn ra ngoài đi dạo một vòng. Nhưng Lân Đại Phu đã bảo chàng phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Lời nói của lương y, chàng không dám làm trái, đành chịu nằm yên trên giường mà nghĩ về những chuyện đã qua.

Lân Đại Phu nói chúa thượng đã bảo chàng là truyền nhân của Người, như vậy chắc là không sai. Vậy là hiện giờ thân phận chàng lại càng tôn quý thêm một tầng. Chàng đã là người của “Thiên hạ đệ nhất thế tộc”, là biểu đệ của một vị nhất đẳng đại vương. Nay lại được chúa thượng nhận là truyền nhân của Người. Trở thành truyền nhân của chúa thượng, địa vị chàng không kém hàng vương tước.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, chàng lại không khỏi ngẩn ngơ. Số mệnh có quá ưu ái chàng không. Chàng phải hỏi lại chúa thượng mới được.

Gió nhẹ nhẹ thổi. Sóng gợn lăn tăn.

Cành lá xào xạc. Chim kêu ríu rít.

Trên không trung, vài đám mây lững lờ, đôi cánh nhạn chao lượn. Một đàn chim đang sải cánh bay về phương Bắc.

Trong một ngôi tiểu đình nằm sát mé nước có hai chàng bạch y công tử đang cùng ngồi trò chuyện. Cả hai đều rất mực anh tuấn. Tà áo tung bay phất phới trong gió. Phong thái thật tiêu sái tuấn mỹ.

Hai người chính là Bạch Thiếu Lăng và Giang Hoài Ngọc.

Bạch Thiếu Lăng tay mân mê chung trà, đang chăm chú lắng nghe Giang Hoài Ngọc thuật lại những tình huống mà chàng đã gặp phải trong thời gian qua, bắt đầu từ lúc chàng mới bước chân vào Trung Nguyên cho đến khi gặp được Bạch Thiếu Lăng tại đất Giang Nguyên này.

Sau khi đã nghe hết câu chuyện của Giang Hoài Ngọc, Bạch Thiếu Lăng trầm tư giây lát, mới hỏi :

- Hải tử có biết nguyên nhân vì sao mà bọn người võ lâm lại hợp nhau vây đánh hải tử hay không.

Giang Hoài Ngọc khẽ đáp :

- Dạ. Vì bọn họ cho rằng thần đang giữ quyền “Vô Tự Thiên Thư” nên mới hợp nhau vây đánh thần, hầu đoạt lấy kinh sách.

Bách Thiếu Lăng nói :

- Chuyện đó ai cũng biết cả. Vấn đề chính là kẻ nào đã phao tin nhằm hãm hại hải tử kia. Hắn là ai. Hải tử có biết không.

Đây chính là vấn đề mà Giang Hoài Ngọc quan tâm nhiều nhất. Trước nay, chàng đã nhiều lần cố vắt óc suy đoán mà vẫn không sao nghĩ ra được có kẻ nào đó lại thù hận chàng đến mức ấy. Từ bé đến giờ chàng chỉ luôn ở trong cung, và đâu có gây thù chuốc oán với ai. Chàng vội hỏi :

- Chúa thượng. Kẻ đó là ai vậy ạ. Thần nghĩ mãi mà vẫn không sao nghĩ ra. Chúa thượng nói cho thần biết với.

Bạch Thiếu Lăng trầm ngâm giây lát, mới nói :

- Chính là Lam Hận Minh, kẻ đã từng là đại ca của hải tử đấy. Hải tử không ngờ phải không.

Tại sao Bạch Thiếu Lăng lại dùng từ “đã từng”. Chỉ vì hiện giờ Giang Hoài Ngọc đã mang họ Giang, kẻ như đã thuộc về Giang gia ở Trường Thanh Cung rồi. Nghe đến tên “Lam Hận Minh”, Giang Hoài Ngọc giật mình kinh hãi, không dám tin vào tai mình, hỏi lại với giọng run run :

- Chính ... chính là huynh ấy sao ạ.

Bạch Thiếu Lăng gật đầu, hỏi tiếp :

- Hải tử có đoán ra được vì sao hắn lại làm vậy hay không.

Giang Hoài Ngọc ngẫm nghĩ một lúc, rồi khẽ thở dài, nói :

- Chắc là ... chắc là huynh ấy sợ thần sẽ tranh đoạt quyền thừa kế vương vị với huynh ấy.

Bạch Thiếu Lăng nói :

- Đúng đấy. Luận về tư chất, dung mạo, tài trí, sở học mặt nào hải tử cũng hơn hắn rất nhiều. Hắn rất sợ một ngày nào đó hải tử sẽ đoạt mất quyền thừa kế vương vị của hắn. Vì thế hắn mới lập tâm hãm hại hải tử hầu nhỏ cái gai trong mắt. Cùng tham gia âm mưu này còn có thêm Trương Lập Văn và Triệu Sư Quát.

Giang Hoài Ngọc ngạc nhiên nói :

- Cả hai vị ấy nữa ư.

Trương Lập Văn và Triệu Sư Quát là hai trong số ba vị đại thần trong Bách Hợp Cung, địa vị rất mực cao trọng. Trước nay Giang Hoài Ngọc vẫn luôn tôn kính hai người họ. Nào ngờ ...

Bạch Thiếu Lăng lại nói :

- Trẫm biết từ nhỏ hải tử đã chuyên tâm học tập thi thư. Lam gia gặp phải thảm biến phải về ẩn cư nơi Phù Châu Đảo ở Nam Hải, chiếu lý thì phải chú trọng về mặt võ học mới phải. Nhưng hắn đã thuyết phục được Lam khanh gia cho hải tử học văn, vì sợ hải tử mà theo võ nghiệp thì công phu sẽ cao thâm hơn hắn nhiều, hắn không thể khống chế được. Ngờ đâu hải tử chỉ luyện qua chút ít võ nghệ trong những lúc rỗi rảnh mà đã giỏi hơn hắn rồi. Vì thế hắn mới lo lắng không yên.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu nói khẽ :

- Thần có bao giờ định tranh ngôi với huynh ấy đâu.

Bạch Thiếu Lăng gật đầu nói :

- Thì trẫm cũng biết hải tử không thích danh lợi. Nhưng hắn ta đâu có nghĩ thế. Hắn cứ cho rằng hải tử chuyên cần học tập cả văn lẫn võ là định sau này sẽ tranh đoạt quyền vị với hắn. Đó gọi là lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử. Nhất là gần đây, Lam khanh gia định hỏi cưới ái nữ của Đông Hải Bá chủ cho khanh, mà dường như Lữ khanh gia cũng rất ủng hộ chuyện ấy. Nếu như cuộc hôn nhân ấy mà thành tựu, tất nhiên Lữ khanh gia sẽ ủng hộ hải tử lên thừa kế vương vị. Việc ấy càng làm hắn lo lắng thêm. Vì vậy mới có việc mưu hại hải tử.

Ngừng lời giây lát, Bạch Thiếu Lăng khẽ cười nói tiếp :

- Lần này hắn giờ thủ đoạn hèn hạ đó ra để hãm hại hải tử, chính là đã phạm vào Thiên đạo. Hắn tưởng rằng mình ném đá giấu tay, thần không hay, quý không biết là đã lầm to. “Thiên võng khôi khôi, sơ nhi bất lậu” (lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó lọt). Mọi sự đều đã được ghi chép vào Huyền Sử và Sinh Tử Bộ cả rồi.

Giang Hoài Ngọc đứng dậy, chấp tay nói :

- Chúa thượng. Huynh ấy chỉ nhất thời lầm lỗi. Chúa thượng có thể nhiều dung cho huynh ấy phen này được không ạ.

Bạch Thiếu Lăng đưa mắt ngắm nhìn Giang Hoài Ngọc một hồi, rồi chột khe thờ dài, gật đầu nói :

- Hải tử bản tính hiền đức nhân hậu lắm. Nhưng như thế thì hải tử đâu còn cơ hội trở về Bách Hợp Cung nữa, nếu như không muốn để xảy ra cuộc biến loạn trong gia tộc. Sự biến Huyền Vũ Môn thời Sơ Đường sách sử vẫn còn ghi lại đó.

Sự biến Huyền Vũ Môn là cuộc tranh đoạt ngôi vua giữa ba anh em Lý Thế Dân, Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát. Cả ba người đều là con trai của Đường Cao Tổ Lý Uyên. Lý Thế Dân là con thứ, nhưng tài ba lỗi lạc hơn hẳn các huynh đệ. Đường triều khai nghiệp phần lớn đều nhờ vào công lao đồng chinh bắc phạt của Lý Thế Dân. Lý Kiến Thành tuy là thái tử, nhưng lại sợ bị Lý Thế Dân đoạt mất ngôi vua nên mới đem quân phục kích tại cửa Huyền Vũ, định sẽ giết chết Lý Thế Dân để tuyệt hậu hoạn. Nào ngờ lại bị Lý Thế Dân ra tay trước, giết chết cả Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát, cuối cùng giành được ngôi vua, trở thành Đường Thái Tông, vị hoàng đế thứ hai của Đường triều. Thảm biến này, các đời sau đều lấy đó làm gương để mà cố tránh.

Giang Hoài Ngọc nghĩ đến chuyện ấy, trong lòng không khỏi kinh hoàng thất sắc. Chẳng nói mà như mếu :

- Dạ. Thần ... thần sẽ ... không về đó nữa. Thần không muốn để xảy ra thảm cảnh huynh đệ tương tàn.

Bạch Thiếu Lăng gật đầu nói :

- Thôi được rồi. Hải tử hãy ngồi xuống đi nào. Nể lời hải tử, trẫm cũng tạm thời cho lưu tội danh lại đó. Nếu sau này mà hấn lại tái phạm thì sẽ đem ra xét xử luôn thể. Còn hải tử. Hiện giờ có ý định gì không. Sau này định sẽ làm gì.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu nói :

- Thần ... thần cũng không biết nữa. Có lẽ là thần sẽ xin với các vị Giang Nguyên Bát Hữu cho được ở lại đây.

Bạch Thiếu Lăng suy nghĩ giây lát, chột nói :

- Hải tử đã không thể trở về Lam gia được nữa, thôi thì hãy cứ đổi họ luôn đi. Hải tử có thể lấy họ Giang như hiện giờ. Hay là để trẫm trở về Thánh cung tấu trình với điện hạ xin đưa hải tử nhập cung, và ban tứ tính cho hải tử. Hải tử sẽ lấy tên mới là Bạch Thiếu Ngọc. Hải tử nghĩ thế nào.

Giang Hoài Ngọc chấp tay cung kính nói :

- Thần xin cảm tạ chúa thượng. Nhưng ... thần bất tài vô đức, không dám nhận sự ưu ái của chúa thượng. Mọi người đã quen gọi thần là Giang Hoài Ngọc rồi. Biểu ca đối với thần cũng rất tốt. Vậy nên thần xin được ở họ Giang.

Bạch Thiếu Lăng mỉm cười nói :

- Hải tử quá khiêm tốn đấy thôi. Khiêm tốn cũng là một đức tính tốt. Nhưng với thân phận của hải tử hiện tại, cần nên chú ý đến cách dùng từ. Hải tử không nên bảo là “bất tài vô đức” mà nên nói là “tài sơ đức bạc”. Hiểu không.

Giang Hoài Ngọc ấp úng nói :

- Nhưng ... nhưng thần thật sự bất tài vô đức thật mà.

Bạch Thiếu Lăng nghiêm mặt nói :

- Hải tử hiện giờ đang ở họ Giang, là một phần tử của Giang gia. Mọi biểu hiện của hải tử đều không được làm hổ danh Giang gia.

Giang Hoài Ngọc ngẩn người :

- Thế là sao ạ. Không lẽ người của Giang gia đều phải luôn chứng tỏ tài năng của mình sao ạ.

Bạch Thiếu Lăng nói :

- Không nhất thiết phải vậy. Hải tử thấy biểu ca của hải tử cũng rất khiêm tốn phải không. Song người thiên hạ có câu nói : “Trong Giang gia không có hạng bất tài”. Không cần phải chứng tỏ thì mọi người ai cũng đã nghĩ thế. Quan trọng là người của Giang gia không được tự hạ thấp mình.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu đáp “vâng”. Bạch Thiếu Lăng lại nói :

- Hải tử lấy họ Giang cũng được. Thừa Phong đã nhận hải tử là biểu đệ. Vậy thân phận của hải tử hiện giờ sẽ là Giang Hoài Ngọc, nguyên quán Gia Lăng, Tứ Xuyên. Hải tử hãy quên đi những chuyện không vui ở Bách Hợp Cung, và cũng phải cố quên luôn cái tên Lam Hoài Ngọc. Hãy cứ để cho những người ở Lam gia tưởng rằng Lam Hoài Ngọc đã chết rồi. Có như thế thì Lam Hận Minh mới không tiếp tục gây ra thêm nghiệt chướng nữa. Hải tử có hiểu không.

Giang Hoài Ngọc cúi mặt buồn rầu, khẽ đáp “vâng”. Bạch Thiếu Lăng đưa tay xoa má chàng, cười nói :

- Hải tử đừng buồn nữa. Có thân phận mới, hải tử sẽ có cuộc sống mới. Nay trẫm thay mặt điện hạ gia phong cho hải tử là Ngọc hầu. Sắp tới, nếu lập

được công trạng trăm sẽ tâu xin điện hạ gia phong vương tước cho.

Giang Hoài Ngọc giặt mình kinh hãi. Chàng cũng hiểu tước vị Ngọc hầu là như thế nào. Lam Hận Minh là thế tử của Bách Hợp Cung mà cũng chỉ được phong Chiêu Vũ Thành hầu, tức tam đẳng hầu. Còn Ngọc hầu là nhất đẳng hầu, cao hơn đến hai bậc. Chàng ngập ngừng nói :

- Chúa thượng. Thần ... tước vị Ngọc hầu quá cao trọng, thần ... sợ rằng thần không xứng đáng ...

Bạch Thiếu Lăng mỉm cười nói :

- Có chi mà xứng với không xứng. Không kể đến tư chất hơn người của hải tử, chỉ riêng việc hải tử là thành viên của Giang gia cũng đủ để phong nhất đẳng hầu rồi.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Bất kể tài năng thế nào ư. Lỡ như là một kẻ bất tài thì ...

Bạch Thiếu Lăng khẽ mỉm cười :

- Hải tử nên biết người thiên hạ ai ai cũng công nhận trong Giang gia không có hạng bất tài. Hải tử cũng không nên quá xem thường mình. Nếu như hải tử là kẻ thường tục thì Thừa Phong chẳng bao giờ nhận hải tử làm biểu đệ, mà trăm cũng chẳng cần quan tâm đến hải tử làm gì.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu, sắc diện ửng hồng. Với người khác thì cử chỉ, diện mạo như vậy sẽ bị xem là tính cách nữ nhân. Nhưng với Giang Hoài Ngọc thì không. Mỗi lần như vậy thì trông chàng lại càng anh tuấn, đáng mến hơn. Bạch Thiếu Lăng lại xoa má chàng, tươi cười nói :

- Hải tử cũng nên biết rằng Anh nhi, tiểu hải tử của Thừa Phong, cũng được phong là Đức hầu đấy. Chỉ mới mười tuổi mà Anh nhi đã nhiều lần biểu lộ tài năng, tư cách hơn người của mình rồi đấy.

Giang Hoài Ngọc ngẩn người hỏi :

- Biểu ca có hải tử rồi ư.

Bạch Thiếu Lăng bật cười :

- Hải tử không biết ư. Anh nhi nay cũng đã hơn mười tuổi. Thừa Phong đã cho Anh nhi được quyền thừa kế Thái Chính Cung. Chỉ còn đợi đến khi Anh nhi đủ mười sáu tuổi là sẽ chính thức chấp chương đại quyền.

Đưa mắt nhìn Giang Hoài Ngọc đang ngờ ngẩn, Bạch Thiếu Lăng mỉm cười nói sang chuyện khác :

- Hải tử nhận tước vị Ngọc hầu nhé.

Đúng ra việc phân phong tước vị không cần phải hỏi ý kiến đương sự. Thánh chỉ đã ban, mọi thần tử chỉ có việc tuân theo mà thôi. Nhưng Bạch Thiếu Lăng lại hết sức ưu ái Giang Hoài Ngọc, không muốn ép uống chàng nên mới hỏi thế.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Truyền Tuyệt Học Định Danh Phong Tước Đất Giang Nguyên Rèn Luyện Công Phu

Lại nói, nghe Bạch Thiếu Lăng bảo hãy nhận lấy tước vị Ngọc hầu, Giang Hoài Ngọc ngẩn ngừ giây lát rồi phục xuống vái lại, cung kính nói :

- Thần xin cảm tạ ân đức chúa thượng.

Bạch Thiếu Lăng cúi xuống đỡ chàng dậy, mỉm cười nói tiếp :

- Uy quyền của Đại Mạc Bá chủ rất lớn, khác hẳn với chút ít quyền vị nhỏ bé của Bách Hợp Cung. Chỉ riêng với Thái Chính Cung thôi là cũng đã hùng mạnh hơn Bách Hợp Cung rất nhiều rồi. Vả chăng, Thừa Phong là người trung hậu, hải tử khỏi phải lo xảy ra chuyện tranh đoạt quyền vị trong gia tộc. Những việc tương lai của hải tử trăm sẽ lo liệu cho. Ngọc hầu chỉ là tước hiệu. Hải tử cần phải có thêm thực lực. Giờ trăm cho hải tử làm Đại Giáo chủ

của Thần Giáo, và được phép lập Văn Đức Cung.

Giang Hoài Ngọc giật mình, vội nói :

- Chúa thượng. Thần tuổi còn trẻ, giữ ngôi cao e không tiện.

Bạch Thiếu Lăng cười nói :

- Có chi là không tiện. Khi trăm bằng tuổi hài tử hiện giờ thì đã làm Tứ Hải Quân chủ rồi. Có sao đâu ? Hài tử hãy tin tưởng vào năng lực của bản thân. Trăm tin rằng hài tử sẽ làm rạng danh Giang gia.

Giang Hoài Ngọc đành chấp tay cung kính nói :

- Thần xin cảm tạ ân đức chúa thượng.

Bạch Thiếu Lăng gật đầu cười nói :

- Hài tử hãy ngồi xuống đi nào.

Giang Hoài Ngọc vâng dạ ngồi xuống. Chẳng chỉ mới mười sáu tuổi mà đã được phong nhất đẳng hầu và được làm Đại Giáo chủ thì quả là một ân điển đặc biệt. Đứng ra thì chỉ có hàng vương tước trở lên mới được thiết lập cung điện, còn chẳng chỉ là Ngọc hầu thì chỉ được lập Ngọc hầu phủ đệ. Nhưng chẳng được ân tứ cho lập Văn Đức Cung nên xem như là trường hợp ngoại lệ. Địa vị của chàng hơn hẳn những người cùng phẩm tước, chẳng kém Trường Hận Minh Vương ở Bách Hợp Cung bao nhiêu, và còn cao hơn Lam Hận Minh mấy bậc.

Thế là chàng nhân họa mà đắc phúc.

Những chuyện ấy đã khiến Giang Hoài Ngọc ngẩn ngơ giây lát, mãi hồi lâu sau mới chợt tỉnh, vòng tay hỏi :

- Chúa thượng. Thần Giáo là gì thế. Thần chưa có tiếng tăm hay danh phận gì trên giang hồ, chỉ sợ không thể cai quản được một thế lực lớn.

Bạch Thiếu Lăng mỉm cười nói :

- Hài tử hãy yên tâm đi. Môn hạ của Thần Giáo nguyên là thuộc hạ của hài tử. Bọn họ rất kính phục hài tử, tất sẽ hết lòng tuân phục, vì hài tử mà ra sức.

Giang Hoài Ngọc ngờ ngác hỏi :

- Thần ... thần làm gì có thuộc hạ ạ.

Bạch Thiếu Lăng cười nói :

- Sao lại không. Trên đường hài tử đi đến Giang Nguyên đã xảy ra những sự gì. Những kẻ được hài tử tha mạng cho hiện đã trở thành thuộc hạ của hài tử đó. Trẫm đã phái người đến tổ chức bọn họ lại, xây dựng thành cơ cấu tổ chức hoàn chỉnh, rèn luyện thêm công phu và lập ra Thần Giáo. Ngoài ra còn thu thêm giáo chúng để tăng cường thực lực. Bọn Quan Thiên Hữu, Uông Triều, Bách Lý Hạc cũng nguyện theo giúp đỡ hài tử dương danh lập nghiệp.

Trong lúc Giang Hoài Ngọc vẫn hầy còn đang ngơ ngẩn, Bạch Thiếu Lăng lại nói thêm :

- Hài tử thiên tư linh tú, khí độ cao khiết, thông minh đỉnh ngộ, tư chất phi phàm. Chắc rằng sau này mức thành tựu sẽ còn hơn cả trẫm.

Giang Hoài Ngọc nghe mấy lời này mà không khỏi giật mình kinh hãi, vội đứng bật dậy, vòng tay cung kính vái dài, nói :

- Chúa thượng. Thần ... thần không dám ...

Bạch Thiếu Lăng nghiêm giọng nói :

- Hài tử bất tất phải kinh hãi. Trẫm nói thật lòng đó. Nội thể trẫm tiên thiên bất túc, hậu thiên không vững, từ khi mới ra đời đã yếu đuối bạc nhược, bệnh tật liên miên, đứng ra là khó sống được quá hai mươi tuổi. May mà gặp được điện hạ nên mới còn sống được đến giờ. Luận về tư chất, hài tử hơn trẫm rất nhiều.

Giang Hoài Ngọc ấp úng nói :

- Chúa thượng ... thần ...

Bạch Thiếu Lăng xua tay nói :

- Hài tử hãy ngồi xuống đi. Nếu hài tử mà chịu nhận tứ tính thì sẽ là Ngọc vương chứ không chỉ là Ngọc hầu đâu. Giờ ... Tuy hài tử không nhận, nhưng trẫm vẫn xem hài tử là truyền nhân. Địa vị, bối phận của trẫm ra sao hài tử cũng đã biết rồi. Hài tử hãy cố gắng, đừng phụ lòng kỳ vọng của trẫm đây nhé.

Giang Hoài Ngọc cung kính chấp tay vâng dạ, rồi ngồi xuống, sắc diện hãy còn lộ vẻ băng khuâng. Bạch Thiếu Lăng lại nói :

- Trẫm đã khai thông kinh mạch và truyền Tiên Thiên chân khí vào nội thể hải tử. À. Mà hải tử có biết Tiên Thiên chân khí là gì không.

Giang Hoài Ngọc chỉ mới nghe nói đến Tiên Thiên chân khí lần đầu tiên nên lộ vẻ ngơ ngác. Bạch Thiếu Lăng giải thích :

- Tiên Thiên chân khí chính là nguyên khí của điện hạ, là thứ quý báu nhất trong hoàn vũ. Năm xưa, khi định gia phong cho trẫm làm Tứ Hải Quân chủ, điện hạ đã mang hết nguyên khí truyền cho trẫm. Nay trẫm cũng làm tương tự. Vậy hải tử hãy cố gắng, đừng phụ lòng trẫm nhé.

Giang Hoài Ngọc giật mình thất sắc, áp ứng nói :

- Vậy ... vậy ... chúa thượng ...

Bạch Thiếu Lăng mỉm cười nói :

- Hải tử bất tất phải lo cho trẫm. Trẫm đã là Tứ Hải Quân chủ, đứng đầu thiên địa bách thần, còn gì có thể phạm đến trẫm được.

Tuy nghe nói vậy, nhưng Giang Hoài Ngọc cũng vẫn còn cảm thấy băng khuâng trong dạ. Và chàng cũng cảm nhận được lòng thương yêu vô hạn của chúa thượng đã dành cho chàng. Chàng vô cùng cảm động, khoe mắt rưng rưng, phải vội cúi mặt nhìn xuống để chúa thượng khỏi thấy chàng đang ứa lệ. Nhưng Bạch Thiếu Lăng cũng đã nhìn thấy, thoáng mỉm cười, nói :

- Hải tử đừng nên để tâm đến việc ấy làm gì. Điện hạ đã ưu ái trẫm thế nào thì trẫm cũng ưu ái hải tử như vậy mà thôi.

Trầm ngâm giây lát, Bạch Thiếu Lăng mới lại nói tiếp :

- Hiện giờ chân lực của hải tử đã đạt đến mức rất cao rồi, cả Thừa Phong cũng không bằng được. Còn về võ học, ngoài môn Ngự kiếm thuật, hải tử không có môn công phu gì đặc sắc. Vậy tạm thời hải tử hãy ở lại Giang Nguyên một thời gian, học các môn tạp học của Giang Nguyên Bát Hữu. Trẫm cũng sẽ mang hết sở học để đào tạo hải tử thành một lương tài đệ nhất trong thiên hạ.

Giang Hoài Ngọc trong lòng hết sức cảm động, cung kính chấp tay cảm tạ, rồi cúi đầu khẽ nói :

- Thần ... Được chúa thượng hết lòng thương yêu, thần thật vô cùng cảm kích. Nhưng mà ... Thần vốn không thích học võ ... chỉ sợ ... sợ rồi sẽ phụ lòng kỳ vọng của chúa thượng thôi.

Bạch Thiếu Lăng mỉm cười nói :

- Điều ấy thì hải tử không cần phải lo. Hải tử hiểu văn không hiểu võ, không thích theo đuổi võ nghiệp, rất hợp ý trẫm và điện hạ. Năm xưa điện hạ đã truyền văn đạo cho trẫm. Nay trẫm cũng định sẽ truyền văn đạo lại cho hải tử. Hải tử nên biết, trong thiên hạ đâu đâu cũng đầy dẫy những sự gian manh xảo trá, đâu đâu cũng có cạm bẫy, nếu thiếu thận trọng thì sẽ ngộ hại ngay. Võ công cao tuyệt nào có thể là phương tiện để thực hiện mọi điều mình mong muốn. Minh thương dễ tránh, nhưng âm hiểm khó phòng. Kể chi biết dùng sức mạnh, cho dù sức mạnh đó có thể xô bạt cả núi đồi, nhưng nếu thiếu mưu trí thì cũng vẫn chỉ là một thứ võ lực mù quáng của kẻ mẫn phu. Bậc lương tài chân chính là người có thể ngồi yên trong trường phủ mà có thể định đoạt mọi sự ngoài nghìn dặm. Do đó, lập thân trong thiên hạ, tài trí mưu lược mới thực sự quan trọng, còn võ công chỉ đứng vào hàng thứ yếu mà thôi.

Giang Hoài Ngọc cung kính chấp tay nghiêm trang lắng nghe. Chàng nhận thấy những lời nói của chúa thượng tựa như châu ngọc, khiến tâm tư chàng được cởi mở hoàn toàn, như vừa từ chỗ tăm tối bước ra nơi sáng sủa. Bạch Thiếu Lăng lại khẽ vỗ vai chàng, tươi cười nói :

- Hải tử có còn điều gì nói với trẫm nữa không.

Giang Hoài Ngọc suy nghĩ hồi lâu mới ngập ngừng nói :

- Sắp tới, phải chăng chúa thượng muốn thần xuất đạo lần nữa.

Bạch Thiếu Lăng khẽ gật đầu nói :

- Trẫm đã giao trách nhiệm an định võ lâm cho Thừa Phong. Hải tử cũng nên trợ giúp để đỡ cho Thừa Phong một phần trách nhiệm.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Biểu ca đã nhận trọng trách an định võ lâm. Mà sao thần nhận thấy võ lâm càng lúc càng hỗn loạn thêm. Chẳng lẽ biểu ca tài giỏi đến thế mà vẫn không đủ khả năng làm tròn trách nhiệm.

Bạch Thiếu Lăng nói :

- Không phải vậy đâu. Đây gọi là đập cỏ đuổi rắn. Trong võ lâm vẫn còn nhiều thế lực hùng mạnh chưa lộ diện. Thừa Phong muốn thả một miếng mồi nhỏ để câu mấy con cá lớn đấy thôi.

Giang Hoài Ngọc gật đầu nói :

- Vậy là thần hiểu rồi. Miếng mỗi câu đó chính là pho “Vô Tự Huyền Kinh”. Bọn quần tà sẽ vì tranh giành pho kinh này mà sẽ lần lượt lộ diện, và thậm chí lại còn nảy sinh xung đột với nhau nữa. Bọn quần tà càng đánh nhau kịch liệt thì việc thu phục bọn chúng sẽ càng dễ dàng hơn.

Bạch Thiếu Lăng khẽ mỉm cười :

- Chỉ vì pho kinh đó mà võ lâm sẽ náo loạn một thời gian. Đây sẽ là cơ hội để Thái Chính Cung thu hoạch những nguồn lợi to lớn. Bọn thủ hạ của Thừa Phong rất giỏi việc kinh thương. Nếu không có cơ hội làm ăn thì tự bọn họ sẽ tạo ra cơ hội. Như vừa rồi bọn họ đã huy động nhân mã rầm rộ tiến hành càn quét võ lâm, khuấy động cả giang hồ. Để rồi hiện giờ đang ngồi yên để làm ngư ông đắc lợi. Sau này hài tử thống lĩnh Thần Giáo, cũng nên học theo lối đó.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Mọi việc biểu ca đã có sắp đặt cả rồi. Trọng trách an định võ lâm biểu ca dư sức đảm đương. Chúa thượng muốn thần phải làm gì ạ.

Bạch Thiếu Lăng nói :

- Lực lượng của Thừa Phong là Võ lâm Tam cung, do vị thế hiện tại, có nhiều việc không tiện ra mặt tranh chấp với bọn quần tà. Mà nếu điều động nhân mã của Trường Thanh Cung thì lại càng không tiện. Khi đó thì Thần Giáo của hài tử sẽ thay thế mà đảm nhận trọng trách.

Giang Hoài Ngọc lại hỏi :

- Muốn an định võ lâm, chúa thượng chỉ cần truyền lệnh xuống cho các phương Bá chủ là được, đâu cần phải đi đường vòng phiền phức như vậy ạ.

Bạch Thiếu Lăng nói :

- Đúng là chỉ cần truyền lệnh xuống là được. Nhưng việc này đâu đến nỗi khiến cho các vị Bá chủ phải lao sư động chúng. Hơn nữa, nếu để cho một phương tiến nhập võ lâm thì các phương khác cũng sẽ tuân tưng làm theo. Khi đó, toàn cõi thiên hạ sẽ lâm vào cảnh đại loạn.

Giang Hoài Ngọc chấp tay vâng dạ, nói :

- Thần thật ngu muội.

Bạch Thiếu Lăng lại nói :

- Hiện giờ hài tử đã là truyền nhân của trẫm, tức là thuộc Thánh cung đệ tam đại, từ nay vấn đề giao thiệp với mọi người cần phải chú ý mới được. Hiện thời, thuộc đệ nhị đại chỉ có một số ít người là trẫm, Tam Đại Tài Thần, Tam Thiên Thánh Đế, Tứ Ác Ma chủ, và các vị Quân chủ như : Diệu Thủ Thánh Quân, Đế Lộ Thiên Quân, Linh Xà Ma Quân, Hận Thế Thần Quân, Cửu Nghi Linh Quân, ... Một số nhân vật đặc biệt dù đang ở trong cõi thiên hạ nhưng vẫn thuộc Thiên giới như Linh Huyền thượng nhân, Đại Mạc Bá chủ cũng thuộc đệ nhị đại. Còn kỳ dư đều thuộc đệ tam đại trở xuống. Nhóm Giang Nguyên Bát Hữu cũng chỉ thuộc đệ tam đại. Bảy vị Bá chủ còn lại, Thừa Phong, và ngay cả Trường Hận Minh Vương ở Bách Hợp Cung đều cũng chỉ thuộc đệ tam đại mà thôi. Bọn họ đối với hài tử là ngang hàng với nhau, có thể cùng xưng huynh gọi đệ.

Giang Ngoài Ngọc ngáp ngừng :

- Thế còn ... Lam thế tử thì sao ạ.

Bạch Thiếu Lăng mỉm cười :

- Phụ vương của y là Trường Hận Minh Vương đã thuộc đệ tam đại thì đương nhiên y thuộc đệ tứ đại.

Giang Hoài Ngọc ngẩn người :

- Vậy ... vậy ...

Bạch Thiếu Lăng nghiêm giọng nói :

- Hài tử nên nhớ, hiện giờ hài tử ở họ Giang, và là biểu đệ của Nghi vương. Hài tử không được phép tự hạ thấp mình để khỏi làm hổ danh Giang gia.

Giang Hoài Ngọc mặt có sắc thẹn, đôi má ửng hồng, cúi đầu chấp tay vâng dạ. Bạch Thiếu Lăng lại bảo :

- Tạm thời hài tử hãy ở lại Giang Nguyên học tập. Mọi việc bên ngoài cứ giao cho bọn Quan Thiên Hữu giải quyết là được. Trong thời gian này, trẫm sẽ phái người xây dựng cho hài tử tòa Văn Đức Cung ở Linh Châu Đảo ngoài Đông hải. Như thế mới có thể cách biệt được bọn thế nhân nhiễu sự. Còn Tông đàn Thần Giáo đã được thiết lập ở dãy Kiếm Môn trong đất Xuyên. Nơi này địa thế hiểm trở, lại án ngữ ngay con đường dẫn vào đất Thục, rất thuận lợi cho hài tử. Trẫm cũng sẽ tuyển cho hài tử tám đội thị vệ theo đúng nghi vệ của một vị Bá chủ.

Nguyên theo điển lệ từ Thánh cung đưa xuống, chỉ có Tam Thiên Thánh Đế và Tứ Hải Quân chủ là được đặc ân cho phép lập mười hai đội thị vệ. Bát phương Bá chủ và Cửu thiên Đại đế thì chỉ được lập tám đội thị vệ, nhất đẳng vương sáu đội, nhị đẳng vương năm đội, và tam đẳng vương bốn đội. Còn các hầu tước chỉ được lập thân vệ đội chứ không được gọi là thị vệ.

Giang Hoài Ngọc chỉ là Ngọc hầu mà được lập cung điện, được phép có tám đội thị vệ, quả là đã được ân sủng đặc biệt. Chắc hẳn Bạch Thiếu Lăng nghĩ đến những sự đau thương, bất hạnh mà Giang Hoài Ngọc đã phải chịu đựng bấy lâu nay mà muốn đền bù cho chàng. Chàng vội đứng dậy vái lạy tạ ân.

Bạch Thiếu Lăng cũng đứng dậy, cúi xuống đỡ Giang Hoài Ngọc, nhẹ nhàng nắm tay dắt chàng bước ra khỏi tiểu đình, cùng đứng sát mé nước, ngắm nhìn cảnh trời mây bát ngát, cảnh sóng nước mênh mông.

Bạch Thiếu Lăng dõi mắt nhìn ra phía xa xa, nơi sương khói mịt mờ, khẽ hỏi :

- Nhìn cảnh mây nước bao la, hài tử nghĩ đến chuyện gì.

Giang Hoài Ngọc đáp :

- Thần nghĩ ... con người giữa dòng đời thật nhỏ bé, giống như cánh bèo lững lờ giữa dòng sông rộng, chẳng biết rồi sẽ trôi gạt về đâu nữa.

Bạch Thiếu Lăng khẽ mỉm cười, ngâm :

“Tạo hóa đương sơ khổ dụng công,

Khước tương hồ huyết sản long cung,

Chư vương phong vực quy ô hữu

Quần đế tinh kỳ quái thái không,

Tinh thụ thê cảm thương dục lão

Nộ đào hý ngạc bạch thành ông,

Vô cùng kim cổ phù âu sự

Phân hợp du du hạc mộng trung.”

Giang Hoài Ngọc sinh hứng khởi, cũng cất tiếng ngâm nga :

“Thiên địa hữu chính khí

Tạp nhiên phú lưu hình,

Hạ tác vi hà nhạc,

Thượng tác vi nhật tinh.

Ư nhân viết hạo nhiên

Bái hồ tác thương minh

Hoàng lộ đương thanh di

Hàm hòa thổ minh đình ...”

Hai dáng người thanh tú đứng cạnh nhau, gió thổi phát phơ tà áo, phong thái thật phi phàm tuyệt mỹ.

Bắt đầu từ hôm đó, Giang Hoài Ngọc ở lại Giang Nguyên học tập. Bạch Thiếu Lăng cũng ở lại đó, đem những môn tuyệt học cổ kim truyền dạy cho chàng. Môn đầu tiên chàng phải học là Thuyết Sách của Quỷ Cốc Tử thời Xuân Thu Chiến Quốc, ghi chép những thuật đối nhân xử thế, những mưu lược cao sâu, binh thư trận pháp, cùng những phép ứng biến tài tình.

Tiếp theo đó, chàng lại được học cầm, kỳ, thi, họa, binh thư, trận pháp, ... Vì Bạch Thiếu Lăng muốn đào tạo chàng thành một lương tài đệ nhất thiên hạ nên đã dốc hết sở học truyền dạy cho chàng.

Giang Hoài Ngọc có căn bản văn học vững chắc, lại thông minh đỉnh ngộ nên việc học tập rất mau thành tựu. Chỉ sau bốn tháng là chàng đã hoàn thành phần văn học, bắt đầu chuyển sang học võ.

Bạch Thiếu Lăng không truyền dạy những môn võ công thông thường dùng để so kiếm quách chiêu mà là những tuyệt học thời thượng cổ, chủ yếu để điều nguyên dưỡng khí như : Hoàng Đế Nội Kinh, Hiên Viên chân giải, Tứ thế Diễm sinh thập bát giải, Tam Nguyên thần công, ... Đây là những tuyệt học được lưu trữ ở Thánh cung, người đời ít ai biết tới, dù chỉ là tên gọi.

Giang Nguyên Bát Hữu cũng đem tuyệt kỹ của mỗi người ra truyền thụ cho Giang Hoài Ngọc.

Hoa Nguyên Sô Lão dạy chàng các bí thuật của phép điểm huyết, đặc sắc nhất là môn cách không điểm huyết.

Cô Sơn Liệp Ông dạy chàng cách chiến đấu bằng dây thừng, nhưng dây thừng là do Liệp lão sử dụng, còn Giang Hoài Ngọc lại thay bằng một sợi lụa trắng, đương nhiên việc điều động sẽ khó hơn, đòi hỏi phải có công lực cao hơn.

Dao Tuyền Ngư Phủ có một tuyệt kỹ khinh công độc bộ giang hồ là Đạp Ba Quá Hải. Môn này còn cao siêu hơn Đẳng Bình Độ Thủy, có thể đi trên mặt nước mà không làm ướt giày, đạp sóng qua sông như đi trên cạn.

Bích Lâm Tiêu Tẩu dạy chàng các môn quyền chưởng là tuyệt kỹ kiếm cơm của lão. Nhất Chưởng Khai Thiên, Nhất Quyền Đoạn Nhạc là hai môn công phu cực kỳ bá đạo, lão chỉ đánh ra một quyền là cây đại thụ to lớn cũng bị đốn ngã, lão khỏi cần sử dụng tới búa rìu. Nếu dùng để cự địch thì địch nhân chắc sẽ thịt nát xương tan.

Nữ nhân thường thích dụng ám khí hơn động thủ quá chiêu. Tầm Tang Mỗ Mỗ đã dạy chàng thuật sử dụng ám khí, chỉ bằng một cánh hoa hay một chiếc lá cây cũng có thể đã thương người. Môn này tuy không tiện dụng bằng thuật cách không điểm huyết của Sô lão, nhưng ít hao tổn chân nguyên hơn, và có thể sử dụng ở những khoảng cách thật xa hay có thể cùng lúc đã thương được nhiều người.

Tịch Điền Nông Phu truyền dạy môn nội công tâm pháp thật kỳ diệu, có thể đứng dưới mưa mà không ướt áo, đi đường không để lấm bụi. Nhờ có môn này, lão làm việc ngoài đồng mà lúc nào y phục cũng sạch sẽ, không hề lấm bẩn.

Lân Y Trọng Nhân dĩ nhiên giỏi y thuật, đã dạy chàng thuật sử dụng kim châm và các cách sử dụng thảo dược, luyện đan. Và để đền bù lại việc lão đã làm khó dễ chàng lúc trước, lão đã truyền cho chàng bí thuật đặc ý nhất của lão, dụng kim châm để đã thông kinh mạch, giúp gia tăng nội lực.

Thảo Đường Bốc Sư dạy về thuật kỳ hoàng và kỳ môn trận pháp, và đương nhiên không thể thiếu thuật bói toán.

Giang Hoài Ngọc ở Giang Nguyên chuyên cần học tập, sở học tăng tiến rất nhiều, so với lúc mới đến đây quả là đã khác một trời một vực.

Thời gian thấm thoát, cũng đã một năm trôi qua ...

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Thiên Vô Giáo Thiếu Chủ Gặp Ngụy Ngô Cường Địch Song Ma Thất Thủ

Thiên Vô Giáo ...

Đó là một tôn giáo phái, chỉ mới được thành lập chưa đầy nửa năm. Tuy gần đây thế lực và ảnh hưởng của Thiên Vô Giáo được mở rộng rất nhanh chóng, số giáo chúng đã lên đến hàng mấy nghìn người, nhưng vẫn bị các đại giáo phái như Thông Thiên Giáo, Cửu Trùng Giáo xem thường.

Gần đây, tuy Thông Thiên, Cửu Trùng hai đại giáo phái đã giảm bớt các hoạt động khủng bố các phái hắc bạch, chỉ âm thầm phát triển thế lực, nhưng uy thế của hai giáo phái này ngày một rộng lớn, đã bao trùm cả vô lâm. Thiên Vô Giáo bất quá cũng chỉ được xem ngang hàng với Vệ Đạo Minh, khối liên minh của Hắc bạch lưỡng đạo, nên đương nhiên không thể sánh bằng.

Tổng đàn của Thiên Vô Giáo được đặt tại một vùng đầm nước đầy lau lách phía Tây Nam Sào Huyện, ngay sát cạnh Sào Hồ. Nơi ấy, các đường thủy lộ chỉ chít, lau sậy um tùm, địa hình thật hiểm trở và kín đáo. Địa bàn xung quanh Sào Huyện mấy trăm dặm đều thuộc phạm vi thế lực của giáo phái này.

Trên con đường đất bằng phẳng quanh co chạy dọc bên bờ con sông nối liền Sào Hồ với dòng Trường Giang, một bóng nhân ảnh đang lướt chạy như bay giữa đêm sương lạnh lẽo.

Lúc ấy, mặt trời đã lặn. Hoàng hôn đã buông xuống.

Người kia vẫn tiếp tục chạy mãi tới trước, nhân ảnh lướt đi vùn vụt, thân pháp hết sức nhanh nhẹn. Y vẫn men theo con đường dọc bờ sông mà chạy về phía Sào Hồ, hướng đến Tổng đàn Thiên Vô Giáo.

Đang lao đi thật nhanh, người kia bỗng nhiên phải dừng lại đột ngột. Trông kỹ lại thì ra đó là một chàng thiếu niên vận thanh y, diện mạo tuấn tú, mày rậm mắt to, dáng điệu hiên ngang oai dũng.

Giữa lúc ấy, từ trong một cánh rừng bên vệ đường chợt nhảy thoát ra bốn tráng hán vận võ phục ngắn, nai nịt gọn gàng, lưng giắt đao to bản. Số người

này quay về phía chàng thiếu niên chấp tay thi lễ, nói :

- Thiếu giáo chủ đã về rồi. Thật là may quá. Suốt gần nửa tháng nay, lão giáo chủ lúc nào cũng trông mong thiếu giáo chủ cả. Bọn thuộc hạ chờ đợi thiếu giáo chủ ở đây đã năm ngày nay rồi.

Thanh y thiếu niên cũng vòng tay đáp lễ, nói :

- Tứ vị đã chủ vẫn đều an khang cả chứ. Trong thời gian qua, ở Tổng đàn có xảy ra chuyện gì đặc biệt hay không.

Một tên tráng hán vòng tay nói :

- Bẩm thiếu giáo chủ. Bọn thuộc hạ đều được bình yên cả. Và trong Tổng đàn cũng chẳng xảy ra việc gì đặc biệt.

Thanh y thiếu niên cau mày nói :

- Không xảy ra việc gì thật ư. Sao ta lại thấy quanh nơi đây việc canh phòng rất là nghiêm ngặt.

Tên kia đáp :

- Dạ. Để phòng ngừa những bất trắc có thể xảy đến, lão giáo chủ đã truyền lệnh tăng cường cảnh giới các khu vực xung quanh Tổng đàn, đề phòng có kẻ lạ xâm nhập thám thính các tin tức, các bí mật của bản giáo.

Thanh y thiếu niên hỏi :

- Thế có phát hiện được trường hợp xâm nhập nào không.

Tên kia đáp :

- Bẩm thiếu giáo chủ. Không ạ. Nhưng lão giáo chủ cho rằng sắp tới việc ấy có thể sẽ xảy ra nên phải tăng cường cảnh giới.

Thanh y thiếu niên gật đầu nói :

- Hãy mau đưa ta đến gặp giáo chủ.

Thế rồi cả bọn năm người họ lập tức động thân lao đi nhanh như điện chớp. Thân pháp năm người đều rất điêu luyện chứng tỏ công phu cũng không phải tầm thường. Thanh y thiếu niên đó là Nghiêm Phi Long, thiếu giáo chủ của Thiên Vô Giáo, cùng với bốn vị đã chủ thân tín của nghĩa phụ chàng là Thiên Vô Giáo chủ. Tất cả đều là những cao thủ hàng đầu của Thiên Vô Giáo.

Nhưng năm người bọn họ chỉ vừa mới lướt đi được hơn dặm đường thì bỗng nghe có tiếng cười âm u truyền đến bên tai. Cả bọn liền vội dừng lại, lắng tai nghe ngóng. Tiếng cười ngao nghể âm u kia là từ một cánh rừng thưa bên vệ đường vọng tới. Cả năm người bọn Nghiêm Phi Long đều hoành tay nắm chặt vũ khí, ngưng tụ chân lực, mắt chăm chú nhìn về phía cánh rừng.

Tiếng cười chưa dứt hẳn thì chợt trông thấy có hai bóng người hết sức nhanh nhẹn bay thoát ra khỏi khu rừng, phóng đến trước mặt năm người bọn Nghiêm Phi Long. Cả hai nhẹ nhàng hạ thân xuống, cùng đứng sát cánh bên nhau. Tia mắt của hai người này sáng quắc như hai luồng điện, và đều lạnh lùng băng giá. Bọn họ ngang nhiên chặn đường, ngăn mất lối đi của năm người.

Nghiêm Phi Long đưa mắt nhìn đối phương, thấy cả hai người kia tướng mạo đều vô cùng quái dị.

Người đứng phía trái tuổi trạc ngũ tuần, khuôn mặt dài ngoằn như mặt ngựa của lão ta có màu xanh mét, hàm râu dê núi đã lởm chởm hoa râm, đôi mắt hờm sâu, thân hình gầy đét như que củi, nhưng lại rất cao, hai cánh tay dài thông đến gối, móng tay để dài và nhọn hoắc như móng vuốt chim ưng.

Còn quái nhân đứng bên phải thì trái ngược hoàn toàn. Lão quái này có thân hình vừa mập vừa lùn, mặt mày sần sùi trông rất hung hăng dữ tợn. Đôi mắt của y mỗi khi trợn to và ngó xéo trông thật đáng sợ.

Cả hai tên quái nhân đứng sát bên nhau, một cao một thấp, một mập một gầy, trông chênh lệch rất buồn cười. Thế nhưng, Nghiêm Phi Long lại không khỏi giật mình, thầm nghĩ :

- Hai tên này xâm nhập vào trọng địa bản giáo như vào chỗ không người, ắt là một cặp ma đầu có võ công cao cường.

Nghĩ đến đây, chàng liền khề cau đôi mày rậm, tuy trong lòng lo lắng nhưng cố không để lộ, chấp tay nói :

- Xin bỏ lỗi cho tại hạ vì đôi mắt quá kém nên không thể nhận biết được nhị vị đây là cao nhân phương nào, mà cũng chẳng rõ nhị vị ngăn đường cản lối bọn tại hạ đây là vì mục đích gì.

Quái nhân gầy cao cất giọng cười sâu hiểm, nói :

- Huynh đệ bọn lão phu đã theo dõi tiểu tử ngươi suốt bấy lâu nay là vì mục đích muốn tìm hiểu nơi ngươi một việc. Chỉ cần ngươi trả lời lão phu một câu hỏi. Còn bọn lão phu là ai, ngươi không cần phải biết.

Nghiêm Phi Long giật mình rúng động. Theo như lời lão quái nhân ấy vừa nói thì ra bọn họ đã theo dõi chàng từ suốt bấy lâu nay rồi. Thế mà chàng lại chẳng hay biết gì cả. Chàng liền nói :

- Chỉ cần việc gì mà tại hạ được biết thì chắc chắn không khi nào lại không nói cho nhị vị nghe.

Quái nhân có thân hình gầy cao ấy liền hướng ánh mắt sáng quắc nhìn kỹ Nghiêm Phi Long một lượt, rồi cất tiếng hừ lạnh, nói :

- Người trả lời nghe thật là khảng khái. Nhưng chỉ sợ rằng lời nói của người lại không phù hợp với ý định trong lòng người thôi. Lão phu nghe phong thanh thiên hạ đồn đãi rằng Sĩ Lộ lão quý của phái Thanh Thành hiện đang ẩn mình dưỡng thương tại Tổng đàn của Thiên Vô Giáo các người. Việc ấy có không. Người hãy thành thật trả lời cho lão phu được biết.

Nghiêm Phi Long cất tiếng cười ha hả nói :

- Thiên Vô Giáo của bọn tại hạ đặt Tổng đàn tại một nơi gần trấn thành, có nhiều người qua lại đông đúc thế này, thử hỏi làm thế nào mà che giấu người lạ cho được. Và chẳng, Sĩ Lộ đạo trưởng là danh túc phái Thanh Thành. Vùng núi Thanh Thành rộng lớn hiểm trở chẳng lẽ không thể dung thân được hay sao mà lại phải đến bản giáo để ẩn nấu dưỡng thương. Nhị vị có nghe lầm chăng.

Quái nhân gầy cao trừng mắt nhìn chàng, gằn giọng quát :

- Khá khen cho tiểu tử giỏi mồm mép. Nếu thế thì người không ngại bôn ba nghìn dặm suốt hơn tháng nay là để làm gì. Chẳng phải là để tìm kiếm linh dược về chữa trị cho Sĩ Lộ lão quý ấy hay sao.

Nghiêm Phi Long không khỏi cứng họng. Nhất thời chàng không biết phải đối đáp thế nào. Dường như hành tung của chàng trong suốt hơn tháng qua đã bị hai quái nhân kia nắm rõ hết cả. Chàng cảm thấy lo lắng không yên.

Quái nhân gầy cao ấy có vẻ như rất sốt ruột, cười nhạt nói :

- Nếu người vẫn ngoan cố không chịu nói thật thì chớ trách bọn lão phu sao lại xuống tay độc ác.

Vừa nói lão vừa trợn người lướt tới. Ngay lúc ấy, từ bên cạnh Nghiêm Phi Long cũng đã nhanh nhẹn lách mình bước ra hai vị đà chủ. Hai người họ nhất loạt vung tay ra khiến ánh đao sáng quắc lóe lên chói ngời, nhằm vào hai bên phải trái của quái nhân gầy cao ấy mà chém thẳng tới.

Tức thì, lão già gầy cao nọ liền vung cả hai cánh tay ra hai bên nhanh như chớp. Chưa nhìn rõ lão ta động thủ như thế nào. Chỉ nghe hai tiếng gào thảm thiết, liền thấy hai vị đà chủ kia đã bị những ngón tay nhọn hoắt của lão già cắm phập vào lồng ngực, máu tuôn ra như suối, ngã lộn ra chết tốt.

Nghiêm Phi Long nhìn thấy hai vị đà chủ chết thảm, trong lòng hết sức kinh hãi. Lão quái nhân kia võ công quả thật cao cường hiếm thấy.

Hai vị đà chủ kia đều là những thuộc hạ thân tín nhất của nghĩa phụ chàng, võ công chẳng phải tầm thường, thế mà đã bị lão quái ấy sát hại một cách quá dễ dàng. Lượng định tình thế, chàng nhận thấy nếu như cả lão quái béo lùn cũng xuất thủ, dù cho chàng có cùng hai vị đà chủ còn lại hợp sức đương cự cũng chưa chắc có thể thoát khỏi độc thủ của hai lão quái nhân này.

Xoay chuyển ý nghĩ, chàng nhận thấy chỉ còn cách tiên hạ thủ vi cường, may ra mới có thể chuyển đổi được tình thế. Chàng liền quát to một tiếng, rồi nhanh nhẹn vung cả song chưởng quét ra nhằm công thẳng vào hai huyệt đạo quan trọng trước ngực địch nhân. Chàng đặt rất nhiều kỳ vọng vào chưởng thế này. Chưởng phong mạnh mẽ theo đó cuốn tới hết sức ồ ạt như sóng trào nước lũ.

Quái nhân gầy cao thấy thế liền cất giọng cười lạnh, nói :

- Chỉ có từng ấy tài nghệ mà cũng định đem ra thi thố.

Vừa dứt lời, lão ta cũng đã lập tức xuất thủ ngay. Cánh tay dài thượt có những móng vuốt nhọn hoắt của lão ta chọt vung lên, chụp thẳng tới. Nghiêm Phi Long đã biết võ công của quái nhân ấy rất là lợi hại, không dám đón đỡ trực diện, nên vội vàng lách người bước tránh sang bên trái, trong khi thế chưởng cũng đột ngột biến đổi, bóng chưởng chập chòn khắp nơi, cuồng phong ào ào cuốn tới. Chàng đã sử dụng tới tuyệt nghệ đặc ý nhất là Phiên Thiên Chưởng.

Quái nhân có thân hình béo lùn đứng bên cạnh khề cau mày, nói :

- Thật không ngờ thằng bé này mà cũng có một vài thế võ đáng kể. Lão nhị, hãy bắt sống nó để tra khảo tìm hiểu sự thật. Chớ nên giết nó.

Quái nhân gầy cao đáp :

- Được rồi. Để tiểu đệ bắt sống nó cho.

Trong khi ấy, hai vị đà chủ của Thiên Vô Giáo còn lại đang rút ra một ống trúc nhỏ dài chừng gang tay, định phóng lên báo động kêu gọi viện thủ. Nhưng gã quái nhân béo lùn đã trông thấy.

Lão quái khề cất giọng cười khan.

Chỉ sau một tiếng cười nhạt, gã quái nhân béo lùn kia chẳng thấy nhích động thân hình mà đã bay thoát tới trước mặt hai vị đà chủ rồi. Hai người bọn họ còn chưa kịp có hành động gì thì đã trông thấy bộ mặt xấu xí dữ tợn của lão quái hiện ra trước mặt. Cả hai không khỏi kinh hoàng thất sắc, vội ném mạnh ống trúc lên cao, rồi vùng đao ra định đón đỡ thế công của đối phương.

Song đáng tiếc là hành động của bọn họ đã quá muộn màng. Cả hai người đều bị trúng một chưởng của lão quái vào giữa ngực, tâm mạch đứt đoạn, ngã ngửa ra chết tốt. Nhưng ống trúc mà bọn họ vừa phóng lên không trung cũng đã kịp nổ bùng, bắn hàn tinh ra tứ phía. Hàng nghìn hàng vạn bông hoa bạc lấp lánh đầy trời. Cảnh quang rực rỡ đầy màu sắc, cách xa mấy chục dặm vẫn còn có thể trông thấy.

Tín hiệu báo động đã được phóng lên. Chắc chẳng bao lâu nữa thì viện thủ sẽ kéo đến. Nghiêm Phi Long cố hết sức cầm cự.

Nghiêm Phi Long tuy nhờ có Phiến Thiên Chưởng là một môn tuyệt kỹ công phu khá lợi hại, biến ảo khôn lường nên tạm thời còn có thể chống đỡ được thế công của đối phương. Nhưng thể võ của quái nhân gây cao kia rất lạ lùng quái dị, phép biến hóa lại rất kỳ, không thể nào đoán trước được. Hơn nữa, thế đánh nào của lão quái cũng hiểm hóc ác độc, một lúc nhằm vào cả mấy trọng huyết, không dễ gì đỡ gạt nổi. Bởi thế, Nghiêm Phi Long dần dần bị dồn vào thế hạ phong, chỉ còn biết đỡ gạt chứ không thể phản kích lại dù là chỉ một chiêu nửa thức.

Vừa lúc đó, Nghiêm Phi Long lại trông thấy cả bốn vị đà chủ thân tín cũng đều đã mất mạng dưới tay đối phương, thì than thầm :

- Thôi rồi. Lần này thì mạng ta đã hết rồi.

Giữa lúc tình hình đang thập phần nguy ngập, bỗng đâu chàng nghe có những tiếng vó ngựa từ xa rầm rập chạy tới như mưa rơi sấm nổ. Chỉ trong chốc lát, những tiếng vó ngựa đó đã nghe gần sát bên tai. Rõ ràng là những con tuấn mã kia đang phóng tới nơi đây với tốc độ rất nhanh.

Ngay sau đó, phía xa xa đột ngột xuất hiện bốn kỵ mã đang phi tới như bay. Đoàn kỵ mã rầm rập lao tới với tốc độ rất nhanh, khí thế uy mãnh khiếp người, chẳng mấy chốc là đã tiến gần đến nơi.

Bốn con thần mã sắc lông đen tuyền, thân hình cao lớn. Bốn kỵ sĩ hình dung uy vũ, phong thái đường bệ, đều khoác cẩm bào, trong vận cẩm y quý giá. Một người giắt bên hông một ngọn Cửu Tiết Tiên giắt vàng nạm ngọc. Một người mang thanh Kim Đao. Hai người còn lại sau lưng đều đeo một thanh trường kiếm mà nơi chuôi kiếm có gắn một viên minh châu thật lớn, lấp lánh chiếu người.

Đoàn nhân mã rầm rập phi nhanh tới nơi. Ngựa sai vó từng bước đều đặn, khoảng cách giữa bốn kỵ sĩ vì thế vẫn hầu như không thay đổi.

Gã quái nhân thân hình béo lùn cất tiếng cười lạnh lùng :

- Lại có thêm mấy tên tự tìm lấy cái chết.

Đoàn người ngựa chạy sấp đến nơi, chợt thấy phía trước có người đang giao đấu quyết liệt. Người dẫn đầu liền lớn tiếng hô :

- Bản nhân vì có cấp sự trọng đại mà phải đi qua đây. Mong chư vị tạm nhường lối cho. Bản nhân vô cùng cảm kích.

Trong lúc y lên tiếng, đoàn người ngựa vẫn tiếp tục chạy nhanh tới mà không hề giảm bớt tốc lực. Lão quái béo lùn chẳng thèm lý gì tới đoàn nhân mã, và cũng không chịu nhường lối, vẫn khệnh khạng đứng án giữa đường.

Bốn người kia chạy đến nơi, chợt thấy lão quái béo lùn vẫn còn đang khệnh khạng đứng ngay giữa đường, trong lúc cấp bách liền vội thúc mạnh vào hông ngựa. Chỉ nghe vù một tiếng. Cả người lẫn ngựa đã phi vút qua đầu lão quái, cùng lúc với tiếng nói của nhân vật dẫn đầu :

- Bản nhân có cấp sự trọng đại không thể diễn trì. Có điều mạo muội xin được lượng thứ cho.

Chân ngựa vừa chạm đất, bọn họ liền giắt mạnh dây cương, thúc ngựa tiếp tục chạy tới, kỵ thuật thật điêu luyện.

Lão quái béo lùn sắc mặt hầm hầm, mặt đỏ tía tai, trợn trừng mắt nhìn theo đoàn kỵ sĩ, lộ vẻ rất tức giận.

Cũng đồng lúc ấy, bỗng nghe lão quái quát lớn một tiếng chấn động. Rồi từ hữu thủ của lão ta có một luồng ánh sáng xanh thẳm lao ra, nhắm đoàn kỵ mã bay vút tới nhanh như tia chớp.

Và gần như ngay sau đó, con ngựa đang chạy cuối cùng bỗng kêu rú lên một tiếng thảm thiết, rồi ngã lăn ra vệ đường, nằm im bất động. Khi xem xét thật kỹ thì mới thấy nơi móng ngựa có cắm một mũi ngân châm nhỏ xíu ẩn hiện sắc xanh thẳm, xem ra đã được bôi chất kịch độc.

Nhân vật ngồi trên lưng ngựa võ công cũng không phải hạng tầm thường, kỹ thuật cũng tinh xảo. Ngựa chưa ngã mà người đã kịp rời khỏi yên, nhẹ nhàng hạ thân xuống đất, đứng sừng sững bên cạnh xác tuấn mã. Ba người đi trước cũng vội ghim cương dừng lại. Ngựa của bọn họ quả là giống danh câu, đang phi tới rất nhanh mà vừa ghim cương là đã lập tức dừng lại được ngay.

Nhân vật đang đứng bên xác tuấn mã trợn mắt quay lại nhìn quái nhân béo lùn, trầm giọng quát hỏi :

- Lão quái vật kia. Vô duyên vô cớ, sao lão lại hạ độc thủ giết chết tuấn mã của bản nhân.

Lão quái cất tiếng cười âm hiểm, nói :

- Cho đến các người lão phu muốn giết là giết, nói gì đến loài súc sinh đó. Xưa nay chưa từng có ai hỏi lão phu giết người vì nguyên nhân gì.

Nghe giọng nói ngạo mạn khinh người đó, nhân vật đứng dưới đất hằm hằm tức giận, đang định phác tác thì vị thủ lĩnh đã vội khoát tay ra hiệu cho y im lặng, rồi nghiêm giọng nói :

- Bản nhân hiện giờ đang có cấp sự trọng đại, không thể diên trì, nên cũng không muốn sinh sự lôi thôi. Chỉ cần các người bồi thường cho bản nhân một con ngựa khác thì chuyện hôm nay có thể xem như chưa từng xảy ra.

Lão quái hừ lạnh nói :

- Mạng của các người còn chưa chắc đã có thể giữ được, ở đó mà đòi bồi thường này nọ.

Lão vừa dứt tiếng, cả bốn kỵ sĩ đều biến sắc, lộ vẻ giận dữ. Vị thủ lĩnh khẽ cất tiếng cười nhạt, nói :

- Ngông cuồng lớn lối lắm. Hừ. Cái ngoại hiệu Ngưu Mã nhị quái có thể hù dọa được người khác chứ đối với bản nhân thì chẳng đáng để vào mắt. Từ đi. Hãy làm cho hắn biết điều hơn.

Người đứng dưới đất liền rút soạt trường kiếm, rồi chẳng nói chẳng rằng múa kiếm nhằm vào lão quái béo lùn đâm tới. Thế kiếm thật ra cũng chẳng có gì lợi hại, chỉ có điều là hết sức nhanh nhẹn thần tốc, và lại vô cùng hiểm độc, nhằm đâm thẳng vào giữa cổ họng đối phương.

Lão quái thoáng biến sắc, không ngờ võ công của đối phương lại lợi hại đến mức ấy, liền vội nhảy lùi lại phía sau tránh né.

Chiếm được tiên cơ, đại hán kia không bỏ lỡ cơ hội, liền tiếp tục tiến tới mấy bước nữa, bảo kiếm vung lên nhằm chém vào vai trái của lão quái, trong khi ngón tay tả lại phóng ra một luồng chỉ phong nhanh như chớp nhằm đâm thẳng vào kỳ môn đại huyệt của lão ta. Đồng thời, y lại còn vọt người bay lơ lửng trên không, hai chân đá thẳng tới nhằm vào bụng dưới kẻ địch.

Cùng một lúc mà Cẩm bào đại hán kia đã dùng cả chiêu lẫn chỉ, rồi cả song cước liên hoàn, nên thế tấn công vừa nhanh nhẹn mà lại cũng vừa ác liệt phi thường. Hơn nữa, thế võ của y kỳ diệu tuyệt luân.

Lão quái không làm sao tưởng tượng nổi võ công của đối phương lại cao cường đến mức ấy, nên khi trông thấy thế công của đối phương cuốn tới ồ ạt như gió lốc, thì lão ta bất giác phải lách mình tránh ngang.

Và khi lão ta lách người để tránh thì lại càng bị mất phần chủ động. Tức thì, Cẩm bào đại hán bám sát theo như hình với bóng, vung cả kiếm, cả chưởng chỉ, rồi cả song cước tấn công tới tấp, khiến lão quái càng lúc càng bị dồn vào thế bị động hoàn toàn. Lão ta phải liên tục nhảy sang trái, tránh sang phải, rồi thối lui ra sau mười mấy bước nữa mà không sao phản kích lại được một chiêu nửa thức.

Lão quái gầy cao lúc ấy hãy còn đang giao đấu với Nghiêm Phi Long. Lão ta xuất thủ rất ung dung, thỉnh thoảng lại còn lớn tiếng cười ha hả, xem như đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Nhưng đến khi chợt ngó sang trận chiến bên kia, lão trông thấy đại ca chẳng những đã sắp thảm bại đến nơi mà còn bị uy hiếp đến tính mạng, thì trong lòng vô cùng lo sợ, cuống quýt cả lên. Lão ta vội cố hết sức định giải quyết Nghiêm Phi Long cho thật mau chóng, để rồi sang hợp lực cùng đại ca cự địch. Do đó, lão càng sử dụng các chiêu thế kỳ diệu, đánh ra ồ ạt. Xung quanh vùng hai người giao đấu, gió dậy ào ào, cát bay đá chạy mù mịt, khiến ai trông thấy cũng phải ghê sợ.

Đã mấy lần Nghiêm Phi Long bị kỳ chiêu của lão quái uy hiếp, suýt rơi vào hiểm cảnh. May mà chàng đã dùng hết sức bình sinh vung kiếm liều mạng tấn công đối phương theo kiểu song phương cùng chết khiến lão quái phải vội vàng thu chiêu về hộ thân, nên mới tạm thời còn cầm cự được.

Bên này, lão quái béo lùn cũng đã mấy phen rơi vào hiểm địa. Từ khi bắt đầu cuộc chiến đến giờ, lão ta đã cố hết sức tránh tả né hữu mà không sao thoát khỏi vùng áp lực của kiếm quang chưởng ảnh do đối phương đánh ra. Nhưng cũng phải công nhận công phu né tránh của lão cũng tuyệt diệu.

Ngay lúc này, bỗng vị thủ lĩnh bọn Cẩm bào đại hán lớn tiếng quát :

- Hãy mau giải quyết thật nhanh. Có nhiều người đang đến đây.

Y vừa dứt lời, hai Cẩm bào đại hán kia liền nhảy khỏi lưng ngựa xuống đất, xông thẳng vào cục trường, một người vung kiếm tấn công lão quái béo lùn, một người vung đao giải quyết lão quái gầy cao.

Chỉ nghe thấy hai tiếng rú thảm thiết vang lên cùng lúc. Rồi cả hai lão quái đều đã ngã lăn ra, máu tươi tuôn chảy lênh láng.

Thấy chiến cuộc kết thúc một cách quá ư là đột ngột, Nghiêm Phi Long đứng ngẩn người ngơ ngác hồi lâu. Chẳng không sao tưởng nổi võ công của những Cẩm bào đại hán kia lại cao siêu dường ấy.

Hai lão quái nhân một thấp một cao kia võ công đã hết sức cao thâm, hạ sát bốn cao thủ của Thiên Vô Giáo dễ như trở bàn tay. Thế mà trước mặt những Cẩm bào đại hán kia, hai lão đã thất thủ một cách thật mau chóng đến không ngờ. Từ đó suy ra, võ công của bọn họ thật đáng khiếp hãi.

Lúc này, bọn Cẩm bào đại hán đã cấp hai lão quái đi về bên tuần mã của bọn họ. Nghiêm Phi Long giờ mới chợt bừng tỉnh. Nhưng chàng còn chưa kịp lên tiếng cảm tạ thì từ xa có một toán mấy mươi người đang chạy nhanh lại.

Chương 25: Thiên Vô Giáo Giữa Khuya Khách Viếng Trên Mặt Nước Biển Diễn Bất Ngờ

Lại nói, sau khi hạ gục hai lão quái, các Cẩm bào đại hán đã cấp hai lão đi về bên tuần mã của bọn họ. Nghiêm Phi Long sau phút giây ngỡ ngàng đã bình tĩnh lại, định lên tiếng cảm tạ, nhưng hãy còn chưa kịp mở lời thì từ xa chợt có một toán mấy mươi người đang chạy nhanh lại.

Bọn này chạy tới nơi, thấy xác bốn vị đã chủ đang nằm đó, thảm trạng rất ghê rợn, liền đồng quát lớn, chia ra bao vây bọn Cẩm bào đại hán. Một tên ra về là người cầm đầu lớn tiếng quát hỏi :

- Các ngươi là ai. Sao dám sát hại môn hạ của bản giáo.

Vị thủ lĩnh các Cẩm bào đại hán hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn bọn họ đến nửa con mắt, quay sang cùng ba vị huynh đệ xem xét thương thế của hai lão quái nhân. Nghiêm Phi Long vội vàng nói :

- Các ngươi đã làm mất rồi. Tứ vị đại hiệp đây đều là ân nhân của ta.

Đoạn chàng quay sang hướng vào vị thủ lĩnh vòng tay nói :

- Tại hạ là Nghiêm Phi Long của Thiên Vô Giáo, xin cảm tạ tứ vị đại hiệp đã ra tay tương trợ. Ân đức này tại hạ suốt đời không quên.

Vị thủ lĩnh kia chỉ khẽ hừ lạnh, không đáp. Nhưng Nghiêm Phi Long biết chỉ vì bọn môn hạ bản giáo đã lỡ lời khiến cho bọn họ bất mãn nên vẫn không nản lòng, lại vòng tay nói tiếp :

- Tại hạ xin được thỉnh giáo cao danh quý tính của Tứ vị đại hiệp.

Vị thủ lĩnh quay lại ngắm nhìn Nghiêm Phi Long thật kỹ từ đầu đến chân, hồi lâu sau mới trầm giọng nói :

- Văn Đức Cung môn hạ, Ngự tiền Hộ giá Tứ đại thị vệ.

Vừa nghe vị thủ lĩnh xưng danh, Nghiêm Phi Long lại thêm một lần nữa ngẩn người ngỡ ngàng. Vị thủ lĩnh lại nói tiếp :

- Bản nhân có cấp sự trọng đại cần phải lên đường ngay. Chẳng hay thiếu hiệp có thể giúp cho một con ngựa được chăng.

Nghiêm Phi Long đưa mắt nhìn những người vừa kéo đến, thấy ai nấy cũng đều lắc đầu, liền nói :

- Thật đáng tiếc là bọn tại hạ không người nào có mang theo ngựa đến đây. Xin mời tứ vị đại hiệp đi giá đến Tổng đàn bản giáo một chuyến. Tại hạ sẽ mở tiệc tạ ơn và xin hiến tặng tuần mã.

Vị thủ lĩnh xua tay nói :

- Không được. Bản nhân đang thi hành trọng trách, không thể diên trì. Giờ phải cáo từ. Hẹn có lúc sẽ gặp lại thiếu hiệp.

Nói xong, bốn người bọn họ mang theo hai lão quái đang bất tỉnh, chia nhau cưỡi ba con ngựa còn lại, giục vó lên đường. Lương câu quả là thần mã, mỗi con mang hai người trên lưng mà vẫn phi nhanh như bay. Tại trường chỉ còn lại toán người Thiên Vô Giáo đang ngỡ ngàng nhìn theo.

Trong một gian nhà thủy tạ xinh đẹp trang nhã.

Nghiêm Phi Long đang ngồi cùng một lão già trạc ngoại lục tuần, thân hình mập mạp, da dẻ hồng hào, tướng mạo oai nghi quắc thước. Trên bàn có bày mấy món thức ăn ngon và mùi rượu Mao đài từ lâu năm tỏa hương ngào ngạt. Nhưng cả hai người hầu như chưa hề động đũa.

Lão già ngồi trầm ngâm hồi lâu, đoạn hỏi Nghiêm Phi Long :

- Con nói bọn họ xưng là Văn Đức Cung Ngự tiền Hộ giá Tứ đại thị vệ.

Nghiêm Phi Long khẽ gật đầu :

- Vâng ạ.

Lão già lộ vẻ trầm tư, lẩm bẩm :

- Văn Đức Cung ... Văn Đức Cung ... Đó là nơi nào nhỉ.

Nghiêm Phi Long nói :

- Theo hài nhi nghĩ, đó có thể là một trong số Võ lâm Tam cung mà giang hồ vẫn thường đồn đãi.

Lão già gật gù nói :

- Có thể lắm. Có thể con nói đúng đấy.

Rồi lão chợt hỏi :

- Lúc đó con nghe bọn họ gọi hai lão quái kia là Ngưu Mã nhị quái.

Nghiêm Phi Long lại gật đầu :

- Vâng ạ. Nghĩa phụ có biết lai lịch hai lão quái vật này không.

Lão già bật cười :

- Con gọi hai lão là lão quái vật ư.

Nghiêm Phi Long đỏ mặt, ấp úng nói :

- Thì ... hài nhi nghe bọn họ gọi hai lão quái như thế mà.

Lão già mỉm cười, ngẫm nghĩ giây lát, mới nói :

- Danh hiệu này ta cũng đã từng được nghe nói đến. Cũng đã khá lâu rồi ấy nhỉ. Nếu ta nhớ không lầm thì hai lão quái vật này chính là tàn đảng của Hắc Y Giáo ngày trước. Chắc có lẽ bọn chúng sau thời gian dài lẩn trốn, nay thấy tình hình đã êm nên lại rục rịch hoạt động trở lại.

Nghiêm Phi Long ngạc nhiên hỏi :

- Hắc Y Giáo ư. Giáo phái này sao hài nhi chưa từng nghe ai nói đến.

Lão già chép miệng nói :

- Đó là một giáo phái rất hùng mạnh do Hắc Sát Ma Vương cầm đầu. Chuyện này đã xảy ra cách đây cũng gần hai chục năm rồi. Ngoài ra còn có Thiên Ma Giáo của Hồng Phát Ma Vương nữa. Bọn ma đầu ấy hành sự hung ác tàn độc vô tưởng, còn đáng sợ hơn cả Thông Thiên Giáo và Cửu Trùng Giáo ngày nay nhiều. Khi đó, hễ mỗi khi nghe nhắc đến danh hiệu mấy ma đầu ấy là khách võ lâm đều phải một phen kinh hồn táng đờm. Những ngày đó quả là những ngày đen tối của võ lâm.

Khẽ thở nhẹ một hơi, lão lại nói tiếp :

- Nhưng cũng hãy còn may là Hắc Y Giáo cũng như Thiên Ma Giáo chỉ tồn tại được vài năm thì đã bị Thiên Nhất Giáo và Bách Độc Giáo hợp nhau tiêu diệt đồng một lúc. Sau đó, võ lâm hưởng cảnh thanh bình được mười mấy năm, mãi cho đến khi Thông Thiên, Cửu Trùng lưỡng giáo quật khởi hùng bá võ lâm.

Nghiêm Phi Long lại hỏi :

- Thế Thiên Nhất Giáo và Bách Độc Giáo là những giáo phái thế nào ạ. Đáng lý ra sau khi tiêu diệt được Hắc Y Giáo và Thiên Ma Giáo thì thanh danh bọn họ phải lừng lẫy lắm mới phải.

Lão già trầm ngâm giây lát, mới đáp :

- Hai giáo phái này cho đến nay vẫn còn ở trong vòng thần bí. Sau khi tiêu diệt Thiên Ma Giáo và Hắc Y Giáo, bọn họ cũng đồng loạt rút lui khỏi giang hồ luôn. Năm xưa, trong giang hồ có bốn giáo phái cùng xưng hùng xưng bá là Thiên Nhất, Thiên Ma, Hắc Y, Bách Độc tứ đại giáo. Bốn giáo phái đó lại chia làm hai phe. Thiên Ma Giáo và Hắc Y Giáo hành sự cực kỳ tàn độc nên bị xếp vào hạng tà đạo. Thiên Nhất, Bách Độc lưỡng giáo thì có mấy phen cứu nguy cho Cửu đại môn phái nên được xem là chính đạo. Trong đó, Bách Độc Giáo tuy tên gọi không hay nhưng lại ôn hòa hơn hết. Vì thế mà người giang hồ khi ấy đã truyền tụng câu :

“Ngộ Hồng, Hắc tất tử,

Phùng Bách Độc nhi an.”

Hồng, Hắc tức là Hồng Phát Ma Vương và Hắc Sát Ma Vương, giáo chủ của hai đại tà phái đấy. Song từ lâu người giang hồ đã cố lãng quên giai đoạn

đen tối ấy rồi. Suốt bấy lâu nay chẳng còn ai nhắc nhở đến những chuyện ấy nữa.

Lão vừa nói tới đây, chợt có một hắc y trắng hán từ ngoài tiến vào, đến trước mặt lão chấp tay vái lạy, cung kính nói :

- Bẩm giáo chủ. Bên ngoài phát hiện có hai toán người lạ mặt đang định xâm nhập vào Tổng đàn. Nhưng lạ một điều là bọn chúng lại tiến vào công khai chứ không lén lút. Xin giáo chủ cho chỉ thị.

Lão giáo chủ cau mày nói :

- Vậy u. Hãy truyền lệnh canh phòng nghiêm ngặt, đề cao cảnh giác. Ta sẽ đích thân ra xem bọn chúng là nhân vật nào.

Hắc y trắng hán vâng dạ lui ra. Lão giáo chủ cùng Nghiêm Phi Long cũng rời gian thủy tạ, đi ra ngoài thị sát tình hình.

Vùng đầm lầy phía ngoài Tổng đàn Thiên Vô Giáo mọi khi vẫn im lìm tĩnh mịch thì đêm nay lại càng tĩnh mịch hơn.

Nhưng nếu người nào có nhãn quang sắc bén, chắc có thể nhận thấy nhiều đám lau sậy thỉnh thoảng ngọn lá lại khẽ rung rinh cho dù có gió thổi hay không. Đây là những trạm canh bí mật của Thiên Vô Giáo.

Từ mấy ngày nay, bọn giáo chúng đã được lệnh tăng cường phòng thủ xung quanh khu vực Tổng đàn, đề phòng đối phương tập kích.

Ban đầu, bọn chúng còn nghiêm cẩn thi hành thượng lệnh, chia nhau canh phòng rất cẩn mật. Nhưng khi chờ mãi mà vẫn không thấy địch nhân xuất hiện khiến nhiều kẻ sinh lòng bẽ trễ, dần dần lơ là việc canh tuần. Vì thế mà những trạm canh bí mật đã không thể được coi là bí mật nữa.

Mà lẽ thường, những lúc như thế chính là những lúc phát sinh biến cố. Lần này cũng không ngoại lệ.

Hôm nay, một đêm không trăng ...

Giữa đêm khuya tĩnh mịch, tứ bề đang yên ắng lặng lẽ, chợt đâu nghe có tiếng mái chèo khua nước bì bõm. Mãi hồi lâu sau mới thấy một chiếc thuyền con từ phía ngoài chậm rãi tiến vào.

Đứng tại đầu thuyền là một bóng người thân vóc cao lớn, tướng mạo uy nghi, y phục hoa lệ, chỉ có mái tóc là buông xòa xuống xem rất nghịch mắt. Phía sau lái có một trạo phu đang thong thả buông chèo. Tiếng sóng vỗ, tiếng nước xao động phá vỡ sự yên tĩnh của vùng sông nước.

Bọn tuần canh chợt nghe có tiếng sóng nước bì bõm liền sinh lòng cảnh giác, nhưng cũng chưa phân biệt được kẻ đang đi đến là bạn hay địch. Nếu là bạn sao đến đây mà không thông báo, lại tiến vào giữa lúc đêm hôm khuya khoắt thế này. Còn nếu bảo là địch thì xem ra cũng không hẳn là đúng, vì kẻ địch lẽ nào lại công nhiên đơn thân đi vào như thế. Hay công phu nhân vật này cao siêu tuyệt đỉnh nên không xem các cao thủ của Thiên Vô Giáo vào đâu chẳng.

Chiếc thuyền kia đã tiến sát đến nơi. Tên đầu mục phụ trách nhóm canh phòng tại đây suy tính giây lát rồi quyết định phái một tên thủ hạ vào phía trong bẩm báo. Còn gã và đồng bạn ở ngoài này tìm cách kéo dài thời gian.

Khi thuyền đến thật gần, gã liền háng giọng hỏi :

- Chẳng hay vị cao nhân nào đang quang lâm. Xin thứ lỗi cho bọn tại hạ không biết trước để ra ngoài nghênh đón.

Gã hỏi câu này xem ra rất là phương tiện, vừa hỏi danh tính đối phương, vừa nhắc khéo đối phương đến mà không thông báo trước, nếu có chuyện gì thì không thể trách bọn họ thất lễ được. Người trên thuyền vụt cười lớn, thốt :

- Các ngươi hãy mau vào bẩm báo với Lý lão đầu là có Bạch Mã Tướng quân từ xa đến viếng.

Kẻ này dám ngang nhiên gọi giáo chủ Thiên Vô Giáo là Lý lão đầu thì lai lịch tất không thể tầm thường. Gã đầu mục thấy không tiện có hành vi thất lễ, còn đang nghĩ cách cầm chân hắn thì liền ngay lúc đó, từ phía sau chiếc thuyền của Bạch Mã Tướng quân chợt có tiếng người cười nói :

- Nhân tiện các ngươi hãy trình báo thêm một câu rằng hiện đang có vị bằng hữu họ Phụng ở Thái Nguyên đến thăm.

Nhân vật tự xưng là Bạch Mã Tướng quân chợt nghe có tiếng nói phía sau liền vội quay lại nhìn, thì thấy một chiếc thuyền con cũng đang rẽ nước tiến đến gần. Đứng tại đầu thuyền là một nhân vật cũng cao lớn uy nghiêm, nhưng hình dung to béo, vận áo bào gấm, trên tay cầm một chiếc quạt gỗ dài chừng hai thước, rộng nửa thước, xem khá kỳ bí. Bạch Mã Tướng quân cười nói :

- Tướng ai đâu. Hóa ra là Cẩm y hầu Phụng đại gia. Hà hà. Tiểu đệ may mắn đến sớm hơn hầu gia một chút.

Nhân vật được gọi là Phụng đại gia cũng cười lớn nói :

- Tướng quân nói thế là không phải rồi. Bản hầu gia tuy đến chậm hơn tướng quân một chút. Nhưng người ta vẫn thường nói : ai có mặt là có phần. Bản hầu gia chẳng chịu để mình phải chịu thua thiệt đâu.

Bạch Mã Tướng quân càng cười lớn hơn :

- Hầu gia nói thế cứ như là vật kia đã vào tay rồi vậy.

Vừa cười vừa nói, hần ta cũng vừa khẽ nhích động cánh tay. Từ nơi tay áo của hần chọt bay ra ba điểm sáng, lao vút tới trước ngực Cẩm y hầu nhanh như điện chớp. Cẩm y hầu cũng chẳng chịu kém, cất tiếng cười ha hả nói :

- Sớm muộn gì cũng phải thế thôi.

Từ nơi chiếc rương trên tay Cẩm y hầu, một đạo ngân quang bay xẹt ra, lao vút đến yết hầu Bạch Mã Tướng quân.

Cả hai cùng xuất thủ, cả hai lại cùng hợp mình xuống né tránh. Âm khí của song phương bay vút qua phớt trên đầu họ.

Tránh khỏi âm khí của đối phương rồi, Bạch Mã Tướng quân liền bật đứng thẳng người lại, cười ha hả nói :

- Kỳ quái. Kỳ quái. Có ngờ đâu món tự tiện của tiểu đệ lại kém linh hoạt hơn bình thường. Chắc hầu gia không việc gì chứ.

Cẩm y hầu cũng đã đứng lên trở lại rồi. Lão cười nhẹ đáp :

- Tội quá. Tội quá. Cái rương bách bảo của bản hầu gia dường như hỏng cơ quan điều động rồi chắc. May mà người huynh đệ không việc gì. Nếu có thể nào thì bản hầu sẽ ân hận lắm đấy.

Bạch Mã Tướng quân mỉm cười nói :

- Tiểu đệ còn một bình mỹ tửu, xin được chia đôi với hầu gia để mừng cuộc hội ngộ hôm nay.

Hần lấy từ dưới thuyền ra một chiếc bình, mở nút, đưa lên miệng uống mấy ngụm rồi hai tay cung kính trao cho Cẩm y hầu.

Cẩm y hầu giơ tay nhận lấy bình rượu, rồi thân nhiên nói :

- Đã uống rượu thì phải có thức nhắm. Trong chiếc rương của bản hầu gia đây hãy còn nửa con gà quay. Tướng quân đã có thịnh tình mời bản hầu gia uống rượu, bản hầu gia không thể nào không đáp lại.

Vừa nói lão vừa mở rương lấy ra nửa con gà quay, xé chia đôi, giữ lại một phần, còn phần kia trao cho Bạch Mã Tướng quân.

Cả hai cùng cười vang :

- Nào. Xin mời.

Cẩm y hầu đưa tay áo lên che miệng, nghiêng bình rượu, đổ xuống, nhưng thật ra là đổ xuống sàn thuyền. Đoạn lão lại giơ cao chiếc bình lên, như để chứng minh mình đã uống xong, bình rượu đã cạn. Đoạn lão chép miệng tán :

- Ngon quá. Ngon quá. Đúng là loại danh tửu thượng hạng.

Bạch Mã Tướng quân cũng thừa cơ hội đối phương cúi xuống uống rượu, âm thầm buông rơi phần gà quay xuống nước, chiếc miệng trống không lại chép chép như đang nuốt tiếc cái hương vị thích khẩu, rồi cao giọng nói :

- Tuyệt. Tay nào quay gà sành điệu quá.

Phần thịt gà vừa rơi xuống nước thì từ mặt nước nơi đó nổi lên một đợt khói xanh. Còn phần rượu đổ xuống thuyền, nơi rượu đổ lập tức biến thành màu đen như mực. Quả là hai loại chất độc cực mạnh.

Song phương đã qua hai đợt thực nghiệm, từ âm khí đến độc dược.

Bên tám lạng, người nửa cân. Thủ đoạn của song phương đều lợi hại như nhau, không ai hơn ai.

Song phương vẫn giữ vẻ tươi cười mặc dù cùng nuôi ý định tàn độc muốn giết hại lẫn nhau, và lại đã cùng thất bại như nhau. Nếu như không nhìn thấy tận mắt, chỉ nghe qua lời đối đáp của song phương, hần ai cũng phải đinh ninh rằng đây là đôi băng hữu thâm giao đang chia ngọt xẻ bùi cho nhau, chẳng ai có thể tin được là bọn họ đang muốn mượn tay tử thần loại trừ bớt một đối tượng.

Bạch Mã Tướng quân chột thốt :

- Công việc kinh doanh của hầu gia gần đây xem chừng có chiều bất lợi. Nếu cứ tiếp tục như thế xem chừng có chiều bất lợi. Thiết tưởng hầu gia cũng nên đổi cách làm ăn đi thôi. Chắc hầu gia cũng nghĩ giống như tiểu đệ chứ.

Cẩm y hầu cười nhẹ nói :

- Cái bản ý của bản hầu gia cũng chẳng khác gì ý của huynh đệ. Sông có khúc, người có lúc. Kẻ được hôm nay chưa chắc là sẽ không thua vào ngày mai. Và ngược lại, kẻ thua hôm nay không hẳn là ngày mai chẳng được đền bù.

Bạch Mã Tướng quân tặc lưỡi :

- Mấy tháng gần đây tình hình lại căng thẳng quá độ. Các phe phái đều trong tình trạng kiếm tuốt cung giương, không lúc nào ngừng sự tranh chấp. Chúng ta lại đặt dờ trong vòng sinh tử bằng đường tơ kẻ tóc, thật nguy hiểm vô cùng.

Cầm y hầu đồng tình :

- Huynh đệ người nói cũng không sai.

Bạch Mã Tướng quân lại nói tiếp :

- Giả sử hầu gia chịu cùng tiểu đệ hùn vốn làm ăn thì cái lợi kia hẳn đã về tay chúng ta, và chúng ta có thể chia nhau cùng hưởng dụng. Như thế có hơn không. Ý hầu gia thế nào.

Cầm y hầu nói :

- Chẳng như bản hầu gia cũng có ý nghĩ như huynh đệ đấy.

Bạch Mã Tướng quân cười nói :

- Được lắm. Chúng ta sẽ thương lượng lại.

Ngay lúc ấy, phía sau đám lau sậy chợt có tiếng cười lạnh lùng :

- Hay quá. Lão phu xin có lời chúc mừng nhị vị từ nay kết thành bạn đồng tâm, keo sơn gắn kết chẳng bao giờ rời xa.

Cầm y hầu và Bạch Mã Tướng quân chợt nghe có tiếng nói vang lên bất ngờ đều giật mình, đồng quay nhìn lại.

Từ trong đám lau sậy chợt thấy đèn đuốc sáng rực lên, rồi có một chiếc thuyền từ từ tiến ra. Chiếc thuyền có bốn tay chèo, tuy chẳng thể gọi là lớn nhưng cũng không nhỏ cho lắm.

Đứng nơi đầu thuyền là một lão già tuổi đã quá lục tuần, thân hình mập mạp, sắc diện hồng hào, dáng vóc cao lớn đầy vẻ uy nghi quắc thước. Sau lưng lão là một chàng thiếu niên kiêu khách mày rậm mắt to, dáng điệu hiên ngang, uy phong lẫm lẫm, trắng khí đường đường. Chàng chính là Nghiêm Phi Long. Và lão già kia đương nhiên là nghĩa phụ chàng : giáo chủ Thiên Vô Giáo.

Lão giáo chủ đưa mắt chăm chú ngắm nhìn Cầm y hầu và Bạch Mã Tướng quân. Thực ra thì lão đã đến đây từ nãy giờ rồi, nhưng lại thấy hai người bên đối phương đang phát sinh tranh chấp nên còn ẩn mình trong bóng tối, định chờ cho song phương đồng quy ư tận rồi sẽ xuất hiện giữ thế ngư ông. Nào ngờ cả hai người kia không sao cả và còn định cùng liên kết với nhau để đối phó lão. Lão liền vội vã xuất hiện ngay, hầu ngăn chặn song phương tiến gần nhau thêm một bước nữa.

Cầm y hầu nhìn lão giáo chủ cười ha hả nói :

- Bản hầu gia là khách không mời. Tường đâu sẽ bị phiền trách. Nào ngờ lại được đại giá giáo chủ thân hành ra tận ngoài này nghênh đón, bản hầu gia cảm thấy vô cùng vinh hạnh.

Lão giáo chủ đưa tay vuốt râu, tươi cười nói :

- Lão phu nghe bọn thủ hạ vào trình báo rằng ngoài này có nhị vị quý khách từ nơi xa xôi đến thăm. Hiềm vì bên trong còn quá ư bề bộn, không tiện nghênh tiếp quý khách, lão phu đành thân hành ra đây để cùng nhị vị đàm đạo.

Đoạn lão đổi giọng nghiêm trang, hỏi :

- Chẳng hay nhị vị quang lâm bản giáo có việc gì hay không, xin cứ tự nhiên trình bày, lão phu đang chờ nghe cao luận.

Cầm y hầu và Bạch Mã Tướng quân chợt ngẩn người ngơ ngác khi nghe lão giáo chủ nói như thế. Rồi cả hai chợt trầm mặt, sắc diện ra chiều khác lạ. Hai người họ đến đây là định dò thám nơi Thiên Vô Giáo một việc. Nào ngờ ...

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Giữa Canh Khuya Song Phương Khai Chiến Trên

Sông Lại Gặp Chuyện Bất Ngờ

Lại nói, bọn Cẩm y hầu và Bạch Mã Tướng quân đều trầm sắc mặt, ra chiều khác lạ. Bọn họ không ngờ Thiên Vô Giáo chủ tâm ý quá sâu xa, lại định tiếp khách ngay tại ngoài này, không để cho bọn họ có nhiều cơ hội dò hỏi.

Hồi lâu, Bạch Mã Tướng quân cất tiếng cười khan, cao giọng nói :

- Bọn tiểu đệ đã đến đây rồi. Tuy rằng không được mời, nhưng dù sao cũng là khách phương xa. Chẳng lẽ giáo chủ chẳng thể lượng tình mà mời bọn tiểu đệ vài chung rượu nhạt hay sao.

Lão giáo chủ cười nói :

- Sao lại không. Nhị vị tưởng rằng lão phu lại hẹp lượng đến thế hay sao.

Đoạn lão cao giọng quát :

- Người đâu. Mau rót rượu.

Lập tức có tiếng văng dạ, rồi từ trong đám lau sậy lại tiến ra một chiếc thuyền nhỏ. Đứng nơi đầu thuyền là một thiếu nữ xinh đẹp vận thanh y, tay bưng một chiếc mâm bạc, trên mâm đặt một bình rượu và hai chiếc chung ngọc.

Chiếc thuyền nhỏ dần dần tiến sát lại phía thuyền của Cẩm y hầu và Bạch Mã Tướng quân. Thiếu nữ cúi mình dâng rượu, thỏ thẻ nói :

- Xin mời nhị vị lão nhân gia.

Giọng nói của thiếu nữ như oanh vàng lãnh lót, thanh âm uyển chuyển du dương. Nhưng bọn Cẩm y hầu và Bạch Mã Tướng quân lại cảm thấy lạnh người. Bọn họ trầm tư nghĩ cách đối phó với tình hình trước mắt, còn tâm trí đâu để mà nghe giọng oanh ca. Cả bình rượu kia hai người cũng chẳng dám động đến.

Khi đến đây, hai người bọn họ cũng đâu ngờ rằng đối phương lại cao tay hơn mà giờ trò này ra. Không thể tìm lời dò hỏi được nữa thì chỉ còn cách hỏi thẳng mà thôi. Sau một lúc lúng túng, Cẩm y hầu đã lấy lại vẻ điềm tĩnh, vòng tay hướng vào vị giáo chủ Thiên Vô Giáo, nhã nhặn nói :

- Bàn hầu gia đến bãi phóng ngay giữa đêm khuya canh vắng thế này thật quá đột ngột, trong lòng cảm thấy có lỗi vô cùng. Tuy được giáo chủ trọng vọng mà ban rượu, nhưng thật chẳng dám nhận lĩnh.

Thiên Vô Giáo chủ cười ha hả nói :

- Không sao. Không sao. Nhị vị bất tất phải áy náy.

Đoạn lão khẽ xua tay, chiếc thuyền nhỏ chở thanh y thiếu nữ liền quay đầu chèo trở vào trong bụi lau sậy um tùm.

Cẩm y hầu lại nói :

- Người quân tử không nói quanh co. Trước mặt giáo chủ, bản hầu gia xin được nói thật. Hôm nay, bản hầu gia cùng người huynh đệ đến đây bãi phóng giáo chủ là có chút việc muốn được thỉnh giáo. Mong giáo chủ thứ cho lỗi mạo muội.

Lão giáo chủ vuốt râu cười :

- Có chuyện gì xin tức hạ cứ nói.

Cẩm y hầu nghiêm giọng nói :

- Gần đây, bản hầu gia nghe phong thanh trong võ lâm đồn đãi rằng Sĩ Lộ đạo nhân, vị danh túc của phái Thanh Thành, hiện đang dưỡng thương tại quý giáo. Chẳng hay việc đó hư thực thế nào.

Lão giáo chủ mỉm cười nói :

- Xin thứ lỗi cho. Vấn đề này lão phu không thể hỏi đáp được.

Cẩm y hầu lại háng giọng nói :

- Giáo chủ nói như vậy thì ra lời đồn là sự thật rồi.

Lão giáo chủ mỉm cười :

- Tùy tức hạ muốn nghĩ thế nào cũng được. Còn về vấn đề ấy, lão phu vẫn không thể hỏi đáp.

Cầm y hầu nói :

- Bàn hầu gia chỉ cần giáo chủ cho biết là có hay không mà thôi, chứ không có ý định hỏi thêm gì khác.

Lão giáo chủ vẫn mỉm cười :

- Xin thứ lỗi. Vấn đề ấy lão phu vẫn không thể hỏi đáp được.

Cầm y hầu sầm ngay nét mặt, đổi giọng nói :

- Giáo chủ chẳng nề mặt bọn ta hay sao.

Lão giáo chủ cười nói :

- Nếu lão phu chẳng nề mặt nhị vị thì đã chẳng ra đây.

Cầm y hầu háng đặt nói :

- Vậy là không động thủ không được ư.

Lão giáo chủ cười ha hả nói :

- Nếu như nhị vị có nhã hứng, lão phu sẵn sàng bồi tiếp.

Cầm y hầu hỏi lại :

- Vậy là phải động thủ ư. Không còn cách nào khác hay sao. Bàn hầu gia chỉ cần một chút manh mối mà thôi.

Lão giáo chủ nói :

- Lão phu đã bảo không nói được tức là không nói được.

Bạch Mã Tướng quân chợt lớn tiếng nói :

- Lão ta đã không chịu nói thật thì đành phải động thủ thôi.

Lão giáo chủ cười lạnh lùng :

- Nhị vị muốn thế nào thì lão phu cũng hết sức bồi tiếp.

Cầm y hầu đưa mắt nhìn Bạch Mã Tướng quân. Hắn cũng nhìn trả lại, rồi hướng vào lão giáo chủ vòng tay nói :

- Tiểu đệ xin được thỉnh giáo tuyệt học của giáo chủ.

Vừa nói hắn vừa động thân bay vút sang thuyền của Thiên Vô Giáo chủ, hạ thân nhẹ nhàng xuống đầu thuyền. Trông khinh công cũng đủ thấy thân thủ của hắn cũng không kém. Lão giáo chủ chỉ khẽ cười nhạt, lùi lại phía sau ba bước, dành ra một khoảng trống giữa hai người để tiện cho việc động thủ.

Bạch Mã Tướng quân rút thanh đại đao lúc nào cũng đeo kề bên hông cho ra dáng một vị tướng quân, trầm giọng nói :

- Xin được thỉnh giáo.

Nghiêm Phi Long đang đứng sau lưng lão giáo chủ chợt lên tiếng :

- Nghĩa phụ. Giết gà đâu cần phải dùng đến dao mổ trâu. Xin nghĩa phụ cho phép hài nhi đấu thử với hắn ta vài chiêu.

Lão giáo chủ ngằn ngừng giây lát, khẽ liếc mắt nhìn Cầm y hầu đang đứng trên chiếc thuyền bên kia, rồi gật đầu khẽ nói :

- Con cần phải cẩn thận đấy.

Nghiêm Phi Long cung kính vâng dạ, rồi rút kiếm tiến ra, đứng đối diện với gã Bạch Mã Tướng quân. Gã ta đưa mắt nhìn chàng, khẽ cười nhạt nói :

- Tiểu tử. Đòi bên giao đấu chẳng phải là chuyện tầm thường. Chỉ hơi sơ suất một tý là mất mạng như chơi. Ta xem tiểu tử hầy còn nhỏ tuổi quá, hầy còn tràn đầy sức sống. Nếu chết đi thì thật đáng tiếc.

Nghiêm Phi Long trầm nét mặt không nói gì. Chàng cung tay ra chiêu Kính Lễ Tam Bảo, hai tay chấp lại, mũi kiếm hướng xuống đất, tỏ ý tôn trọng bậc trưởng thượng. Rồi thanh kiếm trong tay chàng đột ngột hất xéo lên, vẽ nên một cung tròn giữa không gian, tạo thành một cái móng bạc chụp thẳng xuống đỉnh đầu gã Bạch Mã Tướng quân, kèm theo đó là kiếm khí phát ra dàn dụa.

Ngay từ thức tấn công đầu tiên, Nghiêm Phi Long đã sử dụng tới tuyệt chiêu, đã khiến gã Bạch Mã Tướng quân hết sức kinh hãi, không kịp xuất chiêu chống đỡ, phải hốt hoảng lùi lại tránh né. Chẳng phải võ công của hắn kém hơn Nghiêm Phi Long, mà chỉ vì lúc đầu hắn quá khinh thường chàng nên mới bị thất thế. Hắn đành lùi ra sau một bước để tránh chiêu, rồi sẽ phản công sau.

Nhưng hắn đã quên mất một điều quan trọng.

Nơi đây không phải đất bằng mà là trên thuyền. Lúc này khi mới nhảy sang, hắn đã hạ thân đứng sát mép thuyền nên lúc này hắn bị hụt chân lăn tồm xuống nước, làm nước bắn tung tóe.

Bất chiến tự nhiên thành. Đối thủ đã rớt xuống nước, Nghiêm Phi Long đành đành thủ, đứng trên đầu thuyền ngó xuống. Bạch Mã Tướng quân nhìn thấy vẻ mặt cười cười của chàng mà tức uất lên. Hắn không nghĩ gì đến thể diện nữa, liền vùng chường hất bắn một cột nước về phía chàng.

Cột nước do chường lực bắn tung lên cao rồi đột ngột đổ ập xuống người Nghiêm Phi Long với một sức mạnh vô cùng đáng sợ. Trong lúc cấp bách, chàng đành phải vội vàng nhảy luôn xuống nước để tránh né.

Cũng vừa may. Khi chàng vừa rời khỏi mũi thuyền thì cột nước kia đã đổ ập xuống với một sức mạnh kinh khủng, đã quét bay cả mũi thuyền cùng bộ dây neo. Chiếc thuyền trôi thành mảnh vỡ.

Lão giáo chủ vội vận phép Thiên Cân Trụ ghìm thuyền ổn định trở lại, đoạn lớn tiếng quát mắng :

- Đồ hạ lưu vô sỉ. Lão phu quyết phải bắt ngươi chết một cách thê thảm.

Lão giáo chủ đang giận dữ quát mắng. Nghiêm Phi Long và Bạch Mã Tướng quân đang lóp ngóp dưới nước. Bỗng nhiên, Cẩm y hầu đang đứng trên thuyền cũng nhảy ngay xuống. Song chẳng phải lão có hảo ý muốn nhảy xuống giúp đỡ Bạch Mã Tướng quân hay Nghiêm Phi Long.

Lão đã thừa cơ hội Nghiêm Phi Long còn đang lúng túng giữa dòng nước lạnh giá, đột ngột nhào tới bên cạnh, xuất thủ điểm huyệt chàng rồi ôm chàng chạy vội ra ngoài, bỏ mặc Bạch Mã Tướng quân và gã trạo phu đã chèo thuyền đưa lão đến đây, chẳng kể gì đến sự an nguy của bọn họ.

Gã Bạch Mã Tướng quân thấy tình hình biến đổi như thế, liền lớn tiếng quát mắng Cẩm y hầu, rồi cũng vội vã xoay người chạy luôn, để lại hai gã trạo phu ngơ ngác đứng nhìn.

Trước diễn biến hết sức đột ngột, nằm ngoài sở liệu, lão giáo chủ đã không kịp trở tay, không có cách nào cứu được Nghiêm Phi Long, đã để chàng bị địch nhân bắt đi. Lão nổi giận đùng đùng, truyền cho bọn thủ hạ dốc toàn lực đuổi theo địch nhân. Lão cũng đích thân truy đuổi, tìm mọi cách cứu chàng về.

Bóng đêm đã phủ trùm khắp mặt đất. Chòm sao Bắc Đẩu từ từ di động trên nền trời tối đen lấp lánh ánh tinh quang.

Trên con đường mòn dọc bờ sông, giữa đêm khuya canh vắng, bỗng có mấy bóng người nối đuôi nhau chạy nhanh như tên bắn.

Dẫn đầu là một lão nhân áo gấm, dáng vóc cao lớn nhưng to béo, trên tay ôm một chàng thiếu niên, đang hối hả chạy như ma đuổi. Phía sau lão cách chừng hơn chục trượng là một hán tử trung niên cũng vận áo gấm hoa lệ đang hối hả đuổi theo, vừa chạy vừa lớn tiếng kêu gọi, chửi mắng.

Sau nữa là đến một lão nhân tuổi đã quá lục tuần, mập mạp hồng hào, cao lớn uy nghiêm. Khoảng cách giữa lão nhân và hán tử trung niên phía trước lên đến gần nửa dặm, nhưng đang ngày càng rút ngắn lại. Điều đó cho thấy khinh công của lão cao cường hơn hai người phía trước nhiều.

Ba người đó chính là Cẩm y hầu, Bạch Mã Tướng quân và Thiên Vô giáo chủ. Vì Nghiêm Phi Long đã bị Cẩm y hầu bắt đi nên lão giáo chủ phải hối hả đuổi theo, tìm cách giải cứu chàng.

Lão già chạy đầu tiên chính là Cẩm y hầu. Vì còn phải ôm theo Nghiêm Phi Long cho nên thân pháp của lão không được nhanh nhẹn cho lắm. Lão nhận thấy hai người phía sau càng lúc càng đuổi đến gần, khoảng cách ngày một thu ngắn lại thì trong lòng không khỏi lo lắng. Nếu như cứ còn tiếp tục chạy như thế này thì chỉ sau độ nửa khắc nữa thôi, lão sẽ bị đuổi kịp. Lão vừa cố tăng tốc lực vừa thầm tính toán, đôi mắt đảo nhìn tứ phía tìm chỗ để ẩn lánh.

Chợt sắc diện lão lộ vẻ mừng rỡ như điên. Lão vừa nhìn thấy bên bờ sông phía trước mặt đang neo đậu một chiếc thuyền chài. Tuy chiếc thuyền đã cũ kỹ rách nát, lại nhỏ bé, nhưng trong trường hợp này thì chính là một vị cứu tinh. Lão liền vội đề khí, gia tăng tốc độ chạy bay đến đó.

Vừa đến gần chiếc thuyền chài, lão đã vội nhảy ngay xuống, hối hả giục như phủ chèo thuyền ra giữa sông. Lão không kịp nói nhiều, chỉ vùng chường đánh đứt dây cột thuyền, rồi móc túi lấy ra một đỉnh bạc mười lạng ném cho gã ngư phủ. Gã ngư phủ nhìn thấy đỉnh bạc sáng loáng, không cần hỏi nhiều, liền mau chóng khua chèo bơi thuyền ra xa, hướng sang bờ bên kia.

Thế nhưng, thuyền vừa tách bến vài trượng thì Bạch Mã Tướng quân đã đuổi đến nơi. Hắn vội nhún chân phóng luôn xuống thuyền làm thuyền trôi thành mảnh vỡ, khiến tên ngư phủ cứ la oí oí.

Lúc ấy, Cẩm y hầu đang mãi nhìn đăm đăm lên bờ nên không nói gì. Bạch Mã Tướng quân tròn mắt nhìn lão, lớn tiếng quát mắng :

- Lão ...

Cẩm y hầu vội xua tay ngắt lời :

- Người huynh đệ. Chuyện gì thì để sau này rồi hãy tính. Lo chạy thoát khỏi tay lão quỷ già kia trước đã.

Bạch Mã Tướng quân thấy lão nói cũng có lý, liền khẽ gật đầu rồi nhanh tay chụp lấy cây sào lo chống thuyền ra xa. Thiên Vô Giáo chủ lúc ấy cũng đã đuổi đến nơi, thấy thuyền đang chèo ra xa liền lớn tiếng gọi :

- Thuyền kia. Thuyền kia. Mau quay vào đây.

Thấy thuyền vẫn tiếp tục chèo ra xa bờ, lão lại lớn tiếng nói :

- Hãy mau quay vào đây. Lão phu sẽ hậu thưởng cho.

Gã ngư phủ vừa nghe lão nói đến hai chữ “hậu thưởng”, bất giác mái chèo chợt bơi chậm lại. Bạch Mã Tướng quân vội giục gã :

- Chúng ta cứ đi thôi. Đừng để ý đến lão già đó làm gì.

Cầm y hầu cũng nói :

- Yên tâm đi. Rồi chúng ta cũng sẽ hậu thưởng cho người mà.

Vừa nói lão vừa ném ra thêm một đĩnh bạc. Gã ngư phủ nhìn thấy đĩnh bạc, liền không đắn đo suy nghĩ gì nữa, gia tăng kinh lực, tiếp tục chèo thuyền tiến thẳng về phía giữa sông, tốc độ dường như có nhanh hơn trước.

Thiên Vô Giáo chủ ở trên bờ thấy việc kêu gọi không ăn thua, liền vội vã chạy dọc theo bờ sông, tìm thuyền để đuổi theo. May cho lão là cách nơi đó không xa cũng có một chiếc thuyền chài đang neo đậu. Lão liền nhảy vội xuống, thúc giục ngư phủ mau chóng chèo thuyền đuổi theo chiếc thuyền kia.

Trên chiếc thuyền phía trước, Bạch Mã Tướng quân cùng với gã ngư phủ hai người đều cật lực chèo thuyền nên thuyền đi mỗi lúc một nhanh. Lão giáo chủ ở chiếc thuyền phía sau thấy vậy thì trong lòng không khỏi càng thêm nóng nảy, luôn thúc hối gã ngư phủ thêm mạnh tay chèo.

Hai chiếc thuyền cứ thế mà tiếp tục rượt đuổi nhau trên dòng sông vắng giữa đêm khuya lạnh lẽo.

Lão giáo chủ ở trên chiếc thuyền phía sau cứ luôn miệng kêu gọi thuyền phía trước hãy mau dừng lại. Song đều vô ích. Lão đành cầm lấy mái chèo, tiếp lực với gã ngư phủ để chèo thuyền cho nhanh hơn.

Chèo chống một lát, do thuyền nhẹ, lại chở ít người hơn nên thuyền của Thiên Vô Giáo chủ ở phía sau càng lúc càng tiến lại gần thuyền của Cầm y hầu và Bạch Mã Tướng quân. Nếu cứ tiếp tục thế này thì chẳng bao lâu nữa lão sẽ đuổi kịp. Lão giáo chủ thầm mừng trong lòng.

Trong khi đó, bọn Cầm y hầu và Bạch Mã Tướng quân thấy thế thì vô cùng lo lắng. Cầm y hầu liền vội rút lấy tấm ván lót sàn thuyền để dùng thay chèo, rồi hợp sức cùng Bạch Mã Tướng quân và gã ngư phủ chèo đi thật nhanh.

Tình hình đã có thay đổi ...

Thuyền của bọn Cầm y hầu nhờ có nhiều tay chèo cùng chèo hết tốc lực nên đã gia tăng tốc độ đáng kể, càng lúc càng bỏ xa thuyền của Thiên Vô Giáo chủ. Chỉ chừng độ nửa canh giờ sau thì bọn họ đã chẳng còn nhìn thấy chiếc thuyền ở phía sau đâu nữa. Rõ ràng là bọn họ đã vượt lên phía trước rất xa rồi.

Nhưng rồi hai người bọn Cầm y hầu vẫn chưa cảm thấy yên tâm, tiếp tục chèo đi tới nữa. Cả hai người họ đều nghĩ rằng : lúc này mà bỏ thuyền lên bộ, nếu lỡ đụng độ bọn người Thiên Vô Giáo thì chỉ e khó thoát. Chỉ bằng cứ tiếp tục đi thuyền giữa sông, dù sao cũng an tâm hơn.

Đó là do bọn họ đã nghĩ vậy. Nhưng sự tình chưa chắc đã phải như vậy. Sự việc đôi khi lại có những diễn biến bất ngờ, không lường trước được.

Bọn họ tiếp tục chèo chống thêm hơn nửa canh giờ nữa, thấy thuyền đã đi được một quãng khá xa rồi, tin chắc rằng lúc ấy Thiên Vô Giáo chủ không thể nào đuổi theo kịp, hai người mới tạm dừng tay, chui vào khoang thuyền nghỉ ngơi, để mặc cho gã ngư phủ ở lại chèo chống một mình.

Thế nhưng ...

Lúc ấy, gã ngư phủ cũng không tiếp tục chèo thuyền nữa. Gã gác mái chèo lên mạn thuyền, rồi háng giọng ca :

“Quanh năm chài lưới hồ phận mình.

Bia tạc non Yên giận chưa thành,

Lão nợ hầy còn băng đại hải,

Các người sao phải phó Tân Đình.

Tắm thân vì nước đành muôn chết,

Mái tóc theo người dễ lại xanh,

Nhớ chôn giăng hồ thuyền đỗ lại,

Nằm nghe tiếng nhạc hót bên gành.”

Cả Cẩm y hầu và Bạch Mã Tướng quân nghe gã ngư phủ đột nhiên cất tiếng ca với lời lẽ như vậy thì đều giật mình kinh ngạc. Bốn con mắt của hai người cứ nhìn gã chăm chăm. Gã ngư phủ cũng nhìn trả lại hai người bằng ánh mắt tương tự như thế. Và rồi gã lại cười hi hi nói :

- Giờ xin nhị vị trả tiền thuê thuyền cho.

Cẩm y hầu khẽ cau mặt, ném cho gã một đĩnh bạc. Gã nhặt đĩnh bạc lên, miệng tươi cười, cầm trên tay tung hứng lên xuống vài lượt như để ước tính trọng lượng. Bạch Mã Tướng quân lạnh lùng nói :

- Ngươi khỏi cần ước lượng làm gì nữa. Đĩnh bạc đúng mười lượng đấy.

Gã ngư phủ gật đầu nói :

- Có lẽ là đủ mười lượng chứ không thiếu.

Rồi gã lại cười hi hi nói tiếp :

- Và lại, nhị vị quý khách đây trông có vẻ là người giàu có sang trọng, chắc không đến nỗi xài bạc giả đâu nhỉ. Nhưng bao nhiêu đây vẫn chưa đủ.

Bạch Mã Tướng quân lại ném cho gã thêm một đĩnh bạc nữa. Và gã lại nhặt lên, cất vào bọc, nhưng vẫn tươi cười nói :

- Vẫn còn chưa đủ.

Cẩm y hầu hừ lạnh :

- Ngươi đòi bao nhiêu.

Gã ngư phủ cười hi hi nói :

- Các vị thuê thuyền giữa lúc đêm khuya lạnh lẽo thế này thì phải tính giá khác hơn lúc ban ngày. Đây là lần giao dịch đầu tiên giữa chúng ta, tại hạ chỉ lấy rẻ thôi, xem như là tính giá ưu đãi làm quen. Mỗi người một vạn lượng. Quý khách có ba người, vị chi là ba vạn lượng. Quý khách trả bằng bạc trắng hay ngân phiếu đều được. Nếu có châu báu hay hoàng kim thì càng tốt.

Cả Cẩm y hầu và Bạch Mã Tướng quân đều tròn trĩnh mắt nhìn gã ngư phủ. Và gã lại tiếp tục cười hi hi nói :

- Xem thái độ quý khách thì dường như không mang theo đủ tiền. Thôi thì tại hạ đành cho quý khách cầm người tạm vậy. Tại hạ chịu thiệt một chút, xem như mỗi người cầm được một vạn năm nghìn lượng. Vậy quý khách hãy để hai người ở lại, một người về lấy bạc. Chừng nào trao đủ số bạc còn thiếu thì đến nhận người về. Như thế được chăng. Hay nhị vị còn có ý kiến khác.

Gã ngư phủ tuy miệng nói huyền thuyên không ngót nhưng đôi mắt vẫn luôn chú ý đến từng cử động của đối phương. Khi thấy Bạch Mã Tướng quân vừa dợm định động thủ, định tiên hạ thủ vi cường, gã liền lớn tiếng cười ha hả, ôm mái chèo nhảy ùm xuống sông, bẻ gãy bánh lái, rồi lặn đi mất.

Trên thuyền giờ chỉ còn lại Cẩm y hầu, Bạch Mã Tướng quân và Nghiêm Phi Long lúc ấy đang nằm bất động trên sàn thuyền. Cẩm y hầu và Bạch Mã Tướng quân vội cầm lấy mảnh ván lót sàn thuyền, cố gắng chèo thuyền vào bờ. Nhưng hai người họ không rành thủy tính, và chẳng bánh lái đã bị bẻ gãy, nên dù cả hai cố ra sức chèo chống mà thuyền vẫn cứ quay vòng vòng một chỗ, chẳng đi được chút nào.

Lúc trước, bọn họ không muốn thuyền đi gần bờ. Còn lúc này, bọn họ chỉ hận sao thuyền ở cách xa bờ quá.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Huyền Vũ Đàn Xuất Hiện Trên Sông Dục Thủ Đoạn Song Tà Bị Bắt

Lại nói, sau khi gã ngư phủ đã ôm mái chèo nhảy xuống nước, bẻ gãy bánh lái rồi lặn đi mất, bọn Cẩm y hầu ở trên thuyền dù cố ra sức chèo chống, nhưng thuyền vẫn cứ quay vòng vòng một chỗ mà chẳng vào bờ được.

Một hồi sau, bỗng đâu bọn họ lại nghe thấy một tiếng “bụp” khô khan, rồi lại thấy nước sông tràn vào khoang thuyền ào ạt như thác lũ. Hóa ra nãy giờ gã ngư phủ vẫn còn lặn bên dưới, và gã vừa mới đục thủng đáy thuyền.

Cầm y hầu và Bạch Mã Tướng quân đưa mắt nhìn nhau, thầm kêu khổ. Hai người vội chia nhau ra mỗi người lo một việc. Một người tiếp tục cố gắng chèo thuyền vào bờ, người còn lại lo tát nước.

Thế nhưng, lỗ thủng dưới đáy thuyền lại khá lớn nên việc tát nước xem ra chẳng ăn thua gì. Chẳng mấy chốc là nước đã ngập mé mạn thuyền.

Thuyền sắp đắm ...

Cả hai người bọn Cầm y hầu vẫn còn đang loay hoay đánh vật với con thuyền thủng đáy chứa đầy nước sông. Bỗng đâu lại nghe thêm một tiếng “bụp” nữa, rồi tiếp theo đó là một tiếng “rắc” khô khan. Con thuyền đã vỡ làm hai mảnh, từ từ chìm xuống làn nước sâu thẳm tới tận lạnh lẽo.

Thuyền đã vỡ đôi ...

Cầm y hầu và Bạch Mã Tướng quân ngã úm xuống nước, chới vơi trên mặt nước sông lạnh lẽo một lúc. Cả hai người họ đang định bám víu vào một tấm ván thuyền để bơi vào bờ. Đột nhiên, cả hai đều cảm thấy có ai đó nắm lấy bàn chân, kéo ghì xuống. Biết gã ngư phủ đang lặn dưới nước giữ trò, bọn họ cố sức vùng vẫy. Nhưng khi càng vùng vẫy thì lại càng chìm xuống nhanh hơn.

Và rồi cả hai người đều cảm thấy toàn thân tê dại, rồi thân người dần dần chìm xuống đáy sông. Nước sông ngập dần mất mũi miệng tai, rồi đến cả đỉnh đầu cũng dần dần chìm sâu dưới làn nước lạnh. Sau đó, cả hai người bọn họ mất hết tri giác, không còn nhận biết gì nữa.

Riêng về Nghiêm Phi Long. Chàng đã bị lão Cầm y hầu điểm huyết vát nằm lẩn lóc trên sàn thuyền. Vì huyết đạo bị khống chế, toàn thân tê liệt không thể cử động được, chàng đành nằm yên trên sàn thuyền để mặc cho bọn họ làm gì thì làm. Khi thấy thuyền vỡ đôi, chàng vô phương thoát thân, đành nhắm mắt nằm yên chờ tử thần đến đón đi. Chàng cảm nhận thấy làn nước lạnh lẽo đang từ từ dâng lên ngập cả thân mình. Rồi cả người chàng cũng dần dần chìm xuống.

Bỗng chàng lại cảm nhận như có ai đó ôm xóc ngang hông chàng. Và rồi thân hình chàng nổi dần lên mặt nước, từ từ được đưa vào bờ. Chàng vội mở mắt nhìn. Song vì bốn bề tối đen nên chàng không nhận biết được đó là ai. Chàng lên tiếng cảm tạ. Nhưng rồi vẫn không có tiếng ai đáp lại.

Lại nói, Thiên Vô Giáo chủ cùng gã ngư phủ chèo thuyền đuổi theo bọn Cầm y hầu và Bạch Mã Tướng quân. Nhưng rồi thuyền của lão càng lúc càng bị bỏ xa lại phía sau. Chẳng bao lâu thì đã chẳng còn trông thấy tông tích của đối phương đâu nữa. Lão khẽ buông tiếng thở dài.

Giờ lão chẳng biết nên phải hành động ra sao nữa. Lão không có vợ con, chỉ có Nghiêm Phi Long là người thân duy nhất nên rất thương yêu chàng, và vì thế thì lại càng lo lắng cho chàng. Hiện giờ chàng đã bị kẻ địch bắt đi, chẳng biết lãnh dữ thế nào. “Ồi ...”. Lão lại thở dài.

Bỗng nhiên, gã ngư phủ mỉm cười nói :

- Tấm lòng phụ mẫu đối với con cái thật là bao la vô bờ bến, người xưa quả đã nói không sai.

Thiên Vô Giáo chủ nghe giọng điệu của gã ngư phủ như vậy thì cũng hơi cảm thấy ngạc nhiên. Nhưng lão nghe gã nói đúng tâm sự của mình liền khẽ gật đầu. Gã ngư phủ lại cười nói :

- Giáo chủ không cần phải quá lo lắng. Nghiêm thiếu hiệp không sao đâu.

Đến lúc này thì lão giáo chủ đã phát hiện ra gã ngư phủ này không phải là một nhân vật tầm thường. Lão thận trọng hỏi :

- Túc hạ là ai. Sao lại nhận biết được lão phu.

Gã ngư phủ cười đáp :

- Thật ra thì tại hạ không nhận biết được giáo chủ đâu. Do đó mới cùng giáo chủ chèo cật lực nãy giờ. Chỉ vì vừa rồi nhận được tin cho biết trên chiếc thuyền phía trước có Nghiêm thiếu hiệp nên tại hạ đoán chắc giáo chủ đây phải là nghĩa phụ của Nghiêm thiếu hiệp, giáo chủ Thiên Vô Giáo.

Lão giáo chủ lộ vẻ ngạc nhiên. Đúng là một chuyện lạ đời. Gã này không nhận biết được lão, một nhân vật lừng danh trong võ lâm, mà lại nhận biết được một thiếu niên mới ra đời như Nghiêm Phi Long, rồi từ đó mới suy ra thân phận của lão. Lão thầm đoán có lẽ bọn họ đã quen biết Nghiêm Phi Long trong chuyến chàng xuất hành vừa rồi, và cũng là lần duy nhất chàng qua lại giang hồ.

Trông thấy thần thái của lão giáo chủ như vậy, gã ngư phủ liền khẽ mỉm cười, giải thích :

- Bọn tại hạ chưa có hân hạnh được quen biết các vị, nhưng đã được nghe Tứ đại Thị vệ bên Văn Đức Cung nhắc đến Nghiêm thiếu hiệp. Bọn họ khen ngợi Nghiêm thiếu hiệp không tiếc lời nên bọn tại hạ cũng muốn gặp một lần để mở rộng tầm mắt. Không ngờ ngay tối nay lại xảy ra chuyện này. Quả là cơ duyên xảo hợp.

Lão giáo chủ ngập ngừng hỏi :

- Vậy các vị đây là ...

Gã ngư phủ nói :

- Bọn tại hạ là môn hạ Huyền Vũ Đàn.

Lão giáo chủ lắc đầu nhắc lại :

- Huyền Vũ Đàn ... Huyền Vũ Đàn ư.

Gã ngư phủ gật đầu :

- Phải rồi. Cũng giống như Văn Đức Cung, bản đàn Huyền Vũ được lập ra là để phụng sự chúa công.

Cái danh xưng Huyền Vũ Đàn nghe rất lạ tai, khiến lão giáo chủ ngẩn người ngơ ngác. Trước giờ lão chưa từng nghe nói đến bang phái này. Tuy lão cũng cảm thấy kinh ngạc thắc mắc, nhưng vấn đề sinh tử của Nghiêm Phi Long đối với lão thì quan trọng hơn nhiều, nên lão lại hỏi tiếp :

- Vậy con thuyền phía trước ...

Gã ngư phủ đáp :

- Đó là một vị huynh đệ trong bản đàn.

Lão giáo chủ nói :

- Nhưng hai tên giặc kia mưu mô xảo trá, thâm hiểm khôn lường, mà võ công cũng không tệ. Một mình y liệu có lo liệu nổi không.

Gã ngư phủ cười nói :

- Vậy là giáo chủ đã đánh giá quá thấp bản đàn rồi đấy. Chỉ có hai tên giặc đó thì ăn thua gì.

Lão giáo chủ vội nói :

- Không không. Lão phu không có ý đó. Lão phu chỉ lo, vạn nhất ...

Gã ngư phủ đỡ lời :

- Hai tên nọ đã lên thuyền của bản đàn rồi thì đã như cá nằm trên thớt, dù cho có mưu mô xảo trá hay võ công cao cường thì cũng chẳng ăn thua. Giáo chủ cứ yên tâm mà chờ đợi tin mừng.

Lão giáo chủ nghe nói mà lạnh người. Hiện thời lão cũng đang ở trên thuyền của bọn họ. Vậy thì ...

Lão băn khoăn lo ngại, không biết người của Huyền Vũ Đàn đối với lão là địch hay bạn. Nếu là bạn thì thật tốt, Nghiêm Phi Long có cơ hội được cứu thoát. Còn như nếu là địch thì ... Không chỉ riêng Nghiêm Phi Long mà cả lão nữa ... Hậu quả thế nào lão không dám nghĩ tiếp. Nhưng lão tự an ủi mình rằng Huyền Vũ Đàn đối với lão dường như chỉ có thiện ý chứ chưa hề biểu lộ ác ý.

Gã ngư phủ thấy vẻ băn khoăn của lão giáo chủ, liền cười nói :

- Giáo chủ cứ yên tâm. Bản đàn bảo đảm sẽ cứu được Nghiêm thiếu hiệp mà.

Lúc ấy, bên ngoài bỗng có tiếng còi rúc lên lạnh lạnh. Lão ngư phủ lắng tai nghe ngóng một lúc, rồi tươi cười nói :

- Tốt rồi. Người huynh đệ bản đàn vừa đưa tin báo rằng đã bắt được hai tên giặc kia. Còn Nghiêm thiếu hiệp vẫn an toàn. Giáo chủ có thể an tâm được rồi.

Thuyền tiếp tục đi thêm một lúc nữa ...

Lát sau, từ phía trước lại có tiếng còi rúc. Gã ngư phủ liền lấy một chiếc còi từ trong túi đưa lên miệng thổi đáp lại. Thiên Vô Giáo chủ thầm nghĩ đây hẳn là cách thức liên lạc của Huyền Vũ Đàn. Lão liền lặng yên theo dõi.

Hồi lâu sau, ở phía bên kia có tiếng hỏi vọng đến, thanh âm không lớn nhưng nghe rất rõ ràng :

- Bên thuyền của huynh đệ có vị nào là giáo chủ Thiên Vô Giáo hay không.

Gã ngư phủ liền ứng tiếng đáp lại :

- Có.

Lão giáo chủ cũng vội lên tiếng :

- Lão phu chính là giáo chủ Thiên Vô Giáo. Chẳng hay tức hạ là ...

Người bên kia nói :

- Bản nhân phụng mệnh đàn chủ bản đàn mời giáo chủ đến hội kiến. Vì Nghiêm thiếu hiệp dường như bị trúng phải một thứ chất độc nào đó. Đàn chủ bản đàn mời giáo chủ đến cùng nghiên cứu để còn tìm phương cứu chữa.

Lão giáo chủ nghe nói như thế thì hết sức lo lắng, vội vàng hỏi lại :

- Long nhi bị trúng độc ư.

Người kia đáp :

- Dường như là vậy.

Tiếng nói vừa dứt thì một chiếc thuyền nhỏ đã cặp vào sát bên cạnh. Mui thuyền được sơn phủ một màu đen bóng và có hình dáng rất kỳ lạ. Người đứng tại đầu thuyền là một hán tử trung niên vận hắc y, tướng mạo oai phong hùng tráng. Người chèo thuyền cũng là một hắc y trắng hán.

Hắc y hán tử nhả vòng tay mời lão giáo chủ sang bên thuyền của y. Vì lo lắng cho sự an nguy của Nghiêm Phi Long, lão giáo chủ đã không hề do dự, vội bước ngay sang bên đó. Đoạn, hán tử kia lại khẽ vẫy tay ra hiệu. Trạo phu buông chèo. Thuyền quay mũi, lao đi như tên bắn.

Một đoàn thuyền mui đen bập bềnh giữa dòng Trường Giang, đang từ từ trôi xuôi theo dòng thủy triều.

Trên chiếc thuyền lớn ở ngay giữa đoàn thuyền, một hắc y đại hán đang ngồi trên chiếc ghế bành phủ nhung đen với vẻ mặt trầm tư. Hắc y đại hán tuổi trạc ngũ tuần, ngũ quan đoan chính, sắc diện trông lạnh lùng mà lại uy nghiêm, nhất là đôi nhãn quang sáng ngời rất có thần.

Trên chiếc giường kê gần đó, một thiếu niên đang nhắm mắt dưỡng thần. Chàng chính là Nghiêm Phi Long.

Nghiêm Phi Long sau khi được cứu thoát khỏi chiếc thuyền vỡ liền được đưa ngay tới đây. Hắc y đại hán rất quan tâm lo lắng cho chàng. Nhưng trước sau y vẫn chưa từng mở miệng nói chuyện với chàng lần nào.

Chàng đã nhiều lần mở lời định lên tiếng cảm tạ đại ân cứu mạng. Vậy mà thủy chung đại hán kia vẫn cứ im lặng chưa chịu lên tiếng. Và y vẫn cứ tiếp tục giữ vẻ mặt trầm tư như thế mãi. Dường như lúc nào trong lòng y cũng luôn có điều lo nghĩ vậy. Chẳng biết làm sao, chàng đành nằm yên nhắm mắt dưỡng thần.

Đang ngồi trầm tư, đột nhiên hắc y đại hán ngẩng đầu nhìn lên. Dường như y vừa nghe thấy một điều gì đó. Y trầm ngâm nghĩ ngợi giây lát, rồi chợt quay sang Nghiêm Phi Long nói với giọng hiền hòa :

- Chắc thiếu hiệp đã hiểu rõ tình trạng của mình rồi.

Thấy y đã chịu mở miệng, Nghiêm Phi Long vội gật đầu đáp :

- Vâng. Tại hạ xem chừng mình đã bị trúng độc rất nặng. Trong người luôn mệt mỏi, tứ chi bải hoải, cử động rất khó nhọc.

Hắc y đại hán nói :

- Vậy nên thiếu hiệp cứ nằm yên đấy. Càng ít cử động càng tốt, để tránh làm cho chất độc phát tác sớm hơn. Lệnh nghĩa phụ sắp đến đây. Để rồi lát nữa bản tòa sẽ cùng lệnh nghĩa phụ nghiên cứu xem có cách gì cứu chữa không.

Nghiêm Phi Long nói :

- Xin cảm tạ đàn chủ đã có lòng lo lắng chiếu cố cho tại hạ. Tại hạ thật vô cùng cảm kích.

Thì ra hắc y đại hán kia chính là đàn chủ của Huyền Vũ Đàn. Nghiêm Phi Long nghe bọn thủ hạ của y gọi y như thế nên chỉ biết thế chứ thật sự chàng cũng chẳng biết Huyền Vũ Đàn là thế nào nữa.

Huyền Vũ Đàn chủ nghe Nghiêm Phi Long nói thế liền khẽ cười nói :

- Không có gì đâu. Chẳng qua bản đàn chỉ làm chút chuyện nhỏ nhặt, chẳng đáng để thiếu hiệp phải lưu tâm. Bản tòa tuy chưa quen biết thiếu hiệp, nhưng vẫn cảm thấy đôi bên dường như cũng có chút tình cớ cù. Tứ đại thị vệ bên Văn Đức Cung rất có cảm tình với thiếu hiệp. Và bản tòa đối với thiếu hiệp cũng rất có hảo cảm.

Nghiêm Phi Long chợt nhớ đến bốn người kỵ sĩ đã tự xưng là Ngự tiền Hộ giá Tứ đại thị vệ mà chàng mới gặp hôm qua. Và bọn họ cũng là ân nhân cứu mạng chàng. Vậy ra đôi bên có liên quan với nhau.

Chàng cũng muốn từ Huyền Vũ Đàn chủ mà hiểu biết được chút ít về Tứ đại thị vệ, liền hỏi :

- Đàn chủ có quen biết các vị ấy.

Huyền Vũ Đàn chủ đáp :

- Bàn tọa với bọn họ tuy trước đây chưa từng quen nhau. Nhưng vì cùng phụng sự chúa công cả nên rồi cũng thành quen.

Nghiêm Phi Long ngạc nhiên hỏi :

- Vị chúa công mà đàn chủ nói đến chẳng hay là vị nào thế ạ.

Huyền Vũ Đàn chủ còn chưa kịp lên tiếng đáp lời thì bên ngoài kia đã có một giọng nói hết mực cung kính vang lên :

- Hồi bẩm đàn chủ. Hạ chức phụng mệnh đi đón Thiên Vô Giáo chủ, nay đã hoàn thành sứ mạng.

Huyền Vũ Đàn chủ quay sang Nghiêm Phi Long khẽ nói :

- Thiếu hiệp hãy cứ nằm yên đấy.

Rồi y đứng dậy, chậm rãi tiến ra trước đầu thuyền.

Nhắc lại, Thiên Vô Giáo chủ chuyển sang thuyền của nhân vật Huyền Vũ Đàn được phái đến đón lão đi gặp vị đàn chủ của họ. Trên đường đi, lão giáo chủ đã nhiều lần tìm lời bắt chuyện hỏi han về Huyền Vũ Đàn, song người kia chỉ trả lời qua quýt cho xuôi chuyện, thái độ tỏ ra hết sức thần bí.

Thuyền đi xuôi dòng nên rất mau. Chẳng bao lâu sau là đã đến một quãng sông rộng và vắng vẻ.

Lão giáo chủ chợt nhìn thấy phía trước mặt có một đoàn thuyền mũi đen độ khoảng hơn mười chiếc đang lững lờ trôi xuôi theo dòng nước. Chiếc tiểu thuyền chở lão tiến thẳng về phía đó.

Khi gần đến nơi, tiểu thuyền giảm dần tốc độ, rồi hắc y hán tử lên tiếng bẩm báo. Và rồi chợt thấy từ trong khoang chiếc thuyền lớn ở giữa đoàn thuyền có một nhân vật cũng vận hắc y, phong thái oai nghi đường bệ đang chậm rãi tiến ra. Trên thuyền, nơi đầu mũi có bốn tên hắc y tráng hán đang đứng nghiêm trang thị lập. Và phía sau lái cũng có bốn tên tráng hán chia nhau đứng hầu. Lại một điều là trên thuyền không hề thấy có người giữ việc chèo chống.

Nhân vật kia đứng ở đầu thuyền, hướng về lão giáo chủ vòng tay nói :

- Bàn tọa là đàn chủ Huyền Vũ Đàn hân hạnh được diện kiến Thiên Vô Giáo chủ. Chào mừng giáo chủ đại giá quang lâm.

Tuy y đã có lấy giọng nhã nhặn, nhưng trong giọng nói vẫn có phần uy nghiêm bệ vệ, có phong thái của một bậc tôn chủ lãnh đạo quần hùng. Lão giáo chủ vội vòng tay đáp lễ, nói :

- Không dám. Lão phu cũng rất hân hạnh được diện kiến đàn chủ.

Huyền Vũ Đàn chủ lại nói :

- Xin mời giáo chủ di giá sang thuyền bên này. Nghiêm thiếu hiệp hiện đang nghỉ ngơi tịnh dưỡng trong khoang thuyền.

Lão giáo chủ không chờ cho thuyền cập mạn đã vội giở tuyệt kỹ khinh công phi thân sang thuyền bên kia. Huyền Vũ Đàn chủ liền lùi về phía sau mấy bước để nhường chỗ cho lão giáo chủ hạ thân xuống phía đầu thuyền. Khinh công của lão giáo chủ cũng rất cao thâm. Lão hạ thân xuống thuyền rất nhẹ nhàng, thuyền không hề trông thấy. Huyền Vũ Đàn chủ khẽ gật đầu, nhưng không gì.

Vừa hạ thân xuống thuyền, lão giáo chủ vội đưa mắt nhìn vào khoang thuyền. Nghiêm Phi Long thấy nghĩa phụ đến liền khẽ gọi :

- Nghĩa phụ.

Lão giáo chủ vội bước nhanh vào trong khoang thuyền, đến bên cạnh nắm lấy bàn tay chàng, hỏi :

- Long nhi. Con có sao không.

Nghiêm Phi Long đáp khẽ :

- Hải nhi không sao đâu ạ. Chỉ thấy trong người hơi mệt mỏi, chân tay uể oải thôi. Ngoài ra thì không thấy gì lạ.

Huyền Vũ Đàn chủ đã đi đến sau lưng, nói :

- Nghiêm thiếu hiệp trúng phải một chất độc chậm phát. Bàn tọa đã bảo Nghiêm thiếu hiệp phải hạn chế cử động để tránh cho chất độc phát tác sớm hơn. Giáo chủ hãy thử bắt mạch của Nghiêm thiếu hiệp thử xem thế nào.

Lão giáo chủ liền cầm tay xem mạch cho Nghiêm Phi Long, đoạn lão cau mày, trầm tư nghĩ ngợi hồi lâu. Huyền Vũ Đàn chủ hỏi :

- Giáo chủ thấy thế nào.

Lão giáo chủ khẽ thở dài, đáp :

- Tình trạng kinh mạch của Long nhi hiện thời thật vô cùng kỳ lạ. Không hiểu ra làm sao cả. Lão phu thật không hiểu có loại độc chất nào lại có thể gây ra tình trạng thế này. Đàn chủ có chủ ý gì không.

Huyền Vũ Đàn chủ nói :

- Bản tòa cũng thấy rất lạ. Việc này ... Có lẽ cần phải tra hỏi hai tên vừa bị bắt xem sao.

Đoạn y bệ vệ đến ngồi trên chiếc ghế bành phủ nhung đen đặt giữa khoang thuyền, rồi ra lệnh cho bọn môn hạ giải hai tên tự xưng là hầu gia và tướng quân kia lên. Khi hai tên đã được đưa đến, quỳ bên dưới, Huyền Vũ Đàn chủ đưa mắt ngắm cả hai một lúc, rồi nghiêm giọng nói :

- Phạm nhân dưới đàn danh tính thế nào, hãy mau khai báo.

Tên Bạch Mã Tướng quân vội đáp :

- Dạ. Tiểu nhân là La Tích Thiện, ngoại hiệu Bạch Mã Tướng quân. Còn lão kia là Phương Nhất Minh, xưng là Cẩm y hầu.

Huyền Vũ Đàn chủ khẽ cau mày :

- Giỏi nhỉ. Hạng người như các người mà cũng dám xưng là tướng quân với hầu gia ư. Hừ hừ. Mà thôi. Bản tòa có việc muốn hỏi các người.

Tên La Tích Thiện, tức Bạch Mã Tướng quân nhanh nhẩu nói :

- Xin Tổng tòa cứ hỏi. Tiểu nhân mà biết việc gì xin nói ra hết việc đó, chứ chẳng dám che giấu Tổng tòa.

Huyền Vũ Đàn chủ gật đầu ra vẻ hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Huyền Vũ Đàn Tìm Phương Giải Độc Cầu Danh Y Thẳng Đến Kim Lăng

Lại nói, vị đàn chủ Huyền Vũ Đàn nghe hai tên tù nhân là Phương Nhất Minh, tự xưng Cẩm y hầu, và La Tích Thiện, tự xưng Bạch Mã Tướng quân, xin được thành thật khai báo thì tỏ vẻ hài lòng. Y liền hỏi :

- Các người bắt Nghiêm thiếu hiệp nhằm mục đích gì.

La Tích Thiện đáp :

- Dạ. Tiểu nhân ... tiểu nhân bắt Nghiêm thiếu hiệp nhằm để trao đổi với giáo chủ Thiên Vô Giáo một tin tức.

Lão giáo chủ trầm chột dạ. Những chuyện đó đầu tiên nói ra lúc này. Nhưng lão chưa kịp phản ứng thì đã nghe Huyền Vũ Đàn chủ hỏi tiếp :

- Tin tức gì.

La Tích Thiện đáp :

- Dạ. Là hạ lạc của quyển “Vô Tự Thiên Thư”. Nghe thiên hạ đồn đãi rằng người cướp được “Vô Tự Thiên Thư” từ tay Thái Chính Cung là Sĩ Lộ lão đạo hiện đang dưỡng thương ở Tổng đàn Thiên Vô Giáo.

Lão giáo chủ trầm lo lắng. Nhưng trái với suy nghĩ của lão, Huyền Vũ Đàn chủ chỉ hừ lạnh, nói :

- Lại cũng là “Vô Tự Thiên Thư”. Quyển sách đó có gì quý báu đâu mà bọn người võ lâm các người ai ai cũng muốn tranh đoạt bất chấp cả tính mạng thể nhĩ.

La Tích Thiện vội nói :

- Dạ dạ. Không phải vậy đâu ạ. “Vô Tự Thiên Thư” là một pho võ học kỳ thư, bên trong ghi chép một môn tuyệt kỹ vô cùng lợi hại. Ai luyện thành môn công phu đó thì có thể xưng bá thiên hạ được.

Huyền Vũ Đàn chủ lạnh lùng nói :

- Hừ. Xâm ngôn. Quý giá gì cái thứ đó. Nó bất quá cũng chỉ là một pho võ kinh bình thường thôi chứ có gì đâu mà đáng được xem trọng như thế. Có mang đến dâng tận tay bản tòa cũng chẳng thêm.

Không chỉ riêng hai tên tù nhân mà ngay cả lão giáo chủ Thiên Vô Giáo và Nghiêm Phi Long khi nghe những lời đại ngôn của vị đàn chủ Huyền Vũ Đàn cũng đều trở mặt kinh ngạc. Pho kỳ thư cả võ lâm đều thèm muốn mà y lại chẳng xem vào đâu. Nhưng có lẽ là thế thật. Vì bọn tráng hán của Huyền Vũ Đàn khi nghe nói tới “Vô Tự Thiên Thư” cũng đều tỏ vẻ lãnh đạm, chẳng hề để tâm.

Huyền Vũ Đàn chủ lại nói tiếp :

- Bỏ qua chuyện mấy thứ kinh sách đó đi. Bản tòa hỏi các ngươi. Có phải các ngươi đã hạ độc vào người Nghiêm thiếu hiệp hay không.

Cả hai tên đều gật đầu. Huyền Vũ Đàn chủ lại đưa tay chỉ vào bốn chiếc bình sứ đựng thuốc đặt trên khay trước mặt, hỏi :

- Độc được chứa trong những chiếc bình này phải không.

Cả hai tên lại gật đầu. Huyền Vũ Đàn chủ cầm lấy một chiếc bình đặt trên khay bên trái, bên trong đựng một thứ bột mịn, đưa lên hỏi :

- Bình này của ai. Là độc được hay giải được.

La Tích Thiện vội nói :

- Không phải là của tiểu nhân.

Huyền Vũ Đàn chủ đưa mắt nhìn sang Phương Nhất Minh. Lão đáp :

- Là của lão phu. Là độc được.

Huyền Vũ Đàn chủ chậm rãi đứng dậy, đi tới, bóp miệng lão, trút vào một ít thứ bột đó, đoạn lại trút vào một ít nước, rồi vuốt cổ họng lão, bắt lão phải nuốt vào. Lão ta há hốc mồm kinh hãi, ấp úng nói :

- Xin ... xin đàn chủ tha mạng.

Chất độc của lão mà lão lại tỏ vẻ sợ hãi như thế chứng tỏ độc tính không phải tầm thường. Mặc cho lão kêu xin, Huyền Vũ Đàn chủ đứng yên chẳng nói chẳng rằng, ngược mắt nhìn trời.

Thời gian lặng lẽ trôi qua ...

Chờ đợi hồi lâu, xem chừng thuốc đã ngấm, Huyền Vũ Đàn chủ mới cầm bàn tay lão họ Phương xem mạch. Nhận thấy lão quả thật đã trúng độc, y mới lấy một hoàn thuốc trong chiếc bình còn lại cho lão uống.

Chờ đợi thêm một lúc nữa, chất độc trong người lão họ Phương dần dần đã được giải trừ. Huyền Vũ Đàn chủ gật đầu ra vẻ hài lòng, đưa bình giải độc cho vị giáo chủ Thiên Vô Giáo.

Quay sang tên họ La, Huyền Vũ Đàn chủ cũng hành động tương tự, cuối cùng nhận ra được bình giải độc, và lại trao cho Thiên Vô Giáo chủ. Lão giáo chủ thầm khen cách hành sự nhanh nhạy của y.

Nhận hai bình giải độc, lão giáo chủ cả mừng, vội chấp tay cảm tạ, rồi đem cho Nghiêm Phi Long phục dùng.

Nào ngờ, sau khi chàng uống xong, thể trạng chẳng những không hồi phục mà sắc diện lại thêm phần nhợt nhạt. Lão giáo chủ vô cùng kinh hãi, quay ra nhìn bọn Phương Nhất Minh, La Tích Thiện, quát hỏi :

- Có đúng là các ngươi đã hạ độc Long nhi bằng loại độc được này không.

Cả hai tên cũng đang vô cùng kinh hãi khi thấy tình trạng của Nghiêm Phi Long lại trở nên như vậy, nghe lão hỏi thế vội nói :

- Tiểu nhân xin thề. Tiểu nhân chỉ có duy nhất loại độc được đó thôi. Không hề có thứ nào khác.

Lão giáo chủ nào đâu chịu bỏ qua, hầm hầm tức giận, còn đang định quát mắng. Chợt lão vô tình ngoảnh lại nhìn Huyền Vũ Đàn chủ thì thấy y đang trầm ngâm nghĩ ngợi. Lão liền hỏi :

- Đàn chủ. Đàn chủ thấy thế nào.

Huyền Vũ Đàn chủ im lặng không đáp, lặng lẽ trút một ít thuốc bột vào miệng lão họ Phương. Sau đó, y lại lấy độc dược của La Tích Thiện cho lão uống thêm. Lão này có vẻ ngang ngạnh cứng đầu, lại xảo quyết gian trá nên y thấy không thuận mắt, do đó mới dùng lão để thử nghiệm.

Chờ một lúc cho cả hai thứ độc dược ngấm hoàn toàn, y mới lấy cả hai thứ giải dược cho lão uống. Lúc này, tình trạng của lão ta đã trở nên giống hệt như tình trạng của Nghiêm Phi Long.

Quay sang lão giáo chủ Thiên Vô Giáo, Huyền Vũ Đàn chủ nói :

- Vậy là do hai loại độc dược này xung kích mà gây ra tình trạng này đây.

Lão giáo chủ rất phục y là người sáng suốt, vội hỏi :

- Vậy có cách nào cứu chữa hay không.

Huyền Vũ Đàn chủ trầm ngâm giây lát, rồi lắc đầu nói :

- Đối với bản đàn thì vô phương rồi. Trong quý giáo có vị nào giỏi y thuật hay tinh thông phép dụng độc không.

Lão giáo chủ thở dài lắc đầu, đoạn hỏi :

- Vậy là không còn cách nào cứu chữa được hay sao. Đàn chủ còn có biện pháp nào không.

Huyền Vũ Đàn chủ khẽ cau mày, nói :

- Cách thì không phải không có. Nhưng ... năm ăn năm thua quá, không phải cách lưỡng toàn.

Lão giáo chủ vội nói :

- Không sao. Xin đàn chủ cứ nói. Lão phu chỉ có Long nhi là người kế nghiệp duy nhất. Miễn còn có cơ hội là lão phu phải thử. Chỉ cần có thể cứu được Long nhi, lão phu không tiếc gì cả.

Huyền Vũ Đàn chủ khẽ thở dài. Lão giáo chủ lại giục :

- Đàn chủ mau nói đi. Cách đó là cách gì vậy.

Huyền Vũ Đàn chủ lại thở dài, đoạn nói :

- Vị Ngoại sự Tổng quản bên Văn Đức Cung là Bách Lý tiên sinh rất giỏi y thuật. Và vị Hộ giá Tổng quản Quan lão tiên sinh cũng thông hiểu y lý. Nếu đưa Nghiêm thiếu hiệp sang bên ấy thì may ra ...

Lão giáo chủ liền nói :

- Vậy thì chúng ta sẽ đưa Long nhi sang Văn Đức Cung cầu y. Nhờ đàn chủ tiến dẫn giúp cho.

Huyền Vũ Đàn chủ chép miệng nói :

- Nhưng đường xa diệu vợi, không biết khi chúng ta đến được nơi đó thì có còn kịp không nữa. Vì vậy, bản tòa nghĩ nên tìm những vị danh y ở gần đây để nhờ chữa trị là tốt hơn hết.

Lão giáo chủ nói :

- Nhưng quanh đây ...

Lão thở dài, cố suy nghĩ nhưng vẫn không nghĩ ra được gần đây có vị danh y nào. Cuối cùng lão đành nói :

- Xin đàn chủ hãy giúp đưa Long nhi đến Văn Đức Cung cầu y. Lão phu muôn vàn cảm kích.

Lúc ấy, bỗng một trong bốn tráng hán đứng hầu phía trước ứng tiếng nói :

- Bẩm đàn chủ. Thuộc hạ có việc muốn trình.

Huyền Vũ Đàn chủ quay lại, gật đầu nói :

- Người cứ nói.

Tên kia cung kính nói :

- Hồi bẩm đàn chủ. Thuộc hạ nghe nói dường như chúa công hiện đang du ngoạn ở Kim Lăng. Chẳng biết tin tức ấy có đúng không.

Huyền Vũ Đàn chủ chợt ồ lên, nói :

- Phải rồi. Phải rồi. Người mà không nhắc thì bản tòa cũng quên mất. Gần đây chúa công đã cho đưa thuyền ngự đến bến Tàn Hoài để thưởng ngoạn phong cảnh đất Kim Lăng. Nơi đó cũng chẳng cách nơi đây bao xa. Vậy thì chúng ta không cần phải đến Văn Đức Cung nữa.

Lão giáo chủ hỏi :

- Đàn chủ. Vị chúa công đó là ai vậy.

Huyền Vũ Đàn chủ đáp :

- Chúa công là chủ nhân của Văn Đức Cung, là chân chủ để bản đàn phụng sự. Chúa công đã ở Kim Lăng thì hẳn là Quan lão Tổng quản và Bách Lý Tổng quản cũng đang ở đó cả thôi.

Đoạn y quay lại nhìn bọn thủ hạ, truyền lệnh :

- Hãy cho thuyền thẳng tiến đến Kim Lăng.

Bọn thủ hạ vâng dạ. Một tên lấy chiếc còi đưa lên miệng thổi. Từ trong bóng tối có tiếng còi đáp lại. Và rồi lại xuất hiện thêm hơn chục chiếc thuyền nữa, vừa lớn vừa nhỏ, kéo đến gia nhập vào đoàn thuyền.

Đoạn, tất cả các thuyền đồng loạt giương buồm, nhằm hướng đông thẳng tiến. Đoàn thuyền rầm rộ kéo đi.

Trời đã xế bóng ...

Trên dòng Trường Giang có một đoàn thuyền hơn hai mươi chiếc theo dòng nước xuôi về phía đông. Đây là đoàn thuyền mai đen của Huyền Vũ Đàn hiện đang trên đường đến Kim Lăng.

Trong khoang thuyền, bọn thủ hạ đã dọn rượu thịt cho đàn chủ và vị thượng khách là Thiên Vô Giáo chủ cùng ăn uống.

Huyền Vũ Đàn chủ tuy có hình dáng khôi vĩ, tướng mạo oai nghi, có phong thái của trang dũng tướng, nhưng cách ăn uống lại rất khoan thai từ tốn khác hẳn bọn măng phu. Còn về phần lão giáo chủ cũng không khác mấy. Lão đã cao tuổi nên cũng không còn ham thích nhậu nhẹt say sưa nữa. Và chẳng lẽ còn bận lo chăm sóc Nghiêm Phi Long, giúp chàng ăn uống.

Nghiêm Phi Long bị trúng độc rất nặng, mà độc tính giờ lại biến chuyển rất kỳ lạ. Lão giáo chủ bắt chàng phải nằm yên một chỗ, không được cử động nhiều để tránh làm cho chất độc sớm phát tác mà tình trạng thêm trầm trọng. Mọi việc ăn uống sinh hoạt của chàng lão đều đích thân chăm lo rất chu đáo. Thấy lão lo lắng chăm sóc chàng như thế, chàng cảm động đến ứa nước mắt. “Ồi. Lòng thương yêu của nghĩa phụ đối với chàng thật vô cùng sâu nặng.”

Ăn uống đã no nê, hai người lại ngồi uống trà chuyện vãn. Lão giáo chủ kê một chiếc ghế bên cạnh giường để tiện chăm sóc chiếu cố cho Nghiêm Phi Long. Còn Huyền Vũ Đàn chủ vẫn ngồi trên chiếc ghế bành phủ nhung đen là bảo tọa của y, vốn chỉ dành riêng cho y. Y mân mê chung trà trên tay, nhìn cảnh lão giáo chủ chăm sóc Nghiêm Phi Long, bất giác buột miệng hỏi :

- Giáo chủ đi thế này, mọi sự ở quý giáo phải làm sao.

Lão giáo chủ quay lại đáp :

- Không sao đâu. Mọi việc để bọn thủ hạ lo liệu cũng được. Dù sao lão phu cũng đã dặn dò chúng cẩn thận cả rồi.

Huyền Vũ Đàn chủ cười nói :

- Làm giáo chủ như tiên sinh quả thật là an nhàn.

Lão giáo chủ cũng bật cười. Huyền Vũ Đàn chủ lại nói :

- Giáo chủ xuất ngoại thế này, lỡ như có cường địch đến xâm phạm quý giáo thì làm thế nào.

Lão giáo chủ nói :

- Thì cũng đành chịu vậy. Lão phu có thể bỏ cả cơ nghiệp bản giáo chứ không thể không quan tâm Long nhi.

Nghiêm Phi Long cảm động đến ứa lệ, lắp bắp nói :

- Nghĩa phụ ...

Huyền Vũ Đàn chủ khẽ mỉm cười, quay ra phía ngoài truyền lệnh :

- Hãy điều động một toán nhân thủ đến trú đóng bên cạnh Tổng đàn Thiên Vô Giáo, lúc cần thiết sẽ viện trợ cho bọn họ.

Bọn thủ hạ vâng dạ, lập tức truyền hiệu lệnh bằng mấy hồi còi dài. Sau đó, có ba chiếc thuyền lớn và hai chiếc thuyền nhỏ tách ra khỏi đội hình, quay mũi trở lại. Lão giáo chủ vòng tay nói :

- Đa tạ đàn chủ.

Huyền Vũ Đàn chủ cười nói :

- Có gì đâu. Vì giáo chủ, mà cũng vì Nghiêm thiếu hiệp nữa ấy mà.

Lão giáo chủ lại vòng tay vái tạ. Nghiêm Phi Long chợt nói :

- Đàn chủ. Chẳng hay có thể cho tại hạ hỏi một câu được không.

Huyền Vũ Đàn chủ mỉm cười, gật đầu nói :

- Thiếu hiệp cứ hỏi.

Nghiêm Phi Long liền hỏi :

- Chẳng hay quan hệ giữa quý đàn với Văn Đức Cung thế nào, có mật thiết lắm không.

Huyền Vũ Đàn chủ nói :

- Bản đàn với Văn Đức Cung như cây liền cội, như lá liền cành, có quan hệ rất mật thiết.

Nghiêm Phi Long nói :

- Vậy ra ... giữa quý đàn và Văn Đức Cung đã cùng ký kết minh ước.

Huyền Vũ Đàn chủ nói :

- Không. Mấy chuyện minh ước đó chỉ có bọn người võ lâm hiểu sự mới thích làm mà thôi. Bản tòa không ưa mấy chuyện đó. Thật sự thì Huyền Vũ Đàn của bản tòa cũng như nhiều tổ chức khác nữa đều được lập ra để phụng sự chúa công. Do vậy, quan hệ đương nhiên phải rất mật thiết.

Nghiêm Phi Long ngạc nhiên hỏi :

- Vậy là thế nào. Chẳng lẽ quý đàn lại là một tổ chức trực thuộc Văn Đức Cung hay sao.

Huyền Vũ Đàn chủ mỉm cười nói :

- Cũng không phải vậy. Cũng giống như bản đàn, Văn Đức Cung cũng là một tổ chức được lập ra để phụng sự chúa công. Chỉ vì Văn Đức Cung là nơi ngự triều của chúa công nên vị thế có hơi cao hơn bản đàn một chút.

Nhận thấy Nghiêm Phi Long vẫn có vẻ như chưa hiểu, Huyền Vũ Đàn chủ lại giải thích thêm :

- Bản đàn và Văn Đức Cung là hai tổ chức riêng rẽ, vốn chẳng có liên hệ gì với nhau cả. Thật sự thì bản đàn còn được thành lập trước Văn Đức Cung nữa kia. Chúa công là người hiền đức nhân hậu. Các huynh đệ trong bản đàn đều vì cảm đức nên mới tuân phục chúa công mà thôi. Và qua đó mới có mối liên hệ thân thiết với các tổ chức khác cùng phụng sự chúa công, trong đó có Văn Đức Cung.

Nghiêm Phi Long nói :

- Đàn chủ nói khó hiểu quá. Thế thì chức vụ đàn chủ có địa vị và quyền hạn như thế nào.

Huyền Vũ Đàn chủ cười nói :

- Nếu như không có chỉ dụ của chúa công, bản tòa có toàn quyền quyết định mọi việc. Cho nên, nếu không kể chúa công và mấy vị Tổng quản thân tín thì đàn chủ là người có địa vị cao nhất, uy quyền lớn nhất, không phụ thuộc vào ai cả. Và ngay cả mấy vị Tổng quản tuy địa vị tôn cao cũng vẫn không thể ra lệnh cho bản đàn, chỉ có thể thay mặt chúa công để truyền hiệu lệnh mà thôi.

Càng nghe giải thích, Nghiêm Phi Long lại càng thấy khó hiểu hơn. Mà không riêng gì chàng, cả nghĩa phụ chàng cũng thế. Thấy thái độ hai người như vậy, Huyền Vũ Đàn chủ cười nói :

- Nếu bản tòa không nói rõ tiền nhân hậu quả thì nhị vị dù có vắt óc suy nghĩ chắc cũng khó mà hiểu được. Ngay từ đầu, môn hạ của bản đàn đều là những nhân vật độc hành hay cũng thuộc những tổ chức riêng lẻ, chẳng liên quan gì với nhau cả. Chỉ vì các huynh đệ đều cảm phục ân đức của chúa công nên mới họp nhau lại thành lập nên Huyền Vũ Đàn để cùng phụng sự chúa công.

Dừng lại giây lát, y lại thờ dài, nói thêm :

- Chỉ có điều, chúa công là người hiền đức nhân hậu, bản tính khoan hòa, không thích các sự tranh danh đoạt lợi. Mọi sự chúa công đều phó mặc cho bản tòa tùy nghi giải quyết. Không chỉ riêng bản đàn, ngay cả mọi sự ở Văn Đức Cung cũng đều do ba vị Tổng quản thay mặt chúa công liệu lý, chúa công rất ít khi hỏi đến. Chính vì thế mà mọi chuyện mới trở nên rắc rối.

Nghiêm Phi Long nói :

- Thế có gì đâu mà lại gọi là rắc rối ạ. Chúa công không trực tiếp điều hành công việc thì đã có các vị thay thế giải quyết. Đó cũng là chuyện bình thường thôi mà.

Huyền Vũ Đàn chủ lắc đầu nói :

- Chuyện này không thể hiểu theo lẽ thường được. Cùng phụng sự chúa công, ngoài bản đàn còn có nhiều tổ chức khác nữa. Mà các vị chủ trì ở mỗi tổ chức thì địa vị và quyền hạn của mỗi người đều ngang bằng nhau, chẳng ai có thể ra lệnh cho ai được. Thế là một khi chúa công không hỏi đến công việc, mỗi người sẽ tự lo liệu lấy công việc trong phạm vi quyền hạn của người đó. Và rồi cuối cùng thì mỗi tổ chức lại trở nên độc lập với nhau, có thể xem như những bang phái riêng biệt, việc phụng sự chúa công chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa mà thôi.

Nghiêm Phi Long nói :

- Thế ra là vậy ư. Đã thế thì sao đàn chủ không tự mình đứng ra khai tông lập phái. Với thực lực của Huyền Vũ Đàn, tại hạ nhận thấy cũng có thể trở thành một bang phái lớn mạnh đó.

Huyền Vũ Đàn chủ nói :

- Chúa công là người hiền đức, các huynh đệ đều tôn kính, sao lại có thể tách ra tự lập bang phái được. Mà địa vị và uy quyền của bản tòa hiện giờ cũng có kém gì thủ lĩnh một bang phái trong võ lâm đâu.

Lão giáo chủ chép miệng nói :

- Nghe đàn chủ nói như vậy, lão phu nóng lòng muốn được gặp vị chúa công của đàn chủ quá.

Huyền Vũ Đàn chủ nói :

- Chúa công địa vị cao quý, đâu phải ai muốn gặp cũng được. Nói thật với giáo chủ, bản tòa cũng chỉ mới được gặp chúa công có một lần thôi. Mà lần đó chúa công chỉ ngồi trong xe vén rèm nhìn ra, bản tòa chỉ nhìn được thoáng qua dung mạo của lão nhân gia thì rèm xe đã buông xuống rồi.

Lão giáo chủ ngơ ngác nói :

- Lại thật đấy. Thế mà các vị ai nấy đều tôn kính chúa công cả ư. Việc này nếu không phải do chính đàn chủ nói ra mà là nghe người khác kể lại, lão phu chắc chẳng bao giờ tin nổi đó lại là sự thật.

Huyền Vũ Đàn chủ khẽ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cửu Trùng Giáo Trên Sông Chấn Lôi Huyền Vũ Đàn Phát Lệnh Tấn Công

Lại nói, khi nghe Thiên Vô Giáo chủ báo câu chuyện khó tin, Huyền Vũ Đàn chủ chỉ khẽ mỉm cười. Lão giáo chủ lại nói :

- Nếu không gặp mặt thì làm sao mà phụng sự được.

Huyền Vũ Đàn chủ mỉm cười nói :

- Mọi người kính phục tài đức của chúa công chứ có phải là dung mạo của lão nhân gia đâu. Ngay cả mấy vị kỳ hiệp uy danh lừng lẫy trong võ lâm mà ai ai cũng phải kính nể như Sinh Tử Phán Quan lão tiên sinh, Hoài Giang Tú Sĩ Bách Lý tiên sinh cũng chỉ mới gặp chúa công lần đầu tiên là đã cảm phục mà đi theo phò tá rồi.

Lão giáo chủ trước đây cũng đã từng nghe lời đồn đãi về việc vị đại sát tinh Sinh Tử Phán tái xuất giang hồ, nên cả kinh hãi :

- Đàn chủ có nói vị Hộ giá Tổng quản ở Văn Đức Cung là Quan lão tiên bối, phải chăng chính là Sinh Tử Phán lão nhân gia.

Sinh Tử Phán là một nhân vật truyền kỳ, thân phận cao cả, đối với lão giáo chủ cũng còn là hàng võ lâm tiên bối. Huyền Vũ Đàn chủ gật đầu :

- Chính là lão nhân gia đấy.

Lão giáo chủ nói :

- Những đại nhân vật như Quan lão tiên bối mà cũng có thể thu phục được thì vị chúa công đó chính là một nhân vật truyền kỳ.

Huyền Vũ Đàn chủ nói :

- Không chỉ là thế. Theo bản tòa nhận thấy, chúa công là nhân vật đệ nhất trong giang hồ hiện nay. Nếu chúa công mà chịu ra mặt thì việc thống nhất võ lâm dễ như trở bàn tay.

Lão giáo chủ lắc đầu nói :

- Đàn chủ nói sao mà dễ dàng quá. Trong võ lâm hiện thời có vô số bang phái lớn nhỏ, mà đáng kể là những giáo phái hùng mạnh như Thông Thiên Giáo, Cửu Trùng Giáo, Trường Hận Môn, ... Bọn họ đều có thực lực hùng hậu, và cũng đều có dã tâm trở thành bá chủ võ lâm. Rồi lại thêm Võ lâm Tam cung nữa. Muốn thống nhất được võ lâm chỉ e còn khó hơn lên trời.

Huyền Vũ Đàn chủ mỉm cười nói :

- Lời giáo chủ cũng không sai. Đối với chúa công mà nói, việc lên trời e là còn dễ hơn việc thống nhất võ lâm. Mà việc thống nhất võ lâm thì ... thật ra cũng chẳng khó gì. Cũng tương tự như chúng ta ăn bánh uống trà vậy thôi.

Lão giáo chủ ngó người kinh ngạc, hỏi :

- Vậy là thế nào.

Huyền Vũ Đàn chủ khẽ nhếch môi nở nụ cười nửa miệng, nhưng không nói gì. Có lẽ y muốn gây nên một sự thắc mắc trong lòng lão giáo chủ. Nghiêm Phi Long cũng hiếu kỳ muốn biết, liền hỏi :

- Sao đàn chủ không nói rõ hơn. Chẳng lẽ trong chuyện đó có điều gì không tiện nói rõ ra ư.

Có lẽ Huyền Vũ Đàn chủ xem trọng Nghiêm Phi Long hơn cả nghĩa phụ của chàng. Đến lúc này y mới mỉm cười nói :

- Có gì đâu. Đối với bọn Thông Thiên, Cửu Trùng, ... chúa công chẳng cần phải khó nhọc, chỉ cần ngồi trong cung truyền hiệu lệnh điều động nhân mã là có thể giải quyết được ngay thôi.

Lão giáo chủ nhận thấy hễ mỗi khi Nghiêm Phi Long hỏi là Huyền Vũ Đàn chủ liền đáp lời ngay, liền không lên tiếng nữa, cứ để mặc cho chàng hỏi. Ngẫm nghĩ hồi lâu, chàng lại nói :

- Nhưng còn Võ lâm Tam cung. Tại hạ nghe nói Võ lâm Tam cung đều là những thế lực thần bí khôn lường, người võ lâm chẳng ai dám đắc tội.

Huyền Vũ Đàn chủ cười nói :

- Vậy ư. Nhưng Võ lâm Tam cung lại không được kể vào đấy. Bởi người đứng đầu bên đó cùng với chúa công là chỗ họ hàng thân thiết. Khi cần, chúa công vẫn có thể điều động nhân mã của Võ lâm Tam cung. Vậy việc thống nhất võ lâm chẳng phải rất dễ dàng hay sao.

Nghiêm Phi Long hỏi :

- Đã thế, sao đàn chủ cùng mọi người không thỉnh thị chúa công đứng ra chủ trì đại cuộc. Võ lâm hiện nay đang trong tình trạng vô cùng hỗn loạn. Nếu như có thể thống nhất được thì cũng chính là tạo phúc cho võ lâm rồi đó.

Huyền Vũ Đàn chủ nói :

- Thiếu hiệp không nói thì bản tòa cũng đã biết rồi. Việc đó ai lại không muốn. Nhưng lực bất tòng tâm. Các lộ đã nhiều lần cùng hợp nhau dâng biểu thỉnh tấu. Thế mà chúa công vẫn chưa ần chuẩn.

Nghiêm Phi Long hỏi :

- Tại sao ...

Huyền Vũ Đàn chủ nói :

- Chúa công là người hiền đức, nhân hậu, bản tính ôn hòa, không muốn tranh đua với ai. Chúa công lo ngại khi khởi sự sẽ khó tránh được cảnh máu đổ thây phơi. Mà Người lại không muốn thấy cảnh đó.

Nghiêm Phi Long nói :

- Nhưng ngày nào võ lâm chưa được an định thì cảnh máu đổ thây phơi vẫn còn cứ tiếp diễn hằng ngày.

Huyền Vũ Đàn chủ lắc đầu, khe khẽ thở dài. Nhưng rồi chỉ sau một lát là y lại mỉm cười nói :

- Thiếu hiệp quả là người tâm huyết. Vậy thiếu hiệp hãy cố rèn luyện tuyệt nghệ để sau này hiển lộ thần uy, thống nhất võ lâm, tạo phúc cho võ lâm đồng đạo.

Nghiêm Phi Long đỏ mặt nói :

- Xin đàn chủ đừng cười tại hạ mà. Tại hạ tư chất kém cỏi, chỉ e có luyện võ suốt đời cũng chẳng thể bằng người, nào dám nghĩ đến những chuyện cao xa ấy.

Huyền Vũ Đàn chủ cười nói :

- Thiếu hiệp đánh giá mình quá thấp rồi đấy.

Nghiêm Phi Long nói :

- Đàn chủ quá thương mà nói vậy thôi, chứ ...

Giữa lúc ấy, bỗng bên ngoài có tiếng còi rúc, rồi có tiếng nói cất lên :

- Bẩm đàn chủ. Thuộc hạ có việc cần bẩm báo.

Huyền Vũ Đàn chủ hỏi :

- Có chuyện gì đấy.

Bỗng đâu thân thuyền chợt chao động nhẹ, rồi trở lại bình thường ngay. Liền đó, có một bóng người từ mũi thuyền lướt tới, đến trước Huyền Vũ Đàn chủ chấp tay hành lễ, cung kính nói :

- Hồi bẩm đàn chủ. Phía trước cách nơi đây khoảng năm dặm có thuyền lớn chặn đường, không cho bất cứ thuyền bè nào qua lại. Xin thỉnh ý đàn chủ, nên xử trí chuyện này thế nào ạ.

Huyền Vũ Đàn chủ hỏi :

- Bọn nào thế.

Người kia đáp :

- Hồi bẩm đàn chủ. Trên thuyền của đối phương thấy có cấm kỳ hiệu của Cửu Trùng Giáo. Chắc có lẽ bọn chúng đang có vụ làm ăn lớn nào đó tại đây, nên mới ngăn đường chặn nẻo như vậy.

Huyền Vũ Đàn chủ hừ lạnh nói :

- Nhưng dù có chuyện làm ăn gì đi nữa thì cũng không nên ngăn đường chặn lối, cản trở người qua lại như thế.

Người kia hỏi :

- Đàn chủ định thế nào. Có cần cho bọn chúng một bài học không ạ.

Huyền Vũ Đàn chủ ngẫm nghĩ giây lát, đoạn nói :

- Được rồi. Tiên lễ hậu binh. Để bản tọa ra nói chuyện với chúng xem sao. Nếu bọn chúng chịu nhường đường thì tốt, bằng không thì ... hừ hừ, cứ cho chúng một trận.

Đoạn y từ từ đứng dậy, dùng đỉnh bệ vệ bước ra phía đầu thuyền. Lão giáo chủ Thiên Vô Giáo cũng vội nổi bước theo sau. Cả hai người họ cùng đứng nơi mũi thuyền nhìn về phía trước.

Quả nhiên, ở phía xa xa có một chiếc thuyền lớn đang neo đậu giữa sông, và hai bên bờ sông ở đoạn này có rất nhiều ghe thuyền neo đậu. Có lẽ những chiếc thuyền này bị chặn lại không qua được nên đành phải neo lại tại đây.

Càng đi đến gần, mọi người mới trông rõ có một đại hán mặt vuông, tuổi trạc bốn mươi đang đứng ở đằng mũi chiếc thuyền kia. Sau lưng gã có một bọn mười mấy người đáng điệu đều có vẻ hung hăng. Tất nhiên bọn người được phái đi ngăn đường chặn nẻo thì phải có bộ dạng cô hồn như thế rồi.

Huyền Vũ Đoàn chủ khẽ cau mày.

Chiếc thuyền kia rất lớn. Phải nói là lớn gấp mười chiếc soái thuyền của Huyền Vũ Đoàn chủ. Trên thuyền lớn có thể chở được đến hàng trăm người. Phía trên mũi, một lá đại kỳ phát phối tung bay trong làn gió dịu hiu lạnh lẽo.

Đoàn thuyền mũi đen của Huyền Vũ Đoàn vẫn từ từ tiến tới. Phía trước mặt là chiếc đại thuyền có cắm kỳ hiệu của Cửu Trùng Giáo, đang ngang nhiên phong tỏa mặt sông, không cho bất cứ ghe thuyền nào qua lại. Hai bên bờ sông, rất nhiều thuyền bè vì không qua được nên phải neo đậu lại đây.

Đối với hành động ngang ngược như thế của bọn Cửu Trùng Giáo, các môn hạ Huyền Vũ Đoàn đều vô cùng tức giận, những muốn tấn công dạy cho bọn ngang ngược kia một bài học. Ngay cả Huyền Vũ Đoàn chủ cũng đã lộ vẻ tức giận, nhưng y là người tri trọng, không muốn sinh sự thị phi vô ích nên đã quyết định tiền lễ hậu binh, cho đoàn thuyền tiến dần về phía đối phương.

Khi đã đến gần sát bên, chỉ còn cách thuyền của đối phương chừng vài mươi trượng, Huyền Vũ Đoàn chủ ra hiệu cho gã tráng hán đứng ở đầu thuyền đối đáp. Gã liền háng giọng, lớn tiếng nói :

- Huyền Vũ Đoàn chủ cùng Thiên Vô Giáo chủ đại giá qua đây. Mong các vị bằng hữu ở Cửu Trùng Giáo mở đường cho.

Tên đại hán trung niên đứng ở đầu mũi chiếc thuyền của Cửu Trùng Giáo liền đưa mắt ngắm nhìn đoàn thuyền kỳ dị của Huyền Vũ Đoàn, tuy hơi có vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi lại cất tiếng cười khẩy, nói :

- Các ngươi hãy xem lại thử xem mình là hạng người nào mà dám đòi bản giáo nhường đường. Thật đáng tức cười. Chỉ dựa vào một cái tên rỗng Huyền Vũ Đoàn nào đó, cùng với cái giáo phái bé xiu gọi là Thiên Vô Giáo mà cũng bày đặt đòi hỏi này nọ trước mặt bản giáo ư.

Mọi người nghe hán ta nói với giọng ngang ngược hống hách như thế thì đều cảm thấy tức giận. Không riêng Thiên Vô Giáo chủ mà ngay cả người tri trọng ôn hòa như Huyền Vũ Đoàn chủ cũng vậy. Nhưng y vẫn cố nói thêm :

- Bản đàn Huyền Vũ có cấp sự cần phải lên đường gấp, không thể diên trì. Mong quý giáo vị tình mà mở đường cho.

Tên kia sầm mặt quát :

- Còn nài nỉ gì nữa. Nghĩ tình lũ nguoi vô tri, bản nhân cũng không muốn làm khó dễ. Còn không mau cút đi.

Đến lúc này thì Thiên Vô Giáo chủ cũng đã bùng bùng lửa giận. Dù gì thì lão cũng là tôn chủ một phái, đâu thể nuốt nổi mối sỉ nhục này. Lão liền quay sang nói với Huyền Vũ Đoàn chủ :

-Đàn chủ nói nhiều với chúng làm chi. Chúng đã ngang ngược như thế thì chỉ còn cách quyết chiến mà thôi.

Huyền Vũ Đoàn chủ chỉ khẽ ậm ừ. Thấy y hãy còn có vẻ trầm ngâm tư lự, lão giáo chủ lại nói tiếp :

- Để lão phu đi truyền hiệu lệnh triệu tập môn hạ bản giáo đến đây rồi chúng ta sẽ cùng bọn chúng quyết một trận tử chiến. Không thể để bọn chúng xem thường bản giáo cùng quý đàn được.

Huyền Vũ Đoàn chủ lắc đầu nói :

- Nếu đợi đến lúc bọn họ kéo đến đây rồi mới quyết chiến thì chi bằng chờ đợi bọn Cửu Trùng Giáo mở đường còn hơn.

Lão giáo chủ hỏi :

- Chẳng lẽ cứ để mặc cho bọn chúng ngang ngược lộng hành như thế hay sao. Nếu chúng ta cứ mãi nhường nhịn thì sau này đâu còn mặt mũi nào đứng trong giang hồ nữa. Thiên hạ sẽ cho là chúng ta khiếp sợ bọn chúng.

Huyền Vũ Đoàn chủ nói :

- Thiên hạ nói gì mặc họ. Bản đàn chỉ quan tâm đến chuyện hành sự lợi hại thế nào mà thôi. Còn lời thiên hạ nói, bản tòa chẳng để vào tai.

Lão giáo chủ cau mày hỏi :

- Vậy đàn chủ có chủ ý gì không.

Huyền Vũ Đoàn chủ nghĩ ngợi giây lát, rồi nhìn bọn thủ hạ khẽ vẫy tay ra hiệu. Liền đó, một hồi còi nổi lên lanh lảnh. Đoàn thuyền mũi đen lập tức quay đầu, chèo lui trở lại. Tên trung niên đại hán trên thuyền Cửu Trùng Giáo tưởng đối phương khiếp sợ hán, lớn tiếng cười ha hả, nói :

- Các ngươi biết điều như thế là tốt. Có như thế mới sống lâu được.

Thiên Vô Giáo chủ trong lòng cũng không phục khi thấy Huyền Vũ Đoàn chủ truyền lệnh cho cả đoàn thuyền quay lui trở lại. Nhưng khi lão giáo chủ vừa

định lên tiếng hỏi han thì đã nghe Huyền Vũ Đàn chủ khẽ lẩm bẩm :

- Thử xem các người còn có thể lớn lối được bao lâu nữa. Hừ. Chết đến nơi rồi mà chưa biết sợ.

Lão giáo chủ nghĩ rằng chắc Huyền Vũ Đàn chủ đã có dự mưu nên không nói gì nữa, yên lặng chờ xem diễn tiến. Thế là lão trở vào trong khoang thuyền, đến bên Nghiêm Phi Long, lo chăm sóc chàng.

Đoàn thuyền chèo lui về phía sau khoảng gần mười dặm thì mới dừng lại. Huyền Vũ Đàn chủ quay sang dặn dò gã thủ hạ thân tín, rồi sau đó đi vào trong khoang thuyền, đến ngồi trên chiếc ghế bành là tọa vị của y.

Còn gã thủ hạ thân tín của y đã vâng mệnh xuống chiếc khoái thuyền dùng để liên lạc, đi sang các thuyền khác để truyền đạt lại mệnh lệnh của đàn chủ. Trong lúc đó, Huyền Vũ Đàn chủ vẫn ngồi yên lặng lẽ trên ghế bành với vẻ trầm tư, chừng như đang có điều nghĩ ngợi.

Yên lặng hồi lâu, không kim nén được sự thất vọng trong lòng, Nghiêm Phi Long liền lên tiếng hỏi :

- Đàn chủ. Phải chăng đàn chủ đã quyết định là sẽ giao chiến với bọn Cửu Trùng Giáo đang chặn đường kia.

Đối với Nghiêm Phi Long, Huyền Vũ Đàn chủ xử sự hết mực hòa nhã thân thiết. Vừa nghe chàng hỏi, y liền mỉm cười nói :

- Đương nhiên rồi. Bọn chúng đã ngang ngược lộng hành như thế, không trừng trị bọn chúng không được.

Nghiêm Phi Long ngập ngừng nói :

- Nhưng ... bọn chúng ... thế lực không phải tầm thường.

Huyền Vũ Đàn chủ bật cười nói :

- Đúng là thế lực của bọn chúng không phải tầm thường thật, người trong võ lâm đều ngán sợ chúng, không dám đụng đến. Nhưng đó là với ai kia chứ đối với bản đàn thì bọn chúng chẳng đáng để vào mắt. Nếu chúa công mà ân chuẩn ban chỉ thảo phạt thì bọn chúng sẽ bị quét sạch ngay.

Rồi y lại khẽ thở dài nói tiếp :

- Chỉ tiếc là dù chúng huynh đệ cùng phụng sự chúa công đã mấy lần dâng biểu mà chúa công vẫn chưa chuẩn thuận. Chúa công vẫn không muốn tranh đua với người trong thiên hạ. Nếu không, võ lâm đã được an định từ lâu.

Nghiêm Phi Long nói :

- Đàn chủ thử dâng biểu lần nữa xem sao.

Huyền Vũ Đàn chủ gật gù nói :

- Phải lắm. Thiếu hiệp nói rất hợp ý bản tòa. Lần này, bọn Cửu Trùng Giáo đã tỏ ra ngang ngược lộng hành như thế, ngay giữa thanh thiên bạch nhật mà bọn chúng lại dám ngang nhiên ngăn đường chặn lối, cản trở người qua lại, sách nhiễu bách tính, làm hại đến rất nhiều người. Đây chính là một cơ hội tốt nhất để thỉnh cầu chúa công ban chỉ thảo phạt. Hay lắm. Tuyệt lắm.

Ngừng lời giấy lát, y lại nói tiếp :

- Và để đảm bảo chắc chắn, trước khi dâng biểu thỉnh tấu, bản tòa phải nhóm lên một mối lửa mới được.

Nghiêm Phi Long nói :

- Tức là đàn chủ định sẽ quyết chiến với chúng. Nhưng mà đàn chủ có nắm chắc phần thắng hay không. Chi e ...

Huyền Vũ Đàn chủ nghiêm giọng nói :

- Chẳng có gì mà phải e với ngại cả. Nói làm gì chuyện thắng hay không thắng. Hôm nay bản tòa sẽ không để cho một tên giặc Cửu Trùng Giáo nào chạy thoát. Có như thế bọn chúng mới biết thế nào là thủ đoạn của Huyền Vũ Đàn. Thiếu hiệp cứ chờ xem rồi sẽ biết.

Nghiêm Phi Long ngắt ngừng hỏi lại :

- Đàn chủ định giết sạch bọn chúng ư.

Huyền Vũ Đàn chủ gật đầu nói :

- Hễ không khai chiến thì thôi. Nhưng nếu đã xuất chiến thì phải vậy mới đáng với công sức bỏ ra của các huynh đệ.

Thiên Vô Giáo chủ nói :

- Vì việc của Long nhi mà khiến cho đàn chủ phải lao sư động chúng. Lão phu cảm thấy ái nấy quá. Nếu có việc gì cần đến lão phu ra sức, xin đàn chủ cứ nói, lão phu nguyện sẽ góp một tay.

Huyền Vũ Đàn chủ cười nói :

- Giáo chủ không cần phải khách sáo. Đây cũng là bản tòa muốn cho bọn ngang ngược kia một bài học vì tội dám ngang nhiên mạo phạm bản đàn. Giáo chủ cứ việc ngồi yên mà xem bản đàn cử sự. Chỉ cần giáo chủ lưu ý đến sự an toàn của Nghiêm thiếu hiệp. Giữa chiến trường tên bay đạn lạc, rất dễ gặp nguy hiểm, mà Nghiêm thiếu hiệp lại không tiện cử động nhiều.

Thiên Vô Giáo chủ nói :

- Đa tạ đàn chủ đã nhắc nhở. Lão phu sẽ hết sức lưu ý.

Lúc này, tên thủ hạ vâng mệnh đi truyền hiệu lệnh đã quay trở lại. Gã đứng trước cửa khoang thuyền, hướng vào Huyền Vũ Đàn chủ cung kính nói :

- Hồi bẩm đàn chủ. Tất cả đã xong xuôi. Các huynh đệ cũng đã sẵn sàng. Thịnh đàn chủ ban lệnh cử sự.

Huyền Vũ Đàn chủ khẽ gật đầu. Ngay lập tức, trên soái thuyền bỗng nhộn nhịp hẳn lên. Bọn thủ hạ tíu tít chạy lui chạy tới. Ai nấy hồi hã lo chuẩn bị cho cuộc tấn công sắp diễn ra. Bốn tên hắc y trắng hán khệ nệ khiêng ra một chiếc lư đồng rất lớn, trịnh trọng đặt ngay trước mũi thuyền. Và lại có hai gã khác mang ra thêm một chiếc trống đồng, mặt trống có đường kính chừng hai thước đặt ngay bên cạnh. Quanh thân trống cũng như trên lư hương đều có chạm trổ những hoa văn rất kỳ lạ, mà từ trước đến giờ, phụ tử Nghiêm Phi Long chưa hề thấy qua.

Huyền Vũ Đàn chủ tiến đến trước lư hương, gãi thân tùy đốt ba nén hương, cung kính dâng lên đàn chủ. Những người trên thuyền cũng như trên những chiếc thuyền xung quanh đều đứng nghiêm trang đây về thành kính.

Huyền Vũ Đàn chủ lầm rầm khấn nguyện một lúc rồi cắm hương vào lư đồng. Khói hương theo gió bay nghi ngút.

Sau khi đã thực hiện nghi lễ xong, Huyền Vũ Đàn chủ liền ngồi xuống ngay đầu thuyền, bê chiếc trống đồng đặt ngay trước mặt, rồi lấy từ trong người ra hai chiếc dùi được đúc bằng vàng ròng nguyên khối, thông thả gõ vào mặt trống ba tiếng :

“Tung ... tung ... tung ...”.

Tiếng trống vừa vang lên, đoàn thuyền mui đen lại nhất tề quay mũi, từ từ tiến về nơi chiếc đại thuyền của Cửu Trùng Giáo đang án ngữ ngăn chặn mặt sông. Và cuộc tiến quân rất là chậm chạp.

Ngoài chiếc soái thuyền của Huyền Vũ Đàn chủ là có tám tên trắng hán chia nhau thị phụng nghiêm cẩn trước mũi và sau lái. Còn những chiếc thuyền xung quanh thì vẫn lặng ngắt như tờ, giống như trên thuyền không người, và ngay cả người chèo thuyền cũng chẳng thấy đâu. Vậy chẳng hiểu làm thế nào mà những chiếc thuyền kia có thể tiếp tục tiến về phía trước được.

Đoàn thuyền cứ như thế, tiếp tục tiến về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Huyền Vũ Đàn Quét Sạch Tà Ma Đại Đàn Chủ Lập Đàn Tế Điều

Lại nói, sau khi Huyền Vũ Đàn chủ gõ trống phát lệnh tấn công, đoàn thuyền mui đen của Huyền Vũ Đàn chậm chạp tiến về phía địch.

Đi chừng được hơn năm dặm, phía xa xa đã thấy hiện ra chiếc đại thuyền của Cửu Trùng Giáo đang lừng lững án ngữ giữa sông, kỳ hiệu bay phát phới trên cao, tiếng quát tháo đã nghe văng vẳng.

Những tiếng quát tháo ngạo mạn của bọn Cửu Trùng Giáo càng khiến môn hạ Huyền Vũ Đàn thêm sôi giận.

Huyền Vũ Đàn chủ gõ trống liên tục chín tiếng : “tung tung tung ... tung tung tung ... tung tung tung ...”, âm thanh rất là hùng tráng.

Ngay lập tức, cả đoàn thuyền liền có sự biến hóa, tất cả đều nhất loạt đẩy bật mũi thuyền lên, giương thẳng về phía trước tạo thành một tấm khiên chắn. Song trên thuyền cũng còn một lớp mũi nữa và cũng được sơn một màu đen bóng. Thì ra mũi thuyền có đến những hai lớp.

Và rồi, đoàn thuyền sắp xếp đội hình thành hai hàng ngang, thuyền nhỏ phía trước, thuyền lớn phía sau, mỗi thuyền cách nhau chừng hai trượng, hàng

trước cách hàng sau gần năm trượng.

Cả đoàn thuyền dàn hàng tiến thẳng về phía trước.

Tiến thêm một quãng nữa, xem chừng đã vừa một tầm tên, Huyền Vũ Đoàn chủ lại vung dùi liên tục gõ vào mặt trống. “Tung tung tung ... tung tung tung ... tung tung tung ...”. Từng hồi ba tiếng trống nổi lên dồn dập khích lệ sĩ khí.

Không khí liền sôi động hẳn lên.

Từ những chiếc thuyền xung quanh, hiệu tù và nổi lên hòa theo tiếng trống. Liền đó là những loạt tên được bắn ra liên tục. Tên bay vun vút về phía thuyền địch, đuôi tên có mang theo hỏa pháo, vẽ nên những đường lửa dài rực rỡ. Thuyền đối phương bắt lửa bốc cháy sáng rực một góc trời.

Bị tấn công đột ngột, sau một lúc hoảng hốt, bên phía thuyền của Cửu Trùng Giáo cũng có những loạt tên bắn trả lại. Nhưng có lẽ do bọn tiền thủ quá kém, hoặc do phát xạ trong lúc quá hoang mang vì thuyền phát hỏa mà hầu hết những mũi tên bắn sang đều rơi xuống mặt nước xung quanh thuyền.

Tuy vậy, cũng có một số mũi tên bắn trúng những tấm mui thuyền được giương lên làm khiên chắn, trong đó có cả tên lửa, và rồi đều rơi tuột cả xuống nước. Đường như lớp sơn đen bóng kia có khả năng chống lửa nên ngọn lửa không thể bắt cháy được. Thuyền không hề bị suy suyền chút nào.

Trận chiến càng lúc càng thêm quyết liệt.

Tiếng la hét vang trời dậy đất.

Trải qua một hồi giao chiến kịch liệt, chiếc đại thuyền của Cửu Trùng Giáo càng lúc càng bốc cháy dữ dội hơn. Ngọn lửa đã lan ra khắp nơi.

Ban đầu, bọn giáo chúng Cửu Trùng Giáo còn chia nhau lo việc chữa lửa, nhưng rồi tên lửa bên Huyền Vũ Đoàn vẫn cứ liên tục bắn sang không lúc nào ngớt. Chưa kịp chữa xong chỗ này là chỗ khác đã bắt lửa phát cháy, lại còn có một số tên giáo chúng vì mải lo chữa lửa mà trúng tên ngã gục. Cuối cùng, không còn cách nào khác, bọn chúng đành bỏ mặc, không lo chữa cháy nữa mà tập trung phản công hầu đẩy lùi đối phương trước, rồi sau sẽ lo liệu việc chữa cháy.

Song phương tiếp tục giao tranh một lúc nữa.

Bỗng nhiên, tiếng trống của Huyền Vũ Đoàn chủ lại thay đổi nhịp điệu, mỗi lúc một dồn dập hơn.

Tiếng trống của Huyền Vũ Đoàn chủ cũng tức là hiệu lệnh. Ngay tức khắc, cả đoàn thuyền lại đồng loạt nổi lên những tiếng chiêng tiếng trống, tiếng tù và lanh lảnh, tiếng đồng la nào bạt ین ời. Dù loại âm thanh hòa vào nhau làm náo động cả một vùng, khí thế nghiêng trời lệch đất.

Thiên Vô Giáo chủ thấy thế thì lắc đầu thở dài, nói :

- Làm thế khác nào báo động để viện binh của địch kéo đến.

Lão rất ngạc nhiên, không hiểu sao một người tinh minh sáng suốt như Huyền Vũ Đoàn chủ lại làm vậy.

Quả nhiên, chỉ trong chốc lát là lại có thêm hai chiếc đại thuyền nữa kéo đến tiếp ứng. Trên mỗi thuyền có không dưới một trăm tên. Kỳ hiệu của Cửu Trùng Giáo phát phối tung bay trên đỉnh cột buồm.

Cả ba chiếc đại thuyền của phe Cửu Trùng Giáo dàn thành hàng ngang giữa sông triển khai cuộc phản công. Chiến cuộc bắt đầu có chiều biến chuyển theo hướng bất lợi cho Huyền Vũ Đoàn. Đoàn thuyền của Huyền Vũ Đoàn đã có vẻ núng thế, mỗi lúc một bị đẩy lùi dần về phía sau.

Nghiêm Phi Long và Thiên Vô Giáo chủ lòng rất lo âu.

Trong khi ấy, phe Cửu Trùng Giáo thấy đã giành được thế thượng phong, dần dần áp đảo được đối phương, tính ngạo mạn hiêu thắng lại nổi lên, chẳng chịu buông tha đối phương, nên vừa giao chiến chúng lại vừa tiến dần tới trước, quyết chẳng cho đối phương có cơ hội rút lui.

Trận chiến vẫn tiếp diễn rất ác liệt.

Bên lùi bên tiến, chẳng bao lâu sau là đã qua mấy dặm. Đoàn thuyền của Huyền Vũ Đoàn bỗng nhiên dừng lại, không lùi nữa. Và Huyền Vũ Đoàn chủ bắt thân vung tay ném vật gì đó xuống sông. Một tiếng nổ bụp rất khê vang lên, rồi trên mặt nước bỗng xuất hiện một làn khói trắng nghi ngút bốc cao, và mặt nước nơi đó lại lăn tăn sủi bọt. Cả phụ tử Nghiêm Phi Long cũng như bên phía bọn Cửu Trùng Giáo đều rất kinh ngạc, không hiểu Huyền Vũ Đoàn chủ lại bày trò gì nữa đây.

Nhưng chỉ trong chốc lát, mọi người đã lập tức hiểu ra đó là cái gì.

Sáu tiếng nổ đột ngột vang lên như sấm dậy, làm chấn động cả một vùng sông nước. Lửa khói bốc cao thiêu rụi những cánh buồm. Và ba chiếc đại thuyền địch đã nghiêng sang một bên, nước tràn ngập mạn thuyền, nhưng chưa chìm hẳn. Nhận được tín hiệu của Huyền Vũ Đoàn chủ, bọn môn hạ Huyền Vũ Đoàn đang lặn dưới nước đã giật thuốc nổ đánh chìm thuyền địch.

Thuyền nghiêng ngửa.

Khói lửa ngút trời.

Thuyền đã phát cháy dữ dội và cũng sắp chìm đến nơi. Bọn giáo chúng Cửu Trùng Giáo hoảng hốt kêu la inh ỏi, rồi tranh nhau nhảy khỏi thuyền xuống sông như lũ chuột, bất chấp sự ngăn cản của bọn đầu lĩnh. Tiếng quát tháo, tiếng kêu gào, tiếng la hét vang động cả một khoảng sông.

Trước cảnh hỗn loạn đó, những chiếc thuyền đang neo đậu hai bên bờ sông lại càng nép sát vào bờ hơn, khoang thuyền đóng chặt, chẳng một người nào dám lộ mặt nhìn ra.

Quang cảnh hiện vô cùng hỗn loạn.

Lúc đầu, bọn đầu lĩnh của phe Cửu Trùng Giáo còn cố ra sức ngăn chặn không cho bọn thuộc hạ đào tẩu. Nhưng rồi đến khi thấy thuyền đã sắp chìm đến nơi, ở lại đây thì chỉ có một con đường chết, bọn chúng cũng vội vã chen nhau phóng xuống nước để tìm phương đào thoát.

Trên mặt nước Trường Giang, hàng trăm người đang vật lộn với sóng nước. Những cái đầu đen ngòm khi nhô lên, khi ngụp xuống, nhìn từ xa trông giống như những trái dưa đang bập bênh trên mặt sông, trôi theo dòng thủy triều cuộn sóng.

Nhưng rồi, lại nghe thấy có những tiếng kêu thét lên rất thảm thiết, và số người còn vật lộn với sóng nước mỗi lúc một ít dần đi. Bọn chúng đang cố sức bơi vào bờ thì đột nhiên nghe dưới chân đau nhói một cái, rồi toàn thân tê dại, và sau đó cả thân người chìm luôn xuống đáy sông sâu.

Một người ...

Hai người ...

Rồi đến cả hàng mấy trăm tên giáo chúng Cửu Trùng Giáo đều cùng chịu chung số phận như thế.

Thì ra, một toán môn hạ Huyền Vũ Đoàn ngay trước khi khởi sự đã lặn sẵn dưới nước. Một số lo việc giật thuốc nổ đánh đắm thuyền địch. Số còn lại vây quanh thuyền đối phương chờ đợi.

Đến khi thuyền địch phát hỏa bốc cháy, bọn giáo chúng Cửu Trùng Giáo lũ lượt nhảy xuống nước định bơi vào bờ tìm phương đào thoát. Bọn họ liền áp lại dùng trùy thủ đâm vào những trọng huyệt dưới chân đối phương khiến bọn chúng tê liệt không thể tiếp tục bơi được nữa.

Riêng đối với những tên đầu lĩnh có công phu cao cường, để đảm bảo chắc chắn, bọn họ không đâm vào trọng huyệt mà dùng những thanh trùy thủ sắc bén nhất cắt phăng cả đôi chân đối phương đi. Không còn đôi chân để bơi lội, bọn chúng chắc chắn không thể nào thoát chết.

Máu hồng loang đỏ cả mặt sông.

Chỉ chừng hơn một khắc sau, trên mặt sông đã hoàn toàn vắng lặng, không còn nhìn thấy một tên giáo chúng Cửu Trùng Giáo nào loi ngoi vật lộn trong làn sóng dữ đang cuộn cuộn tuôn trào.

Giờ đây, nếu không có sự hiện diện của ba chiếc thuyền lớn đang bốc cháy dữ dội, cùng với máu hồng loang đỏ cả mặt sông, ít ai có thể hình dung nơi đây vừa mới diễn ra một trường đại chiến, một trận chiến vô cùng khốc liệt. Và phần thảm bại cuối cùng đã thuộc về phe Cửu Trùng Giáo.

Cửu Trùng Giáo toàn quân đã bị tiêu diệt.

Đến chừng khi cuộc chiến đã hoàn toàn kết thúc, trên mặt sông lại có nhiều người trôi lên. Đó là những môn hạ Huyền Vũ Đoàn vừa giành thắng lợi trong cuộc chiến. Ban này, bọn họ lặn sâu dưới nước để tiêu diệt kẻ địch. Và khi đã hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ trôi lên, bơi trở về thuyền.

Nhưng cũng có một số người lại bơi về phía những chiếc thuyền của Cửu Trùng Giáo vẫn đang bốc cháy dữ dội. Bọn họ được lệnh đến đó khảo sát kết quả trận chiến, để xem bên đối phương còn có kẻ nào vì bị thương nên không thể đào thoát, vẫn còn nằm lại trên thuyền hay không. Ngoài ra còn nhằm để thu dọn chiến trường, hay nói đúng hơn là lo việc thu gom chiến lợi phẩm.

Huyền Vũ Đoàn chủ lại truyền hiệu lệnh. Đoàn thuyền của Huyền Vũ Đoàn từ từ tiến đến gần, áp sát vào mạn thuyền địch. Rồi sau đó, các chiến lợi phẩm từ bên thuyền địch lần lượt được chuyển sang.

Nghiêm Phi Long cùng Thiên Vô Giáo chủ chợt bật cười khi thấy bọn họ lấy cả chiếc neo, đoạn thừng hay mảnh ván thuyền. Và ngay cả đến mảnh buồm rách bọn họ cũng chẳng bỏ qua. Thiên Vô Giáo chủ nói thầm :

- Huyền Vũ Đoàn quả có đầu óc kinh doanh.

Thấy thuyền địch đã sắp chìm đến nơi, Huyền Vũ Đoàn chủ vội huy động hầu hết môn hạ Huyền Vũ Đoàn tập trung lo thu gom chiến lợi phẩm, vận chuyển sang thuyền của Huyền Vũ Đoàn. Đích thân đàn chủ đứng ra chỉ huy công việc. Mãi đến khi khoang thuyền đã chất nặng hàng hóa, nước đã ngập mé mạn thuyền, không thể nào chất thêm nữa, đàn chủ mới ra lệnh cho thuyền rời mạn, chèo ra xa.

Chỉ một lát sau, đột nhiên nghe có những tiếng ầm ầm nổi lên như sấm dậy. Mọi người quay nhìn lại thì thấy nước bắn tung tóe ra bốn phía, cột buồm lớn đã đổ ập xuống, đập vỡ mạn thuyền, nước tràn vào khoang ào ạt, rồi thuyền chìm luôn xuống đáy sông, đi theo bọn giáo chúng Cửu Trùng Giáo về chầu Hà Bá.

Huyền Vũ Đoàn chủ lệnh cho đoàn thuyền tiếp tục tiến về phía trước thêm gần năm dặm nữa, đến một khúc sông vắng vẻ mới truyền cho dừng thuyền lại.

Những chiếc thuyền của Huyền Vũ Đoàn tập hợp lại xung quanh soái thuyền.

Trên soái thuyền, chiếc trống đồng đã được mang đi cất. Huyền Vũ Đoàn chủ lại đứng nghiêm trang trước chiếc lư đồng. Một gã thủ hạ thân tín lại thấp hương, cung kính trao cho đàn chủ.

Huyền Vũ Đoàn chủ với sắc mặt đầy vẻ thành kính, chấp tay vái lạy tứ phía, kính cẩn cắm hương vào lư đồng, rồi lầm rầm khấn nguyện :

“Ồ hô.

Nam Tào kiểm bạ, thác xuống Diêm đài.

Nghĩa tử nghĩa tận, bất tri kỳ kỳ.

Đau lòng thay kẻ ở người đi,

Luật quy ký cực nhau chi lắm tá.

Nghĩ tình cảnh giáo hữu Cửu Trùng dữ ngã :

Đồng thanh tương ứng, đồng giáo tương thân.

Đồng phương ngã, bách tính quân.

Kiếp giang hồ nên đành cùng thác.

Nam du hậu tương thân như huyết mạch.

Thieu thiều lộ viễn quan sơn cách.

Người Diêm đài với kẻ Thủy cung,

Lòng vẫn nhớ như in buổi hôm nào,

Sánh vai nhau cùng tung hoành tứ hải.

Ta tại đột biến.

Nắm tay nhau mà thác xuống Âm Cung.

Quyến thuộc hề, bi hoại.

Bằng hữu hề, vĩnh quyết.

Đường bạch dương bóng chiều man mác,

Dịp đường lê lác đác sương sa.

Lòng nào lòng chẳng thiết tha,

Tuy thù địch, lòng bồi hồi thương tiếc.

Trong trường dạ tối tăm trời đất,

Xót khôn thiêng phảng phất u minh.

Thương cho một kiếp phù sinh,

Hồn đơn phách chiếc lênh đênh quê người.

Hương khói đã không nơi nương tựa,

Hồn dật dờ lần lửa đêm đen,

Nào phân ai quý ai hèn,

Chính tà đều thác về miền âm ty.

Tiết cuối đông lập đàn giải thoát,

Nước tĩnh bình rưới hạt dương chi,

Mong nhờ Trời Đất từ bi,

Độ cho chư vị sớm ngày siêu thăng.

Ô hô.

Vân hương nỷ tửu mãn bình,

Mã bôi tam thỉnh vong linh nhập thần.

Cúi mong thượng hưởng.”

Trong khi đàn chủ đọc văn tế, những người đứng xung quanh cũng nghiêm trang chấp tay cúi đầu đầy vẻ thành kính. Phụ tử Nghiêm Phi Long đứng bên nhìn cảnh này cũng lấy làm lạ lùng trước những hành động kỳ quái của bọn họ. Có ai đời sau khi đã giết sạch kẻ địch rồi lại lập đàn tế điệu, tỏ lòng thương xót.

Sau khi khấn nguyện xong, Huyền Vũ Đàn chủ đưa mắt ngắm nhìn khắp xung quanh một lượt, rồi cao giọng nói :

- Lần này bản đàn khởi chiến cũng chỉ vì bất đắc dĩ, chứ không phải có ý muốn sinh sự. Bản đàn đã bị bọn giặc Cửu Trùng Giáo đẩy vào thế muốn lùi cũng không được nữa. Điều ấy chắc chư vị huynh đệ cũng đã thấy rồi.

Bốn phía vang lên những tiếng vang dạ. Huyền Vũ Đàn chủ lại nói :

- Việc này là do bọn Cửu Trùng Giáo sinh sự trước. Ta không muốn phạm người nhưng người vẫn muốn phạm ta. Bản đàn không còn cách nào khác đành phải khởi thế công tiêu diệt kẻ địch. Đây cũng là một việc bất đắc dĩ.

Huyền Vũ Đàn chủ vừa mới dứt lời, bọn môn hạ Huyền Vũ Đàn đã lập tức đua nhau nói :

- Bọn Cửu Trùng Giáo ngang ngược hống hách như thế. Trời nào mà dung thứ được.
- Bọn chúng sinh sự trước thì chúng ta buộc phải đáp trả lại. Đây là việc thiên kinh địa nghĩa. Đàn chủ cần gì phải áy náy.
- Bọn chúng chẳng những dám xem thường bản đàn mà lại còn buông lời khinh khi sỉ nhục. Bản đàn bỏ qua cho chúng thế nào được.
- Đàn chủ. Xin hãy truyền lệnh thảo phạt Cửu Trùng Giáo.

Lập tức, cả bốn phía nhao nhao cả lên :

- Đúng rồi. Cần phải khởi sự thảo phạt bọn giặc Cửu Trùng Giáo.
- Phải thảo phạt Cửu Trùng Giáo.
- Thảo phạt Cửu Trùng Giáo.
- Xin đàn chủ hãy truyền lệnh.

...

Huyền Vũ Đàn chủ khẽ háng giọng. Tiếng ồn ào lắng xuống. Đợi cho tứ bề im ắng, đàn chủ mới trầm giọng nói :

- Chư vị huynh đệ luận rất phải. Nhưng nếu bản đàn tiến nhập võ lâm thì sẽ trái với chủ ý của chúa công. Việc này bản tòa phải dâng biểu thỉnh ý chúa công mới được. Nhưng lần này bọn Cửu Trùng Giáo công nhiên sách nhiễu bách tính, hành sự đại nghịch, vô pháp vô thiên. Tội lỗi đã quá rõ ràng. Nếu như chư vị huynh đệ đều đồng tâm nhất trí, bản tòa sẽ liên hệ với các đàn khác cùng hợp nhau dâng biểu thỉnh tấu. Chắc rồi chúa công cũng sẽ phải chuẩn y.

Ngừng giây lát, đoạn đàn chủ lại nói :

- Dù tội nghiệt là do bọn chúng tự gây ra, tất nhiên bọn chúng phải gánh lấy những hậu quả tương xứng. Nhưng khi nghe nói đến việc thăm sát vừa rồi, chúa công chắc hẳn sẽ cảm thấy không vui. Đạo thần tử phải lo trước nỗi lo của đấng quân thượng. Vậy nên chư vị huynh đệ hãy cùng nhau nghĩ ra những lời lẽ thật nhẹ nhàng để trình bẩm lên chúa công. Có như thế chúa công mới khỏi phải ưu phiền lo nghĩ. Và chúng ta cũng không cảm thấy có lỗi với chúa công.

Bốn phía đồng dạ ran. Huyền Vũ Đàn chủ lại truyền lệnh cho tất cả tiếp tục lên đường, nhắm hướng Kim Lăng tiến phát.

Thuyền đi thêm một lúc ...

Nhận thấy thuyền chở quá nặng, không thể đi nhanh được, khi đi ngang qua một trấn thành gần đấy, Huyền Vũ Đàn chủ đã cho thuyền đỗ lại, rồi phái bọn thủ hạ mang chiến lợi phẩm đi bán. Trên thuyền bày tiệc rượu để đàn chủ cùng Nghiêm Phi Long và lão giáo chủ ăn uống trong lúc chờ đợi.

Huyền Vũ Đàn chủ nâng chung mời hai người, rồi cười nói :

- Bản đàn vì không được phép giết người cướp của hay làm ăn bất chính, và lại cũng không muốn để cho các huynh đệ phải sống khó khăn nên hề có bất kỳ cơ hội làm ăn nào thì cũng không thể bỏ lỡ. Mong nhị vị đừng cười.

Lão giáo chủ đáp :

- Không dám. Quý đàn thắng địch rồi thu lấy chiến lợi phẩm, ấy là việc thiên kinh địa nghĩa, có gì đâu mà cười.

Huyền Vũ Đàn chủ nói :

- Được giáo chủ thông cảm như vậy, bản đàn rất lấy làm hân hạnh.

Lão giáo chủ cười nói :

- Quý đàn thiện nghệ thương mại như thế, tài vật ắt đâu cho hết.

Huyền Vũ Đàn chủ cũng mỉm cười :

- Không đâu. Bản đàn chỉ tạm dư dả mà thôi. Nếu so với sự giàu có của Thái Chính Cung thì chẳng đáng kể gì.

Lão giáo chủ nói :

- Thái Chính Cung nổi tiếng khắp võ lâm về những việc kinh doanh thương mại. Nếu đem so sánh với bọn họ thì còn gì để nói nữa. Nhưng quý đàn so với bản giáo thì chắc chắn khá hơn nhiều.

Huyền Vũ Đàn chủ nói :

- Vậy thì quý giáo cần nên cố gắng hơn nữa. Người ta thường nói : đục nước béo cò. Với tình hình võ lâm như hiện nay, rất dễ tìm thấy cơ hội phát tài.

Lão giáo chủ nói :

- Đàn chủ nói cũng phải. Tiếc là trong bản giáo không có người nào giỏi về việc thương mại. Nếu liệu lĩnh làm ăn, chỉ sợ là sẽ từ lỗ vốn đến sạch vốn mà thôi.

Huyền Vũ Đàn chủ mỉm cười nói :

- Nếu quý giáo cần thì bản đàn có thể hỗ trợ.

Lão giáo chủ cả mừng nói :

- Vậy thì lão phu xin đa tạ đàn chủ trước.

Hai người nhìn nhau cả cười. Thế là, chỉ sau mấy lời nói ngắn ngủi, Thiên Vô Giáo đã kết giao được với Huyền Vũ Đàn, một thế lực không phải tầm thường mà trận chiến vừa rồi đã cho thấy rõ điều đó. Lão giáo chủ rất hân hoan khi kết giao được với một thế lực hùng mạnh đường ấy.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Thuyền Chở Nặng Mang Hàng Đi Bán Thủy Hương Viện Bàn Chuyện Kết Giao

Lại nói, sau khi đã bàn xong chuyện kết giao giữa Thiên Vô Giáo với Huyền Vũ Đàn, nhận thấy vị đàn chủ Huyền Vũ Đàn cũng là một người dễ dãi thoải mái, lão giáo chủ lại nói tiếp :

- Lão phu còn có chuyện này, tuy biết là hơi mạo muội, nhưng cũng muốn trình bày với đàn chủ.

Huyền Vũ Đàn chủ cười nói :

- Không cần phải khách sáo. Có việc gì xin giáo chủ cứ nói. Nếu bản tòa mà làm được thì nhất định sẽ không từ chối.

Lão giáo chủ liền đứng dậy, vòng tay nói :

- Long nhi học nghệ chưa tinh là vì chưa có danh sư chỉ điểm. Lão phu tài hèn sức mọn nên chỉ có thể dạy dỗ được bấy nhiêu thôi. Lão phu mong rằng đàn chủ thương Long nhi mà giúp cho.

Huyền Vũ Đàn chủ vội đứng dậy đáp lễ, hỏi :

- Ý giáo chủ là thế nào.

Lão giáo chủ nói :

- Long nhi hiện vẫn chưa có được một vị danh sư. Trong quý đàn cũng như tại Văn Đức Cung có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ. Nay xin đàn chủ giúp thành toàn cho Long nhi. Lão phu xin vô cùng cảm tạ.

Huyền Vũ Đàn chủ mỉm cười hỏi :

- Có phải giáo chủ muốn bản tòa giới thiệu Nghiêm thiếu hiệp với một vị danh sư để theo thụ giáo.

Lão giáo chủ đáp :

- Đúng thế. Mong đàn chủ giúp cho.

Huyền Vũ Đàn chủ cười nói :

- Tại Văn Đức Cung có lắm kỳ nhân dị sĩ thì đúng rồi. Còn tại bản đàn, e rằng chẳng có người nào đủ khả năng làm sư phụ của Nghiêm thiếu hiệp đây.

Lão giáo chủ nói :

- Đàn chủ quá khiêm tốn nên mới nói thế. Ngay như đàn chủ đây cũng là một bậc cao nhân rồi.

Huyền Vũ Đàn chủ cả cười nói :

- Không dám. Giáo chủ quá đề cao bản tòa rồi. Bản tòa nào có phải là cao nhân, đại nhân gì đâu.

Đôi bên khách sáo vài câu, đoạn Huyền Vũ Đàn chủ đưa mắt nhìn Nghiêm Phi Long cười hỏi :

- Chẳng hay thiếu hiệp muốn theo học văn đạo hay võ đạo.

Lão giáo chủ cả mừng nói :

- Vậy là đàn chủ đã đồng ý.

Nhưng lão chợt nghĩ đến câu hỏi lạ kỳ của Huyền Vũ Đàn chủ, lòng lại cảm thấy thắc mắc, liền vội hỏi lại :

- Sao lại có chuyện văn đạo với võ đạo.

Huyền Vũ Đàn chủ đáp :

- Hành đạo giang hồ không nhất thiết chỉ dựa vào võ công. Bề học bao la không bờ bến. Dù là văn đạo hay võ đạo, chỉ cần sở học tinh thâm thì đều có thể dương danh trong võ lâm được cả.

Đưa mắt nhìn Nghiêm Phi Long, Huyền Vũ Đàn chủ lại nói tiếp :

- Nếu Nghiêm thiếu hiệp muốn theo học võ đạo thì bản tòa có thể giới thiệu với mấy vị cao nhân như Trang tiên sinh, Thái tiên sinh bên Thái Chính Cung hay Quan lão Tổng quản, Bách Lý Tổng quản bên Văn Đức Cung. Còn như muốn theo học văn đạo thì chỉ có thể thỉnh cầu chúa công mà thôi.

Nghiêm Phi Long suy nghĩ giây lát, đoạn chấp tay nói :

- Tại hạ rất hâm mộ uy danh của Quan lão tiên bối. Nếu có thể được theo thụ giáo thì thật là vinh hạnh cho tại hạ.

Huyền Vũ Đàn chủ cười nói :

- Được rồi. Nếu như thiếu hiệp đã có ý ấy thì bản tòa sẽ nói giúp thiếu hiệp một tiếng với Quan lão Tổng quản. Với tư chất của thiếu hiệp, chắc chắn lão

Tổng quản sẽ không từ chối đâu. Dù sao thì lão nhân gia vẫn chưa có truyền nhân, chẳng lẽ để cho sở học một đời trôi theo dòng nước.

Nghiêm Phi Long chấp tay nói :

- Xin đa tạ đàn chủ. Cúi mong đàn chủ giúp cho.

Huyền Vũ Đàn chủ cười nói :

- Không có chi đâu. Nhưng mà sao thiếu hiệp không muốn theo học văn đạo của chúa công. Chắc là vì cho rằng chúa công không có danh tiếng gì phải không.

Nghiêm Phi Long giật mình biến sắc, vội nói :

- Không dám. Không dám. Chỉ vì tại hạ thích luyện võ, không muốn học văn, chứ không phải ...

Huyền Vũ Đàn chủ cười lớn nói :

- Sở thích của thiếu hiệp hoàn toàn trái ngược với chúa công. Chúa công hiểu văn mà không hiểu võ, không ưa đao kiếm, chỉ thích đọc sách ngâm thơ. Còn thiếu hiệp thì ngược lại. Ha ha ...

Nghiêm Phi Long đỏ mặt nói :

- Chúa công địa vị tôn quý. Tại hạ chỉ là một kẻ võ phu, nào dám đâu so sánh với chúa công.

Lão giáo chủ cũng đỡ lời :

- Người trong võ lâm ai lại không thích luyện võ. Mười người thì hết cả mười đều xem võ công như tính mệnh rồi. Ngay lão phu đây cũng thế thôi. Còn đàn chủ thì chẳng hay thế nào.

Huyền Vũ Đàn chủ cười nói :

- Năm xưa, bản tòa cũng ham thích tập luyện võ nghệ. Nhưng từ khi được theo phụng sự chúa công, bản tòa nhận thấy văn đạo có rất nhiều điểm hơn hẳn võ đạo nên cũng đã bắt đầu học tập văn đạo rồi.

Nghiêm Phi Long nghe nói liền hỏi :

- Vậy cái hay của văn đạo là như thế nào.

Huyền Vũ Đàn chủ nói :

- Văn đạo cao sâu huyền diệu, khó thể luận bàn trong giây phút được. Hãy cứ nói theo sự hiểu biết của bản tòa, văn đạo dạy ta cách bày binh bố trận, hoạch định chiến pháp, dụng trí thắng địch. Thiếu hiệp nên biết, trong giang hồ đâu đâu cũng đầy dẫy những sự gian manh xảo trá, đâu đâu cũng có cạm bẫy, chỉ cần hơi thiếu thận trọng một chút là sẽ ngộ hại ngay. Võ công cao tuyệt nào có thể là một phương tiện để thực hiện những điều mình mong muốn. Minh thương dễ tránh, song ám tiễn khó phòng. Kẻ chỉ biết dùng sức mạnh, dù cho sức mạnh đó có thể xô bạt cả núi đồi, nhưng nếu thiếu mưu trí thì vẫn chỉ là một thứ võ lực mù quáng của kẻ măng phu.

Ngừng lời giây lát, khẽ nâng chung rượu lên môi nhấp nháp, ánh mắt Huyền Vũ Đàn chủ chợt nhìn lướt qua cửa sổ khoang thuyền, hơi thoáng nhếch môi, đoạn y lại mỉm cười nói tiếp :

- Lập thân trong chốn giang hồ, nếu chỉ dựa vào võ công thì chỉ có thể trở thành một trang anh hùng hiệp khách mà thôi. Còn như muốn trở thành một bậc tôn chủ thì phải nhờ vào văn đạo mới được.

Lão giáo chủ nói :

- Đàn chủ theo văn đạo nên đã trở thành một bậc tôn chủ rồi.

Huyền Vũ Đàn chủ lắc đầu nói :

- Bản tòa chỉ mới chấp chững bước vào ngưỡng cửa văn đạo, nào dám lạm xưng là tôn chủ. Chúa công chuyên tâm văn đạo, tài hoa tuyệt thế, sở học tinh thâm, lại thêm nhân hậu hiền đức, mới thật là một bậc tôn chủ chân chính.

Nghiêm Phi Long nói :

- Tại hạ tư chất kém cỏi, không dám mơ tưởng trở thành một bậc tôn chủ. Nếu như có thể trở thành một trang hiệp khách thì cũng đã đắc kỳ sở nguyện rồi. Cúi mong đàn chủ tài bồi cho.

Huyền Vũ Đàn chủ mỉm cười nói :

- Với tư chất của thiếu hiệp, nếu theo võ đạo chắc sẽ danh lừng tứ hải, uy khiếp quần tà, tiếng thơm lưu truyền vạn thuở.

Nghiêm Phi Long đỏ mặt nói :

- Tại hạ không dám.

Huyền Vũ Đàn chủ cười nói :

- Thiếu hiệp quá khách sáo rồi.

Nghiêm Phi Long khẽ lắc đầu nói :

- Không dám. Nãy giờ đàn chủ cứ gọi tại hạ là thiếu hiệp như thế, tại hạ cảm thấy ngại quá.

Huyền Vũ Đàn chủ bật cười nói :

- Gọi như thế có sao đâu. Thiếu hiệp không cần phải ngại chi cả. Có lẽ, chỉ vài năm nữa thôi, bản tòa sẽ phải gọi thiếu hiệp là đại hiệp nữa đó.

Nghiêm Phi Long vội nói :

- Tại hạ không dám. Xin đàn chủ đừng nói thế.

Lão giáo chủ cũng nói xen vào :

- Lão phu cũng nhận thấy xưng hô như vậy nghe xa lạ, khách sáo quá. Đàn chủ xin hãy cứ gọi Long nhi là hiền đệ, còn Long nhi sẽ gọi đàn chủ là thúc thúc. Giữa chúng ta sẽ xưng hô là huynh đệ. Chẳng hay ý đàn chủ thế nào.

Huyền Vũ Đàn chủ gật đầu, tươi cười nói :

- Được rồi. Được rồi. Cung kính bất như tuân mệnh. Bản tòa xin được với cao mà gọi Nghiêm thiếu hiệp là hiền đệ vậy.

Nghiêm Phi Long vòng tay nói :

- Không dám. Thúc thúc quá lời rồi. Chính tiểu đệ mới cảm thấy vinh hạnh.

Lão giáo chủ lại nói :

- Lão phu họ Lý, tên Thuần Dương. Tôn danh quý tính huynh đệ là gì.

Huyền Vũ Đàn chủ cười nói :

- Bản tòa trước đây chỉ là một kẻ vô danh trong võ lâm, tên tuổi chẳng đáng nhắc đến. Từ ngày theo phụng sự chúa công, chấp chương Huyền Vũ Đàn, bản tòa được chúa công gia ban tứ tính, gọi là Giang Đại Thành.

Lão giáo chủ còn định hỏi thêm nữa, nhưng rồi bỗng nhận thấy có sự lạ lùng trong thái độ của Huyền Vũ Đàn chủ nãy giờ nên vội im tiếng.

Tuy đang nói chuyện cùng phụ tử Nghiêm Phi Long, nhưng ánh mắt của Huyền Vũ Đàn chủ thỉnh thoảng lại nhìn thoáng ra bên ngoài. Nãy giờ không để ý, đến giờ lão giáo chủ mới chợt nhận ra. Lão liền đoán chắc rằng bên ngoài kia hẳn đang diễn ra một sự việc gì đó đặc biệt lắm mới khiến cho vị đàn chủ này phải quan tâm. Lão liền liếc nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Bất giác, lão giáo chủ ồ lên một tiếng.

Trên mặt sông, thuyền bè qua lại như mắc cửi. Đó hầu hết là những đoàn thương thuyền bị bọn Cửu Trùng Giáo chặn đường chặn nẻo không đi được, phải đậu lại suốt mấy ngày qua. Nay thấy đường đã thông nên tất cả mới vội vã tiếp tục cuộc hành trình. Tuy vậy, có hai chiếc thuyền lớn không xuôi dòng mà lại đang từ từ tiếp cận đoàn thuyền mũi đen của Huyền Vũ Đàn. Có lẽ Huyền Vũ Đàn chủ đã nhận ra từ nãy giờ, nhưng không hiểu sao y cứ để yên mặc cho đối phương đến gần như vậy. Bởi qua thái độ cho thấy song phương dường như không có giao thiệp.

Hai chiếc thuyền lớn kia hiện đã tiến đến rất gần. Nhưng rồi có lẽ vì thấy các thuyền bên này không hề có chút động tĩnh gì nên bọn họ cũng cảm thấy ngạc nhiên. Cả hai chiếc thuyền đều dừng lại phía ngoài cách xa khoảng mấy mươi trượng, rồi có tiếng người đồng dục hỏi :

- Chư vị bằng hữu đây chẳng hay thuộc bang phái nào, đến vùng này có việc chi hay không.

Huyền Vũ Đàn chủ khẽ háng đặng, nhưng không lên tiếng đáp lại mà đưa mắt ra hiệu cho bọn thủ hạ lúc ấy đang đứng ở đầu thuyền. Một tên trong bọn phụng mệnh lớn tiếng hỏi lại :

- Còn chư vị là ai. Có sao lại hỏi như vậy.

Người bên thuyền kia đáp :

- Bản nhân là phó viện chủ của Thủy Hương Viện, thuộc Thái Chính Cung. Nơi này cũng là vùng hoạt động của bản viện. Vì thấy chư vị rầm rộ qua đây, bản nhân mới đến hỏi cho biết, kéo lại phát sinh những chuyện hiểu lầm đáng tiếc.

Tên thủ hạ của Huyền Vũ Đoàn chủ quay vào khoang thuyền nhìn đàn chủ hỏi ý, rồi lại lớn tiếng nói :

- Đàn chủ Huyền Vũ Đoàn cùng Giáo chủ Thiên Vô Giáo đại giá qua đây, xin có lời chào đến quý bằng hữu bên Thủy Hương Viện.

Bên kia im lặng giây lát, dường như vì danh hiệu Huyền Vũ Đoàn nghe khá lạ tai khiến bọn họ ngạc nhiên. Giây lâu mới có tiếng nói :

- Không dám. Bản viện xin có lời chào mừng đại giá quý đàn chủ cùng quý giáo chủ quang lâm tề xứ.

Tên thủ hạ của Huyền Vũ Đoàn chủ lại hỏi :

- Thế ra các vị đến đây là để chào hỏi nhau vậy thôi sao.

Tiếng bên kia đáp :

- Không phải thế. Không phải như thế. Chỉ vì vừa rồi bản viện nhận được tin báo có cuộc thủy chiến trên sông nên mới vội vã đến đây xem sự thể thế nào. Cửu Trùng Giáo đến nơi này hành sự có đánh tiếng trước với bản viện. Thế mà chư vị lại kéo tới đánh nhau với bọn họ, làm hỗn loạn cả mặt sông. Bản viện muốn được biết nguyên nhân của cuộc chiến này.

Tên thủ hạ của Huyền Vũ Đoàn chủ khẽ cười nhạt, lập tức tuôn ra một thiên trường giang đại luận :

- Thế ra chư vị mất lếp tại ngơ trước những việc làm ngông cuồng ngạo ngược, thương thiên hại lý của bọn giặc Cửu Trùng Giáo hay sao. Sông nước đâu phải của riêng bọn chúng. Vậy mà bọn chúng dám chặn ngang mặt sông, ngăn không cho bất cứ ai qua lại, làm khổ lây đến bách tính. Bản đàn Huyền Vũ cùng Thiên Vô Giáo có việc khẩn cấp phải qua đây, đã dùng lời ôn hòa đề nghị bọn chúng mở đường. Bọn chúng chẳng những không thuận mà còn buông lời nhục mạ, thật chẳng xem bản đàn ra gì. Bản đàn vì bất đắc dĩ nên đành phải quét sạch bọn chúng để mở đường tiếp tục cuộc hành trình. Thế mà giờ đây chư vị lại còn kéo đến hỏi han này nọ. Có phải định vì bọn giặc đó mà ra mặt báo thù hay không. Nói thật nhé. Bản đàn tuy chẳng tài ba gì, nhưng nếu có kẻ nào dám xâm phạm thì bản đàn quyết chẳng nhân nhượng đâu.

Có lẽ vì thái độ cứng rắn của nhân vật bên Huyền Vũ Đoàn, cũng như những tin tức chấn động về cuộc thủy chiến vừa qua đã khiến cho nhân vật bên Thủy Hương Viện vội hạ giọng nói :

- Không phải vậy đâu. Xin chư vị bằng hữu đừng hiểu lầm. Bản nhân chỉ đến hỏi cho biết vậy thôi. Còn về việc làm ngơ trước những hành động ngạo ngược của bọn Cửu Trùng Giáo, bản viện xin được chịu lỗi. Nhưng cũng mong chư vị thông cảm cho. Vì huân dụ của vương thượng, cũng như tôn chỉ của bản cung không cho phép bản viện nhúng tay vào những việc xảy ra trong võ lâm. Nên tuy mắt thấy những hành động trái lẽ của Cửu Trùng Giáo mà bản viện không sao can thiệp được.

Tên thủ hạ của Huyền Vũ Đoàn chủ háng giọng nói :

- Thế ra là chư vị không định ra mặt báo thù cho bọn chúng.

Người kia vội nói :

- Không đâu. Làm gì có chuyện đó. Bản viện và Cửu Trùng Giáo trước nay ngoài những chuyện làm ăn thông thường thì chưa từng có qua lại với nhau, việc gì bản viện phải ra mặt thay bọn họ. Và lại, bản viện không được phép can dự vào những việc tranh chấp trong võ lâm.

Tên thủ hạ của Huyền Vũ Đoàn chủ lại hỏi :

- Nếu như đã không được phép can dự vào việc của giới võ lâm thì chư vị còn đến đây làm gì.

Người kia nói :

- Bản nhân muốn biết quý đàn còn định lưu lại đây bao lâu. Và có điều chi cần yêu cầu hay đề nghị bản viện hay không.

Tên thủ hạ của Huyền Vũ Đoàn chủ nói :

- Bản đàn chỉ định dừng lại nơi đây ít lâu để mạng vài thứ hàng hóa vừa thu được lên trấn thành bán. Vì hiện giờ thuyền chờ nặng quá nên không thể đi nhanh được. Mà bản đàn lại đang có chuyện gấp.

Người kia liền nói :

- Bản viện có ý muốn cùng quý đàn giao thiệp, song phương kết tình hòa hảo. Và để chứng tỏ thiện ý, bản viện xin được đề nghị một cuộc giao dịch. Sau cuộc chiến vừa qua, chắc hẳn quý đàn thu được rất nhiều chiến lợi phẩm. Vật gì quý đàn định bán, bản viện xin được mua lại hết.

Tên thủ hạ của Huyền Vũ Đoàn chủ nói :

- Việc này cần phải trình lại với đàn chủ bản đàn rồi mới quyết định được. Phần chur vị chờ đợi giấy lát.

Người kia nói :

- Không sao. Bản nhân sẵn sàng chờ đợi.

Tên thủ hạ đi vào khoang thuyền, đến trước Huyền Vũ Đàn chủ chờ lệnh. Nãy giờ đàn chủ cũng đã nghe rõ hết cả nên gã không cần phải báo cáo lại. Ngẫm nghĩ giây lát, đàn chủ gật đầu nói :

- Bên Thái Chính Cung cũng chẳng phải là chỗ xa lạ gì. Có thể kết giao được. Vậy người xem vật gì có thể mang bán được thì cứ bán hết cho bọn họ.

Thế là song phương cho thuyền cập mạn, bắt đầu ngay cuộc giao dịch. Những vật có thể bán được như lời nói của Huyền Vũ Đàn chủ chính là toàn bộ những chiến lợi phẩm hiện có trên các con thuyền. Huyền Vũ Đàn chủ cũng cho triệu hồi những người đang phụng mệnh mang hàng hóa vào trấn thành bán. Và những thứ hàng hóa còn lại cũng được đem bán hết cho Thủy Hương Viện.

Những thứ hàng hóa mang bán toàn là những thứ kỳ quái nên việc định giá hết sức khó khăn. Nhưng song phương cò kè giá cả một lúc rồi cũng thỏa thuận được với nhau. Dù Huyền Vũ Đàn không cố tình ép giá, mà bên Thủy Hương Viện lại có ý nhân nhượng nên Huyền Vũ Đàn bán được giá khá hời. Xem ra khả năng thương mại của Huyền Vũ Đàn cũng chẳng kém gì Thủy Hương Viện.

Lão giáo chủ Thiên Vô Giáo chú tâm xem cách song phương giao dịch mua bán với nhau. Lão định tìm hiểu bí quyết làm ăn thương mại của song phương để rồi sắp tới đây sẽ cho bọn giáo chúng Thiên Vô Giáo học làm theo. Lúc trước, vị đàn chủ Huyền Vũ Đàn đã hứa lời giúp đỡ nên lão giáo chủ đã quyết định sẽ cho Thiên Vô Giáo bắt đầu công cuộc làm ăn thương mại.

Sau khi việc định giá tạm ổn thỏa, tiền bạc đã trao tay, hàng hóa từ thuyền của Huyền Vũ Đàn lại chuyển sang bên thuyền của Thủy Hương Viện. Việc thương mại xem như đã xong xuôi. Khi mọi việc đã đầu vào đó, song phương tươi cười chào từ biệt nhau, rồi hai chiếc thuyền lớn của Thủy Hương Viện từ từ tách ra khỏi đoàn thuyền mũi đen, nhỏ neo quay trở về.

Huyền Vũ Đàn chủ nãy giờ vẫn ngồi yên trong khoang thuyền, không hề tiếp xúc với người của Thủy Hương Viện, việc giao dịch cứ để mặc cho bọn thủ hạ lo liệu. Có lẽ y cho việc này không đáng để y nhúng tay vào. Cũng có thể y muốn giữ thế, vì chẳng lẽ đường đường một vị đàn chủ lại đi nói chuyện ngang hàng với một vị phó viện chủ của một viện trực thuộc Thái Chính Cung hay sao.

Sau khi song phương đã chia tay nhau, thuyền của Thủy Hương Viện đã đi rồi, bọn thủ hạ liền và báo cáo kết quả của cuộc giao dịch. Huyền Vũ Đàn chủ tính toán lại các khoản sinh ý, rồi truyền lệnh cho đoàn thuyền nhỏ neo tiếp tục lên đường, nhắm hướng Kim Lăng thẳng tiến.

Thuyền nhẹ đi nhanh, rẽ sóng lướt băng băng nên chẳng mấy chốc là địa phận thành Kim Lăng đã ở ngay trước mắt. Đoàn thuyền rẽ sóng rời dòng Trường Giang tiến vào sông Tần Hoài.

Thành Kim Lăng nằm ngay bên dòng Tần Hoài, là một thành thị phồn hoa đô hội thuộc vào bậc nhất cõi Trung Nguyên. Trên bờ xe ngựa dập dìu, dưới sông thuyền bè tấp nập. Đoàn thuyền của Huyền Vũ Đàn đành phải đi chậm lại.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Đến Kim Lăng Lâu Thuyền Kiến Giá Thấy Chúa Công Phụ Tử Ngần Ngo

Thành Kim Lăng ...

Kim Lăng là một thành thị phồn hoa nhất nhì cõi Trung Nguyên.

Thành Kim Lăng còn có tên là Nam Kinh, hay Ứng Thiên phủ, nằm về phía nam ngạn Trường Giang, bên bờ sông Tần Hoài. Kim Lăng ngày xưa từng là kinh đô của một số triều đại như Đông Tấn, Nam Tề, Lương, Trần, ... và mấy mươi năm nay cũng đang là kinh đô của Minh triều. Vì vậy mà đất Kim Lăng rất nổi tiếng về những công trình văn hóa cũng như các danh lam thắng tích. Số cung điện, lăng tẩm, đền đài, chùa miếu ở nơi đây còn nhiều hơn cả Bắc Kinh.

Đất Kim Lăng còn có một địa danh nổi tiếng hơn hẳn các địa danh khác. Một địa danh mà mỗi du khách khi đến Kim Lăng đều phải đặt chân đến đấy, dù chỉ một lần. Và cũng có không ít người đã đến nơi ấy rồi là mãi mãi không muốn dời chân. Đó là : trắng nước Tần Hoài.

“Trắng nước” ở đây không phải chỉ ánh trắng, dòng nước. Dù trắng nước nơi đây cũng đủ làm say đắm khách thi nhân.

Tần Hoài là một thị trường ăn chơi trác táng thuộc vào hàng nhất nhì khắp cả mười ba tỉnh Trung Nguyên.

Có trác táng là có mua vui. Khách mua vui nốc rượu vào để phát xuất những tràng cười như pháo. Khách bán vui nuốt lệ dần lòng, cố nở hoa cười để làm vừa lòng khách, để giá bán được cao hơn.

Mặc cho nội tâm thế nào, dù đang vui hay buồn, dù đang sầu hay khổ, caky đều phải tuân theo một quy lệ : cười.

Trong thành Kim Lăng tập trung rất nhiều đại phú gia, những nhà quan quyền thế lực, những bậc vương tôn công tử, những du khách đại gia nhiều tiền lắm của từ khắp nơi đổ về. Bọn họ có tiền muôn bạc vạn, nên việc vui tiền tài để mua lấy tiếng cười cũng là chuyện bình thường. Bọn họ chẳng tiếc tiền ra để có được một đêm vui. Nhờ thế mà việc kinh doanh tiếng cười ở đây vô cùng phát triển, muôn hình vạn trạng, và sinh ý cực kỳ thịnh vượng.

Chỉ có một điều không giống như những nơi khác là ca kỹ Tần Hoài không hoạt động trong các thanh lâu kỹ viện, mà lại là trên những chiếc thuyền hoa neo đậu dọc bến nước Tần Hoài.

Trên tất cả những chiếc thuyền hoa đang neo đậu tại đây, có bao nhiêu ca kỹ là có bấy nhiêu nàng cũng đều phải nở nụ cười, không tươi cũng phải cố gắng cho tươi, không phải lúc cười cũng phải cười, cười mà không cần khách nhìn nụ cười. Họ chỉ cười để cho nam nhân có dịp cười.

Và lúc này, khắp nơi trên bến Tần Hoài, nơi nào cũng vang lên những tiếng cười giòn giã, cùng với tiếng đàn ca hát xướng tạo nên một quang cảnh náo nhiệt tung bừng. Giữa đêm khuya mà chiếc hoa thuyền nào cũng đều thấp đèn sáng rực, và cũng đều có tiếng nói cười vui vẻ.

Ánh hồng quang chiếu xuống mặt nước rực rỡ lung linh. Quang cảnh huyền ảo như chốn thần tiên.

Đột nhiên, như có quái sự xuất hiện, tiếng cười nói đang hồi vui vẻ bỗng lặng dần đi. Tình trạng này phát xuất dây chuyền, từ phía xa lan truyền dần đi, đến nơi nào là cảnh ồn ào náo nhiệt ở nơi ấy cũng tạm thời dừng lại. Cả khoảng sông chợt yên ắng như tờ, một chuyện mà trước nay chưa từng thấy xảy ra.

Rồi trước mặt mọi người chợt hiện ra một đoàn thuyền mui đen kỳ dị đang từ từ rẽ nước tiến tới. Đoàn thuyền tiến đến nơi đâu là tiếng cười nói ngưng ngay đến đó. Chẳng phải những người đi trên những chiếc quái thuyền kia hạch học gì, vì thật ra bọn họ đi giữa dòng sông, cố ý tránh xa những chiếc hoa thuyền đang neo đậu bên bờ. Những cả đoàn thuyền trông bề ngoài rất quái dị kia lại có cái uy thế khiến cho người khác phải kiêng dè, không dám phạm đến để khỏi chuốc họa vào thân.

Cả đoàn thuyền cứ lặng lẽ tiến tới. Trên thuyền không hề phát ra một âm thanh nào, dù là rất nhỏ. Cảnh trạng này giống như là cả một đoàn thuyền không người. Và sau thuyền cũng chẳng thấy người chèo lái.

Đoàn thuyền vẫn tiến tới.

Qua khỏi đoạn sông náo nhiệt, đèn nến sáng trưng, là lại đến một đoạn sông vắng vẻ yên ắng. Nơi này không có thuyền hoa neo đậu, chẳng phải vì thiên nhiên không nên thơ hay phong cảnh chẳng hữu tình. Trái lại, nơi này cảnh sắc rất kỳ tú mỹ lệ, có thể nói là đoạn sông đẹp nhất của dòng Tần Hoài, chỉ là nằm hơi xa kinh thành, chỉ hợp ý khách tao nhân ưa ngâm thơ ngoạn cảnh, chứ khó thể thu hút khách làng chơi. Và chẳng, ở những nơi xa xôi vắng vẻ đôi khi lại gặp điều bất trắc.

Thường nơi đây chỉ xuất hiện thuyền hoa khi những bậc danh gia vọng tộc có nhã hứng, thuê hẳn một chiếc du thuyền để chiêu đãi thân hữu, xuôi theo dòng nước ngoạn cảnh hay đàm luận văn chương.

Và hiện nơi ấy đang hiện diện một đoàn thuyền chín chiếc, mà mới trông vẻ ngoài cũng đủ biết chủ nhân của nó không phải là một nhân vật tầm thường, nếu không phải là bậc vương hầu thì cũng là một đại thế gia giàu sang tốt bạc.

Đoàn thuyền chín chiếc ấy đều rất mực lộng lẫy sang trọng, hơn hẳn những chiếc thuyền hoa đang neo đậu bên bến Tần Hoài.

Và lộng lẫy hơn cả, sang trọng hơn cả, to lớn đồ sộ hơn cả là chiếc lâu thuyền đang đậu giữa dòng sông. Lâu thuyền cao ngất, đồ sộ nguy nga, trông xa xa tựa như một tòa lâu đài nổi lừng lững giữa dòng. Vây quanh lâu thuyền, ở phía xa xa có tám chiếc thuyền dàn ra bảo vệ.

Lâu thuyền to lớn hùng vĩ, được đóng bằng gỗ quý bởi bàn tay người thợ tài hoa. Trên thân thuyền, khắp nơi đều được chạm rồng trở phụng, khảm ngọc giắt vàng, với những hình ảnh lưỡng long triều nhật, loan phụng hòa minh ..., hình bát tiên quá hải, quần tiên thọ yến Bàn Đào, cảnh đảo Bồng lai, Bát tuần đồ, Thập lý ngư đồ ..., cảnh phi cầm điệu thú, cảnh tùng bách hùng vĩ, cảnh sơn thủy hữu tình, ... muôn hình vạn trạng vô cùng sinh động. Phải nói rằng, trên suốt dọc thân thuyền, mỗi một chỗ đều mang trên nó một bức tranh tuyệt tác, thiên hạ vô song.

Và trên thuyền, màn châu trường ngọc tỏa chiếu lấp lánh sáng ngời, không cần dùng đến đèn nến mà tứ bề vẫn sáng rực hẳn lên. Lâu thuyền hai tầng nguy nga tráng lệ, ngay đến thuyền ngự của Hoàng đế cũng chưa chắc đã sánh bằng. Nếu không phải một đại phú gia phú xum dịch quốc thì làm sao sở hữu được nó.

Phụ tử Nghiêm Phi Long đều ngẩn ngơ ngắm nhìn. Và riêng Nghiêm Phi Long thì cứ mãi xuýt xoa thán phục.

Dòng Tần Hoài vốn đã có phong cảnh nên thơ hữu tình. Đi thuyền trên dòng Tần Hoài chẳng khác nào đang đi trên dải ngân hà thơ mộng. Nhất là vào những đêm trời trong gió mát, có trăng có sao, như đêm nay chẳng hạn, sông nước Tần Hoài lại càng thêm lung linh huyền ảo.

Nhưng từ khi có chiếc lâu thuyền kia xuất hiện, cảnh sắc Tần Hoài như được điểm thêm một nét chấm phá độc đáo trên bức tranh sơn thủy vốn đã được

tạo hóa ban cho vẻ đẹp mỹ lệ kiều sa.

Chẳng người nào biết chủ nhân của chiếc lầu thuyền kia là ai, nhưng chỉ một lần gặp chiếc lầu thuyền ấy thôi thì tất cũng có thể đoán được vị chủ nhân của nó hẳn phải là một bậc đại gia quý hiển vào hàng nhất đẳng trong thiên hạ.

Và bất cứ ai, nếu đã một lần nhìn thấy chiếc lầu thuyền ấy, hẳn sẽ nảy sinh ý niệm được một lần điểm phúc được đặt chân lên thuyền để cùng vui với gió trăng sông nước. Và với các bậc tao nhân mặc khách thì lại càng ao ước được một lần đứng trên khoang thuyền xuôi ngược trên sông mà nảy sinh tứ thơ ý nhạc, và ngâm nga mấy vần tuyệt tác. Nhưng, ý niệm đó vẫn chỉ mãi là ý niệm.

Mấy hôm nay, từ khi chiếc lầu thuyền xuất hiện ở đây, đã có nhiều thuyền hoa mon men đến gần mong có cơ hội làm quen với chủ nhân của lầu thuyền, nhưng ngay từ xa đã bị ngăn lại bởi tám chiếc thuyền hộ vệ xung quanh.

Mãi cho đến hôm nay mới có những chiếc thuyền đầu tiên tiến được đến gần đoàn thuyền hoa mỹ sang trọng kia. Đó là đoàn thuyền mui đen kỳ dị trông đầy vẻ thô kệch của Huyền Vũ Đoàn.

Nhưng đoàn thuyền mui đen chỉ tiến đến gần khoảng trăm trượng là dừng lại, rồi lập tức dàn thành hai hàng ngay ngắn tề chỉnh. Riêng chiếc soái thuyền của Huyền Vũ Đoàn chủ từ từ tiến ra phía trước đội hình, cách độ năm trượng. Rồi Huyền Vũ Đoàn chủ vận khí, cất giọng nói lớn :

- Hạ chức Giang Đại Thành, chấp chương Huyền Vũ Đoàn xin được triệu kiến.

Nói xong, y đứng nghiêm cẩn chấp tay chờ đợi. Lát sau, từ phía lầu thuyền có thanh âm trong trẻo truyền lại :

- Chúa công ban chỉ triệu triệu Huyền Vũ Đoàn chủ ứng hầu.

Huyền Vũ Đoàn chủ cất cao giọng nói :

- Cẩn tuân thượng ý.

Rồi thuyền từ từ tiến tới, áp sát vào mạn lầu thuyền. Huyền Vũ Đoàn chủ nhảy lên lầu thuyền trước tiên. Thiên Vô Giáo chủ cũng vội đỡ Nghiêm Phi Long nhảy lên theo. Trên lầu thuyền đã có hai nàng thiếu nữ vận hoàng y cung trang, dung nhan đều rất xinh đẹp, đang đứng nghiêm trang chờ đón ba người.

Ba người vừa đặt chân lên thuyền thì hai nàng hoàng y thiếu nữ đã nghiêng mình hướng vào Huyền Vũ Đoàn chủ nói :

- Thịnh đàn chủ đi theo bọn tiểu nữ.

Rồi hai nàng lại hướng lần thu ba nhìn Nghiêm Phi Long và Thiên Vô Giáo chủ, nhất là Nghiêm Phi Long. Một nàng lên tiếng hỏi :

- Còn nhị vị đây là ...

Huyền Vũ Đoàn chủ nói :

- Nhị vị đây là thân hữu của bản tòa, Thiên Vô Giáo chủ và Nghiêm thiếu hiệp. Nhị vị đây cũng muốn được kiến giá.

Ánh mắt hai nàng chợt sáng lên, nhìn chằm chằm vào Nghiêm Phi Long đến độ khiến chàng phải đỏ mặt ngượng ngùng. Đoạn một nàng hỏi :

- Phải chăng là vị thiếu hiệp mà Tứ đại thị vệ đã nhắc đến.

Huyền Vũ Đoàn chủ gật đầu nói :

- Chính phải.

Hai nàng liền vòng tay nói :

- Bọn tiểu nữ đã từng được nghe nói nhiều về thiếu hiệp, nay mới được may mắn hội diện, thật vô cùng vinh hạnh.

Nghiêm Phi Long ngượng ngùng chấp tay đáp lễ, ấp úng nói :

- Không dám. Nhị vị cô nương quá khách sáo rồi. Tại hạ ...

Hai nàng đều nhoèn miệng tươi cười, một nàng nói :

- Quả thật phong tư vượt hẳn lời đồn.

Rồi nàng lại quay sang Huyền Vũ Đoàn chủ nói tiếp :

- Nhưng chúa công chỉ triệu triệu một mình đàn chủ mà thôi.

Huyền Vũ Đoàn chủ quay sang phụ tử Nghiêm Phi Long, nói :

- Nhị vị hãy chờ ở đây giây lát, để bản tòa vào trình với chúa công rồi sẽ đưa nhị vị vào kiến giá.

Thiên Vô Giáo chủ gật đầu nói :

- Xin đàn chủ cứ tự tiện.

Cung trang thiếu nữ mỉm cười nói :

- Mời đàn chủ.

Đoạn hai nàng quay bước đi vào khoang thuyền. Huyền Vũ Đàn chủ nghiêm cẩn theo sau. Bên ngoài gò chỉ còn lại phụ tử Nghiêm Phi Long. Lão giáo chủ đưa mắt ngắm nhìn vẻ trang lệ của chiếc lầu thuyền, khẽ chép miệng thầm khen.

Lát sau, hai nàng thiếu nữ kia lại bước trở ra, tiến đến trước Nghiêm Phi Long và Thiên Vô Giáo chủ tươi cười nói :

- Chúa công tuyên triệu. Mời nhị vị đi theo bọn tiểu nữ.

Thiên Vô Giáo chủ nói lời đa tạ rồi diu đỡ Nghiêm Phi Long đi theo sau hai nàng tiến vào trong khoang thuyền.

Vừa bước qua tấm rèm châu, đặt chân vào bên trong khoang thuyền, cả hai người đều tròn mắt kinh ngạc

Khoang thuyền rộng lớn như một tòa đại điện, khắp nơi thiếp vàng khảm ngọc rực rỡ chói ngời. Xung quanh dàn bày nghi trượng trang nghiêm tề chỉnh. Sân tận trong cùng là một bệ ngọc được phủ rèm châu. Phía sau rèm thấp thoáng có bóng người ngồi, chắc đó chính là vị chúa công.

Ngay dưới bệ có hai người chia nhau đứng hầu hai bên tả hữu, phong thái đường bệ uy nghi.

Người đứng phía tả là một lão nhân đã quá tuổi cổ lai hy, cũng đã gần bát thập nhưng tướng mạo vẫn hỷ còn phượng phi khỏe mạnh. Lão nhân vận hoàng bào hoa lệ, đầu đội kim quan, lưng thắt đai ngọc, chân mang giày vàng, râu ba chòm bạc trắng, đầy vẻ quắc thước oai phong.

Đứng bên hữu là một lam y văn sĩ, đầu đội nho cân, tuổi đã quá ngũ tuần, râu năm chòm đen nhánh, mặt trắng như ngọc, mày kiếm mắt ưng, trông vừa uy vũ lại vừa tao nhã. Thiên Vô Giáo chủ nhận ra người này chính là Hoài Giang Tú Sĩ Bách Lý Hạc mà oai danh đã rất lừng lẫy từ hơn hai mươi năm trước. Cũng đã gần hai mươi năm không thấy lão xuất hiện trong võ lâm, ngờ đâu lão lại theo phụng sự Văn Đức Cung.

Còn hoàng bào lão nhân kia thì lão giáo chủ chưa từng gặp qua, nhưng cũng có thể đoán chừng hẳn lão chính là Sinh Tử Phán Quan Thiên Hữu, một nhân vật khét tiếng võ lâm độ bốn năm mươi năm về trước, mà bất kể giang hồ Hắc Bạch, hễ ai nghe thấy danh hiệu của lão cũng không khỏi run sợ kiêng dè.

Đứng dưới hai lão còn có bốn nhân vật đều vận cẩm bào hoa lệ, mà Nghiêm Phi Long nhận ra đó chính là những người đã cứu mạng chàng khi trước : Ngự tiền Hộ giá Tứ đại thị vệ. Bên cạnh họ còn có Huyền Vũ Đàn chủ đang đứng nghiêm trang, chấp tay đầy vẻ thành kính. Dưới nữa là các cung trang thiếu nữ hoa dung diễm lệ, phong thái yêu kiều, đều vận hoàng y đang nghiêm cẩn đứng hầu.

Ngần ngợ giây lát, Thiên Vô Giáo chủ vội diu Nghiêm Phi Long tiến đến trước bệ ngọc, vòng tay vái dài, nói :

- Lão phu Lý Thuần Dương, giáo chủ Thiên Vô Giáo, cùng nghĩa tử Nghiêm Phi Long xin được bái kiến chúa công.

Từ phía sau bức rèm châu khẽ vang lên một thanh âm trong trẻo hiền hòa, lời nói dịu dàng từ ái :

- Nhị vị không cần phải quá đa lễ. Hãy mau bình thân đi.

Thiên Vô Giáo chủ nói :

- Đa tạ chúa công.

Lão giáo chủ vẫn tiếp tục diu đỡ Nghiêm Phi Long để chàng khỏi phải hao tổn sức lực. Vì trong điện ai nấy đều đứng cả nên lão không dám nghĩ đến chuyện cho chàng ngồi xuống, dù rằng là ngồi ngay xuống sàn thuyền. Thấy lão lo lắng cho nghĩa tử của mình như thế, mọi người đều phát sinh hảo cảm. Đoạn lão lại nói :

- Vì Long nhi hiện đang bị trúng độc rất nặng, sức khỏe không được tốt, khó thể tròn lễ, mong chúa công lượng thứ cho.

Lão nói đến tình trạng sức khỏe của Nghiêm Phi Long như muốn nhắc nhở Huyền Vũ Đàn chủ rằng chàng đang bị trúng độc, cần phải điều trị sớm. Quả nhiên, đã nghe vị chúa công ngồi sau rèm nói :

- Việc của Nghiêm thiếu hiệp, cô gia đã nghe Huyền Vũ Đàn chủ trình báo. Vậy phải phiền Bách Lý tiên sinh xem thử tình trạng nội tạng của Nghiêm thiếu hiệp thế nào để còn tìm phương điều trị.

Bách Lý Hạc ứng tiếng vâng dạ, rồi rảo bước tới bên Nghiêm Phi Long, cầm tay chàng chẩn mạch. Lão giữ tay chàng bắt mạch rất lâu. Sau đó, đôi mày lão khẽ cau lại, sắc diện lộ vẻ trầm tư. Rồi lão lại một lần nữa cầm tay chàng bắt mạch, và rồi lại ngắt người trầm ngâm hồi lâu.

Thiên Vô Giáo chủ thấy thái độ của Bách Lý Hạc như vậy, đã lo lắng lại càng lo lắng hơn, vội hỏi :

- Bách Lý tiên sinh. Hiện trạng trúng độc của Long nhi chẳng hay còn có thể cứu chữa được không.

Tuy nghe lão hỏi thế, nhưng Bách Lý Hạc chỉ âm ừ, như đang có điều chi nghĩ ngợi nên không lên tiếng đáp lại. Lão giáo chủ lại nói tiếp :

- Lão phu chỉ có Long nhi là người thân duy nhất. Cầu mong tiên sinh nghĩ cách cứu chữa cho Long nhi. Lão phu thật vô cùng biết ơn.

Huyền Vũ Đàn chủ cũng nói thêm vào :

- Hạ chức cũng đã nhận Nghiêm hiền diệt làm diệt tử. Cầu mong Bách Lý Tổng quản hãy tìm cách chữa trị cho Nghiêm hiền diệt được khỏi bệnh. Hạ chức xin vạn đội thâm ân.

Bách Lý Hạc không nói gì, chỉ im lặng trầm ngâm. Hồi lâu sau, lão mới hướng về bệ ngọc, chấp tay cung kính nói :

- Tình trạng nội thể của Nghiêm thiếu hiệp rất kỳ lạ. Trước giờ lão phu chưa từng thấy qua. Thịnh chúa công xem thử.

Vị chúa công ngồi sau rèm nói :

- Tiên sinh đã không nhận biết được thì hẳn cô gia cũng thế thôi.

Bách Lý Hạc cung kính nói :

- Lão phu sao sánh được với chúa công

Sau rèm im lặng một lúc lâu. Rồi tấm rèm châu được từ từ vén lên, hiện ra một chàng bạch y công tử đang ngồi trên ngai. Hai bên ngai có hai cung trang thiếu nữ đứng hầu. Hai thiếu nữ này đều rất mực xinh đẹp, hoa dung thanh tú, nhan sắc diễm lệ, khí độ cao khiết, hơn hẳn những cung trang thiếu nữ khác. Và hai nàng đang nhẹ nhàng đưa đôi bàn tay ngọc vén bức rèm châu.

Nhưng nhan sắc của hai nàng lại không khiến cho phụ tử Nghiêm Phi Long phải chú ý bằng phong thái của chàng bạch y công tử.

Chàng trông hãy còn rất trẻ, tuổi chỉ độ mười sáu, mười bảy, mày thanh mắt sáng, làn da trắng trẻo mịn màng, dung mạo thanh tú tuấn mỹ, phong thái nho nhã dễ mến. Chàng vận bộ y phục toàn trắng tinh khôi, tóc cột lựa trắng, chân mang đôi giày trắng, tay cầm bạch ngọc phiến. Sắc diện chàng luôn ẩn hiện một vẻ thần thiện gần gũi. Toàn thân chàng tỏa một màu trắng bạch, trông chàng xinh đẹp như cây ngọc giữa mùa xuân. Chàng chẳng phải ai khác, chính là Giang Hoài Ngọc.

Chàng quá anh tuấn, quá xinh đẹp, khiến Thiên Vô Giáo chủ cùng Nghiêm Phi Long đều tròn mắt nhìn chàng một cách chăm chú. Cả hai ngẩn người ngơ ngác như đã bị hớp mất hồn. Giang Hoài Ngọc thấy vậy liền hỏi :

- Sau nhị vị lại nhìn cô gia như thế. Chẳng lẽ cô gia trông có vẻ gì đó rất kỳ quái hay sao.

Đến lúc này thì cả hai người họ mới chợt bừng tỉnh lại. Thiên Vô Giáo chủ lộ vẻ ngượng ngùng, ấp úng nói :

- Không ... không phải ...

Tuy vậy, lão rất lấy làm ngạc nhiên về diện mạo cũng như phong thái của Giang Hoài Ngọc. Trông chàng khác hẳn so với sự tưởng tượng của lão trước đây. Chàng còn quá trẻ, lại quá nho nhã, quá hiền hậu, thiếu hẳn vẻ uy nghi đường bệ vốn phải có của một nhân vật lãnh đạo quần hùng. Thế mà phụng sự dưới trướng chàng lại có biết bao nhân vật uy danh lừng lẫy, thanh vọng hiển hách, cỡ như Sinh Tử Phán hay Hoài Giang Tú Sĩ. Lão không hiểu làm cách nào mà chàng có thể lãnh đạo được bọn họ. Lão có biết đâu rằng chính vẻ hiền lành nhân hậu đó đã đưa chàng đến địa vị của một bậc nhân quân mà người người đều mến phục.

Giang Hoài Ngọc từ từ đứng dậy, nhẹ nhàng cất bước đi xuống bệ ngọc, phong thái ung dung nho nhã. Chàng đến bên cạnh Nghiêm Phi Long, cầm tay xem mạch. Đoạn chàng quay sang Bách Lý Hạc, nói :

- Đây chẳng qua là do trúng phải hai loại độc chất xung khắc nhau, rồi lại bị hàn khí công tâm nên mới có hiện trạng này.

Bách Lý Hạc nói :

- Việc này cũng đáng đề nghiên cứu lắm. Xin chúa công ...

Giang Hoài Ngọc hơi thoáng ngẩn người, rồi khẽ gật đầu :

- Cô gia hiểu tiên sinh muốn nói gì rồi.

Bách Lý Hạc hỏi :

- Chẳng hay ý chúa công thế nào ạ.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Việc này ... Mà thôi. Nếu tiên sinh đã thấy là cần thiết thì cứ cho tiến hành.

Chàng tâm tư rất linh mẫn nên chỉ vừa nghe qua là đã hiểu ngay Bách Lý Hạc muốn nghiên cứu để chế ra một thứ độc chất mới dựa vào hiện trạng này. Được chàng chuẩn thuận, lão liền kính cẩn nói :

- Cẩn tuân thượng ý.

Giang Hoài Ngọc nói tiếp :

- Còn việc chữa trị cho Nghiêm thiếu hiệp, tiên sinh hãy đảm trách.

Bách Lý Hạc lại kính cẩn vòng tay nói :

- Cẩn tuân thượng ý.

Thiên Vô Giáo chủ cũng vội vòng tay nói :

- Lão phu xin cảm tạ ân đức chúa công.

Giang Hoài Ngọc lại quay bước trở về bệ ngọc, ngồi xuống ngai. Rồi tấm rèm châu lại được buông xuống như lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Giữa Triều Đường Hạp Nhau Dâng Biểu Chữa Độc Chứng Thiếu Hiệp Bái Sư

Lại nói, sau khi Giang Hoài Ngọc trở về bệ ngọc, ngồi xuống ngai, tấm rèm châu lại buông xuống như trước. Đến lúc ấy, Bách Lý Hạc mới quay sang nhìn phụ tử Nghiêm Phi Long nói :

- Chúa công đã truyền dụ, đương nhiên lão phu sẽ phải hết sức chữa trị cho Nghiêm thiếu hiệp. Nhưng việc chữa trị lại phải tốn khá nhiều thời gian. Giáo chủ phải để Nghiêm thiếu hiệp ở lại đây với lão phu ít lâu mới được.

Thiên Vô Giáo chủ vội nói :

- Vâng. Mọi việc xin nhờ tiên sinh.

Huyền Vũ Đàn chủ lại nói :

- Hạ chức còn có việc muốn tấu trình lên chúa công.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Khanh cứ nói.

Huyền Vũ Đàn chủ cung kính nói :

- Trình chúa công. Nghiêm hiền đệ trước giờ chưa từng bái sư, lại rất hâm mộ uy danh của Quan lão Tổng quản nên muốn được theo Quan lão Tổng quản thụ giáo tuyệt nghệ. Kính xin chúa công chuẩn thuận cho.

Giang Hoài Ngọc nhìn Quan Thiên Hữu hỏi :

- Quan tiên sinh. Chẳng hay ý tiên sinh thế nào.

Quan Thiên Hữu này giờ vẫn cứ đứng yên lặng một bên, mặc cho mọi người bàn bạc nói chuyện, lão chưa hề lên tiếng. Lão chỉ lặng lẽ quan sát Nghiêm Phi Long, thăm đánh giá tướng mạo và tư chất của y. Dù không dám sánh với Giang Hoài Ngọc, nhưng so với những thiếu niên khác thì hơn rất nhiều.

Giờ nghe Giang Hoài Ngọc hỏi, lão mới đáp :

- Tiểu tử này tư chất cũng khá. Mà lão phu vẫn chưa có truyền nhân. Thời thì nhận y làm đồ đệ cũng được.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Vậy thì hay lắm. Cô gia xin chúc mừng tiên sinh nhận được một hảo đồ đệ. Chắc chắn sau này Nghiêm thiếu hiệp có thể làm rạng rỡ sư môn.

Quan Thiên Hữu nói :

- Lão phu cũng xin chúa công chiếu cố cho y.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Việc đó đương nhiên rồi.

Bách Lý Hạc liền quay sang Nghiêm Phi Long, mỉm cười nói :

- Quan lão ca đã đồng ý, chúa công cũng đã chuẩn thuận, sao thiếu hiệp còn chưa chịu gọi một tiếng sư phụ.

Nghiêm Phi Long cả mừng, định tiến tới quỳ lạy báỉ sư. Nhưng Quan Thiên Hữu đã xua tay ngăn lại, nói :

- Con hiện đang không được khỏe, không cần phải quá thủ lễ, cứ gọi một tiếng sư phụ là được rồi.

Nghiêm Phi Long liền gọi :

- Sư phụ.

Quan Thiên Hữu gật đầu nói :

- Như thế được rồi. Giữa chúng ta từ nay đã có nghĩa sư đồ. Sư phụ sẽ dốc túi truyền hết tuyệt nghệ cho con. Nhưng con cũng cần phải cố gắng rèn luyện, đừng để sư phụ phải mất mặt.

Nghiêm Phi Long cúi đầu vâng dạ. Trong lòng chàng khắp khời vui mừng vì từ nay chàng đã có một bậc danh sư mà uy danh lừng lẫy khắp giang hồ, cả Hắc Bạch lưỡng đạo đều khiếp sợ.

Sau khi Quan lão đã chính thức thu nhận đồ đệ, mọi người đều lên tiếng chúc mừng. Bách Lý Hạc cười nói :

- Lão ca nay đã có đồ đệ từ kế truyền. Vậy lão ca phải gắng sức đào tạo Nghiêm hiền đệ trở thành một nhân tài xuất chúng mới được.

Quan Thiên Hữu gật đầu :

- Chuyện đó đương nhiên rồi. Nhưng huynh đệ cũng phải chiếu cố cho y nữa đó.

Bách Lý Hạc cười nói :

- Vâng. Về việc đó thì lão ca cứ yên tâm. Đồ đệ của lão ca thì cũng như đồ đệ của đệ vậy mà.

Tứ đại thị vệ cũng tiến tới chúc mừng Nghiêm Phi Long. Lão đại Tang Lương nắm chặt tay Nghiêm Phi Long, tươi cười nói :

- Nghiêm huynh đệ. Chúng ta lại gặp nhau.

Nghiêm Phi Long cúi đầu nói :

- Hôm đó được tứ vị ra tay tương trợ, tại hạ vô cùng cảm kích.

Tang Lương mỉm cười :

- Chỉ là chuyện nhỏ nhặt, huynh đệ nhớ tới làm chi. Ngày nay huynh đệ đã là đồ đệ của Quan lão Tổng quản, chúng ta không còn là người ngoài nữa rồi. Từ nay huynh đệ đừng khách sáo thế nữa nhé.

Nghiêm Phi Long nghiêng người khề vâng dạ, tỏ lòng cảm kích. Giang Hoài Ngọc đang ngồi sau rèm chợt lên tiếng nói :

- Nghiêm khanh gia trông có vẻ mệt mỏi lắm rồi. Hãy để cho Nghiêm khanh gia được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Bách Lý Hạc cung kính vâng dạ, quay sang hai cung trang thiếu nữ đang đứng hầu cạnh đấy, nói :

- Hai người hãy đưa Nghiêm hiền đệ về Tây phòng nghỉ ngơi.

Cả hai nàng cung kính vâng dạ, tiến tới diu đỡ Nghiêm Phi Long. Sự động chạm da thịt cùng với mùi hương đặc biệt của thiếu nữ từ người hai nàng tỏa ra bay vào mũi khiến y hết sức ngượng ngùng, đỏ mặt nói :

- Không ... không cần đâu, tại hạ có thể tự đi được.

Nhưng Bách Lý Hạc đã nghiêm mặt nói :

- Hiện diệt không tiện cử động nhiều, cứ để cho hai người họ chăm sóc. Và rồi đây, hiện diệt không được ngại ngần nữa mà phải làm quen dần với việc này mới được. Chẳng lẽ hiện diệt trước giờ chưa từng được nữ tỳ hầu hạ hay sao.

Đoạn lão quay sang hai cung trang thiếu nữ, vẫy tay nói :

- Hai người hãy phục thị Nghiêm hiện diệt cho chu đáo đó.

Cả hai cung kính vâng dạ, rồi đưa Nghiêm Phi Long rời khỏi đại điện, vào dãy phòng phía sau nghỉ ngơi.

Lúc này, Huyền Vũ Đoàn chủ lại tiến ra, hướng về bệ ngọc, hai tay nâng cao một tờ biểu, cung kính nói :

- Trình chúa công. Hạ chức đại diện chúng huynh đệ Huyền Vũ Đoàn kính cẩn dâng biểu. Thành chúa công ngự lãm.

Một cung trang thiếu nữ đang đứng hầu bên Giang Hoài Ngọc liền bước xuống nhận lấy tờ biểu, đưa trình lên. Giang Hoài Ngọc cầm lấy, giờ ra xem, rồi trầm ngâm hồi lâu. Không gian bỗng chốc yên ắng như tờ.

Hồi lâu sau, chàng mới hỏi :

- Chuyện xảy ra khi nào.

Huyền Vũ Đoàn chủ cung kính nói :

- Trình chúa công. Việc này chỉ mới xảy ra vào hôm qua. Bọn Cửu Trùng Giáo ngang ngược thái quá, chẳng hề xem ai ra gì. Bọn chúng ngang nhiên chặn ngang phong tỏa mặt sông, không cho bất cứ một chiếc thuyền nào qua lại. Hôm đó thuyền bè bị dồn ứ lại, phải neo đậu dọc bờ sông trải dài đến mấy mươi dặm. Bọn chúng dám sách nhiễu bách tính như thế thì thật là quá lắm.

Quan Thiên Hữu nói :

- Và các người thấy chương mắt quá, không nhìn được nên đã ra tay trừng trị bọn chúng phải không.

Huyền Vũ Đoàn chủ vội nói :

- Không đâu ạ. Hạ chức luôn tâm niệm chỉ ý của chúa công là không nên sinh sự thị phi để khỏi phải chuốc lấy những điều phiền phức không đáng. Nhưng vì tình trạng trúng độc của Nghiêm hiện diệt đã đến hồi nguy cấp, phải lên đường ngay không thể diên trì nên hạ chức đã xuất diện thương lượng với bọn chúng, mong bọn chúng đồng ý mở đường cho bản đàn đi qua. Hạ chức đã cố dùng những ngôn từ ôn hòa nhã nhặn để nói chuyện với bọn chúng, hy vọng có thể tránh được một trường thị phi. Thế mà bọn chúng chẳng những không đáp ứng, lại còn nhục mạ, sỉ mắng bản đàn không tiếc lời, và lại còn bảo bản đàn là một lũ vô tri. Hành động ngông cuồng ngạo ngược của bọn chúng đã khiến chúng huynh đệ vô cùng tức giận. Hạ chức không còn cách nào khác, đành phải quét sạch bọn chúng để mở đường tiếp tục cuộc hành trình.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Trình chúa công. Bọn chúng có bao nhiêu người thì hạ chức không được rõ. Chỉ thấy bọn chúng rất đông. Tổng nhân số trên ba chiếc đại thuyền phải đến mấy trăm tên. Vì bọn chúng quá đông nên hạ chức đành phải dùng đến hạ sách cuối cùng, cho nổ thuyền diệt sạch bọn chúng.

Giang Hoài Ngọc khẽ thở dài :

- Vậy là không tên nào thoát được ư.

Huyền Vũ Đoàn chủ đáp :

- Bẩm vâng. Hạ chức cũng lấy làm tiếc về việc ấy.

Quan Thiên Hữu nói :

- Chúa công. Như thế càng tốt chứ sao. Bọn chúng không tên nào chạy thoát thì sự việc sẽ không bị tiết lộ ra ngoài. Đến khi chúng ta tiến hành thảo phạt Cửu Trùng Giáo lại càng dễ dàng thuận lợi hơn.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Tiên sinh cũng muốn thảo phạt Cửu Trùng Giáo.

Quan Thiên Hữu đáp :

- Sự việc đã đến mức này rồi, không thể bỏ qua cho bọn chúng được. Nếu không sẽ khiến cho các đàn công phẫn, và bọn giặc kia cũng sẽ cho rằng người trong thiên hạ đều sợ chúng.

Bách Lý Hạc nói thêm :

- Trình chúa công. Nếu cứ để như vậy, bọn chúng được nước làm tới, bách tính sẽ càng khốn khổ nhiều.

Bách Lý Hạc quả là con người suy nghĩ sâu xa, thông hiểu nhân tình thế thái. Lão hiểu rõ Giang Hoài Ngọc hiền lành nhân hậu, không muốn đua tranh với người đời, nên đã đem bách tính ra để thúc đẩy chàng chuẩn thuận. Quả nhiên, sau một lúc suy nghĩ, chàng đã nói :

- Được rồi. Chuyện này để cô gia suy nghĩ thêm đã.

Bách Lý Hạc cũng chỉ định nói đến mức độ này thôi, không dám tiến thêm một bước nữa, vì lão nghĩ rằng : ta không nên quá trốn để chúa công phải phiền lòng mà mọi sự hỏng hết cả. Lão liền nói lảng sang chuyện khác :

- Chúa công. Còn chuyện cầu hiền chúa công định liệu lẽ nào.

Quan Thiên Hữu nói :

- Trong số người võ lâm cũng có lắm kẻ hiền tài, nếu để cho bọn họ bị mai một thanh danh thì cũng thật đáng tiếc. Chúa công nên thu dụng họ.

Bách Lý Hạc nói tiếp :

- Hiền võ lâm đương đại đang bị ma đạo tung hoành, người hiền tài thường bị bọn ma đầu ganh ghét mà bức hại. Nếu chúa công không can thiệp vào, chỉ sợ rồi đây tinh lực của võ lâm sẽ bị suy kiệt dần đi không gì cứu vãn nổi.

Ngừng lời giây lát, lão lại nói tiếp :

- Tỷ như Cửu đại môn phái hiện thời là một thí dụ điển hình. Trong cả chín môn phái, nhân tài thiếu vắng, hào kiệt như lá mùa thu. Thực lực suy kiệt điêu linh đến mức kẻ nào cũng có thể hiếp đáp được cả.

Giang Hoài Ngọc nghe hai lão nói đến xiêu lòng, gật đầu nói :

- Được rồi. Cô gia chuẩn thuận. Nhưng người nào nguyện ý thì hãy thu nhận, chứ đừng bức ép bọn họ. Và cũng cần nên tuyển chọn cẩn thận. Cô gia không muốn bản cung trở thành một nơi long xà hỗn tạp.

Bách Lý Hạc nói :

- Nếu vậy thì chúa công nên truyền chỉ cho các lộ tăng cường tuyển dụng hiền tài. Rồi chúa công sẽ xem xét trong số những người đó xem có ai xứng đáng thì cho gia nhập bản cung.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Thế cũng được. Cứ làm theo lời tiên sinh đi. Việc này cô gia giao cho tiên sinh toàn quyền liệu lý.

Bách Lý Hạc cung kính nói :

- Cẩn tuân thượng ý.

Lúc này, dường như Quan Thiên Hữu định nói gì đó. Nhưng rồi lão chợt yên lặng, lắng tai nghe ngóng, sau đó hướng về Giang Hoài Ngọc vòng tay nói :

- Xin chúa công cho phép lão phu ra xem thử đã xảy ra chuyện gì.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Được rồi. Tiên sinh cứ đi.

Quan Thiên Hữu vội bước ra khỏi khoang thuyền. Vì sự có mặt của Giang Hoài Ngọc trong đại điện nên lão không tiện sử dụng khinh thân pháp. Nhưng vừa bước qua ngưỡng cửa, chỉ chớp mắt một cái, lão đã biến mất như có phép thần thông.

Vốn đã từng nghe danh tiếng lẫy lừng của Quan lão, nhưng nay mới được thấy tận mắt thân pháp kỳ tuyệt của lão, Thiên Vô Giáo chủ cũng phải ngẩn ngơ. Lão đã lắng tai nghe ngóng hồi lâu mà chẳng nghe thấy có điều chi lạ. Lão vô cùng thắc mắc, không hiểu Quan lão đã nghe thấy những gì.

Chỉ một lát sau, đã thấy Quan lão xuất hiện trở lại. Lão chậm rãi tiến vào, đến trước bệ ngọc chấp tay nói :

- Lão phu xin lỗi đã làm kinh động chúa công. Chỉ có chút chuyện nhỏ nhặt chẳng đáng để chúa công bận tâm.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Đã xảy ra chuyện gì thế.

Quan Thiên Hữu đáp :

- Trình chúa công. Có một bọn tiểu bối vô lâm lần mò đến đây định dò thám tin tức. Các đội thị vệ đã bắt giữ chúng rồi.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Không chừng bọn họ là lương dân cũng nên. Tiên sinh nên xem xét lại, kéo bắt oan người ta tội nghiệp.

Quan Thiên Hữu lắc đầu nói :

- Không thể nào đâu. Đã là dân lương thiện thì không thể có những hành động lên lút như vậy được. Đích thị bọn chúng là quân do thám của bang phái nào đó. Chắc chúng định gây bất lợi cho chúa công.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Tiên sinh đừng suy diễn quá như vậy mà. Cô gia nào có oán thù với ai đâu.

Nghe chàng nói vậy mà Thiên Vô Giáo chủ bật cười thầm, nhưng đương nhiên lão không dám lộ ra mặt. Quan Thiên Hữu nói :

- Bọn người vô lâm ngày nay có thể sinh sự vì bất kỳ nguyên nhân nhỏ nhặt nào. Thậm chí cũng có thể không vì một nguyên nhân nào cả mà bọn chúng vẫn cứ sinh sự như thường. Bảo giá là trách nhiệm của lão phu. Lão phu phải luôn thận trọng, nếu có sự gì phát sinh cũng đều không được xem thường.

Bách Lý Hạc hỏi :

- Chúng là bọn nào thế.

Quan Thiên Hữu đáp :

- Chưa rõ. Thị vệ vẫn còn đang tra hỏi.

Bách Lý Hạc nói :

- Không chừng chúng chính là bọn Cửu Trùng Giáo.

Quan Thiên Hữu gật gù :

- Cũng có thể lắm.

Huyền Vũ Đàn chủ cũng nói :

- Theo hạ chức thì mười phần hết chính chúng đích thị là bọn giặc Cửu Trùng Giáo rồi. Bọn chúng đang tập hợp tại đây. Nếu không phải bọn chúng thì còn có kẻ nào to gan lớn mật dám phạm đến chúa công.

Bách Lý Hạc gật đầu nói :

- Lão phu cũng nghĩ vậy. Quan lão ca cần phải thân hành tra xét mới được. Nếu quả bọn chúng là bọn giặc Cửu Trùng Giáo thì đây chính là tội đại nghịch trong thập ác đại tội, cần phải trừng trị thích đáng.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Mọi người suy diễn quá xa rồi đó.

Quan Thiên Hữu nói :

- Chúa công. Không phải vậy đâu. Đây là bọn lão phu theo lý mà suy diễn ra. Xin chúa công cho phép lão phu tra xét đến cùng việc này.

Bách Lý Hạc cũng nói thêm :

- Trình chúa công. Kẻ có tội cần phải nghiêm trị. Bản cung có điển chế, có quy lệ rạch ròi. Dù chúa công không muốn truy cứu thì cũng nên nghĩ lại. Phạm giá là một trọng tội, không thể bỏ qua được. Việc giao thiệp với bên ngoài thuộc phạm vi trách nhiệm của lão phu. Xin chúa công hãy giao cho lão phu tra xét.

Quan Thiên Hữu trợn mắt nói :

- Không được. Đây rõ ràng là bọn chúng phạm giá. Mà việc bảo giá thuộc phạm vi trách nhiệm của lão phu. Phải do lão phu tra xét mới phải.

Giang Hoài Ngọc suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Thôi được rồi. Cô gia giao cho Quan tiên sinh tra xét việc này. Nhưng tiên sinh phải tra xét thật cẩn thận đấy. Đừng để người tốt phải chịu tội oan.

Quan Thiên Hữu nói :

- Chuyện đó lão phu biết rồi. Chúa công cứ yên tâm. Nhưng nếu như tra xét ra lại lịch bọn chúng xong rồi thì phải thế nào ạ. Chúa công có cho phép lão phu tiến hành các biện pháp đối phó thích hợp hay không.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Nếu tra xét xong thì tiên sinh hãy cho cô gia biết kết quả, rồi khi đó tùy tình hình mà cô gia sẽ quyết định nên làm thế nào.

Quan Thiên Hữu chấp tay nói :

- Cẩn tuân thượng ý.

Giang Hoài Ngọc lại nói :

- Còn về phần Bách Lý tiên sinh. Việc giao thiệp với Thiên Vô Giáo của Lý tiên sinh, cô gia giao cho tiên sinh toàn quyền liệu lý.

Bách Lý Hạc cung kính nói :

- Cẩn tuân thượng ý.

Giang Hoài Ngọc lại nói :

- Cứ như vậy đi. Truyền bãi hầu.

Mọi người đồng cúi mình hành lễ :

- Cung tiễn chúa công.

Giang Hoài Ngọc theo cửa ngạch phía bên tả bệ ngọc mà rời khỏi đại điện. Các cung trang thiếu nữ phụng hầu cũng giải tán. Trong điện chỉ còn lại Quan Thiên Hữu, Bách Lý Hạc, Ngự tiền Tứ đại thị vệ, Huyền Vũ Đoàn chủ và Thiên Vô Giáo chủ. Bọn Quan Thiên Hữu nhìn nhau cả cười.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Bắt Thám Tử Định Phạt Cử Trùng Quan Đế Miếu Tiễn Trừ Gian Đẳng

Lại nói, sau khi Giang Hoài Ngọc đi rồi, các thị nữ phụng hầu cũng giải tán, trong điện giờ chỉ còn lại Quan Thiên Hữu, Bách Lý Hạc, Ngự tiền Tứ đại Thị vệ, tức bọn Tang Lương, Huyền Vũ Đoàn chủ và Thiên Vô Giáo chủ.

Lúc ấy, bọn Quan Thiên Hữu chợt nhìn nhau cả cười, mà lớn tiếng nhất lại chính là Quan lão. Lão vừa cười ha hả vừa nói :

- Lão phu chờ đợi đã lâu. Đến nay thì cơ hội mới chịu đến. Quả là không uổng công sức bấy lâu nay.

Bách Lý Hạc mỉm cười nói :

- Đầu phải chỉ có riêng lão ca mới mong chờ cơ hội. Bọn đệ đây cũng vậy thôi. Mà không chừng huynh đệ các lộ cũng đều thế cả.

Thiên Vô Giáo chủ lộ sắc ngạc nhiên, hỏi :

- Chư vị chờ đợi cơ hội gì thế.

Quan lão cười nói :

- Huynh đệ hỏi gì lạ thế. Huynh đệ đã nghe từ nãy đến giờ mà vẫn chưa hiểu bọn lão phu muốn nói gì ư.

Thiên Vô Giáo chủ nói :

- Chẳng lẽ chư vị chờ đợi cơ hội thảo phạt Cửu Trùng Giáo.

Quan lão cười lớn nói :

- Nếu chỉ thảo phạt Cửu Trùng Giáo thì có gì đáng để nói. Bọn lão phu nói chờ cơ hội đây chính là cơ hội thống nhất võ lâm kia.

Thiên Vô Giáo chủ ngơ ngác nói :

- Chuyện ấy ... Lúc nãy lão phu có nghe chúa công nói gì đến việc thống nhất võ lâm đâu. Ngay cả đến việc thảo phạt bọn Cửu Trùng Giáo chúa công vẫn còn chưa chuẩn thuận kia mà.

Bách Lý Hạc tươi cười giải thích :

- Tuy chúa công chưa chuẩn thuận, nhưng rồi cũng sẽ phải chuẩn thuận. Chỉ cần mọi việc tiến hành một cách thích hợp là được. Bản cung không giống các tổ chức khác trên giang hồ ở chỗ là có điển chế, có quy lệ, mà ngay cả chúa công cũng không thể làm trái được. Và chúa công là một bậc nhân quân, dùng đức chính để trị thiên hạ. Chúa công hơn những người khác là ở chỗ đó.

Quan lão lại nói tiếp :

- Hầu hết các bậc tôn chủ, các vị đế vương trong khắp thiên hạ đều chủ trương dùng bá đạo để mưu việc lớn. Do đó, người thiên hạ chỉ kính sợ chứ không nể phục. Còn với chúa công, các huynh đệ ai nấy cũng đều vì cảm đức mà chân tâm quy thuận, quyết lòng phụng sự chúa công. Vậy nên mới có chuyện ngược đời là chúa công không muốn thống nhất võ lâm, trong khi huynh đệ các lộ đều muốn thế.

Bách Lý Hạc cười nói :

- Nay cơ hội đã đến. Việc tra xét lần này lão ca phải tiến hành cho thật khéo léo đấy. Huynh đệ các lộ đều đặt kỳ vọng vào lão ca cả đấy.

Quan lão gật đầu nói :

- Được rồi. Lão phu hiểu phải làm như thế nào mà. Giờ lão phu sẽ cho tiến hành công việc ngay đây. Còn huynh đệ nữa. Huynh đệ không thể ngồi yên được. Phải làm một việc gì đi chứ.

Bách Lý Hạc nói :

- Tất nhiên rồi. Về phần đệ thì sẽ cho truyền lệnh đến các lộ, để mọi người cùng họp nhau dâng biểu lên chúa công lần nữa. Nếu chúng huynh đệ đều đồng tâm nhất trí, chúa công chắc sẽ phải chuẩn thuận thôi.

Quan lão gật đầu :

- Huynh đệ tính thế rất phải. Nhưng về phía Lư Hoa Thành chắc sẽ có ít nhiều phiền phức đó. Chi e bọn họ không muốn nhận thêm người.

Bách Lý Hạc nói :

- Chuyện đó nào có khó gì. Chỉ cần không bắt giữ tù binh thì bọn họ còn gì để nói nữa đâu mà lo.

Quan lão gật đầu nói :

- Đó cũng là một phương cách tốt. Cứ thế đi nhé. Chúng ta ai lo việc nấy. Lão phu đi đây.

Tiếng nói vừa dứt thì hình bóng của Quan lão cũng đã biến mất, thân pháp nhanh không thể tưởng. Thiên Vô Giáo chủ đứng ngay sát bên cạnh lão mà vẫn không kịp nhận ra lão đã biến đi như thế nào.

Ngày trước, công phu của Quan lão đã rất cao cường. Từ ngày theo phò tá Giang Hoài Ngọc, được hưởng hồng ân, công phu của lão lại càng gia tăng gấp bội. Vì thế đã khiến cho Thiên Vô Giáo chủ xuyết xoa thần phục. Và lão cũng thầm mừng cho Nghiêm Phi Long. Từ nay y đã có được một vị danh sư tài ba kiệt xuất, chỉ cần chuyên tâm cố gắng, chắc rồi đây thế nào cũng sẽ trở thành một nhân tài xuất chúng, đủ sức tung hoành thiên hạ, làm rạng rỡ tông môn.

Quan lão đã đi rồi. Thấy Huyền Vũ Đoàn chủ đang đứng bên cạnh, Bách Lý Hạc quay sang nhìn y, nói :

- Sao huynh đệ vẫn còn đứng đây.

Huyền Vũ Đàn chủ ngơ ngác nói :

- Tổng quản có điều chi chỉ giáo.

Bách Lý Hạc nói :

- Quan lão ca phụng chỉ tra xét việc ấy. Mà mười phần hết chín nội vụ có liên quan đến bọn Cửu Trùng Giáo rồi. Huyền Vũ Đàn của huynh đệ vừa giao chiến với bọn chúng xong, chắc huynh đệ phải hiểu rõ bọn chúng hơn ai hết. Vậy nên huynh đệ hãy đi giúp đỡ Quan lão ca lo liệu giải quyết công việc.

Huyền Vũ Đàn chủ vội chấp tay nói :

- Tổng quản dạy rất phải. Hạ chức xin đi ngay.

Nói rồi y quay mình chạy đi. Từ đại thị vệ cũng nói :

- Bọn hạ chức cũng phải góp một phần sức.

Rồi cả bốn người họ cũng quay người đi luôn. Trong điện giờ chỉ còn lại Bách Lý Hạc và Thiên Vô Giáo chủ. Hai người thì thăm bàn bạc với nhau một lúc, rồi Thiên Vô Giáo chủ cũng cáo từ mà quay trở về Tổng đàn Thiên Vô Giáo. Bách Lý Hạc nhìn theo mà khe khẽ mỉm cười với vẻ hài lòng.

Kim Lăng thành ...

Đó là một chốn phồn hoa. Thành nội, thành ngoại đều có nhiều thắng tích, và những nơi ấy lúc nào cũng tấp nập du khách đến thưởng ngoạn.

Nhưng cũng có một nơi ngày xưa cũng khá nổi danh, mà đã rất lâu rồi không còn ai lui tới, có chăng chỉ là bọn khát cái tìm chỗ ngả lưng cho qua một đêm dài giá lạnh, sau một ngày lăn lộn khắp thành tìm miếng ăn.

Đó là : Quan Đế Miếu.

Quan Đế Miếu : một ngôi cổ miếu không biết được xây dựng vào thời đại nào, đã bao năm trơ gan cùng tuế nguyệt, tuy đã hư hao chẳng ít, nhưng mức tàn phá cũng không đến nỗi quá nhiều. Chỉ có điều, trong ngoài ngôi miếu âm u lạnh lẽo đến rợn người, vì đã từ lâu rồi không có ai hương khói.

Ngày thường, ngôi Quan Đế Miếu đã chẳng lạ gì với nhiều người, vì nhiều người đã từng đi qua nơi đây nhiều lần, và cũng đã nhìn vào nhiều lượt. Nhưng ghé vào thì chẳng ai ghé làm gì, vì trong ngôi cổ miếu này chẳng có chi đáng tò mò cả, và cũng một phần vì cái vẻ âm u rờn rợn kia.

Thế mà đêm nay, quanh ngôi cổ miếu bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều người. Từ trong bóng tối, họ âm thầm kéo đến, rồi tỏa ra vây chặt bốn phía quanh ngôi miếu, ngăn chặn hết mọi nẻo.

Và chỉ lát sau, một quả pháo hiệu bắn tung lên trời, cùng lúc với ánh đuốc bùng lên sáng rực soi tỏ từng góc ngách của khoảng sân nhỏ trước cửa miếu. Nhưng tứ bề vẫn im ắng như tờ. Những người bao vây ai nấy cũng đều lặng im giữ nguyên vị trí với vũ khí lăm lăm trên tay.

Trên mái ngói tòa miếu, bất thần có một bóng người xuất hiện. Tên nào đảo mắt nhìn quanh, rồi trầm giọng quát :

- Các ngươi thuộc bang phái nào, đến bao vây nơi này vì mục đích gì. Phải chăng muốn gây sự với bản giáo.

Bên ngoài chợt có tiếng nói âm trầm vọng vào :

- Bọn các ngươi nào có đáng gì mà để lão phu đi sinh sự. Chỉ vì các ngươi hành sự đại nghịch, phạm vào thập ác. Lão phu phụng chỉ đến đây tróc nã các ngươi. Vậy tốt hơn hết là các ngươi nên xuôi tay chịu trói, để lão phu khỏi phải nhọc công, mà các ngươi cũng bớt phần đau khổ.

Sau câu nói, một nhân vật từ bên ngoài bước qua đại môn bộ vệ tiến vào trong sân ngôi miếu. Đó là một lão nhân vận hoàng bào, đầu đội kim quan, lưng thắt đai ngọc theo thể thức vương hầu. Lão đã quá tuổi cổ lai hy, gần trăm bát tuần, râu tóc bạc phơ, trông đầy vẻ uy nghi đường bệ.

Hoàng bào lão nhân vừa xuất hiện, tứ phía cũng liền có người xuất hiện. Bọn họ đông đến hàng trăm, trên tay lăm lăm khí giới, chia ra phong tỏa chặt chẽ mọi nẻo xung quanh ngôi miếu.

Từ trong miếu cũng có một đoàn người đông gần năm chục, lũ lượt tiến ra. Bọn họ dàn ra xung quanh một nhân vật vận hắc y, có vẻ là thủ lĩnh. Ai nấy đao kiếm tuốt trần, chuẩn bị sẵn sàng ngăn địch. Nhân vật đang đứng trên mái ngói thấy đông bọn đã ra đến cũng liền nhảy xuống đứng bên cạnh Hắc y nhân.

Hoàng bào lão nhân đưa mắt nhìn cả bọn quần tà một lượt, cười nhạt hỏi :

- Thế nào. Các ngươi xuôi tay chịu trói hay còn chờ lão phu động thủ.

Tên đứng trên mái ngói khi nãy hằm hằm giận dữ, trợn mắt nhìn Hoàng bào lão nhân, cất giọng âm trầm :

- Lão có bao nhiêu phân lượng mà dám phạm đến Cửu Trùng Giáo. Bản nhân muốn được lĩnh giáo cao chiêu.

Vừa dứt lời là hắn ta đã xông ngay tới vùng khí giới tấn công Hoàng bào lão nhân. Vũ khí của hắn là một chiếc bánh xe đúc bằng đồng đen, cạnh có ba mươi hai cái răng cưa, sắc bén vô cùng.

Chỉ thấy Hoàng bào lão nhân khẽ cười nhạt, nhẹ nhàng phẩy tay một cái. Một luồng kinh lực vô cùng hùng hậu từ trong tay áo lão thoát ra, ồ ạt tràn tới, cuốn tên kia bắn tung lên cao đến mấy trượng, rồi lại rơi trở xuống, giáng lưng xuống mặt đất nghe phịch một tiếng. Trông lại thì thất khiếu của hắn đều đã ứa máu, chết tươi từ lúc nào. Tuy bề ngoài chỉ nhìn thấy lão nhân xuất thủ nhẹ nhàng, nhưng lão đã ngầm vận đến mười thành công lực, cốt để thị uy, thì tên kia làm sao chịu nổi.

Bọn đồng đảng của hắn trông thấy thế thấy đều khiếp hãi, hai mắt tròn trũng, đứng ngẩn người như trời trồng. Bọn chúng thầm than rằng số mạng đến đây đã hết rồi, vì tất cả bọn chúng có hợp sức lại cũng chẳng thể nào chống nổi lão già kia. Đó là chưa nói đến bọn người đang bao vây bên ngoài.

Hồi lâu sau đó, tên hắc y nhân thủ lĩnh bọn Cửu Trùng Giáo tại đây gắng gượng lấy lại bình tĩnh, hướng về Hoàng bào lão nhân vòng tay kính cẩn nói :

- Văn bối là Phi Thiên Thần Ma Cao Thế Lâm, phân cung chủ Phân cung Vu Hồ của Cửu Trùng Giáo, xin ra mắt lão tiền bối. Văn bối mạo muội xin được thỉnh giáo tôn danh quý tính của lão tiền bối.

Hoàng bào lão nhân nhìn y một lúc lâu, khẽ gục gặc đầu, rồi sau đó mới háng giọng nói :

- Lão phu đã hơn ba mươi năm không bước chân vào võ lâm, chẳng biết bọn các ngươi có còn nhớ đến danh hiệu của lão phu không. Nhưng năm xưa, khi lão phu qua lại giang hồ, thiên hạ tôn xưng lão phu là Sinh Từ Phán.

Vừa nghe đến đây, chẳng riêng gì tên hắc y thủ lĩnh mà hết thảy bọn môn hạ Cửu Trùng Giáo cũng đều sững người như vừa bị một luồng điện chạy dọc qua người, nghe lạnh cả sống lưng.

Ai thì không nói chứ Sinh Từ Phán thì người trong võ lâm có mấy ai không biết. Và bọn quần tà lại càng ngán sợ lão ta hơn cả, bởi võ công lão cao cường tuyệt đỉnh, thủ đoạn lại vô cùng đáng sợ, hễ lão mà đã xuất thủ là phải giết người, bất kể đối phương thuộc hạng người nào. Lão chỉ hành động theo ý thích của mình, không phân biệt chính tà ma đạo gì cả. Vì thế mà người trong võ lâm hết thảy đều kính sợ lão. Tuy lão đã ẩn cư hơn ba mươi năm rồi, nhưng đến tận bây giờ, bọn quần tà mỗi khi nghe đến danh hiệu của lão vẫn còn khiếp đảm.

Không hổ là một vị phân cung chủ, Cao Thế Lâm sau một lúc sững sờ, đã bình tĩnh lại. Y vòng tay nghiêng mình nói :

- Văn bối không hay lão tiền bối giảng lâm nên thất lễ ngênh tiếp, thật là có lỗi. Chẳng hay lão tiền bối đến đây có việc chi thế ạ.

Hoàng bào lão nhân, tức Hộ giá Tổng Quản Sinh Từ Phán Quan Thiên Hữu, trầm giọng nói :

- Lão phu đã nói qua rồi, lẽ nào ngươi còn chưa nghe thấy.

Cao Thế Lâm lộ vẻ ngờ ngác :

- Văn bối không hiểu ...

Quan lão hừ lạnh nói :

- Nói lại cho các ngươi nghe cũng không sao. Hừ. Các ngươi thật to gan lớn mật, dám đại nghịch phạm thượng, âm mưu cướp giá. Lão phu phụng chỉ đến đây trừ các ngươi đưa về chiếu phép xử trị. Tốt hơn hết là hãy bó tay chịu trời. Đừng khiến lão phu phải động thủ mà thêm đau khổ.

Cao Thế Lâm ngẫm nghĩ giây lát, đoạn nói :

- Văn bối không hiểu lão tiền bối kết tội phạm giá là như thế nào. Nhưng nếu bọn thủ hạ của văn bối mà có lỡ gây ra chuyện đó thật, văn bối xin được gánh chịu tất cả trách nhiệm. Cầu lão tiền bối lượng tình.

Y cũng là người cơ mưu, thấy không thể xử cứng được thì liền xử mềm. Y nhắm không thể đối địch nổi nên mới định dùng lời lẽ mềm mỏng uyển chuyển để tránh khỏi kiếp nạn. Nhưng Quan lão lại hừ lạnh nói :

- Tội phạm giá đáng bị tru di. Há chỉ vì một câu nói đầu môi chót lưỡi của ngươi mà lão phu tha cho các ngươi được ư.

Nghe đến mấy chữ “tru di”, Cao Thế Lâm giật mình rúng động, giây lâu mới cúi đầu nói :

- Văn bối không dám chạy tội, xin chịu hết trách nhiệm. Còn bọn thủ hạ dưới trướng chỉ biết nghe lệnh hành sự, xin lão tiền bối dung tình.

Quan lão lạnh lùng nói :

- Phạm giá là một trong thập ác đại tội, đáng bị tru di, tội bất khả xá. Các ngươi không những đã phạm giá mà còn mưu đồ cướp giá, tội nặng gấp đôi, không thể nào dung thứ được.

Cao Thế Lâm cố van nài :

- Lão tiền bối. Xin lão tiền bối nói tay làm phúc. Riêng về phần văn bối dù có bị xử lăng trì cũng đành cam chịu.

Quan lão nhìn y một lúc, cau mày ngẫm nghĩ, rồi vuốt râu nói :

- Lão phu xem ngươi cũng có chỗ khả lân. Thôi được rồi. Nếu ngươi chịu làm đồ đệ của lão phu thì lão phu sẽ nghĩ cách xin tội giúp cho. Nếu như được chúa công xá tội thì lão phu cũng sẽ nghĩ cách giúp ngươi khai bang lập giáo mà dương danh giang hồ. Còn Cửu Trùng Giáo đã sắp đến hồi diệt vận, các ngươi thoát ly sớm thì mới mong tránh được đại họa diệt thân.

Cao Thế Lâm ngăn người suy nghĩ. Ngoài con đường đó thì không còn cách nào khác. Nếu không quy thuận thì chỉ có chết, mà còn chết thảm. Trong khi được làm đệ tử của một nhân vật đỉnh đỉnh đại danh Sinh Tử Phán lừng lẫy giang hồ là một vinh dự lớn lao, chưa chắc đã cầu mà được.

Y đưa mắt nhìn bọn thủ hạ, thì thấy bọn chúng cũng đang giương mắt trông chờ quyết định của y, không tên nào tỏ ra có ý phản đối. Thì ra bọn chúng cũng đều có ý nghĩ tương tự như y.

Thế là, y không còn do dự gì nữa, vội quỳ phục ngay xuống trước mặt Quan lão, vái lạy nói :

- Đệ tử xin bái kiến sư phụ.

Quan lão gật đầu nói :

- Thôi được rồi. Ngươi hãy đứng lên đi.

Cao Thế Lâm cúi đầu chấp tay váng dạ, rồi mới đứng dậy. Quan lão ngẫm nghĩ giây lát, lại nói :

- Ta còn một đệ tử nữa, nhưng y nhỏ tuổi hơn ngươi. Vậy ngươi hãy làm sư huynh cùng được.

Cao Thế Lâm lại chấp tay váng dạ. Quan lão vẫy tay gọi một tên thị vệ đến gần, khẽ dặn dò ít câu. Tên thị vệ kính cẩn váng dạ, rồi rào bước đi ngay.

Quan lão quay lại Cao Thế Lâm hỏi :

- Các ngươi điều động nhân mã đến đây với mục đích gì. Chắc phải có sự việc gì quan trọng lắm. Nếu không các ngươi đâu có ngang nhiên ngăn đường cản lối trên dòng Trường Giang, không cho ai qua lại như thế.

Cao Thế Lâm cúi đầu nói :

- Sư phụ. Đây là do đệ tử tuân theo mệnh lệnh từ Tổng đàn chứ không phải là bản ý của đệ tử. Xin sư phụ lượng tình.

Quan lão hỏi :

- Vậy thật sự thì bọn Cửu Trùng Giáo lệnh cho ngươi phải làm gì.

Cao Thế Lâm đáp :

- Trình sư phụ. Tổng đàn cho biết hiện tại có một đại nhân vật đang hiện diện tại Kim Lăng, và lệnh cho đệ tử phải điều động thuộc hạ đến bắt giữ nhân vật này.

Quan lão vừa nghe xong thì lộ vẻ rất hứng khởi, vuốt râu cười to :

- Hay lắm. Hay lắm.

Lão cười khanh khách, giọng cười sảng khoái cho thấy lão đang vô cùng hứng khởi. Cao Thế Lâm và bọn thuộc hạ của y đều cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, không hiểu chuyện gì. Tất cả đều trở mắt nhìn Quan lão.

Quan lão nhìn vẻ ngơ ngác của bọn Cao Thế Lâm, cười nói :

- Đại nhân vật mà ngươi nói đó chính thật là chúa công. Nhưng ngươi chỉ đưa đến đây có vài ba trăm người mà muốn bắt giữ chúa công, hóa ra các ngươi nông cuồng quá đỗi, có chết cũng đáng kiếp chứ chẳng ai thương đâu.

Cao Thế Lâm vội phân trần :

- Dạ. Nhưng Tổng đàn còn cho biết đại nhân vật đó không phải là người trong giới võ lâm.

Quan lão tươi cười nói :

- Và chủ ý của lần hành động này của các ngươi là muốn nhắm vào kho báu của chúa công chứ gì.

Cao Thế Lâm cúi đầu đáp nhỏ :

- Có lẽ thế.

Quan lão cười nói :

- Đúng là chúa công không phải là người trong võ lâm. Nhưng lúc nào bên cạnh chúa công cũng có các đội thị vệ bảo giá. Ngoài ra lại còn có bọn chúng ta nữa chi. Dù cho Cửu Trùng Giáo có dốc hết lực lượng cũng chẳng làm nên trò trống gì đâu. Chỉ là chuốc họa vào thân mà thôi.

Lúc này, bọn môn hạ Cửu Trùng Giáo bị bắt có đến hơn trăm tên đã được thả ra, đang lũ lượt đi vào. Bọn chúng vốn mai phục xung quanh ngôi miếu, nhưng đã bị bắt từ khi các đội thị vệ vừa kéo đến đây. Giờ đây, trông bọn chúng ngo ngắc ừ rừ mà đến phát thương. Bọn chúng kéo vào nhập bọn với những người trong sơn. Rồi tất cả xúm xít hỏi han tự sự. Các đội thị vệ cùng bọn môn hạ Huyền Vũ Đán bố trí xung quanh miếu cũng được lệnh của Quan lão mà lần lượt triệt thoái.

Quan lão đứng chấp tay sau lưng, đưa mắt ngắm nhìn bầu trời đêm một lúc, miệng khẽ lẩm bẩm :

- Tốt quá. Đúng là một cơ hội trời cho. Thật không uổng công lão phu chịu khó nhọc đêm nay.

Trời trong gió mát ...

Bầu trời đầy sao. Trăng sáng vàng vạc ...

Tiếng dế kêu rả rích thê lương ...

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tiếc Thẳng Tích Trùng Tu Cổ Miếu Truyền Chỉ Dự Thảo Phạt Cửu Trùng

Bầu trời đầy sao, trăng sáng vàng vạc ...

Tại Quan Đế Miếu trong thành Kim Lăng ...

Quan lão đứng chấp tay sau lưng, ngửa mặt ngắm nhìn bầu trời đêm. Gió nhẹ thổi tà áo lão bay lất phất, trông thật phiêu diêu thoát tục.

Cao Thế Lâm, tên đệ tử mới vừa thu nhận, kính cẩn chấp tay đứng hầu bên cạnh Quan lão. Trong lòng y chứa đầy thắc mắc, nhưng không dám lên tiếng hỏi, chỉ yên lặng đứng một bên.

Hồi lâu sau, Quan lão mới quay nhìn họ Cao, mỉm cười hỏi :

- Chắc trong lòng ngươi đang thắc mắc không hiểu tại sao ta lại bảo rằng “hay lắm” phải không.

Cao Thế Lâm khẽ đáp :

- Vâng ạ.

Quan lão cười nói :

- Ngươi mà không hiểu được chắc không cam lòng.

Cao Thế Lâm vội nói :

- Đệ tử không dám.

Quan lão bật cười :

- Thôi được rồi. Nói cho ngươi biết cũng chẳng sao.

Cao Thế Lâm cúi đầu nói :

- Dạ. Đệ tử xin cung kính lắng nghe.

Quan lão nghiêm nét mặt nói :

- Chúng huynh đệ các lộ cùng phụng sự chúa công đã nhiều lần dâng biểu thỉnh cầu chúa công đứng ra thống xuất chúng huynh đệ để thống nhất võ lâm, thế mà đến giờ chúa công vẫn chưa ân chuẩn. Nhân vụ phạm giá của các ngươì đây, mọi người lại họp nhau dâng biểu xin chúa công ban chỉ thảo phạt Cửu Trùng Giáo, nhưng vẫn còn đang lo ngại chúa công sẽ không chấp thuận. Theo như lời ngươì nói thì lần này tội lỗi của Cửu Trùng Giáo đã quá rõ ràng. Xét về tình hay lý thì chúa công cũng đành phải chấp nhận việc thảo phạt này thôi.

Cao Thế Lâm ngạc nhiên hỏi :

- Chúa công không muốn thống nhất võ lâm.

Điều này khiến y vô cùng kinh ngạc, bởi giáo chủ Cửu Trùng Giáo cũng như nhiều nhân vật khác trong võ lâm thì ngược lại, lúc nào bọn họ cũng chỉ nghĩ đến việc thống nhất võ lâm. Quan lão giải thích :

- Chúa công là người hiền đức nhân hậu, không muốn tranh đua với ai. Do đó mà vấn đề thống nhất võ lâm chúa công cũng không mấy hứng thú, mặc dù chúa công có dư khả năng thực hiện.

Thở dài một tiếng, lão lại nói :

- Nhưng bản cung cũng có phép tắc quy lệ rõ ràng. Mọi người đang tìm cơ hội để thỉnh cầu chúa công chủ trì đại cuộc. Và nay cơ hội đó đã tới rồi.

Chỉ nói đến đây, Quan lão lại đưa mắt nhìn khắp lượt những người đang đứng trong sân, đoạn nói :

- Thôi được rồi. Ngươi hãy cho tất cả giải tán nghỉ ngơi đi. Sáng mai ta sẽ đưa ngươi đến triều kiến chúa công để xin tội.

Cao Thế Lâm cung kính vâng dạ, rồi ra lệnh cho bọn thủ hạ giải tán. Quan lão cũng quay người rào bước đi khỏi ngòi miếu.

Bên bờ Tàn Hoài ...

Vầng thái dương vừa ló dạng trên nền trời cao. Ánh dương quang của buổi bình minh chiếu xuống mặt nước Tàn Hoài lung linh sắc hồng rực rỡ.

Liều rữ bên bờ, sóng biếc lăn tăn. Cảnh sắc nên thơ đẹp như tranh vẽ.

Cạnh ven bờ sông, bên cạnh hàng liễu rủ bóng xuống mặt nước lung linh, một lão nhân vận hoàng bào, thắt đai ngọc, đầu đội kim quan, đang đứng yên lặng chấp tay sau lưng, mắt dõi theo làn mây lơ lững lung trời. Ngon gió mát trên mặt sông thổi tung tà áo của lão bay lất phất. Lão nhân râu tóc bạc phơ, tướng mạo phương phi quốc thước, trông giống như một vị tiên nhân nơi thượng giới.

Chợt có một bóng người từ xa băng mình chạy bay tới, tiến đến trước mặt lão nhân, chấp tay cung kính nói :

- Đệ tử xin tham kiến sư phụ.

Hoàng bào lão nhân, tức Quan Thiên Hữu, ánh mắt nghiêm khắc nhìn Cao Thế Lâm, tên đệ tử mới thu nhận đêm qua, nghiêm giọng hỏi :

- Ngươi biết hồi khuya rồi đã xảy ra chuyện gì chẳng.

Cao Thế Lâm ngẩn người nói :

- Đệ tử không hiểu ...

Quan lão trầm giọng hỏi :

- Bọn thủ hạ của ngươi hiện đang làm gì.

Cao Thế Lâm cung kính nói :

- Dạ. Đệ tử đã hạ lệnh cho bọn chúng tập trung trong miếu, không được đi đâu. Hiện tất cả vẫn đang ở đó.

Quan lão hừ lạnh :

- Tất cả à.

Bỗng lão lớn tiếng quát :

- Đưa ra đây.

Từ trong chiếc thuyền đậu cạnh đấy có tiếng vâng dạ. Rồi có mười mấy người bị trói gột cánh khuỷu được giải lên. Cao Thế Lâm nhận ra bọn người đó chính là thuộc hạ của y nên giật mình thất sắc. Quan lão nói :

- Đêm qua các đội tuần phòng đã bắt được bọn chúng đó. Người nhận ra bọn chúng là ai chứ.

Cao Thế Lâm ngáp ngừng :

- Dạ ... chúng ... bọn chúng đều là thuộc hạ của đệ tử. Có lẽ ... chắc chúng không chịu phục đệ tử nên mới trốn đi.

Quan lão hừ lạnh nói :

- Bọn chúng muốn trốn về Tổng đàn Cửu Trùng Giáo đấy.

Cao Thế Lâm khẽ cúi mặt nhìn xuống đất. Quan lão lại nói :

- Hiện giờ công cuộc chinh phạt vẫn chưa được chúa công chấp thuận, nên những tin tức có liên quan đến công cuộc này không thể để tiết lộ ra ngoài. Nhất là không được để cho tin tức truyền đến Tổng đàn Cửu Trùng Giáo.

Thấy Cao Thế Lâm vẫn cúi đầu im lặng, Quan lão hỏi :

- Giờ người định thế nào.

Cao Thế Lâm nói :

- Dạ. Đệ tử quân thúc thuộc hạ không nghiêm, xin được chịu tội. Mọi sự xin theo ý sư phụ.

Quan lão gật đầu, cao giọng nói :

- Hãy cho giải bọn chúng đến Lư Hoa Thành, chiếu phép xử trị.

Bọn thuộc hạ tuân mệnh, áp giải phạm nhân xuống thuyền, nhổ neo chèo đi. Quan lão đưa mắt nhìn trời, chợt nói :

- Sắp đến giờ chúa công thượng triều rồi. Đi thôi.

Cao Thế Lâm kính cẩn vâng dạ, và hai sư đồ nhẹ nhàng động thân, băng mình lướt đi.

Trong khoang thuyền rộng lớn như một tòa đại điện, nơi Giang Hoài Ngọc đã tiếp kiến Huyền Vũ Đàn chủ cùng Thiên Vô Giáo chủ hôm trước, nghi vệ đã được dàn bày nghiêm chỉnh.

Ngay bên bệ ngọc, Hộ giá Tổng quản Sinh Tử Phán Quan Thiên Hữu và Ngoại sự Tổng quản Hoài Giang Tú Sĩ Bách Lý Hạc chia ra đứng hầu hai bên tả hữu. Phía dưới có Ngự tiền Hộ giá Tử đại Thị vệ Các hoàng y cung trang thiếu nữ dàn ra thị phụng xung quanh. Phía dưới nữa, Cao Thế Lâm đang chấp tay kính cẩn đứng hầu. Còn Giang Hoài Ngọc đương nhiên vẫn ngồi trên ngai, sau bức rèm châu.

Quan Thiên Hữu vòng tay nói :

- Cúi mong chúa công cho phép lão phu thu y làm đồ đệ.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Sao tiên sinh lại nói thế. Tiên sinh thu nhận đồ đệ là một việc đáng mừng, sao cô gia lại phản đối chứ.

Quan Thiên Hữu tươi cười nói :

- Tạ ân điển chúa công.

Tuy lão nói vậy cho hợp lễ nghi, nhưng thật ra ngay từ trước lão đã biết chắc rằng chàng chẳng bao giờ phản đối. Lão quay sang Cao Thế Lâm bảo :

- Sao người còn chưa tạ ơn chúa công.

Cao Thế Lâm vội phục lạy, cung kính nói :

- Tạ ân điển chúa công.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Thôi được rồi. Cao khanh gia hãy mau bình thân.

Cao Thế Lâm cung kính nói :

- Tạ ơn chúa công.

Đoạn y đứng lên, nghiêm cẩn nép sang một bên, chấp tay đứng hầu phía dưới Quan Thiên Hữu. Quan lão lại nói tiếp :

- Trình chúa công. Phân cung Vu Hồ của Cửu Trùng Giáo là do Cao Thế Lâm chủ trì. Nay giáo chủ Cửu Trùng Giáo ngông cuồng bạo ngược, dám làm nhiều sự đại nghịch, phạm đến luật trời. Y không thuận theo nên đã quyết định cùng các môn hạ dưới trướng ly khai tự lập. Xin chúa công chuẩn thuận cho y được khai bang lập giáo để dương danh cùng thiên hạ.

Giang Hoài Ngọc thoáng cau mày, yên lặng trầm ngâm nghĩ ngợi. Hồi lâu sau, chàng mới nói :

- Trong võ lâm đương đại đã có quá nhiều bang phái đang tranh giành ảnh hưởng với nhau. Có nên lập thêm nữa không.

Quan lão nói :

- Sở dĩ võ lâm rối loạn là do chưa có người đứng ra chủ trì đại cuộc chứ đâu phải do có nhiều bang phái.

Vừa nói Quan lão vừa đưa mắt nháy Bách Lý Hạc, ra hiệu cho lão nói thêm vào. Bách Lý Hạc liền góp lời :

- Chúa công. Môn hạ của phân cung Vu Hồ có đến cả nghìn người. Nay đã thoát ly khỏi Cửu Trùng Giáo. Nếu không có bang phái để hoạt động thì chắc chắn sẽ còn xảy ra lăm chuyện thị phi. Còn chuyện võ lâm rối loạn vốn không phải vì có nhiều bang phái. Ví như vùng Đại Mạc, môn phái đâu phải ít mà có xảy ra chuyện gì đâu. Vậy việc lập bang phái mới đâu ảnh hưởng gì.

Giang Hoài Ngọc khẽ gật đầu :

- Cũng phải. Vậy ... Nhị vị tiên sinh hãy giúp Cao khanh gia thành lập một tân bang phái.

Quan lão nói :

- Chúa công an tâm. Việc ấy cứ giao cho lão phu là được rồi.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Tiên sinh phụ trách cũng được. Nhưng nếu không lập thì thôi, mà đã thành lập rồi thì phải làm sao cho bang phái này trở nên hùng mạnh mới được. Không thể để người khác xem thường.

Quan lão nói :

- Cần tuân thượng ý.

Cao Thế Lâm cũng vội bước ra vái lạy tạ ân. Quan lão lại nói :

- Xin chúa công ban cho một danh xưng.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Một danh hiệu cho bang phái mới ư. Được rồi. Thiên địa huyền hoàng. Cô gia cho phép được dùng chữ “Thiên”. Vậy thì hãy cứ gọi là ... Thiên Tinh Bang. Mọi việc thành lập tổ chức mới này, cô gia giao cho Quan tiên sinh tùy nghi liệu lý. Nhưng không được làm rầm rộ quá đó.

Quan lão cung kính nói :

- Cần tuân thượng ý.

Giang Hoài Ngọc lại nói :

- Đã mang danh hiệu Thiên Tinh Bang thì không thể là một bang phái tầm thường được. Không nhất thiết phải có bang chúng đông đảo, nhưng lực lượng phải thật tinh nhuệ thì thực lực mới hùng mạnh được. Vậy nhị vị tiên sinh hãy xem thử trong số các tuyệt học của bản cung có môn nào phù hợp thì hãy truyền cho Cao khanh gia để huấn luyện bang chúng, chuẩn bị dương danh giang hồ.

Quan lão và Bách Lý Hạc đồng cung kính vâng dạ. Cao Thế Lâm cũng vội vái lạy tạ ân. Được ban thêm tuyệt học khiến y vô cùng mừng rỡ. Đó là thông bệnh của người võ lâm, thấy võ công tuyệt học thì như mèo thấy mỡ. Thậm chí nhiều người còn xem võ công quý hơn cả tính mạng.

Trầm ngâm giây lát, Giang Hoài Ngọc bỗng hỏi :

- Quan tiên sinh. Tiên sinh bảo rằng tòa Quan Đế Miếu chỗ Cao khanh gia tạm trú đó đã hoang tàn đổ nát.

Quan lão nói :

- Trình chúa công. Không ạ. Tòa miếu đó tuy có hư hại, nhưng cũng không nhiều lắm. Chẳng qua là đã lâu rồi không có người hương khói nên trong ngoài lạnh lẽo âm u, chẳng ai muốn đến gần.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Quan Đế Miếu cũng là một thắng tích cổ xưa, không nên để hoang phế, không ai hương khói như thế.

Bách Lý Hạc nói :

- Chúa công dạy rất phải. Nếu vậy thì chúng ta hãy trùng tu lại để cho bách tính có nơi lễ bái, cũng như du khách có thêm một chỗ tham quan.

Giang Hoài Ngọc gật đầu :

- Vậy việc trùng tu ngôi miếu đó tiên sinh hãy đảm trách nhé. Và tiên sinh cũng hãy tìm người đến trụ trì. Đừng để khói hương lạnh lẽo.

Bách Lý Hạc cung kính vâng dạ. Chợt Quan lão và Bách Lý Hạc đồng đưa mắt nhìn nhau. Đoạn Bách Lý Hạc tiến ra, hai tay trình trọng dâng lên một tờ biểu chương, cung kính nói :

- Lão phu cùng các vị đàn chủ, giáo chủ, thành chủ, lâu chủ, các vị chương quản các lộ họp nhau dâng biểu thỉnh tấu. Kính trình chúa công ngự lãm.

Giang Hoài Ngọc cau mày hỏi :

- Chuyện gì mà tiên sinh lại tỏ ra quan trọng quá vậy.

Một hoàng y thiếu nữ tiến đến nhận lấy tờ biểu rồi trình lên cho Giang Hoài Ngọc. Chẳng mở ra xem, mới hay đó là biểu chương của mọi người thỉnh cầu chàng ban chỉ thảo phạt Cửu Trùng Giáo. Đây không phải là lần đầu tiên, nhưng lần này xem ra mọi người khá kiên quyết. Chàng hỏi :

- Chư vị muốn cô gia ban chỉ thảo phạt Cửu Trùng Giáo ư. Việc này có nên không. Võ lâm đã loạn quá rồi.

Quan lão nói :

- Chúa công minh xét. Nếu là chuyện gì khác thì chúa công còn có thể bỏ qua được. Nhưng đây lại là chuyện đại nghịch phạm thượng. Bạch Cốt Hung Thần dám ngang nhiên phạm giá, tội bất khả dung. Xin chúa công ban chỉ. Lão phu lập tức huy động các lộ khởi sự thảo phạt bọn chúng.

Bách Lý Hạc cũng nói :

- Trình chúa công. Bạch Cốt Hung Thần dám gây ra chuyện này khiến cho chúng huynh đệ các lộ vô cùng phẫn nộ, ai cũng muốn khởi sự thảo phạt lão ta. Nếu chúa công không thân hành đứng ra chủ trì đại cuộc, chỉ sợ chúng huynh đệ mạnh ai nấy khởi sự, tình hình võ lâm sẽ càng thêm hỗn loạn.

Thấy Giang Hoài Ngọc dù đã có vẻ xuôi xuôi, nhưng vẫn còn trầm ngâm, lão liền nói tiếp :

- Lão phu cũng biết chúa công có tấm lòng nhân hậu, nhưng việc đã thế này rồi, nếu không xử lý ngay, để đến khi bọn chúng gây thêm nhiều tội nghiệt nữa thì chúa công có muốn nương nhẹ cũng không được.

Thấy lão nói cũng có lý, Giang Hoài Ngọc liền nói :

- Nếu đã vậy thì cô gia chuẩn tấu. Nhưng theo nhị vị thì chúng ta cần nên cử sự thế nào cho phải.

Bách Lý Hạc nói :

- Mọi việc xin tuân theo quyết định của chúa công.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Nhưng cô gia muốn biết ý kiến của tiên sinh kia. Tiên sinh chắc phải có diệu sách rồi chứ.

Bách Lý Hạc ngẫm nghĩ giây lát, rồi nói :

- Theo thiên ý của lão phu, bản cung chỉ nên trừng trị bọn thủ lĩnh của Cửu Trùng Giáo. Còn bọn giáo chúng chỉ là những kẻ tuân lệnh hành sự, nếu như xét thấy có thể tha được thì hãy cứ tha cho bọn chúng.

Lão thừa biết tâm ý của Giang Hoài Ngọc nên mới nói thế. Những lời lão nói rất hợp ý chàng. Trầm ngâm giây lát, chàng mới nói :

- Việc thảo phạt bọn Cửu Trùng Giáo, cô gia sẽ ngự giá thân chinh. Chỉ cần huy động Hộ giáo tứ đàn Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ là được rồi. Và cũng không nên khởi sự quá rầm rộ.

Mọi người cung kính vâng dạ. Chàng nhìn Cao Thế Lâm nói :

- Không còn việc gì nữa. Cao khanh gia có thể lui.

Cao Thế Lâm kính cẩn vâng dạ, lui ra khỏi đại điện, trở về chỗ bọn thủ hạ của y, chuẩn bị cho công việc thành lập Thiên Tinh Bang mà y sẽ là Bang chủ.

Y ra rồi, Giang Hoài Ngọc lại quay sang Bách Lý Hạc nói :

- Bách Lý tiên sinh hãy mau truyền lệnh cho tứ vị đàn chủ thống xuất môn hạ bản đàn bí mật áp sát Tổng đàn Cửu Trùng Giáo phong tỏa chặt chẽ. Chờ cô gia đến nơi rồi sẽ bắt đầu cử sự.

Bách Lý Hạc chấp tay vâng dạ, rồi đi truyền lệnh. Quan lão nôn nóng hỏi :

- Chúa công. Thế còn lão phu làm gì.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Tiên sinh hãy chuẩn bị xa giá.

Quan lão vâng dạ, nhưng rồi lại nói :

- Khi đến nơi, xin chúa công cho phép lão phu động thủ với lão ma đầu Bạch Cốt Hung Thần.

Giang Hoài Ngọc gật đầu nói :

- Được rồi. Bạch Cốt Hung Thần sẽ giao cho tiên sinh.

Trong Cửu Trùng Giáo, Bạch Cốt Hung Thần là nhân vật đáng kể nhất. Quan lão cả mừng nói :

- Tạ ân điển chúa công.

Xong đâu đó, Giang Hoài Ngọc truyền lệnh thoái triều. Mọi người lập tức chia nhau lo chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tứ Đàn Phụng Chỉ Vây Cửu Hoa Bạch Cốt Hung Thần Không Hối Cãi

Đêm hôm đó trời rét đậm.

Gió lạnh thổi từng cơn, đùa tuyết bay mù mịt đến mức không nhìn rõ bóng người. Bốn bề phủ đầy một màu trắng xóa.

Dưới chân Cửu Hoa Sơn, một toán người đông đảo đang tụ tập. Rải rác đây đó, thấp thoáng những bóng người đang ẩn khuất trên nền tuyết trắng. Tuyết rơi thành từng đám che chở cho những chiếc áo lông trắng muốt mà họ vận bên ngoài, ở xa chẳng thể phân biệt đâu là người, đâu là tuyết.

Cửu Hoa Sơn vốn dĩ cũng là một danh sơn của đất Trung Nguyên, quanh năm không vắng người lui tới. Nhưng từ hơn một năm nay, nơi này bỗng nhiên trở thành cấm địa, một nơi cấm hãm người lai vãng. Kẻ nào đại dốt lẫn mò lên núi là đều bị mất tích một cách bí ẩn, không rõ nguyên nhân.

Chỉ đến khi Cửu Trùng Giáo, một giáo phái hùng mạnh vào bậc nhất võ lâm, chính thức lộ diện thì mọi người mới chợt hiểu ra : Cửu Hoa Sơn chính là nơi đặt Tổng đàn của Cửu Trùng Giáo.

Từ đó, ngoài bọn thám tử, trinh sát của các bang phái đối địch, chẳng một ai dám đặt chân lên ngọn núi này. Mọi người trong võ lâm đều kiêng sợ uy thế và thủ đoạn của Cửu Trùng Giáo.

Nhưng giờ đây, Cửu Hoa Sơn đã bị phong tỏa.

Nơi đám đông đang tụ tập, hàng trăm người trong tư thế trang nghiêm, đội ngũ chỉnh tề, đứng im phăng phắc. Đứng trước hàng ngũ là bốn nhân vật đỉnh đặc oai phong, đều không vận áo lông như chúng môn hạ, mà khoác trường bào hoa lệ với các màu sắc khác nhau : thanh, bạch, hồng, huyền. Tất cả đều tập trung tinh thần dõi mắt về phía xa xa, không phải đỉnh núi mà là nơi hướng chân núi, như đang chờ đợi một điều gì đó hay đang mong ngóng ai đó.

Bỗng nhiên, từ phía chân trời xuất hiện một bóng đen di chuyển hết sức nhanh trên nền tuyết trắng, tiến thẳng đến nơi đám đông người đang tụ tập. Chỉ trong chớp lát, bóng đen kia đã tiến đến gần, hiện rõ ra là một toán mấy mươi người hộ tống một cỗ kiệu lớn, đang chạy nhanh tới.

Cỗ kiệu lớn khảm vàng dát ngọc, màn châu trướng gấm rất mực hoa lệ cao sang. Ánh minh châu lấp lánh chiếu ngời.

Cổ kiệu được tám người khiêng. Kiệu phu đều là những tráng hán khỏe mạnh, thân vóc vạm vỡ, khí chất hiên ngang oai dũng. Cổ kiệu lớn lướt đi bần bần trên mặt tuyết một cách nhẹ nhàng như đang di chuyển trên đất bằng, cho thấy thân pháp của bọn kiệu phu quả thật chẳng phải tầm thường.

Đi trước cổ kiệu là hai nhân vật oai phong đường bệ, thần thái đầy vẻ oai nghiêm. Một người trạc ngoại ngũ tuần, vận thanh y, đầu đội nho cân, lưng thắt dây tơ, mặt ngọc râu dài, diện mạo văn nhã quý phái. Còn người kia vận hoàng bào, đầu đội kim quan, lưng thắt đai ngọc, râu trắng ba chòm, đã vào tuổi cổ lai hy nhưng tướng mạo hãy còn phương phi quắc thước.

Phía trước nữa là tám hoàng y cung trang thiếu nữ cầm cờ phướng, nghi trượng. Hai bên kiệu là bốn đại hán trung niên, một gắt Cừu tiết tiên, một mang Kim đao và hai đeo trường kiếm. Phía sau là bốn hoàng y cung trang thiếu nữ tay cầm quạt, lọng tán. Sau cùng là bốn mươi đại hán hàng ngũ tề chỉnh, gồm đủ cả Hán Hồ cho đến Mông Miêu Hồi Tạng, y phục đủ màu đủ kiểu, và đều được may bằng gấm đoạn quý giá.

Đoàn người tiến đến nơi liền dừng lại.

Cổ kiệu vừa được đặt xuống. Đám đông đang tụ tập lập tức cung thân hành lễ, nhất loạt tung hô :

- Cung nghênh chúa công ngọc giá quang lâm.
- Chúa công văn thành võ đức, phúc khí trường tồn.
- Cầu chúa công ngọc thể kim an vạn phúc.

Hoàng bào lão nhân, một trong hai nhân vật đứng trước cổ kiệu trầm giọng hỏi :

- Công việc thế nào rồi.

Nhân vật vận thanh bào trong số bốn nhân vật thủ lĩnh đứng trước hàng ngũ cung kính nói :

- Trình chúa công. Trình lão Tổng quản. Thanh Long Đoàn phụng chỉ hành sự, đã phong tỏa mặt đông Cừu Hoa Sơn, hủy diệt tất cả các trạm canh trái từ chân núi lên sườn núi, và tiêu diệt những kẻ định vượt qua vùng kiểm soát. Hiện bản đàn đang còn giam giữ hai mươi sáu tù nhân bị bắt.

Nhân vật bạch bào nói :

- Bạch Hồ Đoàn phong tỏa mặt tây, đã bắt giữ mười chín tên.

Nhân vật hồng bào tiếp lời :

- Chu Tước Đoàn phong tỏa mặt nam, đã bắt giữ hai mươi ba tên.

Nhân vật hắc bào nói :

- Huyền Vũ Đoàn phong tỏa mặt bắc, bắt giữ chín tên.

Nghe xong báo cáo của tứ đàn chủ, Hoàng bào lão nhân cúi mình ghé sát tai vào bên rèm kiệu để nghe chỉ thị của người ngồi bên trong. Lão gật đầu luôn mấy cái, rồi đứng thẳng lên, cao giọng quát :

- Truyền tiến phát.

Ngay lập tức, các đội nhân thủ chia làm bốn đường tiến lên núi. Cổ kiệu lớn cùng nghi vệ cũng từ từ lên theo. Nhân số các đội lên đến hàng mấy trăm người mà ai nấy đều lăng lăng bước đi.

Toàn trường im phăng phắc.

Các trạm canh của Cừu Trùng Giáo từ chân núi lên đến sườn núi đã bị tứ đàn tiêu diệt từ trước. Còn các trạm canh từ sườn núi lên đến đỉnh núi lúc này cũng bị âm thầm tiêu diệt luôn. Vì thế mà cuộc tấn công lên núi chẳng gặp trở ngại gì đáng kể. Các lộ nhân thủ kéo lên áp sát Tổng đàn Cừu Trùng Giáo trên đỉnh núi.

Lúc ấy, trên đỉnh núi vẫn chưa có động tĩnh gì. Dường như Cừu Trùng Giáo quá tự tin vào thực lực của mình nên việc phòng bị có phần lơ lửng. Địch nhân đã kéo đến sát bên mà bọn chúng vẫn chưa phát hiện.

Không gian vẫn im ắng.

Đột nhiên, một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra, phá sập bức vách nơi tiền sảnh, mở đường thông vào bên trong. Tiếp theo, hàng loạt những tiếng nổ đùng đùng vang lên từ khắp mọi phía. Những tòa nhà đồ sộ sụp xuống. Và hầu như toàn bộ các kiến trúc của Tổng đàn đều ngập chìm trong biển lửa. Những dãy nhà bằng gỗ bốc cháy ngàn ngút, hòa cùng ngọn lửa hung hãn đang thiêu hủy tòa đại sảnh. Đám cháy bùng lên dữ dội. Cả đỉnh Cừu Hoa Sơn sáng rực tựa ban ngày.

Bọn môn đồ Cừu Trùng Giáo kinh hoàng khiếp đảm, kêu la rên rĩ, chạy ngược chạy xuôi, cố tìm đường thoát ra.

Nhưng rồi, từ giữa những đám cháy, khói mù lan ra, tỏa đi khắp nơi, phút chốc đã phủ trùm cả khoảng không gian rộng lớn của Tổng đàn. Và theo đó, từng thân người cứ lần lượt ngã xuống khi hít phải làn khói mù ấy.

Bất chợt, từ giữa đám hoảng loạn bỗng vang lên một tiếng gầm khủng khiếp. Rồi chường phong cuộn cuộn tung ra quét bay khói mù tản đi tứ phía. Ngay giữa khoảng trống đó xuất hiện sáu người. Đầu cổ, y phục bọn họ phủ đầy bụi bặm. Giờ đây, toàn bộ nhân số trên Tổng đàn chỉ còn lại có sáu người này là vẫn còn đứng vững được. Sắc mặt ai nấy đều lộ vẻ tức tối. Một lão già giận dữ quát :

- Lão phu thề sẽ không tha cho bọn khốn kiếp các ngươi.

Bên ngoài liền có tiếng cười dài :

- Lón lỏi lắm. Sắp chết đến nơi mà chưa tỉnh ngộ ư.

Rồi tại trường xuất hiện bốn nhân vật vận trường bào hoa lệ, tư thế ung dung, thần thái oai phong凛冽. Phía sau họ lần lượt xuất hiện hàng trăm người, tập hợp thành hàng đội chỉnh tề, dàn ra tứ phía.

Cả bốn người kia đều đưa ánh mắt âm trầm nhìn chăm chăm vào đối phương, ra vẻ như sợ bọn họ thừa cơ đào tẩu. Cử chỉ này khiến cho lão già giáo chủ Cửu Trùng Giáo rất tức giận. Lão lớn tiếng quát hỏi :

- Các ngươi là bọn nào.

Nhân vật vận thanh bào trầm giọng nói :

- Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ Hộ giáo tứ đàn phụng chỉ thảo phạt nghịch tặc Cửu Trùng Giáo. Lão già gầy còm kia phải chăng chính là tên giáo chủ phản nghịch. Nếu đúng vậy thì hãy mau chịu phép, chờ lệnh định đoạt, may ra sẽ được hưởng lượng khoan hồng.

Lão giáo chủ ngửa mặt lên trời cười ha hả. Rồi bất thần lão trợn mắt nhìn tứ vị đàn chủ, cao ngạo nói :

- Các ngươi dựa vào đâu mà định bắt lão phu phải chịu phép. Hừ hừ. Chỉ dựa vào lũ các ngươi thôi sao.

Tứ vị đàn chủ chỉ khẽ nhếch môi, nhưng im lặng không lên tiếng, ánh mắt vẫn nhìn lão ma chăm chăm. Cả bọn môn hạ tứ đàn cũng thế. Hành động này càng làm cho lão ma thêm giận dữ. Lão vừa định phát tác.

Bỗng nhiên, từ lưng chừng núi có một cây hỏa pháo bay vút lên không, tỏa ra muôn nghìn ánh lưu tinh lấp lánh. Toàn thể môn hạ tứ đàn đều nhất loạt cung thân hành lễ rất mực cung kính.

Từ phía xa có tiếng nói truyền tới :

- Chúa công ngọc giá quang lâm.

Lập tức, tiếng tung hô nổi lên :

- Cung nghênh chúa công ngọc giá quang lâm.

- Chúa công văn thành võ đức, phúc khí trường tồn.

- Cầu chúa công ngọc thể kim an vạn phúc.

Cỗ kiệu long lầy từ từ đi lên giữa tiếng tung hô vang dội, khí thế ngút trời. Lên đến nơi, cỗ kiệu được đặt xuống, thị vệ dàn ra xung quanh. Chờ cho tiếng tung hô dần ngớt hẳn, Hoàng bào lão nhân cất giọng âm trầm :

- Thế nào. Nghịch tặc vẫn chưa chịu phép hay sao.

Các vị đàn chủ tứ đàn còn chưa kịp đáp lời thì Cửu Trùng Giáo chủ đã lớn tiếng quát hỏi :

- Các ngươi muốn gì.

Hoàng bào lão nhân khẽ cười nhạt :

- Muốn các ngươi xuôi tay chịu trói, để tránh chuyện can qua.

Cửu Trùng Giáo chủ tức giận hầm hầm, chuyển vận chân khí, nhấc tay lên định động thủ. Hoàng bào lão nhân cũng thủ thế sẵn sàng. Chợt từ trong cỗ kiệu vang lên một giọng nói nhẹ nhàng trầm ấm :

- Khoan hãy động thủ. Để cô gia hỏi lão vài chuyện đã.

Thanh âm trong trẻo hiền hòa, chẳng hề vương chút sát khí, có thể tạo cho đối phương ít nhiều cảm giác thân thiện. Không khí tại trường tạm bớt căng

thăng. Cửu Trùng Giáo chủ hạ tay xuống, hỏi :

- Người là ai.

Tiếng nói từ trong kiệu vẫn nhẹ nhàng ảm đạm :

- Cô gia tên Giang Hoài Ngọc, ở Văn Đức Cung.

Cửu Trùng Giáo chủ nói :

- Ta chưa hề nghe qua danh hiệu này.

Vẫn với giọng hiền hòa, Giang Hoài Ngọc nói :

- Cô gia cũng nghĩ vậy.

Cửu Trùng Giáo chủ hất hàm hỏi :

- Người muốn gì.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Phải chăng lão chính là nhân vật có ngoại hiệu Bạch Cốt Hung Thần.

Cửu Trùng Giáo chủ giật mình hỏi lại :

- Sao người biết danh hiệu lão phu.

Lão giật mình thật sự vì lần này tái xuất giang hồ lão đã giữ thân thế lai lịch rất bí mật, chỉ vài nhân vật đầu não trong giáo mới biết rõ thân phận của lão. Giang Hoài Ngọc khẽ cười nói :

- Cô gia biết chỉ vì cô gia cần phải biết. Thế thôi.

Cửu Trùng Giáo chủ khẽ hừ lạnh. Lão chính là Bạch Cốt Hung Thần, một đại ma đầu khét tiếng võ lâm. Những người nghe đến danh hiệu của lão mà không có vẻ kinh sợ thì thân phận chắc chắn chẳng thể tầm thường. Lão đã trấn định tinh thần, đưa mắt chăm chú nhìn cổ kiệu, như muốn dò xét người ngồi bên trong.

Giang Hoài Ngọc lại hỏi :

- Lần này lão khuấy động võ lâm phải chăng vì mộng bá quyền.

Bạch Cốt Hung Thần lạnh lùng nói :

- Đương nhiên phải thế. Chẳng lẽ người khác lão phu.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Khác xa nhau lắm chứ. Trước nay cô gia vốn không muốn can dự vào những cuộc tranh hùng trong giới võ lâm. Chỉ vì Cửu Trùng Giáo của lão sinh sự trước nên cô gia mới phải thân chinh đến đây.

Bạch Cốt Hung Thần hỏi :

- Người nói lão phu sinh sự trước à.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Không phải chính lão đã ra lệnh cho phân cung Vu Hồ huy động nhân thủ tìm cách bắt giữ cô gia hay sao.

Bạch Cốt Hung Thần ngẩn người. Đúng là lão đã ra mệnh lệnh đó, nhưng sau đó lại chẳng thấy phân cung Vu Hồ hồi báo gì cả. Chính lão cũng đang thắc mắc rằng tại sao lại chẳng có tin tức gì về phân cung Vu Hồ. Lão liền hỏi :

- Vậy ... Người đã giết hết bọn chúng rồi à.

Lão nghĩ vậy, vì theo lão chỉ khi nào toàn phân cung đều đã bị giết hết thì mới không có người nào mang tin về Tổng đàn. Nhưng sự tình lại trái với suy nghĩ của lão. Giang Hoài Ngọc nói :

- Không phải. Phân cung Vu Hồ đã ly khai khỏi Cửu Trùng Giáo, tự lập môn hộ, nên cô gia đã bỏ qua, không truy cứu chuyện đó nữa. Nhưng lão lại là chính phạm, chiếu luật bắt dung nên cô gia mới phải đến đây.

Chuyện phân cung Vu Hồ ly khai đã khiến lão ma bất ngờ, nhưng lão cố không lộ vẻ gì, hừ lạnh nói :

- Người đến đây rồi làm gì được lão phu.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Cô gia khuyên lão hãy nên quy ân, những chuyện trước đây cô gia sẽ không truy cứu nữa.

Bạch Cốt Hung Thần ngửa mặt lên trời cười ha hả. Tiếng cười của lão ma vang dội, lồng lộng giữa không trung, làm chấn động cả một vùng núi non rộng lớn. Cát bay đá liệng, bụi bốc mù mịt, cây cối gãy đổ ngổn ngang. Các lộ nhân thủ vội nắm chắc vũ khí trong tay, dàn ra vây kín xung quanh, sẵn sàng ứng chiến. Nhưng lão ma chỉ đứng yên cười dài hồi lâu chứ không có hành động gì.

Tiếng cười vang dội của lão ma cũng đã làm kinh động đến một khách lữ hành lúc ấy đang đi ngang qua chân núi. Nhưng Tổng đàn Cửu Trùng Giáo không phải là chỗ có thể muốn vào thì vào, nên kẻ đó không dám mò lên núi, chỉ ẩn thân dưới chân núi mà nghe ngóng tình hình.

Còn trên này, chờ cho đến khi tiếng cười dứt hẳn, Giang Hoài Ngọc vẫn nói với giọng ôn hòa :

- Năm xưa lão cũng đã từng khuấy động võ lâm một lần rồi. Kết quả cuối cùng thế nào. Nếu như không được nhị vị Thánh Đế nói tay, lão làm sao có thể yên ổn mà rời khỏi Thái Thất Phong được. Sao lão không tìm một nơi ẩn cư để hưởng thú thanh nhàn trong những năm tháng còn lại. Lão tham chi một chút hư danh mà lại dấn thân vào vùng nước đục này.

Nghe chàng nói, sắc diện của lão ma bỗng nhiên biến hẳn. Những lời chàng nói đã khiến lão nhớ đến chuyện ngày trước, cuộc khiêu chiến quần hùng võ lâm của lão và Bạch Phát Đồng Tử ở Phong Thiên Đài trên Thái Thất Phong. Sắc diện lão ma từ hồng chuyển thành đỏ, từ đỏ thành xanh, rồi dần dần chuyển thành tái nhợt. Người lão khẽ run lên. Câu chuyện năm xưa đến giờ vẫn còn ghi đậm trong ký ức lão ma. Dù đã trải qua mấy mươi năm mà vẫn chưa thể xóa nhòa.

Thấy Bạch Cốt Hung Thần cứ đứng ngẩn người im lặng một lúc lâu, Giang Hoài Ngọc lại hỏi :

- Lão quyết định thế nào.

Chừng như đã hạ quyết tâm, lão ma gầm lên :

- Lão phu quyết không tha cho lũ các ngươi.

Cũng cùng lúc đó, tiếng quát chưa dứt là lão ma đã vung chưởng nhắm thẳng vào cổ kiêu công tói. Một luồng kinh phong mạnh như bài sơn đảo hải cuộn cuộn lao tới, tưởng không gì cản nổi. Hoàng bào lão nhân và thanh y văn sĩ đồng quát lên một tiếng, cùng hợp chưởng chống đỡ. Chưởng phong va vào nhau cùng nổ sầm một tiếng lớn chấn động cả một vùng. Lại một lần nữa, cát bay đá liệng mù mịt.

Đến khi cát bụi tan đi, mới trông thấy khoảng đất trước mặt song phương đã bị khoét thành một cái hố rộng hơn trượng.

Việc lão ma xuất thủ tập kích giữa lúc đang nói chuyện đã khiến Giang Hoài Ngọc rất thất vọng. Ngồi yên trong kiệu, chàng khẽ thở dài :

- Bạch Cốt Hung Thần đến chết bất hối. Chư vị cứ chiếu phép thi hành.

Đã giành phần tử trước, Hoàng bào lão nhân, tức Hộ giá Tổng quản Quan Thiên Hữu, liền ứng tiếng vâng dạ, rồi chậm rãi tiến ra phía trước mấy bước, đến đứng đối diện với Bạch Cốt Hung Thần. Đoạn lão lấy từ trong tay áo ra một chiếc bút lông nửa đen nửa trắng, dài khoảng gang tay, nhẹ nhàng vẽ một vòng tròn trong không khí. Gần như tức khắc, từ giữa vòng tròn, kinh phong ào ạt tuôn ra nhắm vào Bạch Cốt Hung Thần công tói, khí thế rất là hùng hậu.

Lão ma cả kinh, một mặt vung chưởng ngăn đỡ, mặt khác vội vàng dịch người sang bên né tránh. Mới chiều đầu tiên đã thất lợi khiến lão ma rất tức tởm, nhưng chẳng làm sao được, bởi thế chưởng chẳng phải tầm thường.

Không chờ cho chưởng thế dứt hẳn, Quan lão đã nhanh nhẹn tràn thẳng tới, áp sát vào Bạch Cốt Hung Thần. Ngọn bút trên tay Quan lão cứ liên tục vẽ vờ trong không khí, tạo thành vô số những vòng tròn to có nhỏ có. Những vòng tròn này tựa như vật hữu hình, ngưng đọng trong không gian chừng độ một sát na, rồi lập tức nhắm Bạch Cốt Hung Thần mà công vào.

Mấy luồng kinh lực xoay thành vòng tròn, tuy xem chừng không được mãnh liệt cho lắm, song kinh khí dàn dụa, hàn phong ào ạt tuôn ra vây phủ tứ bề, khiến cho Bạch Cốt Hung Thần phải ngẩn tã đốn hữu, chống trước đỡ sau rất là chật vật. Lão ma thủ thế rất kín đáo, tưởng chừng như một giọt nước cũng không thể lọt vào được. Nhưng suốt mấy mươi chiêu giao tranh mà lão lại toàn giữ thế thủ, không phản kích lại được chiêu nào thì thế hơn thua đã quá rõ.

Lão ma động nộ, luôn miệng gầm thét vang trời. Song tiếng gầm thét chẳng thể nào giúp lão vẫn hồi cục diện.

Những người đang đứng bên ngoài quan chiến đều không khỏi trợn mắt há miệng, ngưng thần chăm chú theo dõi. Năm người bên phe Cửu Trùng Giáo lại càng kinh hãi không sao kể xiết khi tận mắt chứng kiến tuyệt thế công phu của Quan lão, còn các môn hạ tứ đàn thì khỏi phải nói, đều hết lòng thần phục.

Và lẽ tất nhiên, người kinh hãi hơn hết chính là Bạch Cốt Hung Thần. Những chiêu thức mà Quan lão đánh ra, thế thức đã không mãnh liệt lợi hại, lúc biến chiêu cũng chẳng có chỗ nào biến ảo ly kỳ, chiêu thức chỉ toàn vòng tròn với vòng tròn. Thế mà mỗi chiêu công tới đều mang theo áp lực nặng nề, khiến cho lão ma phải đỡ tả chống hữu, không thể bỏ được chỗ yếu hại.

Bạch Cốt Hung Thần động thủ cùng Quan lão, luôn bị ngọn bút của Quan lão trở thẳng vào yếu huyệt. Trong mấy mươi chiêu này, Quan lão tấn công rất rất khiến cho lão ma không rảnh tay để phản kích lại dù chỉ nửa chiêu. Cũng vì thế mà tuyệt kỹ thần công của lão ma dù cho có lợi hại đến đâu cũng bằng vô dụng.

Quan lão tấn công liên tục mà không cần phải giữ thế thủ nên đã chiếm ưu thế rõ ràng.

Bỗng nhiên, Bạch Cốt Hung Thần rú lên một tiếng, bất kể sự nguy hiểm của bản thân, song chưởng chọt vung ra nhanh như chớp tấn công vào thượng bàn đôi phương. Hành động này của lão ta hoàn toàn nằm ngoài sự tiên liệu của mọi người. Đây rõ ràng là cách thức đồng quy ư tận.

Toàn trường đều ngẩn người kinh ngạc.

Không ai có thể ngờ rằng đường đường là một nhân vật oai danh lừng lẫy, khét tiếng một thời như Bạch Cốt Hung Thần lại dùng đến hạ sách này. Nếu như không được tận mắt chứng kiến mà chỉ nghe kể lại, chắc hẳn chẳng ai chịu tin đây lại là sự thật.

Không gian như ngưng đọng lại.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ma Đầu Tử Cửu Trùng Thần Phục Thoát Nguy Nan Tứ Lão Tranh Ngôi

Lại nói, sau mấy mươi chiêu giao tranh, Bạch Cốt Hung Thần bị Quan lão tấn công rất rất khiến lão ma chỉ toàn chống đỡ chứ chẳng thể phản kích lại được chiêu nào. Lão động nộ gầm thét vang trời.

Rồi đột nhiên, lão ma bất kể nguy hiểm bản thân, vung song chưởng tấn công thẳng vào thượng bàn của Quan lão. Hành động đồng quy ư tận của lão ma đã nằm ngoài sự tiên liệu của mọi người.

Bọn người bên Cửu Trùng Giáo, đồng bọn của lão ma, cũng rất bất ngờ khi chứng kiến hành động ấy. Và bọn họ cũng đã ít nhiều giảm bớt sự tôn kính đối với lão ma, vốn là giáo chủ của bọn họ.

Còn về phần Quan lão lại càng bất ngờ hơn trước diễn biến ấy. Lão ma có thể đồng quy ư tận cùng đối thủ, nhưng Quan lão thì không.

Trước tình huống bất ngờ, Quan lão cũng chẳng nao núng, liền đưa vội tả chưởng lên cao ngang ngực, rồi lại xoay tròn, dùng thế “Hoành đoạn vân sơn” vung xéo ra, trong khi hữu thủ cầm ngọn bút tiếp tục vẽ vòng tròn. Lập tức, một luồng kinh lực kín đáo nhưng mạnh mẽ ào ạt tuôn ra ngăn đón song chưởng của Bạch Cốt Hung Thần. Rồi nhân lúc đó, Quan lão vội nhảy lui về phía sau.

Vừa trụ bộ, hai tay Quan lão đã nhanh chóng vòng lại như đang ôm lấy vầng nhật nguyệt, chân khễ bước xéo về phía trước, chuẩn bị khởi thế công. Chiêu thức này chứa đựng bên trong cả công lẫn thủ, quả nhiên rất lợi hại.

Không ngờ, song chưởng mà Bạch Cốt Hung Thần vừa đánh ra chỉ là hư chiêu. Chỉ chờ khi Quan lão nhảy lui lại phía sau, chưởng thế của lão ma bỗng chuyển hướng đánh thẳng xuống mặt đất, rồi nhờ vào lực đạo đó, thân hình lão ma bắn vọt lên không, nhào lộn nửa vòng, lướt đi như một luồng điện chớp.

Thế nhưng, thân hình lão ma hãy còn đang lơ lửng trên không thì chợt nghe có tiếng quát to rằng :

- Hãy trở về đi.

Tức thì, lão ma cảm nhận có bốn luồng kinh lực vô cùng mạnh mẽ ào ào cuống tới. Đó là do tứ vị đàn chủ thấy lão ta toan bài đào tẩu nên vội vàng xông ra chặn đầu. Bốn người họ tâm ý tương thông nên cả bốn chưởng đều được đánh ra gần như cùng một lúc, thế mạnh vô cùng.

Trước tình hình đó, Bạch Cốt Hung Thần cất tiếng hừ lạnh lùng, song chưởng vung lên khoát mạnh một cái, cất tiếng quát to rằng :

- Chưa hẳn thế đâu.

Khi mấy luồng kinh phong vừa va chạm vào nhau thì gây nên một tiếng nổ âm thanh dữ dội. Liền đó, tứ vị đàn chủ bị đẩy bật trở lại. Sắc diện ai nấy đỏ bừng, cảm thấy khí huyết trong người nhộn nhạo, liền vội vận khí điều hòa chân lực. Ánh mắt bốn người họ nhìn chăm chăm Bạch Cốt lão ma với vẻ tức

tới.

Lúc thường, cả bốn vị đàn chủ cùng hợp chường cự địch, vốn dĩ lực lượng chẳng phải tầm thường. Chỉ vì trong lúc cấp bách, ai nấy đều không kịp vận toàn lực, nên mới không đương lại lão ma mà bị đẩy lùi.

Bạch Cốt Hung Thần lợi dụng sức phản chấn do sự va chạm nhau của mấy luồng chường lực, nương theo đó mà tiếp tục lao người phi thân về hướng ngược lại nhanh như một mũi tên.

Nhưng ngay lúc ấy, một bóng trắng từ bên trong cổ kiệu bay vọt ra nhanh như chớp, chặn ngay trước mặt Bạch Cốt Hung Thần, chường kinh xô thẳng tới gây thành một trận cuồng phong mạnh mẽ như xô bạt được cả núi đồi. Đó là Giang Hoài Ngọc đã đánh trước để giành thế chủ động, và không cho Bạch Cốt lão ma có đủ thời giờ để chống trả. Chẳng đã tiên liệu rằng lão ma sẽ tìm cách đào tẩu nên này giờ chàng đã lăng lạng vận công sẵn sàng, chỉ chờ đợi giây phút này thôi.

Vừa rồi, Bạch Cốt lão ma đã xuất thủ đánh nhau với Quan lão, rồi đỡ chường của Tứ vị đàn chủ nên chân lực bị hao tổn không ít, trong khi lại chưa có thời gian để điều tức, giúp chân lực khôi phục trở lại bình thường. Thế mà giờ đây, thân hình lão ma vẫn còn đang lơ lửng trên không, thì đã bị Giang Hoài Ngọc tấn công bất ngờ với một thế đánh vô cùng mạnh mẽ. Do vậy, lão ma liền bị đẩy bật trở lại, thân hình như cánh điều đứt dây, rơi nhanh xuống giữa cục trường.

Tứ vị đàn chủ khi này bị Bạch Cốt lão ma đẩy lùi, trong lòng còn đang căm tức. Ngay khi vừa kịp khôi phục chân lực, thì bỗng nhiên lại thấy lão ma rơi thẳng xuống ngay trước mặt. Cả bốn người liền chụp lấy khí giới trong tay bọn thủ hạ, đồng loạt xông tới nhằm vào lão ma chém nhào.

Bạch Cốt lão ma trúng phải chường lực của Giang Hoài Ngọc, toàn thân tê buốt, chân lực tắc nghẽn nên không kịp ứng phó. Thân hình lão ma tức thì bị chém nát thành hàng trăm mảnh, máu thịt tơi tả nhuộm hồng mặt đất.

Một đại ma đầu oai danh lừng lẫy, khét tiếng một thời đã phải nhận lãnh một cái chết thê thảm như thế, khiến ai nấy cũng đều kinh tâm động phách.

Khi ấy, Giang Hoài Ngọc sau khi đã đẩy lùi được Bạch Cốt lão ma trở lại, chàng nhẹ nhàng hạ thân xuống đất, đưa mắt nhìn thân xác lão ma mà khẽ thở dài. Chàng vốn không có ý định hạ sát lão.

Chàng đứng ngẩn người giây lâu. Ngọn đông phong nhẹ thổi cuốn tà áo chàng tung bay lất phất. Toàn thân chàng tuyền một màu trắng tinh anh, trông chàng thật thanh tú tuấn mỹ tuyệt luân.

Không gian yên ắng một lúc lâu.

Cái chết thê thảm của Bạch Cốt Hung Thần đã khiến cho mọi người tại trường trong lòng cảm thấy chấn động. Nhất là bọn năm người còn lại của Cửu Trùng Giáo. Bọn họ thấy giáo chủ thảm tử thì biết đại cuộc đã hỏng, nếu không mau tìm đường đào tẩu tất sẽ bị thiệt thân.

Thế nhưng ...

Cả bọn đưa mắt nhìn quanh.

Đối phương hiện đã vây kín tứ bề. Xét thực lực song phương, cả bọn tự biết không còn cơ hội thoát thân. Năm người đáng vẻ thiếu não, sắc mặt xám ngắt, đành đứng yên tại chỗ chờ xem động thái của đối phương.

Giang Hoài Ngọc chột khẽ thở ra, quay lại nhìn bọn năm người Cửu Trùng Giáo. Trong số đó, ngoài một thiếu niên trạc độ đôi mươi, bốn người còn lại đều đã ngoại lục tuần, tóc râu điểm bạc. Chàng đưa mắt quan sát lần lượt từng người một. Cả bọn cúi mặt đứng yên, chịu đựng ánh mắt của chàng.

Nhưng ánh mắt chàng không nghiêm lạnh mà lại rất hiền hòa ấm dịu, gây nên một cảm giác thân thiện khó tả. Thái độ chàng ôn nhu hòa nhã, không hề mang tư thế của một người chiến thắng.

Chàng bỗng khẽ thở dài, hỏi :

- Các khanh giữ địa vị thế nào trong Cửu Trùng Giáo.

Chàng dùng từ “khanh”, bọn năm người Cửu Trùng Giáo tuy không hiểu, nhưng bọn Quan lão đã quá hiểu. Chàng đã có ý tha cho bọn họ.

Một lão nhân vận y phục theo lối đạo sĩ, gương mặt gầy gò, tướng mạo khắc khổ, nhưng cặp mắt ung lóng lánh tinh quang, vòng tay đáp :

- Bản đạo là Thiên Hư Tử, phó giáo chủ Cửu Trùng Giáo. Còn các vị đây là Tổng Hộ pháp Phan Lạc, các vị Hộ pháp Lỗ Đức, Lỗ Tinh Thiên, và ... và ... thiếu giáo chủ Phan Thanh Trung.

Lão cảm phục khí độ và phong thái của Giang Hoài Ngọc nên đối đáp bằng một thái độ rất nhã nhặn. Giang Hoài Ngọc đưa mắt ngắm nhìn Phan Thanh Trung. Y tuổi trạc hai mươi hai, hai mươi ba, tướng mạo phương phi anh tuấn, nhưng trong ánh mắt lại ẩn chứa ít nhiều sát khí.

Chàng khẽ cau mày, hỏi :

- Khanh là tôn tử của Bạch Cốt Hung Thần.

Phan Thanh Trung lắc đầu nói :

- Không phải tôn tử mà là đệ tử.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Lệnh sư bị thảm tử như thế. Khanh có thù hận cô gia hay không.

Phan Thanh Trung cúi mặt khẽ nói :

- Nếu bảo rằng không thù hận thì ... là nói dối, nhưng ... nhưng ...

Giang Hoài Ngọc khẽ gật đầu :

- Khanh nói thế rất phải. Vậy giờ đây Khanh tính sao.

Phan Thanh Trung buồn rầu nói :

- Tại hạ ... đành chịu theo số phận vậy. Biết làm sao hơn.

Giang Hoài Ngọc lại hỏi :

- Khanh có muốn trả thù cho lệnh sư hay không.

Phan Thanh Trung lắc đầu :

- Chuyện đó ... tại hạ ... dù có muốn cũng không đủ khả năng. Đành thôi vậy.

Giang Hoài Ngọc gật đầu nói :

- Khanh thành thật lắm. Được rồi. Nếu Khanh muốn rời khỏi đây thì cứ tự tiện, cô gia cũng không làm khó dễ Khanh.

Phan Thanh Trung đưa mắt nhìn bốn lão nhân, hỏi :

- Thế còn các vị thúc thúc đây thì sao.

Giang Hoài Ngọc ngẫm nghĩ giây lát, đoạn nói :

- Cô gia chỉ có thể bỏ qua không truy cứu một mình Khanh mà thôi. Khanh cứ xuống núi đi.

Phan Thanh Trung có vẻ lưỡng lự, chưa muốn bỏ đi. Giang Hoài Ngọc trầm hải lòng. Đột nhiên, nghe Thiên Hư Tử lên tiếng thúc giục :

- Hiền đệ nên xuống núi ngay đi. Dù hiền đệ có ở lại đây thì chỉ thêm một người chết nữa chứ có ích gì.

Phan Thanh Trung ngần ngừ giây lát rồi quay mình phóng thẳng xuống núi. Giang Hoài Ngọc nhìn theo bóng dáng y mà khe khẽ thở dài. Nếu như y quyết ở lại hoặc van nài chàng tha cho bốn lão kia thì chàng sẽ thu y làm hộ vệ. Thế nhưng ...

Thiên Hư Tử lại lên tiếng :

- Chúa công định xử trí bọn bản đạo thế nào.

Giang Hoài Ngọc khẽ cau mày, hỏi lại :

- Các Khanh nghĩ sao.

Thiên Hư Tử vòng tay nói :

- Bản đạo xin tùy chúa công định đoạt.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Thế còn các vị kia thì sao.

Ba lão kia đưa mắt nhìn nhau. Tổng Hộ pháp Phan Lạc ứng tiếng nói :

- Bọn lão phu cũng vậy. Nhưng lão phu cũng cần phải nói thẳng ra là chỉ vì ngưỡng mộ phong thái của chúa công chứ chẳng phải vì hèn nhát đâu.

Giang Hoài Ngọc gật đầu nói :

- Cô già hiểu mà. Nay Bạch Cốt Hung Thần đã chết rồi. Vậy ai có thể đảm đương trọng trách chủ trì mọi sự ở Cửu Trùng Giáo.

Cả bốn lão già đều giật mình kinh ngạc, tròn mắt nhìn Giang Hoài Ngọc, không dám tin ở tai mình. Thiên Hư Từ ngập ngừng nói :

- Ý chúa công là ... là ...

Giang Hoài Ngọc lướt mắt quan sát toàn trường, nói :

- Bọn giáo chúng chỉ trúng phải thuốc mê nhẹ thôi, chỉ vài canh giờ sau là sẽ hồi tỉnh. Chỉ vì Bạch Cốt Hung Thần hành sự đại nghịch vô đạo nên cô già đành phải trừng phạt lão, chứ cô già không có ý định tiêu diệt Cửu Trùng Giáo. Ngồi vị giáo chủ Cửu Trùng Giáo cũng nên có người chấp chương. Phải vậy không

Bốn lão già Cửu Trùng Giáo đưa mắt nhìn nhau, trong lòng vẫn còn bàng hoàng, dường như vẫn chưa tin được đây lại là sự thật. Hồi lâu, Phan Lạc chột ngắc nhìn Giang Hoài Ngọc, hỏi :

- Chẳng hay chúa công định cho ai làm giáo chủ.

Giang Hoài Ngọc nhìn cả bốn lão, hỏi :

- Trong các khanh đây, chẳng hay vị nào có thể đảm đương trọng trách giáo chủ Cửu Trùng Giáo.

Thiên Hư Từ không cần suy nghĩ, vội ứng tiếng nói ngay :

- Bản đạo thân là phó giáo chủ. Lên tiếp nhiệm chức vụ giáo chủ, tương đối là một việc chính đáng, hợp tình hợp lý.

Phan Lạc lạnh lùng nói :

- Ai bảo thế. Hừ. Lão mũi trâu nguoi mà lên làm giáo chủ, lão phu đây là người đầu tiên không phục.

Thiên Hư Từ cười nhạt nói :

- Chẳng lẽ nguoi xứng đáng hơn đạo gia hay sao.

Phan Lạc cất tiếng cười lạnh lùng, tuy không lên tiếng nhưng thâm ý quá rõ ràng. Hai người tròn mắt nhìn nhau, sắc diện hằm hằm, chẳng ai chịu nhường ai. Lỗ Đức chợt nói xen vào :

- Phan Lạc. Lão nên nhớ rằng Thiên Hư đạo trưởng dù sao cũng là phó giáo chủ của bản giáo. Còn lão chỉ là Tổng Hộ pháp. Địa vị của lão trong bản giáo vẫn còn thấp hơn Thiên Hư đạo trưởng một bậc. Lão lấy tư cách gì mà tranh giành ngôi vị giáo chủ với đạo trưởng kia chứ.

Lỗ Tinh Thiên cất giọng ồm ồm góp lời :

- Lão mũi trâu đó chỉ vì được Bạch Cốt Hung Thần sủng ái nên mới được làm phó giáo chủ, có chi mà khoe khoang. Lão ta mà lên làm giáo chủ thì trong bản giáo chẳng có mấy người tin phục đâu.

Lỗ Đức lập tức đáp lại :

- Thế chẳng lẽ khi nguoi lên làm giáo chủ thì sẽ được mọi người tin phục hay sao. Hừ hừ ...

Lỗ Tinh Thiên nói :

- Lão phu tài hèn sức mọn nên không dám với cao. Nhưng Phan lão thì lại khác. Phan lão mà lên làm giáo chủ chắc chắn sẽ được mọi người tin phục. Phan lão vốn được mọi người trọng nể mà.

Lỗ Đức cười gằn :

- Chưa chắc đâu.

Bốn người tranh cãi đến độ đỏ mặt tía tai. Vì việc ai lên làm giáo chủ can hệ đến địa vị và danh vọng tương lai của bọn họ nên không ai chịu nhường nhịn. Thiên Hư Từ và Lỗ Đức về cùng một phe đấu khẩu kịch liệt với phe Phan Lạc, Lỗ Tinh Thiên. Đôi bên hằm hằm nhìn nhau. Phan Lạc lớn tiếng tuyên bố :

- Nếu lão mũi trâu Thiên Hư mà lên làm giáo chủ, lão phu sẽ ly khai Cửu Trùng Giáo ngay lập tức.

Thiên Hư Từ cũng lên tiếng đáp lại :

- Nếu họ Phan nguoi mà lên làm giáo chủ, đạo gia đây cũng lập tức ly khai.

Hai lão nghĩ thế cũng phải. Bởi cả hai đã trở mặt thì chẳng thể nào sống hòa thuận bên nhau được. Thà rằng học theo phân cung Vu Hồ, tự khai môn lập phái mà làm tôn chủ vẫn hơn.

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, song phương gần như đã sẵn sàng lao vào nhau động thủ, Giang Hoài Ngọc vội nói :

- Thôi thôi. Đủ rồi. Đừng tranh cãi nữa.

Giang Hoài Ngọc vừa lên tiếng khuyên ngăn là cả bọn đã im ngay, không tiếp tục tranh cãi nữa. Nhưng tình trạng căng thẳng vẫn chưa chấm dứt. Cả hai phe đều ngoảnh mặt đi chỗ khác, không thèm nhìn mặt nhau.

Sau khoảng thời gian yên ắng đến lặng người, Phan Lạc là người đầu tiên quay lại, hướng về Giang Hoài Ngọc vòng tay nói :

- Bọn lão phu không tranh cãi nữa. Chúa công thấy ai xứng đáng thì xin hãy chỉ định. Bọn lão phu sẽ tuân theo ý chỉ của chúa công.

Thiên Hư Tử thấy Phan Lạc đã tranh tiên trước, sợ lão giành được cảm tình của Giang Hoài Ngọc nên cũng vội nói :

- Phải rồi. Xin chúa công hãy chỉ định. Bản đạo cũng nguyện tuân theo ý chỉ của chúa công.

Giang Hoài Ngọc khề cau mày, suy nghĩ giây lâu, đoạn đưa ánh mắt hiền hòa nhìn cả tứ lão, nói :

- Trước tình hình này, xem ra các khanh khó thể hợp tác với nhau được rồi. Mà cánh đồng sàng dị mộng cũng không tốt đẹp gì. Thôi thì hãy quyết định thế này. Cửu Trùng Giáo cứ giao cho Thiên Hư Tử khanh gia chấp chương. Còn Phan khanh gia nếu không muốn ở lại thì có thể cùng bộ thuộc rời khỏi Cửu Trùng Giáo, khai sáng cơ nghiệp. Như thế được không.

Phan Lạc gật đầu vòng tay nói :

- Chúa công đã dạy thế thì lão phu xin tuân theo. Lão phu sẽ rời khỏi Cửu Trùng Giáo mà khai bang lập phái. Kính xin chúa công ban cho tự hiệu.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Tự hiệu cho tân bang phái à. Thôi thì hãy gọi là ... Thiên Âm Giáo. Về việc khai bang lập giáo, có gì khó khăn, cô gia sẽ giúp cho.

Phan Lạc kính cẩn vòng tay vái dài :

- Dạ. Vạn tạ ân đức chúa công.

Giang Hoài Ngọc lại nói :

- Thiên Âm Giáo chủ là Phan khanh gia. Cửu Trùng Giáo chủ là Thiên Hư Tử khanh gia. Vậy, Thiên Âm Giáo phó giáo chủ sẽ là Lỗ Tinh Thiên khanh gia, còn chức vụ Cửu Trùng Giáo phó giáo chủ sẽ giao cho Lỗ Đức khanh gia đảm nhiệm. Được chứ.

Vậy là ai cũng được thăng chức, mọi người đều vui vẻ. Cả bốn lão đồng cung kính vái lạy, nói :

- Vạn tạ ân đức chúa công.

Giang Hoài Ngọc lại quay sang Ngoại sự Tổng quản Bách Lý Hạc nói :

- Cả Thiên Âm Giáo mới lập và Cửu Trùng Giáo được tổ chức lại, vị thế đều chưa được vững vàng, thực lực so với Cửu Trùng Giáo ngày trước chắc sẽ yếu hơn rất nhiều. Vậy tiên sinh xem có thể giúp đỡ được chuyện gì thì hãy cố giúp đỡ bọn họ để tăng cường thực lực nhé.

Bách Lý Hạc cung kính vâng dạ. Giang Hoài Ngọc lại quay sang tứ lão, nói :

- Trong thời gian củng cố tổ chức, mọi người hãy tạm thời dừng hoạt động trong võ lâm mà hãy ráo riết huấn luyện công phu cho giáo chúng để tăng cường thực lực. Chờ đến khi nào thực lực đã vững mạnh rồi thì hãy tái nhập võ lâm. Những việc giao thiệp với các bang phái khác trong võ lâm, các khanh cứ tùy nghi xử lý, không cần mỗi lúc mỗi trình báo với cô gia.

Cả bốn lão đồng thanh vâng dạ. Từ nay cả tứ lão đều đã có những thân phận mới, đã là những bậc tôn chủ địa vị hiển hách.

Sau một lúc trầm tư, Giang Hoài Ngọc lại nói :

- Còn về phần Phan Thanh Trung, tình cảnh nghĩ cũng đáng thương. Vậy các khanh hãy tìm đón y trở về nhé.

Cả bốn lão lại đồng thanh ứng tiếng vâng dạ. Từ nãy đến giờ, chỉ có lúc này là lần đầu tiên cả bốn người bọn họ cùng nhất trí về một vấn đề. Chả là cả bốn người họ không ai có con cháu cũng như đồ đệ nên người nào cũng đều thương yêu Phan Thanh Trung như là con ruột của mình, và còn đang định xin cho y được quay về thì Giang Hoài Ngọc đã nói ra trước rồi.

Lúc ấy, trời đã tờ mờ sáng.

Giang Hoài Ngọc đưa mắt nhìn về ánh bình minh đang dần dần lộ dạng ở hướng chân trời. Một ngày mới lại sắp bắt đầu. Chàng lại quay nhìn cảnh đồ nát xung quanh, khe khẽ lắc đầu, thở dài. Đoạn chàng bước vào trong kiệu, khẽ nói :

- Hồi giá.

Hộ giá Tổng quản Quan Thiên Hữu liền lớn tiếng truyền lệnh :

- Truyền khỏi giá hạ sơn.

Cỗ kiệu được nâng lên từ từ, rồi các đội thị vệ chỉnh tề hàng ngũ, dàn ra tứ phía hộ vệ Giang Hoài Ngọc xuống núi. Sau nữa là đến môn hạ tứ đàn. Tứ đại đàn chủ đoạn hậu, xuống núi sau cùng.

Trên đỉnh Cửu Hoa Sơn hiện giờ chỉ còn lại bốn lão già lạng lẽ đứng yên giữa một quang cảnh hoang tàn đồ nát.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Bạch Nhật U Lâm Sinh Kỳ Biến Âm Sơn Thất Thủ Trước Thần Công

Lại nói, sau khi rời khỏi Cửu Hoa Sơn, hoàn thành công cuộc thảo phạt Cửu Trùng Giáo, Giang Hoài Ngọc đã cho các đàn trở về nguyên vị. Còn đoàn thị vệ thì tiếp tục hộ vệ chàng đi về phương nam, hướng đến là thành Kim Lăng.

Sau khi rời Cửu Hoa Sơn được mười dặm, Giang Hoài Ngọc truyền lệnh dừng lại nghỉ ngơi. Suốt đêm rồi ai nấy đều khó nhọc nên chàng muốn để mọi người có thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức.

Đoàn xa giá trú đóng trên một ngọn đồi thấp, cây cối thưa thớt. Giữa ngọn đồi và quan đạo có một khoảng rừng thưa, nhưng cũng đủ che chắn được sự dòm ngó của khách lữ hành đi trên đường.

Một toán thị vệ tỏa ra xung quanh lo việc canh giới. Số còn lại chuẩn bị việc ăn uống nghỉ ngơi. Trong lúc ấy, Giang Hoài Ngọc cùng Quan lão và Bách Lý Hạc ngồi uống trà chuyện vãn.

Mặt trời đã lên khá cao.

Các toán thị vệ cứ luân phiên một toán canh giới cho vài toán nghỉ ngơi. Cảnh vật yên bình, chẳng có gì đáng phải lo ngại.

Trời trong gió mát.

Giang Hoài Ngọc ngồi dưới một gốc cây, cũng thiu thiu ngủ. Cả đêm thức trắng khiến chàng thấy mệt.

Không biết đã trải qua bao lâu ...

Bỗng nhiên, chàng nghe thấy có tiếng động lạ từ phía xa vọng lại. Dù rằng chàng đang ngủ, nhưng tâm tư chàng rất linh mẫn. Kể từ lúc chàng gặp đại nạn, thính giác của chàng đã trở nên rất nhạy. Tiếng động rất nhỏ, và ở khoảng cách rất xa, lại lẫn vào những tiếng lá reo vi vu, thế mà chàng vẫn nghe thật rõ ràng. Có điều, chàng chỉ nhận biết được đó là tiếng quát tháo của ai đó, nhưng không nghe rõ họ đang nói gì, đương nhiên cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chàng mở mắt nhìn lên, bắt giác giật mình.

Quan lão và Bách Lý Hạc đã không còn ở nơi đây nữa. Chàng đưa mắt nhìn quanh, nhưng vẫn không thấy bóng dáng hai người họ đâu. Chỉ có bọn Tang Lương bốn người đang túc trực xung quanh chàng.

Thấy chàng nhìn quanh, Tang Lương hiểu ý, liền nói :

- Chúa công. Ở phía Tây Nam thấy có kẻ lạ xuất hiện. Nhị vị Tổng quản đều đã đến đó xem xét.

Phía Tây Nam chính là hướng mà chàng đã nghe thấy tiếng quát tháo. Chàng khẽ cau mày, hỏi :

- Khanh có biết là chuyện gì không.

Họ Tang cung kính đáp :

- Không ạ.

Khoảng cách quá xa, đến chàng mà còn chưa nghe rõ được tiếng nói thì đương nhiên bọn Tang Lương cũng chẳng nghe thấy gì. Chàng nói :

- Vậy chúng ta hãy đến đó xem thử.

Nếu là Quan lão hay Bách Lý Hạc thì chắc sẽ ngăn chàng đi. Nhưng bọn Tang Lương nào dám có ý kiến, chàng bảo sao thì phải nghe vậy. Thế là, chàng đi trước, bốn người họ theo sau, cùng đi đến nơi phát ra tiếng quát tháo.

Hướng đi ngày càng đi sâu vào trong, mỗi lúc một xa quan đạo. Bọn Tang Lương nhìn nhau lo lắng, tay nắm chặt vũ khí đề phòng bất trắc. Nhưng Giang Hoài Ngọc vẫn cứ thông thả đi tới. Chàng biết mình đã đi đúng hướng, vì thanh âm mỗi lúc một lớn hơn, và chàng nghe trong đó có cả tiếng nói của Quan lão.

Trải qua hơn mười dặm đường, phía trước mặt hiện ra một dòng suối nhỏ quanh co uốn khúc. Nước chảy róc rách nghe thật vui tai.

Bên dòng suối là một khoảng không thoáng đãng. Một chiếc thạch bàn kê tựa bên bờ. Xung quanh là mấy tảng đá phẳng phiu có thể dùng làm ghế ngồi. Cảnh sắc hữu tình, không gian tĩnh mịch. Nếu không có mấy nhân vật đối diện nhau với vẻ không mấy thân thiện thì thật là nơi thích hợp để hưởng thú thanh nhàn.

Không khí tại nơi ấy có vẻ khá căng thẳng.

Lúc này không còn tiếng quát tháo nữa, bởi song phương đã bắt đầu giao đấu. Hai phe đối diện nhau, mỗi phe mười mấy người đều hằm hằm sát khí. Giữa trường, Quan lão đang giao thủ cùng một lão nhân đầu hói bóng. Bách Lý Hạc cùng đội thị vệ đứng bên ngoài quan chiến. Phía đối diện chừng độ hai chục người, căn cứ theo y phục thì xem chừng thuộc hai nhóm khác nhau.

Chợt thấy Giang Hoài Ngọc cùng Tứ đại thị vệ đi đến, Bách Lý Hạc vội lướt tới nghênh đón, nói :

- Chúa công, Quan lão ca đang thử võ công của bọn người kia.

Lão sợ Giang Hoài Ngọc ngăn cản cuộc chiến nên đã vội nói trước. Chàng nhìn vào đấu trường, thấy hai đối thủ đều đang hăng hái giao đấu, nhưng cuộc chiến cũng không đến nỗi kịch liệt cho lắm, có vẻ như mỗi đấu thủ đều chỉ dùng một phần sức lực. Chàng khẽ cau mày, hỏi :

- Bọn người kia là ai thế. Vì đâu lại đánh nhau.

Bách Lý Hạc nói :

- Lão hói kia là Âm Sơn lão tổ, Khai sơn Tổ sư của phái Âm Sơn. Còn cái lão gầy như que củi kia là Lạc Phách Ma Quân ở Lạc Hồn Cốc. Bọn họ đều là những đại ma đầu hồi mấy mươi năm về trước, cùng thời với Quan lão ca, và đã lâu rồi không thấy xuất hiện trong giang hồ. Bọn họ hội nhau ở đây để giải quyết một trường ân oán nào đó. Bọn lão phu nghe tiếng động thủ liền vội đến xem thử. Quan lão ca sợ bọn họ gây cuộc ồn ào làm mất giấc ngủ của chúa công nên lên tiếng khuyên can. Dè dặt hai lão đã chẳng chịu nghe lời mà còn gây chuyện, thách thức Quan lão ca tỷ đấu. Quan lão ca cũng muốn biết võ công bọn họ đạt tới mức nào nên đã chấp nhận.

Giang Hoài Ngọc nhìn vào cục trường, thâm hiểu rằng sự thật không phải chỉ có thế. Chỉ có điều Bách Lý Hạc không muốn nói tường tận mà thôi. Chàng thấy cuộc chiến cũng không đến nỗi quá kịch liệt đến mức có thể gây thương vong nên cũng không muốn làm Quan lão mất hứng thú. Do vậy mà chàng không lên tiếng khuyên ngăn, chỉ cùng Bách Lý Hạc đi đến chỗ bọn thị vệ.

Lại nói, Quan lão đang giao đấu cùng Âm Sơn lão tổ và xem ra đã chiếm được chút thượng phong, chợt thấy Giang Hoài Ngọc đi đến thì lộ vẻ ngần ngại. Trong lòng lão đang lo ngại chàng sẽ lên tiếng khuyên ngăn, yêu cầu bãi chiến, nên chiêu thế cũng có phần chậm lại, khiến tình thế trở lại quân bình.

Nào ngờ chàng đến nơi rồi lại không ngăn cản mà lại đứng ngoài quan chiến, khiến lão sinh lòng hứng khởi, gia tăng kinh lực, từng chiêu từng thức đánh ra dồn dập, liên miên bất tuyệt.

Hôm nay, Quan lão không dùng đến món vũ khí đã tề danh cùng lão là cây bút lông nửa đen nửa trắng, mà lại sử dụng môn công phu chỉ vừa mới luyện thành gần đây là Thiết Tự Công.

Với bộ hoàng bào theo lối vương giả, hai ống tay áo rộng với người thường sẽ bị xem là vướng víu thì nay đối với Quan lão lại trở nên vô cùng lợi hại. Chỉ với hai chiêu Cẩm Tự Tế Thiên (tay áo gấm che trời) và Thân Long Hi Vân (rồng thân vờn mây) được lão luân phiên sử dụng, đôi ống tay áo đã dệt nên một màn tự ảnh mờ mờ, cùng với tự kinh mãnh liệt như cuồng phong bạo vũ chụp lấy đối phương, trấn nhiếp tinh thần, như muốn buộc đối phương phải hạ khí giới chịu thua.

Trong khi đó, Âm Sơn lão tổ cũng không chịu kém, bảo đao trong tay múa tít bao phủ toàn thân. Thân hình lão ma biến mất trong làn hắc quang mờ mờ kín kẽ. Thanh đao của Âm Sơn lão tổ không phải loại thường, mà đó là thanh Ma Đao trấn sơn, bảo vật truyền đời của Âm Sơn phái.

Bảo rằng không phải loại thường bởi thanh đao kia đã không sáng bóng mà lại sơn đen, bề mặt không trơn láng mà được chạm khắc hàng nghìn mảnh vẩy rồng tinh xảo cầu kỳ. Ngoài lý do trang trí, những hình khắc trên thanh Ma đao còn tiềm ẩn sát cơ. Từng chiếc vẩy rồng được đánh bóng sáng loáng kia là từng mảnh kính nhỏ xúy phản chiếu ánh dương quang, làm hoa mắt địch thủ. Âm Sơn lão tổ là loại người biết tận dụng từng lợi thế nhỏ để thắng

địch.

Thế nhưng, sáng hôm nay vầng dương chỉ nhạt nhòa, lại thêm trong rừng thâm u nên thanh Ma Dao không thể phát huy tính năng đặc biệt đó. Và đối thủ của Âm Sơn lão tổ lại là bậc kỳ lão của võ lâm, đang chiếm tiên cơ nhờ ra đòn nhanh như sấm sét, cũng như nội lực có phần thâm hậu hơn.

Đôi ống tay áo chứa đầy chân khí của Quan lão liên tiếp giáng những đòn nặng như búa tạ vào lưới đao, khiến đường đao chậm đi hoặc lệch hướng, để lộ sơ hở. Âm Sơn lão tổ đã phải vận dụng đến quyền chưởng để bổ khuyết. Cách này tạm thời có hiệu quả, nhưng không phải là diệu sách, bởi sức lực con người có hạn, dù nội lực thâm hậu cỡ như Âm Sơn lão tổ thì cũng có lúc sẽ kiệt lực.

Tuy cuộc chiến chưa ngã ngũ, nhưng sự hơn thua đã quá rõ. Càng về sau, phần thắng càng nghiêng về phía Quan lão.

Và rồi cuối cùng thì màn đao quang, chưởng ảnh kín kẽ ấy cũng đã lộ sơ hở. Ống tay áo bên hữu của Quan lão đã len qua được màn đao quang, vươn đến trước ngực của Âm Sơn lão tổ.

Âm Sơn lão tổ đang hăng hái vũ lộng Ma Dao, chợt cảm thấy có một áp lực rất nặng nề dồn ép vào lồng ngực.

Là một đại cao thủ, đã từng trải giang hồ mấy mươi năm, Âm Sơn lão tổ lập tức hiểu ngay chuyện gì, liền vội ngựa người ra sau theo thế Thiết Bản Kiềm, rồi hai chân đạp mạnh, cả thân người trượt về phía sau mấy trượng. Đôi thiết tự mất mục tiêu, giáng thẳng xuống đất đánh “sầm” một tiếng.

Bụi đất bắn tung mù mịt.

Khi cát bụi tan đi, chỗ đứng lúc nãy của Âm Sơn lão tổ giờ đây đã biến thành một cái hố sâu hoắm.

Kinh lực của Thiết Tự thật ghê gớm, nếu lỡ giáng trúng thân người chắc đến phải tan xương nát thịt. Những người bên phe Âm Sơn lão tổ đang đứng ngoài quan chiến đều nghĩ vậy, bất giác rùng mình.

Bao nhiêu đó nhấm cũng đủ khiến cho đối phương phải khiếp phục rồi, Quan lão không tấn công tiếp nữa mà thu tay lại, đưa mắt nhìn Âm Sơn lão tổ lúc ấy đang lồm cồm ngồi dậy, miệng tủm tỉm cười.

Thấy uy lực của Thiết Tự Công lợi hại đến như vậy, Giang Hoài Ngọc khe khẽ thở dài, nói :

- Môn này thật bá đạo.

Quan lão quay lại phân trần :

- Chúa công. Lão phu biết phân biệt nặng nhẹ mà. Tùy đối thủ mà lão phu sẽ vận dụng kinh lực thích hợp. Nếu không phải là kẻ đáng chết thì lão phu chẳng bao giờ hạ sát thủ. Chúa công cứ yên tâm.

Lời nói của Quan lão nghe qua cũng không phải vô lý, nhưng với Âm Sơn lão tổ thì lão ta thấy bị sỉ nhục nặng nề. Quan lão nói thế chẳng hóa ra Quan lão muốn giết hay tha ai là tùy ý lão, kể cả Âm Sơn lão tổ cũng không ngoại lệ. Lão tổ hằm hằm nổi giận, chỉ mặt Quan lão, quát :

- Cái lão ngạo mạn kia. Chúng ta đấu tiếp một trận nữa.

Bách Lý Hạc quay sang rí tai Giang Hoài Ngọc :

- Chúa công. Xem ra mấy lão quỷ đó đến giờ vẫn chưa nhận ra được lai lịch của Quan lão ca.

Giang Hoài Ngọc khẽ gật đầu. Âm Sơn lão tổ vì chưa nhận ra lai lịch Quan lão nên mới gọi là “cái lão ngạo mạn”. Chứ thường nếu biết đó là những lời nói của Sinh Tử Phán, một đại sát tinh uy vọng lẫy lừng, thì chẳng ai thấy ngạc nhiên. Âm Sơn lão tổ tuy là võ lâm tiền bối, là tôn chủ một phái, nhưng so với Quan lão, địa vị trong võ lâm vẫn hãy còn kém hơn một bậc.

Riêng đối với nhân vật gầy ốm là Lạc Phách Ma Quân, nghe Quan lão và Bách Lý Hạc gọi Giang Hoài Ngọc là chúa công thì có vẻ kinh ngạc, cứ chăm chăm nhìn chàng. Có lẽ lão đang thẩm lượng định trình độ võ công của chàng. Xưa nay, bọn ma đầu sống lâu thành tinh thường cẩn thận như vậy.

Vốn đã quen với việc người khác nhìn trôn trối, Giang Hoài Ngọc cũng không lấy làm khó chịu, nói với Quan lão :

- Thử thì cũng đã thử rồi. Tiên sinh không nên đánh nhau nữa.

Quan lão đưa mắt nhìn Âm Sơn lão tổ, rồi rời trường đấu, đi đến đứng bên Giang Hoài Ngọc. Thấy Quan lão không kể gì đến lời nói của mình, Âm Sơn lão tổ quá tức giận, thét lên be be :

- Lão khinh thường ta đến thế hay sao.

Quan lão không nhìn lại, lạnh lùng nói :

- Người cứ tự xem lại mình thì biết.

Âm Sơn lão tổ cả giận, mắt tròn trừng nhìn Quan lão. Trong trường hợp thế này, lão không biết nên phải xử trí thế nào. Đánh thì không đánh lại. Còn đấu

khẩu thì lại càng thất thế hơn. Riêng bọn môn hạ của lão thấy sư tôn chưa ra lệnh, dù đang tức giận cũng không dám loạn động.

Còn về phần Lạc Phách Ma Quân, lúc ấy lão như vừa sức nhớ ra một chuyện, liền vội lên tiếng :

- Lão đại hiệp phải chăng là ... là

Chỉ nói đến đó bất giác lão ma lại ấp úng, lời vừa muốn thốt ra mà lại thôi, vì lão thật tình cũng không muốn phán đoán của mình lại là sự thật. Quan lão chậm rãi quay lại nhìn lão ma, hỏi :

- Người muốn nói gì.

Lão ma run giọng nói :

- Lão đại hiệp họ Quan.

Quan lão gật đầu, ậm ừ không đáp. Lạc Phách Ma Quân thất sắc. Lão biết mình đã đoán đúng. Và lúc này Âm Sơn lão tổ cũng rung động khi nhớ ra Quan lão là ai. Thủ lĩnh đã vậy, không cần phải nói cũng biết bọn thủ hạ của hai lão kinh hãi đến mức nào. Thấy tình hình như vậy, Giang Hoài Ngọc cũng hiểu uy vọng của của Quan lão trong võ lâm lừng lẫy đến thế nào.

Bách Lý Hạc lại nói khẽ vào tai chàng :

- Chúa công. Sự hãi kẻ mạnh, hà hiệp kẻ yếu là đặc tính của phần lớn người võ lâm. Nếu Quan lão ca là người chính phái, không có thủ đoạn tàn độc phi thường thì bọn chúng cũng chẳng kinh sợ đến như thế.

Giang Hoài Ngọc khẽ gật đầu, nhưng không nói gì. Chàng thoáng trầm tư, dường như có điều chi nghĩ ngợi. Bách Lý Hạc thấy thế thì nhìn chàng lo lắng, nhưng không dám lên tiếng, sợ làm đứt dòng suy nghĩ của chàng.

Trong khi đó, tại trường, Lạc Phách Ma Quân đã lấy lại bình tĩnh, chấp tay thi lễ, cười hi hi nói :

- Tại hạ không sớm nhận ra đại hiệp nên thất lễ, thật là có lỗi, có lỗi. Xin đại hiệp lượng thứ cho.

Quan lão hướng ánh mắt nghiêm lạnh nhìn lão ma, hỏi :

- Người muốn gì đây.

Lạc Phách Ma Quân nói :

- Đại hiệp thần công cái thế, uy chấn giang hồ, tại hạ dù cũng muốn lĩnh giáo nhưng tự lượng bản lĩnh tầm thường, không dám múa may trước mặt đại hiệp. Nhưng bản cốc có một trận pháp nhỏ, cúi mong đại hiệp chỉ giáo cho.

Quan lão háng giọng hỏi :

- Trận pháp gì.

Lạc Phách Ma Quân đáp :

- Lạc Hồn Trận, là trận pháp trấn môn của bản cốc.

Quan lão vốn không hiểu mấy về trận pháp, nếu không lúc trước đã không bị hãm vào trận kỳ môn ở trúc lâm. Nhưng lão ý bản lĩnh công phu cao cường, nghĩ rằng chỉ cần đã thương được bọn người thủ trận là có thể phá trận được, liền nói :

- Phá thì phá. Cái trận tầm thường đó lão phu có xem vào đâu.

Nhưng lời vừa mới nói ra miệng thì lão chợt nghĩ đến việc Giang Hoài Ngọc đang có mặt tại trường, lão không tiện tự ý chủ trương, liền vội quay lại nhìn chàng hỏi ý. Chàng khẽ cau mày, nói :

- Thêm chuyện không bằng bớt chuyện. Chúng ta về trại thôi.

Quan lão trừng đôi mắt sáng quắc như điện nhìn bọn Lạc Phách Ma Quân, rồi lặng lẽ quay về bên Giang Hoài Ngọc. Tuy lão nghe lời chàng nhưng xem ra có vẻ vẫn chưa cam tâm. Dù vậy, lão cũng không nói gì, lẳng lặng đi bên cạnh chàng. Mọi người chậm rãi cất bước đi về nơi đóng trại.

Nhưng chắc có lẽ bọn Lạc Phách Ma Quân đã tới số nên lão ma bỗng buông lời khích bác :

- Lạc Hồn Trận của bản môn uy thế vô song, trước nay thiên hạ chưa một ai có thể phá được.

Khi nghe lão ma nói những lời đó, bỗng nhiên Giang Hoài Ngọc dừng bước, quay người nhìn lại. Quan lão trong lòng hớn hỏ, nhưng cũng cảm thấy kinh ngạc. Cả Bách Lý Hạc cũng thế. Xưa nay chàng vốn không thích dính líu đến những chuyện thị phi. Chẳng lẽ chàng đã nổi sát cơ rồi chăng.

Giang Hoài Ngọc nhìn hai lão ma một lượt, rồi quay lại hỏi Bách Lý Hạc :

- Tính hạnh bọn họ thế nào.

Bách Lý Hạc cung kính đáp :

- Trình chúa công. Bọn họ tuy là ma đầu, nhưng cũng chưa đến nỗi là ác ma. Do bởi thường ngày chỉ hành sự theo ý mình, không phân biệt phải trái gì cả nên mới bị mang ác danh. Phải chăng chúa công ...

Giang Hoài Ngọc đỡ lời :

- Dù là kẻ đại gian ác, nhưng nếu đã biết hối cải thì cũng nên tạo cơ hội để bọn họ phục thiện.

Dù chàng nói rất khế, cốt ý chỉ để cho Quan lão và Bách Lý Hạc nghe, nhưng hai lão ma đều là cao thủ tuyệt đỉnh, thính lực tinh tường nên cũng đã nghe được. Âm Sơn lão tổ vốn đang tức bực vì thua trận, gầm lên :

- Ngươi có bao nhiêu phân lượng mà dám xem ta chẳng ra gì.

Quan lão trừng mắt nhìn lão ma, lạnh lùng nói :

- Ai nói thế chẳng được. Bởi vì ngươi vốn chẳng ra gì.

Âm Sơn lão ma thét lên be be :

- Chúng ta đấu trận nữa.

Quan lão cười nhạt nói :

- Ngươi vốn không bằng lão phu, có đấu thêm mấy trận nữa cũng vậy thôi.

Trong khi Âm Sơn lão ma mỗi lúc mỗi thêm giận dữ thì Lạc Phách Ma Quân lại càng bình tĩnh hơn. Lão nghĩ Giang Hoài Ngọc đã là chúa công của Quan lão thì tất công phu chẳng thể tầm thường. Lão không dám xem thường chàng, mà cố nghĩ cách đối phó với tình hình trước mắt.

Suy nghĩ một lúc, giao thủ thì lão không nắm chắc, nhưng lão tự tin vào Lạc Hồn Trận do lão dày công rèn luyện nên hỏi Giang Hoài Ngọc :

- Công tử sẽ phá trận chứ.

Từ lúc theo học thuật kỳ môn ở nơi Thảo Đường Bốc Sư và Tứ Hải Quân chủ tại Giang Nguyên, Giang Hoài Ngọc rất tự tin vào khả năng đối phó với các trận pháp của chàng, liền gật đầu nói :

- Được thôi. Nhưng nếu cô gia giải phá được thì tức hạ phải nghe theo một điều kiện của cô gia nhé.

Lạc Phách Ma Quân thận trọng thành tính, tuy tự tin sẽ thắng nhưng cũng hỏi lại :

- Điều kiện gì thế. Công tử có thể cho biết trước được không.

Âm Sơn lão tổ thấy này giờ chẳng ai thèm chú ý đến lão, liền cười gằn, quay sang nói với Lạc Phách Ma Quân :

- Chưa đấu mà ngươi đã sợ thua rồi ư.

Lạc Phách Ma Quân lãnh tĩnh nói :

- Cần tắc vô áy náy.

Âm Sơn lão tổ bực bội nói :

- Ai chứ tiểu tử này lão phu chẳng xem vào đâu.

Quan lão chớp ngay thời cơ, liền lên tiếng :

- Thế ngươi có dám đấu với chúa công trăm chiêu không.

Giang Hoài Ngọc quay lại nhìn Quan lão, và lão nói ngay :

- Chúa công. Cũng cần dạy cho lão ma gần đỡ kia một bài học.

Bị gọi là gần đỡ, Âm Sơn lão ma tức giận nói :

- Tiểu tử. Chúng ta đấu với nhau. Nếu lão phu thua thì người muốn gì lão phu cũng nghe theo.

Giang Hoài Ngọc chưa kịp đáp thì Quan lão lại cướp lời :

- Nhất ngôn cửu đỉnh.

Lão ma nói :

- Lão phu là tôn chủ một phái, lẽ nào lại đi nuốt lời.

Quan lão tức thì ôm bụng cười khanh khách, xem ra không có chuyện nào khiến lão thấy buồn cười hơn. Âm Sơn lão ma quát hỏi :

- Lão cười cái gì.

Quan lão lắc đầu, cứ tiếp tục ôm bụng cười vang.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Hiện Lộ Thần Công Phục Song Ma Hoa Nhi Phụng Chỉ Đón Thiếu Quân

Lại nói, Quan lão cứ ôm bụng cười hoài khiến Âm Sơn lão tỏ bất giác nổi giận xung thiên, ánh mắt tóe lửa, nhưng chẳng làm gì được. Bách Lý Hạc thấy tình cảnh đó cũng không nhịn được cười, nói :

- Quan lão ca tức cười là vì lão không biết tự lượng sức đó thôi. Đến Bạch Cốt Hung Thần còn không chịu nổi chúa công một chiêu, nữa là lão.

Bọn ma đầu cả kinh thất sắc, nhìn trừng trừng Giang Hoài Ngọc. Âm Sơn lão ma lâm bảm :

- Lão phu không tin tiểu tử này có thể đã bại được Bạch Cốt lão ma.

Giang Hoài Ngọc mỉm cười hiền hòa :

- Chúng ta đấu một trận cũng được. Nếu sau một khắc mà cô gia chưa chém rách được một mảnh y phục của túc hạ thì cứ xem như cô gia đã thua.

Âm Sơn lão ma dù tức giận vì thấy chàng xem thường lão đến như thế, nhưng cũng thầm mừng trong dạ. Lão chỉ cần chiến thắng chứ không quan tâm đến tiểu tiết. Thế là lão liền gật đầu nói :

- Người đã nói vậy thì mọi người ở đây hãy làm chứng cho lão phu.

Vừa nói lão vừa tiến ra giữa cục trường. Thấy Giang Hoài Ngọc vẫn đứng yên tại chỗ, trong tay không có vũ khí, lão liền hỏi :

- Vũ khí của người đâu.

Lão nghĩ chàng sẽ đấu bằng vũ khí bởi chỉ có như vậy thì chàng mới có thể chém rách được y phục của lão. Giang Hoài Ngọc nhìn quanh một lượt, rồi bẻ một đoạn cành cây còn nguyên cả lá. Âm Sơn lão ma ngạc nhiên hỏi :

- Vũ khí của người đây ư.

Giang Hoài Ngọc gật đầu nói :

- Túc hạ hãy cẩn thận. Cô gia sắp xuất thủ đây.

Âm Sơn lão ma hást hàm nói :

- Người mau xuất thủ đi.

Vẫn đứng nguyên chỗ cũ, cách xa lão ma đến bốn năm trượng, Giang Hoài Ngọc khẽ rung nhẹ bàn tay. Một chiếc lá non rời khỏi tay chàng bắn tới chỗ Âm Sơn lão ma, tốc độ cực nhanh.

Không ngờ chàng lại dụng phép phóng ám khí, nhưng lão ma cũng chẳng sợ, nhẹ nhàng phiêu thân tránh thoát, còn cười ha hả nói :

- Chỉ có thể thôi ư.

Tuy nói thế nhưng lão cũng thầm khâm phục Giang Hoài Ngọc có thể dụng lá cây làm ám khí. Thủ pháp này tuy lão có thể miễn cưỡng làm được, nhưng với khoảng cách và tốc độ thế kia thì cũng đành chịu thua.

Giang Hoài Ngọc lại nói :

- Hãy cẩn thận đấy.

Bàn tay chàng lại rung nhẹ. Ba chiếc lá lại bắn ra, hướng tới Âm Sơn lão ma, tốc độ còn nhanh hơn trước.

Lần này, lão ma không phiêu thân né tránh mà dựng song chưởng tung ra. Chưởng kinh tạo thành một trận cuồng phong cuốn mấy chiếc lá đi mất. Chẳng một chiếc lá nào có thể đụng được đến chéo áo lão.

Giang Hoài Ngọc lại rung tay. Năm, bảy, rồi chín chiếc lá bắn ra, trông như một đàn bướm bay tới chỗ Âm Sơn lão tổ. Lão ma cũng vung chưởng tạo thành một màn lưới che chắn phía trước, đánh bật đi tất cả.

Những chiếc lá từ nơi tay Giang Hoài Ngọc cứ liên tục bắn ra không ngớt. Âm Sơn lão tổ cũng cứ liên tục phóng chưởng ngăn đỡ. Tuy cách chống trả này có hao tổn khá nhiều nội lực, nhưng lão ma tự tin mình có thể cầm cự được hơn một khắc, và sẽ đương nhiên thắng cuộc.

Song phương cầm cự như thế một lúc.

Thời gian chậm chạp trôi qua. Âm Sơn lão tổ đã mừng thầm trong dạ.

Đột nhiên, một trong những chiếc lá từ tay Giang Hoài Ngọc bắn ra lại không hướng vào lão ma mà lại chệch sang mé tả một chút, bắn thẳng ra phía sau. Phía sau lão ma lại là đám đồ từ đồ tôn của lão. Bọn họ thấy ám khí bắn tới với tốc độ kinh hồn, kinh hãi thét lên, tới tấp nhảy tránh.

Nhưng không, chiếc lá đang bay được nửa chừng bỗng nhiên quay ngoắt lại, nhằm lưng lão ma bắn tới.

Lão ma nghe tiếng thét của đám môn hạ, không hiểu là chuyện gì, nhưng trước số ám khí đang bắn đến trước mặt, lão không dám phân tâm, tiếp tục cử chưởng ngăn đỡ. Và vì mãi lo ngăn đỡ phía trước, đương nhiên lão ma không kịp nhận ra tình hình phía sau, và chiếc lá kia đã cắt phăng một mảnh vải trên tay áo lão.

Giang Hoài Ngọc đình thủ.

Thời gian chưa đến nửa khắc. Chàng đã thắng.

Lão ma thất sắc, đứng bần thần ngơ ngẩn. Lão không ngờ mình lại thua nhanh đến như vậy. Thủ pháp dùng lá cây làm ám khí đã khó, nhưng vẫn còn có người có thể làm được. Nhưng còn cách thức phóng ám khí ra phía sau, rồi điều khiển cho bắn ngược lại như vừa rồi thì lão ma chưa từng nghe ai nói tới.

Không riêng gì Âm Sơn lão tổ, ngay cả Lạc Phách Ma Quân cũng nghĩ vậy nên sắc diện lão ma cũng ra chiều kinh hãi.

Giang Hoài Ngọc cũng không nói gì. Chàng nhìn Âm Sơn lão tổ, khe khẽ mỉm cười hiền hòa.

Toàn trường im phăng phắc, chỉ nghe thấy tiếng lá reo vi vu.

Hồi lâu sau, Âm Sơn lão tổ định thần lại, khẽ thở ra một tiếng, nhìn Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Lão phu đã thua rồi. Công tử muốn lão phu phải làm gì.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Cô gia chỉ muốn khanh thuận theo phò tá cô gia mà thôi. Cửu Trùng Giáo, Thiên Âm Giáo, Thiên Tinh Bang, ... đều đã quy thuận. Nếu khanh chấp nhận thì Âm Sơn phái sẽ được xếp ngang hàng với bọn họ.

Âm Sơn phái tuy cũng là một môn phái lớn, có chút uy thế trong võ lâm, nhưng so với thực lực hùng hậu của Cửu Trùng Giáo thì vẫn chưa đáng vào đâu. Trước, Âm Sơn lão tổ còn sợ Giang Hoài Ngọc sẽ ra điều kiện khó khăn gì đó, nhưng nghe chàng nói vậy, lão thấy mình cũng chẳng thua thiệt gì nên rất bằng lòng. Tuy vậy, ngoài mặt lão vẫn làm ra vẻ đại phượng, nói :

- Lão phu đã thua cuộc nên đành phải tuân lời công tử thôi.

Đoạn lão cúi mình nói :

- Lão phu xin bái kiến chúa công.

Lão cũng theo Quan lão mà gọi chàng là chúa công. Chàng khẽ gật đầu, nói :

- Khanh hãy bình thân.

Đoạn chàng lại quay sang nhìn Lạc Phách Ma Quân. Sau khi tận mắt chứng kiến thần công tuyệt thế của chàng, Ma Quân không còn dám tự tin vào trận pháp trấn môn của mình nữa, liền hỏi :

- Giả như lão phu thua cuộc thì cũng phải theo phò tá công tử phải không.

Giang Hoài Ngọc gật đầu, nói :

- Túc hạ thấy sao.

Lạc Phách Ma Quân ngần ngừ hỏi :

- Thế còn lão phu thắng thì sao.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Nếu như cô gia không phá trận được thì tức là sẽ bị hãm trong trận. Khi đó túc hạ muốn sao mà chẳng được.

Lạc Phách Ma Quân nói :

- Vậy lão phu xin mời công tử phá trận.

Vừa nói, lão ma vừa bấm khẩu quyết, miệng lầm nhảm như đang đọc thần chú. Ánh mắt sắc lạnh của lão lại càng thêm giá lạnh như băng. Trong ánh mắt lấp lánh những tia nhìn kỳ dị.

Giang Hoài Ngọc chậm rãi tiến ra giữa cục trường. Chàng đứng yên, lặng lẽ nhìn lão ma đọc thần chú.

Bỗng nhiên lão ma chột vung tay. Bốn lá cờ xanh, đỏ, trắng đen thoát tóe chiếm ngự bốn hướng đông, tây, nam, bắc vây quanh Giang Hoài Ngọc. Bốn đồ đệ của lão, mỗi người nắm chắc một lá cờ trong tay. Hai bên người bảo thủ pháp kỳ còn có hai người cầm đao kiếm hộ vệ. Tổng cộng trận pháp này có mười hai người thủ trận, mỗi hướng ba người đều vận y phục đồng màu với lá cờ ở hướng đó.

Thấy bốn lá pháp kỳ án ngữ đứng bốn hướng, Giang Hoài Ngọc hơi có nét khản trương. Nhưng chàng không có hành động gì, bảo nguyên thủ nhất, trấn định thần trí, đứng yên bất động, lặng lẽ chờ trận thế phát động.

Lạc Phách Ma Quân hét lớn một tiếng. Trận thế lập tức phát động, gia tăng áp lực vào trung tâm trận, nơi Giang Hoài Ngọc đang đứng. Một trận cuồng phong xuất hiện, cuốn từ ngọn pháp kỳ này sang ngọn pháp kỳ khác. Trong đạo cuồng phong thình thoảng lại xuất hiện những tia sét ngoằn ngoèo.

Khi trận cuồng phong cuốn được mười vòng, áp lực đã gia tăng lên gấp đôi. Giữa trận cuồng phong, chỉ thấy những bóng ma xanh, đỏ, trắng, đen pháp phối bay qua lượn lại, cùng với tiếng rú lạnh người.

Tiếng ma kêu quỷ rú không hề làm Giang Hoài Ngọc kinh sợ. Nhưng chàng có cảm giác như đang lọt vào trung tâm của một cơn lốc dữ, xoáy tròn quanh thân chàng, mà nhân quang chẳng còn định được phương hướng lẫn cảnh vật. Nếu là người định lực kém chắc đã phải tiêu hồn lạc phách.

Trận pháp này quả đúng với tên gọi : Lạc Hồn Trận.

Đề đối phó với những âm thanh rất buốt liên tục dội đập vào thính nhĩ, cùng với những trận lốc xoáy hùng hậu như muốn cuốn phăng chàng đi, chàng vẫn bảo thủ nguyên khí, đôi mắt nhắm hờ, vận phép Thiên Cân Trụ giữ thân hình đứng yên một chỗ, mặc kệ cuồng phong bão táp.

Song phương cứ thế cầm cự với nhau.

Trận pháp chuyển động được hồi lâu thì áp lực có vẻ yếu dần đi. Có lẽ sau một lúc luân chuyển, chân lực của bọn người thủ trận đã dần dần suy kiệt khiến cho uy lực của trận pháp suy giảm.

Ở bên ngoài, thấy chàng vẫn chẳng hề hấn gì, Lạc Phách Ma Quân liên tục gào thét lên những âm thanh quái lạ, đích thân lão giữ một phương vị, gia tăng áp lực vào trung tâm trận. Ngoài ra, bọn đồ đệ cầm đao kiếm cũng được lệnh vùng khí giới tấn công. Trận pháp lúc này không thể gọi là Lạc Hồn Trận nữa mà phải gọi là Đoạt Hồn Trận. Bọn Quan lão thâm lo lắng.

Nhưng thật bất ngờ ...

Đang đứng yên tại giữa trận, nhưng khi bọn kia vừa vùng đao múa kiếm tấn công, thân hình Giang Hoài Ngọc bỗng luân chuyển. Thân người chàng xoay tít tại chỗ, ngón tay liên tục điểm tới vị trí những ngọn pháp kỳ. Sau đó, thân người chàng bay bổng lên không, lướt nhanh ra ngoài trận.

Cùng lúc đó, trận thế cũng đã tan rã.

Nguyên Lạc Hồn Trận thật sự chỉ có bốn người thủ trận là bốn người giữ các ngọn pháp kỳ. Tám người còn lại có nhiệm vụ bảo vệ cho bốn người thủ

trận khỏi sự tấn công của đối phương.

Nhưng khi Lạc Phách Ma Quân thấy trận pháp không làm gì được Giang Hoài Ngọc, liền ra lệnh cho tám người hộ vệ vùng vũ khí tấn công, thì chàng đã nhân cơ hội những người thủ trận không được bảo vệ, lập tức dùng cách không chỉ pháp điểm huyết bọn họ, sau đó thoát ra ngoài. Trong bốn người thủ trận, chỉ duy có Lạc Phách Ma Quân là vẫn còn đứng vững. Nhưng như thế cũng đã đủ khiến cho trận pháp tan vỡ, và chàng thoát ra ngoài một cách rất dễ dàng.

Lạc Phách Ma Quân sau giây phút ngẩn ngơ, biết mình đã thất bại, nhưng cũng rất tâm phục khẩu phục thần công của Giang Hoài Ngọc, liền đến trước chàng, cúi người hành lễ, nói :

- Lão phu xin bái kiến chúa công.

Giang Hoài Ngọc gật đầu :

- Khanh hãy bình thân.

Đoạn chàng vùng tay cách không điểm mấy cái, ba tên đệ tử của lão ma liền được giải huyết, ngơ ngác ngồi dậy. Lão ma thấy bọn đệ tử không bị gì, có vẻ yên tâm, liền quay sang Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Chúa công có gì cần dặn bọn lão phu hay không.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Không có gì. Mọi việc các khanh cứ tùy nghi hành sự, khi nào cần cô gia sẽ truyền dụ xuống.

Lạc Phách Ma Quân vâng dạ, nói :

- Nếu không có việc gì nữa, xin chúa công cho phép bọn lão phu cáo lui.

Chàng gật đầu và lão ma kéo đệ tử đi ngay. Và Âm Sơn lão tổ cũng cùng đám môn hạ cáo lui.

Giang Hoài Ngọc trầm ngâm giây lát, sau đó cùng bọn Quan lão và đám thị vệ trở về nơi đóng trại. Nghỉ ngơi đến khi trời vẫn nắng thì tiếp tục lên đường.

Dòng Trường Giang hùng vĩ đang cuộn cuộn chảy ...

Bên kia sông chính là thành Kim Lăng, hiện đang là đế đô của Minh triều.

Đến bờ Trường Giang, Giang Hoài Ngọc truyền cho dừng lại nghỉ ngơi. Các đội thị vệ lo tìm nơi dựng doanh lập trại. Đồng thời Quan lão phái một đội thị vệ đi lấy thuyền, chính là đội thuyền ngự chín chiếc mà Giang Hoài Ngọc đã dùng lúc trước ở thành Kim Lăng, hiện giờ vẫn đang neo đậu ở gần đây.

Trong khi chờ đợi, Giang Hoài Ngọc thơ thẩn đi dạo dọc bờ sông. Chàng muốn được yên tĩnh để suy nghĩ về những chuyện đã qua nên không cho mọi người đi theo, chỉ đi dạo một mình. Tuy nhiên, vì có trách nhiệm phải bảo vệ chàng nên các đội thị vệ vẫn ngấm ngấm bố trí xung quanh, phòng ngừa những bất trắc có thể xảy đến. Tóm lại, chàng vẫn được bảo vệ rất cẩn mật.

Dòng Trường Giang muôn đời vẫn tuôn tràn sóng nước.

Giang Hoài Ngọc đứng lặng người trước dòng Trường Giang hùng vĩ. Những chuyện ngày trước cứ liên tục tái hiện trong tâm trí chàng. Chỉ mới hơn một năm thôi mà tưởng như bằng cả một đời người.

Trong một năm qua, đã có biết bao nhiêu việc xảy đến với chàng. Những mối nguy hiểm, những sự đau thương, những chuyện trọng đại, những việc lớn lao tưởng chừng như vượt quá sức chịu đựng của một thiếu niên mới mười sáu tuổi. “Ôi. Lòng người sao mà ...”. Chàng khẽ thở dài. Những sự việc đau thương bất hạnh cứ liên tục xảy đến trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đã khiến chàng như biến thành một con người khác. Và thật sự giờ đây chàng đã là một con người khác.

Ngày xưa, chàng luôn tươi vui, yêu thiên nhiên, yêu sự sống. Cuộc sống thanh thản trôi qua, chàng không phải bận tâm lo nghĩ điều gì.

Còn giờ đây ...

Giờ đây thì trên khuôn mặt thanh tú của Giang Hoài Ngọc lúc nào cũng ẩn hiện một nét trầm buồn. Hơn một năm nay, kể từ ngày ấy, chàng rất ít khi vui cười, dù chỉ là trong thoáng chốc.

Lúc này, trời mới rạng ánh bình minh.

Gió vẫn thổi. Mây vẫn bay. Lá rụng hoa trôi. Dòng nước Trường Giang vẫn cuộn cuộn chảy, tung bọt trắng xóa.

Giang Hoài Ngọc đứng một mình lặng lẽ bên bờ sông vắng. Chàng chợt cảm thấy cô độc. Ánh mắt xuất thần, chàng dõi mắt nhìn về một cõi xa xăm nào đó. Bỗng đâu, bên tai chàng nghe văng vẳng đâu đây tiếng ai hát ngân nga, thanh âm trong trẻo dặt dìu theo con gió sớm.

Tiếng hát lúc đầu nhỏ nhẹ, như có như không, dù chú tâm lắng nghe cũng chỉ có thể phân biệt được làn điệu chứ không nghe được lời ca.

Nhưng rồi thanh âm càng lúc càng đến gần, và chàng đã có thể nghe được giọng ca trong trẻo của một thiếu nữ, giọng ca êm ái dịu dàng, đậm đà tình tứ, ngân nga trong sương sớm :

“... Lênh đênh trên mặt sông hồ,

Từ bè sương sớm, lưng bầu rượu hoa.

Bút nghiên để sẵn bao giờ,

Đề câu tuyệt diệu còn chờ danh gia.

Hãy xem :

Thanh phong minh nguyệt,

Cảnh giang hồ bao xiết vẻ phong quang.

Mặc ai kia lợi tẩu danh trường

Kìa vân cầu muôn đời còn mãi đó.

Trăng chênh chếch đầu non vừa mới ló,

Gió hiu hiu mặt nước lặng như tờ.

Một chiếc thuyền với một túi thơ,

Ung dung lướt giữa làn bạch vụ.

Lấy sơn thủy hữu tình làm kẻ hữu,

Buông chèo hoa vui thú chốn sơn cư.

Hát rằng :

Quê trạo hề lan tương,

Kích không minh hề tổ lưu quang.

Điều điều hề dư hoài,

Vọng quân hề thiên nhất phương.

Người ý a rẻo rất cung thương,

Tiếng tiêu lẫn tiếng ca vang mặt nước.

Chợt nhớ kẻ tri âm thuở trước,

Nghĩ sự đòi thêm cảm nỗi phù du.

Viết rằng :

Thi thành nhất bức thiên sơn địch,

Cô hạc hoành giang lược tiểu chu.

Khi bình thơ, đề tự đôi câu,

Khi đối tửu, cận kẻ thực nữ.

Người quân tử há lụy phiền thế sự,

Chuyện lợi danh xem nhẹ tựa gió mây.

Cảnh thần tiên chẳng phải chốn này.”

Giang Hoài Ngọc ngẩn người lắng nghe tiếng hát. Không bao lâu sau, phía xa xa, từ trong làn sương mù trắng bồng bồng hiện ra một chiếc thuyền con đang chèo thẳng tới nơi chàng đang đứng. Chiếc thuyền nhỏ này chèo rất nhanh, chỉ trong chốc lát là đã đến gần sát bên.

Trên thuyền có ba Hoàng y thiếu nữ đều rất xinh đẹp. Hai nàng lo việc chèo thuyền. Còn nàng thiếu nữ đứng phía đầu thuyền chính là người vừa cất lên giọng hát trong trẻo kia. Nàng rất mực xinh đẹp, phong lưu mỹ mạo, diễm lệ xinh tươi, trên tay nàng đang cầm một giỏ hoa, miệng điểm một nụ cười quyến rũ.

Thuyền đến sát bờ, thiếu nữ đứng nơi đầu thuyền hướng về Giang Hoài Ngọc, hỏi bằng giọng oanh thánh thót :

- Thiếu quân phải chăng là Giang gia nhị công tử.

Giang Hoài Ngọc gật đầu đáp :

- Vâng. Tiểu sinh chính là Giang Hoài Ngọc. Chẳng hay cô nương đây là ...

Thiếu nữ cười tươi như hoa, đáp :

- Tiểu nữ là Hoa nhi, một trong Tứ đại thị nữ phụng hầu bên điện hạ.

Giang Hoài Ngọc giật mình, vội chấp tay thi lễ, nói :

- Thì ra là Hoa cô nương. Tiểu sinh thất kính mất rồi. Chẳng hay cô nương đến đây có việc chi thế.

Hoa nhi nói :

- Tiểu nữ phụng thánh ý đến đón thiếu quân.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Điện hạ triệu kiến tiểu sinh chăng.

Hoa nhi tươi cười nói :

- Vâng. Xin thiếu quân đi cùng tiểu nữ, đừng để điện hạ phải chờ lâu.

Giang Hoài Ngọc vội vàng nhảy ngay xuống thuyền. Đôi chèo khua nước, thuyền tách bến, rẽ sóng, lướt thẳng vào giữa làn sương trắng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Nơi Lâu Thuyền Kiến Giá Gia Phong Giang Thiếu Quân Lên Ngôi Tinh Chủ

Dòng Trường Giang ...

Một dòng sông hùng vĩ nhưng êm đềm, bao đời chở nặng phù sa bồi đắp cho vùng Giang Nam trù phú, vừa lúa của cả Trung Nguyên. So với Hoàng Hà ở phía bắc, dòng Trường Giang có vẻ hiền hòa hơn nhiều, rất ít khi gây ra cảnh lũ lụt. Nhưng khi dòng sông giận dữ thì thảm cảnh thật kinh hoàng.

Lúc này, cũng như mọi ngày, dòng sông vẫn êm đềm chảy mãi về đông, để xuôi về biển lớn.

Trên mặt nước Trường Giang, một chiếc thuyền con đang rẽ sóng lướt đi nhanh như tên bắn. Trên thuyền có bốn người, gồm hai thiếu nữ chèo thuyền và một đôi thiếu niên nam nữ trông xinh như ngọc.

Thiếu nữ vận hoàng y cung trang, nhan sắc diễm lệ, mỹ mạo xinh tươi. Thiếu niên vận bộ y phục toàn trắng tinh khôi, mi thanh mắt sáng, dung mạo thanh tú tuấn mỹ, phong thái nho nhã dễ mến. Chàng là Giang Hoài Ngọc, đang theo Hoa nhi đến Vạn Tú Lâu Thuyền kiến giá.

Gió lặng. Sóng yên.

Mặt nước phẳng lì như gương. Tứ bề không một gợn sóng. Một màu xanh biếc trải rộng bao la.

Ánh ban mai chiếu xuống mặt nước lung linh huyền ảo. Sương mù tuy vẫn còn phủ kín mặt sông, nhưng không còn dày đặc như lúc trước. Ánh dương quang phản chiếu từ mặt nước soi lên màn sương tỏa ánh hồng lấp lánh. Thuyền con bồng bềnh trên sóng nước như đang trôi trên một biển mây.

Thấy Giang Hoài Ngọc cứ ngồi yên lặng, không nói gì, và cũng không nhìn ngắm cảnh vật xung quanh. Hoa nhi liền gọi chuyện :

- Thiếu quân. Trông sắc diện thiếu quân phủ đầy vẻ u sầu. Thiếu quân vừa gặp phải chuyện buồn phải không.

Giang Hoài Ngọc khẽ lắc đầu :

- Không đâu.

Hoa nhi lại nói :

- Nghe nói thiếu quân vừa thảo phạt Bạch Cốt Hung Thần trở về. Chẳng lẽ trong chuyến đi ấy có điều chi không như ý.

Giang Hoài Ngọc lại lắc đầu :

- Không đâu. Mọi sự đều đúng theo kế hoạch đã định.

Hoàng y nữ lang gắng hỏi :

- Vậy chứ chuyện chi đã khiến cho thiếu quân không vui. Có thể nói cho tiểu nữ nghe được chăng.

Giang Hoài Ngọc khẽ thở dài :

- Khi tiểu sinh rời đi, Tổng đàn Cửu Trùng Giáo chỉ còn lại một cảnh hoang tàn đổ nát. Nếu như tiểu sinh không hiện diện tại trường thì chẳng biết khi đó sẽ có bao nhiêu nhân mạng bị tổn thương nữa. Ôi ...

Hoa nhi an ủi :

- Thiếu quân. Có cuộc chiến nào mà không có tổn thương chứ. Thiếu quân không nên vì chuyện đó mà cảm thấy không vui.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Nhưng tiểu sinh không muốn thấy cảnh hy sinh chết chóc. Chuyện tranh quyền đoạt lợi chỉ gây nên cảnh lầm than. Phải chi ... phải chi con người đừng vì quyền lợi mà mưu hại nhau thì thế giới này sẽ tốt biết bao.

Hoa nhi mỉm cười nói :

- Thiếu quân nhân hậu quá đó.

Giang Hoài Ngọc khẽ thở dài. Chàng đưa mắt nhìn về phía trước mà không nói gì nữa. Trên sông, trước mắt chàng hiện ra một chiếc lầu thuyền to lớn sang trọng, trang hoàng lộng lẫy xa hoa, chạm trổ tinh vi, rèm châu trướng ngọc lấp lánh chiếu ngời. Lầu thuyền đậu giữa sông, trông cứ như một tòa lầu đài nổi trên mặt nước. Chiếc lầu thuyền của Giang Hoài Ngọc tuy cũng rất hoa lệ, nhưng nếu đem so sánh với chiếc lầu thuyền kia thì quả thật là kém sút thật xa.

Thuyền áp mạn.

Hoa nhi tươi cười nắm tay Giang Hoài Ngọc, nhẹ nhàng đỡ chàng lên thuyền. Thấy chàng có vẻ ngượng ngùng, nàng khẽ cười nói :

- Thiếu quân có chi phải ngại. Lễ tục của thế nhân, thiếu quân đừng nên quá câu nệ. Chỉ cần trong lòng không thấy thẹn là được rồi.

Đoạn nàng kéo chàng đi. Đứng đón nơi đầu thuyền là một thiếu nữ xinh đẹp chẳng kém Hoa nhi, vận cung trang màu hồng phấn, lưng đeo trường kiếm có tua bằng lụa hồng. Đứng phía sau nàng còn có bốn cung trang thiếu nữ nữa. Hồng y thiếu nữ đưa mắt ngắm nhìn Giang Hoài Ngọc, tươi cười nói :

- Tiểu nữ đã nghe nhiều người ngợi khen thiếu quân, trong lòng vô cùng hâm mộ. Nhưng mãi đến hôm nay mới được diện kiến.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Tiểu sinh tư chất kém cỏi, dung mạo tầm thường, đã làm cho cô nương thấy thất vọng rồi phải không.

Thiếu nữ bật cười khúc khích, nói :

- Không phải đâu. Chỉ có thiếu quân là tự đánh giá thấp mình mà thôi. Quả thật phong tư thiếu quân hơn hẳn lời đồn.

Giang Hoài Ngọc chấp tay nói :

- Không dám. Cô nương vì quá yêu mến tiểu sinh nên mới nói vậy thôi. Tiểu sinh tự nhận thấy mình rất tầm thường.

Hoa nhi đang đứng bên cạnh chàng, khẽ cười, nói xen vào :

- Thiếu quân có tầm thường hay không, đề đến khi vào triều kiến điện hạ thì sẽ biết ngay thôi mà.

Đoạn nàng quay sang Hồng y thiếu nữ :

- Kiểm muội. Chúng ta hãy mau đưa thiếu quân vào kiến giá.

Thiếu nữ được Hoa nhi gọi là Kiểm muội, Giang Hoài Ngọc hiểu ngay nàng chính là Kiểm nhi, một trong Tứ đại thị nữ phụng hầu điện hạ. Nàng nghe Hoa nhi nói thế liền gật đầu nói :

- Phải đấy. Đừng để điện hạ phải chờ lâu.

Nàng liền quay người đi trước dẫn đường, Hoa nhi và Giang Hoài Ngọc thông thả cất bước theo sau. Hoa nhi vẫn còn nắm tay Giang Hoài Ngọc. Tất cả đi vào trong khoang thuyền, rồi theo thang gác lên lầu thượng.

Khi lên đến nơi, Giang Hoài Ngọc chợt nhìn thấy một chàng công tử tuổi cũng trạc bằng tuổi chàng, mi thanh mục tú, mặt trắng môi hồng, vận bạch y, ngoài khoác bạch bào kết trân châu, thắt đai ngọc, tóc cột lụa trắng tơ vàng đỉnh minh châu, chân mang giày trắng, trông thật phong lưu anh tuấn, nghi biểu đường bệ, khí độ phi phàm, khiến chàng ngẩn người nhìn không chớp mắt.

Trang phục của chàng công tử giống hệt trang phục của Tứ Hải Quân chủ, và do đó cũng giống hệt trang phục của Giang Hoài Ngọc, chỉ khác ở chỗ có thêm sợi dây vàng đính trên mảnh lụa buộc tóc.

Chàng công tử đang ngồi bên án thư đọc sách. Trên án thư có đặt một cây cỏ cầm đèn bóng. Đỉnh trầm tỏa khói, thoang thoang một mùi hương thanh khiết. Sau lưng chàng có hai cung trang thiếu nữ dung nhan diễm lệ đứng hầu. Một nàng vận áo màu tím, một nàng vận áo màu lục, đều rất xinh đẹp. Hai nàng cùng với Hoa nhi, Kiểm nhi mỗi người mỗi vẻ, nhưng đều mui phần linh tú, khí độ cao khiết, hoa diện như ngọc, mỹ mạo tuyệt luân, là những trang giai nhân tuyệt sắc.

Hoa, Kiểm hai nàng đồng tiến đến trước chàng công tử đang ngồi bên án thư hành lễ, cung kính nói :

- Khải tấu điện hạ. Thiếu quân đã đến.

Đã hiểu chàng công tử kia là ai, Giang Hoài Ngọc vội tiến đến phục lạy :

- Thần, Giang Hoài Ngọc, xin tham kiến điện hạ.

Đức điện hạ, tức chàng bạch y công tử, là đáng chí tôn tối thượng thống lĩnh cả tam thiên cửu giới, là một đấng thiêng liêng của truyền thuyết, được tôn xưng là Ngọc đế. Ngài quyết định thiên mệnh, định đoạt mọi sự nơi nhân gian. Những vì vương đế vạn phương đều phải tuân phục.

Nhìn Giang Hoài Ngọc, Ngài mỉm cười hiền từ :

- Ngọc nhi. Con hãy mau bình thân.

Giang Hoài Ngọc tạ ân đứng dậy. Điện hạ lại mỉm cười nói :

- Con hãy đến ngồi bên cạnh quả nhân, rồi chúng ta sẽ nói chuyện.

Giang Hoài Ngọc giặt nãy mình, vội sụp lạy :

- Thần ... thần không dám.

Điện hạ cười nói :

- Không sao. Lễ tiết tuy không thể bỏ, nhưng cũng không cần phải quá câu nệ. Con hãy cứ đến ngồi bên cạnh quả nhân.

Đoạn Ngài quay sang Hoa nhi, Kiểm nhi, nói :

- Hãy mau đỡ Ngọc nhi dậy.

Hai nàng lập tức vâng dạ, đỡ Giang Hoài Ngọc đứng dậy và đưa chàng đến ngồi trên chiếc đôn đặt bên cạnh điện hạ. Giang Hoài Ngọc hơi có vẻ sợ hãi, khép nép ngồi yên, mặt cúi xuống.

Điện hạ khẽ mỉm cười, choàng tay qua vai Giang Hoài Ngọc, nhẹ nhàng ôm chàng vào lòng. Chàng cảm nhận thấy hơi ấm từ người điện hạ truyền sang thân thể chàng. Và chàng cảm nhận được một tình cảm thân thương nồng ấm, như tình thương của một người cha đối với đứa con thơ lưu lạc.

Chàng cảm động đến ứa lệ.

Điện hạ nhẹ xoa đầu chàng, khẽ thở dài nói :

- Tiếc là con ra đời quá muộn. Đã hai mươi năm qua quả nhân không hỏi gì đến những việc trong thiên hạ nữa rồi. Mọi sự đều giao phó cho Tuấn nhi và Tam Thiên Thánh để giải quyết. Phải chi con ra đời sớm hơn hai mươi năm thì quả nhân sẽ thu nhận con vào hàng môn hạ.

Giang Hoài Ngọc kính cẩn nói :

- Điện hạ đã có chúa thượng kế thừa văn đạo của Người rồi mà.

Điện hạ khẽ thở dài :

- Tiếc là con không có được phúc phận như Tuấn nhi.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Dạ. Thần được mọi người yêu mến, như thế đã là hạnh phúc lắm rồi ạ. Thần không dám mong muốn điều gì hơn nữa.

Điện hạ nói :

- Con thật là nhân hậu, hiền đức.

Giang Hoài Ngọc cúi mặt :

- Thần ...

Điện hạ ôm chàng chặt hơn, dịu dàng nói :

- Con có là tính cách của một bậc nhân quân, rất hợp ý quả nhân. Con đừng xưng thần nữa. Cứ xưng là hài nhi được rồi. Thế nào. Con muốn làm đế hay vương. Quả nhân sẽ gia phong cho.

Giang Hoài Ngọc cúi mặt đáp ứng :

- Thần ... ơ ... hài nhi ... hài nhi ...

Điện hạ khẽ cười :

- Thế nào.

Giang Hoài Ngọc khẽ nói :

- Hài nhi ... Điện hạ ưu ái, nhưng ... Hài nhi không dám nhận đâu ạ. Nhiều người nói hài nhi quá hiền lành nhân hậu, không có tính tàn nhẫn quyết đoán nên không thích hợp để mưu việc lớn.

Điện hạ cười hỏi :

- Thế con tự nhận xét bản thân thế nào.

Giang Hoài Ngọc đáp :

- Hài nhi cũng nhận thấy mình quá nhu nhược, yếu đuối. Chứ không phải mọi người nói oan cho hài nhi đâu ạ.

Điện hạ khẽ mỉm cười :

- Không đâu. Con nghĩ thế là sai rồi. Đó chỉ là luận điệu của một số người chủ trương dùng bá đạo để mưu việc lớn. Tuy có thể dễ dàng thành sự, nhưng lại cũng rất dễ đi vào tà đạo, chẳng những cơ nghiệp khó vững bền mà còn di hại đến con cháu. Con thấy có triều đại nào sau này có thể kéo dài được như các triều Thương Chu hay không. Chẳng qua là vì kém đức cả thôi.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu ngẫm nghĩ những lời điện hạ vừa nói. Điện hạ nhẹ xoa má chàng, khẽ cười nói tiếp :

- Và chẳng, tính cách của con là văn nhược chứ không nhu nhược, nhân hậu chứ không yếu đuối. Bậc nhân quân chỉ cần thi hành đức chính để vỗ yên thiên hạ. Còn việc hành sự đã có các thần tử lo liệu rồi. Thế nào. Con muốn quả nhân gia phong cho tước vị nào đây.

Giang Hoài Ngọc lắc đầu nói :

- Không. Hài nhi không dám với cao. Được phong hầu đối với hài nhi như thế đã là quá phận rồi.

Điện hạ khẽ cười nói :

- Con tự đánh giá thấp mình mà thôi.

Trầm ngâm giây lát, Ngài lại nói tiếp :

- Tuấn nhi có xin với quả nhân phong vương cho con. Và quả nhân cũng nhận thấy như thế chẳng có gì gọi là quá phận cả. Nếu như con muốn, quả nhân cũng sẽ gia phong cho con làm nhất phương đại đế.

Giang Hoài Ngọc vẫn lắc đầu :

- Không. Không. Hải nhi quả thật không muốn.

Chàng cúi mặt nhìn xuống, sắc diện hiện vẻ buồn rầu, trông thật tội nghiệp. Điện hạ khẽ thờ dài :

- Quả nhân hiểu tâm trạng hiện giờ của con. Đối với độ tuổi của con, phải chịu bấy nhiêu bất hạnh quả là quá sức.

Giang Hoài Ngọc gục đầu vào người điện hạ, đôi mắt long lanh ngấn lệ. Chàng chợt nghĩ đến số phận thương tâm của mình. Chàng đã bị những người thân thiết nhất mưu hại, có nhà mà không về được, đành phải cô thân một mình lưu lạc khắp nơi, long đong tứ hải. Và ... chàng đã khóc.

Vâng. Một đấng nam nhi đã để cho dòng lệ tuôn tràn ...

Nước mắt chàng ứa ra, làm ướt cả y phục của điện hạ.

Điện hạ vẫn để yên cho chàng khóc hồi lâu, rồi đợi đến khi chàng đã nguôi ngoai, bình tâm trở lại, mới hỏi :

- Con vẫn còn nặng ân tình với Bách Hợp Cung phải không. Nếu như con muốn trở về nơi đó thì quả nhân sẽ lo liệu an bài cho con được như nguyện.

Giang Hoài Ngọc đưa tay lau đôi dòng lệ, tâm trạng bồi hồi, ngẩng đầu lên nhìn điện hạ, khẽ nói :

- Vâng ... Hải nhi ... hải nhi cảm tạ điện hạ.

Nhưng rồi chàng chợt nhớ đến những lời nói của Tứ Hải Quân chủ khi trước ở Giang Nguyên, nên vội hỏi :

- Nhưng ... thế còn đối với ... với ... Lam thế tử.

Danh từ “Lam thế tử” chàng không quen gọi nên ngập ngừng giây lâu mới thốt ra được. Điện hạ nói :

- Lam Hận Minh từng trải qua cảnh gia biến, từng chịu nhiều đau thương thống khổ nên mọi chuyện đều nhìn vào mặt tiêu cực, tính cách không còn được thuần hậu, nghĩ cũng có phần đáng thương. Nhưng con lại quá hiền hậu. Hai người khó lòng sống hòa thuận bên nhau được.

Giang Hoài Ngọc sững người, vội nói :

- Vậy ... vậy hải nhi ... hải nhi không muốn về đó nữa.

Điện hạ khẽ gật đầu :

- Theo quả nhân, như thế lại tốt hơn.

Giang Hoài Ngọc khe khẽ buông nhẹ tiếng thờ dài. Chàng cúi mặt nhìn xuống, nói với giọng buồn buồn :

- Lẽ ra ... lẽ ra hải nhi không nên hiện diện trên đời này mới phải.

Điện hạ nhẹ xoa đầu chàng, an ủi :

- Con không nên nghĩ vậy. Cuộc đời mỗi người đều khó tránh khỏi những mối ân oán. Dù con có sống thuận thảo với mọi người, không hiềm khích với ai, nhưng rồi cũng sẽ gặp việc bộn bề tiểu nhân vì đồ kỵ mà sinh lòng ghen ghét.

Giang Hoài Ngọc khẽ hỏi :

- Vậy còn điện hạ. Điện hạ có bị ai ganh ghét hay không.

Điện hạ mỉm cười :

- Chuyện đó thì không. Quả nhân ít khi giao thiệp với thế nhân. Chỉ có những người thân cận mới biết diện mạo quả nhân. Đến những thần tử cấp thấp còn chưa biết, nói gì người thường. Và chẳng xưa nay có kẻ nào dám mang lòng ganh ghét Ngọc đế bao giờ, chẳng sợ bị đọa a tỳ sao.

Nhưng rồi Ngài lại thờ dài, nói thêm :

- Nói thế thôi chứ không hẳn là quả nhân chưa từng gặp chuyện. Nhớ năm xưa, có lần quả nhân một mình xuất cung tuần du, đã bị người ta bắt giữ, rồi lại còn bị khóa xích vào cổ, đem nhốt vào cũi sắt chung với lũ súc vật. Khi ấy, quả nhân thật đã phải chịu nhiều tủi cực.

Giang Hoài Ngọc giạt mình, vội hỏi :

- Vậy điện hạ đã ứng phó thế nào ạ.

Điện hạ nói :

- Lúc đó quả nhân cũng giống như con hiện giờ, không muốn sinh chuyện thị phi, sợ gây thù chuốc oán. Thế là quả nhân làm ra vẻ như một người không biết võ công, xuôi tay không kháng cự, tỏ ra ngoan ngoãn để bọn họ không chú ý đề phòng, rồi sau đó dần dần tìm cách hóa giải sự việc. Nhân vật đó hiện giờ đã là thần tử của quả nhân, chính là Tiên Thiên Thánh Đế Cửu U Diêm Quân ở Âm Giới đấy.

Nhân vật Cửu U Diêm Quân ở Âm Giới, đến giờ này, không chỉ riêng mình chàng mà cả thiên hạ đều đã biết. Năm rồi, Ngài ngự giá tuần sát nhân gian, đã khiến cho thiên hạ náo động không ít.

Ngẩn ngơ hồi lâu, Giang Hoài Ngọc nói :

- Để có được địa vị như hiện nay, chắc điện hạ đã phải trải qua không ít gian truân khổ nạn.

Nghe chàng hỏi, điện hạ bất giác ngẩn ngơ, như đang dõi mắt nhìn về một cõi xa xăm, khẽ nói :

- Quả nhân mồ côi từ nhỏ, nhờ phúc của Tiên vương mà được nối ngôi Trời quản trị thiên mệnh ...

Chợt điện hạ ngừng lời, như không muốn nhắc đến những chuyện ngày xưa. Ngài đưa mắt nhìn Giang Hoài Ngọc, nói :

- Con thường phải chịu nhiều gian truân vất vả chỉ vì con luôn lo nghĩ cho người khác chứ không chịu nghĩ đến bản thân mình. Nhưng đối với con, điều đó cũng là một ưu thế đáng kể đấy.

Giang Hoài Ngọc khẽ cúi đầu, ngẫm nghĩ về những điều điện hạ vừa nói. Chàng nhận thấy những lời của điện hạ rất đúng với tình cảnh của chàng. Điện hạ lại ôm chặt chàng trong lòng, an ủi :

- Con đừng buồn nữa. Sau này nếu có dịp, con hãy thử một mình qua lại giang hồ, tiếp cận với những người của Bách Hợp Cung thử xem lúc đó bọn họ sẽ đối xử với con thế nào. Mong rằng mọi sự sẽ biến chuyển theo chiều hướng tốt hơn.

Giang Hoài Ngọc khẽ nói :

- Dạ. Hải nhi cũng hy vọng sẽ được như thế ạ.

Điện hạ lại nói :

- Con đã không muốn nhận tước vị. Vậy quả nhân sẽ ban cho con một danh hiệu trong thế ngoại. Từ nay con sẽ là ... Ngọc Long Tinh Chủ.

Giang Hoài Ngọc giạt mình thất sắc, vội nói :

- Điện hạ ...

Nhưng điện hạ đã ngắt lời :

- Con không nên từ chối. Quả nhân chỉ muốn tốt cho con mà thôi.

Giang Hoài Ngọc khẽ cúi đầu. Điện hạ đã nói thế rồi, dù chàng có muốn từ chối cũng không dám nói ra. Chàng không hiểu mấy về thế ngoại, nhưng cũng hiểu những người thuộc thế ngoại có địa vị rất cao cả. Điện hạ rất ưu ái chàng mới cho chàng gia nhập vào thế ngoại. Chàng vô cùng cảm kích, khóe mắt lại rung rung.

Điện hạ lại nói tiếp :

- Đây là một danh hiệu trong thế ngoại, tức là quả nhân cho con được gia nhập vào thế ngoại. Và từ nay con sẽ được tự do tự tại, khỏi phải bị ràng buộc bởi vòng danh lợi. Điều này chắc hợp ý con.

Giang Hoài Ngọc đáp :

- Vâng. Hải nhi xin cảm tạ thánh ân.

Lúc này, chàng chỉ hiểu điện hạ đã hết mực ưu ái chàng nên mới gia phong cho chàng làm Ngọc Long Tinh Chủ, chứ chàng cũng chưa thật hiểu tước vị này cao đến mức nào. Mãi đến sau này, khi hiểu Ngọc Long Tinh Chủ là gì, chàng mới hiểu tấm lòng yêu thương của điện hạ dành cho chàng thật là tốt bậc.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Điện Hạ Thương Thân Truyền Tuyệt Học Tiểu Thiếu Quân Định Chuyện Xuất Hành

Lại nói, được điện hạ phong làm Ngọc Long Tinh chủ, Giang Hoài Ngọc rất cảm động, bất giác khóe mắt rung rung.

Hồi lâu, chợt nghĩ đến một chuyện, chàng liền hỏi :

- Điện hạ. Hải nhi chỉ là Ngọc hầu mà chúa thượng cho lập đến tám đội thị vệ, như thế có ...

Điện hạ mỉm cười nói :

- Như thế không có gì trái với điển lệ cả. Bởi vì Tuấn nhi đã lấy tám trong số mười hai đội thị vệ của mình mà ban cho con. Ngay cả chiếc lâu thuyền của con, trước kia cũng là của Tuấn nhi đấy.

Giang Hoài Ngọc ngần người :

- Vậy ... vậy ... các đội thị vệ của hải nhi vốn là của chúa thượng sao ạ. Chúa thượng đã cho hải nhi hết tám đội, không lẽ hiện giờ chúa thượng chỉ còn lại có bốn đội mà thôi. Như thế sao được. Hải nhi ... hải nhi ...

Điện hạ nói :

- Không sao. Con không cần phải áy náy. Tuấn nhi ở trong cung với quả nhân. Mà trong cung có đến bốn mươi đội thị vệ. Tuấn nhi sẽ dùng trong số đó.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu nói :

- Điện hạ và chúa thượng đều hết lòng yêu thương hải nhi. Hải nhi ... hải nhi cảm thấy mình thật không xứng đáng.

Điện hạ cười nói :

- Nếu con mà không xứng đáng thì sợ rằng trong khắp thiên hạ không còn có ai xứng đáng hơn nữa.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Nhưng ... nhưng ... Ít ra thì biểu ca cũng vẫn xứng đáng hơn hải nhi cơ.

Điện hạ lắc đầu :

- Không. Phong nhi tư chất còn kém con nhiều, chỉ có thể phát dương võ đạo, không thể kế thừa văn đạo của quả nhân được. Ngoài Tuấn nhi và con ra, quả nhân chưa thấy có người thứ ba.

Rồi điện hạ lại hỏi :

- Tuấn nhi đã truyền thụ cho con khá nhiều tuyệt kỹ rồi phải không.

Giang Hoài Ngọc đáp :

- Vâng ạ. Và các vị Giang Nguyên Bát Hữu cũng đã mang những tuyệt kỹ của họ truyền thụ cho hải nhi.

Điện hạ gật đầu nói :

- Bấy nhiêu đó cũng đủ cho con tung hoành giang hồ rồi. Nhưng các tuyệt kỹ đó đều là những công phu thuộc về bá đạo, khi đã thi triển thì đối thủ sẽ phải thọ thương, không ít thì nhiều.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Vậy ... vậy điện hạ có môn công phu nào hạ địch mà không đã thương người không ạ.

Điện hạ cười nói :

- Có chứ. Năm xưa quả nhân có sáng lập ra môn Vô Hình Độc chỉ, khi thi triển chỉ khiến đối phương trúng độc chứ không thọ thương. Và khi được giải độc thì nội thể sẽ trở lại bình thường như trước.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Như thế thì cũng giống như những cách dụng độc thông thường thôi. Có gì khác biệt đâu ạ.

Điện hạ khẽ mỉm cười :

- Không giống nhau đâu. Khi dụng độc thì phải dùng đến độc được hay độc vật. Nếu sử dụng không khéo, bị đối phương phát giác thì tất sẽ phải đánh nhau. Còn dụng Vô Hình Độc chỉ, dẫn độc vào người đối phương một cách vô hình, đến lúc phát hiện được thì đã trúng độc rồi.

Đoạn điện hạ lại giải thích thêm :

- Vô Hình Độc chỉ là một công phu võ học thuần túy, có nguồn gốc từ Vô Hình chỉ pháp. Vô Hình chỉ pháp là môn công phu sử dụng chân lực điểm vào huyết đạo của đối phương một cách vô hình, khiến cho đối phương thọ thương mà vẫn không hay biết. Còn Vô Hình Độc chỉ là sử dụng độc khí thay cho chân khí, theo yếu quyết của Vô Hình chỉ pháp mà đưa chất độc đi vào nội thể đối phương. Và khi muốn giải độc thì chỉ cần vận khí theo chiều ngược lại, hút độc chất ra là được. Vô cùng đơn giản.

Giang Hoài Ngọc nghe nói sử dụng môn này thì không cần phải đánh nhau thì thích lắm, nắm chặt tay điện hạ, khàn khàn nói :

- Điện hạ. Hãy truyền môn đó cho hài nhi đi.

Điện hạ gật đầu nói :

- Được rồi. Môn này do quả nhân sáng lập, trước nay chưa hề truyền cho ai. Giờ quả nhân sẽ truyền lại cho con.

Giang Hoài Ngọc nói khẽ :

- Điện hạ ... đối với hài nhi ... thật tốt.

Điện hạ mỉm cười :

- Với tính cách của con như hiện giờ, ai đối diện cũng đều có thiện cảm. Thiên tính của con người là vốn quý. Con phải cố gắng giữ gìn, đừng bao giờ để mất tính cách của mình. Hiểu không?

Giang Hoài Ngọc cúi mặt khẽ nói :

- Vâng ạ.

Điện hạ lại nói :

- Được rồi. Muốn sử dụng môn Vô Hình Độc chỉ thì trước hết phải thông thạo Vô Hình chỉ pháp. Để quả nhân truyền thụ cho con.

Đoạn điện hạ đọc khẩu quyết và hướng dẫn chàng phương pháp luyện tập. Chỗ nào chàng chưa thật hiểu thì Ngài lại giảng giải thật tỷ mỉ cho đến khi chàng thật hiểu rõ mới thôi. Chàng cố nhập tâm từng lời của điện hạ, chỗ nào chưa hiểu thì cũng cố ghi nhớ vào lòng. Môn này vừa khó vừa phức tạp, nhưng chàng vốn có căn cơ vững chắc, lại thông tuệ hơn người, và được thầy giỏi tận tâm chỉ dạy nên rồi cũng tạm vận dụng được, mặc dù chưa được thuần thục cho lắm.

Sau khi đã truyền thụ xong Vô Hình chỉ pháp, điện hạ không dạy ngay sang phép dụng độc chỉ mà lại mỉm cười nói :

- Tư chất của con tốt lắm. Để quả nhân tấu một khúc nhạc cho con phẩm bình nhé.

Giang Hoài Ngọc cúi mặt đáp :

- Phẩm bình thì hài nhi không dám. Nhưng hài nhi cũng xin được nghe.

Điện hạ khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng đặt những ngón tay thon dài, trắng trẻo như ngón tay mỹ nữ lên các dây đàn, dạo một khúc nhạc. Âm điệu cất lên nhu hòa, nghe như có làn gió mát nhẹ thổi giữa trời xuân. Giang Hoài Ngọc cảm nhận được có những làn gió mát dịu nhẹ nhàng mon man da thịt, khiến tâm hồn chàng thư thái lâng lâng. Âm thanh dịu dàng như lời ru tiếng hát, muốn dẫn dắt chàng vào giấc ngủ say sưa. Chàng cố trấn tĩnh để chống lại cơn buồn ngủ.

Nghe một lúc nữa, mi mắt chàng càng lúc càng thêm nặng trĩu. Nhưng chàng cố gắng cưỡng lại, không để cho mi mắt sụp xuống. Chàng tự nhủ thầm :

- Không thể ngủ được. Ta đang nghe điện hạ gảy đàn mà ngủ là vô lễ.

Tuy chàng cố giữ cho tinh thần tỉnh táo, mà vẫn không sao chống lại được cơn buồn ngủ. Lát sau, mắt chàng đã nhắm lại, không còn mở ra được nữa. Người chàng mềm nhũn, tựa vào lòng điện hạ mà ngủ một cách say sưa.

Giang Hoài Ngọc không hiểu rõ mình đã thiếp đi được bao lâu rồi. Nhưng khi tỉnh lại, vừa mở mắt ra, chàng đã nhận thấy mình đang nằm trong một gian phòng có cách bài trí rất trang nhã.

Giường bằng gỗ tử đàn, trải nệm rất dày, màn châu trưởng ngọc lấp lánh. Trước giường là một án thư sơn son thếp vàng, cùng một chiếc ghế tựa phủ nhung lót nệm. Bên trên án thư đặt một chiếc đỉnh ngọc, khói trầm tỏa bay thoang thoang. Cạnh bên là một chõng sách xếp đặt ngay ngắn.

Chàng đưa mắt nhìn quanh.

Trên bốn bức vách có treo một bộ tứ bình mai lan cúc trúc, và vài bức tranh sơn thủy. Góc vách phía tả treo một ngọn cung đăng, chụp đèn bằng lụa trắng. Ánh sáng trong phòng là do từ ngọn đèn này phát ra. Chàng đưa mắt nhìn kỹ ngọn đèn. Hóa ra ngọn đèn này không thấp nền mà được thay bằng một viên minh châu rất lớn, minh quang tỏa chiếu sáng ngời.

Cửa phòng chợt mở ra.

Rồi chàng thấy điện hạ từ ngoài bước vào. Ngài bước đến cạnh bên giường, nhìn chàng, mỉm cười nói :

- Con đã tỉnh lại rồi.

Giang Hoài Ngọc chợt đỏ bừng mặt, vội vàng ngồi ngay dậy, định bước xuống giường. Nhưng điện hạ đã đến ngồi lên giường, rồi nắm tay kéo chàng ngồi xuống bên cạnh. Chàng ngượng ngùng nói :

- Hải nhi ... hải nhi thật vô lễ quá. Không quan tâm nghe điện hạ tấu nhạc mà lại ngủ quên đi mất. Hải nhi ...

Điện hạ tươi cười nói :

- Không sao. Con không cần phải tự trách mình. Con chịu đựng được bấy lâu cho thấy định lực của con rất vững vàng. Quả nhân tấu khúc nhạc vừa rồi là để giúp con điều hòa chân khí trong nội thể. Con thử vận động nội tức xem sao.

Giang Hoài Ngọc khẽ vâng dạ, ngấm ngấm vận khí theo yếu quyết của Vô Hình chỉ pháp mà điện hạ vừa truyền dạy. Tức thì chàng nhận thấy từ đan điền tự nhiên xuất hiện một luồng chân khí nhu hòa, rồi từ từ chuyển vận sang cánh tay thành dòng liên tục không ngắt. Nhưng luồng chân khí kỳ lạ này chỉ truyền đến huyệt Dương Trì nơi cổ tay là đột ngột biến mất không rõ tung tích. Cứ như thế, luồng chân khí chuyển vận liên tục, vô cùng vô tận, dường như không bao giờ cạn kiệt.

Điện hạ ngắm nhìn khí sắc của chàng, khe khẽ mỉm cười với vẻ hài lòng. Thấy chàng có vẻ ngạc nhiên, điện hạ nói :

- Lúc con đang ngủ, quả nhân đã truyền loại Ngũ Linh Kỳ Độc vào huyệt Dương Trì của con. Đây là loại kỳ độc do Linh Xà Ma Quân chế luyện từ độc chất của năm loại độc vật lợi hại nhất và không có thuốc giải. Nhưng đối với con, nó chỉ tồn tại trong huyệt Dương Trì mà không làm hại gì đến cơ thể của con cả. Con cứ theo phép vận khí của Vô Hình chỉ pháp mà đẩy độc khí ra đầu ngón tay, rồi phóng ra ngoài, thì sẽ trở thành Vô Hình độc chi. Còn như muốn giải độc thì chỉ cần dùng ngón áp út và ngón cái tay phải kẹp vào huyệt Thương Dương nơi ngón tay trỏ của kẻ trúng độc, rồi dồn chân khí sang, cho lưu chuyển qua khắp các kinh mạch để lôi cuốn độc chất. Sau đó con hãy vận khí nghịch hành, hút chân lực trở về thì sẽ giải được độc.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Vậy là hải nhi đã có thể sử dụng Vô Hình độc chi được rồi à.

Điện hạ gật đầu :

- Phải đấy. Giờ con cứ xem như quả nhân là đối thủ, hãy thử sử dụng Vô Hình Độc chi xem đã thành thực chưa nào.

Giang Hoài Ngọc lắc đầu nói :

- Hải nhi không dám.

Điện hạ cười nói :

- Không sao đâu. Lẽ nào con lại sợ quả nhân bị hại hay sao.

Giang Hoài Ngọc vẫn một mực lắc đầu :

- Không. Hải nhi không dám. Điện hạ đừng bắt hải nhi phải làm thế.

Điện hạ bật cười, ôm chàng vào lòng, nói :

- Được rồi. Con không muốn thì thôi. Chúng ta sẽ không nói đến chuyện đó nữa. Hiện giờ con có thấy cảm giác gì lạ không nào.

Giang Hoài Ngọc đáp :

- Hải nhi cảm thấy ... da mặt hơi căng thẳng.

Điện hạ gật đầu :

- Phải rồi. Nhưng ít hôm nữa sẽ quen thôi.

Và Ngài gọi lớn :

- Hoa nhi. Hãy mang một tấm kính vào đây.

Hoa nhi từ bên ngoài vội ứng tiếng vâng dạ, rồi mang vào phòng một tấm kính. Điện hạ cầm lấy, trao cho Giang Hoài Ngọc, nói :

- Con hãy xem thử dung mạo hiện giờ của con ra sao.

Giang Hoài Ngọc ngỡ ngác tiếp lấy tấm kính, đưa trước mặt, bất giác sửng sò. Khuôn mặt chàng vẫn y nguyên hình dạng, không to hơn hay nhỏ hơn, cũng không ốm không mập hơn, nhưng khí sắc thì hoàn toàn biến đổi.

Không phải biến đổi xấu hơn. Trái lại, còn thanh tú hơn trước mấy phần, một vẻ thanh tú dịu hiền dễ mến. Làn da chàng cũng trở nên trắng trẻo xinh đẹp hơn, mịn màng hơn cả làn da thiếu nữ. Diện mạo của chàng vẫn không khác trước, nhưng khí sắc biến đổi đã làm cho chàng có một nét khác hẳn.

Chàng đưa tay lên khẽ xoa nhẹ da mặt, làn da vẫn mịn màng, xúc giác vẫn y nguyên, không có gì chứng tỏ là có sự ngụy tạo cả.

Hoa nhi đứng bên ngoài mỉm cười nói :

- Thiếu quân trông thật anh tuấn. Chắc chắn rồi đây sẽ có lắm giai nhân thắm tượng tư thiếu quân cho mà xem.

Giang Hoài Ngọc hơi đỏ mặt, có vẻ ngượng ngùng. Điện hạ cười nói :

- Có gì đâu. Diện mạo vẫn là của con. Quả nhân chỉ sửa đổi đôi chút để làm mất đi những nét phong trần mà con đã phải trải qua trong quãng thời gian lưu lạc giang hồ trước đây. Như thế sẽ càng tiện cho con hơn khi cần làm ra vẻ một chàng công tử không hiểu võ công.

Giang Hoài Ngọc ngược mắt nhìn điện hạ, khẽ nói :

- Điện hạ hiểu thấu cả tâm ý của hải nhi. Hải nhi cũng dự định sắp tới sẽ sử dụng thân phận một chàng thư sinh văn nhược để qua lại giang hồ đấy ạ. Bọn người võ lâm hầu hết đều rất hiếu sự. Chỉ có như thế mới mong tránh khỏi những việc sinh sự thị phi.

Điện hạ mỉm cười nói :

- Con có vẻ lịch duyệt hơn rồi đó.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Hải nhi đã từng trải qua rồi ạ. Lần trước bọn người võ lâm cứ nhất mực đề quyết là hải nhi đang giữ pho Vô Tự Thiên Thư nên quyết truy đuổi đến cùng. Chỉ đến khi bọn chúng lục soát người hải nhi, nhận ra hải nhi không có nội lực, bọn chúng mới cho rằng hải nhi không hiểu võ công, và không truy đuổi nữa.

Điện hạ khẽ gật đầu :

- Phải rồi. Người võ lâm hầu hết đều ham mê danh lợi. Khi thấy con không hiểu võ công, bọn họ dễ tin rằng con không đủ khả năng làm hại đến quyền lợi của bọn họ, và bọn họ cũng sẽ không màng sinh sự với con. Tính cách của con quá hiền lành nhân hậu, tranh đua với kẻ khác thường chỉ chịu thua thiệt. Vì vậy, mỗi khi gặp phải chuyện gì, tốt nhất là con hãy cố nhường nhịn cho qua. Một sự nhịn là chín sự lành. Chẳng có gì mà phải xấu hổ cả.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu nói :

- Dạ. Điện hạ dạy rất phải. Hải nhi cũng nghĩ như thế nên trước nay chuyện gì hải nhi cũng luôn cố nhường nhịn.

Điện hạ mỉm cười nói :

- Thật ra con còn có một thứ hiệu quả hơn võ công rất nhiều để thoát khỏi các rắc rối mà con có thể sẽ vướng phải.

Giang Hoài Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Điện hạ. Đó là thứ gì thế ạ.

Điện hạ khẽ mỉm cười :

- Nước mắt.

Giang Hoài Ngọc đỏ mặt nói :

- Điện hạ chỉ trêu hài nhi thôi.

Điện hạ nghiêm giọng nói :

- Quả nhân nói thật đấy chứ không phải là trêu con đâu. Nước mắt của con có thể giải quyết được hầu hết các sự rắc rối mà con có thể gặp phải. Chỉ trừ khi con gặp phải kẻ tiểu nhân hay hạng bại hoại giang hồ thì lại khác. Sau này rồi con sẽ thấy.

Ngừng lời gây lát, điện hạ lại nhìn chàng, âu yếm nói :

- Con cũng đừng nên nghĩ rằng nam nhân là không được khóc. Nếu như chỉ phải rơi chút nước mắt mà có thể tránh được những việc sinh sự đánh nhau thì cũng đáng lắm đấy chứ. Phải không nào.

Giang Hoài Ngọc gật đầu nói :

- Dạ. Điện hạ dạy rất phải. Nếu như có thể tránh khỏi được việc sinh sự đánh nhau thì dù cho có phải khóc hết nước mắt hài nhi cũng sẵn lòng. Hài nhi không thích đánh nhau tí nào cả.

Điện hạ lại nói :

- Con giờ đã là Ngọc Long Tinh chủ, quả nhân sẽ phái Tiêu Dao Bát Tiên, Thập Nhị Thiên Quân, Nhị Thập Bát Tú theo phụng sự con. Bọn họ tuy ở dưới quyền con, nhưng địa vị trong giang hồ cũng khá cao đấy.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Dạ. Hài nhi sẽ đối đãi với bọn họ bằng cả một tấm lòng chân thành.

Điện hạ mỉm cười :

- Con thì đối với ai mà không bằng một tấm lòng chân thành. Vì thế nên ai ai cũng đều thương mến con cả.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu, sắc diện ứng hồng. Điện hạ nói thế không sai chút nào. Quả thật là chàng đối với ai cũng đều hết mực chân thành, khiến cho ai ai cũng đều thương mến chàng cả.

Điện hạ lại nói tiếp :

- Bọn ba người Quan Thiên Hữu, Uông Triều, Bách Lý Hạc phụng sự con thật hết lòng. Vậy quả nhân sẽ gia phong cho bọn họ là Thái hầu, Định hầu, Văn hầu. Sau này, nếu lập được công trạng sẽ được phong vương.

Giang Hoài Ngọc rất mừng rỡ, nói :

- Dạ. Hài nhi xin cảm tạ điện hạ đã gia ân.

Điện hạ bật cười, nói :

- Hôm qua, khi quả nhân gia phong cho con, con còn chưa mừng rỡ đến thế này kia mà.

Giang Hoài Ngọc đỏ mặt nói :

- Hài nhi ... hài nhi cảm thấy mình không xứng đáng. Còn ba vị ấy thì lại rất xứng đáng cơ.

Điện hạ vuốt má chàng, cười nói :

- Bọn họ đều nhờ phúc của con mà được gia phong đấy thôi. Nếu như bọn họ không gặp được con thì cũng chẳng thể có thành tựu như ngày nay đâu.

Giang Hoài Ngọc ấp úng nói :

- Điện hạ ... hài nhi ...

Điện hạ gật đầu nói :

- Được rồi. Quả nhân hiểu ý con. Mọi sự quả nhân sẽ sắp xếp cho. Giờ con hãy nghỉ ngơi đi. Sáng mai hãy về.

Đoạn điện hạ đỡ chàng nằm xuống giường, nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên người chàng. Sau đó Ngải cùng Hoa nhi ra ngoài.

Trong phòng giờ chỉ còn lại một mình Giang Hoài Ngọc. Chàng chợt cảm thấy cô đơn, đành nằm yên, trầm tư suy nghĩ về những việc sắp tới sẽ làm.

Bất giác, ánh mắt chàng dừng lại ngay chồng sách xếp ngay ngắn trên án thư. Đó đều là những quyển binh thư, chiến pháp. Chàng cầm lấy một quyển, giờ ra xem ...

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Nhị Tổng Quản Hết Lời Can Gián Tiểu Chúa Công Không Thể Xuất Hành

Mặt trời đã lên khá cao ...

Sau một đêm ở cùng điện hạ, Giang Hoài Ngọc được Hoa nhi đưa trở về doanh trướng, nơi chàng đã cho các đội thị vệ dừng lại nghỉ ngơi hôm trước.

Khi chàng về đến nơi, đã thấy Quan lão cùng Bách Lý Hạc thống lĩnh các đội thị vệ ra nghênh đón. Quan lão tươi cười nói :

- Cung hỉ chúa công vinh thăng.

Giang Hoài Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Sao các vị ...

Bách Lý Hạc đỡ lời :

- Chúa công. Tồi qua Ngọc đế điện hạ đã truyền thánh chỉ gia phong cho chúa công là Ngọc Long Tinh chủ. Bọn lão phu cũng nhờ phúc khí của chúa công mà được phong hầu.

Giang Hoài Ngọc khẽ gật đầu :

- Điện hạ rất thương yêu cô gia. Cô gia quả thật rất may mắn.

Bách Lý Hạc nói :

- Chúa công là người hiền đức, nhân hậu. Do vậy mà không chỉ riêng điện hạ mà ai ai cũng đều thương mến chúa công cả.

Quan lão ngắm nhìn sắc diện Giang Hoài Ngọc, bất giác ồ lên, nói :

- Chúa công quả thật rất anh tuấn.

Bách Lý Hạc cười nói :

- Đến giờ lão ca mới nhận ra ư. Chúa công vốn rất anh tuấn mà. Chỉ cần chúa công thường xuyên tươi cười, sắc diện vui vẻ hơn là ngay đến Phan An, Tống Ngọc cũng phải kém xa.

Quan lão cãi lại :

- Sắc diện chúa công hiện giờ tuy có vẻ hơi buồn thật đấy. Nhưng dù có thể đi nữa thì chưa chắc Phan An, Tống Ngọc đã có thể sánh bằng. Chúa công thật xứng với hai chữ Ngọc Long mà điện hạ đã ban cho.

Bách Lý Hạc nói :

- Lão ca nói thế là không đúng rồi. Lão ca phải nói là hai chữ Ngọc Long xứng đáng với chúa công thì đúng hơn.

Quan lão cười nói :

- Huynh đệ nói phải đó. Ngoài chúa công ra, e rằng không còn ai xứng đáng với hai chữ đó nữa.

Giang Hoài Ngọc lắc đầu nói :

- Nhị vị tiên sinh đừng trêu cô gia nữa mà. Điện mạo cô gia không sánh bằng một phần của điện hạ đâu.

Quan lão hỏi :

- Điện hạ trông tuấn tú lắm sao.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Điện hạ còn anh tuấn hơn cô gia rất nhiều. Khi nào có dịp được triều kiến điện hạ thì tiên sinh sẽ biết. Mà dường như ngày trước Bách Lý tiên sinh đã từng được gặp điện hạ một lần rồi thì phải.

Bách Lý Hạc gật đầu nói :

- Phải rồi. Độ hai chục năm trước, khi điện hạ ngự giá đến Vạn Tử Hoa Viên ở Kim Lăng thì lão phu đã may mắn được diện kiến.

Quan lão ngập ngừng nói :

- Nhưng dù sao thì tuổi tác điện hạ ...

Giang Hoài Ngọc nói :

- Không như tiên sinh nghĩ đâu. Điện hạ trông hãy còn trẻ lắm, độ chỉ bằng tuổi cô gia mà thôi. Khoảng chừng mười bảy, mười tám tuổi gì đó.

Quan lão ngạc nhiên nói :

- Thế nhưng điện hạ đã an định tám phương chín cõi từ rất lâu rồi. Vậy thì ...

Bách Lý Hạc nói :

- Lão ca đừng quên điện hạ là ai. Điện hạ là Ngọc đế chí tôn, đáng thống trị tam thiên cửu giới, chuyện trường sinh bất lão là chuyện đương nhiên. Cũng như chúa công của chúng ta đây. Chúa công đã được điện hạ ưu ái, đệ tin chắc rằng dù mấy mươi năm sau nữa, chúa công vẫn mãi giữ được dung mạo trẻ trung xinh đẹp như hiện giờ.

Quan lão gật đầu lia lịa :

- Phải. Phải. Huynh đệ nói rất phải.

Để tránh phải tiếp tục câu chuyện này, Giang Hoài Ngọc liền nói :

- Nhị vị hãy mau cho chuẩn bị, chúng ta còn phải lên đường.

Quan lão nói :

- Mọi sự đều đã sẵn sàng. Chỉ còn chờ lệnh chúa công mà thôi.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Vậy thì chúng ta hãy lên đường.

Quan lão và Bách Lý Hạc liền hộ vệ chàng lên lầu thuyền lúc đó đang đậu cạnh bờ sông. Các đội thị vệ lên tám chiếc thuyền xung quanh. Rồi đoàn thuyền đồng loạt nhổ neo, tách bến.

Lầu thuyền đang neo đậu giữa dòng Tần Hoài. Xung quanh vẫn có tám chiếc thuyền của các đội thị vệ dàn ra bảo giá.

Trong một gian phòng được bài trí hoa lệ quý phái, Giang Hoài Ngọc đang cùng Quan lão và Bách Lý Hạc uống trà đàm đạo. Bàn ghế đều bằng gỗ quý, khám xà cừ bóng loáng. Trên trần treo một ngọn đèn chùm pha lê cực kỳ sang trọng. Xung quanh còn bày vô số những vật dụng quý giá xa hoa.

Trong phòng chỉ có ba người, không có cung nhân thị phụng. Nơi đây là tịnh thất của lầu thuyền, và ba người đang mật đàm.

Lúc này, cả Quan lão và Bách Lý Hạc đều lộ sắc ngạc nhiên. Quan lão trở mắt nhìn Giang Hoài Ngọc, nói :

- Chúa công muốn một mình qua lại giang hồ.

Giang Hoài Ngọc khẽ gật đầu. Quan lão lập tức lắc đầu quầy quậy :

- Không được đâu. Hiện tình võ lâm còn đang rất hỗn loạn. Chúa công đi lại một mình như thế thật không an toàn chút nào. Chúa công thân phận tôn quý, cần phải bảo trọng ngọc thể, không được khinh xuất.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu khẽ nói :

- Nhưng cô gia rất muốn đi một chuyến.

Quan lão nói :

- Nếu chúa công muốn qua lại giang hồ thì xin hãy mang theo vài đội thị vệ bảo giá. Còn như chúa công không muốn mang theo nhiều người thì hãy để lão phu và Bách Lý huyênh đệ đi theo bảo giá.

Giang Hoài Ngọc lắc đầu nói :

- Cô gia muốn đi một mình kia.

Quan lão kiên quyết nói :

- Không được đâu. Với thân phận Hộ giá Tổng quản, lão phu kiên quyết phản đối việc chúa công đi một mình.

Bách Lý Hạc bỗng xen vào :

- Chúa công đã muốn thế thì lão ca cũng không nên phản đối.

Quan lão tròn mắt nhìn Bách Lý Hạc, hỏi lại :

- Sao huyênh đệ lại nói vậy. Huyênh đệ há chẳng biết sự an nguy của chúa công ảnh hưởng thế nào đến đại cuộc.

Bách Lý Hạc nói :

- Lão ca hiểu sai ý đệ rồi. Ý đệ định nói là chúa công có muốn một mình qua lại giang hồ cũng không sao, chỉ cần trước đó phải không chế được đại cuộc võ lâm rồi thì sẽ không còn gì phải lo lắng nữa.

Quan lão ồ lên nói :

- Huyênh đệ nói rất hữu lý. Thế mà sao lão phu không sớm nghĩ ra nhỉ.

Rồi lão quay sang Giang Hoài Ngọc kính cẩn nói :

- Chúa công muốn một mình qua lại giang hồ, lão phu không dám phản đối. Chỉ mong chúa công hãy sớm an định võ lâm, văn hồi trật tự, rồi thì bọn lão phu mới có thể yên tâm được.

Bách Lý Hạc cũng nói :

- Hiện giờ chỉ còn lại bọn Thông Thiên Giáo là đáng kể thôi. Bọn chúng hành sự tàn nhẫn, vô pháp vô thiên, chẳng kể gì đến đạo lý luật lệ. Thịnh cầu chúa công hãy ban chỉ thảo phạt Thông Thiên Giáo.

Thấy Giang Hoài Ngọc cau mày, ra dáng lưỡng lự, cả Quan lão và Bách Lý Hạc đồng đứng lên, chấp tay cung kính nói :

- Thịnh cầu chúa công ban chỉ thảo phạt Thông Thiên Giáo.

Giang Hoài Ngọc thở dài :

- Nhị vị tiên sinh hãy ngồi xuống đi. Việc này ... cô gia ...

Bách Lý Hạc hỏi :

- Sao vậy chúa công. Chỉ cần tiến hành giống như công cuộc thảo phạt bọn Cửu Trùng Giáo thì có thể giảm đến mức tối thiểu số thương vong rồi.

Giang Hoài Ngọc lắc đầu nói :

- Chuyện thương vong cũng là một vấn đề, nhưng mà ...

Bách Lý Hạc ngạc nhiên hỏi :

- Vẫn còn vấn đề gì khác khiến chúa công phải lo nghĩ hơn cả vấn đề số thương vong hay sao.

Giang Hoài Ngọc không đáp mà chỉ khe khẽ thở dài. Cả Quan lão và Bách Lý Hạc đều nhìn chàng ngạc nhiên. Giữa lúc ấy, bên ngoài bỗng đâu có thanh âm thiếu nữ lên tiếng nói :

- Trình chúa công. Có Nghi vương đến, xin được hội kiến.

Giang Hoài Ngọc vội nói :

- Mau. Hãy mau mời vào.

Thiếu nữ kia liền ứng tiếng vâng dạ, rồi đi ngay. Giang Hoài Ngọc cũng cùng với Quan lão và Bách Lý Hạc rời tịnh thất, đi ra đầu thuyền chờ đón Nghi vương giá đáo. Đối với Nghi vương, chàng hết mực kính cẩn.

Một lát sau, một trong số tám chiếc thuyền của các đội thị vệ hiện đang dàn ra xung quanh, đã tiến tới cặp mạn lâu thuyền, rồi Giang Thừa Phong từ bên đó bước sang. Theo sau chàng còn có một thiếu niên tuổi độ mười sáu, dáng vẻ ngai ngùng khép nép. Thiếu niên đó chính là Thụ Thế Dương, vừa trông thấy Giang Hoài Ngọc là đã cúi gằm mặt, không dám nhìn chàng.

Giang Thừa Phong dắt Thụ Thế Dương bước sang lâu thuyền, đến trước Giang Hoài Ngọc tươi cười nói :

- Ngọc đệ. Đã lâu rồi không gặp hiền đệ. Phong thái hiền đệ trông càng anh tuấn hơn xưa. Tiểu huynh thật mừng cho hiền đệ.

Giang Hoài Ngọc vòng tay nói :

- Biểu ca quá yêu mà nói vậy thôi. Tiểu đệ thật không dám nhận. Tiểu đệ xin đón mừng biểu ca.

Giang Thừa Phong lại chỉ Thụ Thế Dương, cười nói :

- Hải tử này là Thụ Thế Dương, hiền đệ đã gặp rồi.

Giang Hoài Ngọc khẽ đáp :

- Dạ vâng.

Giang Thừa Phong khẽ vỗ vai Thụ Thế Dương, mỉm cười nói :

- Sao hải tử còn chưa hành lễ tham kiến.

Thụ Thế Dương nãy giờ cứ chăm chú nhìn Giang Hoài Ngọc, nhận thấy chàng tuy quen mà lạ, hãy còn đang ngẩn người suy nghĩ, chợt nghe Giang Thừa Phong gọi, liền vội tiến tới phục lạy, ấp úng nói :

- Hải nhi ... hải nhi xin tham kiến ... chúa công.

Chắc có lẽ y đã nghe thị vệ gọi Giang Hoài Ngọc là chúa công nên cũng gọi theo như vậy. Chàng cúi xuống đỡ y đứng lên, khẽ nói :

- Hải tử hãy mau đứng lên đi.

Đoạn chàng quay sang Giang Thừa Phong nói tiếp :

- Mời biểu ca di giá vào trong rồi chúng ta sẽ cùng nói chuyện.

Chàng đưa Giang Thừa Phong vào gian tịnh thất mà khi nãy chàng đã cùng bọn Quan lão đối ẩm. Quan lão, Bách Lý Hạc và Thụ Thế Dương cũng theo sau. Các cung nhân đã lấy thêm ghế và sắp bày trà nước sẵn sàng. Mọi người phân ngồi thứ cùng ngồi. Giang Hoài Ngọc nhường ghế trên cho biểu ca chàng, nhưng Giang Thừa Phong đã không đồng ý, chỉ ngồi vào khách vị, nhường chủ vị cho Giang Hoài Ngọc. Còn Quan lão, Bách Lý Hạc và Thụ Thế Dương vào mé dưới bồi tiếp.

Sau vài tuần trà nước, nói chuyện hàn huyên, Giang Thừa Phong chợt hỏi :

- Ngọc đệ này. Trên đường đến đây, tiểu huynh phát hiện có sự di chuyển xung quanh vùng này của một số lực lượng thần bí mà thực lực cũng khá hùng hậu. Bọn họ có phải là người của hiền đệ không. Hay là ...

Giang Hoài Ngọc nghe hỏi mà lại có vẻ ngờ ngác, dường như chàng đang bận tâm lo nghĩ chi đó, nên câu hỏi vừa rồi của Giang Thừa Phong tuy chàng có nghe thấy mà cũng như không. Bách Lý Hạc liền vội đỡ lời :

- Trình vương gia. Đó đúng thật là những lực lượng phụng sự chúa công vừa thảo phạt Bạch Cốt Hung Thần trở về.

Vì Cửu Trùng Giáo đã quy thuận nên công cuộc thảo phạt Cửu Trùng Giáo đã được đổi thành công cuộc thảo phạt Bạch Cốt Hung Thần. Giang Thừa Phong vừa nghe nói đến danh hiệu Bạch Cốt Hung Thần thì giật mình, hỏi lại :

- Cái gì. Ngọc đệ vừa cho thảo phạt Bạch Cốt Hung Thần ư. Lão ma đầu ấy ...

Vừa nói chàng vừa nhìn ba người sững sờ, chừng như không dám tin đó lại là sự thật. Bởi Bạch Cốt Hung Thần nguyên là một đại ma đầu khét tiếng võ lâm mấy mươi năm về trước, mà cho đến tận bây giờ, người võ lâm hễ nghe đến danh hiệu của lão là vẫn còn run sợ. Độ hai mươi năm trước, lão ta có

xuất hiện một lần, công khai khiêu chiến với toàn thể võ lâm. Rồi tại Thái Thất Phong trên dãy Tung Sơn, lão ma đã bị Hoàng Bào thị giả Ngao Thiên Đế Quân đuổi chạy, phải tìm đường tẩu thoát. Tưởng đâu lão ta đã tìm nơi hoang sơn hẻo lánh ẩn trốn, nào ngờ giờ đây lại xuất hiện một lần nữa, và còn nuôi mộng hùng bá võ lâm.

Thấy Giang Thừa Phong lộ vẻ sững sốt, Bách Lý Hạc mỉm cười nói :

- Chuyện đó có chi đâu mà vương gia lại có vẻ kinh ngạc như thế. Lão ma đầu ấy làm giáo chủ Cửu Trùng Giáo, đã gây ra không biết bao nhiêu điều tác tệ, vô pháp vô thiên. Gần đây lão ta còn phái thủ hạ đến đây định vây bắt chúa công nữa chứ. Lão ta đã hành sự đại nghịch như vậy, dù cho chúa công không muốn sinh chuyện thị phi thì cũng không thể bỏ qua mà không truy cứu. Bọn lão phu đã phải thỉnh cầu rất nhiều lần, chúa công mới ưng thuận ban chỉ thảo phạt đấy.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Vậy kết quả thế nào.

Bách Lý Hạc đáp :

- Bạch Cốt Hung Thần kiến tử bất hồi. Chúa công bản tính nhân hậu, không muốn để xảy ra thảm cảnh máu đổ thịt rơi nên chỉ cho xử tử một mình lão ta. Còn giáo chủ Cửu Trùng Giáo tất cả đều được tha thứ. Và chúa công cũng đã truyền cho Kim Chi Thần Ma nhận chức giáo chủ mà chấp chương giáo vụ.

Giang Thừa Phong quay sang Giang Hoài Ngọc cười nói :

- Hiền đệ thật là tài giỏi. Ngay cả đến Bạch Cốt Hung Thần mà cũng có thể chế phục được. Tiểu huynh quả là đã không nhìn lầm.

Chợt nhận thấy dáng vẻ u sầu của Giang Hoài Ngọc, chàng liền hỏi :

- Hiền đệ sao vậy. Có chuyện chi không vui chẳng. Tiểu huynh thấy hiền đệ dường như đang có điều chi lo nghĩ.

Giang Hoài Ngọc khe khẽ lắc đầu, nhưng Quan lão đã lên tiếng :

- Hiền giờ võ lâm đang trong tình trạng vô cùng hỗn loạn. Bọn lão phu đã nhiều lần thỉnh cầu chúa công đứng ra văn hồi trật tự, thống nhất võ lâm. Thế mà không hiểu sao chúa công vẫn còn đang do dự chưa quyết.

Giang Thừa Phong ngạc nhiên hỏi :

- Hiền đệ. Tại sao vậy. Hiện tình võ lâm đang rất cần một người tài đức chủ trì đại cuộc. Hiền đệ có đầy đủ điều kiện, thậm chí còn hơn thế nữa, sao lại không chịu nhận lấy trọng trách vinh quang này.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu ngập ngừng nói :

- Biểu ca ... tiểu đệ ... Biểu ca đã được chúa thượng trao cho trọng trách đó rồi. Tiểu đệ dám đâu tranh giành với biểu ca.

Giang Thừa Phong bật cười lớn, thân mật vỗ vai chàng, nói :

- Tưởng đâu là chuyện gì. Hiền đệ không cần phải lo nghĩ chi nữa. Giữa huynh đệ chúng ta với nhau mà hiền đệ còn phân biệt chi chuyện của tiểu huynh hay là của hiền đệ. Hiền đệ danh vang tứ hải thì tiểu huynh cũng được thơm lây chứ sao. Hiền đệ mà còn nghĩ như thế nữa là tiểu huynh buồn lắm đó.

Giang Hoài Ngọc thật sự rất xúc động, nắm chặt bàn tay Giang Thừa Phong, mắt rung rung đôi dòng lệ, ấp úng nói :

- Biểu ca ...

Thư Thế Dương ngẩn người nhìn chằm chằm vào Giang Hoài Ngọc. Lần đầu tiên y thấy một nam nhân nhỏ lệ. Tính cách của hai người thật khác nhau hoàn toàn. Giang Thừa Phong lựa lời an ủi :

- Tiểu huynh rất hiểu nỗi lòng của hiền đệ. Hiền đệ sớm gặp nhiều gian truân bất hạnh, phải cô thân lưu lạc giang hồ. Nhưng đó đã là chuyện qua rồi, hãy cố quên đi. Hiền đệ vẫn còn có tiểu huynh đây mà.

Giang Hoài Ngọc xúc động nghẹn ngào :

- Biểu ca tốt với tiểu đệ quá.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Tiểu huynh chỉ có hiền đệ là vị huynh đệ duy nhất, không tốt với hiền đệ thì còn tốt với ai nữa chứ.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu nói :

- Hiện giờ tiểu đệ cũng chỉ còn có biểu ca là người thân duy nhất mà thôi.

Giang Thừa Phong đỡ lời :

- Vì thế mà huynh đệ chúng ta phải luôn biết thương yêu nhau, không thể để cho người ngoài ức hiếp.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu đáp khẽ :

- Vâng ạ.

Giang Thừa Phong cười nói :

- Thế thì được rồi. Trách nhiệm an định võ lâm hiền đệ hãy nhận lấy nhé. Cứ xem như là hiền đệ vì tiểu huynh mà làm vậy.

Giang Hoài Ngọc khẽ gật đầu :

- Vâng ạ.

Giang Thừa Phong lại nói :

- Hay lắm. Đã có hiền đệ đứng ra chủ trì đại cuộc, tiểu huynh có thể yên tâm mà trở về Đại Mạc được rồi.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Biểu ca định trở về Đại Mạc ạ.

Giang Thừa Phong gật đầu :

- Phải rồi. Tiểu huynh rời Trường Thanh Cung đã lâu. Gia phụ cứ thường xuyên gửi thư sang thúc giục tiểu huynh sớm trở về. Gia phụ đã cao tuổi, gia mẫu lại mất sớm, tiểu huynh không thể để gia phụ sống cô quạnh một mình được. Hơn nữa, gia phụ cũng muốn gặp mặt Anh nhi.

Anh nhi chính là tiểu hài tử của Giang Thừa Phong, được phong Đức hầu, là người thừa kế của Thái Chính Cung. Giang Hoài Ngọc tuy chưa gặp mặt nhưng đã từng được nghe Tứ Hải Quân chủ nhắc đến khi còn ở Giang Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Hội Kiến Nghi Vương Bàn Gia Sự Thuyền Trung Nghị Sự Phạt Thông Thiên

Lại nói, khi nghe Nghi vương bảo sẽ trở về Đại Mạc để phụng dưỡng phụ thân, Giang Hoài Ngọc nói :

- Khi biểu ca trở về Trường Thanh Cung, xin cho tiểu đệ gửi lời vấn an bá phụ.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Được rồi. Khi nào rảnh rồi hiền đệ cũng nên đến Đại Mạc một chuyến.

Giang Hoài Ngọc đáp :

- Dạ vâng. Tiểu đệ nhất định sẽ đến Trường Thanh Cung ra mắt bá phụ.

Giang Thừa Phong lại nói :

- Tiểu huynh đi rồi, việc ở Tam cung nhờ hiền đệ chiếu cố giúp cho. Và tiểu huynh cũng sẽ cố sắp xếp để thỉnh thoảng đến Văn Đức Cung thăm hiền đệ. À này. Hiền đệ có gặp phải những sự gì khó khăn cần tiểu huynh giúp hay không.

Giang Hoài Ngọc nghĩ ngợi giây lát, đoạn nói :

- Khó khăn thì không. Nhưng muốn thảo phạt bọn Thông Thiên Giáo, việc tìm ra nơi đặt Tổng đàn của bọn chúng cũng là một vấn đề.

Giang Thừa Phong khẽ cau mày, nói :

- Nơi đặt Tổng đàn của Thông Thiên Giáo thì trước kia Thái Chính Cung đã tra ra rồi. Nhưng sau khi phát sinh xung đột với Thái Chính Cung, và bị thiệt hại nặng nề, bọn chúng đã rút vào hoạt động bí mật, Tổng đàn cũng được dời đi nơi khác, đến nay vẫn chưa tra ra được. Ngay cả nơi tọa lạc của các Ngoại đường cũng vậy.

Quan lão và Bách Lý Hạc chẳng phải trước kia chưa từng nghĩ đến điều này, nhưng vì bọn lão tin tưởng vào tài trí của Giang Hoài Ngọc, tin chắc rằng rồi đây chàng cũng sẽ có cách giải quyết, như trước đây chàng đã từng xử lý ổn thỏa những khó khăn tưởng chừng vô vọng. Bách Lý Hạc hỏi :

- Chúa công. Chẳng hay chúa công có phương sách nào không.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Cách thì chẳng phải là không có, nhưng buộc phải đi đường vòng, có hơi phiền phức đôi chút.

Giang Thừa Phong hỏi :

- Hiền đệ đã nghĩ ra những cách gì, hãy thử nói ra xem sao.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Phương sách tốt nhất là tìm cách bắt giữ một số tên giáo đồ Thông Thiên Giáo, địa vị bọn chúng càng cao càng tốt. Rồi khai thác bọn này để tra ra địa điểm tọa lạc của Tổng đàn.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Đó đúng là phương sách hữu hiệu nhất, nhưng muốn thực hiện thì không dễ đâu. Bọn giáo chúng Thông Thiên Giáo đều đã rút vào hoạt động bí mật. Bọn chúng đều đã thay đổi thân phận hay ẩn dấu tông tích, mỗi khi hoạt động trong võ lâm đều dùng thân phận giả. Giữa lúc đang hỗn loạn thế này, làm sao nhận biết được kẻ nào là giáo đồ Thông Thiên Giáo, còn kẻ nào không phải. Chỉ lo bắt lầm người rồi sẽ làm cho võ lâm càng náo loạn thêm, và sẽ gây ra hậu họa khôn lường.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Bọn chúng đã giấu mình trong hang thì chúng ta phải tìm cách làm cho chúng phải lộ diện. Cổ nhân có rất nhiều phương pháp có thể ứng dụng được trong những trường hợp thế này.

Giang Thừa Phong nói :

- Tiểu huynh cũng đã thử làm rồi. Tiểu huynh đã dùng pho Vô Tự Huyền Kinh làm mồi câu nhử, định sẽ câu cá lớn. Nhưng rồi chỉ có những con cá bé là chịu lộ diện. Còn bọn cá lớn lại càng giấu mình kỹ hơn nữa. Cuối cùng, trong bọn đã cắn câu, chỉ có Trường Hận Môn là đáng kể mà thôi.

Nhưng rồi Giang Thừa Phong chợt ồ lên, nói :

- Tiểu huynh xin lỗi. Đứng ra tiểu huynh không nên nhắc đến Trường Hận Môn khiến cho hiền đệ phải đau lòng.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu, khẽ nói với giọng hơi buồn :

- Tiểu đệ không sao đâu ạ.

Quan lão hiếu kỳ hỏi xen vào :

- Trước nay chúa công luôn tránh nhắc đến Trường Hận Môn, bọn lão phu cũng chẳng hiểu nguyên nhân tại sao cả.

Giang Thừa Phong nói :

- Danh tự này có liên quan đến một vết thương lòng ngày trước của Ngọc đệ. Ngọc đệ đã phải chịu nhiều bất hạnh, và vấn đề này cũng là một trong số đó. Từ nay các vị tiên sinh nên tránh nhắc đến danh tự này để Ngọc đệ khỏi phải nhớ đến chuyện xưa mà thêm đau lòng.

Quan lão gật đầu nói :

- Bọn lão phu hiểu rồi.

Giang Thừa Phong nhìn Giang Hoài Ngọc, hỏi :

- Còn chuyện điều tra hạ lạc của Tổng đàn Thông Thiên Giáo, hiền đệ đã nghĩ ra cách gì khả dĩ có thể thi hành.

Giang Hoài Ngọc trầm tư nghĩ ngợi, sau đó mới nói :

- Việc này ... để tiểu đệ suy nghĩ thêm đã. Để xem tình hình thế nào rồi mới quyết định được.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Việc này quả thật rất khó khăn. Tiểu huynh hy vọng hiền đệ có thể nghĩ ra được diệu sách khả thi.

Giang Hoài Ngọc vâng dạ, rồi chợt đưa mắt nhìn Thư Thế Dương, nói :

- Biểu ca đến thăm tiểu đệ mà lại đưa vị tiểu huynh đệ này đi theo, chắc là phải có việc chi đó liên quan đến y.

Giang Thừa Phong cười nói :

- Mãi nói chuyện mà chút nữa là tiểu huynh quên mất. Bên Văn Đức Cung của hiền đệ có rất nhiều cao nhân dị sĩ, tiểu huynh đưa tiểu tử này đi theo là muốn hiền đệ cho phép y được theo một vị nào đó học nghệ.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Bên biểu ca cũng có lắm nhân tài mà.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Ở Thái Chính Cung chỉ có Thái lão và Trang lão là đáng kể. Nhưng tiểu tử này đã theo học hết tuyệt nghệ của hai vị đó rồi. Vì thế tiểu huynh đành phải đưa y sang bên hiền đệ. Mong hiền đệ có thể thành toàn cho y.

Giang Hoài Ngọc lại nhìn Thư Thế Dương, hỏi :

- Tiểu huynh đệ theo học nhiều vị danh sư như vậy, phải chăng muốn trở thành nhất đại tôn sư hay muốn làm ẩn chủ võ lâm.

Thư Thế Dương cúi đầu nhìn xuống, tránh nhìn vào ánh mắt của Giang Hoài Ngọc. Y ấp úng nói :

- Không ... không phải ... hài nhi không có ý đó.

Bách Lý Hạc cười hỏi :

- Vậy hài tử muốn học võ công để làm gì.

Thư Thế Dương ấp úng đáp :

- Hài nhi ... hài nhi ... mới gia thù của hài nhi.

Bách Lý Hạc nói :

- Kẻ thù của hài tử là ai. Có cần lão phu giúp gì hay không.

Thấy y ngần ngừ, lão lại nói tiếp :

- Chắc kẻ thù của hài tử phải là một nhân vật lợi hại lắm nên hài tử mới phải theo thụ giáo nhiều vị danh sư để học nhiều tuyệt nghệ như vậy. Hài tử có thể nói cho lão phu biết danh hiệu của nhân vật đó hay không.

Thư Thế Dương cứ ấp úng mãi mà không nói được. Bọn Quan lão và Bách Lý Hạc thấy thế thì càng thêm hiếu kỳ, cứ gặn hỏi mãi. Và họ Thư cũng cứ mãi ấp úng. Cuối cùng, Giang Thừa Phong mới nói :

- Đối tượng mà y muốn báo thù chính là ta đây.

Quan lão, Bách Lý Hạc và ngay cả Giang Hoài Ngọc đều đưa mắt nhìn Giang Thừa Phong. Nhưng thái độ của ba người vẫn bình tĩnh, chỉ hơi lộ vẻ ngạc nhiên chứ không giật mình rung động như thái độ của bọn Thái lão ở Phẩm Hương Viện lúc trước. Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Biểu ca. Chuyện này là thế nào ạ. Biểu ca có thể nói cho tiểu đệ được biết hay không. Tiểu đệ có thể thay biểu ca mà gánh lấy một phần trách nhiệm.

Giang Thừa Phong lắc đầu nói :

- Trách nhiệm này tiểu huynh đã nói là sẽ tự mình đảm đương. Hiền đệ không nên thay tiểu huynh mà gánh vác trách nhiệm.

Giang Hoài Ngọc suy nghĩ giây lát, rồi lại nói :

- Nhưng biểu ca có thể cho tiểu đệ được biết sự việc thật ra là thế nào không.

Giang Thừa Phong nói :

- Chuyện Ngọc muội giết chết phụ thân y chắc hiền đệ đã biết rồi.

Giang Hoài Ngọc gật đầu nói :

- Vâng ạ. Tiểu đệ hiểu rồi. Biểu ca cứ để tiểu huynh đệ này ở lại đây. Tiểu đệ sẽ có cách sắp xếp.

Giang Thừa Phong nói :

- Được rồi. Việc của y tiểu huynh trông cậy nơi hiền đệ đấy.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Vâng. Xin biểu ca cứ yên tâm.

Đoạn chàng quay sang nhìn Quan lão và Bách Lý Hạc, hỏi :

- Theo nhị vị tiên sinh thì nên để vị tiểu huynh đệ đây theo thụ giáo ai.

Quan lão nói :

- Lão phu đã có hai đệ tử rồi, mà Uông huynh đệ và Bách Lý huynh đệ vẫn chưa có tên đồ đệ nào. Nếu lão phu còn nhận y nữa thì thật không phải. Lão phu có thể truyền võ công cho y, nhưng không tiện nhận y làm đồ đệ.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Vậy Bách Lý tiên sinh hãy nhận y nhé.

Bách Lý Hạc nói :

- Lão phu nhận y làm đồ đệ thì cũng được thôi. Nhưng bấy lâu nay Uông lão ca cứ mãi than phiền là ở trong cung không có việc gì làm nên buồn chán. Lão phu muốn nhường y lại cho Uông lão ca nhận làm đồ đệ. Còn như việc truyền dạy võ công thì lão phu có thể đáp ứng.

Giang Hoài Ngọc gật đầu nói :

- Thế cũng được. Để cho Uông tiên sinh thụ y làm đệ tử. Tiên sinh hãy sắp xếp việc đưa y về cung.

Bách Lý Hạc cung kính vâng dạ. Giang Thừa Phong lại nói :

- Còn chuyện này nữa. Sẵn nhắc đến Ngọc muội, tiểu huynh mới nhớ ra. Ngọc muội rất mong nhớ hiền đệ. Hy vọng hiền đệ có thể đến Nghi cung một chuyến. Ngọc muội rất có cảm tình với hiền đệ và luôn mong gặp lại hiền đệ đó.

Giang Hoài Ngọc ngập ngừng nói :

- Nhưng ... Vương tỷ tỷ lại là ... là thê tử của biểu ca cơ mà.

Giang Thừa Phong cười nói :

- Tuy nàng là thê tử của tiểu huynh, nhưng những việc giao thiệp của nàng tiểu huynh đều không hỏi đến. Chỉ cần nàng thấy vui là được. Tiểu huynh cũng hy vọng khi nàng gặp lại hiền đệ, nàng sẽ cảm thấy vui hơn.

Đưa mắt nhìn Giang Hoài Ngọc, chàng lại nói :

- Tiểu huynh cũng không muốn khiến hiền đệ phải khó nghĩ. Nhưng tiểu huynh rất hy vọng hiền đệ có thể vì tiểu huynh mà đến Nghi cung thăm Ngọc muội một lần, và cũng mong hiền đệ hãy đối xử tốt với nàng. Có thể vì nàng cũng giống như tiểu huynh, ngay từ nhỏ đã phải sống cô thân một mình, nên khi có được một vị đệ đệ như hiền đệ thì nàng rất vui. Do vậy mà nàng đã có nhiều cảm tình với hiền đệ. Nếu có thể, mong hiền đệ hãy chiều nàng một chút.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu nói :

- Vâng ạ. Vương tỷ tỷ có đại ân với tiểu đệ, tiểu đệ nào dám làm điều gì trái ý. Tiểu đệ sẽ cố gắng thu xếp ổn thỏa mọi việc. Khi nào mọi sự xong xuôi hết, tiểu đệ sẽ đến Nghi cung ngay.

Giang Thừa Phong mỉm cười nói :

- Tiểu huynh đã tạ hiền đệ. Giờ thì tiểu huynh không làm phiền hiền đệ lâu hơn nữa. Chúng ta tạm chia tay nhé.

Giang Hoài Ngọc vội đứng dậy vòng tay nói :

- Dạ. Tiểu đệ luôn mong chờ biểu ca hạ giá đến thăm. Biểu ca nhớ đến thăm tiểu đệ nhé.

Giang Thừa Phong gật đầu nói :

- Được rồi. Tiểu huynh nhất định sẽ lại đến thăm hiền đệ.

Giang Hoài Ngọc đưa tiễn biểu ca của chàng đến tận bờ sông. Giang Thừa Phong đã lên xa giá đi rồi mà chàng còn cứ mãi ngẩn người nhìn theo bóng dáng vị biểu ca thân yêu của chàng.

Lâu thuyền vẫn đang lững lờ trên dòng Tân Hoài hoa mỹ ...

Trong tịnh thất trên lâu thuyền, Giang Hoài Ngọc đang cùng Quan lão và Bách Lý Hạc luận bàn công việc.

Giữa lúc ấy, bỗng đâu từ bên ngoài có tiếng nói trong trẻo nhưng nghiêm trang nói vọng vào :

- Chúa công.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Có chuyện chi thế.

Giọng thiếu nữ bên ngoài :

- Trình chúa công. Ở trên bờ có một người tự xưng là Chu Kỳ Xương xin được triệu kiến.

Giang Hoài Ngọc đưa mắt nhìn Quan lão và Bách Lý Hạc, hỏi :

- Họ Chu kia là người thế nào, nhị vị tiên sinh có biết không.

Quan lão quay sang Bách Lý Hạc, nói :

- Lão phu rút lui khỏi võ lâm đã hơn ba chục năm rồi. Những nhân vật nổi danh về sau này lão phu không hiểu rõ mấy. Huynh đệ có nhận biết lai lịch của gã họ Chu kia hay không.

Bách Lý Hạc trầm ngâm hồi lâu, mới đáp :

- Cái tên này đệ đã từng được nghe qua. Nếu như đệ nhớ không lầm thì dường như gã này được xem là tai mắt của võ lâm, được người võ lâm gán cho ngoại hiệu là Vạn Bác Thư Sinh.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Sao lại gọi là Vạn Bác thư sinh.

Bách Lý Hạc đáp :

- Trình chúa công. Vì những người trong võ lâm cho rằng hắn ta muốn việc đều hiểu biết, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, mọi việc lớn nhỏ gì trong võ lâm hắn ta cũng đều hiểu biết tường tận cả. Do đó mới gọi là Vạn Bác thư sinh.

Quan lão lắc đầu nói :

- Thật như vậy chứ. Lão phu thấy thuyết này chẳng đáng tin một chút nào.

Bách Lý Hạc cười nói :

- Người trong võ lâm đều đồn đại như thế, lâu dần rồi ai cũng đều tin như vậy, còn sự thật ra sao thì chưa biết. Có điều, hắn ta là một người biết nhiều hiểu rộng thật chứ không phải là ngoa truyền đâu.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Tính hạnh y thế nào.

Bách Lý Hạc nói :

- Hắn ta là người chính phái, cũng chưa nghe nói có tai tiếng gì. Dù sao thì chúa công cũng nên tiếp kiến hắn.

Giang Hoài Ngọc gật đầu. Chàng quay lại nói với thiếu nữ vẫn đang nghiêm cẩn thị phụng bên ngoài :

- Truyền cho đưa người đó vào thẳng nơi đây. Nhớ phải tiếp đón người ta một cách lịch sự đấy.

Hoàng y thiếu nữ cung kính tuân mệnh, phụng chỉ đi triệu kiến họ Chu. Quan lão ngạc nhiên hỏi :

- Sao chúa công không thẳng điện mà cho đưa hấn vào thẳng đây.

Bách Lý Hạc mỉm cười :

- Lão ca chưa hiểu ư. Chúa công đã chấm họ Chu rồi đấy.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Còn phải xem sao đã.

Quan lão nói :

- Chỉ sợ hấn ta là một kẻ hữu danh vô thực, chẳng xứng đáng với lòng kỳ vọng của chúa công.

Lát sau, cửa phòng mở ra, một Hoàng y thiếu nữ tiến vào, theo sau là một nho sinh áo xanh, độ bốn mươi tuổi, diện mạo thanh nhã, ẩn hiện một vẻ anh khí, dáng điệu ung dung đầy vẻ tự tin.

Quan lão và Bách Lý Hạc đều cười thầm, có vẻ xem thường y. Hai người đều cho rằng những kẻ quá tự tin về mình thường không có thực tài. Người có thực tài phải khiêm tốn, anh hoa nội liêm.

Vừa vào phòng, Hoàng y thiếu nữ liền hướng vào Giang Hoài Ngọc cung kính vái lạy, rồi lập tức lui ra ngay. Thanh y nho sinh cũng là người hiểu lễ, hướng vào Giang Hoài Ngọc chấp tay thi lễ, nói :

- Tại hạ là Chu Kỳ Xương, xin ra mắt công tử và nhị vị tiên sinh.

Giang Hoài Ngọc đưa mắt ngắm nhìn họ Chu, khẽ gật đầu nói :

- Cô gia tạm miễn hết các lễ nghi. Chu khanh gia hãy ngồi đi.

Chu Kỳ Xương vòng tay nói :

- Đa tạ công tử.

Đoạn y ngồi xuống chiếc ghế còn trống bên hữu Bách Lý Hạc, cũng tức là ngồi giữa Bách Lý Hạc và Quan lão. Đợi y ngồi xuống xong, Quan lão đưa tay vuốt chòm râu mới chỉ lăm lăm bạc, mỉm cười hỏi :

- Ngươi được bốn người trong giới võ lâm tôn xưng là Vạn Bác thư sinh, chắc là kiến văn phải quảng bác lắm.

Chu Kỳ Xương nói :

- Không dám. Tại hạ chỉ biết được ít việc thôi.

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong ánh mắt y xem ra có vẻ kiêu hãnh. Quan lão cười thầm, nói tiếp :

- Vậy ngươi có nhận biết lão phu là ai không.

Chu Kỳ Xương chăm chú ngắm nhìn dung mạo Quan lão, bất giác biến sắc mặt, lập tức đứng ngay dậy, cung kính chấp tay nói :

- Thì ra chính là Sinh Tử Phán lão tiên bối. Uy danh của lão tiên bối đã lừng lẫy võ lâm từ hơn bốn mươi năm về trước. Tại hạ là hàng hậu bối, may mắn được bái kiến, thật vô cùng vinh hạnh.

Đoạn y lại quay sang Bách Lý Hạc, vòng tay nói :

- Tại hạ cũng xin bái kiến Bách Lý đại hiệp.

Quan lão thấy y đã xuống nước nhũn nhặn như thế thì tạm hài lòng, vuốt râu cười ha hả nói :

- Chúa công đã miễn hết các lễ nghi. Ngươi bắt tất phải khách sáo như vậy. Thế ngươi có nhận biết chúa công hay không.

Chu Kỳ Xương lại chăm chú ngắm nhìn Giang Hoài Ngọc. Y nhận thấy chàng phong nghi tuấn đạt, ngọc diện thanh tú, nhưng lại thiếu hấn vẻ uy nghiêm hùng tráng của một bậc lãnh tụ quần hùng. Phải nói rằng trông chàng thật quá hiền lành, không hề giống loại người có thể mưu việc lớn. Y cảm thấy ngạc nhiên về điểm ấy, và cũng rất thắc mắc. Phong thái của chàng hoàn toàn khác với những gì y đã từng tưởng tượng trước đây. Y ngăn người nhìn chàng chăm chăm.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Vạn Bác Thư Sinh Vào Triều Kiến Tĩnh Thất Luận Đàm Thử Kiến Văn

Lại nói, Chu Kỳ Xương ngăn người nhìn Giang Hoài Ngọc chăm chăm. Y nhận thấy phong thái của chàng hoàn toàn khác với những gì y đã tưởng tượng trước đây. Thấy vậy, chàng liền hỏi :

- Chu khanh gia. Khanh sao thế.

Chu Kỳ Xương liền vội lắc đầu, nói :

- Ở ... chúa công nghi biểu phi phạm, chỉ vì tại hạ kiến văn hạn hẹp nên không thể nhận biết được.

Từ lúc này, y cũng theo như Quan lão mà gọi Giang Hoài Ngọc là chúa công. Chàng nói :

- Khanh quá lời rồi. Cô gia tài sơ đức bạc, chỉ vì may mắn nên được Quan, Ưông, Bách Lý chư vị tiên sinh theo phò tá, và cũng nhờ may mắn nên được chúng huynh đệ khuông phò, cũng như nhờ may mắn nên mới có được địa vị như hiện nay.

Quan lão nói :

- Chúa công nói gì lạ vậy. Chúa công chịu nhiều bất hạnh thì có chứ gặp may mắn thì lão phu chưa hề thấy. Chỉ vì chúa công hiền đức nhân hậu nên mọi người ai cũng thương mến mà nguyện khuông phò.

Bách Lý Hạc cũng nói :

- Quan lão ca nói rất phải. Bậc nhân quân dùng đức phục nhân chứ đâu thể giống như bọn võ phu dụng lực chế nhân để mưu việc lớn.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Tiên sinh nói thế khiến cô gia hồ thẹn vô cùng.

Đoạn chàng quay sang Chu Kỳ Xương hỏi :

- Chu khanh xin yết kiến cô gia có việc chi thế.

Chu Kỳ Xương vòng tay hỏi :

- Phải chăng chúa công vừa từ Cửu Hoa Sơn trở về.

Giang Hoài Ngọc chưa kịp đáp thì Quan lão đã hỏi xen vào :

- Sao người biết chúng ta vừa từ Cửu Hoa Sơn trở về.

Chu Kỳ Xương đáp :

- Chỉ vì ngày hôm trước vô tình tại hạ có việc phải đi ngang qua Cửu Hoa Sơn nên mới nhìn thấy các lộ nhân mã xuống núi.

Quan lão hừ khẽ, nói :

- Vô tình đi qua núi ngay lúc đó. Có chuyện trùng hợp như thế thật ư.

Chu Kỳ Xương vội phân trần :

- Trước mặt lão tiên bối, tại hạ nào dám dối trá. Sự thật đúng là như vậy đây. Tại hạ cũng hiếu kỳ, nhưng Cửu Hoa Sơn là Tổng đàn của Cửu Trùng Giáo, tại hạ không dám lên núi xem thử.

Quan lão lạnh lùng hỏi :

- Rồi người lại theo đến tận đây. Hừ hừ. Người sợ bọn Cửu Trùng Giáo chứ không sợ bọn lão phu ư.

Chu Kỳ Xương vội nói :

- Không, Không phải.

Thấy y lúng túng, Giang Hoài Ngọc thấy cũng tội, liền hỏi :

- Khanh xin gặp cô gia có chuyện chi thế.

Chu Kỳ Xương chấp tay hỏi :

- Chúa công thống lĩnh đại đội nhân mã tiến lên Cửu Hoa Sơn, chắc không ngoài việc chinh phục Cửu Trùng Giáo.

Giang Hoài Ngọc khẽ lắc đầu :

- Không phải đâu. Cô gia chỉ thảo phạt một trọng phạm mà thôi ...

Chàng chưa dứt lời thì Bách Lý Hạc đã đỡ lời, chừng như lão có chủ ý gì đó. Lão hắng giọng nói :

- Người sốt sắng vì việc ở Cửu Hoa Sơn như thế, phải chăng là vì có ít nhiều liên hệ với Cửu Trùng Giáo.

Chu Kỳ Xương vội thanh minh :

- Không, Không. Tại hạ chẳng có liên hệ gì với Cửu Trùng Giáo cả.

Bách Lý Hạc lại hỏi :

- Thế chẳng lẽ lão đệ không biết Cửu Trùng Giáo chủ là ai.

Chu Kỳ Xương ngần ngại nói :

- Đó là một đại bí mật, trong giang hồ mấy ai biết được. Tại hạ chỉ biết Cửu Trùng Giáo chủ là một ma đầu rất nổi danh ngày trước, nhưng không biết chính xác là nhân vật nào.

Quan lão bật cười ha hả :

- Hóa ra ngay chuyện đó mà đến cả Vạn Bác thư sinh cũng không biết. Vậy người võ lâm còn ai biết được.

Chu Kỳ Xương lộ vẻ bẽn lẽn :

- Tại hạ chỉ biết được vài chuyện thôi, mà cũng không hiểu rõ cho lắm.

Bách Lý Hạc gật đầu :

- Ngoại trừ những bậc thần minh, còn người phàm trần ai dám cho rằng mình biết hết tất cả mọi chuyện.

Bách Lý Hạc lại đưa mắt nhìn Chu Kỳ Xương, nói tiếp :

- Lão phu có thể nói cho người biết, giáo chủ Cửu Trùng Giáo là Bạch Cốt Hung Thần. Người có cảm tưởng gì về nhân vật này.

Chu Kỳ Xương đáp ngay không do dự :

- Bạch Cốt Hung Thần là một đại ma đầu khét tiếng võ lâm ngày trước. Lão ta đã từng gây ra rất nhiều tội ác. Rất nhiều người căm thù lão, nhưng cũng chẳng ai làm gì được lão. Khoảng bốn mươi năm trước, lão đột ngột biệt tích không còn thấy xuất hiện trong võ lâm. Để rồi hai mươi năm sau, lão lại xuất hiện, công khai khiêu chiến với quần hùng thiên hạ, rồi bị hai vị tiền bối là Hoàng Bào thị giả và Lam Bào thị giả đánh bại, phải bỏ chạy. Không ngờ ngày nay lão lại lập ra Cửu Trùng Giáo.

Bách Lý Hạc gật đầu nói :

- Xem ra người cũng biết được khá nhiều đó. Chỉ vì Bạch Cốt Hung Thần hành sự đại nghịch, vô pháp vô thiên, đã phạm vào Thiên đạo nên chúa công mới phải ban chỉ thảo phạt. Hừ. Lão ma ấy đến lúc chết vẫn chưa chịu hối cải, lại còn toan bề hành hung nên đã bị loạn kiếm phân thân.

Chu Kỳ Xương lộ vẻ cảm thán :

- Con người kiêu hùng một thời, rốt cuộc rồi vẫn khó tránh khỏi cái chết.

Quan lão sầm nét mặt, nói :

- Người mau nói vào chính đề đi. Hôm nay đến đây có việc gì.

Chu Kỳ Xương vội nói :

- Tại hạ đến đây cũng vì nghĩ đến hàng vạn sinh linh trong võ lâm.

Quan lão hừ lạnh :

- Nói nghe to tát quá nhỉ.

Rõ ràng là lúc này thái độ của Quan lão so với trước đã thay đổi hẳn. Đối với Chu Kỳ Xương, lão đã làm mặt lạnh, và thanh âm cũng lạnh lùng hơn, đủ chứng tỏ lão không hài lòng về những điều mà họ Chu định nói. Dù vậy, Chu Kỳ Xương vẫn không nao núng, chậm rãi nói :

- Võ lâm hiện nay có Thông Thiên Giáo và Cửu Trùng Giáo cũng đã đủ loạn rồi. Giờ đây lại còn có thêm Trường Hận Môn tham gia công cuộc tranh giành bá nghiệp. Mấy năm nay, linh khí của võ lâm đã bị hao tổn nhiều, khó bề khôi phục lại được. Nếu như lại có thêm thế lực mới xuất hiện, võ lâm sẽ khó tránh được trường kiếp nạn. Mong chư vị vì đức hiếu sinh mà suy xét đến điều này.

Bách Lý Hạc mỉm cười nói :

- Lão đệ nói nghe cũng hay lắm. Nhưng rất tiếc là có hơi muộn một chút.

Chu Kỳ Xương giật mình nói :

- Dù muộn nhưng cũng có thể cứu vãn được chứ.

Bách Lý Hạc nói :

- Mới hôm qua chúa công đã theo lời thỉnh cầu của các lộ mà ban chỉ cho phép Thiên Âm Giáo, Thiên Hùng Bang, Âm Sơn phái, Lạc Hồn Cốc cùng tiến nhập võ lâm. Quân vô hý ngôn. Không thể thay đổi được nữa.

Chu Kỳ Xương giật mình kinh hãi, không ngờ lại có chuyện như vậy. Chuyện thế này hoàn toàn nằm ngoài sự tiên liệu của y. Y áp ứng nói :

- Thế ... thế ...

Bách Lý Hạc lại bồi thêm :

- Trước đó nữa, Huyền Vũ Đàn, Thiên Tinh Bang, Thất Tinh Lô cũng đã được phép xuất sư. Và nay mai, có thể sẽ có thêm vài thế lực nữa, vì lẽ bọn họ thấy kẻ khác được phép tiến nhập võ lâm thì tất nhiên cũng không chịu ở yên, tất sẽ lại dâng biểu thỉnh cầu cho phép xuất sư.

Chu Kỳ Xương lâm bầm :

- Thế thì võ lâm loạn to.

Bách Lý Hạc nghiêm giọng nói :

- Còn có chúa công ở đây, mọi sự gì cũng không thể đi lệch ra ngoài vòng cương tỏa được. Tất cả đều phải tuân theo sự an bài của chúa công.

Bách Lý Hạc còn định nói thêm gì nữa, nhưng bên ngoài bỗng lại có thanh âm thiếu nữ vang lên :

- Chúa công.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Có việc chi thế.

Thanh âm thiếu nữ cung kính đáp :

- Trình chúa công. Có biểu chương từ Thất Tinh Lô đưa đến, trình chúa công ngự lãm.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Mang vào đây.

Cửa phòng mở ra, một Hoàng y thiếu nữ đi vào, cung kính trình lên một tờ biểu chương viết trên giấy hoa tiên. Giang Hoài Ngọc cầm lấy, mở ra xem một lúc lâu, sắc diện trầm ngâm ra chiều suy nghĩ.

Lát sau, chàng đưa tờ biểu chương cho Quan lão. Quan lão cầm lấy, xem xong, rồi trao cho Bách Lý Hạc, nói :

- Ba vị đại thần, sáu vị chấp sự của Bách Hợp Cung đều đã tiến nhập Trung Nguyên. Lão đệ nhận thấy thế nào.

Bách Lý Hạc xem xong lá thư, mới thùng thảng nói :

- Việc này thật ra cũng chẳng có chi đáng kể. Bọn chúng nào có đáng gì đâu. Chúa công không cần phải bận tâm làm gì. Chúa công cứ giao việc này cho Thiên Tinh Bang, Huyền Vũ Đàn, Lạc Hồn Cốc hay Thất Tinh Lâu là được rồi. Mấy vị Thần Ma chắc chắn sẽ dư sức giải quyết.

Giang Hoài Ngọc trầm ngâm giây lâu, rồi chợt khẽ thở dài, nói :

- Việc này ... việc này hãy để cô gia cân nhắc thêm đã.

Đoạn chàng xua tay ra hiệu cho Hoàng y thiếu nữ lui ra ngoài. Qua một lúc bâng hoàng, Chu Kỳ Xương đã lấy lại được bình tĩnh. Y đứng dậy, hướng vào Giang Hoài Ngọc vòng tay hỏi :

- Tại hạ có điều mạo muội xin hỏi chúa công có địa vị thế nào.

Vẫn Bách Lý Hạc giành nói :

- Chúa công là nhân vật thứ nhất trong thiên hạ. Mọi sự lớn nhỏ trong thiên hạ, chúa công đều có quyền định đoạt.

Quan lão nói thêm :

- Chỉ cần chúa công ban chỉ, bọn lão phu có thể quét sạch vô lâm ngay tức khắc.

Chu Kỳ Xương nói :

- Vậy ...

Nhưng Bách Lý Hạc đã ngắt lời :

- Như thế cũng đủ rồi. Lão đệ không cần phải nói thêm điều gì nữa hết. Chúa công đã biết lão đệ lo nghĩ cho nghìn vạn sinh linh trong vô lâm. Nhưng việc thống nhất vô lâm là rất cấp thiết. Nếu không, các bang giáo mạnh ai nấy hành sự theo ý riêng, không có gì ước thúc, tình hình vô lâm lại càng hỗn loạn hơn.

Đoạn lão quay sang Giang Hoài Ngọc nói :

- Chúa công đã mệt mỏi nhiều. Xin hãy nghỉ ngơi tịnh dưỡng. Mọi việc xin hãy giao cho lão phu và Quan lão ca lo liệu.

Giang Hoài Ngọc nhìn Bách Lý Hạc, thấy lão hấp háy mắt, biết lão đã có dự tính, liền gật đầu nói :

- Thôi được rồi. Có lẽ cô gia cũng cần phải nghỉ ngơi. Nhị vị tiên sinh hãy thay cô gia mà tiếp đãi Chu khanh gia cho thật chu đáo.

Bách Lý Hạc nói :

- Xin chúa công cứ yên tâm. Lão phu đã biết cách lo liệu.

Quan lão cao giọng gọi :

- Người đâu.

Cửa phòng lập tức mở ra. Bốn hoàng y thiếu nữ từ ngoài bước vào, cung kính nghiêng mình chờ lệnh. Quan lão nói :

- Chúa công cần phải nghỉ ngơi. Các người hãy phục thị chúa công.

Giang Hoài Ngọc đứng dậy. Bốn nàng hoàng y thiếu nữ vội diu đỡ chàng đi ra ngoài. Và rồi cửa phòng được đóng lại. Bên trong chỉ còn lại Quan lão, Bách Lý Hạc và Chu Kỳ Xương.

Hồi lâu, Chu Kỳ Xương chợt nói :

- Tại hạ nói điều này e không phải. Chúa công tuy ở ngôi cao, nhưng mọi quyền hành dường như là do nhị vị nắm giữ hết thì phải.

Bách Lý Hạc nói :

- Không phải đâu. Mặc dù chúa công đã giao cho bọn lão phu xử lý mọi việc, nhưng quyết định cuối cùng vẫn do ở chúa công. Chúa công không ham danh vọng, không muốn tranh đua với ai, nhưng uy thế và quyền lực của bản cung đều phụ thuộc cả vào chúa công. Tuy nhiên, bản cung có những điển chế, quy lệ mà ngay đến chúa công cũng không thể làm trái được.

Tay nâng chung trà khẽ thăm giọng, Bách Lý Hạc lại nói tiếp :

- Cùng phụng sự chúa công có vô số thể lực có cơ cấu tổ chức rất phức tạp, việc điều động vô cùng khó khăn. Tất cả đều vì cảm đức chúa công mà theo về, nên chỉ tuân theo chỉ dụ của chúa công mà thôi. Bọn lão phu tuy được giữ quyền chính, nhưng cũng không thể ra lệnh cho các lộ được.

Dừng lời, uống cạn chung trà, Bách Lý Hạc lại đưa mắt nhìn Chu Kỳ Xương, khẽ mỉm cười nói :

- Chúa công dường như đã vừa ý lão đệ. Lão đệ có muốn theo phụng sự chúa công hay không. Lão phu sẽ tiến dẫn cho.

Chu Kỳ Xương ngáp ngừng :

- Việc này ...

Bách Lý Hạc lại nói :

- Chúa công là người hiền đức nhân hậu, là một bậc nhân quân chân chính. Lão đệ muốn tạo phúc cho võ lâm, không gì bằng theo phụng sự chúa công. Còn như lão đệ cứ tiếp tục trôi nổi giữa dòng, trong lúc tứ bề dậy sóng, đến một lúc nào đó e sẽ bị cuốn vào vòng xoáy mất thôi.

Lời ví von của Bách Lý Hạc nghe thật hữu lý, họ Chu cũng cảm thấy xuôi xuôi. Giữa lúc võ lâm đang hồi hỗn loạn thế này, với bản lĩnh như y, nếu cứ phiêu bạt giang hồ chỉ e khó mà toàn được. Quan lão cũng nói :

- Chỉ cần nương theo chúa công, dù muốn trở thành nhất đại tôn sư hay tôn chủ một phái thì cũng chẳng có chi là khó.

Chu Kỳ Xương ngẫm nghĩ giây lát, rồi chợt hỏi :

- Tại hạ có điều mạo muội muốn thỉnh giáo.

Quan lão gật đầu nói :

- Có gì cứ nói.

Chu Kỳ Xương nói :

- Tại hạ nhận thấy chúa công quả là nhân hậu hiền đức, nhưng dường như không biết võ công, chẳng hiểu sao mà mọi người lại hết lòng kính phục.

Quan lão cười nói :

- Chúa công tài hoa tuyệt thế, đầu thế lấy lễ thường mà xét đoán được. Người cứ theo chúa công rồi dần dần sẽ biết. Còn việc mọi người hết lòng kính phục là do mến đức chứ đâu phải vì võ công. Nếu chúng ta chỉ vì cảm phục võ công mà đi theo chúa công thì đâu có tận tụy hết lòng như thế.

Bách Lý Hạc lại nói thêm :

- Người trong võ lâm thường dựa vào võ công để khiến cho kẻ khác phải kính phục. Nhưng chúa công lại không phải là người trong võ lâm. Chúa công theo văn đạo chứ không theo võ đạo.

Nghe nói đến văn đạo, Chu Kỳ Xương lộ vẻ ngạc nhiên, bởi trong võ lâm làm gì có văn đạo. Y ngờ ngác hỏi :

- Văn đạo ư.

Bách Lý Hạc nói :

- Phải rồi. Văn đạo là một môn học không phải dành cho người võ lâm. Văn đạo tương hợp với vương đạo, đế đạo, không tương thích với bá đạo, không thể dùng để tranh hùng dựng bá nghiệp.

Quan lão lại nói :

- Vì theo văn đạo nên gặp việc gì chúa công cũng đều muốn nhường nhịn cho qua, không chịu tranh đua với ai. Lão phu hỏi thử người câu này. Ví như người đang đi trên đường, bỗng nhiên có một bọn người hung hăng ngang ngược chặn lại, vu cho người là đang giữ một bảo vật nào đó mà người vốn không hề biết, và bắt người phải dâng nạp. Vậy người sẽ xử trí thế nào.

Chu Kỳ Xương đáp :

- Tại hạ sẽ cố giải thích cho bọn họ hiểu là tại hạ không hề giữ vật đó, bảo rằng bọn họ đã tìm lầm người rồi.

Quan lão bật cười, nói :

- Người nghĩ rằng chỉ mấy lời giải thích mà có thể khiến bọn chúng tin hay sao.

Chu Kỳ Xương nói :

- Nhưng tại hạ không giữ thì nói không giữ.

Quan lão cười nói :

- Vậy ngươi lấy gì để chứng minh là ngươi không giữ.

Chu Kỳ Xương ngó người :

- Chuyện ấy ...

Quan lão lại nói :

- Chắc chắn bọn chúng sẽ nhất mực không tin, và sẽ đòi ngươi cho lục soát, khi đó ngươi sẽ làm sao.

Chu Kỳ Xương nói :

- Cứ cho bọn chúng lục soát, có sao đâu. Vâng thật thì không sợ lửa.

Quan lão cười nhạt hỏi :

- Thật ư.

Họ Chu ngăn người, rồi chột nghĩ ra. Nếu như để cho bọn giặc kia lục soát, để chúng chạm vào người rồi hạ độc thủ thì sao. Chuyện ấy chẳng phải không thể xảy ra. Nếu bọn chúng thuộc phe hắc đạo thì cảm như là chắc chắn rồi. Vì thế, y cứ ngậy người ra mà không trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Vạn Bác Thư Sinh Xin Thần Phục Tịch Phòng Quan Lão Bắt Gian Phi

Lại nói, sau khi nghe Quan lão hỏi, Chu Kỳ Xương ngẫm nghĩ một lúc rồi lại ngậy người ra không trả lời. Bách Lý Hạc nói :

- Dù với bất cứ lý do gì, người bình thường cũng chẳng ai chịu cho kẻ lạ đụng chạm vào người phải không. Nếu như gặp phải kẻ tiểu nhân ngầm thì triển độc thủ thì có hối cũng chẳng kịp.

Chu Kỳ Xương liền gật đầu lia lịa :

- Đúng thế. Đúng thế.

Không chỉ riêng họ Chu nghĩ thế mà bất cứ người võ lâm nào cũng đều sẽ nghĩ như thế thôi. Bách Lý Hạc lại nói :

- Thế nhưng chúa công lại ưng chịu đấy. Khi đó chỉ có bọn lão phu ba người đi với chúa công. Thật ra thì bọn võ lâm tiểu bối đó còn chưa đáng để Quan lão ca xuất thủ. Nhưng chúa công lại nghĩ rằng nếu không cho bọn chúng lục soát thì rồi sau này bọn chúng sẽ cứ đi theo làm phiền mãi. Thế là chúa công đã ưng chịu.

Khi nghĩ đến chuyện đó, Quan lão lộ vẻ bức mình, hậm hực nói :

- Bọn chúng thật không biết điều. Hừ. Bọn chúng lục soát không chừa một chỗ nào, cả đến đôi giày hay mảnh vải buộc tóc của chúa công cũng không bỏ qua. Lão phu trông thấy mà không sao chịu được. Nếu như không có mặt chúa công ở đó thì lão phu đã cho hắn ném thủ đoạn của lão phu rồi.

Chu Kỳ Xương tò mò hỏi :

- Sau đó thì sao.

Quan lão nói :

- Còn sao nữa. Bọn chúng không tìm thấy bảo vật nhưng lại phát hiện trong người chúa công có đến hơn chục vạn lượng ngân phiếu. Thế là sau đó bọn lão phu đã phải một phen lao nhọc để giải quyết bọn chúng.

Bách Lý Hạc trở lại vấn đề khi này, hỏi :

- Ý lão đệ thế nào. Lão đệ hãy suy nghĩ kỹ trước khi trả lời.

Chu Kỳ Xương ngẫm nghĩ giây lát, mới nói :

- Tại hạ thuận theo phò tá chúa công. Nhưng xin có một điều kiện.

Quan lão liền xoa tay nói :

- Nếu thế thì đừng theo nữa. Chúa công cũng không ép buộc người. Người đã không chân tâm thì còn theo chúa công làm chi.

Bách Lý Hạc cũng nói :

- Việc ra điều kiện với chúa công là một điều tối kỵ, có thể dẫn đến họa diệt thân đấy. Tuy chúa công không lấy làm phiền lòng, nhưng chư huynh đệ các lộ mà biết lão đệ đặt điều kiện với chúa công thì ắt bọn họ sẽ không bỏ qua. Sau này có thể lão đệ sẽ gặp nhiều phiền phức với bọn họ đấy.

Chu Kỳ Xương trầm ngâm suy tính một lúc lâu, rồi mới nói :

- Vậy, tại hạ nguyện ý theo phụng sự chúa công. Mong nhị vị tiếp dẫn cho.

Quan lão nói :

- Thế mới được chứ. Tốt lắm. Từ nay chúng ta không còn là người ngoài nữa. Để rồi lão phu sẽ trình chúa công gia phong cho. Tạm thời người hãy phụ giúp Bách Lý huynh đệ giải quyết sự vụ ở Ngoại sự đàn. Được chứ.

Chu Kỳ Xương cung tay nói :

- Vâng ạ. Đa tạ lão tiên bối.

Vậy là Chu Kỳ Xương đã được nhận vào Văn Đức Cung, túc sự ở Ngoại sự đàn. Ba người còn bàn bạc một hồi lâu nữa mới giải tán.

Sáng hôm sau, Giang Hoài Ngọc thượng triều. Quan lão và Bách Lý Hạc đưa Chu Kỳ Xương vào triều kiến. Nghe Bách Lý Hạc trình lại việc họ Chu nguyện ý theo phụng sự. Chẳng hài lòng nói :

- Thế thì hay lắm. Vậy theo nhị vị tiên sinh thì nên bổ nhiệm Chu khanh gia vào chức danh nào.

Bách Lý Hạc nói :

- Trình chúa công. Chu lão đệ thông hiểu nhiều sự việc trong võ lâm, đã có danh hiệu là Vạn Bác Thư sinh. Vậy xin chúa công cho Chu lão đệ giữ chức Ngoại sự đàn Tổng văn án, phụ trách văn thư.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Được. Cô gia chuẩn tấu.

Chu Kỳ Xương vội vái tạ ân. Bách Lý Hạc lại nói :

- Trình chúa công. Theo như lời của Chu lão đệ thì Võ lâm Tứ đại hiền nhân cũng là những nhân vật khá, chúa công nên thu dụng.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Võ lâm Tứ đại hiền nhân là những nhân vật thế nào.

Nghe chàng hỏi câu này, Chu Kỳ Xương mới thật sự tin rằng chàng không phải là người võ lâm. Bởi Võ lâm Tứ đại hiền nhân danh vọng rất cao, trừ một số ít người mới xuất đạo, người trong võ lâm ít ai không biết. Còn riêng Quan lão thì lại khác. Lão ẩn cư đã lâu, mà Võ lâm tứ đại hiền nhân thì chỉ mới nổi danh trong vòng hai chục năm trở lại đây, nên chuyện lão không biết cũng không phải là lạ. Lão đưa mắt nhìn họ Chu có ý bảo y lên tiếng. Y liền cung kính nói :

- Trình chúa công. Những việc hay dữ, thiện ác trên đời rất phức tạp. Bốn vị ấy là những nhân vật đã thoát ra ngoài vòng ân oán, không thèm tranh danh đoạt lợi. Chỉ vì mạng võ công tuyệt thế mà được đồng đạo võ lâm tôn xưng là Võ lâm Tứ đại hiền nhân để tỏ lòng kính ngưỡng.

Quan lão hỏi :

- Nhưng bọn họ là những người nào.

Chu Kỳ Xương đáp :

- Bốn vị ấy là Trúc Thanh Sơn ở Lạc Dương, Vu Tử Thanh ở Kim Lăng, Tàn Sĩ Đình ở Hà Đông và Hứa Thi Đường ở Nam Xương.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Bốn vị tiên sinh đó có khí phách hơn đời, không màng danh lợi, khác hẳn với người võ lâm, thật xứng với danh hiệu hiền nhân.

Quan lão nói :

- Nhưng bọn họ lại không đoái hoài đến đại thể, không phân biệt hành động phải quấy, gặp lúc võ lâm gặp kiếp nạn lớn lao mà chỉ biết tự mình vui thú lâm tuyền, lại còn lấy làm nhon nhon đắc ý, liệu có đáng mặt hiền giả hay không.

Bách Lý Hạc tiếp lời :

- Hư danh thường đưa con người đến chỗ lầm lạc. Nếu không có công phu nhẫn nại phi thường thì sao có thể gọi là Tứ đại hiền nhân được. Vấn đề vi diệu ở đây là bốn vị này không màng danh lợi, không gây thù oán, độ lượng quảng đại ít người bì kịp. Nhưng đi sâu vào vấn đề, hành động của bọn họ cũng không ngoài mục đích muốn duy trì lấy tiếng tốt Tứ đại hiền nhân.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Tuy hành động của bọn họ có phần ích kỷ, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, dù sao cũng có mặt đáng để nêu gương. Nếu như ai ai cũng đều biết nghĩ như bọn họ thì võ lâm đâu rơi vào cảnh hỗn loạn.

Bách Lý Hạc nói :

- Nói là nói vậy thôi, chứ nếu chúa công nhận thấy có thể thu dụng được thì bọn lão phu sẽ có cách lo liệu.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Nghe tiếng không chưa đủ. Cần phải xem tận mắt mới biết được bọn họ là người thế nào. Có lẽ tiên sinh nên chịu khó đi một chuyến. Mọi việc cô gia giao cho tiên sinh toàn quyền liệu lý.

Bách Lý Hạc cung kính nói :

- Cẩn tuân thượng ý.

Tưởng đâu đến đây thì việc đã xong, chàng sẽ truyền lệnh thoái triều, nào ngờ chàng lại nói tiếp :

- Nhân tiện, tiên sinh hãy cho truyền chỉ dụ của cô gia tuyên triệu Âm Sơn Tứ Quái ứng hầu.

Chu Kỳ Xương nghe nhắc đến Âm Sơn Tứ Quái mà giật mình. Y có ngoại hiệu là Vạn Bác Thư sinh nên rất biết Âm Sơn Tứ Quái là những nhân vật thế nào. Bách Lý Hạc cũng ngạc nhiên, nhưng lại theo hướng khác. Lão không hiểu chàng triệu Âm Sơn Tứ Quái đến để làm gì, nhưng cũng không hỏi lại, cung kính nói :

- Cẩn tuân thượng ý.

Giang Hoài Ngọc gật đầu nói :

- Được rồi. Truyền thoái triều.

Trong gian tĩnh thất của lầu thuyền, Quan lão và Bách Lý Hạc đang mật đàm, có Chu Kỳ Xương ngồi bên cạnh hầu tiếp. Y biết giữ ý, ngồi dịch ra phía sau một chút, bởi với thân phận và địa vị của y, y không thể và cũng không dám ngồi ngang hàng với Quan lão và Bách Lý Hạc.

Ba người bọn họ họp nhau ở đây là để bàn bạc, phân công công việc cho Chu Kỳ Xương vì y mới nhận lĩnh trách vụ. Sau khi mọi việc xong xuôi, Bách Lý Hạc cho y lui ra ngoài nghỉ ngơi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người ...

Quan lão ngồi trầm tư, còn Bách Lý Hạc lặng lẽ nhấp một ngụm trà. Hai người họ ngồi yên lặng, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng.

Hồi lâu, Quan lão mới lên tiếng, phá vỡ bầu yên lặng :

- Huynh đệ nghĩ thử xem, có đoán biết nguyên nhân chúa công triệu kiến Âm Sơn Tứ Quái hay không.

Bách Lý Hạc trầm tư nói :

- Trong Âm Sơn Tử Quái có lão Tư Thám. Chắc chúa công muốn sử dụng tài năng của lão để tra ra hạ lạc của Tổng đàn Thông Thiên Giáo.

Quan lão nói :

- Nếu thế thì chỉ cần triệu một mình lão Tư Thám là được. Cần gì phải triệu kiến cả bốn lão quái vật đó chứ.

Bách Lý Hạc lắc đầu nói :

- Vậy thì đệ chịu, không thể nghĩ ra được. Nhưng chắc là chúa công đã có chủ trương gì đó rồi.

Quan lão gật gù nói :

- Chắc chắn là thế.

Hai người lại ngồi yên, trầm ngâm nghĩ ngợi.

Không gian tĩnh mịch im lìm. Chỉ nghe có những tiếng sóng nước vỗ vào mạn thuyền bì bõm.

Vách phòng nơi phía mạn thuyền có hai khuôn cửa sổ nhỏ. Gió từ mặt sông thổi vào phòng mát dịu.

Đột nhiên, Quan lão bật đứng dậy, lướt đến sát bên một khuôn cửa sổ, giơ bàn tay phải ra ngoài chụp vào khoảng không mấy cái.

Thật lạ lùng. Có tiếng ục ục phía dưới mặt nước, rồi một thân người bị hút lên, dính chặt vào bàn tay của Quan lão. Đó là một hán tử áo đen, thân hình nhỏ bé, đôi mắt to linh lợi, miệng rộng răng thưa.

Quan lão khẽ hừ lạnh một tiếng, toan truyền âm ra phía ngoài bảo thị vệ bắt gian phi, thì Bách Lý Hạc đã ngăn lại, nói :

- Hiện chúa công đang nghỉ ngơi, lão ca không nên làm kinh động. Để đệ lên trên ấy điều động thị vệ.

Đoạn lão rào bước đi ra. Lát sau, nghe thấy tiếng gọi của Bách Lý Hạc, Quan lão liền vẫy tay, hắt bắn gã hán tử kia đi. Sau đó lão cũng rời tịnh thất, ra phía ngoài hội họp với Bách Lý Hạc.

Lại nói, ở bên ngoài, sau khi Quan lão hắt bắn gã gian phi kia lên, Bách Lý Hạc đã giơ tay đón lấy, rồi quăng gã xuống sàn thuyền. Bọn thị vệ liền xúm lại điểm huyết gã, rồi xem xét khắp người, hy vọng qua những vật dụng gã mang theo bên người mà có thể tìm ra lai lịch của gã.

Lát sau, Quan lão đi lên, đưa mắt nhìn gã gian phi, hừ lạnh nói :

- Tên này thật to gan. Dám đến đây do thám là hết muốn sống rồi. Huynh đệ có nhận biết lai lịch gã không.

Bách Lý Hạc lắc đầu nói :

- Đệ chưa kịp tra xét. Tên này đệ cũng chưa từng gặp qua.

Quan lão quay lại đám thị vệ, lạnh lùng nói :

- Tăng cường tuần tra canh gác, chú ý cả phía dưới mặt nước, không được để chuyện này lặp lại lần nữa.

Bọn thị vệ đồng vâng dạ. Quan lão lại nói :

- Thôi được rồi. Hãy tiếp tục phận sự. Đồng thời truyền lệnh cho toàn thể các đội thị vệ phải tăng cường cảnh giác.

Cả bọn vâng dạ, chia nhau đi thi hành phận sự. Nơi ấy chỉ còn lại Quan lão, Bách Lý Hạc cùng với vài tên thị vệ. Quan lão lại bảo :

- Truyền gọi bọn Tang Lương đến đây.

Một tên trong bọn thị vệ vâng lệnh đi ngay. Trong khi ấy thì Bách Lý Hạc đang xem xét những món vật dụng lấy được từ trong người tên gian phi. Đó là mấy đĩnh bạc lẻ, một chiếc hòa đồng chuyên dụng, một vài loại ám khí, cùng với vài thứ linh tinh khác. Đặc biệt đáng chú ý là hai chiếc mặt nạ da người cùng mấy thứ vật dụng chuyên để mở khóa và trèo tường khoét vách.

Quan lão đứng bên nhìn đồng đồ vật, hỏi :

- Có thứ nào đáng chú ý không.

Ý lão không phải nói đến mấy thứ vật dụng của bọn đạo tặc kia, bởi nó có trong người một tên gian phi là chuyện chẳng có gì lạ. Lão muốn nói đến những thứ có thể cho biết lai lịch của tên kia. Bách Lý Hạc lắc đầu nói :

- Toàn mấy thứ linh tinh thôi. Chẳng có thứ gì đáng chú ý cả.

Quan lão liền cúi xuống xem xét thân thể của gã gian phi. Sau khi kiểm tra qua toàn thân kinh mạch của gã, lão cau mày nói :

- Gã này là môn hạ của Thiếu Lâm Tự.

Bách Lý Hạc nói :

- Điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả. Thiếu Lâm Tự có rất nhiều tục gia đệ tử. Công phu truyền ra bên ngoài chẳng phải là ít. Ngay đến bọn sơn đông mã vĩ cũng có lắm kẻ luyện võ công Thiếu Lâm.

Quan lão hỏi :

- Có cần cứu tinh gã để tra hỏi không.

Bách Lý Hạc nói :

- Đợi bọn Tang Lương ra đến đã.

Quan lão gật gù khen phải, cầm lấy mấy tấm mặt nạ da người lên xem xét, đoạn chép miệng nói :

- Trông cũng tinh xảo đấy. Có điều diện mạo xấu xí quá.

Quả thật, cả hai tấm mặt nạ đều là diện mạo của những đại hán trung niên, một thì khí sắc nhợt nhạt như người sắp chết, còn chiếc kia sắc mặt vàng khè như kẻ mắc bệnh kinh niên. Bách Lý Hạc cười nói :

- Thường thì dung mạo của những kẻ cải trang đều như vậy. Nếu diện mạo xinh đẹp sẽ khiến nhiều người chú ý, dễ bại lộ tung tích.

Lúc ấy, bốn huynh đệ bọn Tang Lương ra đến nơi, hướng vào nhị vị Tổng quản cung thân hành lễ :

- Bọn thuộc hạ xin bái kiến nhị vị Tổng quản.

Quan lão gật đầu, chỉ vào tên gian phi, hỏi :

- Các người có nhận ra lai lịch tên này không.

Tang Lương nhìn qua tên kia một lượt, rồi chột bước tới bên cạnh gã ta, cúi xuống vạch áo xem xét trước ngực gã. Phía ngực trái gần mé vai của gã có một vết sẹo nhỏ trông giống như vết kiếm thương, tuy đã lâu ngày nhưng vẫn còn thấy dấu vết mờ mờ. Tang Lương gật gù nói :

- Hồi bẩm nhị vị Tổng quản. Gã này là một tên đạo chích nổi danh, tên là Tề Hạo Luân, ngoại hiệu Tiểu Phi Hồ. Hai năm trước, gã giờ trò với bọn thuộc hạ và bị tứ đệ đâm trúng một kiếm. Vết kiếm thương nay hãy còn.

Quan lão hỏi :

- Tính hạnh của gã thế nào.

Tang Lương đáp :

- Hồi bẩm Tổng quản. Gã này không tốt không xấu. Gã là một tên đạo chích, nhưng đôi lúc gã cũng có hành vi hiệp nghĩa. Võ công chẳng đáng kể, nhưng khinh công thì cũng rất khá.

Quan lão gật gù, nhìn gã gian phi Tề Hạo Luân một hồi nữa, rồi bồng gờ tay cách không điểm nhẹ một cái. Gã ta rùng mình một cái, rồi từ từ mở mắt ra. Nhưng huyết đạo bị khống chế, gã vẫn nằm yên không nhích động gì được.

Quan lão vẫn đứng yên lặng, ánh mắt sắc lạnh nhìn gã ta chăm chăm khiến gã thấy lạnh người. Hồi lâu, Quan lão mới trầm giọng nói :

- Nếu không muốn ném mùi đau khổ, tốt nhất là nên thành thật trả lời những câu hỏi của ta. Trước tiên, hãy khai báo danh tính.

Gã gian phi đảo tròn mắt một lượt, nói :

- Dạ, tiểu nhân là La Tuyền.

Quan lão khẽ hừ lạnh, nhẹ gờ tay cách không điểm tới một cái. Tức thì gã gian phi rú lên thảm thiết, sắc diện tái nhợt, mặt mày nhăn nhó, mồ hôi xuất ra đầm đìa, ra chiều vô cùng đau đớn khổ sở. Bách Lý Hạc thấy thế thì khẽ cau mày, muốn nói rồi lại thôi. Quan lão nhìn thấy liền hỏi :

- Tên này dám hồ ngôn loạn ngữ trước mặt lão phu, đáng chết vạn lần, huynh đệ cau mày là ý làm sao.

Bách Lý Hạc nói :

- Lão ca muốn xử trí gã ta thế nào cũng được, nhưng không nên làm kinh động đến chúa công.

Quan lão giật mình, lập tức giờ tay cách không điểm á huyết gã ta, khiến gã không còn kêu thành tiếng được nữa, thanh âm chỉ nghe khục khục trong cổ họng. Sau đó lão mới cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Tên gì. Nói thật.

Gã ta gắng gượng nói :

- Tiểu nhân thật sự tên là La Tuyên.

Quan lão lại hừ lạnh, điểm tới mấy cái nữa. Lần này thì gã ta càng đau khổ hơn trước, miệng sùi bọt mép, cơ nhục co rút lại, thảm trạng xem ra còn đáng sợ hơn cả Phân Cân Thác Cốt.

Giữa lúc ấy, mọi người nghe có tiếng thở dài, liền quay nhìn lại. Giang Hoài Ngọc đang đứng ở cửa khoang thuyền nhìn ra. Vậy là mối lo của Bách Lý Hạc đã thành sự thật. Quan lão vội hỏi :

- Chúa công sao không nghỉ ngơi, ra đây làm chi.

Giang Hoài Ngọc khẽ lắc đầu, nhìn gã gian phi đang nằm lăn trên sàn thuyền với dáng vẻ đau khổ, hỏi :

- Gã ta là ai thế.

Quan lão đáp :

- Trình chúa công. Gã là tên thích khách định âm mưu hành thích chúa công. May mà lão phu phát hiện kịp thời nên đã bắt được y. Nãy giờ lão phu đã hỏi mấy câu mà gã toàn trả lời quanh co, chẳng câu nào là sự thật cả.

Gã kia nghe Quan lão kết tội là thích khách, rất muốn biện giải, nhưng không sao lên tiếng được. Quan lão giải huyết cho gã, nhưng vẫn để lại á huyết không giải, rồi quay sang bọn Tang Lương, nói :

- Hãy đem giam gã lại, chờ hậu xét.

Bọn Tang Lương vâng dạ, tiến tới thộp cổ gã ta xách đi. Lúc này, gã mới nhận ra sự hiện diện của huynh đệ bọn Tang Lương, thảm than trong lòng, tự rủa thâm số mệnh sao xui xẻo, không nhận ra điều ấy sớm hơn.

Trong khi ấy, Quan lão và Bách Lý Hạc cùng đưa Giang Hoài Ngọc trở vào tẩm thất nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Tứ Đại Hiền Tự Hội Kim Lăng Bách Lý Hạc Đưa Ra Phản Kiến

Thành Kim Lăng ...

Đó là một tòa thành quách nằm bên bờ Tần Hoài, một đô thị phồn hoa nhất nhì cõi Trung Nguyên. Nơi đây có rất nhiều những tòa phủ đệ rộng lớn nguy nga. Phần lớn là gia tư của giới quan quyền, rồi đến các thân hào đại phú có danh tiếng trong vùng, cũng như trên cả nước.

Phía tây thành có một tòa phủ đệ rất khí khái uy nghi, trước cổng treo một tấm biển chỉ đề vồn vẹn hai chữ : Vụ phủ.

Trên con đường nhiệt náo, người qua kẻ lại tấp nập, cảnh buôn bán nhộn nhịp đông đúc, chợt có hai nhân vật phong thái đường bệ xuất hiện, rồi dừng bước trước cổng phủ. Cả hai đều vận thanh bào, đội nho cân, một tác độ trung niên, còn một đã quá ngũ tuần, khí vũ phi phàm, đáng điệu ung dung nho nhã.

Văn sĩ tuổi quá ngũ tuần đưa mắt ngắm nhìn tấm biển treo trước cửa phủ một lúc, rồi mới quay sang trung niên văn sĩ, khẽ gật đầu.

Trung niên văn sĩ liền bước lên nắm lấy vòng đồng trên cánh cửa, gõ nhẹ ba tiếng, người kia tay chấp sau lưng ung dung đứng chờ.

Hồi lâu, không thấy có động tĩnh gì, trung niên văn sĩ trong lòng nóng nảy, lại cầm vòng đồng vận lực gõ thật mạnh. Thanh âm chắc chắn vang động đến tận hậu viện. Còn người kia vẫn ung dung nhàn nhả đứng chờ.

Hồi lâu sau nữa, cánh cổng mới từ từ hé mở, bên trong có thanh âm già nua nói vọng ra :

- Ai đó. Tệ phủ từ khách đã lâu rồi.

Trung niên văn sĩ bực bội nói :

- Lão Phúc. Có chuyện gì vậy. Từ Thanh huynh sao rồi. Ngay cả ta mà cũng không muốn gặp hay sao.

Bên trong cửa liền có một cái đầu thò ra nhìn ngó, vừa trông thấy trung niên văn sĩ thì vội mở rộng cửa, nói :

- Lão nô tưởng ai. Thì ra là Chu tiên sinh. Đã lâu rồi tiên sinh không đến chơi, chủ nhân của lão nô cứ nhắc tiên sinh mãi. Mời vào. Mời vào.

Văn sĩ trung niên chính là Chu Kỳ Xương, và người kia đương nhiên là Văn Đức Cung Ngoại Sự Tổng quản Bách Lý Hạc. Cả hai người họ đang đứng trước phủ đệ của Vu Tù Thanh, một nhân vật trong số Võ lâm Tứ đại hiền nhân, là nhân vật mà Bách Lý Hạc nhắm tới trước tiên.

Nhìn lão bộc già, Chu Kỳ Xương mỉm cười hỏi :

- Từ Thanh huynh hiện có trong phủ hay không. Có chuyện chi mà lại đóng cửa từ khách thế.

Lão bộc già ngập ngừng đáp :

- Dạ. Chủ nhân của lão nô vẫn ở trong phủ, chỉ là có chút chuyện ...

Đến lúc này thì lão đã nhìn thấy Bách Lý Hạc, liền hỏi :

- Vị này là ...

Chu Kỳ Xương nói :

- Lão hãy vào thông báo với Từ Thanh huynh một tiếng là Chu mỗ đã mời đến cho Vu phủ một vị quý khách.

Lão bộc ngăn ngừa giây lát, rồi nói :

- Cảm phiền nhị vị tiên sinh hãy chờ một lát, lão nô xin vào bẩm báo với chủ nhân ngay đây.

Nói đoạn, lão quay người đi vào trong, để mặc hai vị quý khách đứng ngoài cửa. Chu Kỳ Xương quay sang Bách Lý Hạc phân trần :

- Trước nay Vu Tù Thanh luôn xử sự hòa nhã với mọi người, tránh không để làm mất lòng ai. Không hiểu sao lần này lão ta lại để khách đứng ngoài cửa thế này. Và thái độ của lão bộc kia trông cũng lạ lẫm.

Bách Lý Hạc chỉ mỉm cười chứ không nói gì. Đột nhiên, hai người nghe một tràng cười sang sảng từ trong nhà vọng ra, tiếp theo là tiếng nói :

- Chu huynh đệ. Hôm nay, ngọn gió nào lại đưa huynh đệ đến đây thế. Lão phu thật không ngờ ...

Lời chưa dứt thì đã thấy một lão nhân tóc bạc hoa râm rào bước đi ra. Người này tướng mạo thanh nhã, râu dài ba chòm, dáng vẻ thanh cao, niên kỷ đã ngoài ngũ tuần, mình vận lam bào trông rất hiền hậu nho nhã.

Chu Kỳ Xương thấy lão đi ra, liền cười nói :

- Từ Thanh huynh vẫn khỏe chứ.

Thì ra vị lão nhân này chính là Vu Tù Thanh, một nhân vật trong số Võ lâm Tứ đại hiền nhân. Lão ta cười ha hả nói :

- Vẫn khỏe. Vẫn khỏe. Huynh đệ không thấy đây sao.

Lão lại ngó qua Bách Lý Hạc, nói :

- Hàn xá được tiên sinh ghé bước, lão phu thật lấy làm vinh hạnh. Chẳng hay tiên sinh xưng hô thế nào.

Bách Lý Hạc khẽ mỉm cười, nhưng vẫn chưa lên tiếng, mắt quan sát đối tượng, thăm đánh giá con người Vu Tù Thanh. Trong khi đó, Chu Kỳ Xương có vẻ không hài lòng, cau mày nói :

- Từ Thanh huynh. Chúng ta vào trong rồi hãy nói được không.

Nghe y nhắc khéo, Vu Tù Thanh lộ vẻ ngại ngùng, nói :

- Ô. Lão phu thật là hồ đồ. Ai lại bảo khách nhân đứng ngoài cửa nói chuyện chứ. Nào. Nào. Xin mời nhị vị vào trong.

Bách Lý Hạc và Chu Kỳ Xương theo Vưu Từ Thanh vào trong đại sảnh. Sau khi phân ngôi chủ khách cùng ngồi xuống, có mấy thanh y tiểu tỳ dâng trà nước. Đợi khách uống vài ngụm trà rồi, họ Vưu mới hỏi :

- Chu huynh đệ. Vị tiên sinh đây phong thái đường bệ, nghi biểu phi phàm, đương nhiên phải là một nhân vật rất có lai lịch. Sao huynh đệ không mau giới thiệu cho lão phu được biết.

Chu Kỳ Xương nghiêm giọng nói :

- Tiên sinh đây là Hoài Giang Tú Sĩ Bách Lý đại hiệp, chắc Từ Thanh huynh cũng đã từng nghe qua.

Tuy đồng tuổi tác, nhưng Bách Lý Hạc là cao thủ lớp trước, khi lão ẩn cư thì họ Vưu còn chưa có mấy tiếng tăm trên chốn giang hồ, vì vậy nghiêm nhiên được xem là võ lâm tiền bối, địa vị rất cao. Họ Vưu vội đứng ngay dậy, hướng vào Bách Lý Hạc vòng tay vái chào, nói :

- Thì ra là Bách Lý đại hiệp. Uy danh của đại hiệp lão phu đã được nghe nhiều, tiếc là trước đây chưa từng được bái kiến. Nghe đâu hai mươi năm trước đại hiệp đã ẩn cư, không hỏi đến chuyện giang hồ. Đại hiệp rửa tay gác kiếm ngay giữa lúc danh vọng đang lừng lẫy chói ngời, lão phu kính phục vô cùng.

Bách Lý Hạc cười nói :

- Vưu huynh đệ không nên quá khách sáo. Lão phu xem trong lòng huynh đệ dường như có điều chi bất an.

Chu Kỳ Xương vội hỏi :

- Từ Thanh huynh. Ở đây đã xảy ra chuyện gì chẳng.

Vưu Từ Thanh lắc đầu nói :

- Nhị vị chờ cho một lát.

Nói rồi lão quày quả đi vào phía hậu sảnh, thái độ xem ra hơi có vẻ kỳ lạ. Bách Lý Hạc đưa mắt nhìn Chu Kỳ Xương, thấy y có vẻ nôn nóng muốn biết chuyện gì, liền khẽ mỉm cười, nói :

- Lão đệ bất tất phải nôn nóng như vậy. Có chuyện gì thì chờ lát nữa, khi Vưu huynh đệ trở ra là sẽ biết ngay thôi mà.

Nhưng Chu Kỳ Xương vẫn nôn nóng nói :

- Dựa theo tính cách của Từ Thanh huynh mà luận thì chuyện xảy ra tất phải nghiêm trọng lắm.

Bách Lý Hạc chỉ mỉm cười, lặng lẽ nhấp nhấp chung trà, mặc cho Chu Kỳ Xương lo nghĩ bồn chồn.

Lát sau, Vưu Từ Thanh đã quay trở lại đại sảnh. Đi theo phía sau lão ta còn có ba lão già dáng điệu cũng đầy vẻ văn nho, tính tình hòa nhã, vận y phục văn nhân giống như Vưu lão. Chỉ có đều sắc diện cả ba đều giống như Vưu lão, như đang có điều lo lắng. Cả ba chắc đã nghe họ Vưu nói lại nên khi vừa ra đến là đồng chấp tay thi lễ với Bách Lý Hạc và Chu Kỳ Xương, rồi phân ngôi chủ khách cùng ngồi. Vậy là Võ lâm Tứ đại hiền nhân đều tề tựu đông đủ tại Vưu phủ.

Đôi bên khách sáo vài câu. Nữ tỳ mang thêm trà nước. Sau đó, Vưu Từ Thanh đưa cho Bách Lý Hạc xem một lá thư. Bách Lý Hạc chỉ liếc mắt xem qua rồi trao lá thư lại cho Chu Kỳ Xương.

Đọc xong lá thư, như vẫn chưa tin vào mắt mình, Chu Kỳ Xương lại đọc lại lần nữa, rồi lần nữa. Lá thư là của Cửu Trùng Giáo gửi cho Vưu Từ Thanh, mời lão phải nhập bang và nhận chức Hộ pháp. Tuy dùng tiếng “mời”, song lời lẽ trong thư rất cứng rắn, có vẻ như bắt buộc đối tượng phải chấp thuận chứ không được phép từ chối. Chu Kỳ Xương quay sang Bách Lý Hạc, nói :

- Tổng quản. Chuyện này ...

Bách Lý Hạc mỉm cười nói :

- Chuyện này cũng chẳng có chi là lạ. Bạch Cốt Hung Thần vì phạm tội đại nghịch mà bị xử tử. Kim Chi Thần Ma được gia phong thay quyền giáo chủ. Cũng vì thế là thực lực của Cửu Trùng Giáo cũng có phần yếu đi. Chuyện bọn họ tăng cường nhân số để củng cố thực lực là chuyện đương nhiên thôi.

Mấy lời này của Bách Lý Hạc đã làm bọn Vưu Từ Thanh choáng váng. Cái gì mà Bạch Cốt Hung Thần, rồi Kim Chi Thần Ma, mấy danh hiệu đó đều làm bọn họ rúng động, nghe như sấm động bên tai, khiến tất cả ngơ ngác bần thần. Nhưng Bách Lý Hạc vẫn an nhiên nói tiếp :

- Cửu Trùng Giáo tuy xưng hùng xưng bá trong võ lâm, nhưng thế lực so với các bang phái khác cũng chẳng có gì vượt trội. Muốn tăng cường thực lực đương nhiên cần phải thu nạp nhân tài.

Chu Kỳ Xương nói :

- Nhưng một khi Cửu Trùng Giáo tiến hành thu nạp nhân tài thì các bang phái khác lẽ nào lại chịu ngồi yên. Bọn họ tất nhiên cũng sẽ làm tương tự. Như thế há chẳng phải võ lâm sẽ thêm một phen náo động hay sao.

Bách Lý Hạc nói :

- Đứng ra thì chuyện này vẫn còn một nguyên nhân nữa, tuy không công khai nói ra, nhưng lại chính là nguyên nhân quyết định. Cửu Trùng Giáo với Thiên Âm Giáo vốn có mối hiềm khích vô cùng sâu nặng. Song phương như nước với lửa. Ngoài những lúc buộc phải giữ hòa khí khi cùng phụng sự chúa công, thời gian còn lại thì bọn họ đối với nhau như kẻ thù. Có khi chỉ vì những nguyên nhân nhỏ nhặt không đâu mà cũng sinh sự đánh nhau. Chúa công cũng đang rất buồn lòng về chuyện này.

Chu Kỳ Xương nói :

- Vậy sao chúa công không đứng ra hòa giải. Nếu để hai đại giáo phái này khởi sự đánh nhau thì hậu quả ... thật khó lường trước.

Bách Lý Hạc thờ dài nói :

- Chuyện ấy nói ra thì dễ, nhưng ... Lão đệ tưởng chúa công chưa nghĩ đến điểm ấy ư. Chỉ cần chúa công lên tiếng thì tất nhiên đôi bên sẽ cung kính tuân theo. Nhưng rồi vì không cam tâm mà bọn họ sẽ còn ngấm ngầm làm những gì nữa thì ai mà biết được. Vì thế, những chuyện thế này chúa công không can thiệp vào. Chỉ cần các lộ không hành động trái với điển lệ là được.

Rồi Bách Lý Hạc quay sang Trúc Thanh Sơn, hỏi :

- Trúc huynh đệ định cư ở Lạc Dương, chắc hẳn đã nhận được thư mời của Thiên Âm Giáo.

Trúc Thanh Sơn lẳng lặng gật đầu. Bách Lý Hạc lại đưa mắt nhìn Hứa Thi Đường, rồi đến Tàn Sĩ Đình, nói :

- Hứa huynh đệ ở Nam Xương, có lẽ đã nhận được thư mời của Thiên Tinh Bang. Còn Tàn huynh đệ ở Hà Đông, đương nhiên thư mời là từ Thiên Hùng Bang.

Cả hai lão đồng thời gật đầu, sắc diện lộ vẻ ngạc nhiên. Cả bốn người đều không thể hiểu là do đâu mà Bách Lý Hạc lại biết rõ tường tận đến như thế. Chợt đâu, lại nghe Bách Lý Hạc khẽ lẩm bẩm :

- Cũng đâu cần phải vội vã như thế chứ. Cả mấy bang phái đều đồng loạt gấp rút tăng cường nhân số, củng cố thực lực. Lẽ nào ... chắc là đang chuẩn bị đánh nhau đây. Hà. Không biết chúa công có cách an bài nào hay không. Sắp tới chắc sẽ có nhiều sự phiền phức lắm đây.

Lòng quá hiếu kỳ, Vưu Tử Thanh vội hỏi :

- Bách Lý đại hiệp. Nãy giờ nghe đại hiệp và Chu huynh đệ nhiều lần nhắc đến chúa công. Vậy chẳng hay đó là vị nào.

Bách Lý Hạc mỉm cười nói :

- Chúa công là truyền nhân của Thánh cung, là một vị nhân quân đức trải vạn phương. Các đại bang hội giáo phái khắp cả tam sơn ngũ nhạc đều vì cảm đức mà cùng theo về phụng sự chúa công.

Đoạn Bách Lý Hạc quay sang Chu Kỳ Xương gật đầu nói :

- Nói chuyện loanh quanh như thế cũng đủ rồi. Lão đệ hãy mau trình bày mục đích của chúng ta đến đây hôm nay cho các vị đây được biết.

Chu Kỳ Xương vâng dạ, hướng về bốn lão Võ lâm Tứ đại hiền nhân vòng tay nói :

- Chư vị lão huynh. Chúa công nghe nói đến Võ lâm Tứ đại hiền nhân nên phái tại hạ cùng Bách Lý Tổng quản đến đây mời chư vị lão huynh về đảm nhiệm trách vụ tại Văn Đức Cung. Không hiểu ý của chư vị thế nào.

Đưa mắt quan sát thái độ của bốn lão, Chu Kỳ Xương lại nói thêm :

- Đương nhiên là nếu chư vị lão huynh đã theo về tòng sự tại Văn Đức Cung thì không cần phải bận tâm đến những lời mời gọi của Cửu Trùng Giáo, Thiên Âm Giáo hay Thiên Hùng Bang gì gì nữa. Bọn họ cũng đều là thần tử của chúa công nên sẽ không dám làm khó dễ gì chư vị đâu.

Trúc Thanh Sơn nói :

- Đã mấy chục năm trời bọn lão phu không hỏi gì đến chuyện giang hồ, ngày nay lẽ nào lại dấn thân vào chỗ thị phi.

Bách Lý Hạc khẽ mỉm cười :

- Chúa công triệu mời chư vị huynh đệ nhập cung là muốn giúp chư vị thoát khỏi vòng thị phi đó chứ.

Trúc Thanh Sơn thản nhiên nói :

- Mình tự hỏi mình không có điều chi đáng tiếc là được, hà tất phải nghĩ đến chuyện ở đâu, làm gì, ra sao.

Bách Lý Hạc mỉm cười nghĩ thầm :

- Mấy lão già này lắm cảm mất rồi, e rằng không thể dùng cách bình thường để điểm hóa. Lão phu phải dùng đến mấy món pháp bảo trong hồ lô mới được.

Trong khi đó, Chu Kỳ Xương hỏi :

- Vậy còn những lá thư kia. Chư vị lão huynh đã nghĩ ra diệu sách nào để đối phó với bọn họ chưa.

Trúc Thanh Sơn đáp :

- Lòng dạ người quân tử như gió mát trăng thanh. Sống chẳng phụ người, chết chẳng oán ai.

Chu Kỳ Xương nói :

- Chư vị lão huynh không chấp nhận lời đề nghị của bọn họ, e rằng bọn họ chẳng chịu dễ yên. Chẳng lẽ chư vị ngồi yên chờ bọn họ đến hành xử hay sao.

Tần Sĩ Đình đáp :

- Trong vẫn là trong, đục vẫn là đục. Bọn lão phu đã hiểu được lẽ sống ở đời, dù cát dù hung cũng chẳng bận tâm.

Chu Kỳ Xương lại hỏi :

- Chư vị chấp nhận buông xuôi, để mặc cho người ta hành xử à.

Hứa Thi Đường thản nhiên nói :

- Bọn lão phu rửa tay gác kiếm đã lâu, không muốn bị lôi kéo vào vòng ân oán trong chốn võ lâm.

Bách Lý Hạc vì trong lòng đã có chủ định nên vẫn mỉm cười ngồi yên. Trong khi đó thì Chu Kỳ Xương có vẻ tức mình, nói móc :

- Chư vị đều là bậc đại hiền đại thánh. Tại hạ uống công lo lắng cho chư vị hóa ra lại chính là làm việc thừa thãi rồi.

Vưu Từ Thanh nói :

- Thọ ân phải biết báo đền, còn oán hận thì nên tiêu giải. Huynh đệ lo nghĩ cho bọn lão phu, bọn lão phu rất cảm kích.

Chu Kỳ Xương càng nghe mấy lão nói thì lại càng tức mình không sao chịu được, quay sang Bách Lý Hạc khề đằng hắng mấy cái, có ý giục lão lên tiếng. Bách Lý Hạc mỉm cười, thùng thẳng nói :

- Mấy chục năm trời chư vị không hỏi đến chuyện giang hồ, được tiếng là Tứ đại hiền nhân. Hiền thì hiền rồi. Nhưng không khỏi mang tiếng là chỉ biết thân mình, không phân biệt được thế nào là phải, thế nào là trái.

Tần Sĩ Đình nói :

- Thuyết thị phi vẫn có hai mặt. Bọn lão phu đã thoát khỏi vòng thị phi ân oán mà lại bảo là đi không đúng đường ư.

Bách Lý Hạc cười nhạt nói :

- Người xuất gia hãy còn lo nghĩ đến việc phổ độ chúng sinh. Chư vị mất thấy võ lâm gặp kiếp nạn lớn lao mà tự mình chỉ biết vui thú lâm tuyền, lo lấy thân mình, lại còn nhon nhon đắc ý. Những lúc canh khuya thanh vắng, chư vị có thử vấn tâm xem như thế là hiền hay không hiền.

Vưu Từ Thanh cùng mấy lão hữu đều sùng sốt, không tìm ra lời nào để biện giải. Bách Lý Hạc lại bồi thêm :

- Chư vị có khí phách hơn đời, không đếm xỉa đến tư thù, khác hẳn với người võ lâm, thật xứng với danh hiệu hiền nhân. Nhưng chư vị lại không đoái hoài đến đại thế, không biết phân biệt hành động phải quấy, không biết nghĩ đến những người xung quanh, như thế liệu có đáng mặt hiền giả hay không.

Càng nghe nói, bốn lão càng thất sắc, xuất hạn đầm đìa ướt cả y phục. Lần đầu tiên trong đời bọn họ bị người chỉ trích, mà lời chỉ trích lại rất thích đáng, không thể cãi vào đâu được. Bách Lý Hạc lại nói tiếp :

- Cái hư danh thường làm người ta lầm lẫn. Chư vị không màng danh lợi, không gây thù oán, độ lượng quảng đại ít người bì kịp. Nhưng thực chất thì hành động của chư vị cũng không ngoài mục đích muốn duy trì lấy tiếng tốt là Tứ đại hiền nhân. Như vậy có phải là tư lợi ích kỷ hay không.

Nói rồi, lão đứng dậy, nói :

- Chu huynh đệ. Chúng ta về thôi.

Chu Kỳ Xương ngập ngừng nói :

- Thế còn ...

Bách Lý Hạc xua tay ngắt lời :

- Tiếng chuông chính giác không thấu đến những người cảm điếc. Lời phải không thức ngộ được những kẻ hồ đồ. Chúng ta về thôi. Tư cách bọn họ như thế, làm Hộ pháp trong Cửu Trùng Giáo có lẽ thích hợp hơn.

Nói tới đây, Bách Lý Hạc quay mình đi thẳng ra cửa, chẳng thèm chào hỏi một ai. Chu Kỳ Xương đành vội vã theo sau, và cũng cố nói thêm câu cuối :

- Mong chư vị lão huynh hãy suy nghĩ lại thật thấu đáo.

Hai người nhanh chóng bước ra khỏi cửa. Trong đại sảnh chỉ còn lại bốn lão nhân ngồi ngơ ngẩn xuất thần.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Cuộc Chiến Đấu Dàn Xếp Bằng Tiên Lão Mai Thi Trêu Đùa Đôi Trẻ

Mảnh trăng tà đã xế về tây. Những chòm sao ngôi ẩn hiện trên nền trời đen thẫm. Mặt cỏ đượm những hạt sương trong suốt lóng lánh. Cảnh sắc đất trời đầy mỹ lệ, nhưng cũng mang đầy vẻ thê lương.

Trời sắp sáng. Ngọn gió ban mai thổi vào rừng xào xạc. Loài chim cú gọi nhau u ú, phảng phất như để xua tan cõi sương mù, làm cho vũ trụ bớt đi màu âm đạm. Trên trời xuất hiện ánh bình minh.

Giữa làn gió lạnh, những tiếng vó ngựa lộp cộp văng vẳng từ xa vọng lại, phá tan cảnh u tịch của núi rừng.

Sau một lúc nữa, đã dần dần nghe rõ cả tiếng nhạc ngựa leng keng. Xa xa, một đôi tuần mã từ từ hiện ra. Ngồi trên lưng ngựa là một nam một nữ từ khu rừng lau sóng vai, lông tay cương đi tới.

Chàng trai chưa đầy hai mươi tuổi, mình vận lam y. Tuy người ngựa đã đầy bụi bặm mà vẫn không dấu được vẻ phong nhã của kẻ nho sinh.

Trên lưng con ngựa thứ hai, một con hoa câu, là một giai nhân, xuân xanh xấp xỉ tới tuần cập kê. Thiếu nữ này đầu bịt khăn màu thiên thanh, mình vận áo chèn màu tím nhạt, bên ngoài khoác một tấm áo choàng màu hồng. Hai bàn tay ngọc cầm cương cho tuần mã từ từ đi tới.

Hai con ngựa cứ thông thả cất bước nhịp nhàng, kỵ sĩ vừa đi vừa ung dung nói chuyện. Chàng lam y thiếu niên nói :

- Muội muội. Chúng ta cố gắng đi hết khu rừng lau này, qua phía bên kia là có một tiểu trấn.

Thiếu nữ liếc mắt nhìn chàng, hỏi :

- Rừng lau bao la bát ngát, xem chẳng khác chi biển cả, biết đến bao giờ mới xuyên qua hết được chứ.

Lam y thiếu niên đáp :

- Chỉ còn chừng năm dặm nữa thôi. Năm trước tại hạ còn sinh sống bằng nghề bảo tiêu đã từng đưa hàng qua đây. Rừng lau này chẳng phải như biển không bờ mà thực ra phía sau rừng vẫn lác đác có nhà ở.

Thiếu nữ háng đặt một tiếng, rồi nói :

- Ca ca chớ quên mình là huynh trưởng của tiểu muội. Vậy đừng tự xưng là tại hạ tại thượng gì nữa. Ai đời huynh trưởng mà khi nói chuyện với muội từ của mình cũng giờ giọng khách khí bao giờ.

Thiếu niên ra chiều bẽn lễn, đáp :

- Phải rồi. Phải rồi. Cái đó là tại hạ mau miệng quên mất ...

Thiếu nữ nguyệt chàng :

- Đó. Còn cứ tại hạ hoài. Thế mới biết những kẻ hủ lậu thật khó dạy dỗ.

Lam y thiếu niên cười mát :

- Thật ra là hiện giờ nếu như bọn mình không ở vào tình trạng bụng đói miệng khát thì chẳng còn lý do gì để mà tiếp tục cuộc hành trình.

Thiếu nữ trầm giọng đáp :

- Đại ca đã quên mất một việc nghiêm trọng. Nó là lý do bức bách chúng ta phải khăn gói lên đường ...

Lam y thiếu niên biến sắc, hỏi :

- Phải chăng muội muội muốn nói về ... việc Cửu Trùng Giáo đề nghị liên minh với Cửu đại môn phái để cùng chống lại Thông Thiên Giáo.

Thiếu nữ gật đầu nói :

- Đây là một việc rất quan trọng, chúng ta phải về báo cho gia gia biết để lão nhân gia còn có thời gian suy tính cách đối phó.

Lam y thiếu niên nói :

- Muội muội chỉ khéo lo xa. Chuyện đó chỉ mới là tin đồn, chưa chắc đã đúng sự thật. Phía bọn Cửu đại môn phái nào có động tĩnh gì đâu.

Chàng còn chưa dứt lời thì đã nghe thiếu nữ gắt :

- Đại ca lúc nào cũng chủ quan. Chuyện này chúng ta thà cứ tin là thật để liệu cách ứng phó, còn hơn là để đến khi có sự xảy ra rồi lại không kịp trở tay.

Lam y thiếu niên ra chiều khiếp sợ, không dám nói nữa. Thiếu nữ khẽ háng đặt một tiếng, rồi nói :

- Đại ca đã là một Hoàng y hộ giáo mà không biết tự kiểm điểm lời nói. Chẳng hiểu tại sao gia gia lại lựa chọn đại ca đưa vào nhiệm vụ này ...

Nàng chưa dứt lời, lam y thiếu niên đột nhiên đưa ngón tay lên bịt miệng, khẽ hừ một tiếng, nói :

- Có người ...

Thiếu nữ liền im tiếng, đảo cặp mắt xinh đẹp liếc nhìn bốn phía thì chỉ thấy mây mù dày đặc, sương rơi là tả. Ngoài tiếng gió thổi, tiếng chim kêu, tiếng rừng lau xào xạc, nàng chẳng nghe động tĩnh gì hết.

Thiếu nữ đưa mắt nhìn thiếu niên, hỏi :

- Đại ca đã nghe thấy gì thế.

Lam y thiếu niên nhún vai đáp :

- Sự thật thì tiểu huynh cũng không nghe thấy gì cả, nhưng trực giác của tiểu huynh dường như ...

Thiếu nữ bữu môi ngắt lời :

- Lại trực giác ư. Dọc đường đại ca đã bao nhiêu lần nảy ra trực giác mà rốt cuộc lại chẳng thấy bóng một con quỷ nào cả.

Thiếu niên không nói nữa. Hai người giục ngựa tiến về phía trước.

Đột nhiên, đám lau ở phía trước mặt hai người họ khẽ rung động. Rồi một lão già vệt đám lau lách chậm rãi tiến ra. Lão già xõa tóc, vận y phục vải thô, mặt mũi xanh ròn, thân hình gầy guột. Tay lão cầm giỏ đựng rau. Sau lưng đeo một cái thuồng. Lão loạng choạng bước ra đường, làm nghiêng mắt cả lối đi của con đường nhỏ ngoằn ngoèo xuyên qua khu rừng lau rậm rạp.

Đôi nam nữ thiếu niên vội ghì cương cho tuấn mã dừng lại. Lam y thiếu niên vòng tay lên tiếng gọi lão già :

- Lão trượng. Bọn vãn bối có việc gấp, cúi mong lão trượng có thể nhường đường cho bọn vãn bối đi qua.

Lão già đưa mắt ngó hai người, hỏi :

- Lời vừa rồi là các người nói với lão phu ư.

Lam y thiếu niên gật đầu nói :

- Vâng ạ. Bọn văn bối có việc gấp, cúi mong lão trượng nguyên lượng.

Lão già cười hì hì nói :

- Ngươi có việc gấp, chẳng lẽ lão phu lại không có việc gấp ư. Nếu về trễ thì làm sao kịp nấu cơm, và rồi lát nữa sẽ lấy gì mà bán cho khách.

Thiếu nữ nghe lão nói vậy liền hỏi xen vào :

- Vậy ra nhà lão trượng mở phạn điểm à. Thật là hay quá.

Lão già lắc đầu nói :

- Lão phu đâu mở phạn điểm làm chi. Con đường nhỏ xú này mấy khi có người đi qua. Mở phạn điểm để lỡ vốn hay sao.

Thiếu nữ ngờ ngác hỏi :

- Thế sao lão trượng lại bảo phải về nấu cơm để bán.

Lão già đáp :

- Thế các ngươi không cần ăn cơm à. Hừ hừ ...

Bỗng nhiên, lão nhìn chăm chăm hai người, rồi lại trợn mắt nhìn lam y thiếu niên, cao giọng hỏi :

- Tiểu tử. Tại sao ngươi lại cùng sóng vai dong cương với tiểu cô nương đây.

Lam y thiếu niên nghe lão hỏi thế, bất giác sững sờ hỏi lại :

- Văn bối không hiểu lão trượng hỏi câu này với ý gì.

Lão già híp mắt lại đáp :

- Chỉ vì lão phu thấy không thuận mắt, e rằng vị tiểu cô nương đây đã bị tiểu tử ngươi quyến rũ đưa đi nên hỏi vậy thôi.

Thiếu nữ nghe lão già nói ngang như thế, liền nổi lên tròng cười khanh khách, xen vào :

- Xem chừng lão trượng lại định đùa giỡn với bọn văn bối một cách vô lý rồi.

Lão già chợt cất giọng ngang bướng :

- Vô lý cũng vậy mà hữu lý thì cũng thế. Mắt lão phu vẫn chưa bị mờ. Lão phu nhất định phải can thiệp vào vụ này.

Lam y thiếu niên chần động tâm thần, tự hỏi :

- Lão già này ngang nhiên tìm cớ sinh sự, không hiểu lão thuộc phe phái nào và đang có ý định gì. Để ta thử dò xét xem rồi sẽ tính.

Chàng liền hỏi :

- Lão trượng định can thiệp bằng cách nào.

Lão già cười hì hì nói :

- Tiểu tử ngươi nói câu này phải chăng là đã thừa nhận vị cô nương đây đã bị ngươi uy hiếp đưa đi. Lão phu dù không hiểu sắc, nhưng tấm lòng thương hương tiếc ngọc ai mà chẳng có. Dĩ nhiên là lão phu phải bảo vệ cho hoa.

Lam y thiếu niên dở khóc dở cười, đáp :

- Văn bối nào có thừa nhận gì đâu. Văn bối xin nói cho lão trượng hay, vị cô nương đây là muội muội của văn bối đấy.

Lão già không chịu, nói :

- Ngươi tưởng nói một câu lấp liếm đi là xong việc ư. Lão phu đã nhìn thấy hai ngươi không phải là huynh muội. Nếu ngươi chẳng uy hiếp cô thì e rằng đây là một vị tư thông rồi đưa nhau đi.

Thiếu nữ bật cười hỏi xen vào :

- Nếu là cuộc tư thông thì sao. Đây là chuyện riêng của bọn văn bối, lão trượng can thiệp vào làm chi.

Lão già nói :

- Nếu là cuộc tư thông thì lão phu không thể nhìn được.

Lam y thiếu niên ngồi trên mình ngựa quay sang bảo thiếu nữ :

- Lão già này nói năng nói cuội. Hà tất muội muội phải phí lời với lão làm chi. Chúng ta cần lên đường gấp. Hãy mau đi thôi.

Đoạn chàng giục ngựa tiến về phía trước.

Lão già vẫn chưa chịu thôi, giờ tay chộp lấy dây cương giật mạnh một cái. Con ngựa kinh hãi hí một tiếng dài, rồi tung hai vó trước lên không. Lam y thiếu niên bị hất tung khỏi lưng ngựa. Người chàng ngã ra. Lúc còn chơi voi trên không, chàng lộn mình đi mấy vòng, rồi đứng thẳng xuống đất.

Lão già cười nói :

- Khinh công khá lắm.

Lam y thiếu niên đứng xuống đất cách lão già độ hơn trượng. Chàng cố nén bức tức, nhìn lão già hỏi :

- Phải chăng lão trượng có ý làm khó dễ bọn văn bối.

Lão già cười hi hi nói :

- Há phải chi là chuyện làm khó dễ thôi sao. Lão phu còn muốn hạ sát cả hai người nữa kia.

Lam y thiếu niên tức giận nói :

- Nếu lão trượng vẫn còn tiếp tục dồn văn bối vào bước cùng thì văn bối vẫn thùy chung nín nhịn chứ chẳng làm gì, nhưng như thế chẳng phải là văn bối sợ lão trượng đâu. Chỉ vì ...

Lão già chặn lời :

- Chỉ vì hai người đưa nhau chạy trốn, biết mình đuối lý nên không dám nổi hung chứ gì. Hà hà ...

Lam y thiếu niên nói :

- Lão trượng mỗi lúc một đi vào chỗ vô lý.

Lão già gục gặc đầu nói :

- Đáng tiếc là lão phu có cái tật rất ghét bọn nam nữ tư thông, coi chúng như kẻ thù. Hễ gặp cặp nam nữ nào tư thông là muốn hạ sát ngay. Nhưng nghĩ tình này giờ người vẫn nói năng lễ độ, khi chôn cất người, lão phu sẽ chịu khó đào sâu thêm một chút, lấp đất kỹ thêm một tí.

Thiếu nữ ngồi trên lưng ngựa cười rất tươi, nói :

- Cái tật đó của lão trượng dọa người ta hoặc già còn có hiệu quả, nhưng tiểu nữ tưởng lão trượng nên làm như không nhìn thấy là hơn. Tiểu nữ nói vậy chẳng hay lão trượng nghe có hợp lý không.

Lão già lắc đầu quây quây, lên giọng kiên quyết như đinh đóng cột :

- Không được. Không được. Phải hạ sát các người mới xong.

Lam y thiếu niên nói :

- Vậy càng hay. Bọn văn bối lại nổi hào khí, muốn cùng lão trượng mở một trường quyết đấu.

Lão già cất giọng cười khanh khách :

- Hay lắm. Hay lắm. Để lão phu xem thử tiểu tử người có mấy phần lượng.

Rồi lão từ từ giờ tay lên, phóng chưởng đánh ra. Lam y thiếu niên lún thụt người xuống. Chàng hạ tay xoay lại ra chiêu cảm nã. Đáng lý lão già bị bức bách phải rút tay về. Nhưng lão vẫn cười hi hi, khẽ lật tay một cái, xoay nửa vòng lên trên rồi theo thế Đại Phủ Khai Sơn chém thẳng xuống tay thiếu niên.

Lam y thiếu niên thấy thủ pháp của lão già rất lợi hại, trong lòng không khỏi hồi hộp. Người chàng rung động, băng mình ra xa mấy trượng. Tiếp đó,

chàng lại phát huy nội lực cách không từ phía xa xa chụp lấy lão già.

Lão già vẫn đứng yên tại chỗ, không thèm tránh né, bàn tay để trước ngực phóng chưởng đánh ra.

Lam y thiếu niên chợt nổi hùng tâm, có ý muốn thử chưởng lực đối phương. Chàng chấp hai tay lại theo thế Đồng Tử Bái Quan Âm rồi bằng phẳng đưa ra. Hai luồng kinh lực đụng nhau ở giữa khoảng không khiến tứ bề đều chấn động, đất cát bị xói tung, một mảng lau khá lớn bị đánh tốc đi.

Lam y thiếu niên đã vận dụng chưởng lực đến mười thành hóa hầu, nội lực xô ra cuộn cuộn, thế mà đối phương vẫn đứng vững như núi, thân hình chẳng xê xích chút nào, trong khi chàng lại bị đẩy lùi thêm hơn trượng nữa, khí huyết cũng nhộn nhạo cả lên. Chàng thấy vậy thì không khỏi ngấm ngấm kinh hãi.

Chàng chợt quát lớn một tiếng, tay trái khoanh một vòng thái cực, tay phải lại phóng chưởng đánh ra. Trong khi đó, lão già vẫn giữ nguyên tư thế như trước không thay đổi, bàn tay lão cũng phóng chiêu đối địch.

Chưởng lực song phương lại va chạm nhau lần nữa.

Lam y thiếu niên vẻ mặt rất nghiêm trọng. Một bàn tay chàng vạch trong không gian nửa vòng tròn, rồi phóng liên chín chưởng liên hoàn. Nhưng lão già vẫn tiếp tục giữ nguyên tư thế như trước, hữu chưởng cũng liên tục phóng tới để đón đỡ chưởng lực của đối phương. Sau mỗi chưởng, lam y thiếu niên lại phải lùi một bước. Sau cùng, song phương đứng cách xa nhau có đến bảy, tám trượng.

Về mặt lam y thiếu niên lúc này đã trắng bệch như tờ giấy. Chàng tuy chưa bị nội thương nghiêm trọng, nhưng cũng đã phải chịu hao phí khá nhiều sức lực, cần phải có thời gian điều tức để hồi phục nội lực.

Trong lòng chàng lúc này cũng đang rất lo lắng. Chàng lo lắng cho bản thân chàng một mà lo lắng cho thiếu nữ đồng hành đến mười. Võ công của lão già kia rất dồi dào cường. Trong lần so chưởng vừa rồi, cứ sau mỗi chưởng, áp lực lại tăng lên rất nhiều. Không hiểu nội công của lão đã đạt đến mức nào.

Bỗng nghe lão già lên tiếng :

- Võ công của tiểu tử ngươi cũng khá lắm, lão phu rất có hứng thú. Thôi thì bây giờ cứ thế này là xong. Nếu các ngươi chịu bỏ ra một trăm lượng bạc là chúng ta bãi chiến, lão phu sẽ không đòi hạ sát các ngươi nữa.

Lam y thiếu niên trong lòng ngờ vực, hỏi :

- Lão trượng định như thế thật.

Lão già hồ hững đáp :

- Ngươi ta thường nói : Có vung phí tiền tài mới tiêu tai giải họa được. Các ngươi không nên quá ngoan cố.

Lam y thiếu niên nói :

- Cuộc đấu này thật là vô vị. Dĩ nhiên văn bối mong muốn đao kiếm biến thành châu ngọc. Nhưng hiện giờ trong người văn bối chỉ có hai mươi lượng ...

Chàng nói tới đây thì thò tay vào túi móc ra mấy đĩnh bạc trắng ngần. Lão già lắc đầu nói :

- Lão phu nói một là một, nói hai là hai, không có chuyện mặc cả.

Thiếu nữ ngồi trên lưng ngựa xen vào :

- Tiểu nữ có kế lưỡng toàn. Bây giờ lão trượng tạm thu lấy hai mươi lượng bạc. Sau đây một tháng, bọn văn bối sẽ đưa nốt tám mươi lượng còn lại cho lão trượng cũng tại nơi này, như vậy được chăng.

Lão già ngẫm nghĩ giây lát rồi gật đầu nói :

- Như thế cũng được. Nhưng lão phu vẫn phải tính lời chứ không thể chịu thiệt, Mỗi tháng năm phân. Đồng ý không.

Thiếu nữ nhấp nháy cặp mắt đáp :

- Chúng ta cứ quyết định như thế.

Lam y thiếu niên hỏi :

- Muội từ. Muội muội ...

Thiếu nữ vẫy tay một cái. Lam y thiếu niên thấy nàng ra hiệu liền ngừng lời lại, không nói thêm gì nữa. Lão già cũng nhìn rõ cử động của hai người, nhưng lão chỉ hắng giọng một tiếng chứ không nói gì. Lão khẽ phát tay áo cuốn lấy mấy đĩnh bạc trên tay lam y thiếu niên, rồi chậm rãi bỏ vào túi.

Lam y thiếu niên lại nói :

- Văn bồi là Đường Thế Toàn. Chẳng hay lão trượng có thể cho bọn văn bồi biết quý danh để tiện xưng hô.

Lão già trở thiếu nữ hỏi :

- Vậy còn vị tiểu cô nương đây.

Lam y thiếu niên ấp úng nói :

- Y là ... là ...

Thiếu nữ nhanh miệng nói :

- Hồi han danh tính của một thiếu nữ ngay giữa đường chẳng những là một hành vi không chính đại quang minh chút nào, mà còn tỏ ra mình là một con người có khí tượng nhỏ nhen. Việc đó người quân tử không bao giờ làm. Vậy chẳng hay lão trượng là một người quân tử hay là một kẻ nhỏ nhen.

Lão già cười ha hả nói :

- Lão phu đáng vào hàng tổ phụ của tiểu cô nương chứ đâu phải hạng thiếu niên tuấn tú phong lưu. Hỡi thế có gì mà không được.

Thiếu nữ mỉm cười nói :

- Tiểu nữ tên là Yến Vân.

Lão già hỏi lại :

- Cái gì Yến Vân.

Thiếu nữ giải thích :

- Tiểu nữ họ Yến tên Vân.

Lão già cười hi hi nói :

- Một người họ Đường, một người họ Yến mà là huynh muội kẻ ra cũng kỳ.

Yến Vân đáp :

- Kỳ gì mà kỳ. Tiểu nữ cùng Đường đại ca là biểu huynh biểu muội. Thế còn lão trượng. Chẳng hay lão trượng xưng hô thế nào.

Lão già tươi cười đáp :

- Lão phu là Mai thi (người chôn từ thi).

Vừa nói lão vừa đưa tay trở vào cái túi đang mang sau lưng. Đoạn lão cao giọng cười ha hả, quay lưng bỏ đi. Thoạt trông thì bước đi của lão ung dung chậm rãi, nhưng thân pháp thật hết sức nhanh nhẹn, chỉ trong nháy mắt là đã mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Cả Tiểu Trấn Phát Sinh Quái Sự Trong Mộ Địa Lão Quái Làm Ăn

Lại nói, sau khi lão Mai thi đã đi rồi, thiếu nữ tên gọi Yến Vân mới quay sang Lam y thiếu niên hỏi với quan tâm :

- Đại ca có sao không.

Đường Thế Toàn lắc đầu nói :

- Tiểu huynh không sao. Chỉ cần vận công điều tức một lúc là sẽ hồi phục ngay thôi. Khi này lão trượng đó cũng có phần nương nhẹ, nếu không thì tiểu huynh thật khó mà toàn mạng. Công lực của lão thật ghê gớm.

Yến Vân nói :

- Như thế thì thật là may. Nếu như đại ca mà có bề gì thì tiểu muội chẳng biết phải làm sao.

Đường Thế Toàn trầm ngâm nói :

- Trong chuyện này có điều khác thường. Chẳng hiểu lão chặn đường gây chuyện với chúng ta là có ý gì.

Yến Vân cười khanh khách nói :

- Nào có gì khác thường đâu. Chỉ tại đại ca kêu lão nên mới có chuyện chứ không thì đâu có việc gì xảy ra.

Đường Thế Toàn nói :

- Tiểu huynh cảm thấy lão xuất hiện ở đây là vì chúng ta.

Yến Vân cười nói :

- Lại là trực giác của đại ca nữa chứ gì. Thôi đi. Đại ca đừng nói chuyện không đâu nữa. Hãy mau lo vận công điều tức để sớm hồi phục mà còn lên đường, tiểu muội đứng đây canh chừng cho.

Đường Thế Toàn gật đầu nói :

- Vậy phiền muội muội.

Rồi chàng rẽ bụi lau, chui vào trong đó ngồi vận công điều tức. Bên ngoài, Yến Vân ngồi trên lưng ngựa, tay kia cầm sợi cương giữ con ngựa của Đường Thế Toàn, chờ đợi với vẻ lo lắng.

Độ nửa canh giờ sau, Đường Thế Toàn rẽ bụi lau đi ra, sắc diện đã hồng hào trở lại. Yến Vân khẽ thở phào, nói :

- Chúng ta mau lên đường thôi.

Đường Thế Toàn khẽ gật đầu, phóng lên lưng ngựa. Yến Vân giắt cương cho tuấn mã chạy vọt đi. Đường Thế Toàn cũng vội thúc ngựa chạy theo. Đôi trẻ một trước một sau phi nhanh trên đoạn đường rừng vắng vẻ.

Khu rừng lau bao la bát ngát, càng đi càng xuống thấp. Khu rừng nằm trên một ngọn đồi, và giờ này bọn họ đang xuống dốc. Dọc đường, hoa lau bay tới tấp rơi rớt đầy đường. Cả người ngựa cũng biến thành trắng xóa.

Đột nhiên, Đường Thế Toàn bỗng ồ lên, ghim cương dừng lại, đảo mắt quan sát khắp chung quanh với vẻ trầm trọng. Yến Vân cũng đành phải cho tuấn mã dừng bước. Nàng ngạc nhiên hỏi :

- Đại ca. Có chuyện gì thế.

Đường Thế Toàn khẽ nói :

- Chẳng như có người theo dõi chúng ta.

Yến Vân cười khi nói :

- Lại là trực giác của đại ca chứ gì.

Đường Thế Toàn lắc đầu nói :

- Không phải. Tiểu huynh nghe thấy có tiếng động lạ.

Yến Vân động tai nghe ngóng, nhưng rồi nàng lại lắc đầu nói :

- Tiểu muội có nghe thấy gì lạ đâu.

Nhưng nàng vừa mới dứt lời thì từ trong một bụi lau phía trước mặt chợt nghe thấy có những tiếng sột soạt. Tiếng động tuy rất khẽ, nhưng giữa nơi hoang lương vắng lặng thế này thì lại nghe rõ mồn một. Cả hai người đều ngưng thần giới bị, sẵn sàng chờ đợi những tình huống bất trắc.

Thời gian lặng lẽ trôi qua ...

Chờ đợi hồi lâu mà lại chẳng thấy có gì xảy ra, Yến Vân bực mình phát mạnh một chưởng vào trong bụi lau. Phát chưởng hàm chứa nổi tức bực của nàng nên uy lực xem ra không phải tầm thường.

Khi dạo quanh kinh hồng hậu kia quét trũng bụi lau, chỉ thấy những ngọn lau hơi lay động nhẹ, rồi trở lại như cũ. Nhưng rồi ngay lập tức, có một bóng trắng nhỏ bé từ trong đáy phóng vọt ra, co chân chạy thẳng. Nàng nhìn kỹ lại, bất giác phì cười. Thì ra đó chỉ là một con thỏ rừng.

Đường Thế Toàn đang ngồi trên lưng ngựa chợt nhảy vọt xuống, phóng theo định chớp bắt con thỏ. Nhưng con thỏ nhỏ bé mà lại rất nhanh nhẹn. Mặc cho chàng cố sức rượt đuổi, thi triển tuyệt kỹ thân pháp cùng pho cầm nã thủ rất siêu tuyệt mà vẫn không sao chớp trúng được.

Yến Vân thấy vậy bật cười khanh khách, nói :

- Đại ca làm gì thế.

Đường Thế Toàn dừng lại, đáp :

- Chúng ta từ hôm qua tới giờ chưa hề ăn uống gì. Tiểu huynh định bắt nó, đem nướng lên ăn tạm. Nhưng không ngờ nó lại nhanh nhẹn như thế.

Yến Vân nói :

- Đại ca cần gì phải làm thế. Chúng ta cố đi thêm một đoạn nữa, vào đến tiểu trấn trước mặt là có thức ăn ngay thôi mà.

Đường Thế Toàn thở dài nói :

- Tiểu huynh chỉ còn lại một ít ngân lượng, khi nãy đã đưa hết cho vị lão trượng kia rồi còn đâu.

Yến Vân cau mày, nhìn quanh quất, chẳng thấy bóng dáng con thỏ khi nãy đâu nữa. Nàng đành nói :

- Vậy chúng ta đành tìm con khác vậy. Không thì biết lấy gì ăn.

Đường Thế Toàn gật đầu nói :

- Để tiểu huynh tìm thử xem. Hiền muội hãy ở đây chờ tiểu huynh một lát.

Nói đoạn chàng động thân lướt vào rừng, định bụng đi săn chút chim thú làm thức ăn. Yến Vân ở lại chờ đợi, lòng thầm cầu mong chàng sẽ săn được chút gì đó. Thật sự nàng cũng đã cảm thấy đói rồi.

Thời gian chậm chạp trôi qua ...

Một hồi lâu sau, Đường Thế Toàn quay trở lại với vẻ thất vọng. Chàng lắc đầu, nhẹ nhàng tiếng thở dài, nói :

- Thật lạ. Tiểu huynh chẳng tìm thấy được gì cả. Đến chim thú gì cũng chẳng thấy bóng dáng đâu.

Yến Vân thở dài nói :

- Chuyện đã thế này, chúng ta đành tới đâu hay tới đó vậy.

Đường Thế Toàn buồn bã gật đầu, trở lại lưng ngựa, rồi hai người thong thả buông cương cho ngựa đi từng bước chậm rãi. Trên đường đi, hai người họ vẫn chú ý nghe ngóng xem có nghe thấy tiếng động của bất cứ con vật nào không. Nhưng hai người tuyệt nhiên chẳng nghe thấy gì cả.

Vượt qua thêm mấy dặm đường nữa, cuối cùng thì hai người họ cũng đã đến được khu đồng bằng.

Vượt qua cánh đồng bằng, xa xa đã nhìn thấy trời mây giao tiếp. Một khu rừng thưa râm mát cao hơn chân trời chút ít nổi bật lên. Giữa vùng cây cỏ xanh biếc hiện ra một con đường xám ngắt khúc khuỷu quanh co. Hai kỵ sĩ tăng gia cước trình chạy thật mau lẹ. Chỉ trong khoảnh khắc đã tới tiểu trấn.

Tòa tiểu trấn này kiến trúc trên một cái gò thấp, xung quanh là đồng ruộng bát ngát. Đường lớn đường nhỏ cho tới ngõ hẻm trong tiểu trấn đều chẳng đầy cỏ xí la liệt trông như mạng nhện.

Hai người tiến vào tiểu trấn liền nhận thấy bầu không khí có điều khác lạ.

Cả tiểu trấn đều yên lặng như tờ. Trên đường phố không một bóng người qua lại, mà cũng chẳng nghe thấy một âm thanh nào hết. Đường Thế Toàn đảo mắt nhìn quanh bốn phía, ngạc nhiên nói :

- Vụ này là thế nào đây. Chẳng lẽ bao nhiêu người sống trong tiểu trấn này đều chết hết cả rồi hay sao.

Yến Vân cũng ồ lên một tiếng nói :

- Vụ này tất có điều quái gở. Chúng ta hãy chia nhau đi các ngã để xem tình hình thế nào.

Nói là làm ngay, hai người liền dắt ngựa đi hai nẻo đường ...

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, hai người lại quay về chỗ cũ. Yến Vân vừa thấy Đường Thế Toàn đã hỏi ngay :

- Đại ca có phát hiện được gì không.

Đường Thế Toàn ưỡn oai đáp :

- Đến bóng ma cũng không thấy chứ đừng nói người.

Yến Vân nói theo :

- Cả bên này cũng vậy. Thật là một cảnh tĩnh mịch ghê người. Xem chừng trong tiểu trấn này không còn một người nào cư trú nữa.

Đường Thế Toàn khẽ cau mày, ra chiều khó nghĩ. Trước tình trạng này, chàng thật cũng không biết phải xử trí thế nào. Suốt ngày qua hai người vội vã kiểm trình, rồi lại đi luôn cả đêm, chưa ăn uống gì, định đến tiểu trấn này sẽ dừng lại nghỉ ngơi ăn uống. Nào ngờ trong trấn vắng lặng không người. Cả hai đến được đây thì đã bụng đói miệng khô, khó lòng đi tiếp được nữa.

Chàng đang lo lắng phân vân, đột nhiên nghe Yến Vân cất tiếng la :

- Đại ca xem kia. Đầu đường đằng kia có người đang đi tới.

Đường Thế Toàn nghe kêu vội ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy dưới ánh triều dương có bóng người từ đầu đường đi lại, thân ảnh chập choạng dưới ánh dương quang trông đầy vẻ kỳ bí.

Dù sao thì giữa lúc này mà gặp được người vẫn hơn. Hai người đứng yên chờ đợi, vừa mừng rỡ vừa nôn nao.

Người kia đi tới mỗi lúc một gần. Bấy giờ đã trông thấy là một lão già xõa tóc, lưng đeo cái thuẫn, hóa ra đó chính là lão già tự xưng là Mai thi mà hai người đã gặp trong khu rừng lau khi nãy. Tay lão vẫn cầm cái rổ đựng rau, nhưng bên trong lại có thêm một ít trái cây. Lão chậm rãi bước đi trên đường.

Nhìn thấy lão, cả hai vui mừng khôn xiết.

Trong một tiểu trấn vắng lặng mà có lão già này xuất hiện thì hai người có thể hỏi thăm có sự. Đường Thế Toàn vội xuống ngựa, tiến ra đứng chặn trước mặt lão, nghiêng mình thi lễ, nói :

- Văn bối xin kính chào lão trượng ...

Lão già ngó hai người, hỏi :

- Là người đây ư. Các người cần chi.

Đường Thế Toàn nói :

- Lão trượng là người duy nhất mà bọn văn bối được gặp ở tiểu trấn này. Không hiểu tại sao ...

Chàng ngừng lời, nhưng trông ánh mắt cũng biết là chàng muốn hỏi tại sao phố xá lại vắng vẻ thế này. Lão già chau mày hỏi lại :

- Ô. Phải chăng là các người đã nhận ra quang cảnh trong tiểu trấn này có điều khác lạ.

Đường Thế Toàn gật đầu đáp :

- Đúng thế. Văn bối muốn tìm một phạm điểm để kiểm chút gì ăn cho đỡ đói. Chẳng ngờ trong trấn này lại không có một bóng người ...

Lão già nói :

- Đó là lẽ đương nhiên. Người mà nhìn thấy có người trong trấn thì mới đúng là chuyện lạ đấy.

Đường Thế Toàn ngờ ngác hỏi :

- Sao thế ạ.

Lão già đáp :

- Cư dân ở đây đã lục tục bỏ nơi này ra đi từ hơn nửa năm trước, dời đến một nơi khác sinh sống, vì ...

Yến Vân không nhịn được hỏi xen vào :

- Vì lẽ gì thế ạ.

Lão già nói :

- Vì trong tiểu trấn này thường hay có ma quỷ hiện hình quấy rối. Hai năm trước, nơi đây đã từng là một tiểu trấn sung túc. Nhưng sau đó đột nhiên liên tiếp xảy ra hàng loạt quái sự, mấy chục người bỗng dưng chết một cách bất thường không rõ nguyên do, mà tử trạng lại ghê gớm vô cùng.

Yến Vân chắc lưỡi nói :

- Thế không ai điều tra nguyên nhân hay sao.

Lão già nói :

- Sao lại không. Có rất nhiều người đã bỏ công điều tra, kể cả quan phủ và mấy vị đại hiệp trong võ lâm. Nhưng chẳng những không một ai có thể điều tra ra được bọn họ bị chết vì bệnh gì hay trong trường hợp nào, mà những người đi điều tra sau đó cũng lại bị mất tích luôn. Từ đó về sau, thỉnh thoảng trong đêm tối lại nghe có tiếng ma rú quỷ gào không ngớt. Nhiều nhân vật có danh tiếng trong võ lâm nghe tin ấy cũng có đến đây tìm hiểu, nhưng rồi hết thấy cũng đều mất tích một cách bí ẩn cả. Trong trấn đã có bóng ma quỷ trùng điệp như thế thì ai lại không hoảng sợ, vì thế mà mọi người đều bỏ nhà cửa thiên cư đi nơi khác hết.

Yến Vân hít mạnh một hơi chân khí, hỏi :

- Nói vậy tiểu trấn này đã biến thành một nơi tổ quỷ hay sao.

Lão già gật đầu nói :

- Đúng là tổ quỷ không hơn không kém.

Lão già lại đưa mắt nhìn hai người, nói tiếp :

- Lão phu khuyên các người nên mau chóng mà rời khỏi nơi này. Dù cho các người có là người trong võ lâm, dù có võ công cao cường đi nữa, nhưng muốn đối phó với bọn ma quỷ thì trong tam thập lục kế, dĩ đào vi thượng. Đã có rất nhiều nhân vật võ lâm cũng khá có tiếng tăm bị nạn tại đây rồi đấy.

Đường Thế Toàn hỏi :

- Người trong trấn đã thiên cư đi hết mà sao lão trượng một mình còn lưu lại tại đây. Hay là lão trượng không sợ ma quỷ.

Lão già gật gù nói :

- Tiểu tử ngươi hỏi câu này rất đích đáng. Sở dĩ lão phu cứ ở lại đây là vì trước nay không biết sợ ma quỷ.

Đường Thế Toàn nói :

- Đàm lược của lão trượng đã đến mức phi thường.

Lão già nói :

- Chức nghiệp của lão phu bắt buộc lão phu đi vào hàng ngũ của ma quỷ, lâu ngày thành quen đi nên thành ra thân nhiên như không thấy gì.

Yến Vân hỏi :

- Sao. Lão trượng thật sự là người chuyên chôn cất người chết ư.

Lão già gật đầu nói :

- Đó là chức nghiệp của lão phu. Ngoài ra, lão phu còn là người coi giữ mồ mả cùng nghĩa địa.

Yến, Đường hai người “ùa” lên một tiếng. Lão già lại nói :

- Hai người nên mau rời khỏi đây đi thôi.

Nói rồi lão lẳng lặng quay lưng bỏ đi, để mặc hai người bọn Yến, Đường ở lại đó. Yến Vân vội gọi lớn :

- Lão trượng khoan hãy bỏ đi.

Lão già quay lại hỏi :

- Còn chuyện gì nữa.

Yến Vân nhăn nhó :

- Tiểu nữ cùng đại ca suốt từ hôm qua đến giờ chưa hề ăn một hạt cơm, uống một giọt nước. Giờ này bụng đói miệng khát, chẳng còn hơi sức đâu để đi tiếp được nữa. Mong rằng lão trượng có thể ...

Chưa nghe hết câu, lão già đã lắc đầu quảy quảy, nói :

- Không được. Không thể được. Trong người hai người hiện giờ chẳng còn lấy một đồng cân bạc, lại còn đang thiếu nợ lão phu tám mươi lượng. Lão phu không thể chịu thiệt mà cho các người ăn không được.

Yến Vân nói :

- Thế thì lão trượng cho bọn tiểu nữ ghi nợ vậy.

Lão già một mực lắc đầu không chịu, thái độ ra chiều kiên quyết. Nhưng Yến Vân vẫn cố nài nỉ :

- Lão trượng. Thông cảm đi mà.

Lão già lườm nàng, rồi đưa mắt nhìn Đường Thế Toàn, đoạn trở vào thanh kiếm đang đeo bên người, nói :

- Bên người các người giờ đây xem ra chỉ còn có thanh kiếm đó là có chút giá trị. Các người giao nó cho lão phu vậy.

Yến Vân nói :

- Thanh kiếm của đại ca tiểu nữ là một thanh bảo kiếm, trị giá đến hơn vạn lượng bạc. Lẽ nào ...

Lão già tròn mắt nói :

- Các người không chịu thì thôi.

Đường Thế Toàn nhìn Yến Vân, thấy nàng lộ vẻ ẻo oải, sắc diện một mối. Chàng khẽ thở dài, tháo thanh kiếm ra cầm trên tay. Chàng ngắm thanh kiếm một lúc rồi chợt đưa cho lão già, buồn rầu nói :

- Lão trượng. Vãn bối xin giao thanh kiếm cho lão trượng. Nhưng mà ... thanh kiếm này theo vãn bối đã lâu, rất là thân thiết, chỉ xin lão trượng cho phép vãn bối sau này được chuộc lại.

Lão già đưa mắt nhìn thanh kiếm, rồi lại nhìn họ Đường, trầm ngâm giây lát, đoạn xua tay nói :

- Thôi được rồi. Lão phu không đòi thanh kiếm đó nữa. Cứ kể như hôm nay lão phu chịu thiệt đãi hai người các người một bữa vậy. Lão phu ở ngoài tiểu trấn trong khu mỏ mã. Nơi đó có đủ rượu nhắm cùng vật thực. Nếu như hai người không ngại thì có thể theo lão phu đến đó.

Nói đoạn lão quay lưng bước đi. Đường Thế Toàn đưa mắt nhìn Yến Vân, thấy nàng gật đầu. Thế là hai người thùng thảng cười ngửa theo sau lão già.

Ba người nhắm hướng Bắc ra khỏi tiểu trấn, đi thêm một đoạn đường nữa thì đến một khu nghĩa địa rất rộng lớn. Giữa nghĩa địa có một dãy nhà tranh. Cả ba tiến vào giữa những dãy mồ mã.

Khi tới nơi, lão già mời hai người khách ngồi ở gian nhà phía trước. Đoạn lão bày trà rượu, bánh mứt cùng trái cây ra. Hai thiếu niên đang đói bụng nên không khách sáo gì nữa, ngồi vào ăn uống liền.

Chẳng phải hai người họ không sợ lão già hạ độc trong thức ăn. Nhưng cả hai đều đã chứng kiến công phu thượng thặng của lão rồi nên nghĩ rằng dù lão có muốn hại hai người họ thì cũng chẳng cần phải dùng đến hạ sách là bỏ độc trong thức ăn. Và lại, tuy bề ngoài trông lão già có vẻ lạnh lùng, nhưng dường như lão không có ý xấu đối với hai người họ. Do đó, cả hai ăn uống rất tự nhiên.

Đường Thế Toàn uống cạn chung rượu, rồi chợt cười nói :

- Không ngờ ngoài nghĩa địa lại được ăn uống phong lưu thế này.

Bỗng nhiên, từ bên ngoài chợt cất lên một thanh âm vừa ai oán thê lương, lại vừa trang nghiêm thành kính. Nghe lời lẽ thì dường như có ai đó đang đọc lời ai điếu, loại văn chuyên dùng để tế người chết. Thật không ngờ, lão Mai thi vội chụp lấy cây thương, phóng vút ra ngoài. Yến, Đường hai người thấy thế thì cũng hối hả chạy ra theo để xem thử chuyện gì đang xảy ra.

Ra đến bên ngoài, hai người chợt trông thấy lão Mai thi đang chống cây thương, lẳng lặng đứng yên ngay sau lưng một người ăn vận theo lối văn sĩ. Vì người kia đứng quay lưng lại nên hai người không thể nhìn rõ mặt, chỉ ước độ vào khoảng trung niên, vì mái tóc của y vẫn chưa điểm bạc.

Hai người liền vội chạy đến gần bên lão Mai thi. Đột nhiên, cả hai đồng ồ lên, cả kinh thất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Diệu Vong, Tư Thám Đề Xuất Hiện Nghe Tiết Lộ Đôi Trẻ Kinh Tâm

Lại nói, sau khi nghe thấy thanh âm ai oán thê lương, lão Mai thi chụp lấy cây thương, chạy vội ra bên ngoài. Bọn Yến Vân, Đường Thế Toàn không nén được lòng hiếu kỳ, nên cũng vội chạy theo.

Ra đến bên ngoài, hai người họ trông thấy lão Mai thi đang chống cây thương đứng sau lưng một văn sĩ trung niên, và khi tiến đến gần, cả hai bất giác đồng ồ lên, cả kinh thất sắc.

Ở khoảng trống giữa hai dãy mồ mà có khoảng một chục xác chết vận áo đen được xếp cạnh nhau thành một hàng ngay ngắn. Văn sĩ kia đứng bên với dáng vẻ trang nghiêm, miệng lầm bầm :

“... Ta tai đột biến,

Dĩ hĩ chúng sinh cực lạc hề,

Du du bi thương hề, thù tạo nhân.

Tâm huyền niệm tiếp hung tín,

Nhân lăng động khan mộ vân.

Hốt kiến nhận lai ai điệp báo,

Chư quân hà sự cấp ly trần.

Y.

Hồng yên hương, cao bình di lục,

Tướng chư quân họa khúc tâm tình,

Mã bôi tam thỉnh nhập vong linh,

Đối di thể lệ thù song nhãn.

Kim hà sự vân hương hạc quán,

Sử thân bằng khổ đoạn tâm can,

Cổ âm cung lộ hạn man man,

Mệnh số tuyệt, Âm Dương ly cách.

Ô hô. Thượng hường."

Hóa ra văn sĩ kia đang đọc văn tế thật, lời ai điệu bi thương nghe thật cảm động. Yến, Đường hai người vì ra đây muộn nên chỉ nghe được đoạn cuối. Trong khi đó, lão Mai thi vẫn đứng yên lặng một bên.

Chờ cho đến khi văn sĩ đọc xong văn tế thì lão mới chìa tay ra nói :

- Đưa đây.

Lúc này, văn sĩ trung niên mới từ từ quay người lại. Lão ta tác dạng trung niên, cũng độ xấp xỉ ngũ tuần, mày rậm mắt sâu, sắc diện trắng bạch, trông nhợt nhạt như người mắc bệnh lâu ngày. Văn sĩ nhìn lão Mai thi cười nói :

- Nơi đây là địa bàn của lão huynh mà đệ lại phát hiện ra vụ này trước, kẻ cũng kỳ thật đấy.

Lão Mai thi bàn tay vẫn tiếp tục chìa ra, lạnh lùng nói :

- Đưa đây.

Văn sĩ cười ha hả nói :

- Đã lâu không gặp mà lão huynh vẫn chẳng chịu thay đổi tật cũ. Được rồi. Được rồi. Tiểu đệ sẽ đưa ngay.

Vừa nói văn sĩ vừa lấy từ trong túi ra mấy đỉnh bạc, đưa cho lão Mai thi. Lão Mai thi cau mày hỏi :

- Chỉ có bấy nhiêu thôi sao.

Văn sĩ gật đầu nói :

- Bọn này bản cùng quá. Trong người chúng chỉ có hơn trăm lượng bạc và mấy đồng tiền lẻ. Chúng ta cứ theo thông lệ mà chia. Đệ phát hiện trước nên được hai phần. Lão huynh một phần. Thôi. Lão huynh hãy mau động thủ đi.

Lão Mai thi khẽ cất tiếng ừ hừ, thu lấy mấy đỉnh bạc, cất vào trong túi. Rồi lão mới tiến tới một khoảng đất trống, lặng lẽ vun đắp đào đất. Chỉ trong chốc lát là lão đã đào được mười mấy cái huyệt thẳng đều tăm tắp. Rồi lão chợt quay sang Yến Vân và Đường Thế Toàn bảo :

- Hai người hãy giúp dùm lão phu một tay.

Yến, Đường hai người nghe lão gọi liền lật đật chạy đến giúp lão khiêng những xác chết bỏ xuống lỗ huyệt. Sau đó, lão lại lấp đất lên. Ba người lặng lẽ làm việc, chẳng nói một lời.

Lão Mai thi hành động rất nhanh nhẹn, chứng tỏ đã rất quen với công việc này. Chỉ một loáng là lão đã mai táng xong mười mấy tử thi kia. Trong khu mộ địa giờ đây lại có thêm một hàng mộ mới.

Mọi việc xong xuôi, lão Mai thi phất tay mấy cái cho rơi hết bụi đất, rồi nhìn văn sĩ trung niên, lạnh lùng nói :

- Vào trong nhà rồi chúng ta sẽ nói chuyện.

Nói xong, lão lẳng lặng quay lưng đi vào dãy nhà tranh, chẳng kể chi đến những người xung quanh. Bởi do quanh năm suốt tháng lão sinh sống giữa khu mộ địa với toàn những tử thi nên bản tính đã trở thành lạnh lùng như thế, mọi người cũng đã quen nên không lấy đó làm điều.

Yến, Đường hai người còn đứng tần ngần nhìn hàng mộ mới đắp một lúc, miệng lẩm bẩm những điều gì đấy, rồi mới vội vã chạy theo sau lão Mai thi về nhà. Những cử chỉ đó của hai người, văn sĩ trung niên đều trông thấy hết, nhưng lão vẫn lẳng lặng không nói gì, mà lớn tiếng hỏi vọng theo lão Mai thi :

- Lão huynh tức giận đệ vì đã tranh mất vụ làm ăn của lão huynh phải không. Hay là vì đệ đến đây không đúng lúc.

Thấy lão Mai thi vẫn im lặng không lên tiếng, cứ tiếp tục rào bước, văn sĩ cùng đành rào bước theo sau.

Đột nhiên, trong khu mộ địa chợt nổi lên tiếng ngáy “pho pho” rất lớn. Thanh âm phát ra từ phía sau một ngôi mộ lớn ở phía tây bắc. Giữa khung cảnh tĩnh lặng của khu mộ địa, thanh âm càng nổi bật.

Văn sĩ trung niên vội quay nhìn về hướng tiếng ngáy đang phát ra, rồi lập tức lạng người đi quanh ra phía sau ngôi mộ này. Lão Mai thi cũng dừng bước, quay người lại, nhìn về phía đó. Rồi chẳng nói chẳng rằng, lão cũng rào bước đi tới phía sau văn sĩ trung niên, thân pháp cực nhanh.

Những sự lạ liên tiếp xảy ra, Yến Vân và Đường Thế Toàn cũng thấy hiếu kỳ nên hỏi hả chạy theo sau hai lão.

Cả bọn đi vòng qua phía sau ngôi mộ, thì thấy một lão già mặc quần áo đen, trên đầu cũng bịt mảnh vải đen, thân hình gầy gò mà thấp lùn, trông rất quái dị, đang gói đầu vào một tấm bia mộ nằm ngù một cách ngon lành.

Văn sĩ trung niên háng đặng một tiếng, gọi :

- Này. Lão Tư Thám. Mau dậy đi.

Lão già lùn được gọi là lão Tư Thám trở mình một cái, rồi khẽ vươn vai, từ từ ngồi thẳng người lên, lưng vẫn tựa vào tấm bia mộ. Lão mở mắt nhìn văn sĩ trung niên, rồi cười hi hi hỏi :

- Lão cũng có mặt ở đây nữa ư.

Văn sĩ trung niên cười nhạt, hỏi lại :

- Sao lão phu lại không thể có mặt ở đây được chứ.

Lão Tư Thám vẫn cười hi hi, gật gù nói :

- Lão phu biết rồi. Vì chuyện làm ăn chứ gì.

Văn sĩ trung niên không đáp, lại hỏi :

- Sao lão lại có mặt ở đây. Chẳng lẽ nơi đây lại có vụ làm ăn nào đủ khiến lão động tâm hay sao.

Lão Tư Thám cười nói :

- Vụ làm ăn thì lão phu đã nhận rồi. Đối tượng chính là món hàng vừa rồi của hai lão đó.

Văn sĩ trung niên hỏi :

- Thù lao có khá không.

Lão Tư Thám cười nói :

- Khá hơn hai lão nhiều.

Lão Mai thì này giờ vẫn đứng yên lặng, giờ mới chột lên tiếng :

- Vào trong nhà rồi hãy nói chuyện.

Nói xong lão lẳng lặng quay lưng bỏ đi trước. Cả bọn cũng liền lập tức kéo nhau theo sau lão, đi về phía mấy gian nhà tranh. Vào nhà rồi, khi ai nấy đều đã ngồi xuống, lão Tư Thám liền nói ngay :

- Lão Mai thì. Mau lấy thêm rượu ra đi. Con sâu rượu trong bụng lão phu lại kêu réo rồi đấy.

Lão Mai thì lạnh lùng hỏi :

- Đây là nhà của lão phu hay của người.

Lão Tư Thám cười nói :

- Tuy đây là nhà của lão thật, nhưng khách đã tới nhà rồi, lẽ nào lão lại không muốn tiếp đãi.

Lão Mai thì hừ lạnh nói :

- Lão phu có mời người đến đây làm khách đâu.

Tuy nói vậy, nhưng lão cũng vào gian nhà phía sau khiêng ra một hũ rượu lớn chứa được độ mười cân rượu.

Lão Tư Thám vừa nhìn thấy rượu là đôi mắt lập tức sáng rỡ, vội vã chạy ngay tới đón lấy hũ rượu từ tay lão Mai thì, rót vào chén của mọi người xong là chụp ngay lấy chén lớn, đổ rượu ra uống lấy uống để. Chỉ trong phút chốc là lão đã uống được hơn chục chén. Nhìn lão uống rượu mà có cảm giác như là đã mấy năm rồi lão chưa được uống rượu vậy. Lão Mai thì hừ lạnh nói :

- Vừa vừa phải phải thôi. Người mà uống hết hũ rượu đó là mười ngày sau lão phu không có rượu để uống đấy.

Lão Tư Thám hỏi :

- Hũ rượu này là lão để dành uống trong mười ngày đấy ư.

Lão Mai thì khẽ hừ lạnh. Lão Tư Thám lại nói :

- Bao nhiêu đây có là bao. Hừ. Chẳng đủ cho lão phu uống một bữa nữa. Sao lão keo kiệt thế.

Lão Mai thì lạnh lùng nói :

- Lão phu lấy công làm lãi, hàng hóa thường không mấy đáng giá, đâu có nhiều cơ hội phát tài như người.

Văn sĩ trung niên cũng nói theo :

- Phải đó. Những kẻ sắp chết chẳng mấy khi mang theo nhiều tiền bạc trong người. Đôi khi lão Mai thì còn phải làm cái việc chôn cất mà chẳng có lấy một đồng bạc lẻ nữa đấy.

Lão Tư Thám nhìn văn sĩ cười nói :

- Lão sợ lão phu uống hết hũ rượu nên mới hòa theo lão Mai thì phải không. Đừng lo. Lão phu sẽ chữa phần cho lão mà.

Văn sĩ trung niên nói :

- Lão phu đâu phải là con sâu rượu. Lão đừng có suy bụng ta ra bụng người như thế chứ.

Lão Tư Thám quay sang lão Mai thì hất hàm nói :

- Lão muốn có cơ hội phát tài thì cũng dễ thôi. Hãy cứ đổi chiều bài từ “Công” sang “Tur” quách.

Lão Mai thì nói :

- Chiều bài đã lập rồi thì không nên đổi nữa. Bọn đạo chích còn biết nói đạo nghĩa, huống chi là lão phu.

Yến Vân lúc này đang ngồi bên cạnh lão Tur Thám, liền quay sang khẽ hỏi :

- Lão trượng. Chiều bài của vị lão trượng kia là gì thế ạ.

Lão Tur Thám cười nói :

- Lão ta kêu là Công táng lão nhân, bởi lẽ thấy người nào chết là lão lại ra tay mai táng, không để bóc lột thì hài. Cũng như lão quý kia đối với người vô lâm từ nạn đều sinh lòng thương tiếc nên kêu bằng Diệu vong tú sĩ. Đôi khi lão ta còn làm văn tế để ai điều nữa.

Yến Vân lại hỏi :

- Còn lão trượng chắc là Tur Thám lão nhân rồi.

Lão Tur Thám gật đầu nói :

- Đó là chức nghiệp của lão phu.

Nói xong lão lại đổ rượu ra uống tiếp. Có lẽ nếu như không vì phép lịch sự chắc lão đã dốc cả hũ rượu lên miệng uống một hơi rồi. Nhìn cách uống rượu của lão, Yến Vân và Đường Thế Toàn không khỏi phì cười.

Lão Tur Thám đang mải mê uống rượu, chợt ngẩng đầu nhìn lên, thấy cả hai đang cười liền trừng mắt nói :

- Hai người còn ở đó mà cười lão phu. Thời giờ chẳng còn bao. Hai người nên ăn uống nhiều thêm một chút.

Yến Vân và Đường Thế Toàn nghe lão nói thế thì đều ngẩn người ngơ ngác, chưa hiểu lão định nói gì. Nhưng cả hai cũng hiểu ẩn chứa bên trong lời nói của lão dường như có điều bất tường.

Trong khi đó thì lão Tur Thám lại quay sang Công táng lão nhân và Diệu vong tú sĩ cười cười nói :

- Hai lão lại sắp có vụ làm ăn nữa rồi đấy.

Lão Mai thì hừ lạnh nói :

- Những lời này đúng ra thì phải do Toán tử tướng số lão nhi nói ra mới phải. Nay lại từ miệng lão Tur Thám người thốt ra mới thật là kỳ.

Diệu vong tú sĩ cũng cười nói :

- Lão định giành giật chiều bài với lão tướng số ấy đấy ư.

Lão Tur Thám cười hì hì nói :

- Lão phu chỉ làm phúc mà nhắc nhở bọn chúng trước vậy thôi, chứ chiều bài của lão tướng số ấy có gì hay ho, lão phu giành làm chi.

Công táng lão nhân lắc đầu nói :

- Lần này Tur Thám lão nhi đoán sai rồi. E là không có vụ làm ăn nào đâu. Bởi ngoài thanh kiếm kia thì hai người bọn chúng không còn lấy một đồng bạc lẻ trong người. Hiện giờ bọn chúng vẫn còn đang thiếu nợ lão phu tám chục lượng bạc. Mà ngay cả bữa ăn này lão phu cũng đãi bọn chúng không lấy tiền đây.

Lão Tur Thám hỏi :

- Sao hôm nay lão lại bỗng nhiên sinh lòng hảo tâm thế.

Công táng lão nhân nói :

- Lão phu thấy thích thì cứ làm, chẳng cần nguyên nhân chi cả.

Diệu vong tú sĩ đưa mắt nhìn thanh kiếm của Đường Thế Toàn, lăm lăm :

- Thanh kiếm kia xem ra cũng có chút giá trị đấy chứ. Lẽ nào lão Mai thì vẫn chưa nhận ra.

Công táng lão nhân nói :

- Ai bảo lão phu chưa nhận ra. Đúng ra lúc này nó đã là của lão phu rồi. Chỉ tại lão phu không nỡ lấy của tiểu tử đó thôi.

Đến lúc này, Yến Vân và Đường Thế Toàn đã dần dần hiểu ra bản ý của lão Tư Thám. Yến Vân nhìn lão hỏi :

- Phải chăng lão trượng bảo rằng bọn tiểu nữ sắp phải chết.

Lão Tư Thám gật đầu nói :

- Đúng thế. Bọn đồng đảng của hai người vừa mới bị người ta giết chết đấy thôi. Chẳng lẽ đến giờ các người vẫn chưa hiểu tình cảnh của mình.

Yến Vân và Đường Thế Toàn đồng biến sắc, áp ứng nói :

- Lão trượng ... sao ... sao ...

Điệu vong tú sĩ cả cười đỡ lời :

- Do thám là cái nghề kiếm cơm của lão ta mà.

Lão Tư Thám cười khanh khách nói :

- Đúng thế. Đúng thế. Hai người các người đứng là những kẻ kém lịch duyệt thật đấy. Đang lúc đi trên đường mà cứ liên tục nói oang oang cái miệng, chẳng biết giữ gìn chỉ cả. Hai người đừng tưởng rằng hề không nhìn thấy ai là xung quanh đây không có người nào. Cả hai người cùng với bọn người mới chết kia đều là môn hạ của Thông Thiên Giáo chứ gì. Và tên tiểu tử họ Đường kia nữa. Gã là một Hoàng y hộ giáo. Hà hà. Địa vị của gã cũng không nhỏ đấy.

Yến, Đường hai người bất giác rúng động toàn thân, sắc diện tái xanh. Nhưng rồi Đường Thế Toàn cố lấy lại bình tĩnh, hỏi lão Tư Thám :

- Lão trượng có nhận ra bọn người kia thuộc phe phái nào hay không.

Lão Tư Thám cười nói :

- Đương nhiên là phải nhận ra rồi. Nhưng đó là chén cơm của lão phu, không thể tùy tiện nói ra được. Nếu như người chịu trả tiền thì lão phu sẽ nói cho người biết. Mà xem ra hiện tại việc đó nằm ngoài khả năng của người rồi.

Đường Thế Toàn khấn khoản nói :

- Xin lão trượng nghĩ cách giúp bọn văn bối. Bọn văn bối hứa sau khi thoát nạn sẽ hậu tạ.

Lão Tư Thám lắc đầu quầy quậy :

- Không được. Đó không phải là phần việc của lão phu. Tiêu tai giải hạn là chức nghiệp của lão tướng số. Tiếc là hiện giờ lão ta không có ở đây.

Đường Thế Toàn thù người ngẫm nghĩ một lúc lâu, rồi chợt quay sang Công Táng lão nhân nói :

- Lão trượng. Thanh kiếm của văn bối cũng có chút giá trị ...

Công táng lão nhân hỏi :

- Ý người muốn gì.

Đường Thế Toàn tháo thanh kiếm ra, cầm bằng cả hai tay, trình trọng trao cho lão, nói :

- Văn bối chỉ còn có thanh kiếm này là đáng giá, ngoài ra chỉ còn con tuần mã ngoài kia, xin dâng hết cho lão trượng. Chỉ xin lão trượng cho phép muội muội của văn bối được ở lại đây lánh nạn.

Công táng lão nhân ngần ngừ chưa nhận lấy thanh kiếm, mà lại hỏi :

- Thế còn người thì sao.

Đường Thế Toàn cúi mặt nói :

- Văn bối ... văn bối sẽ ra ngoài tìm cách đánh lạc hướng bọn người kia.

Công táng lão nhân nói :

- Với chút võ công của người, làm vậy là chết chắc.

Đường Thế Toàn thở dài, nói :

- Giờ cũng chỉ còn cách đó mà thôi. Chỉ một mình vẫn bối hy sinh dù sao thì vẫn tốt hơn là cả hai đều chết.

Công táng lão nhân thở ra một tiếng, nói :

- Thôi được rồi. Hôm nay lão phu làm phúc một lần vậy. Ngươi không cần phải đi đâu nữa, cứ việc ở lại đây. Chỉ cần hai người đừng bước chân ra khỏi ngôi nhà này là không ai dám làm khó dễ hai người đâu.

Đường Thế Toàn mừng rỡ nói :

- Đa tạ lão trượng. Thế còn thanh kiếm ...

Công táng lão nhân xua tay nói :

- Lão phu không lấy đâu. Ngươi cứ giữ lại để hộ thân.

Đường Thế Toàn cung kính vái dài, nói :

- Đa tạ lão trượng.

Công táng lão nhân lại nói :

- Xem ra hai người cũng đã mệt mỏi lắm rồi. Giờ hãy ra gian nhà phía sau mà nghỉ ngơi đi.

Đường Thế Toàn cung kính vâng dạ, rồi cùng Yến Vân đi vào gian nhà phía sau để nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Trong Mộ Địa Tam Quái Luận Bàn Nhờ Giúp Đỡ Yến, Đường Thoát Nạn

Lại nói, sau khi được Công táng lão nhân cho phép ở lại, Đường Thế Toàn cung kính vái tạ, rồi cùng Yến Vân đi vào gian nhà phía sau nghỉ ngơi. Khi ấy, bên tai chàng vẫn còn nghe tiếng của Công táng lão nhân :

- Lão đồ kiết. Lão đến tìm lão phu có việc gì.

Có tiếng của Diệu vong tú sĩ cười nói :

- Lão huynh đoán thử xem.

Công táng lão nhân lạnh nhạt nói :

- Lão phu không muốn bắt đầu óc làm việc vì những chuyện không đâu. Lão muốn nói thì nói, không muốn nói thì thôi.

Diệu vong tú sĩ nói :

- Đệ đến đây tìm lão huynh là vì chuyện Cửu Trùng Giáo định kết minh với Cửu đại môn phái ấy mà. Lão huynh chưa nghe tin này hay sao.

Đường Thế Toàn khẽ giật mình. Vì vấn đề đặt biệt nhạy cảm, chàng không muốn bỏ qua câu chuyện nên ngồi xuống tựa lưng vào vách nhà, vừa điều tức vừa chăm chú lắng nghe cuộc đối thoại ở gian nhà phía trước. Yến Vân thấy chàng hành động như thế, cũng làm theo ngay.

Lại nghe tiếng Công táng lão nhân :

- Mấy hôm nay lão phu chưa hề ra khỏi tiểu trấn này.

Diệu vong Tú sĩ nói :

- Hèn gì mà chuyện lớn như thế lão huynh lại không hay biết.

Công táng lão nhân hững hờ nói :

- Có biết cũng chẳng ích gì, Đã từ lâu rồi, những chuyện tranh hùng trong võ lâm đã không còn khiến lão phu cảm thấy hứng thú.

Ở ngoài gian nhà phía trước, không gian lại yên ắng một lúc lâu. Lát sau, Diệu vong tú sĩ mới nói :

- Lão huynh không nên nói vậy. Một sự kiện lớn như thế, chúng ta mà bỏ qua thì thật đáng tiếc.

Công táng lão nhân hỏi :

- Lớn đến mức nào.

Diệu vong tú sĩ nói :

- Đây là cơ hội làm ăn lớn, nghìn năm có một, lão huynh có muốn cùng tiểu đệ hợp tác hay không.

Công táng lão nhân hỏi :

- Vụ làm ăn gì.

Diệu vong tú sĩ không đáp thẳng vào câu hỏi, mà hỏi lại :

- Theo lão huynh thì Cửu Trùng Giáo đề nghị cùng Cửu đại môn phái kết minh với mục đích gì.

Công táng lão nhân hờ hững đáp :

- Thì đề đối phó với Thông Thiên Giáo chứ còn gì nữa.

Diệu vong tú sĩ nói :

- Đó cũng là một nguyên nhân. Nhưng chưa phải là nguyên nhân chính yếu. Lão Tư Thám. Theo lão thì sao.

Tư Thám lão nhân ngửa cổ uống một ngụm rượu, rồi cười nói :

- Dễ hiểu quá mà. Bọn họ muốn hùng bá võ lâm đấy thôi.

Nghe đến đây, Đường Thế Toàn giật mình kinh hãi, quay sang nhìn Yến Vân. Và dường như nàng cũng có cảm giác tương tự. Hai người họ đều cố ngồi yên, dỏng tai nghe ngóng câu chuyện phía ngoài kia.

Lại nghe Diệu vong tú sĩ nói tiếp :

- Lão Tư Thám nói chí phải. Hiện tình võ lâm đương đại xem ra chỉ có Thông Thiên Giáo và Cửu Trùng Giáo là có ý đồ tranh bá. Thời gian gần đây, cả hai giáo phái này đều hoạt động rất mạnh, và luôn trong thế đối nghịch nhau. Thế nhưng xem ra song phương vẫn đồng cân đồng sức, chẳng ai hơn ai. Còn Cửu đại môn phái tuy thực lực không có gì đáng kể, nhưng lại giữ vai trò cũng khá là quan trọng. Bọn họ mà ngã về phe nào là ưu thế sẽ nghiêng về phe đó ngay.

Lão Tư Thám nói :

- Có điều, giữa Cửu đại môn phái và Thông Thiên Giáo có mối oán thù vô cùng sâu nặng, không thể nào hóa giải được. Vì thế, chẳng bao giờ Cửu đại môn phái lại ngã về phe Thông Thiên Giáo. Nếu tình thế bắt buộc thì bọn họ chỉ có thể liên kết với Cửu Trùng Giáo mà thôi.

Diệu vong tú sĩ nói thêm :

- Đúng thế. Và cả phía Cửu Trùng Giáo cũng đã nhận ra điểm mấu chốt ấy nên mới có lời đề nghị kết minh. Gần đây, vì phải cùng cố tổ chức mà hoạt động của Cửu Trùng Giáo có phần giảm sút, trong khi Thông Thiên Giáo lại tăng cường khuếch trương thanh thế. Nếu để cho thế lực của Thông Thiên Giáo lớn mạnh thêm nữa thì cả Cửu Trùng Giáo lẫn Cửu đại môn phái đều khó lòng đứng yên được. Vì vậy, tất yếu hai bên phải liên kết với nhau để cùng chống lại kẻ thù chung là Thông Thiên Giáo.

Lão Tư Thám tán đồng :

- Do giữa song phương trước nay chưa hề có động chạm gì với nhau nên việc liên kết rất có triển vọng sẽ thành công. Và chẳng, danh hiệu của cả song phương đều giống nhau ở chỗ có chữ “Cửu” mà.

Diệu vong tú sĩ tiếp :

- Cửu đại môn phái thì chỉ muốn tiêu diệt Thông Thiên Giáo, nhưng phía Cửu Trùng Giáo thì không chỉ muốn vậy. Chỉ cần sau khi Thông Thiên Giáo bị

tiêu diệt, bọn họ quay sang thấu tóm Trường Hận Môn là xem như có thể xưng bá võ lâm được rồi.

Công táng lão nhân nói :

- Chuyện đó chưa chắc. Nếu Cửu Trùng Giáo muốn liên kết với Cửu đại môn phái thì Thông Thiên Giáo không biết liên kết với Trường Hận Môn à.

Lão Tư Thám nói :

- Không đâu. Tuy gần đây Trường Hận Môn khuếch trương thế lực rất nhanh chóng, nhưng mối quan tâm của bọn họ lại là ở chỗ khác chứ không phải muốn hùng bá võ lâm. Vì vậy, nếu như muốn bọn họ dốc hết lực lượng để xưng hùng trong võ lâm thì không có chuyện đó đâu. Và hơn nữa, bọn họ vẫn còn đang trong giai đoạn củng cố thế lực, vai trò trong võ lâm chưa đáng kể. Dù cho Thông Thiên Giáo có liên kết với bọn họ thì cũng chẳng có tác dụng bao nhiêu.

Công táng lão nhân hỏi :

- Còn Thiên Vô Giáo thì sao.

Lão Tư Thám đáp :

- Bọn họ không có tham vọng hùng bá võ lâm.

Công táng lão nhân lại hỏi :

- Thế còn Võ lâm Tam cung.

Lão Tư Thám nói :

- Võ lâm Tam cung trước nay vẫn đứng ngoài, không can thiệp vào mọi sự trong võ lâm. Mà nếu như Cửu Trùng Giáo có thể chinh phục các thế lực khác mà xưng bá võ lâm thì đâu còn sợ gì Võ lâm Tam cung nữa.

Không gian yên lặng giây lâu, rồi Công táng lão nhân lại hỏi :

- Hai lão thuyết trường giang đại luận như thế với mục đích gì.

Điệu vong tú sĩ nói :

- Đệ muốn rủ lão huynh cùng xuất hành làm ăn một chuyến. Lần này võ lâm chắc sẽ đánh nhau loạn xạ cả lên, chúng ta tha hồ mà hành nghề.

Công táng lão nhân hồ hững nói :

- Tình hình như vậy thì chỉ có lão Tư Thám là hốt bạc.

Điệu vong tú sĩ hỏi :

- Lão huynh quyết định ra sao.

Công táng lão nhân nói :

- Nếu đã vậy thì lão phu cũng xuất hành một chuyến xem sao. Đã lâu rồi lão phu không ra ngoài võ lâm.

Ba lão còn ngồi nói chuyện thêm một lúc nữa, nhưng chỉ là bình luận những thiên cổ sự trong võ lâm. Bọn Yến Vân, Đường Thế Toàn thấy toàn là những chuyện không đáng quan tâm nên không còn chú tâm lắng nghe nữa. Lát sau, vì quá mệt mỏi nên cả hai đã dần dần mơ màng trong giấc điệp.

Sau đó khá lâu, bóng tịch dương đã bắt đầu xuống núi.

Trong khu mồ mã, các ngôi mộ đã chuyển thành màu xám nhạt. Bóng tối chập chờn đó đây. Bóng tịch dương le lói nhợt nhạt. Gió thổi vèo vèo. Cảnh sắc khu mộ địa thật thê lương, kinh rợn.

Bỗng nhiên, từ ngoài xa có tiếng nói âm trầm truyền đến, thanh âm vang vọng ngân dài chứng tỏ nội lực không phải tầm thường :

- Xin cho hỏi, Công táng lão tiên sinh có ở đây không.

Công táng lão nhân cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Ai đó.

Người kia vẫn từ ngoài xa nói vọng vào :

- Tại hạ là bằng hữu trong giang hồ, có chút chuyện muốn được thỉnh giáo lão tiên sinh.

Công táng lão nhân hừ lạnh hỏi :

- Chuyện gì thế.

Người kia hỏi :

- Lão tiên sinh đang có khách phải không.

Công táng lão nhân đáp gọn :

- Phải.

Người kia lại hỏi :

- Chẳng hay lão tiên sinh có thể cho tại hạ được biết quý khách là những vị nào được chăng. Tại hạ biết hỏi như thế là mạo muội, nhưng vì trách vụ, cúi mong lão tiên sinh lượng thứ cho.

Điệu vong tú sĩ hắng đang nói :

- Người đã biết là mạo muội thì đừng có hỏi nữa. Đừng làm mất từ húng của bọn lão phu chứ.

Người kia nói :

- Hóa ra là Diệu vong lão tiên sinh, tại hạ thất kính mất rồi.

Đến lượt lão Tư Thám lại lớn tiếng hỏi :

- Người là người bên Cửu Trùng Giáo phải không.

Người ngoài kia không đáp thẳng vào câu hỏi, chỉ nói :

- Thì ra là Tư Thám lão tiên sinh. Tại hạ lại thất kính mất rồi. Mong tam vị lão tiên sinh lượng thứ cho. Bọn tại hạ phát hiện thấy có dấu tích hai người vào trần nên mới đến xem xét cho rõ, cũng chỉ vì chức trách, chứ thật sự bọn tại hạ không dám mạo muội mạo phạm tam vị lão tiên sinh. Đã vậy, tại hạ không dám làm phiền tam vị nữa, xin phép được cáo từ.

Thanh âm chỉ đến đây là yên lặng, dường như người kia đã đi rồi. Đến lúc này, Đường Thế Toàn cùng Yến Vân mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Hai người thừa hiểu dấu tích kia là do hai người đã lưu lại, và người mà kẻ ngoài kia muốn tìm chính là hai người chứ không phải ai khác.

Lúc ấy trời đã tối, ngoài gian phía trước, ba lão nhân vẫn tiếp tục uống rượu đàm đạo. Còn ở gian trong này, phần vì mệt mỏi, phần vì đã hết lo lắng, Yến, Đường hai người lại chìm vào giấc mộng.

Thời gian chậm chậm trôi qua ...

Tác độ canh hai ...

Yến Vân và Đường Thế Toàn đang nhắm mắt dưỡng thần, chợt nghe có tiếng của Công táng lão nhân gọi :

- Này. Hai người đã đói chưa. Cơm nước đã có rồi đây, hai người ra ngoài này ăn uống chút gì đi chứ.

Hai người nghe gọi liền vội đi ra gian nhà phía trước. Mùi thức ăn thơm phức đã khiến cho bụng hai người như sôi lên.

Lúc này, hai người nhìn thấy trên bàn đã bày sẵn một liễn cơm khới bốc nghi ngút, một đĩa rau luộc, một nồi canh nóng và mấy con cá nướng thơm lừng. Tại bàn giờ chỉ còn lại hai người là Công táng lão nhân và Diệu vong tú sĩ. Riêng lão Tư Thám thì lại không thấy đâu nữa.

Thấy hai người đi ra, Công táng lão nhân cười nói :

- Chỉ có cơm rau đạm bạc, hai người dùng tạm vậy.

Đường Thế Toàn chấp tay xá dài :

- Được lão trưởng cho phép ở lại, lại còn được cho ăn uống nữa, bọn văn bối cảm kích vô cùng.

Điệu vong tú sĩ cười cười :

- Thôi đủ rồi. Mấy người đừng có khách sáo nữa. Hãy mau ngồi vào bàn đi. Lão phu đã thấy đói lắm rồi đây.

Yến, Đường hai người vội kéo ghế ngồi xuống, rồi ba người xới com ăn. Chỉ có Công táng lão nhân là vẫn ngồi trầm ngâm. Đường như lão đang có điều cho nghĩ ngợi. Diệu vong tú sĩ nói :

- Lão huynh sao không ăn, còn nghĩ ngợi chi nữa thế.

Công táng lão nhân lắc đầu nói :

- Các người cứ ăn trước đi. Lão phu còn chờ lão Tư Thám.

Ngay giữa lúc ấy, bên ngoài bỗng có tiếng cười khanh khách :

- Khỏi cần chờ nữa. Lão phu đã về rồi đây.

Rồi một bóng hắc y lao vút vào, hạ thân xuống ngồi chễm chệ trên chiếc ghế còn trống, miệng cười khanh khách. Thì ra đó chính là Tư Thám lão nhân. Công táng lão nhân lộ vẻ sốt ruột, vội hỏi :

- Chuyện thế nào rồi.

Lão Tư Thám nhìn Công táng lão nhân, hấp háy mắt, nói :

- Mọi việc đều đã xong cả. Hiện giờ trong trấn chỉ còn lại mấy người chúng ta đây mà thôi.

Công táng lão nhân lại hỏi :

- Thế còn ngoài trấn.

Lão Tư Thám đáp :

- Trong vòng mười dặm quanh đây cũng chẳng có ai. Còn ở ngoài mười dặm thì lão phu không dám chắc.

Giờ thì hai người bọn Đường Thế Toàn đã hiểu ra lão Tư Thám đã vì hai người họ mà ra ngoài thám thính tình hình. Không chỉ riêng hai người họ mà cả Công táng lão nhân khi nghe lão Tư Thám đáp thế thì khẽ thờ phào. Công táng lão nhân nhìn hai người lúc ấy đang nuốt vội mấy miếng com, nói :

- Hai người ăn com xong là có thể đi được rồi. Dù hiện đang là lúc đêm khuya tăm tối, nhưng quanh đây không có ai, chính là lúc lên đường thuận tiện nhất. Nếu chờ đến sáng mai e có biến cố gì chẳng.

Đường Thế Toàn vội vòng tay nói :

- Đa tạ lão trượng cùng nhị vị lão nhân gia đã giúp đỡ bọn vãn bối. Bọn vãn bối vô cùng cảm kích.

Công táng lão nhân xua tay nói :

- Không có gì. Hai người hãy ăn cho thật no, phòng khi phải kiên trì, không có cơ hội dừng lại ăn uống.

Hai người vâng dạ rồi cầm cùi ăn uống. Không biết có phải vì Công táng lão nhân khéo tay nấu nướng, hay là vì lúc này nguy hiểm đã qua, đã tạm được an tâm nên cả hai người bọn họ đều cảm thấy bữa ăn rất là ngon miệng. Cả liễn com lớn mà hai người họ đã ăn hết một nửa, chỉ còn lại chưa đến một nửa dành cho ba lão nhân. Đường Thế Toàn ngượng ngùng nói :

- Bọn vãn bối ...

Công táng lão nhân hiểu ý, cười nói :

- Không sao. Bọn lão phu đã lớn tuổi rồi, ăn uống chẳng được bao nhiêu. Còn hạng thanh niên các người phải ăn thật nhiều mới tốt.

Đường Thế Toàn ra hiệu cho Yến Vân đứng dậy, rồi kính cẩn chấp tay vái chào ba lão nhân, nói :

- Giờ bọn vãn bối xin phép được lên đường.

Công táng lão nhân gật đầu nói :

- Được rồi. Các người đi đường bình an.

Đường Thế Toàn đáp :

- Dạ. Xin đa tạ lão trượng.

Hai người vái dài lần nữa rồi mới cất bước lên đường. Nhưng khi cả hai vừa bước tới ngưỡng cửa, Công táng lão nhân đã gọi lại :

- Khoan đã.

Hai người vội quay lại, Đường Thế Toàn chấp tay hỏi :

- Chẳng hay lão trượng có điều chi chi giáo.

Công táng lão nhân lấy ra mấy đĩnh bạc mà lão đã thu của Đường Thế Toàn lúc sáng, đưa trả lại cho chàng, nói :

- Trên đường đi mà các người không có chút tiền bạc nào làm sao được. Thôi thì hãy tạm cầm đỡ đi.

Đường Thế Toàn có vẻ ngần ngại không dám nhận, ấp úng nói :

- Lão trượng ...

Công táng lão nhân xua tay nói :

- Không có chi đâu. Người không cần phải ngại. Sau này có dịp người sẽ hoàn lại cho lão phu là được rồi.

Đường Thế Toàn cúi mình thật sâu :

- Đa tạ lão trượng. Văn bối vô cùng cảm kích.

Công táng lão nhân xua tay nói :

- Thôi. Hai người mau lên đường đi.

Đường Thế Toàn vâng dạ, thu lấy bạc, rồi cùng Yến Văn lên đường. Lúc ấy, Công táng lão nhân mới quay sang nhìn lão Tư Thám, hỏi :

- Thế nào rồi.

Lão Tư Thám gật đầu nói :

- Lão phu đã thành mệnh rồi. Công việc của hai lão đến đây là xong. Sắp tới là phần việc của lão phu.

Nói đoạn lão lao mình phóng vút ra bên ngoài, lẩn khuất vào màn đêm tăm tối. Công táng lão nhân gọi với theo :

- Khoan đã. Lão chưa ăn cơm mà ...

Có tiếng của lão Tư Thám vọng lại :

- Khỏi. Lão phu đã ăn rồi.

Thanh âm của lão càng lúc càng nhỏ, chứng tỏ lão đã đi rất xa. Điệu vong tú sĩ quay lại nhìn Công táng lão nhân, hỏi :

- Sao lão huynh lại làm vậy.

Công táng lão nhân thờ người, nói :

- Lão phu thấy hai đứa nó thật dễ thương, không nỡ ... Cũng may mà chúa công hiểu và thông cảm.

Bên ngoài chợt nghe có tiếng cú kêu đêm. Không gian khu mộ địa lại chìm vào yên tĩnh lạnh người.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Nhất Kiến Sơ Ngộ Kết Đồng Hành Hán Thủy Dạ Lai Tường Kỳ Sự

Đã một thời gian khá lâu rồi, khoảng độ hơn một năm nay, võ lâm tạm thời được yên tĩnh, hay thật ra là có vẻ được yên tĩnh. Những cuộc tranh hùng khốc liệt giữa các giáo phái, bang hội không còn xảy ra nữa.

Nhưng đó chỉ là phần nổi của tảng băng, còn phần chìm là những cuộc tranh chấp ngầm ngầm lại chưa bao giờ chấm dứt. Vô lâm từ nghìn xưa vẫn chưa bao giờ thật sự được hưởng cảnh yên bình.

Vô lâm đương đại, ngoài Thông Thiên Giáo và Cửu Trùng Giáo cùng được xem là hai thế lực hùng mạnh bậc nhất, nhất cử nhất động của bọn họ đều ảnh hưởng đến đại cuộc vô lâm, gần đây lại xuất hiện thêm Thiên Vô Giáo, rồi Trường Hận Môn. Vệ Đạo Minh do Hắc Bạch lưỡng đạo hợp thành, với Cửu đại môn phái là nòng cốt, dù lực lượng đông đảo nhất nhưng vẫn là thế lực yếu kém nhất, tự lo thân còn chưa xong, nói gì đến việc tranh hùng cùng các thế lực khác.

Thế mà, dù đã trải qua bao nhiêu tai biến kinh nhân hãn thế, Vệ Đạo Minh vẫn nghiễm nhiên tồn tại, bất chấp sự uy hiếp của biết bao thế lực hùng mạnh hơn nhiều. Đó là nhờ vào sự đối kháng vẫn đang diễn ra một cách ngầm ngầm, nhưng kịch liệt giữa các đại thế lực trong vô lâm.

Nhưng lần này, vô lâm lại một phen chấn động bởi lời kêu gọi hợp minh của Cửu Trùng Giáo gửi đến Thiếu Lâm Tự, tổng đàn của Vệ Đạo Minh. Lời kêu gọi đột ngột này tựa như tiếng sấm giữa trời quang.

Khi lời kêu gọi vừa phát ra, vô lâm đang yên bình bỗng dung dậy sóng.

Ngay sau đó, môn hạ Cửu đại môn phái cũng như quần hùng Hắc Bạch lưỡng đạo lại thêm một lần nữa tề tựu về Tung Sơn Thái Thất Phong. Bởi ai cũng thâm hiểu, dù cho Vệ Đạo Minh có chấp nhận hay phản đối lời kêu gọi hợp minh của Cửu Trùng Giáo thì cũng khó tránh khỏi một trận đại chiến tàn khốc, huyết lưu mãn địa, chắc chắn sẽ diễn ra tại chốn thánh địa Phật môn này, mà đối thủ, nếu không là Thông Thiên Giáo thì cũng là Cửu Trùng Giáo.

Và cũng theo thường lệ, những kẻ vẫn xưng là khách vô lâm, dù chẳng liên quan gì đến công cuộc này cũng kéo đến Tung Sơn quan chiến. Tính hiếu sự và ham náo nhiệt vốn là thông bệnh của khách vô lâm.

Lúc này, đang độ đầu xuân ...

Trên con đường từ Giang Nam đi lên phía bắc ...

Sau trận mưa xuân vừa tạnh, những cây hòe lá non xanh mướt, những cành liễu tha thướt tốt tươi, sạch trơn không dính một tí bụi. Không gian thoáng đãng thật thích hợp cho những cuộc du hành.

Thỉnh thoảng lại có mấy người cưỡi ngựa phóng thật nhanh trên con đường cát vàng đã bị mưa xuân thấm ướt nên cát bụi chẳng còn tung bay khiến khách bộ hành lại càng cảm thấy sáng khoái.

Lúc này, mặt trời đã xế về tây.

Bỗng từ một khúc quanh trên con đường ấy có những tiếng vó ngựa lóc cóc vọng đến. Tiếng vó ngựa ấy không chậm không mau, nghe có vẻ khoan thai lắm.

Chẳng bao lâu sau, trên đường đã xuất hiện một thiếu niên kỳ sỹ, ung dung cưỡi ngựa dưới màn liễu non. Con tuấn mã có vẻ khỏe mạnh khôn ngoan, sắc lông từ đầu đến chân đều trắng như tuyết.

Trong khi đó, người ngồi trên yên tuấn mã lại có vẻ anh tuấn hào hoa. Chàng thiếu niên có khuôn mặt thanh tú dễ mến, đôi mày lười kiếm xéch cao, mắt sáng tựa sao, mình vận một bộ nho phục màu lam biếc, phong độ thật cao sang quý phái. Bên yên tuấn mã có treo một túi vải đựng đồ đạc và một thanh cô kiếm, trên tay chàng lại đang cầm một quyển sách, miệng khẽ ngâm nga, khiến người qua đường nghĩ ngay rằng chàng hẳn là một trang thư sinh đang trên đường du học.

Lúc ấy, trên đường khách bộ hành qua lại thưa thớt. Lam y thiếu niên thả lỏng tay cương cho tuấn mã thông dong nện vó từng bước khoan thai.

Nhưng giữa lúc ấy, bỗng dưng từ phía xa lại nghe có những tiếng vó ngựa rầm rập như sấm rền vọng đến. Chẳng mấy chốc, trên đường đã xuất hiện một con ngựa phi nhanh như bay, từ xa tiến tới.

Chẳng bao lâu, hai con ngựa đã so đầu với nhau.

Người kỳ sỹ vừa phóng ngựa đến sau bỗng nhiên kêu “ú” một tiếng ra chiều kinh ngạc, rồi gò mạnh sợi cương, khiến con ngựa đang lao nhanh liền đứng yên lại. Người ấy cũng là một thiếu niên phong độ anh tuấn, mình vận võ phục màu xanh gọn gàng, trên lưng giắt một thanh trường kiếm, dải lụa cột trên chuôi kiếm không ngớt tung bay theo chiều gió, trông lại càng uy nghi. Tuy nhiên, nếu đem so sánh với thiếu niên ngồi trên con bạch mã kia thì thật hãy còn kém sút.

Võ phục thiếu niên liếc mắt nhìn thấy thanh kiếm đang treo bên yên tuấn mã và quyển sách đang cầm trên tay chàng thiếu niên cưỡi bạch mã, trong lòng không khỏi cười thầm, cho rằng chàng ta đúng là một hủ nho. Lúc này, lam y thiếu niên chợt đưa mắt nhìn chàng thiếu niên vận võ phục, miệng khẽ nở nụ cười thần thiện.

Võ phục thiếu niên cất tiếng cười thật to, rồi chấp tay nói :

- Xin chào công tử. Nếu đôi mắt của tại hạ nhận xét không sai thì con ngựa của công tử chắc chắn là một giống long câu vô cùng quý giá, đi xa nghìn dặm như chơi. Tôn phủ đã nuôi được một con ngựa quý hiếm.

Nói chưa dứt lời, chàng ta đã không ngớt tắc lưỡi khen ngợi. Chàng thiếu niên ngồi trên yên bạch mã mỉm cười nói :

- Không dám. Thiếu hiệp quá khen thôi.

Võ phục thiếu niên lại tiếp :

- Bình sinh tại hạ rất thích ngựa, nhưng bấy lâu tìm tòi vẫn không có kết quả. Thật đáng tiếc vô cùng.

Nói đến đây, y cất tiếng cười to, rồi hỏi :

- Công tử tôn tính đại danh là gì.

Lam y thiếu niên tươi cười nói :

- Tiểu sinh họ Nghiêm, song danh Phi Long. Còn thiếu hiệp, có thể cho tiểu sinh được thỉnh giáo tôn danh hay không.

Võ phục thiếu niên cười thầm về lối nói văn hoa của chàng thiếu niên tên Nghiêm Phi Long, y cười nói :

- Tại hạ gọi là Thành Thế Kiệt ở Tương Tây.

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Thì ra là Thành thiếu hiệp.

Thành Thế Kiệt lại hỏi :

- Chẳng hay công tử hiện giờ định đi đâu thế.

Nghiêm Phi Long nói :

- Tiểu sinh có chút việc phải đến Đồng Quan.

Thành Thế Kiệt nói :

- Tuần mã của công tử, người trong giang hồ không ai trông thấy mà không ao ước. Rất có thể bọn họ sẽ sinh tâm cướp đoạt. Thế nhưng công tử vẫn tỏ ra ung dung tự tại, chắc hẳn là người có võ công cao cường lắm thì phải.

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Không phải đâu. Trong vấn đề này thiếu hiệp đã nhận lầm rồi. Tiểu sinh sao lại là người có võ công cao cường được. Nhưng tính ngựa vốn lúc nào cũng luôn trung thành với chủ, ngoại nhân dù có cướp được cũng vô dụng. Nếu thiếu hiệp không tin thì hãy thử xem cho biết.

Thành Thế Kiệt đưa mắt ngắm nhìn con bạch mã một lượt, nói :

- Về điểm này tại hạ thật khó tin.

Nghiêm Phi Long mỉm cười, nhảy xuống ngựa, đưa sợi dây cương đến trước mặt Thành Thế Kiệt, nói :

- Chỉ nói suông thì không biết được sự thật. Xin mời thiếu hiệp hãy thử qua một lần xem sao.

Thành Thế Kiệt nhận lấy sợi dây cương, nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi lưng ngựa của mình, rồi lách vai vọt lên con thiên lý mã của Nghiêm Phi Long.

Nào ngờ, bàn tọa của y vừa mới đặt xuống yên ngựa thì con tuần mã ấy đã búng hai chân sau, nhảy vọt lên, khiến Thành Thế Kiệt không kịp đề phòng, cả thân người bị hất bắn lên cao trên dưới hai trượng.

Cũng may là Thành Thế Kiệt võ nghệ cũng không phải hạng kém cỏi, nên khi vừa bị hất bắn lên cao, y liền nhào lộn thân mình, rồi đáp nhẹ nhàng trở xuống, mặt lộ sắc kinh hãi, nói :

- Lối của công tử quả thật không ngoa. Thân mã vốn biết chủ mình, nên người lạ không làm sao cưỡi được.

Đoạn y vòng tay vái dài, nói :

- Tại hạ vừa rồi có hành động mạo phạm, cúi mong công tử nghĩ tình mà lượng thứ cho.

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Không dám. Thân thù của thiếu hiệp quả là cao cường, chắc hẳn oai danh vang lừng tứ hải.

Thành Thế Kiệt có vẻ ngượng ngùng, đáp :

- Công tử nói quá lời rồi. Tại hạ chỉ có chút công phu thô thiển, dưới mắt bậc văn nhân nhã sĩ như công tử đây thì còn tạm xem được, chứ đối với người trong võ lâm thì nào có đáng kể gì.

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Thiếu hiệp quá khiêm tốn thôi. Nếu thiếu hiệp có việc gấp thì xin hãy đi trước, chớ vì tiểu sinh mà chậm trễ công việc.

Thành Thế Kiệt cười hỏi :

- Có phải là công tử muốn đuổi khéo khách phải không.

Nghiêm Phi Long đáp :

- Tiểu sinh nào có ý ấy. Chỉ vì tiểu sinh hành trình chậm chạp, ngại rằng thiếu hiệp chậm trễ công việc mà thôi.

Thành Thế Kiệt cười lớn nói :

- Công tử cười thiên lý mã mà lại đi thông thả thế này thật là phí của.

Nghiêm Phi Long chỉ mỉm cười, chẳng cười tuấn mã là để tôn thêm vẻ quý phái chứ đâu vì muốn đi nhanh. Thành Thế Kiệt lại nói :

- Tại hạ vốn chẳng có việc chi gấp. Chỉ vì đi đường một mình cảm thấy cô độc buồn tẻ nên mới giục ngựa phi nhanh như thế. Nhưng giờ đây gặp được công tử, tại hạ lấy làm mừng rỡ vô cùng. Nếu như công tử không chê thì chúng ta cùng làm bạn đồng hành được chăng.

Nghiêm Phi Long hỏi :

- Thiếu hiệp đang định đi đâu.

Thành Thế Kiệt đáp :

- Tại hạ vâng lệnh gia phụ đến Thiếu Lâm Tự có chút việc.

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Tiểu sinh từng nghe Thiếu Lâm Tự là thánh địa phật môn, nhưng trước giờ chưa có cơ hội đến đó thưởng lãm. Vậy lần này tiểu sinh xin đi cùng thiếu hiệp đến đó để chiêm ngưỡng thắng tích. Dù sao thì cũng thuận đường.

Thành Thế Kiệt vội nói :

- Không nên. Không nên. Thiếu Lâm Tự hiện giờ là vùng đất thị phi, công tử là người đọc sách thánh hiền, không nên đến đó làm chi. Nếu như công tử gặp phải sự gì nguy hiểm thì tại hạ áy náy vô cùng.

Nghiêm Phi Long ngạc nhiên hỏi :

- Việc chi mà nguy hiểm.

Thành Thế Kiệt đáp :

- Sắp tới đây, nhiều khả năng các thế lực trong võ lâm sẽ mở trận đại chiến ở Thiếu Lâm Tự. Công tử mà đến đó ắt không khỏi vạ lây.

Nghiêm Phi Long cười nói :

- Thiếu hiệp nói nhiều khả năng nghĩa là vẫn chưa chắc chắn. Mà nếu như điều ước đoán của thiếu hiệp có xảy ra thật, tiểu sinh sẽ lập tức lánh đi nơi khác, chắc cũng không sao đâu.

Thành Thế Kiệt vẫn tỏ vẻ ngần ngại. Nghiêm Phi Long bật cười nói :

- Thiếu hiệp là trang hiệp khách ngang dọc giang hồ, sao lại ...

Thành Thế Kiệt liền cười lớn ngắt lời :

- Vậy thì chúng ta đi thôi.

Dứt lời, hai người giục tuấn mã sánh đôi phi tới, vừa đi vừa nói cười vui vẻ. Thành Thế Kiệt tuyệt đối không nhắc đến võ công, chỉ đề cập đến văn chương thi phú, cũng như những thắng cảnh mà mình đã biết. Riêng Nghiêm Phi Long, lời nói văn hoa, thái độ hòa nhã, khiến Thành Thế Kiệt càng sinh lòng cảm mến.

Hai người ngày đi đêm nghỉ, thông thả nhàn du nên phải mất mấy ngày mới đến bên bờ Hán Thủy. Tọa trấn ngay tại cửa sông Hán Thủy là thành Hán Khẩu, có thủy trại Hán Khẩu đóng ngay gần đây để bảo vệ vị trí xung yếu này.

Hán Khẩu là một địa danh nổi tiếng, mà nơi đã tạo nên tiếng tăm cho nó chính là “Hán Khẩu diễn võ trường”.

Sau mấy phen tổ chức những cuộc tỷ võ giữa các đại cao thủ, “Hán Khẩu diễn võ trường” đã nổi tiếng khắp võ lâm thiên hạ. Những kẻ nào muốn tranh giành danh khí hay muốn trả tư thù thì đều chọn nơi đây. Bởi một khi chiến thắng thì vừa được danh vừa được lợi. Vũ Hương Viện, tổ chức phụ trách diễn võ trường đã có thông lệ chia một phần tư doanh số cho hai đối thủ tham gia cuộc tỷ võ. Và cũng nhờ đó mà sinh ý của Vũ Hương Viện rất là thịnh vượng.

Khi Nghiêm Phi Long và Thành Thế Kiệt vào đến Hán Khẩu thì trời đã tối. Hai người thấy trên đường người qua kẻ lại đông đảo, trong các trà lâu tửu quán đều đầy khách, trong đó khách võ lâm chiếm tỷ lệ rất lớn.

Dù cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng vì mãi lo tìm nơi nghỉ trọ nên cả hai người cũng chẳng có dịp hỏi thăm có sự. Vì lữ khách quá đông nên các khách điểm đều đầy ắp. Cũng may là trong thành có rất nhiều khách điểm nên vẫn còn có hy vọng tìm được một chỗ để nghỉ qua đêm.

Hai người đã phải ghé qua rất nhiều nơi, cuối cùng mới tìm được một chỗ dừng chân ở một khách điểm sang trọng bậc nhất thành, tên gọi rất kêu : Hán Thủy đệ nhất lữ điểm, là một chốn cao sang chỉ dành cho hàng vương tôn công tử, khách võ lâm áo vải chẳng dám ghé vào.

Đứng trước tòa khách điểm sang trọng, Thành Thế Kiệt có vẻ ngại ngùng, bởi hầu bao có hạn. Dù y cũng thuộc danh gia thế tộc, nhưng trước nay chưa bao giờ dám bước chân vào những chỗ thế này.

Đang lúc lúng túng chưa biết nên hành động thế nào thì Nghiêm Phi Long đã kéo y vào trong, cười nói :

- Thiếu hiệp đừng ngại. Hôm nay tiểu sinh sẽ chiêu đãi mà.

Thành Thế Kiệt ngượng ngùng nói :

- Như thế sao tiện.

Nghiêm Phi Long cười nói :

- Sao lại không tiện. Thiếu hiệp nói vậy là xem tiểu sinh quá xa lạ rồi.

Đoạn chàng bảo chương quầy mau thu xếp hai phòng thượng hạng. Phong thái cao sang quý phái của chàng đã khiến lão chương quầy chẳng dám chậm chạp, và bọn tiểu nhị cũng háng hái hẳn lên.

Sáng hôm sau ...

Đang lúc hai người ăn sáng ở đại sảnh, chợt nhìn qua cửa sổ, thấy bên dưới đường xá vắng tanh, mà trong đại sảnh thực khách cũng chỉ có hai người, cả hai đều lấy làm ngạc nhiên. Mới tối qua bọn họ còn nhìn thấy rất đông khách giang hồ trong thành, sao giờ này biến đâu hết cả.

Không dần được thắc mắc trong lòng, Thành Thế Kiệt liền vẫy gọi một tên tiểu nhị đến, hỏi :

- Tiểu nhị ca. Mới tối qua ta còn thấy rất nhiều người trong thành, sao sáng nay họ đi đâu hết cả.

Gã tiểu nhị nhìn ngó hai người với vẻ lạ lẫm, rồi hỏi lại :

- Nhị vị khách quan phải chăng mới đến Hán Khẩu lần đầu.

Nghiêm Phi Long mỉm cười đỡ lời :

- Huynh đệ chúng ta ở Giang Nam và trước giờ rất ít khi ra ngoài. Người biết chuyện gì thì cứ nói.

Vừa nói chàng vừa lấy ra một đỉnh bạc, tung nhẹ trong bàn tay. Gã tiểu nhị nhìn đỉnh bạc với vẻ thèm thuồng, cung kính nói :

- Hồi bẩm công tử. Giờ này có lẽ mọi người đều đã đến Diễn võ trường xem đấu võ hết cả rồi.

Thành Thế Kiệt chắc đã từng được nghe nói đến “Hán Khẩu Diễn võ trường” nên vỗ bàn nói :

- Đúng rồi. “Hán Khẩu diễn võ trường” nổi danh khắp thiên hạ. Chúng ta đang ở Hán Khẩu. Thế mà ta lại quên mất.

Nghiêm Phi Long mỉm cười hỏi tiếp :

- Người có biết ai sẽ thách đấu với ai không.

Gã tiểu nhị cung kính đáp :

- Hồi bẩm công tử. Tiểu nhân nghe nói cuộc đấu hôm nay là một vị Hộ pháp bên Cửu Trùng Giáo sẽ đấu với một vị Hộ pháp bên Thiên Âm Giáo.

Thành Thế Kiệt đã biết Cửu Trùng Giáo, nhưng chưa hề nghe qua danh hiệu Thiên Âm Giáo, nên lộ sắc ngạc nhiên, nói :

- Thiên Âm Giáo là tổ chức nào thế nhỉ. Bọn họ đã dám thách đấu với Cửu Trùng Giáo thì thực lực chắc chắn chẳng thể tầm thường. Chúng ta phải đến xem trận đấu này mới được.

Gã tiểu nhị nói :

- Theo thông lệ thì trận đấu sẽ diễn ra vào giữa giờ Thìn. Giữa giờ Mão diễn võ trường sẽ bắt đầu mở cửa đón khách. Lúc này đã quá giờ Thìn, đã gần đến giờ quyết đấu, e diễn võ trường đã đóng cửa rồi ạ.

Thành Thế Kiệt chép miệng nói :

- Không được xem trận đấu này thì thật là đáng tiếc.

Nghiêm Phi Long mỉm cười hỏi :

- Thiếu hiệp muốn xem trận đấu ấy lắm sao.

Thành Thế Kiệt nói :

- Diễn võ trường đã đóng cửa rồi. Có muốn cũng đâu ích gì.

Nghiêm Phi Long cười nói :

- Đối với mấy vị bên ấy tiểu sinh cũng có chút quen biết. Nếu thiếu hiệp muốn xem thì tiểu sinh thử nhờ bọn họ thu xếp xem sao.

Thành Thế Kiệt trở mắt nhìn chàng, nói :

- Công tử quả là chân nhân bất lộ tướng.

Nghiêm Phi Long khẽ mỉm cười :

- Chẳng qua là mấy vị tôn trưởng của tiểu sinh cũng có chút danh vọng. Bọn họ vì tôn kính mấy vị ấy nên xem trọng tiểu sinh mà thôi, chứ tiểu sinh nào có đáng gì.

Rồi chàng lại hỏi :

- Thiếu hiệp định lễ nào.

Thành Thế Kiệt nói :

- Nếu công tử thu xếp được thì tại hạ rất biết ơn.

Nghiêm Phi Long mỉm cười, quay sang gã tiểu nhị, hỏi :

- Ngươi có biết hội sở của Vũ Hương Viện ở đâu không.

Gã tiểu nhị lúc này đối với chàng càng cung kính hơn, khom lưng đáp :

- Hồi bẩm công tử. Hội sở của Vũ Hương Viện nằm sát bên phủ đường. Công tử cứ đi thẳng theo con đường lớn này sẽ thấy.

Nghiêm Phi Long trao cho gã đinh bạc, rồi cho gã lui. Sau đó chàng quay sang Thành Thế Kiệt cười nói :

- Thiếu hiệp ở đây chờ tiểu sinh một lát nhé.

Thành Thế Kiệt vội nói :

- Hay là tại hạ đi cùng công tử.

Nghiêm Phi Long lắc đầu nói :

- Không nên đâu. Tiểu sinh cũng không chắc có thể thu xếp được hay không. Nếu như bọn họ không nể mặt tiểu sinh thì lại càng khó ăn nói. Thiếu hiệp nên chờ ở đây thì hơn. Dù được hay không thì tiểu sinh cũng sẽ quay lại ngay.

Nói đoạn chàng đứng dậy, rồi khách điếm

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Nhập Trường, Công Tử Đăng Thượng Vị Võ Đài, Tục Đạo Quyết Tranh Hùng

Lại nói, sau khi Nghiêm Phi Long đi rồi, Thành Thế Kiệt trong lúc chờ đợi đành ngồi một mình uống rượu cho qua thời gian, đồng thời vừa nhăm nháp vừa suy đoán thân phận của họ Nghiêm.

Tuy Nghiêm Phi Long đã bảo rằng chàng không chắc sẽ thu xếp được, nhưng nào ngờ kết quả lại thật ngoài sự mong đợi của Thành Thế Kiệt.

Họ Thành chưa uống hết nửa cân rượu thì đã thấy một cỗ xe tứ mã sang trọng dừng lại trước khách điểm. Cỗ xe sang trọng đến mức y đã thán so sánh với long xa của Hoàng đế. Phía trước và sau xe còn có tám kỵ sĩ hoàng y hộ vệ. Khi cỗ xe dừng lại, Nghiêm Phi Long từ trong thò đầu qua cửa sổ vẫy gọi y.

Thành Thế Kiệt lộ sắc ngạc nhiên, nhưng cũng rời bàn đi ra, chưa đến nơi đã lên tiếng hỏi ngay :

- Công tử tìm đâu được cỗ xe sang thế ?

Nghiêm Phi Long cười nói :

- Cỗ xe thế này tìm đâu mà có được. Đây là long xa của vương thất, tiểu sinh được Hàn viện chủ cho mượn đấy.

Thành Thế Kiệt kinh hãi nói :

- Long xa ư ... ?

Quả ý nghĩ khi nãy của y thật chẳng sai. Cỗ xe khảm long trở phụng, sang trọng thế này, không phải long xa thì là gì.

Sau giây phút sững sờ, y cũng định thần lại, nói :

- Long xa mà công tử cũng dám đi ư ?

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Có gì đâu. Dùng cỗ xe này đi cho nhanh. Thiếu hiệp lên xe đi.

Thấy y vẫn còn ngần ngại, chàng lại nói tiếp :

- Sắp đến giờ rồi. Thiếu hiệp mau lên xe. Chúng ta phải đi mau mới kịp.

Thành Thế Kiệt đành leo lên xe. Và cỗ xe lập tức lăn bánh, chạy thẳng ra ngoại thành, đến Diễn võ trường.

Diễn võ trường nổi tiếng khắp thiên hạ này là một cơ ngơi rất đồ sộ. Vòng ngoài là một bờ tường cao hơn trượng vây quanh một khu đất rất rộng có thể chứa được hàng vạn người. Phía ngoài bờ tường còn có hào sâu hơn trượng, rộng đến ba trượng. Dẫn vào Diễn võ trường ở bên trong là mười hai đại môn, trên mỗi đại môn dựng một lá đại kỳ. Lá cờ trắng viền xanh lớn hơn mảnh chiếu, giữa có hình thư bút là tiêu ký của Lưu Hương Viện chủ, đang ngạo nghễ tung bay trong gió sớm.

Chưa từng đến Hán Khẩu, vẻ đồ sộ của Diễn võ trường đã khiến cho Thành Thế Kiệt tròn mắt kinh ngạc. Nói đúng ra, Diễn võ trường này rộng lớn và kiên cố chẳng khác gì một tòa thành bảo.

Mười hai đại môn dẫn vào bên trong lúc này đều đóng im ỉm, điều khiển cũng đã được kéo lên.

Cỗ xe dừng lại ngay trước cửa chính Nam. Một trong bốn Hoàng y kỵ sĩ đi trước giục cương tiến ra, lớn tiếng gọi :

- Mau mở cửa.

Trên đầu tường có người xuất hiện, vừa nhìn thấy cỗ xe là không hỏi gì nữa, lập tức mở rộng cửa, thả điều khiển xuống ngay. Cỗ xe chạy luôn vào bên trong, dừng lại trước một dãy nhà năm sát bờ tường mé chính Nam. Đây có lẽ là trụ sở của những người quản lý Diễn võ trường.

Trước đây nhà, một lão nhân vận thanh y sang trọng cùng mấy người nữa đang đứng chấp tay nghênh đón. Nghiêm Phi Long mở cửa xe, bước xuống. Thành Thế Kiệt cũng vội xuống theo.

Thanh y lão nhân vừa nhìn thấy Nghiêm Phi Long, liền khom lưng hành lễ, cung kính nói :

- Lão phu là Vương Tiến Bảo, Thái Chính Cung tọa hạ, lĩnh Vũ Hương Viện trưởng sử, xin tham kiến ... công tử gia.

Chừng như lão không quen gọi chàng là công tử nên có hơi ngượng ngịu. Thành Thế Kiệt cũng cảm thấy ngạc nhiên, vì không gọi bằng công tử thì gọi là gì. Chỉ thấy Nghiêm Phi Long tươi cười nói :

- Vương trưởng sử không cần quá đa lễ. Trận đấu đã bắt đầu chưa ?

Wương lão chấp tay nói :

- Hồi bẩm ... công tử. Cũng sắp bắt đầu rồi ạ. Cung thỉnh công tử nhập trường.

Nghiêm Phi Long gật đầu, rồi gọi Thành Thế Kiệt đến bên cạnh để cùng chàng vào trong xem đấu võ.

Wương lão vừa vẫy tay ra hiệu là ngay lập tức hai chiếc lọng vàng được trưng lên che phía sau Nghiêm Phi Long. Cùng lúc đó, dàn nhã nhạc diễn tấu khúc “Nghênh giá”. Rồi Vương lão cùng Thành Thế Kiệt hộ vệ hai bên Nghiêm Phi Long, có đám tùy tùng đông đảo vây quanh, cùng tiến vào bên trong.

Trong Diễn võ trường lúc này có đến hơn vạn người ngồi đầy trên những bãi cỏ ở ba phía Đông, Tây và Nam. Riêng ở phía Bắc có nhà rạp với vài trăm thượng khách. Chính giữa là võ đài xây bằng đá rất kiên cố, xung quanh cắm đầy cờ xí và bày đủ cả thập bát ban binh khí. Uy thế của Diễn võ trường đã khiến cho Thành Thế Kiệt thêm một lần kinh ngạc sửng sờ.

Đám đông đang chờ xem cuộc chiến, chợt nghe tiếng tấu nhạc đều kinh ngạc nhìn ra. Nghiêm Phi Long phong thái uy nghi, đi dưới lọng vàng giữa đoàn tùy tùng đông đảo, khí thế chẳng khác bậc vương hầu, khiến nhiều người phải xuyết xoa. Viên chấp sự đang điều hành cuộc tỷ võ lúc ấy đang đứng trên võ đài, liền vội dẫn bộ thuộc ra nghênh đón, rước chàng vào gian giữa của khu nhà rạp.

Bên trong khu nhà rạp là những dãy đại ý phủ gắm đặt trên bệ cao, cạnh mỗi ghế lại có một chiếc kỷ trà, tỳ nữ tíu tít chạy qua chạy lại phục vụ. Đó là nơi dành cho thượng khách, những kẻ nhiều tiền lắm của.

Gian chính giữa khu nhà rạp lúc ấy đã được kê thêm một chiếc bệ cao vượt hẳn lên so với xung quanh. Trên bệ, ngay chính giữa đặt một chiếc ngai, và có thêm hai chiếc đại ý đặt hai bên ngai, chênh về phía sau một chút. Những thứ này nhìn qua cũng đủ biết là chỉ vừa mới được dựng lên.

Nghiêm Phi Long đỉnh đạc bước lên bệ cao, ngồi vào chiếc ngai chính giữa. Thành Thế Kiệt còn đang do dự không biết nên ngồi vào đâu thì chàng đã bảo y ngồi vào chiếc ghế bên tả. Vương lão đương nhiên ngồi vào chiếc ghế còn lại. Tuy đang ngồi trong nhà rạp, nhưng hai chiếc lọng vàng vẫn che trên đầu chàng. Đó là nghi vệ chứ chẳng phải dùng để che nắng.

Quần hào hiện diện không được nghe giới thiệu nên đều không hiểu lai lịch của Nghiêm Phi Long. Khắp tứ bề đều nghe thấy những tiếng bàn tán xôn xao. Thái Chính Cung đã có vị thế không phải tầm thường. Người được Thái Chính Cung tôn kính thì lại càng phải có địa vị phi thường.

Cả tứ bề vô cùng huyền ảo ...

Không thể để tình trạng ồn ào như thế tiếp diễn mãi, Vương lão đưa mắt nhìn Nghiêm Phi Long, thấy chàng khẽ gật đầu, liền quay sang viên chấp sự bảo y mau chóng bắt đầu cuộc tỷ võ.

Viên chấp sự tuân mệnh, tiến ra nhảy lên võ đài, vòng tay vái chào khắp bốn phía, cao giọng nói :

- Kính cáo chư vị. Bản viện hôm nay được chư vị chiếu cố đông đảo, thật rất lấy làm vinh hạnh, xin hứa sẽ cố hết sức để chư vị được hài lòng. Giờ xin phép chư vị cho cuộc tỷ đấu được bắt đầu.

Y vận công nói lớn át cả những tiếng ồn ào xung quanh. Quần hào nghe nói cuộc tỷ võ sắp bắt đầu thì đều thôi không bàn tán nữa. Cục trưởng dần dần yên ắng trở lại. Chờ khi tứ bề yên tĩnh, y mới lại cao giọng nói tiếp :

- Giờ lành đã đến. Cung thỉnh nhị vị cao thủ thượng đài.

Vì hai đại cao thủ tham dự cuộc tỷ đấu này thân phận đặc biệt, đều là hộ pháp của hai đại bang giáo hùng mạnh vào hàng bậc nhất võ lâm đương đại, nên không xuất hiện sớm trên võ đài như ở những trận tỷ đấu khác, mà chỉ chờ đến khi trận đấu sắp bắt đầu thì mới chịu hiện thân. Đó là bọn họ muốn giữ phong cách cao nhân.

Sau khi viên chấp sự vừa dứt lời, lập tức có hai nhân ảnh từ hai phía Đông, Tây đồng loạt phóng vút lên đài, dùng thế Đại Bàng Triển Dực lướt một vòng trên không, rồi mới từ từ hạ thân xuống, tư thái cực kỳ lãng lệ. Quần hùng dưới đài háo hức vỗ tay rền rĩ. Qua thân pháp cho thấy cả hai đấu thủ đều đồng cân đồng sức. Điều đó cũng có nghĩa là trận đấu hôm nay sẽ vô cùng hấp dẫn.

Khi hai đấu thủ đã hạ thân xuống đài, mới nhận rõ một người vận hắc y và một vận đạo bào.

Hán tử vận hắc y ước độ tứ tuần, lưng dài vai rộng, cơ bắp lực lưỡng, huyết thái dương gồ cao chứng tỏ là một người chuyên luyện ngoại công. Trên tay y là một thanh quái đao hình thù kỳ dị, vừa giống Bát Quái Đao mà cũng vừa giống Quỷ Đầu Đao, có thể là sự kết hợp của cả hai.

Người kia là một đạo nhân đã quá ngũ tuần, sắc diện hồng hào, miệng luôn tươi cười, nhưng trong ánh mắt chẳng hề có ý vui cười mà lại ẩn chứa sát khí. Đôi nhãn thần sáng rực lấp lánh tinh quang chứng tỏ lão là một nội gia cao thủ công lực phi phàm. Trên tay lão cầm một thứ vũ khí càng kỳ quái hơn : một chiếc chuông vàng rộng hơn gang, và xem chừng cũng khá nặng.

Hai thứ vũ khí kỳ quái kia đã gây hứng thú cho quần hào quan chiến. Vì thế mà tiếng hoan hô càng vang dội hơn nữa.

Đội cho tiếng hoan hô ngớt hẳn, viên chấp sự mới lại tuyên bố :

- Theo như thỏa thuận ban đầu. Hai đấu thủ có quyền thi triển mọi thủ đoạn để thủ thắng. Nhưng vì đây cũng chỉ là một cuộc tỷ võ, mong nhị vị hãy dừng tay đúng lúc, đừng hạ sát thủ mà tổn thương hòa khí.

Hắc y đại hán hừ lạnh nói :

- Ngươi nói nhiều quá. Giờ chúng ta bắt đầu được chưa ?

Viên chấp sự gật đầu nói :

- Nhị vị có thể bắt đầu. Nhưng bản chức xin lưu ý nhị vị là cuộc đấu hôm nay có sự chứng kiến của công tử gia. Mong nhị vị hãy cố hiển lộ thân oai để làm rạng danh giáo phái của mình.

Hai đấu thủ nghe nói đến công tử gia, đồng quay nhìn về phía Nghiêm Phi Long, rồi nhìn nhau. Hắc y đại hán hỏi :

- Công tử gia là ai ?

Viên chấp sự nhún vai không đáp, nhảy khỏi võ đài xuống đất, đi vào khu nhà rạp. Trên đài, lão đạo có lẽ đã đoán được phần nào sự tình nên ra về tôn sư, hướng vào đối thủ vòng tay thi lễ, tùm tùm cười nói :

- Bản đạo lớn hơn các hạ vài tuổi nên xin nhường cho các hạ xuất thủ trước.

Hắc y đại hán thì lại khác. Y không hề khách khí, rút quái đao ập đến. Đao quang xanh biếc đan lưới vây lấy đối phương. Lão đạo cả kinh, vội phiêu thân tránh né, rồi vung chuông vàng phản kích.

Thấy hai đấu thủ chưa xưng danh đã xông vào nhau xuất tuyệt chiêu, quần hào hứng chí hoan hô rền rĩ, cảnh quang vô cùng náo nhiệt.

Trong nhà rạp, các danh gia, cao thủ cũng căng mắt theo dõi, cố nắm bắt được lộ số của hai đấu thủ, là hai nhân vật đại diện cho hai đại giáo phái đang lăm le hùng bá võ lâm. Cả Thành Thế Kiệt cũng nhìn trân trối. Chỉ riêng có Nghiêm Phi Long là khe khẽ mỉm cười, để tâm nhắm nháp chung trà hơn là xem tỷ võ.

Lại nói, trên đài quái đao và kim chung liên tiếp chạm nhau nẩy lửa, tiếng vang ngân dài không dứt. Hắc y đại hán dồn thêm mấy thành công lực, xuất chiêu Nguyệt Hạ Vân Tâm, đao ảnh trùng trùng uy hiếp tâm thất đối phương. Lão đạo đã bị mất tiên cơ, trước chiêu đao kỳ ảo chỉ còn cách vừa phiêu thân tránh né vừa vung chuông ngăn đỡ. Cũng may là trọng lượng chuông vàng rất nặng đã làm cho đao thế chậm lại mà giảm uy lực. Lão đạo nhân cơ hội đó mà bắt đầu vận hội cực diện.

Sau khi quái đao đã bị chuông vàng ngăn lại khiến chiêu đao chỉ thi triển được nửa chừng, lão đạo nhân đó mà nhảy lùi về phía sau. Đoạn lão nâng cao chuông vàng ngang ngực, cất giọng cười âm trầm nói :

- Các hạ cẩn thận đấy. Lão phu thi triển tuyệt kỹ đây.

Vừa nói lão vừa giơ tay vỗ mạnh vào mặt chuông. Một tiếng “boong” vang rền đã khiến toàn trường chấn động, âm thanh thật đinh tai nhức óc.

Hắc y đại hán là cao thủ ngoại gia nên nội lực không thể sánh bằng lão đạo. Nếu để diễn ra trận đấu nội lực thì y thua chắc. Vì thế, y vội nhún chân lao tới, múa đao chém sả vào người lão đạo. Y không có hy vọng đã thương được lão, nhưng cũng quyết không để lão có cơ hội thi triển âm công.

Về phần lão đạo vừa định tiếp tục vỗ chuông, bỗng đầu đao ảnh ập tới, sát khí dàn dụa, đành phải dừng tay mà đưa chuông lên đỡ. Thế là hai đấu thủ một người dùng đao một người dùng chuông mà đấu với nhau.

Đao pháp chủ về cương mãnh và tốc độ, khai thác những sơ hở của đối phương lộ ra khi vũ khí chạm nhau. Do đó mà các thanh đao thường rất nặng nề, dễ dàng đánh bật đi những thứ vũ khí khác. Và do đó mà những cao thủ sử đao cũng phải có thể lực cực tốt, uyển lực dẻo dai bền bỉ, nếu không sẽ không thể trụ nổi một khi trận đấu kéo dài. Hắc y đại hán đúng là một cao thủ trong những cao thủ sử đao. Thanh đao trầm trọng là thế mà y vẫn có thể múa tít dẹt nên một màn lưới bạc giăng phủ tứ phía, nhắm vào rất nhiều phương vị trên người đối thủ mà công vào.

Song chiếc chuông vàng của lão đạo lại còn nặng hơn rất nhiều. Mỗi khi kim chung vung lên là lực đạo hùng hậu mãnh liệt như muốn bài sơn đảo hải, chẳng những không bị đánh bật đi mà còn áp đảo ngược trở lại.

Cả hai xuất thủ rất mau. Chỉ trong chốc lát mà đã qua hơn hai mươi chiêu. Vũ khí của song phương liên tục chạm nhau chan chát.

Trận đấu quyết liệt nên cũng vô cùng hấp dẫn. Quần hào ngưng thần theo dõi, quên cả việc hoan hô cổ vũ.

Trên đài, hai đấu thủ sau mấy phen ngạnh đấu, đao quang chung ảnh chạm nhau chan chát nảy lửa, đã khiến cả hai đều cảm thấy hổ khẩu tê rần, mấy lần suýt nữa đã để vũ khí vượt bản đi.

Cao thủ tỷ đấu mà để vũ khí vượt tay thì còn mặt mũi nào nữa ...

Ngạnh đấu cảm thấy không ổn, cả hai đành phải thay đổi đấu pháp, chuyển sang lối du đấu. Bọn họ tận dụng thân pháp kỳ ảo lượn quanh đối phương, cố tránh không để cho vũ khí va chạm, chỉ tìm những chỗ sơ hở mà công vào. Đồng thời, bọn họ mỗi khi xuất chiêu đều có tính toán sao cho làm hao mòn sinh lực đối phương mà bản thân ít tiêu hao nội lực nhất. Bởi với lối du đấu như thế, ai trong hai người họ còn đứng vững đến lúc cuối cùng chính là người chiến thắng.

Cả hai đấu thủ đều xuất chiêu thận trọng, từng chiêu từng thức phát ra chậm rãi, nhưng nhịp độ trận đấu không hề bị chậm lại, bởi thân ảnh loang loáng làm quần hào như muốn hoa cả mắt.

Cuộc đấu cứ thế diễn ra ...

Bởi nhịp độ trận đấu không hề chậm lại nên quần hào cũng không cảm thấy giảm hứng thú. Mỗi khi một trong hai đấu thủ trên đài xuất tuyệt chiêu thì khắp tứ bề lại dậy lên những tiếng hoan hô vang dội.

Trận đấu không còn sôi động bởi những tiếng va chạm chan chát của hai loại vũ khí quái dị, nhưng những đạo kinh hùng hậu vũ vũ xé gió, vun vút bay lượn vẫn làm say lòng hàng vạn khách quan chiêm.

Lúc thấy Hắc y đại hán múa đao dẹt nên một màn lưới kín kẽ chụp xuống đầu lão đạo mà lão chỉ giờ chuông vàng, bằng một thế thức đơn giản, đẩy thẳng ra là đã đánh bật đường đao đi khiến đao kinh mất hẳn uy lực, Thành Thế Kiệt hết sức thán phục, quay sang Nghiêm Phi Long nói :

- Vị đạo trưởng kia ứng biến thật tài tình. Công tử có thấy vậy không ?

Nhưng khi y thấy Nghiêm Phi Long lúc ấy đang mài thương thức chung trà trên tay, dường như chẳng hề để tâm đến trận đấu ngoài kia thì rất ngạc nhiên, vội hỏi :

- Trận đấu hay như thế mà công tử không thích xem ư ?

Nghiêm Phi Long tay mân mê chung trà, nhìn y khẽ mỉm cười, nói :

- Nếu là cuộc bình thơ luận phú thì tiểu sinh sẽ có hứng thú hơn.

Trong lúc họ Thành há hốc mồm kinh ngạc thì chàng lại mỉm cười nói tiếp :

- Và chẳng. Cả hai vị giáo chủ đều đồng tài ngang sức thì thuộc hạ của bọn họ cũng vậy thôi.

Thành Thế Kiệt kinh ngạc hỏi :

- Công tử cho rằng trận đấu sẽ hòa ư ?

Nghiêm Phi Long gạt đầu, nói :

- Trừ khi có kỳ biến phát sinh.

Lúc ấy, bên ngoài lại vang lên những tiếng hoan hô nhiệt liệt khiến Thành Thế Kiệt giật mình, vội quay mặt nhìn ra. Còn Nghiêm Phi Long thì lại tiếp tục thương thức chung trà trên tay.

Trận đấu vẫn tiếp diễn ...

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu ...

Đã hai canh giờ trôi qua mà hai đấu thủ vẫn chưa có biểu hiện xuống sức, vẫn hăng hái tiếp tục đấu pháp du đấu của bọn họ.

Trận đấu trên đài vẫn kịch liệt như lúc ban đầu, nhưng đã không còn thu hút quần hào nữa. Đối với những thượng khách đang ngồi trong nhà rạp thì còn đỡ, còn đối với quần hào tại trường, ánh nắng gay gắt của mặt trời chính ngọ, cùng với sự mệt mỏi vì nãy giờ hò hét cổ vũ đã khiến tất cả chán ngán. Hơn nữa, ai nấy cũng đều đã đói bụng. Do vậy, đám đông la ó ầm ầm, lớn giọng chê bai hai đấu sĩ là chết nhất.

Giữa đám đông chẳng sợ bị nhận diện nên quần hào cứ thoải mái lớn hòng bô bô. Nhiều người còn dùng phương ngữ mà thóa mạ thậm tệ. Lúc đầu, hai đấu thủ trên đài còn chưa để ý. Nhưng sau một lúc, những tiếng thóa mạ cứ liên tục đập vào màng nhĩ khiến cả hai bức bối bất chiến, quay xuống chửi lại.

Toàn trường ồn ào như vỡ chợ. Trận giặc miệng có cơ sẽ kéo dài nếu như không vì tất cả mọi người đều đói khát.

Thấy cục trường hỗn loạn, Nghiêm Phi Long khẽ cau mày, quay sang bảo Vương lão tuân mệnh, gọi viên chấp sự đến dặn dò, rồi y bước ra ngoài, nhảy phắt lên võ đài, cao giọng nói :

- Chư vị ... chư vị ... Xin hãy trật tự ... Bản chức có lời muốn nói ...

Quần hào dần dần yên ắng trở lại. Hai đấu thủ trên đài cũng ngưng không quát tháo nữa. Hắc y đại hán hất hàm nói :

- Các ngươi tổ chức cuộc đấu mà để cho bọn họ thóa mạ chúng ta như thế mà xem được ư ?

Viên chấp sự chấp tay vái dài nói :

- Về việc ấy, bản viện xin nhận lỗi ...

Lão đạo xuề xòa xoa tay nói :

- Việc này không thể trách các người được. Chỉ tại trận đấu kéo dài quá mà thôi.

Viên chấp sự chấp tay nói :

- Đa tạ đạo trưởng đã thông cảm.

Lão đạo hỏi :

- Các hạ có gì muốn nói ?

Viên chấp sự nghiêm giọng nói :

- Trận đấu đã quá kéo dài. Ý của công tử gia muốn tình trạng này sớm chấm dứt nên đề nghị nhị vị kết thúc trận đấu bằng một chiêu tối hậu.

Lão đạo gật gù nói :

- Như thế cũng được. Chính bản đạo cũng đã thấy đói rồi.

Đoạn lão quay sang Hắc y đại hán hỏi :

- Ý ngươi thế nào ?

Hắc y đại hán cười lạnh nói :

- Sao cũng được ? Chẳng lẽ ta lại sợ lão.

Lão đạo cười nhạt, quay sang nói với viên chấp sự :

- Các hạ hãy bẩm báo lại với công tử gia là chúng ta xin tuân theo chỉ ý của Ngươi, và muốn xin cầu kiến.

Viên chấp sự gật đầu nói :

- Bản chức sẽ trình với công tử gia. Sau trận đấu, mời nhị vị đến hội sở của bản viện chờ tin tức.

Lão đạo gật đầu đồng ý, và viên chấp sự lại quay ra hướng vào quần hào, cất cao giọng tuyên bố :

- Chư vị. Trận đấu đã quá kéo dài. Chúng ta ai cũng đều mong muốn trận đấu sớm chấm dứt. Nay hai đấu thủ sẽ kết thúc trận đấu bằng một chiêu tối hậu. Rất mong được chư vị cổ vũ.

Quần hào nghe nói đến “chiêu tối hậu”, tức thì trở nên hăng hái, tiếng hoan hô rền rĩ khắp tứ bề.

Hắc y đại hán rút quái đao thủ thế, mặt lạnh như tiền, ánh mắt dần dựa sát cơ. Lão đạo cầm chuông vàng chỉ bằng một tay, dựng đứng trước mặt, tay kia bắt kiếm ẩn. Cách thủ thế của lão thật kỳ dị.

Hai đối thủ đứng yên nhìn nhau, thăm đánh giá đối thủ. Quần hào cũng lặng yên chờ đợi. Ai cũng đều hiểu rằng bên trong cái yên lặng đó, một khi chiêu tối hậu được phát xuất thì sẽ lợi hại vô cùng.

Không gian như lắng đọng ...

Chương 53: Diễn Võ Trường, Tục Đạo Cẩm Hòa Nhữ Châu Phủ, Quần Hào Tự Tập

Lại nói, hai đấu thủ sắp giải quyết trận đấu đã quá kéo dài bằng một chiêu thức tối hậu. Cả hai thủ thế nhìn nhau, cùng thi thố định lực. Dưới đài, quần hào cũng ngưng thần theo dõi.

Không gian chợt yên ắng như tờ.

Nửa khắc sau ...

Chợt một trận gió quét ngang qua võ đài, cờ xí tung bay phấp phất phá vỡ bầu không khí yên tĩnh. Nhân cơ hội đó, Hắc y đại hán động thân, thi triển tuyệt chiêu “Phong Vũ Trùng Trùng”, đao quang xanh màu thép, đao ảnh trùng điệp như mưa giăng gió cuốn, bao phủ đầu trường.

Lão đạo cũng lao đi, bốc chéch lên cao rồi thẳng cánh quạt chuông xuống trái cầu đao ảnh. Quả chuông đã rất trầm trọng, lại thêm lão đạo dùng toàn lực quạt xuống khiến lực đạo nặng nghìn cân. Hai nhân ảnh, hai đạo kinh lao vào nhau với một tốc độ kinh hồn. Toàn trường ngưng thần theo dõi.

Hai món vũ khí chạm nhau tạo nên những âm thanh chói vang rền, nhưng không kéo dài, vì chiêu thức đánh ra với tốc độ kinh hồn. Sau đó, một đạo ngân quang bắn ra và hai đấu thủ phân khai.

Lúc ấy, mọi người mới nhìn rõ thanh quái đao trong tay Hắc y đại hán đã bay mất. Nhưng lão đạo cũng chẳng khá hơn. Đao bào rách toang vì nhát đao vát chéo từ vai đến hông. Vết thương không nặng nhưng đã rỉ máu.

Lão đạo đã tính toán không sai. Kim Chung đã phát huy diệu dụng, do trọng lượng dồn cả xuống dưới, nên lực đạo mãnh liệt tựa chẻ núi, đánh bật quái đao. Nhưng lão chưa tính đến sự ảo diệu của đao pháp, nên đã bị đao kinh quét trúng mà thọ thương, dù không nặng nhưng cũng làm mất thân phận cao nhân.

Đến lúc ấy, quần hào mới nổi lên những tiếng hoan hô nhiệt liệt. Đao kinh của Hắc y đại hán thật lợi hại, mà cách ứng biến của lão đạo cũng thật tuyệt diệu. Sau trận đấu này, nhiều người đã thức ngộ rằng, muốn chống lại đao pháp xưa nay vốn nổi tiếng cường mãnh, thần tốc thì nên sử dụng những loại vũ khí thật trầm trọng. Vũ khí càng nặng thì lại càng có hiệu quả.

Sau một lúc, viên chấp sự lại nhảy lên đài, trên tay cầm thanh quái đao của Hắc y đại hán, trao lại cho y, rồi tươi cười nói :

- Theo ý công tử gia, trận đấu này nên xử hòa, chẳng hiểu ý nhị vị thế nào ?

Hắc y đại hán chụp lấy thanh đao, gằn giọng nói :

- Hòa thì hòa.

Nói đoạn, y động thân lao đi mất hút. Lão đạo cười nhạt, sau khi điểm huyết chỉ huyết liền cùng viên quản sự đi đến trung tâm khu nhà rạp, đến trước Nghiêm Phi Long vòng tay vái chào, nói :

- Bản đạo là Kim Chung Tử, Cửu Trùng Giáo Hộ pháp, xin bái kiến công tử.

Nghiêm Phi Long tươi cười nói :

- Đạo trưởng không nên quá đa lễ.

Viên chấp sự nói :

- Hồi bẩm công tử. Kim Chung đạo trưởng có việc muốn bẩm báo với công tử nên muốn xin cầu kiến đây ạ.

Nghiêm Phi Long nói :

- Nơi này không phải là chỗ nói chuyện. Đạo trưởng cứ về nghỉ ngơi trước. Tối nay khoảng giờ Dậu đến hội sở của Vũ Hương Viện gặp ta.

Kim Chung Tử vâng dạ, cáo lui. Nghiêm Phi Long cũng truyền hồi giá. Vương lão hộ tống chàng lên xe, trở về thành. Còn viên chấp sự ở lại giải quyết những việc còn lại của trận tỷ võ vừa qua.

Vào thành rồi, Nghiêm Phi Long không đến ngay hội sở của Vũ Hương Viện mà bảo dừng xe ở Hán Thủy đệ nhất lữ điểm, chàng và Thành Thế Kiệt nghỉ ngơi ở đó. Vương lão không mời được chàng đến hội sở, đành để xe lại, và dặn dò đám hoàng y kỵ sĩ bảo vệ chàng thật chu đáo.

Sau khi rửa mặt, thay y phục, đương nhiên là đến lúc ăn trưa. Lão chương quây là người mau mắn nên đã cho dọn lên ngay một bữa ăn thịnh soạn. Nghiêm Phi Long vẫn tươi cười chuyện vãn, chẳng hề dă động gì đến những việc đã xảy ra ở Diễn võ trường. Giữa bữa ăn, Thành Thế Kiệt liền thử thăm dò :

- Trận tỷ đấu hồi nãy, công tử thấy sao ?

Nghiêm Phi Long khẽ cười :

- Thấy sao là sao ?

Thành Thế Kiệt hỏi :

- Giữa hai đấu thủ, công tử thấy ai hơn ai kém ?

Nghiêm Phi Long mỉm cười :

- Chẳng phải đã tuyên bố trận đấu hòa rồi sao ?

Thành Thế Kiệt nói :

- Nhưng tại hạ nhận thấy võ công của Kim Chung đạo trưởng cao siêu hơn gã hán tử áo đen kia. Nếu trận đấu diễn ra đến cùng, phần thắng chắc chắn sẽ thuộc về Kim Chung đạo trưởng.

Nghiêm Phi Long khẽ cười, nói :

- Kết quả hòa chẳng phải sẽ làm tất cả mọi người đều vui vẻ sao ?

Thành Thế Kiệt nói :

- Nói chuyện với công tử sao mà ... tức quá.

Nghiêm Phi Long cười nói :

- Người võ lâm có khác, gặp những chuyện liên quan đến võ công thì cứ y như là nói đến mấy ngày cũng không hết chuyện. Chỉ tiếc là tiểu sinh lại không mấy hứng thú đối với chuyện võ lâm. Chúng ta hãy cứ bình văn luận phú như mấy hôm trước chẳng phải hay hơn sao.

Không sao được, Thành Thế Kiệt đành nói sang chuyện khác :

- Hôm nay đi xem đấu võ kẻ ra cũng có nhiều ích lợi đấy chứ.

Nghiêm Phi Long ngạc nhiên hỏi :

- Ích lợi gì thế ? Tiểu sinh chỉ thấy phí thời gian và công sức mà thôi.

Thành Thế Kiệt nhìn chàng, rồi nói :

- Đạo đồng nghĩa với bá đạo. Xưa nay các cao thủ sử đao đều xuất chiêu với tốc độ kinh hồn, đao thế đánh ra như mưa tuôn chớp giật, cương mãnh cuồng bạo vô cùng, rất khó giải phá. Qua trận đấu hôm nay, tại hạ mới thấy rằng chẳng cần phải suy nghĩ cao xa, cứ dùng những thứ vũ khí hạng nặng quật bừa vào đao ảnh là có thể phá được đao kinh. Thật đơn giản vô cùng.

Nghiêm Phi Long cười nói :

- Đó cũng là cách hay, nhưng lại không ổn. Đâu phải bất cứ ai cũng có mang theo người những thứ nặng nề. Trong lúc cấp bách lấy đao mà dùng. Thôi thì cứ lấy đá mà ném sẽ càng đơn giản hơn.

Thành Thế Kiệt phì cười, lắc đầu. Cao thủ tỷ đấu mà lấy đá ném thì còn thể thống gì nữa, dù có thắng cũng chẳng lấy làm vinh, mà thất bại thì lại càng thêm nhục. Hồi lâu, y mới lại nói tiếp :

- Công tử không biết võ công mà đi ra ngoài một mình như thế này không sợ nguy hiểm hay sao ?

Nghiêm Phi Long khẽ cười :

- Thiên hạ thái bình. Có chi nguy hiểm.

Thành Thế Kiệt ngó người nhìn chàng, hồi lâu mới nói :

- Công tử nói cứ như là người mới từ trên trời rơi xuống ấy.

Nghiêm Phi Long chỉ khẽ cười cười. Thành Thế Kiệt lại nói :

- Không kể đến bọn cường đạo, nếu lỡ như gặp phải bọn người thuộc phe Hắc đạo, bị chúng làm khó dễ, công tử tính sao ?

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Nào riêng gì phe Hắc đạo, bọn người Bạch đạo cũng chẳng có mấy kẻ tử tế. Trước đây tiểu sinh cũng đã có đôi lần gặp phải chuyện phiền phức rồi đấy.

Thành Thế Kiệt vội hỏi :

- Thế công tử dùng cách gì để thoát thân ?

Nghiêm Phi Long mỉm cười :

- Tiểu sinh có mấy tuyệt chiêu hộ thân rất hữu dụng.

Thành Thế Kiệt ngạc nhiên hỏi :

- Tuyệt chiêu gì ? Công tử cũng biết tuyệt chiêu nữa ư ?

Thấy đã ăn no, mà Thành Thế Kiệt cũng chẳng ăn uống gì nữa, Nghiêm Phi Long liền gọi tiểu nhị đến dọn dẹp và mang trà bánh lên. Chờ đến khi Thành Thế Kiệt nôn nóng mấy lần thúc giục, chàng mới thủng thẳng nói :

- Gặp người thuộc phe Hắc đạo thì chịu khó hạ mình năn nỉ cầu xin, còn như nếu gặp bọn người Bạch đạo thì thêm vài câu khích tướng nữa, rồi thì bọn họ cũng thương tình mà tha cho đi thôi. Còn nếu không may gặp phải bọn tiểu nhân, năn nỉ không xong, thì đành dùng sách lược cuối cùng : đi đào vi thượng. Con tuấn mã của tiểu sinh rất thích hợp cho trường hợp này đấy.

Thành Thế Kiệt không nhịn được, bật cười ha hả. Y vừa cười vừa nói :

- Công tử thứ lỗi. Tại hạ quả không nén được.

Nghiêm Phi Long cũng mỉm cười. Không khí càng trở nên vui vẻ. Hồi lâu, Thành Thế Kiệt mới lại nói :

- Chúng ta đồng hành bấy lâu, cũng có thể kể là bằng hữu. Tại hạ có một thắc mắc, không biết có nên nói ra hay không ?

Nghiêm Phi Long khẽ cười :

- Thiếu hiệp cứ nói.

Thành Thế Kiệt nói :

- Thật ra công tử lai lịch thế nào ? Tại hạ xem những người thuộc Thái Chính Cung, và kể cả lão đạo hộ pháp Cửu Trùng Giáo đều rất kính trọng công tử. Vậy nên công tử phải có một lai lịch phi thường.

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Tiểu sinh nào có là gì. Không phải bọn họ tôn kính tiểu sinh đâu.

Thành Thế Kiệt ngạc nhiên :

- Thế sao ... ?

Nghiêm Phi Long khẽ thở dài, nói với giọng buồn buồn :

- Tiểu sinh mồ côi từ nhỏ, may nhờ nghĩa phụ nhận về nuôi dưỡng, rồi sau được gia sư thu nhận. Gia sư không có con cháu nên đã nhận tiểu sinh làm người kế nghiệp. Mà gia sư là người có thân phận, địa vị đặc biệt. Bọn họ tôn kính tiểu sinh thật ra là tôn kính gia sư đấy thôi.

Thành Thế Kiệt hỏi :

- Lệnh sư tôn hiệu là gì ?

Nghiêm Phi Long lắc đầu nói :

- Gia sư không phải là người võ lâm, dù cho có nói ra e rằng thiếu hiệp cũng không biết đâu.

Giữa lúc đó thì có một viên lãnh binh mang thư hàm của Tuần Giang Đô Đốc Trần Vũ mời Nghiêm Phi Long đến Hán Khẩu thủy trại hội kiến. Không

tiện từ chối, chàng đành từ biệt Thành Thế Kiệt, căn dặn bọn người khách điểm hầu hạ y thật chu đáo rồi mới lên xe đi đến thủy trại.

Đến nơi rồi mới biết thật ra cũng chẳng có chuyện gì quan trọng. Chỉ vì chàng ghé qua đây, theo lễ thì vị Trần tướng quân kia phải tiếp đón chàng cho trọn tình địa chủ, vì thế nên mới bày tiệc, mời chàng đến dự.

Trong tiệc, song phương chỉ khách sáo, chuyện văn rồi thì cũng hết buổi chiều, chàng từ biệt Trần tướng quân, đến hội sở của Vũ Hương Viện để tiếp kiến lão đạo Hộ pháp Cửu Trùng Giáo. Sau đó là đến công việc ở Vũ Hương Viện, mãi cho đến gần nửa đêm chàng mới trở về khách điểm.

Sáng hôm sau, chàng cùng Thành Thế Kiệt lại tiếp tục lên đường. Đương nhiên cũng như mấy hôm trước, chỉ có hai người cưỡi ngựa du hành. Nhưng giờ đây, họ Thành đối với chàng còn có thêm đôi phần kính trọng.

Hai người vượt Hán Thủy, đi thêm một đoạn nữa thì hết địa phận tỉnh Hồ Bắc mà đặt chân lên phần đất Hà Nam.

Hà Nam cùng với Sơn Đông là phần đất Trung Châu, cái nôi của văn minh Hán tộc, và cũng là vùng đất thượng võ, bối cảnh chính của võ lâm Trung Nguyên. Có rất nhiều bang phái đứng chân tại vùng này. Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm Trung Nguyên, Thiếu Lâm Tự, cũng tọa lạc tại đây.

Hành trình tuy rất thuận lợi, nhưng sau khi bước chân vào địa phận Hà Nam thì hai người phát hiện hành nhân qua lại trên đường khác hẳn quang cảnh ở Hồ Bắc. Không khí cũng có phần đặc biệt.

Mấy ngày qua, tuy hai người họ cũng đã gặp không ít nhân vật võ lâm, nhưng vừa qua khỏi địa phận Tương Dương thì chốc chốc lại thấy trên quan đạo có những nhân vật võ lâm vận kỳ trang dị phục, mang vác đủ loại vũ khí đi nghênh ngang đầy đường. Dung diện bọn họ đa phần trầm tĩnh, lạnh lẽ đi chung đường với bọn chàng, xem ra cũng đang trên đường đến Tung Sơn.

Trong số những người võ lâm ấy, có một số đối với Thành Thế Kiệt tỏ ra hết sức kính nể. Bọn họ hướng vào chàng ta chấp tay thi lễ, thái độ tỏ ra rất tôn kính. Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Danh vọng của thiếu hiệp trong võ lâm xem ra cũng không nhỏ.

Thành Thế Kiệt lắc đầu nói :

- Công tử đừng cười. Đó chẳng qua là vì bọn họ kính nể gia phụ mà thôi. Chứ tại hạ nào có danh vọng gì đâu.

Câu nói này giống y như câu nói của Nghiêm Phi Long hôm ở Hán Khẩu. Chàng bật cười, nói :

- Thế sao tiểu sinh nghe bọn họ gọi thiếu hiệp là Thanh Sam Kiếm Khách. Tiểu sinh nghe nói những người trong giới võ lâm đều có ngoại hiệu. Đó là ngoại hiệu của thiếu hiệp phải không ?

Thành Thế Kiệt đáp :

- Đó chẳng qua là ngoại hiệu do bằng hữu trên giang hồ đặt cho. Xin công tử đừng cười.

Nghiêm Phi Long nói :

- Tiểu sinh nào dám. Đã có danh hiệu là Thanh Sam Kiếm Khách, vậy thì chắc chắn thiếu hiệp phải giỏi kiếm pháp lắm. Tiểu sinh mong có dịp sẽ được thưởng thức tài nghệ của thiếu hiệp.

Thành Thế Kiệt nói :

- Chỉ chút công phu nhỏ nhặt, tại hạ nào dám đem ra múa may để khiến công tử phải cười cho.

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng y cũng đang ngấm ngầm tự hào, bởi danh hiệu Thanh Sam Kiếm Khách trong võ lâm cũng khá nổi danh, được xem là cao thủ trong giới trẻ tuổi.

Dọc đường, Nghiêm Phi Long vừa đi vừa chăm chú quan sát, thái độ xem ra đầy vẻ hiếu kỳ. Những người võ lâm này có thể nói là mỗi người mỗi vẻ : Tăng, Bốc, Y, Đạo, Tục, Lão, Thiếu, Phụ, Ni ... đều có cả, trông rất ư là náo nhiệt. Thành Thế Kiệt khẽ cười khi nhìn thấy thái độ của Nghiêm Phi Long. Dường như chàng ta rất thích thú đối với quang cảnh mỗi ngày mỗi vẻ trên quan đạo. Chốc chốc chàng lại chỉ đông chỉ tây, rồi nói cười vui vẻ với Thành Thế Kiệt.

Suốt quãng hành trình mấy ngày đều thuận lợi, không gặp phải chuyện gì. Rồi thì hai người họ cũng đã đến địa phận Nhữ Châu. Từ đây đi Tung Sơn chỉ còn không đầy một ngày đường nữa. Do vậy, hai người quyết định vào thành Nhữ Châu tá túc, chờ sáng mai sẽ đi Thiếu Lâm Tự.

Nhưng rồi cả hai người họ đi khắp nơi mà vẫn không tìm ra một chỗ trong khách điểm để nghỉ chân, vì số người đến trước đã chiếm hết các phòng trong tất cả các khách điểm trong thành. Nhữ Châu không giống như Hán Khẩu, do sinh ý không thịnh vượng nên số lượng khách điểm trong thành cũng không nhiều, mà lại đột ngột phải tiếp nhận một lượng lớn khách đông đến bất ngờ nên cung không đủ cầu. Vì thế mà các đền chùa miếu mạo cũng hầu như không còn chỗ trống. Nhiều khách võ lâm đến muộn đã phải chọn tàn cây hốc đá để qua đêm.

Thành Thế Kiệt thở dài nói :

- Không ngờ sự thế lại thế này. Xem ra đêm nay chúng ta không tìm được nơi để nghỉ trọ rồi.

Đưa mắt nhìn Nghiêm Phi Long, y lại nói :

- Tại hạ là khách vô lâm nên đã quen dãi dầu sương gió, nghỉ chân nơi nào cũng được cả. Chỉ lo cho công tử ... Sợ rằng công tử sẽ không chịu được cảnh sương gió lạnh lẽo ở ngoài sơn dã.

Nghiêm Phi Long cau mày, khẽ thở ra, nói :

- Chuyện đã như thế này rồi. Chắc có lẽ cũng đành phải sử dụng đến món pháp bảo đó thôi.

Thành Thế Kiệt ngạc nhiên hỏi :

- Công tử định làm gì ?

Nghiêm Phi Long khẽ cười, nói :

- Chúng ta đi thôi.

Nói rồi chàng giục ngựa đi trước, tiến sâu vào trong thành. Thành Thế Kiệt không hiểu gì cả, chỉ đành phải dong cương theo sau, trong lòng đầy thắc mắc, chẳng biết Nghiêm Phi Long định làm gì.

Chẳng bao lâu sau, hai người đã đến trước phủ đường phủ Nhữ Châu. Nhữ Châu cũng là một phủ lớn nên phủ đường rất đồ sộ, cổng kín tường cao, hai cánh cửa lớn đóng im ỉm tạo nên vẻ thâm nghiêm thần bí.

Ngay trước cửa phủ, hai tên sai nha thân hình cao lớn, mặt mũi hung tợn đứng gác. Có hai tên môn thần đứng đó, trong phạm vi mấy trượng trước cửa phủ, không người nào dám léo hánh đến gần.

Chợt thấy hai người đi đến, một tên sai nha lạnh lùng nói :

- Hai tên tiểu tử kia, các ngươi đến đây làm gì ?

Nghiêm Phi Long khẽ hừ lạnh, trầm giọng hỏi :

- Tri phủ Nhữ Châu có ở đây không ?

Phong thái chàng bất phàm, khẩu khí lại cao cách, chàng có khí chất nhà quan quá. Hai tên sai nha sửng sò, nhất thời không biết phải đối đáp làm sao. Lâu lắm, chúng mới điểm một nụ cười, và nụ cười đó rất cần để ve vuốt nhân vật mà chúng chẳng dám chạm đến. Một tên cung kính nói :

- Hôm nay Lư tri phủ của bọn tiểu nhân có chuyện quan trọng phải giải quyết nên không tiếp khách. Mong ... mong công tử gia thứ cho bọn tiểu nhân.

Nghiêm Phi Long khẽ gật đầu, rồi lấy từ trong bọc ra một phong thư, đưa cho tên sai nha, nói :

- Được rồi. Ngươi mau đem phong thư này giao cho Lư tri phủ. Lão ta sẽ biết cần phải làm gì.

Tên sai nha vội vàng vâng dạ, rồi theo cửa ngách chạy ngay vào trong. Không lâu sau đó, đã thấy cửa lớn phủ đường mở rộng, mấy chục người nha dịch từ bên trong lũ lượt chạy ra, dẫn đầu là một người vận quan phục, bước tới trước long câu của Nghiêm Phi Long, vòng tay cung kính nói :

- Hạ quan là tri phủ Nhữ Châu Lư Bình, xin bái kiến công tử, cầu ngọc thể kim an. Hạ quan không hay công tử quang lâm nên không kịp nghênh đón từ xa, cúi mong công tử lượng thứ.

Thái độ của bọn Lư tri phủ đã khiến cho Thành Thế Kiệt phải biến sắc. Nhân vật khiến cho một vị tri phủ đại nhân phải tôn kính như vậy tất phải có lai lịch phi thường. Y vốn đã biết Nghiêm Phi Long thân phận tôn quý, nhưng lại không ngờ lại đến mức như vậy. Nghiêm Phi Long thì gật đầu nói :

- Hiện giờ trong thành xuất hiện rất nhiều người có mang theo vũ khí, tình hình rất phức tạp. Tri phủ đại nhân đã cho thi hành những biện pháp gì để đối phó nếu như có biến cố xảy ra ?

Tri phủ Lư Bình sắc mặt tái hắc, ấp úng nói :

- Dạ ... dạ ... Hạ quan ...

Nghiêm Phi Long chợt mỉm cười :

- Thôi được rồi. Chuyện đó giờ đại nhân cho bỏ khuyết ngay cũng hãy còn kịp. Ta có việc qua Nhữ Châu, cũng không định đến làm phiền đại nhân. Nhưng vì tìm mãi khắp nơi trong thành mà vẫn không có chỗ nghỉ chân nên đành phải đến đây.

Lư tri phủ lộ sắc mừng rỡ, cúi mình thật sâu, cung kính nói :

- Dạ dạ. Hạ quan sẽ cho bỏ khuyết ngay. Cung thỉnh công tử nhập phủ.

Nghiêm Phi Long nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, giao cương cho bọn nha dịch rồi đưa mắt nhìn Thành Thế Kiệt. Họ Thành này giờ cứ trở mắt nhìn chàng, giờ mới vội vàng nhảy xuống ngựa, theo chàng vào phủ đường.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Thiếu Lâm Tự Quân Hào Tự Tập Giữa Đường Lại Gặp Được Người Quen

Phủ đường Nhữ Châu phủ ...

Trong hậu sảnh ...

Một yến tiệc thịnh soạn đã được sắp bày. Thị tỳ tú tít phụng hầu. Lưu tri phủ đích thân bồi tiếp. Sau khi Nghiêm Phi Long nhập phủ, Lưu tri phủ đã cho bày tiệc tẩy trần, tiếp đãi chàng và Thành Thế Kiệt.

Sau mấy lời khách sáo, chàng đã bảo họ Lưu :

- Đại nhân hãy đi lo liệu công việc, cứ để ta tự nhiên được rồi.

Lưu tri phủ cung kính vâng dạ, dặn dò bọn thị tỳ hầu hạ chàng thật chu đáo, rồi mới lui ra ngoài. Lúc này, trong sảnh chỉ còn lại Nghiêm Phi Long và Thành Thế Kiệt, vây quanh là bọn thị tỳ.

Thành Thế Kiệt là một trang võ lâm hiệp khách nên không muốn để bọn thị tỳ hầu hạ. Còn Nghiêm Phi Long thì cứ an nhiên để bọn họ rót nước bưng trà hay tiếp thức ăn. Chàng hưởng thụ việc hầu hạ như là chuyện bình thường. Vì thế, Thành Thế Kiệt càng tin chắc rằng chàng là một vị công tử con nhà đại quý.

Tiệc đã gần tàn, ăn uống đã no nê, Thành Thế Kiệt đưa mắt nhìn Nghiêm Phi Long lúc ấy đang được các mỹ nữ vây quanh hầu hạ, thờ dài nói :

- Công tử địa vị tôn quý, thế mà trước nay không hề để lộ, tại hạ thất kính mất rồi.

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Tiểu sinh chỉ nhờ vào uy thế của các vị trưởng bối, chứ bản thân tiểu sinh nào có tài đức chi đâu. Sở dĩ Lưu tri phủ trọng vọng tiểu sinh thế này là do có mệnh lệnh của Dương lão quốc công đẩy thôi. Sao bằng được thiếu hiệp nhất nhân nhất kiếm tạo nên danh vọng, hoàn toàn trông vào bản lĩnh chân chính của mình.

Thành Thế Kiệt nói mấy câu khiêm tốn, nhưng trong lòng rất vui vẻ, thậm chí vị công tử này thật dễ thân cận, chẳng như những kẻ quyền quý khác thường kiêu ngạo tự đại, xem thường người khác.

Hồi lâu, Thành Thế Kiệt lại nói :

- Công tử địa vị tôn quý, thân trọng thiên kim, sao lại còn mạo hiểm một mình dẫn thân vào chốn giang hồ.

Nghiêm Phi Long nói :

- Tiểu sinh phụng mệnh đi tuần các nơi, còn mục đích thế nào, xin thứ lỗi không thể phụng cáo.

Thành Thế Kiệt nói :

- Gia thế công tử chắc phải cao sang hiển hách lắm, chẳng hay tại hạ có hân hạnh được biết hay không.

Nghiêm Phi Long khẽ mỉm cười :

- Hiện giờ tiểu sinh chưa thể phụng cáo. Có thể sau này thiếu hiệp sẽ biết.

Giữa lúc Thành Thế Kiệt còn đang tìm lời dò hỏi thì Lưu tri phủ đã quay trở lại. Lão hướng vào Nghiêm Phi Long chấp tay cung kính nói :

- Cung bả công tử. Bọn người mang vác khí giới tập trung đông đảo trong thành là bọn người thuộc giới võ lâm đang trên đường đi đến Thiếu Lâm Tự ở Tung Sơn. Đường như bọn họ tập hợp nhau lại để mưu sự gì đây, nhưng hạ quan chưa điều tra ra được. Tạm thời, hạ quan đã điều động quân binh kiểm soát chặt chẽ bốn mặt thành, đồng thời phái các bộ đầu luân phiên tuần tiễu khắp các nơi trong thành để giữ gìn trật tự. Nếu như có xảy ra biến cố gì, quân binh sẽ kịp thời can thiệp ngay. Còn quanh phủ đường, hạ quan đã điều quân canh phòng chặt chẽ, tuyệt đối không để bất cứ ai đến quấy rầy trong lúc công tử đang nghỉ ngơi.

Nghiêm Phi Long gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Lưu tri phủ lại nói thêm :

- Bọn người võ lâm tập hợp tại Thiếu Lâm Tự không biết có âm mưu gì, cũng không biết có định gây bất lợi cho triều đình hay không. Xin thỉnh ý công tử, hạ quan có cần phái người đến Thiếu Lâm Tự điều tra cho rõ mọi sự không ạ.

Nghiêm Phi Long đưa mắt nhìn Thành Thế Kiệt, thấy y đang chăm chú nhìn chàng, sắc diện hơi có vẻ căng thẳng, dường như có điều chi muốn nói, rồi lại thôi. Chàng thừa hiểu y muốn nói gì, và cũng không hỏi.

Ngẫm nghĩ giây lát, chàng mới nói :

- Nếu như đại nhân còn người để điều động thì cứ phái đi điều tra. Dù sao chúng ta cũng cần biết bọn họ đang định âm mưu làm chuyện gì. Cần phải tiến hành điều tra thế nào cho có lợi nhất, chắc đại nhân hiểu rõ rồi chứ.

Chàng nhìn Lưu tri phủ bằng một cái nhìn đầy ý nghĩa. Lão tri phủ là một kẻ lọc lõi quan trường nên đã hiểu ngay ý tứ của chàng. Lão mừng rỡ nói :

- Dạ dạ. Xin đa tạ công tử.

Nghiêm Phi Long lại nói :

- Ta chỉ nghỉ lại đây một đêm, sáng mai sẽ lên đường sớm.

Lưu tri phủ hỏi :

- Công tử địa vị tôn quý, sao đi ra ngoài mà không mang theo nhiều hộ vệ. Bọn người võ lâm có nhiều kẻ ngang ngược, xem thường vương pháp, chỉ sợ bọn chúng sẽ gây bất lợi cho công tử. Hay là để hạ quan điều phái quan binh theo bảo giá.

Nghiêm Phi Long đưa mắt nhìn Thành Thế Kiệt, mỉm cười nói :

- Có Thành thiếu hiệp ở bên cạnh, ta sẽ chẳng gặp nguy hiểm gì đâu.

Thành Thế Kiệt cau mặt nói :

- Tại hạ võ công kém cỏi, e không đủ sức bảo vệ công tử thôi.

Giọng nói của y có vẻ lạnh lùng băng giá, cho thấy đang có điều bức bối trong lòng. Nghiêm Phi Long khẽ cười, hỏi :

- Thiếu hiệp có điều chi không bằng lòng tiểu sinh chăng.

Thành Thế Kiệt lạnh lùng nói :

- Tại hạ nào dám thế.

Nghiêm Phi Long nhìn Lưu tri phủ, nói :

- Giờ cũng đã muộn rồi, cũng đã đến lúc chúng ta phải nghỉ ngơi.

Lưu tri phủ vội nói :

- Vâng. Hạ quan đã chuẩn bị cả rồi. Mời công tử. Mời Thành thiếu hiệp.

Đoạn lão đi trước hướng dẫn hai người vào hậu phòng. Đương nhiên hai bên Nghiêm Phi Long có hai mỹ nhân dìu đỡ chàng đi.

Ngay từ sáng sớm, Lưu tri phủ đã bày tiệc linh đình, thân hành tiễn Nghiêm Phi Long thượng lộ. Rồi khỏi phủ đường, chàng cùng Thành Thế Kiệt lên đường hướng thẳng đến Tung Sơn.

Đội tuần mã cùng song song nhịp bước. Lúc này, trên đường rất đông đúc, người ngựa chen nhau mà đi, không thể nào phóng nhanh được. Hai người đành cho tuần mã thả bước một cách ung dung.

Nhận thấy thái độ lạnh lùng cau có trên khuôn mặt của Thành Thế Kiệt, Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Thiếu hiệp có điều chi không bằng lòng tiểu sinh chăng. Nếu thế thì thiếu hiệp cứ đánh cứ mắng, chứ đừng giữ mãi dằn vặt về lạnh lùng xa lạ như vậy nữa.

Thành Thế Kiệt quay lại nhìn Nghiêm Phi Long, đôi mày lười kiếm hơi cau lại, lạnh lùng nói :

- Tại hạ nào dám thế. Nếu lỡ công tử tức giận rồi cho quan binh bắt tại hạ đem giam vào thiên lao thì khổ cho tại hạ lắm.

Nghiêm Phi Long nhăn nhó nói :

- Thiếu hiệp có giận thì xin cứ đánh mắng tiểu sinh đi, chứ đừng nói mát như thế nữa mà.

Thành Thế Kiệt trừng mắt nói :

- Ngươi bảo ta cứ việc đánh mắng ngươi.

Nghiêm Phi Long gật đầu :

- Vâng. Thiếu hiệp cứ tự nhiên động thủ. Trước đây tiểu sinh đã từng thấy có nhiều người mỗi khi tức giận điều chi, chỉ cần đánh đập quát mắng người khác một lúc là sẽ nguôi giận ngay.

Thành Thế Kiệt hừ lạnh nói :

- Chỉ có bọn quan quyền các ngươi chuyên ý thế hiếp người mới làm như vậy, chứ còn đối với những kẻ võ lâm áo vải như chúng ta lẽ nào lại đi lấy chuyện đánh đập người khác làm thú vui.

Rồi với giọng hòa hoãn bớt lạnh lùng hơn, y hỏi :

- Tại sao công tử lại làm thế.

Nghiêm Phi Long lộ vẻ ngờ ngác, hỏi lại :

- Ở ... Tiểu sinh đã làm điều chi sai chẳng.

Thành Thế Kiệt nói :

- Sao hôm qua công tử lại cho phép lão tri phủ họ Lưu kia mở cuộc điều tra Thiếu Lâm Tự. Như thế há chẳng phải là quá đáng lắm sao.

Nghiêm Phi Long nhẹ thở ra, nói :

- Thì ra là vì chuyện này mà thiếu hiệp giận tiểu sinh. Nhưng nếu thiếu hiệp có giận thì tiểu sinh cũng đành chịu vậy chứ không thể nào không cho phép được. Nếu không, lỡ như bọn người võ lâm tụ tập tại Thiếu Lâm Tự có làm điều chi bất lợi cho triều đình, tiểu sinh sao gánh nổi trách nhiệm.

Thành Thế Kiệt hừ lạnh nói :

- Chúng ta có làm điều chi mà gọi là bất lợi cho triều đình kia chứ. Công tử làm như chúng ta hợp nhau lại để âm mưu tạo phản không bằng.

Nghiêm Phi Long nói :

- Thiếu hiệp thì không. Nhưng thiếu hiệp có dám bảo đảm những người khác cũng giống như thiếu hiệp chứ.

Thành Thế Kiệt chợt ngăn người, rồi đảo mắt nhìn khắp xung quanh. Trên đường đang hiện diện đủ mọi loại người khác nhau, nam phụ lão thiếu, chính tà mà đạo đều đủ cả. Y không thể nào biết chắc bọn họ kéo đến Tung Sơn còn có mục đích nào khác nữa không. Hồi lâu sau, y mới nói :

- Nhưng dù sao công tử cũng không nên gợi ý cho lão ta là cần phải tiến hành điều tra như thế nào cho có lợi. Như vậy thì thế nào lão ta cũng tìm cách làm khó dễ mọi người để thu lợi bất chính.

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Đó là nguyên tắc quan trường mà thôi, giống như người giang hồ có câu : có đi thì phải có lại vậy mà. Tiểu sinh đã đến làm phiền lão ta thì cũng phải tạo cho lão ta chút phương tiện xem như đền đáp lại công khó nhọc của lão.

Thành Thế Kiệt cau mày nói :

- Dù sao thì công tử cũng không nên tạo điều kiện cho lão bức hiếp lương dân. Như thế có khác gì tham quan ô lại chứ.

Nghiêm Phi Long nói :

- Bọn người võ lâm sao gọi là lương dân được. Bọn họ đều là những kẻ không nghề nghiệp, lang thang khắp nơi, chỉ chuyên gây rối loạn chứ nào đã làm được chuyện gì ích nước lợi dân.

Thành Thế Kiệt vội biện bạch :

- Nhưng khi quốc gia có biến, cũng có rất nhiều người võ lâm từng quân đẹp loạn, trở thành những đại anh hùng danh lưu thiên cổ.

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Nhưng như thế là bọn họ đã rời bỏ cuộc sống võ lâm mà gia nhập giới quan trường rồi. Và đó cũng chỉ là những chuyện của thời đại nào đó, chứ giới võ lâm đương đại thì chỉ biết chém giết lẫn nhau để tranh danh đoạt lợi, lại còn làm hại lây đến bách tính lương thiện nữa ấy chứ.

Thành Thế Kiệt lại một phen ngăn người không biết phải đối đáp thế nào, vì trong lời nói của Nghiêm Phi Long thật ra chẳng có chỗ nào sai cả. Đúng là người võ lâm đương đại chỉ chuyên lo tranh danh đoạt lợi, nên giới võ lâm mới hỗn loạn đến mức như hiện nay. Nhưng dù sao thì trong số hàng vạn người võ lâm cũng vẫn còn hiện diện những con người quang minh chính trực, biết nghĩ đến lợi ích của kẻ khác, chỉ tiếc là ... số người đó không nhiều. Và Thành Thế Kiệt cũng không biết phải giải thích thế nào cho Nghiêm Phi Long hiểu được lẽ ấy.

Nghiêm Phi Long lại mỉm cười nói tiếp :

- Thật ra nếu thiếu hiệp không muốn để cho các vị hòa thượng ở Thiếu Lâm Tự bị bọn công sai làm khó dễ thì cũng dễ thôi. Chúng ta hãy mau đi đến đó. Chỉ cần có tiểu sinh hiện diện tại trường, bọn họ dù sao cũng không dám làm gì quá đáng.

Thành Thế Kiệt gật đầu lia lịa, nói :

- Phải đó. Vậy chúng ta hãy mau đi thôi.

Nhưng rồi y lại nhìn xung quanh, khẽ lắc đầu thở dài. Người ngựa đông nghịt thế này thì làm thế nào mà đi nhanh cho được. Thấy vẻ vừa lo lắng vừa thất vọng của y, Nghiêm Phi Long an ủi :

- Thiếu hiệp cũng không cần quá nôn nóng. Chúng ta không đi nhanh được thì bọn họ cũng thế thôi. Trừ phi là bọn họ đã xuất hành trước chúng ta. Nhưng chuyện đó chắc không có đâu.

Dòng người đông như kiến vậy kín lấy hai người kỵ sĩ ở ngay giữa lộ, muốn lùi muốn tiến cũng đều khó khăn như nhau cả. Đoàn người ngựa cứ liên tục xô đẩy nhau mà tiến dần về phía trước.

Dù đi chậm một cách chậm chạp, nhưng rồi cũng đã đến được chân núi Thiếu Thất. Lúc ấy đã gần đến lúc hoàng hôn.

Thiếu Lâm Tự dần dần hiện ra trước mắt mọi người. Cổ tự mái ngói rêu phong. Cảnh chùa uy nghiêm hùng vĩ, từng bách bát ngát xanh um, con đường độc đạo dẫn lên Thiếu Lâm Tự uốn khúc quanh co, người ngựa chen chân đông nghịt. Tất cả tạo nên một bức tranh đầy màu sắc.

Nghiêm Phi Long mãi mê ngắm nhìn, nói :

- Người ở đâu ra mà đông thế này. Hôm nay người kéo đến Thiếu Lâm Tự đông như trẩy hội, thật đúng là chốn thánh địa Phật môn.

Thành Thế Kiệt nhếch môi cười :

- Công tử tưởng rằng bọn họ đến Thiếu Lâm Tự là để chiêm ngưỡng Phật tích giống như công tử chăng.

Nghiêm Phi Long lắc đầu cười nói :

- Tuy rằng không phải như thế. Nhưng một ngôi cổ tự mà có đông người kéo đến cùng một lúc thế này thì cũng là một điều đặc biệt.

Thành Thế Kiệt hỏi :

- Công tử mới đến Thiếu Lâm Tự lần đầu chăng.

Nghiêm Phi Long khẽ gật đầu. Thành Thế Kiệt chép miệng nói :

- Chả trách công tử lại nói như vậy.

Nhìn cảnh núi rừng hùng vĩ, đình viện uy nghiêm, Nghiêm Phi Long chợt tức cảnh sinh tình, khẽ cất giọng ngâm nga :

“Đột ngột vân gian tự,

Sở lý nhập vân phong,

U nham tàng Phật tích,

Thâm sơn hà xứ chung.

Tuyền thanh yết nguy thạch,

Nhật sắc chiếu thanh từng,

Bạc mộ không đàm khúc,

An thiên chế độc long ...”

Giọng ngâm trầm ấm nhẹ nhàng, thanh âm tuy nhỏ nhưng cũng đã có rất nhiều người nghe thấy, vì những người quanh đó hầu hết đều là những nhân vật võ lâm có thính lực rất tinh tường.

Nhiều người đưa mắt nhìn chàng, tỏ ý tán thưởng. Nhưng cũng có nhiều kẻ nhếch mép cười nhạt, thầm bảo rằng một tên nho sinh văn nhược yếu đuối lại chen chân đến đây làm gì. Nhất là khi nhìn thấy thanh trường kiếm treo bên yên ngựa, bọn họ lại thêm một lần cười thầm. Khách võ lâm đâu có ai lại để khí giới ở một nơi bất tiện như thế, rồi đến lúc cấp bách cần sử dụng thì làm sao tiện tay lấy ra ngay được. Chỉ có bọn thư sinh du học mới làm vậy thôi.

Bỗng nhiên, từ phía sau cách hai người một quãng có tiếng cười sang sảng vang lên, tiếp theo là một giọng nói ồm ồm :

- Công tử đây văn tài xuất chúng, nghị biểu bất phàm, có thể cho phép lão phu kết tình thân hữu được chăng.

Nghiêm Phi Long, Thành Thế Kiệt và nhiều người khác nữa đồng quay lại nhìn. Câu nói đó là của một lão già có tướng mạo phương phi, da dẻ hồng hào, nhưng khuôn mặt hơi ửng sắc vàng, làm cho nhiều người phải sửng sốt và bất tức cười. Lão già vừa nói vừa cổ chèn lên phía trước để tiến đến gần bên Nghiêm Phi Long. Mọi người thấy vậy liền vội nép mình nhường đường cho lão đi qua. Thành Thế Kiệt tức khắc đã nhận ra lão già kia là ai, vội vòng tay nói :

- Vân bá bá. Bá bá vẫn khỏe chứ. Được gặp bá bá ở đây, thật may cho tiểu đệ biết chừng nào.

Lão già chăm chú nhìn Thành Thế Kiệt, rồi hỏi :

- Ngươi là ...

Thành Thế Kiệt vội nói :

- Tiểu đệ là Thành Thế Kiệt, gia phụ là Thành Đại Hồng.

Lão già chột ồ lên một tiếng, cười nói :

- Hóa ra hiền đệ đây chính là nam tử của Thành lão đệ. Còn nhớ lần trước gặp nhau thì hiền đệ chỉ mới độ chín mười tuổi gì đấy. Thế mà giờ đây đã trở thành một trang thiếu niên hiệp khách tuấn tú oai phong rồi. Thành gia đã có người kế thừa, thật đáng mừng thay.

Quay sang Nghiêm Phi Long, Thành Thế Kiệt giới thiệu :

- Công tử. Vị này là Vân Trung Hạc lão bá, là bằng hữu chí thân của gia phụ. Trong giới võ lâm, Vân bá bá có ngoại hiệu là Kim Diện Thần Y, vì y thuật của Vân bá bá rất cao minh, và ...

Trong lúc y còn đang ngập ngừng thì lão già họ Vân cười ha hả đỡ lời :

- Và vì sắc mặt màu vàng vừa kỳ quái mà lại trông rất tức cười của lão phu chứ gì. Hiền đệ định nói thế phải không.

Thành Thế Kiệt ngượng ngừng nói :

- Diện mạo mỗi người là do thiên sinh, đâu có chi gọi là kỳ quái hay tức cười. Quan trọng nhất là tư cách và phẩm hạnh. Bá bá hành y cứu người, thiên hạ ai lại không tôn kính, trọng nể.

Nghiêm Phi Long mỉm cười khẽ nói :

- Sắc diện của tiên sinh là do đã luyện một môn võ công có tính chất kim nên mới thành ra như vậy phải không.

Vân lão gạt mình, trở mặt nhìn chàng. Còn Thành Thế Kiệt thì khỏi phải nói, càng lộ vẻ sửng sốt. Hồi lâu, Vân lão hỏi :

- Sao công tử lại biết thế.

Nghiêm Phi Long nói :

- Tiểu sinh đọc sách thấy có nói như thế. Cũng như những người nào luyện công phu có tính hỏa thì sắc diện đỏ hồng, và tính tính cũng trở nên nóng nảy hơn.

Vân lão gật gù khen phải, rồi lại hỏi :

- Này giờ lão phu vẫn chưa được biết tôn danh công tử.

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Tiểu sinh là Nghiêm Phi Long, học danh Phương Nghi, hân hạnh được diện kiến tiên sinh.

Vân lão cười nói :

- Tên đẹp, hiệu cũng đẹp. Công tử quả là người tao nhã.

Nghiêm Phi Long khẽ mỉm cười, nói vài câu khiêm tốn. Ba người lại tiếp tục đi, vừa đi vừa hàn huyên chuyện văn.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Ngó Thấy Quái Nhân Lòng Kinh Hãi Trên Đường Lão Quái Lại Làm Ăn

Lại nói, sau khi gặp Kim Diện Thần Y Vân Trung Hạc trên đường, sau vài câu khách sáo làm quen, Nghiêm Phi Long và lão càng lúc càng trở nên thân thiết, vừa đi vừa chuyện văn. Bỗng nhiên, lão hỏi :

- Công tử đến đây có việc gì thế. Hay là cũng muốn xem nhiệt náo.

Nghiêm Phi Long lắc đầu :

- Không đâu. Tiểu sinh thuận đường chỉ định ghé qua đây chiêm ngưỡng thắng tích, nào ngờ lại gặp lúc đông người quá. Còn chuyện nhiệt náo thì tiểu sinh không định xem, vì ... nguy hiểm lắm.

Vân lão cười ồ, nói :

- Có chi là nguy hiểm. Công tử cứ đi cùng lão phu, bảo đảm sẽ thấy nhiều việc ồn ào vui mắt lắm.

Thành Thế Kiệt ngơ ngẩn hỏi :

- Bá bá đến đây chỉ để xem nhiệt náo thôi ư ?

Vân lão cười ha hả đáp :

- Nếu không thì lão phu đến đây làm chi. Ở cái nơi chi có mấy lão hòa thượng suốt ngày tụng kinh gõ mõ, buồn chết đi được.

Nghiêm Phi Long khẽ mỉm cười, ngâm :

“Đàn thông phách suối vang lưng,

Cá khe lắng kệ, chim rừng nghe kinh.

Kiếp phù sinh vinh nhục, nhục vinh,

Liếc mắt thấy đời người qua mấy chốc ...”

Vân lão cả cười nói :

- Hay. Hay tuyệt. Công tử mà gặp mấy lão hòa thượng trên đó, chắc đôi bên đóng cửa nói chuyện suốt ba ngày ba đêm vẫn chưa chán. Thôi. Không nói chuyện ấy nữa. Lại từ quán đằng kia, chúng ta cùng nhau uống mấy chung.

Rồi lão chen lên phía trước, đùn đẩy những người xung quanh mở lối. Mọi người giờ đã biết lão là ai, đều tránh đường cho lão đi qua, bởi ai cũng biết y thuật của lão nổi tiếng khắp võ lâm, không dám làm mất lòng lão, biết đâu sau này lại chẳng có lúc phải nhờ lão chữa trị cho.

Nghiêm Phi Long và Thành Thế Kiệt đưa mắt nhìn nhau gượng cười. Thế có phải sẽ đến Thiếu Lâm Tự trẻ mất rồi không. Vân lão cứ tự quyết định mà không hỏi ý kiến ai cả. Nhưng đã như thế, hai người đành giục tuần mã đi theo sau lão.

Sau một hồi chen lấn, Vân lão cũng đã đưa được Nghiêm Phi Long và Thành Thế Kiệt vào một ngôi tửu quán bên đường. Trong tửu quán lúc này không

đồng khách lăm, vì hầu hết những người đến Tung Sơn lần này đều đã kéo hết lên Thiếu Lâm Tự, và một số đồng còn đang chen chúc ngoài đường, chỉ còn lại một số ít là những bậc cao nhân tiền bối, hay cả những người tự cho mình là cao nhân tiền bối, không muốn bon chen với bọn hậu sinh tiểu bối nên đã dừng lại nơi đây để thỏa mãn từ hưởng. Tuy vậy, tiếng cười nói vẫn rất ồn ào náo nhiệt.

Tiểu nhị thấy ba người bước vào thì vội vã chạy lại tiếp đón, và khi thấy phong thái sang trọng của Nghiêm Phi Long thì lại càng cung kính hơn. Y cầm lấy dây cương do Nghiêm Phi Long và Thành Thế Kiệt trao cho, dắt ngựa đi. Còn ba người bọn Nghiêm Phi Long thì bước vào trong quán, đến một chiếc bàn trống kê bên cửa sổ sát vách trong cùng ngồi xuống. Bọn họ không thích ngồi phía ngoài bởi không muốn hít bụi của đám đông đang chen chúc trên đường.

Vân lão gọi tiểu nhị lại bảo mang ra mười cân rượu và một ít thức nhắm. Thành Thế Kiệt hỏi :

- Bá bá gọi nhiều rượu như thế làm sao uống hết.

Vân lão cười nói :

- Ba người chúng ta mà chỉ uống có mười cân rượu thì có gì là nhiều. Một mình hiền đệ có thể uống được mấy cân.

Thành Thế Kiệt bẽn lèn đáp :

- Tiểu đệ chỉ uống được độ hai cân là hết mức.

Vân lão lắc đầu nói :

- Kém quá. Kém quá.

Rồi lão quay sang Nghiêm Phi Long hỏi :

- Còn công tử thì sao.

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Chỉ sợ tiểu sinh không uống được quá ba chung.

Vân lão càng lắc đầu quây quây :

- Kém quá. Kém quá.

Nghiêm Phi Long nói :

- Các vị trưởng bối của tiểu sinh thường chỉ uống trà, nên tiểu sinh cũng không quen uống rượu.

Lúc này tiểu nhị đã mang rượu thịt đến, bày trên bàn. Tất cả chỉ gồm vài ba đĩa thức ăn và một vò rượu mười cân. Vân lão không như Nghiêm Phi Long nên thức ăn chỉ vừa phải, không quá thịnh soạn. Trong khi chàng hơi khẽ cau mày thì Vân lão đã nâng vò rượu rót vào chung của ba người, cười nói :

- Nào. Hãy cùng cạn chung. Mừng lão phu hôm nay quen biết Nghiêm công tử.

Thành Thế Kiệt liền nâng chung uống cạn. Nghiêm Phi Long cũng uống, nhưng chàng chỉ nhấp một chút rồi lại đặt chung rượu xuống, hơi nhăn mặt. Thành Thế Kiệt thấy vậy liền cười hỏi :

- Công tử chê rượu ở đây quá kém phải không ?

Vân lão tròn mắt nói :

- Hiền đệ đừng đoán mò. Rượu thế này mà kém cái gì. Chỉ tại Nghiêm công tử không quen uống rượu nên mới thế thôi.

Thành Thế Kiệt nói :

- Bá bá không biết đó thôi. Nghiêm công tử là vương tôn công tử, thứ rượu này vừa miệng công tử thế nào được. Loại mỹ tửu do Lưu tri phủ đãi hôm qua còn ngon hơn thứ này nhiều mà công tử vẫn còn chưa hài lòng kia.

Vân lão ồ lên nói :

- Hóa ra Nghiêm công tử là một vương tôn công tử, thân phận cao quý, hèn gì mà mới nhìn đã thấy khí chất bất phàm. Chẳng hay công tử có thể cho lão phu đây được biết lai lịch hay không.

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Tiểu sinh gặp ai thì người đó cũng đều hỏi lai lịch tiểu sinh cả. Nhưng mong tiên sinh thứ cho. Tiểu sinh đang thi hành vương sự, không tiện nói rõ lai lịch

lúc này. Nhưng những gì Thành thiếu hiệp đã biết về tiểu sinh, thiếu hiệp có thể nói lại cho tiên sinh biết.

Vân lão đưa mắt nhìn Thành Thế Kiệt dò hỏi. Y liền đem những gì mình biết về Nghiêm Phi Long ra nói lại cho lão nghe. Lão vừa nghe y nói, vừa vuốt râu mỉm cười, lộ vẻ thích thú.

Vân lão còn định hỏi Nghiêm Phi Long là thứ rượu nào mới hợp khẩu vị chàng. Nhưng lão chợt nhận thấy chàng đang chăm chú nhìn ra bên ngoài, liền đổi mắt trông theo hướng nhìn của chàng.

Chợt lão phát hiện có một lão già tướng mạo kỳ quái đang đi lẫn trong đám đông trên đường. Lão già này xoa tóc, mặt mũi xanh ròn, thân hình gầy guột, sau lưng có đeo một cái thuẫn.

Thành Thế Kiệt cũng nhìn ra, thấy lão già kia, liền nói :

- Lão già kia sao lại mang theo cái thuẫn bên người. Chẳng lẽ lão lại là người cấy lúa hay sao.

Vân lão đã nhận ra lão già kia là ai, nên chợt biến sắc. Lão thấy Nghiêm Phi Long chăm chú nhìn lão già, liền hỏi :

- Công tử nhận biết lão già đó chẳng.

Nghiêm Phi Long trầm ngâm một lúc, mới nói :

- Nếu như tiểu sinh không nhận lầm thì lão ta là một trong số Âm Sơn Tứ Quái.

Vân lão gật đầu nói :

- Công tử kiến văn thật quảng bác. Đúng rồi. Lão ta chính là Công táng lão nhân trong số Âm Sơn Tứ Quái. Mấy lão quái vật này đã không xuất hiện trong võ lâm bốn năm chục năm nay rồi. Không ngờ hôm nay Công táng lão nhân lại xuất hiện ở đây.

Nghiêm Phi Long nói :

- Nếu Công táng lão nhân đã xuất hiện tất có điềm bất tường.

Vân lão gật đầu nói :

- Lão phu nghĩ thấy lão ta còn phải giết mình kinh sợ. Chẳng lẽ bước tiền đồ hung hiểm thật sao ?

Nghiêm Phi Long nói :

- Chắc chắn tại đây sẽ diễn ra một trường sát kiếp. Bước tiền đồ hung hiểm phi thường. Không thì lão chẳng bao giờ xuất hiện. Rồi đây không chừng chúng ta sẽ còn gặp cả mấy lão kia nữa.

Thành Thế Kiệt ngơ ngác hỏi :

- Bây giờ hai người đang nói chuyện gì thế.

Về mặt y lộ vẻ kinh ngạc thật sự. Bây giờ nghe Nghiêm Phi Long và Vân lão nói chuyện mà y không hiểu gì cả, nên mới hỏi lại. Y chưa từng nghe ai nói đến Công táng lão nhân, danh hiệu gì mà nghe thật lạ lùng kỳ quái.

Vân lão nói :

- Trong đám quái nhân mấy chục năm trước có Toán Tử tướng sĩ, Công táng lão nhân, Diệu Vong tú sĩ, ... Chẳng lẽ tiểu tử ngươi chưa từng được nghe qua.

Thành Thế Kiệt lắc đầu nói :

- Tiểu đệ chưa hề nghe qua mấy danh hiệu đó. Nhưng chẳng biết sao lại gọi là Công táng lão nhân. Nghe thật là lạ lùng cổ quái.

Vân lão nói :

- Ngươi là người võ lâm mà kiến văn của ngươi thật là kém quá. Còn kém hơn cả Nghiêm công tử vốn chỉ là một văn nhân nữa.

Thành Thế Kiệt lộ vẻ bẽn lẽn. Nghiêm Phi Long cười nói :

- Tiên sinh không nên nói thế. Mấy lão quái vật này đều là cao nhân đời trước, mà những người cùng thời còn tránh nhắc đến. Đã lâu rồi mấy lão đã không xuất hiện, người võ lâm đương đại có mấy ai còn nhớ đến, nói gì Thành thiếu hiệp. Tiên sinh không thấy những người đi xung quanh lão ta vẫn có vẻ ung dung bình tĩnh hay sao. Chắc chắn là bọn họ chưa nhận ra lai lịch của lão rồi.

Vân lão gật đầu đồng tình :

- Công tử nói rất phải. Nếu bọn họ mà nhận ra lai lịch của lão ta thì đâu còn giữ được vẻ ung dung bình tĩnh như thế kia.

Thành Thế Kiệt nóng nảy hỏi :

- Nhưng rốt cuộc lão ta là người thế nào.

Nghiêm Phi Long nói :

- Công táng lão nhân là một trong bọn quái nhân nổi tiếng từ hơn sáu mươi năm về trước. Ngày xưa, mỗi khi lão ta gặp người võ lâm chết là lại ra tay mai táng, không hề bộc lộ thì hải. Trước nay lão ít khi đấu với ai. Nhưng lão đã xuất hiện ở nơi đâu thì nơi đó tất phải có chuyện phi thường sắp xảy ra.

Thành Thế Kiệt lại hỏi :

- Thế còn Toán tử tướng sĩ. Lão là người thế nào.

Vân lão nói :

- Lão này có chỗ bất đồng với những nhân sĩ coi tướng khác là chuyên coi điềm hung dữ cùng tướng của người sắp chết. Lão nhìn ai rồi lắc đầu, miệng niệm “Ô hô ai tai” là người đó nếu chẳng uống mạng thì tất cũng gặp đại nạn lớn lao. Do vậy, thời trước người võ lâm rất sợ gặp phải lão.

Nghiêm Phi Long cười nói :

- Đó gọi là toán hung bất toán cát.

Vân lão lại nói :

- Lão ta đã vậy, Điều vong tử sĩ lại càng bất tường hơn. Mục quang của lão chuyên coi người sinh tử. Hễ lão ngó ai mà buông tiếng thở dài là người ấy tuyệt đối không thể sống được. Vì lão ta đối với những cao thủ võ lâm chết chóc đều tỏ lòng thương tiếc nên mới kêu bằng Điều Vong tử sĩ. Nếu người chết là nhân vật nổi danh một thời, lão ta còn làm văn tế để ai điếu nữa.

Ngừng lời giãy lát, bưng chén rượu lên uống cạn, rồi lão lại nói tiếp :

- Máy nhân vật này tuy không phải là người tệ hại, nhưng khi bọn họ đã xuất hiện là có điềm bất tường. Vì thế, những người võ lâm hồi đó hễ trông thấy mấy lão này xuất hiện là phát sợ.

Thành Thế Kiệt nói :

- Chúng ta thử đi theo xem lão có nói gì không.

Nghiêm Phi Long nói :

- Lão ta thường không nói gì cả. Mà nếu có nói thì lại là những câu dự ngôn nghe cũng không hiểu. Đồng thời thiếu hiệp có hỏi lão cũng lẳng lặng.

Thành Thế Kiệt nói :

- Vậy chúng ta đi theo xem lão hành sự.

Vân lão trừng mắt nói :

- Hừ. Đúng là bọn thanh niên hiếu sự. Lão đó có gì mà coi. Không khéo lại mang họa vào thân chứ chẳng chơi.

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Dù sao thì cũng muộn rồi. Chúng ta nên lên đường thôi. Nếu không khi lên đến Thiếu Lâm Tự thì sẽ chẳng có chỗ đặt chân.

Vân lão nói :

- Chuyện đó không lo. Lão phu có quen biết bọn hòa thượng ở trên Thiếu Lâm Tự. Nếu như trên đó không còn chỗ trống nào thì chúng ta cứ vào ở tạm trong thiền phòng của bọn họ. Chẳng sao cả.

Tuy nói vậy, nhưng lão cũng gọi tiểu nhị đến trả tiền, rồi ba người cùng rời khỏi tửu quán. Nghiêm Phi Long định dắt ngựa đi bộ với Vân lão, nhưng lão đã ôm ngang hông chàng đặt ngồi trên lưng ngựa, rồi tay vẫn nắm lấy dây cương con ngựa của chàng, lão xăm xăm tiến lên phía trước mở đường. Thành Thế Kiệt cũng vội nhảy lên ngựa, rồi hai người thùng thình theo sau.

Nhờ có Vân lão đi trước mở đường, chẳng bao lâu sau là ba người đã tiến đến gần phía sau Công táng lão nhân, chỉ còn cách mấy trượng.

Bỗng nhiên, bọn họ chợt nhìn thấy dưới một gốc cây to ven đường phía trước có một đám đông đang tụ tập, bàn tán ồn ào. Đi gần đến nơi mới trông thấy có hai đại hán đứng tuổi chết lẫn ra đó. Bên cạnh mỗi xác chết đều có một thứ khí giới, đủ chứng tỏ bọn họ là nhân vật võ lâm. Vì sự chết chóc trong võ lâm xảy ra hằng ngày nên chẳng ai tò vè ngạc nhiên, mà chỉ xầm xì bàn tán với nhau.

Nghiêm Phi Long bỗng quay sang Thành Thế Kiệt khẽ nói :

- Thiếu hiệp hãy xem lão.

Thành Thế Kiệt liền vội nhìn về phía Công táng lão nhân. Lão ta đã lần tới trước mặt xác chết, chẳng do dự gì cả, cúi xuống bên người chết thò tay xục tìm. Bao nhiêu người đứng quanh ngó lão cũng mặc kệ. Kết quả lão đã mò được khá nhiều bạc vụn ở trong mình hai xác chết. Ngoài ra còn có mấy thứ vật dụng vật vãnh của người võ lâm. Sau cùng, lão lại nhặt luôn hai thứ khí giới của bọn họ cất vào bọc hành lý. Miệng lão nói lảm nhảm như để mình nghe :

- Đáng tiếc. Hai ông bạn này bản cùng quá.

Xục tìm xong, lão liền đưa mắt nhìn những người xung quanh, rồi trở vào hai hán tử trung niên, nói :

- Lão đệ. Hai người nên làm việc phúc đức đem hai xác chết này xuống chân núi mé tả để lão phu mai táng cho bọn họ.

Hai hán tử trung niên này đương nhiên cũng là nhân vật giang hồ. Một người cất tiếng hỏi :

- Lão trượng. Bao nhiêu tài vật của người chết lão lấy hết rồi thì bọn tại hạ làm việc không công hay sao ?

Công táng lão nhân cười khanh khách nói :

- Xin giúp dùm đi. Lão đệ. Tiền uống rượu về phần lão phu chịu.

Hai hán tử trung niên cười hi hi, vác hai xác chết chạy ngay xuống chân núi. Công táng lão nhân cũng rào bước theo sau. Thành Thế Kiệt dõi mắt nhìn theo sau lưng lão ta, chép miệng nói :

- Thế ra Công táng lão nhân chẳng phải vì lòng nhân đạo mà chôn người. Lão mai táng tử thi của ai cũng xục tìm lấy hết đồ của người chết.

Nghiêm Phi Long cười nói :

- Như vậy so với cướp bóc hay sang đoạt còn hay hơn nhiều. Dù sao người đã chết rồi thì của cải cũng không thể mang theo. Được lão mai táng cho, khỏi phải bọc lộ thì hải cũng là chuyện tốt.

Thành Thế Kiệt nói :

- Dù sao thì cũng không phải là hành vi của người quân tử chân chính. Thảo nào mà người võ lâm không ai bình luận về lão.

Nghiêm Phi Long mỉm cười :

- Nếu không thế thì sao lại gọi là quái nhân.

Đột nhiên, Vân lão quay lại nói xen vào :

- Nhưng đem lão so với Toán tử tướng sĩ hãy còn tương đối nhân đức hơn. Toán tử tướng sĩ thường làm chuyện bất lương.

Thành Thế Kiệt hỏi :

- Bất lương ở chỗ nào ?

Vân lão nói :

- Lão ta nổi danh là người đoán trúng sinh tử nên bằng hữu giang hồ sợ nhất là lão hô mấy chữ “Ô hô ai tai”. Lão bắt lương ở chỗ đáng lẽ người ta không chết, lão cũng nhìn người đó mà niệm “Ô hô ai tai” để họ yêu cầu lão giải cứu.

Thành Thế Kiệt hỏi :

- Thế nghĩa là sao ?

Vân lão nói :

- Khi trong mình lão không có tiền, vào quán cơm mà lão hô mấy chữ “Ô hô ai tai” thì dĩ nhiên khổ chủ phải cầu lão giải cứu và đưa bạc cho lão. Lão lấy bạc rồi dẫn người đó đến một nơi tụ hung, hoặc bảo họ đi kiếm nhân vật nào đó bảo vệ. Những người chịu bỏ bạc ra đều thoát chết.

Thành Thế Kiệt nói :

- Trong vụ này e có điều man trá ?

Vân lão cười nói :

- Cái đó ai mà biết được. Cũng có khi là người kia chẳng có chuyện gì nguy hiểm, chỉ vì kinh hãi mà mất tiền cho lão.

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Những kẻ tham sinh úy tử thường là những kẻ không tốt lành gì. Bọn họ có bị mất bạc về tay lão ta cũng chẳng có chi quá đáng.

Vân lão gật đầu nói :

- Công tử nói cũng phải.

Bổng lão trở vào một quán rượu bên đường, nói :

- Chúng ta hãy vào quán kiếm tí rượu uống đã.

Thành Thế Kiệt ngạc nhiên nói :

- Bá bá. Chúng ta vừa uống rượu xong mà.

Nghiêm Phi Long cười nói :

- Chắc là tiên sinh đã nhìn thấy điều gì rồi.

Vân lão đáp :

- Đúng thế. Hai người cứ nhìn kỹ thì sẽ thấy.

Nghiêm Phi Long và Thành Thế Kiệt đồng nhìn vào quán. Đây có lẽ là một ngôi quán vừa mới được dựng lên mấy hôm nay để phục vụ đám thực khách đông đảo này, nên lầu quán trông khá xập xệ. Nhà quán khá rộng, có bán cả com lẫn rượu, bên trong rất đông thực khách lẫn tửu khách.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Thiếu Lâm Tam Quái Đồng Xuất Hiện Vô Tự Thiên Thư Náo Quần Hùng

Lại nói, Vân lão bảo nhìn vào quán, Nghiêm Phi Long và Thành Thế Kiệt liền đồng nhìn vào. Nhà quán mới dựng, tuy xập xệ nhưng khá rộng, có bán cả com lẫn rượu, bên trong rất đông khách.

Hai người chợt nhìn thấy ở tận mé trong cùng có một nhân vật xem bề ngoài mới vào hạng trung niên, đang nâng chung uống rượu. Lão này vận y phục văn sĩ, đầu đội mũ nhỏ, bên cạnh lão ta có đặt một tấm mộc bài son son, trên mộc bài viết bốn chữ đen : Toán thiên hạ vong. Nghiêm Phi Long chỉ mỉm cười. Nhưng Thành Thế Kiệt bất giác chấn động tâm thần, khẽ hỏi :

- Lão là Toán Tử tướng sĩ.

Vân lão khẽ gật đầu.

Ba người vào quán, tìm một bàn trống ngồi xuống. Vân lão gọi tiểu nhị mang rượu và thức ăn đến. Một cách kín đáo, bọn họ chú ý quan sát thái độ của lão Toán Tử tướng sĩ. Riêng Nghiêm Phi Long thì vẫn vô tư như mọi khi, chẳng nhìn ngó xung quanh xem ra chỉ vì tính hiếu kỳ.

Trong quán rất ồn ào. Ai nấy đều lo ăn uống trò chuyện, chẳng ai chú ý đến mấy nhân vật mới vào là bọn Nghiêm Phi Long. Quan sát một lúc, thấy cũng chẳng có gì lạ, Nghiêm Phi Long và Vân lão lại quay sang cùng nhau chuyện văn. Chỉ có Thành Thế Kiệt là vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục quan sát.

Lát sau, Thành Thế Kiệt chợt nhìn thấy Công táng lão nhân từ bên ngoài rào bước đi vào, liền khẽ gọi Vân lão và Nghiêm Phi Long. Ba người quay nhìn ra.

Công táng lão nhân vẫn đeo cây thương sau lưng, nhưng sắc diện ra chiều vui vẻ. Đi theo phía sau lão ta còn có hai hán tử trung niên lúc này đã giúp lão khiêng tử thi xuống núi để lão mai táng. Chắc hẳn lão dẫn bọn họ vào đây để thết đãi một bữa rượu theo như lời hứa khi này.

Thành Thế Kiệt nhìn Vân lão nói :

- Lão táng người mau quá. Chóp mắt là đã tới đây rồi.

Vân lão cười đáp :

- Lão dùng thương đào mặt đất sâu xuống một chút, bỏ xác chết vào lấp kín lại là xong. Hiện diệt tướng lão đào sâu như phần mộ thật chẳng.

Công táng lão nhân vừa bước vào quán, mục quang đã chạm ngay vào lão Toán tử tướng sĩ đang ung dung ngồi uống rượu một mình. Nhưng lão không gọi mà cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên, lẳng lặng tìm một bàn trống ngồi xuống, rồi gọi tiểu nhị lấy rượu thịt ra như chủ nhân mời khách.

Lúc này, rượu thịt mà Vân lão gọi cũng vừa được bọn tiểu nhị đưa tới. Thành Thế Kiệt vừa rót rượu cho ba người, vừa khẽ hỏi :

- Công táng lão nhân cũng đã đến rồi. Giữa lão ta với Toán Tử tướng sĩ có liên quan gì với nhau không ?

Vân lão lắc đầu nói :

- Nghe nói ai làm việc người này, quen nhau thì có nhưng không kết bạn.

Nghiêm Phi Long nói :

- Nhưng có một điểm cần lưu ý là trong bọn lão hễ có người nào bị kẻ khác phá chiêu bài là bọn lão liền hợp lực trừ diệt kẻ đó ngay. Và do thù đoạn của mấy lão ghê gớm quá nên người võ lâm đều không dám động chạm đến việc làm ăn của mấy lão. Và lại, mấy lão cũng chẳng hề sinh sự với ai.

Vân lão gật đầu :

- Phải đó. Vì vậy mà thiên hạ mới ghép chung bọn họ lại thành một nhóm, gọi là Âm Sơn Tứ Quái.

Thành Thế Kiệt hỏi :

- Sao lại gọi thế. Bọn họ sống ở Âm Sơn ư.

Vân lão lắc đầu :

- Không phải. Bọn họ ẩn cư ở đâu không ai biết. Chỉ vì năm xưa bọn họ cùng mở chiêu bài nhân kỳ thịnh hội ở Âm Sơn nên người ta mới gọi là Âm Sơn Tứ Quái. Ngoài ba lão Công táng lão nhân, Toán Tử tướng sĩ, Diệu Vong tú sĩ còn có thêm Tư Thám lão nhân nữa là bốn người.

Thành Thế Kiệt hỏi :

- Tư Thám lão nhân làm gì ?

Vân lão nói :

- Nghe tên lão thì biết. Lão này rất giỏi nghề lấy tin. Ai muốn có tin tức gì thì có thể tìm lão nhờ điều tra. Và khi lão biết được một tin tức đặc biệt nào đó thì tự lão cũng đi tìm khách hàng để bán.

Ba người vừa uống rượu vừa chuyện vãn, và không quên chú ý đến những thực khách trong quán. Tất cả đều là nhân vật võ lâm, và có không ít kẻ nổi danh. Nhưng Nghiêm Phi Long chỉ nhìn ngó một lúc là chán, chỉ lo ăn uống.

Trong quán lúc này rất náo nhiệt. Người võ lâm phần lớn quen ăn to nói lớn. Mọi người cười nói trò chuyện ồn ào rôm rả.

Giữa lúc ấy, bỗng thấy Toán Tử tướng sĩ đứng dậy, tay lão vẫn còn cầm chung rượu, chân cất bước tiến đến trước một chiếc bàn ở góc mặt sau tủ quần. Bàn này có sáu người ngồi : bốn thiếu niên, một trung niên và một lão già áo xanh, nhưng không kẻ nào có dáng vẻ đặc biệt đáng chú ý.

Vân lão khẽ nói :

- Có chuyện rồi.

Nghiêm Phi Long quay lại nhìn, gật đầu nói :

- Lão đã xem trúng người ngồi bàn đó, nhưng chẳng hiểu là ai ?

Vân lão nói :

- Chúng ta sẽ biết liền. Kìa, lão ta đã tới nơi rồi.

Lão chưa kịp dứt lời thì đã thấy Toán Tử tướng sĩ nâng cao chung rượu, nhìn lão già áo xanh nói :

- Huynh đài. Mời huynh đài một chung.

Lão già kia không quen biết lão, nghe nói vậy thì không khỏi sửng sốt. Lão liền đứng phắt dậy, hỏi :

- Quý tính các hạ là gì ? Lão phu chưa từng quen mặt.

Toán Tử tướng sĩ thờ dài đáp :

- Chúng ta gặp nhau lần đầu tiên, mà cũng là lần cuối cùng. Ô hô ai tai.

Lão vừa nói dứt, mọi người trong quán đều rúng động, sửng sốt nhìn lão. Bọn họ vừa nghe đến mấy chữ bất tường kia, liền nhớ ra lão là ai, trong lòng đều kinh hãi thất sắc. Một số người cũng nhớ ra, quay sang nhìn Công táng lão nhân. Hai lão này xuất hiện ở đâu đều mang theo điềm bất tường, khiến ai nấy đều kinh hãi.

Lão già áo xanh cũng chợt biến sắc, trầm giọng hỏi :

- Phải chăng các hạ là Toán Tử tướng sĩ ?

Toán Tử tướng sĩ không dừng lại, trở gót quay về bàn mình, nhưng lão vẫn quay đầu lại nhìn lão già, nói :

- Huynh đài. Nên uống nhiều một chút. Thời giờ chẳng còn bao nhiêu.

Toán Tử tướng sĩ nói xong câu này rồi ngồi xuống bàn mình. Đột nhiên, lão già kia lớn tiếng quát tháo :

- Thầy tướng kia. Ta là Nam Hoang Dật Sĩ, vốn không tin tà ma. Lão đã động hăm dọa ta vô ích.

Ngay lúc ấy, từ phía ngoài cửa tửu quán bỗng nghe thấy có tiếng người đồng dục cười lớn, nói :

- Ai không tin tà ma ? Chỉ sợ lại kêu ta làm văn tế.

Không cần nhìn ra ngoài kia thì cũng đã biết người đó là ai, Vân lão nhìn Nghiêm Phi Long nói :

- Diệu Vong tú sĩ cũng đến đây rồi.

Nghiêm Phi Long gật đầu đáp :

- Tam quái cùng đến một nơi. Thật là chuyện hiếm thấy.

Vân lão gật gù nói :

- Đúng thế. Ngay cả hồi mấy chục năm về trước, ba lão này cũng rất hiếm khi đồng thời xuất hiện, trừ phi có sự kiện thật đặc biệt.

Bên kia, Công táng lão nhân nhìn Toán Tử tướng sĩ cười lạt nói :

- Thầy tướng kia. Xem ra lần này lão đã tính không linh rồi. Người ta không cần lão giải cứu.

Toán Tử tướng sĩ cười khanh khách đáp :

- Lão chôn người chết kia. Cầm miệng đi. Lão phu mở chiêu bài đã sáu chục năm nay, chưa lần nào tính lầm. Hắn không nhờ lão phu thì sẽ trở thành món hàng của lão. Trên mình hắn có mỡ đó.

Bên này, nghe lão nói thế, Thành Thế Kiệt giật mình kinh ngạc, quay sang Vân lão khê hỏi :

- Lão nói là đã mở chiêu bài được sáu mươi năm, vậy chắc lão ta cũng phải trăm tuổi chứ không ít.

Vân lão gật đầu nói :

- Trông bề ngoài thì như thế. Chứ mấy lão quái vật đó người nào cũng đều đã xấp xỉ trăm tuổi cả rồi đấy. Mấy chục năm về trước, khi mấy lão còn chưa ản cư, lúc ấy lão phu hãy còn trẻ cũng đã được gặp mấy lão. Diện mạo của mấy lão hiện giờ so với khi ấy cũng chẳng khác mấy.

Thành Thế Kiệt kinh hãi nói :

- Vậy công lực bọn họ phải cao cường tuyệt đỉnh ?

Vân lão nói :

- Đương nhiên phải thế.

Giữa lúc ấy, từ phía ngoài chợt lại vọng vào một giọng nói âm trầm :

- Lão quái vật ở Nam Cương kia. Tên đầu đà đồng bọn của ngươi hiện đang trốn ở đâu. Nếu ngươi không chịu khai ra nơi ẩn náu của hán hay tung tích của pho Vô Tự Thiên Thư thì đừng hòng mà thoát khỏi tay lão phu.

Thanh âm vang lên đột ngột khiến các thực khách đều sửng sốt. Nhất là khi bọn họ nghe đến bốn chữ “Vô Tự Thiên Thư” thì càng thêm kinh hãi thất sắc. Bất giác tất cả đều quay sang nhìn lão già Nam Cương Dật Sĩ. Đồng thời cũng thấy lão này biến sắc, ngồi im thín thít, không dám lên tiếng.

Trong quán đột nhiên im phăng phắc.

Đột nhiên, lão Nam Cương Dật Sĩ dời khỏi chỗ ngồi, nhảy qua cửa sổ mé sau chạy trốn. Lạ hơn nữa là năm người ngồi cùng bàn với lão cũng không dám lên tiếng, vẫn còn hầy ngồi ngây ra như tượng gỗ.

Lại nghe Toán Tử tướng sĩ cười lạt nói :

- Lão chôn người chết kia. Sao vẫn còn ngồi đó. Đi lẹ lên. Nếu chậm coi chừng bị người khác cướp mất món hàng.

Thật là tức cười. Công táng lão nhân quả nhiên đứng ngay dậy, nhìn hai hán tử trung niên ngồi cùng bàn, nói :

- Lão đệ. Thần tài đến nhà, ta phải đi ngay. Tiền com rượu ta đã trả rồi. Hai người hãy cứ việc ngồi ăn uống thông thả.

Vừa nói lão vừa rảo bước đi ngay. Những người đang hiện diện trong quán cũng ùn ùn chạy theo sau. Bọn họ chẳng phải muốn đi theo xem Công Táng lão nhân hành nghề mà chỉ vì bốn chữ : Vô Tự Thiên Thư.

Từ hơn một năm nay, pho kinh không chữ này đã khơi dậy lòng tham của khách võ lâm. Pho kinh không có chữ chẳng biết có gì quý giá mà chỉ vì sự xuất hiện của nó đã khiến cả võ lâm náo động. Đã có rất nhiều người vì nó mà mất mạng. Và xem ra hôm nay lại sắp có thêm một người nữa mất mạng vì nó.

Trong quán lúc này thực khách đông đúc, không khí ồn ào náo nhiệt thì lúc này đã trở nên vắng ngắt.

Thấy mọi người đã kéo nhau đi hết, Vân lão đưa mắt nhìn Nghiêm Phi Long và Thành Thế Kiệt, nói :

- Chúng ta cũng đi thôi.

Nói xong lão liền lấy ra một đỉnh bạc quảng lên bàn, gọi tiểu nhị bảo gửi ngựa lại, rồi ba người cùng rời khỏi tửu quán. Nhưng bọn họ lại không ngờ rằng có Toán Tử tướng sĩ theo sau.

Ra khỏi quán, đảo mắt nhìn tứ phía, thấy có nhiều người đang ùn ùn kéo nhau xuống núi, ba người liền đi theo.

Trên đường lúc này cũng rất đông người, nhưng ai nấy đều cố rảo bước đi nhanh chứ không chậm chạp như hồi nãy. Đám đông ùn ùn kéo xuống núi như một dòng thác lũ. Và vì không muốn bị chen lấn, cũng như không ham muốn gì pho “Vô Tự Thiên Thư” kia, bọn Nghiêm Phi Long rút lại ở phía sau cùng.

Ba người bọn Nghiêm Phi Long đi theo đám đông, vừa xuống gần đến chân núi thì lại thấy phía trước lại có một đám đông đang tụ tập. Nơi đó chen chúc toàn người là người, chẳng thể biết được trong đó có chuyện gì.

Không thể chen vào bên trong được, mọi người đành phải lắng tai nghe ngóng. Chính giữa đám đông nghe thấy vang lên những tiếng lát xát. Đồng thời còn nghe tiếng một lão già thở dài :

- Hôm qua lão đã mai táng mấy tên đồ đệ, bữa nay lại tiếp tục chôn vị sư phó này. Đúng là lão với ta có mối duyên phận trong cửa Nam Cương. Thật là ... Ôi ... Được rồi. Mai táng không mất nhiều công phu. Lão thảo lập lên một nắm đất vàng.

Thành Thế Kiệt giật mình nói :

- Lão già kia đã bị giết rồi ư.

Vân lão chưa kịp đáp, bỗng nghe phía sau có tiếng lão già hô :

- Tam vị. Hãy chờ một lát.

Thành Thế Kiệt “ừ” lên một tiếng, nói :

- Toán Tử tướng sĩ đuổi tới nơi rồi. Chúng ta đi lẹ lên.

Vân lão lắc đầu đáp :

- Sợ gì lão. Thử xem lão nói sao ?

Nghiêm Phi Long cười nói :

- Tiên sinh không sợ lão lại thốt ra lời bất tường.

Vân lão cười mát hỏi :

- Sợ lão bảo chúng ta sắp chết chăng ?

Nghiêm Phi Long chưa kịp đáp thì Toán Tử tướng sĩ đã đuổi kịp tới nơi. Ba người liền quay lại chờ xem lão định nói gì.

Khi đuổi kịp ba người, lão chỉ thờ dài nói :

- Tam vị đi nhanh quá. Làm lão phụ rượt theo muốn hụt hơi.

Vân lão cười hỏi :

- Tiên bối rượt theo bọn tại hạ làm chi ?

Toán Tử tướng sĩ đáp :

- Tam vị đừng hiểu lầm. Lão phu vì thiện ý mà rượt theo.

Vân lão hỏi :

- Chưa từng quen biết sao lại có thiện ý ?

Toán Tử tướng sĩ hỏi lại :

- Bước tiền trình lão phu có việc làm ăn muốn hợp tác cùng tam vị, nhưng chưa hiểu ý tam vị thế nào ?

Thành Thế Kiệt hỏi :

- Lão trượng không định bảo trong bọn tại hạ có người sắp chết chứ.

Toán Tử cười ha hả nói :

- Có quý nhân phù trợ, tương lai tam vị gặp điều kinh hãi thì có chứ còn nguy hiểm thì không. Tam vị bất tất phải quan tâm.

Thành Thế Kiệt hỏi :

- Bước tiền trình có chuyện làm ăn gì ?

Toán Tử tướng sĩ đắc ý cười đáp :

- Đến Thiệu Lâm Tự lần này có rất nhiều người, đủ mọi thành phần. Nhưng trong số đó có Vu trượng chủ ở Kim Lăng, Hứa gia chủ ở Nam Xương, Trúc trượng chủ ở Lạc Dương, Hồng Bảo chủ Hồng Diệp Bảo là giàu có hơn cả. Mấy lão này là những nhà cự phú nên đều sợ gặp phải phiền phức.

Thành Thế Kiệt hỏi :

- Phải chăng lão trượng muốn tới đó coi tướng. Nói một cách khác là lão trượng định đến làm tiền.

Toán Tử tướng sĩ cười khanh khách đáp :

- Lão phu đã đến coi tướng cho bọn họ rồi. Nhưng lão phu nhận lời tìm người bảo vệ cho, mà suốt hôm nay chạy ngược chạy xuôi không kiếm được ai đủ tư cách. Lúc nãy ở tửu quán mới phát hiện ra tam vị rất hợp thức, nên chạy theo hỏi xem tam vị có đồng ý hợp tác hay không.

Thành Thế Kiệt hỏi lại :

- Lão nhân gia đã nhận tiền công rồi chăng ?

Toán Tử tướng sĩ lắc đầu đáp :

- Chưa. Nếu không kiếm được người bảo tiêu, không dám lĩnh tiền thù lao.

Thì ra trong việc làm ăn lão cũng có nguyên tắc lắm. Thành Thế Kiệt đã có đôi chút hảo cảm, hỏi :

- Cừu nhân là nhân vật thế nào ?

Toán Tử tướng sĩ đáp :

- Bọn họ đều là người trong võ lâm nên không sợ cừu nhân. Nhưng xưa này hạng phú gia như bọn họ đều ngại động chạm đến quan phủ. Lão phu nghe được tin tức rằng hôm nay sẽ có công sai ở phủ Nhữ Châu đến đây tra xét. Và lão phu đã nhận lời giúp tìm người bảo hộ cho bọn họ khỏi phải giằng mắc với bọn công sai.

Thành Thế Kiệt đưa mắt nhìn Nghiêm Phi Long, nói :

- Vậy là lão trượng đã nhầm đúng Nghiêm công tử rồi. Chứ còn tại hạ với Vân bá bá thì lại không hợp thức.

Toán Tử tướng sĩ cười nói :

- Không phải. Không phải. Cả tam vị đều hợp thức. Lão phu đã tính toán rất kỹ. Nếu như nhị vị không đi thì vị công tử đây chắc chắn cũng sẽ không đi. Đối với quý nhân như công tử đây, chút ngân lượng của bọn họ chẳng đáng để vào mắt. Nhưng nếu có cả nhị vị đi cùng thì lại khác.

Thành Thế Kiệt cười hỏi :

- Thù kim được bao nhiêu ?

Toán Tử tướng sĩ cười rộ đáp :

- Gia cảnh bọn họ khá lắm. Tất cả bọn họ có đến mười mấy người. Lão phu nhất định đòi mỗi người một nghìn lượng, thiếu một đồng cũng không được.

Nghiêm Phi Long cũng mỉm cười hỏi :

- Hơn vạn lượng đó phân chia thế nào ?

Toán Tử tướng sĩ đáp :

- Lão phu rất công bằng. Chúng ta chia đều mỗi người một phần nên chẳng ?

Nghiêm Phi Long đáp :

- Được rồi. Chúng ta cứ thỏa thuận như thế. Nhưng tiên sinh phải bảo bọn họ trả bằng ngân phiếu của Kim Ký tiền trang nhé.

Kim Ký tiền trang có thể lực rất lớn, chủ nhân là Vạn Lý Tài Thần, nhân vật giàu có nhất thiên hạ. Ngân phiếu của bọn họ không chỉ có giá trị trên toàn cõi Trung Nguyên mà còn có thể sử dụng được ở Quan Ngoại, là loại ngân phiếu có giá trị nhất, hơn cả loại ngân phiếu do triều đình phát hành vốn đang ngày càng mất giá bởi ngân khố cạn kiệt. Toán Tử tướng sĩ nghe nói thế thì liên thanh đáp :

- Phải lắm. Phải lắm.

Quyết định rồi, bốn người cùng đi về phía Thiếu Lâm Tự.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Lão Tướng Sĩ Bày Cuộc Làm Ăn Lão Tư Thám Đột Nhiên Xuất Hiện

Lại nói, sau khi thỏa thuận cuộc làm ăn, bọn Nghiêm Phi Long ba người đi theo lão Toán Tử tướng sĩ lên Thiếu Lâm Tự.

Lúc này, trăng đã lên.

Đường lên núi không còn đông nghịt người như hồi nãy nữa, mà phải nói là khá vắng vẻ. Trên đường hiện chỉ có vài người đi lại. Từ khi bốn chữ “Vô Tự Thiên Thư” được nhắc đến ở tửu quán, tin tức nhanh chóng truyền ra, rất nhiều nhân vật võ lâm đã phân tán đi khắp các nơi nghe ngóng. Và giờ thì cuộc

hội trên Thiếu Thất đã bị đặt xuống hàng thứ yếu. Bọn họ không còn quan tâm đến nữa.

Lên đến cổng chùa, bốn người trông thấy có hai thiếu niên lối độ hai mươi, đều vận y phục hoa lệ, đang đứng bên một gốc đại thụ. Vừa thấy bốn người xuất hiện từ xa, cả hai đã vội tiến lại đón, chấp tay thi lễ, nói :

- Thưa các vị. Mời các vị đến thiền phòng của phương trượng đại sư. Gia phụ cùng mọi người đã kính cẩn chờ đợi ở đó từ lâu rồi.

Toán Tử tướng sĩ tươi cười xua tay nói :

- Không cần phải khách sáo. Chúng ta hãy mau đến đó.

Hai thiếu niên vâng dạ, đi trước dẫn đường. Cả bọn theo chân hai người họ đi vào trong chùa, xuyên qua nhiều dãy hành lang, tiến đến một khu biệt thất nằm giữa một cánh rừng tùng cao vút thăm u.

Suốt dọc đường đi, bọn họ trông thấy ở rất nhiều vị trí trong chùa có các vị hòa thượng tuần phòng canh gác rất nghiêm mật, giới đao thiền trượng lăm lăm trong tay. Những hòa thượng này sắc diện đều rất trầm trọng, chỉ đưa mắt nhìn qua bọn họ chứ không hề nghe ai mở miệng nói gì. Từ bề im ắng không một tiếng động, nếu không nhìn thấy người thì quả thật rất giống một cảnh chùa hoang phế.

Đến khu biệt thất, hai thiếu niên dẫn bốn người họ đến trước một gian phòng sâu tận trong cùng, rồi một trong hai người giơ tay gõ cửa.

Cửa phòng mở ra. Bên trong xuất hiện một tiểu hòa thượng, nghiêng mình kính cẩn mời cả bọn vào trong.

Toán Tử tướng sĩ không ngần ngại gì, bước thẳng vào trong trước tiên, kế đó là Nghiêm Phi Long, rồi mới đến Vân lão và Thành Thế Kiệt. Hai thiếu niên vào sau cùng, cẩn thận khép cửa lại.

Trong thiền phòng lúc ấy có đến hơn hai chục người, gồm cả tăng ni nhỏ đạo, nam phụ lão thiếu, sắc diện ai nấy đều rất trầm trọng, cho thấy đang trong tâm trạng lo lắng. Bọn họ ngồi yên lặng lẽ, chỉ đưa mắt nhìn nhau chứ không ai nói tiếng nào. Trong số đó có một lão hòa thượng râu dài bạc trắng và mấy lão nhân đã quá ngũ tuần vận y phục bằng gấm đoạn rất hoa lệ.

Bốn vị cầm bào lão nhân trong số họ vừa thấy Toán Tử tướng sĩ bước vào liền cùng đứng dậy, vòng tay nói :

- Lão tiền bối đã đến. Bọn văn bối kính cẩn chờ đợi từ lâu rồi.

Lão hòa thượng cũng đứng dậy chấp tay nói :

- A di đà phật. Lão nạp là Không Hư, hân hạnh chào mừng lão tiền bối cùng chư vị quang lâm tề tụ.

Những người còn lại đều là các chưông môn, bang chủ, là những nhân vật đầu não của võ lâm, nhưng thấy lão hòa thượng đã thủ lễ như thế thì cũng vội đứng dậy chấp tay vái chào. Toán Tử tướng sĩ cũng tươi cười đáp lễ.

Toán Tử tướng sĩ trông chỉ vào độ tuổi trung niên, trong khi Không Hư đại sư thì râu dài bạc trắng như cước. Nhưng lão tướng sĩ được mọi người gọi là tiền bối cũng chẳng có gì quá đáng, bởi lão tuổi đã gần trăm, so với lão hòa thượng thì lão vẫn là nhân vật thuộc hàng cao niên tiền bối.

Toán Tử tướng sĩ háng dặng nói :

- Các vị biết trước bọn lão phu sẽ đến đây hay sao ?

Một Cầm bào lão nhân đáp :

- Tiền bối làm việc rất thủ tín, dĩ nhiên bọn văn bối biết rồi. Xin được thỉnh giáo cao tính đại danh ba vị kia ?

Toán Tử tướng sĩ cười nói :

- Trang chủ. Đó là những đại tiêu sư được lão phu mời đến giúp trang chủ. Còn lai lịch các vị bất tất phải hỏi đến. Tam vị đây thừa sức giải quyết những sự phiền phức sắp xảy đến cho trang chủ.

Vân lão chợt cười hỏi :

- Trúc tiên sinh. Tiên sinh có còn nhận ra lão phu không.

Cầm bào lão nhân kia chính là trang chủ Trúc gia trang ở Lạc Dương, và còn là một trong Vô lâm Tứ đại hiền nhân, Trúc Thanh Sơn. Lão nhìn Vân lão giây lát, rồi chợt ồ lên một tiếng, nói :

- Té ra là Vân huynh. Tại hạ không ngờ lão huynh cũng đến đây. Có mặt lão huynh, bọn tại hạ như được tiếp thêm một phần sức mạnh.

Trúc Thanh Sơn nói không sai, với khả năng y thuật của Vân lão, đối với trận chiến sắp tới mọi người sẽ càng yên tâm hơn. Những người hiện diện đều đã nghe danh Vân lão, liền tới tấp chào hỏi, ai nấy đều lộ vẻ hoan hỷ, sự kính nể so với Toán Tử tướng sĩ còn có phần hơn.

Dù vậy, lão tướng sĩ cũng không chấp nhất. Lão cười hi hi nói :

- Thế nào ? Các vị không thể mời lão phu một chung hay sao ?

Không Hư đại sư vội nói :

- Vâng, Vâng. Lão nạp thật thất lễ. Mời chư vị an tọa.

Mọi người tùy ý tìm ghế trống ngồi xuống, không câu nệ khách sáo. Trên bàn, bánh trái trà nước đều có sẵn. Không Hư đại sư nói :

- Ở tệ tự không có rượu, xin tiên bồi thứ cho.

Mọi người dùng trà thay rượu, cùng nâng chung. Tuy Nghiêm Phi Long và Thành Thế Kiệt vẫn chưa được giới thiệu, nhưng lão tướng sĩ đã bảo là không cần tìm hiểu lai lịch hai người, mọi người đều là những tay lão luyện giang hồ nên cũng chẳng hỏi han. Bọn họ chỉ chú ý quan sát Nghiêm Phi Long, nhưng cũng chẳng nhận ra chàng là người thế nào. Dù vậy, phong thái cao sang của chàng đã khiến mọi người phải trọng nể.

Mọi người chuyện vãn một lúc, cùng đàm luận về đại thế võ lâm, cũng như cuộc hội ngày mai. Vân lão hỏi :

- Lão phu nghe nói Cửu Trùng Giáo có đề nghị kết minh với chư vị. Chẳng biết chư vị đã quyết định thế nào ?

Trúc Thanh Sơn đáp :

- Bọn lão phu cũng rất muốn tiêu diệt Thông Thiên Giáo. Nhưng ... nhưng cũng không thể để cho Cửu Trùng Giáo lợi dụng. Lát nữa, khi người của họ đến, bọn lão phu sẽ lựa lời từ chối khéo.

Vân lão nói :

- Chỉ sợ bọn họ dụng nhu không được thì sẽ dụng cương. Nếu như chuyện đó xảy ra thì chư vị định sẽ đối phó thế nào ?

Trúc Thanh Sơn còn chưa kịp lên tiếng thì bỗng nghe phía ngoài, ngay trước cửa phòng có tiếng người nói vọng vào :

- Bẩm phương trượng, bên ngoài có mấy vị công sai của phủ Nhữ Châu muốn gặp Vưu tiên sinh, Hứa tiên sinh, Trúc tiên sinh và Hồng Diệp Bảo chủ.

Toán Tử tướng sĩ nháy mắt với bọn Nghiêm Phi Long có ý bảo “đến rồi đấy”. Không Hư đại sư thì đưa mắt nhìn Trúc Thanh Sơn thăm hỏi ý. Trúc Thanh Sơn lại nhìn sang Toán Tử tướng sĩ, thấy lão gật đầu, liền bảo một trong hai thiếu niên đã ra đón bọn Nghiêm Phi Long khi nãy, hiện đang đứng sau lưng lão :

- Thanh nhi. Người ra xem thử thế nào ? Nhớ đừng thất lễ với bọn họ đấy.

Họ Trúc định cư ở Lạc Dương, cũng thuộc tỉnh Hà Nam nên đối với việc này đặc biệt nhạy cảm hơn ba lão kia. Thiếu niên được gọi là Thanh nhi vâng lời chạy ra ngoài. Nhưng chỉ một lát sau, y đã quay trở vào, theo sau là mấy tên công sai. Rồi y hướng vào phụ thân nói :

- Phụ thân. Mấy vị này nhất quyết đòi gặp bằng được phụ thân và các vị bá bá.

Tên cầm đầu bọn công sai nhìn họ Trúc, cười nói :

- Trúc đại trang chủ. Bọn tại hạ tìm đại trang chủ có chút việc.

Gã lại nhìn mấy lão nhân áo gấm ngồi bên cạnh họ Trúc, đôi tròng mắt đảo tròn, cười hi hi nói :

- Ô. Có cả Vưu đại lão bản, Hứa đại lão bản và Hồng Diệp bảo chủ ở đây nữa. Thật là may quá.

Rồi ánh mắt gã chợt dừng lại ở Nghiêm Phi Long, bắt gặp cả kinh thất sắc, vội tiến đến trước mặt chàng, phục lạy, cung kính nói :

- Bọn tiểu nhân xin tham kiến công tử, cầu ngọc thể kim an. Công tử. Bọn tiểu nhân quả thật không hay công tử đang ở đây. Cầu công tử lượng thứ.

Bọn công sai cũng vội vàng sụp xuống phục lạy, dâng lời vãn an. Nghiêm Phi Long xua tay nói :

- Được rồi. Các người mau đứng lên đi.

Cả bọn đồng thanh vâng dạ, rồi mới đứng dậy, giữa sự ngạc nhiên sững sờ của những người hiện diện trong phòng, đương nhiên là trừ ba người bọn Toán Tử tướng sĩ và Thành Thế Kiệt.

Nghiêm Phi Long lại hỏi :

- Các người tìm Trúc tiên sinh có việc chi thế ?

Gã cầm đầu bọn công sai cung kính đáp :

- Hồi bẩm công tử. Tri phủ đại nhân sai bọn tiểu nhân đến gặp Trúc trang chủ cùng mấy vị đây để điều tra chút việc. Nhưng bọn họ đang bận tiếp chuyện công tử, bọn tiểu nhân không dám làm phiền. Xin công tử cho phép bọn tiểu nhân được cáo lui để tiếp tục thi hành phận sự.

Nghiêm Phi Long khẽ gật đầu :

- Được rồi.

Bọn công sai cung kính vái chào chàng, rồi mới quay lưng định đi ra. Bỗng đâu chợt nghe Trúc Thanh Sơn lên tiếng :

- Khoan đã. Xin các vị chờ cho một chút.

Cả bọn công sai đều ngạc nhiên, quay nhìn lại. Không chỉ bọn họ, những người khác, ngoại trừ Nghiêm Phi Long, cũng đều cảm thấy ngạc nhiên. Riêng Nghiêm Phi Long thì thầm khen họ Trúc thạo việc giao thiệp với quan nha. Trong giới quan trường, e rằng không có việc gì là cho không cả.

Lúc ấy, Trúc Thanh Sơn tay cầm mấy tấm ngân phiếu, độ chừng hơn nghìn lượng, đưa cho tên cầm đầu bọn công sai, nói :

- Các vị lặn lội đường xa vất vả đến tìm bọn lão phu. Lão phu xin gửi chút ít để các vị uống rượu.

Ngân lượng luôn có một sức quyến rũ rất đặc biệt. Bọn công sai nhìn mấy tấm ngân phiếu lộ vẻ thèm thuồng, nhưng có mặt Nghiêm Phi Long tại đây, bọn họ không dám nhận lấy mà lại quay sang nhìn chàng.

Nghiêm Phi Long đương nhiên cũng chẳng muốn làm bọn họ bất mãn, liền khẽ gật đầu. Họ Trúc vốn đã giàu có, mà lại là người võ lâm chỉ chuyên ăn com nhà vác ngựa voi, chẳng chẳng việc gì phải tiếc của giùm y.

Thấy chàng gật đầu, gã kia cả mừng, tươi ngay nét mặt, cười nói :

- Trúc đại lão bản khách sáo quá.

Vừa nói gã vừa thu lấy ngân phiếu, chuồn ngay vào bọc, sau đó lại nói :

- Sau này trang chủ có việc chi cần đến bọn tại hạ, xin cứ nói một tiếng, bọn tại hạ sẽ hết sức giúp đỡ.

Trúc Thanh Sơn vội nói :

- Đa tạ các vị. Lão phu thật không dám nhận. Lão phu xin được tiễn chân các vị một đoạn.

Gã công sai cười nói :

- Không cần đâu. Bọn tại hạ cáo biệt đại lão bản nhé.

Nói rồi bọn họ đi ngay ra ngoài. Không riêng gì họ Trúc và ba vị lão bản kia mà ai nấy đều khẽ thở phào nhẹ nhõm. Quần hùng vốn chẳng phải nhút nhát sợ sệt, nhưng ai cũng ngại động chạm đến quan phủ. Trúc Thanh Sơn quay lại bàn, hướng vào Nghiêm Phi Long vòng tay nói :

- Hôm nay công tử nói một câu mà hóa giải được những sự phiền phức, lão phu thật vô cùng cảm kích.

Nghiêm Phi Long chỉ khẽ mỉm cười chứ không nói gì. Nhưng Toán Tử tướng sĩ đã cười lớn nói :

- Trang chủ. Thế là trang chủ gặp may rồi nhé. Từ nay về sau sẽ hết lo bọn này đến gây phiền nhiễu nữa.

Trúc Thanh Sơn đáp :

- Đó cũng nhờ ân đức của tiền bối và công tử.

Toán Tử tướng sĩ lại cười nói :

- Chuyện thì lão phu đã lo xong rồi. Bây giờ lấy tiền thù lao đi thôi.

Trúc Thanh Sơn đáp :

- Bọn văn bối đã chuẩn bị sẵn cả rồi. Xin đem ra ngay.

Đoạn lão lấy ra một xấp ngân phiếu. Ba lão kia mỗi người cũng đưa ra một xấp ngân phiếu nữa. Tổng cộng phải lên đến gần hai vạn lượng. Toán Tử tướng sĩ nhìn Nghiêm Phi Long cười nói :

- Công tử. Chúng ta chia đều nhé.

Nghiêm Phi Long nói :

- Lúc này tiểu sinh đã để cho Vân tiên sinh phải trả tiền cơm rượu. Thôi thì phần của tiểu sinh xin nhường lại cho Vân tiên sinh vậy.

Vân lão cười nói :

- Mấy vị. Món thù kim này bọn lão phu chỉ lấy một phần tư mà thôi. Còn lại ba phần xem như đã đánh rơi trong quý phủ.

Toán Tử tướng sĩ la lên :

- Bạc trắng ngần mà các vị không thèm lấy ư.

Thành Thế Kiệt đáp :

- Quân tử cũng thích tiền tài, nhưng muốn thu lấy thì phải theo đạo nghĩa. Tiền bạc của chư vị tiên sinh đây là do chư vị đã phải đổ bao mồ hôi công sức mới có được. Chúng ta đã ăn uống ở đây mà còn lấy bạc kẻ cũng hơi khó coi. Lão trượng nhận phần của lão trượng đi thôi.

Toán Tử tướng sĩ cười ha hả nói :

- Ngươi nói thế thì lão phu cũng không thể lấy rồi. Ha ha. Có thể mới gọi là bạn đồng hành cùng một lý tưởng.

Nghiêm Phi Long cười hỏi :

- Đồng lưu hợp nghĩa được chăng ?

Toán Tử tướng sĩ cả cười nói :

- Hợp nghĩa ư ? Trời ơi ! Hôm nay lão nhân gia ta lại làm điều nghĩa rồi.

Mọi người nhìn nhau cười rộ, bất giác nhận thấy lão tướng sĩ thân thiện dễ gần. Giữa lúc ấy, bên ngoài chợt nghe có tiếng người hô :

- Có khách đến đây.

Thanh âm rất hùng hậu, nghe dường như là của một lão già. Không Hư đại sư đứng bật dậy, lao nhanh ra ngoài, đảo mắt nhìn ngó xung quanh. Lão hòa thượng trong lòng rất kinh hãi, vì nơi đây là trọng địa của Thiếu Lâm Tự, xung quanh đều được canh phòng rất nghiêm ngặt. Thế mà không hiểu sao lão già kia có thể tiến vào tận nơi mà vẫn không ai phát hiện ra. Lão hòa thượng lo lắng cho tăng chúng phụ trách canh phòng, không hiểu bọn họ có bị độc thủ không.

Lão hòa thượng còn đang lo nghĩ thì chợt đâu có một lão già áo đen xuất hiện đột ngột ngay trước mặt. Lão già cười khanh khách nói :

- Hòa thượng ngươi cứ yên tâm đi. Bọn đồ từ đồ tôn của ngươi không ai bị gì cả. Ngươi có mời lão phu vào trong không ?

Lão hòa thượng chấp tay nói :

- Thưa tiền bối. Có lý nào lại không mời tiền bối. Lão nạp xin thỉnh giáo tôn tính đại danh của tiền bối.

Toán Tử tướng sĩ từ trong nói vọng ra :

- Lão là Tư Thám đấy. Hòa thượng ngươi hãy coi chừng. Lão ta đến đây hẳn phải có mưu đồ gì. Không chừng là muốn do thám quý tự đó.

Lão hòa thượng nghe nói chợt ồ lên một tiếng đáp :

- Xin lỗi. Té ra là Tư Thám tiền bối. Lão tướng sĩ tiền bối chỉ khéo nói đùa. Xin mời tiền bối vào trong.

Lão Tư Thám cất tiếng cười ha hả, theo chân lão hòa thượng đi vào trong thiền phòng. Toán Tử tướng sĩ háng đặng nói :

- Tư Thám. Lão đến đây làm gì ?

Nguyên lão quái nhân tiếng tăm lừng lẫy giang hồ này là Tư Thám lão nhân, là người hợp cùng Toán Tử tướng sĩ, Công táng lão nhân, Diệu Vong tú sĩ hợp thành Âm Sơn Tứ Quái. Lão ta cười khanh khách đáp :

- Hay quá. Cả lão thầy tướng cũng có đây rồi.

Toán Tử tướng sĩ lạnh lùng hỏi :

- Có gì mà hay ?

Lão Tư Thám cười hi hi, quay sang Nghiêm Phi Long vái chào :

- Công tử.

Ở đây có rất nhiều đại nhân vật mà lão chỉ chú ý một mình Nghiêm Phi Long, lại còn vái chào thi lễ khiến quần hùng đều giật mình sửng sốt. Với thân phận của lão mà còn phải kính trọng Nghiêm Phi Long thì thân phận chàng tất phải phi thường. Ai nấy đều nhìn chàng chăm chăm. Còn chàng thì mỉm cười hỏi :

- Tiên sinh biết tiểu sinh ư ?

Lão Tư Thám cười đáp :

- Lão phu mắt còn chưa mờ. Tiêu ký của lệnh sư đương nhiên là nhận ra được. Năm chục năm trước lão phu với lệnh sư có một đoạn nhân duyên.

Nói rồi không chờ chủ mời, lão đi thẳng vào ghế ngồi, cười rộ đáp :

- Lão thầy tướng kia. Không nên nóng nảy. Lão phu nói hay ở đây đương nhiên là vì chuyện làm ăn.

Toán Tử tướng sĩ háng đặt hỏi :

- Ai làm ăn với lão ?

Tư Thám lão nhân đáp :

- Đầu tiên là Hồng Diệp bảo chủ đây có chuyện làm ăn với lão phu. Thứ nhì là hòa thượng trụ trì Thiếu Lâm Tự. Cuối cùng chính là lão.

Hồng Diệp Bảo chủ chấp tay hỏi :

- Tiên bối có điều chi dạy bảo ?

Tư Thám lão nhân xòe bàn tay ra, nói :

- Tiên trao cháo mức. Vụ này đáng lẽ phải nghìn lượng. Nhưng nghĩ tình công tử gia đây, lão phu chỉ lấy năm trăm lượng bằng ngân phiếu mà thôi.

Hồng Diệp Bảo chủ đã biết bọn lão quái vật này nói sao là phải đúng như vậy, liền lấy tám ngân phiếu năm trăm lượng trao cho lão Tư Thám. Lão chẳng khách khí gì, cầm tám ngân phiếu vào tay, rồi nói :

- Hồng bảo chủ. Có phải bảo chủ đã phái đại thiếu bảo chủ đi dò xét tình hình Cửu Trùng Giáo hay không ?

Hồng Diệp bảo chủ rất đổi khản trương, hỏi lại :

- Tiên bối. Gã đã xảy ra chuyện gì rồi chẳng ?

Sắc diện lão tái hẳn đi, lộ vẻ lo lắng. Cứ theo thái độ của lão Tư Thám thì con trai lão hẳn là lành ít dữ nhiều. Lão, cũng như mọi người trong phòng, đều chăm chú chờ nghe lão Tư Thám trả lời thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tư Thám Cũng Bày Cuộc Làm Ăn Nghe Tin Dữ Quần Hùng Kinh Hãi

Lại nói, Hồng Diệp Bảo chủ rất đổi khản trương về tin tức con trai, chăm chú nhìn lão Tư Thám, chờ nghe lão nói, trong lòng thầm nghĩ đứa con trai yêu quý của lão e là đã lành ít dữ nhiều. Không chỉ riêng lão, mọi người đều nhìn lão Tư Thám với vẻ hồi hộp. Lão Tư Thám nói :

- Gã vì hành sự không khéo nên đã bị Cửu Trùng Giáo bắt giữ rồi. Nếu không kịp thời giải cứu thì sợ rằng gã không thể sống được.

Đây quả là một tin dữ đối với Hồng Diệp Bảo chủ. Lão cả kinh thất sắc, lặng đi hồi lâu, mới nói :

- Gã đã bị Cửu Trùng Giáo bắt đi thì thật là lành ít dữ nhiều. Tiên bối đã thấy gã sao không giải cứu ?

Lão Tư Thám lắc đầu đáp :

- Chức nghiệp của lão phu chỉ là do thám tin tức. Lão phu không làm những việc ngoài.

Thành Thế Kiệt nói với giọng bất mãn :

- Hành động của tiền bối chẳng thể tránh khỏi đắc tội với người. Nếu tiền bối gặp sự phiền phức thì còn ai chịu ra tay giúp đỡ nữa ?

Lão Tư Thám cười ha hả đáp :

- Suốt đời lão phu chẳng cầu cạnh ai, đã làm công việc này hơn sáu chục năm rồi, đã phải trải qua hàng nghìn hàng vạn chuyện rắc rối mà lão phu vẫn vượt qua được, chưa ai làm khó được lão phu.

Hồng Diệp Bảo chủ nghe nói trường tử bị bắt đem đi, trong lòng khiếp sợ vô cùng. Lão liền quay sang Toán Tử tướng sĩ năn nỉ :

- Tiền bối. Vụ này ... vụ này biết làm thế nào.

Toán Tử tướng sĩ lấy ra ba đồng tiền gieo xuống mặt bàn, bấm tay tính toán, rồi mỉm cười nói :

- Đặc biệt đối với bảo chủ, lần này lão phu gieo một quẻ không lấy tiền. Đại thiếu bảo chủ tự nhiên sẽ được quý nhân phù trợ, chỉ bị một phen kinh hãi chứ không nguy hiểm đến tính mạng. Đáng tiếc là tấm ngân phiếu năm trăm lượng đưa cho lão Tư Thám thật là uổng, lại còn làm cho bảo chủ phải lo lắng.

Hồng Diệp Bảo chủ nói :

- Đa tạ tiền bối đã bói một quẻ thần toán. Nhưng dù sao cũng xin tiền bối nghĩ cách sớm cứu gã trở về.

Toán Tử tướng sĩ cười nói :

- Bảo chủ nóng lòng như thế thì lão phu cũng đã nghĩ ra một cách giải quyết, nhưng bảo chủ phải chịu hao phí chút ngân lượng mới được.

Hồng Diệp Bảo chủ vội nói :

- Tiền tài thì vẫn bói không tiếc, sự an nguy của tiểu nhi quan trọng hơn nhiều. Chẳng hay tiền bối cần bao nhiêu ngân lượng.

Toán Tử tướng sĩ đáp :

- Lão phu chỉ lấy của bảo chủ nghìn lượng ngân phiếu. Còn với những người đứng ra giúp đỡ, bảo chủ phải xử rộng rãi mới được.

Hồng Diệp Bảo chủ nói :

- Dạ dạ. Xin tiền bối chỉ điểm cho.

Toán Tử tướng sĩ đưa mắt nhìn Nghiêm Phi Long, cười nói :

- Nếu cầu được công tử đây viết cho một phong thư, rồi đưa đến Cửu Trùng Giáo là đại thiếu bảo chủ nhất định có thể bình an trở về.

Nghe lão nói thế, mọi người đều đổ dồn sang nhìn Nghiêm Phi Long, không dám tin rằng chỉ một phong thư của chàng mà có thể làm nên chuyện. Song Hồng Diệp Bảo chủ dường như rất tin tưởng vào lời nói của lão tướng sĩ, liền vội quay sang chàng chấp tay kính cẩn vái dài thật sâu, nói :

- Xin công tử giúp cho.

Nghiêm Phi Long nhìn Toán Tử tướng sĩ hỏi :

- Tiên sinh cho rằng tiểu sinh viết một phong thư là đủ ?

Toán Tử tướng sĩ gật đầu đáp :

- Đúng thế. Lão phu tính không lầm đâu. Dù gì thì mấy lão ma đầu đó đối với công tử cũng có ít nhiều trọng nể.

Nghiêm Phi Long trầm ngâm suy nghĩ. Hồng Diệp Bảo chủ thấy vậy, vì sự an nguy của ái tử, liền khẩn thiết van nài :

- Công tử. Xin công tử giúp dùm.

Thành Thế Kiệt cũng nói :

- Công tử còn suy nghĩ gì nữa. Cứu một mạng người còn hơn xây bảy cấp phù đồ. Giúp người là chuyện tốt mà.

Nghiêm Phi Long gật đầu, quay sang Không Hư đại sư, nói :

- Phiên đại sư cho tiểu sinh mượn giấy bút.

Hồng Diệp Bảo chủ thấy chàng đã đồng ý giúp, cả mừng, vội nói lời cảm kích. Trong khi đó, Không Hư đại sư gọi một vị hòa thượng lúc ấy đang đứng gác bên ngoài tịnh thất, bảo mang giấy bút đến. Rồi đích thân Văn lão trải giấy mài mực, chờ Nghiêm Phi Long chấp bút.

Chàng nghĩ ngợi giây lát, đoạn cầm bút chấm mực viết lên tờ giấy trắng, đại khái chỉ có mấy dòng :

“Kim Chi huynh nhã giám

Nghe nói vừa qua quý giáo có bắt giữ trưởng tử của Hồng Diệp Bảo Hồng bảo chủ. Nếu như chuyện đó là có thật, xin huynh hãy vị tình tiểu đệ mà tha cho y về, tiểu đệ vô cùng cảm kích.

Phượng Nghi thân bút.”

Chàng viết chậm rãi, từng dòng từng chữ, nhưng bút pháp linh hoạt, chữ viết hùng mạnh, nét chữ thanh thoát như phượng múa rồng bay, rõ ràng bút pháp danh gia. Văn lão cất tiếng khen nức nở :

- Thủ pháp của công tử linh động vô cùng.

Lời khen tặng của lão thiên về lối văn bút của Nghiêm Phi Long. Lão nhận ra bàn tay chàng linh động một cách khác lạ, khác hẳn với lối văn bút của hàng thư sinh yếu đuối. Và lại, nét chữ cứng cáp hùng mạnh, rõ là của bậc danh gia. Bàn tay đó, dù muốn dù không cũng chẳng che dấu được hoàn toàn một sự tinh thuần của người từng so kiếm trên giang hồ. Do đó, lão buột miệng gọi là thủ pháp, chứ không dùng cái tiếng bút pháp của giới thi nhân, dù chỉ là một lối múa tay.

Khi nhắc đến thủ pháp, là phải liên tưởng đến kiếm pháp, quyền pháp, chưởng pháp, côn pháp, đao pháp, tiêu pháp, ... chứ có bao giờ người ta nghĩ đến bút pháp đâu, nhất là tiếng đó lại buông ra trước con người có võ công. Mọi người nghe lão nói đều giật mình, nhìn lại những dòng chữ viết trên phong thư.

Còn Thành Thế Kiệt thì chỉ xem lời văn mà không chú ý đến bút pháp. Y thấy Nghiêm Phi Long chỉ viết có mấy dòng đó, liền hỏi :

- Công tử. Vị Kim Chi huynh đó là ai vậy ?

Nghiêm Phi Long đáp :

- Là Kim Chi Thần Ma, giáo chủ Cửu Trùng Giáo.

Danh hiệu này quần hùng chưa ai nghe qua nên ai nấy đều tỏ vẻ ngạc nhiên. Cửu Trùng Giáo là một giáo phái hùng mạnh, mà sự thần bí còn có phần hơn cả Thông Thiên Giáo, đại địch chính của võ lâm. Vậy mà Nghiêm Phi Long nói ra danh hiệu Cửu Trùng Giáo chủ một cách thần nhiên như thế, thử hỏi ai lại không khỏi giật mình. Toàn trường yên ắng giây lâu. Rồi Thành Thế Kiệt lại hỏi :

- Công tử quen biết lão ta ư ?

Nghiêm Phi Long khẽ lắc đầu :

- Chỉ biết chứ không quen. Tiểu sinh chỉ mới gặp lão ta một lần.

Câu trả lời này lại thêm một lần khiến quần hùng kinh hãi. Hồng Diệp Bảo chủ thì lại lo lắng về một vấn đề khác nên hỏi :

- Công tử. Thư gửi cho một nhân vật như giáo chủ Cửu Trùng Giáo mà lại chỉ viết có mấy dòng ngắn ngủi như thế được chăng ?

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Như thế được rồi. Nếu bọn họ vị tình tiểu sinh thì sẽ tha lệnh lang trở về. Còn như bọn họ không vị tình thì dù có viết nhiều cũng vô ích. Nhưng vấn đề là ai sẽ lĩnh trách nhiệm mang lá thư này đến Cửu Trùng Giáo.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Đó cũng là một vấn đề quan trọng sống còn. Thư đã có rồi, nhưng không có người chuyển thư đi thì cũng vô ích. Nhưng điều đáng nói là không ai trong bọn họ dám mạo hiểm đối mặt với mấy lão ma đầu bên Cửu Trùng Giáo. May mà Toán Tử tướng sĩ đã cười nói :

- Các vị không cần phải lo. Đối với chuyện chuyển thư sang bên Cửu Trùng Giáo lão phu cũng đã tính đến rồi.

Hồng Diệp Bảo chủ nóng lòng hỏi :

- Tiền bối tính thế nào ?

Toán Tử tướng sĩ đưa mắt nhìn những người hiện diện. Quần hùng đều tránh ánh mắt lão, nhìn đi chỗ khác. Riêng Thành Thế Kiệt lại nói :

- Lão trượng. Việc ấy có thể giao cho tại hạ không ?

Toán Tử tướng sĩ nhìn y giấy lát, rồi cười nói :

- Thiếu hiệp quả có đảm lược hơn người. Nhưng thiếu hiệp định sẽ chuyển thư như thế nào ?

Thành Thế Kiệt ngó người, hồi lâu mới nói :

- Lão trượng hãy chỉ định địa điểm, rồi tại hạ sẽ mang thư đến đó.

Toán Tử tướng sĩ phì cười, nói :

- Chuyện đó lão phu đành chịu, không thể giúp được. Tốt nhất là nên thỉnh giáo lão Tư Thám ấy.

Thành Thế Kiệt quay sang nhìn lão Tư Thám, nhưng lão đã lắc đầu. Khi đó, Toán Tử tướng sĩ mới nói :

- Những người hiện diện tại đây đều không tiện đảm nhận việc ấy. Cũng may là bọn công sai vẫn còn ngoài kia. Tốt nhất là nhờ bọn họ chuyển thư giúp. Như thế dễ thành sự hơn. Đối với việc ấy thì bọn họ có nhiều kinh nghiệm hơn. Tin chắc là có thể chuyển thư đến nơi cần đến.

Hồng Diệp Bảo chủ ngơ ngác hỏi :

- Tiền bối. Tiền bối nói là sẽ nhờ bọn công sai chuyển thư giúp ư ?

Toán Tử tướng sĩ gật đầu đáp :

- Đương nhiên. Không nhờ bọn họ thì nhờ ai đây. Trong các vị đây có ai chịu đi gặp mấy vị bên Cửu Trùng Giáo không ?

Mọi người nhìn nhau. Đương nhiên là không một ai dám xung phong. Thấy vậy, Toán Tử tướng sĩ lại nói :

- Chỉ có bọn họ làm việc này là hợp thức nhất. Nhưng nếu bảo làm không công thì bọn họ chẳng khi nào chịu sốt sắng. Vì thế nên lão phu mới nói bảo chủ phải xử sự rộng rãi mới được.

Lão vừa nói vừa gấp lá thư bỏ vào phong bì, niêm phong lại. Đoạn lão lại nhìn Hồng Diệp Bảo chủ, nói :

- Giúp người thì phải giúp cho trót. Bảo chủ đưa ngân lượng để lão phu ra ngoài kia thương lượng với bọn họ.

Hồng Diệp Bảo chủ hỏi :

- Thế cần khoảng bao nhiêu là đủ ạ.

Toán Tử tướng sĩ đáp :

- Tùy bảo chủ thôi. Bảo chủ thường giao thiệp với giới quan nha. Theo bảo chủ thì bao nhiêu là đủ ?

Hồng Diệp Bảo chủ thoáng ngần người, rồi lấy ra một xấp ngân phiếu, đưa cho lão tướng sĩ, nói :

- Đây có một vạn lượng, hy vọng là đủ. Mong tiền bối giúp dùm.

Toán Tử tướng sĩ thu lấy ngân phiếu, nhưng chưa vội đi ngay, mà lại quay sang lão Tư Thám hỏi :

- Này. Lão bán tin tức kia. Món hàng để cho lão phu phải bao nhiêu ?

Lão Tư Thám đáp :

- Đối với lão bằng hữu một trăm lượng được rồi. Lão vừa thu một nghìn lượng, có trả cho lão phu một trăm lượng cũng chẳng đáng kể gì phải không ?

Toán Tử tướng sĩ liền lấy một trăm lượng trao ngay cho lão Tư Thám. Lão ta thu lấy, rồi đưa lại cho lão tướng sĩ một tờ giấy gấp tư. Lão tướng sĩ giờ ra xem, bất giác ồ lên một tiếng, rồi quay sang Nghiêm Phi Long nói :

- Công tử. Chúng ta chia tay tại đây. Lão phu có việc phải đi.

Nghiêm Phi Long vòng tay nói :

- Vâng. Xin tiễn tiên sinh.

Toán Tử tướng sĩ quay lưng rào bước đi luôn ra ngoài, chỉ ngoái lại nói với Hồng Diệp Bảo chủ một câu :

- Việc của đại thiếu bảo chủ lão phu sẽ có cách lo liệu ổn thỏa, bảo chủ không cần phải lo lắng.

Lúc này, lão Tư Thám lại quay sang Không Hư đại sư cười hỏi :

- Lão hòa thượng. Lão phu hiện có món hàng rất đáng giá định bán cho lão. Lão có định mua không ?

Không Hư đại sư nghe lão nói vậy thì chợt ngăn người ngơ ngác. Lão hòa thượng là người xuất gia tu hành từ nhỏ nên những chuyện mua bán thế nào lão vốn không rành. Chưởng môn Không Động phái Long Quyền Phong Vân Thạch Vũ lúc ấy đang ngồi bên trái đại sư liền đỡ lời :

- Chẳng hay đó là món hàng gì thế ? Phải chăng là một tin tức quan trọng ?

Lão Tư Thám cười khanh khách đáp :

- Phải lắm Phải lắm. Lão phu xin nói hờ ra một chút trước. Dĩ nhiên rồi các vị sẽ phải chiếu cố.

Thạch Vũ nói :

- Tiền bối nói thử xem. Hễ là tin tức quan trọng thì bọn vãn bối sẽ mua ngay.

Lão Tư Thám nói :

- Chuyện này có liên quan đến sự an nguy của Thiếu Lâm Tự, cũng như có liên quan đến sự sinh tử tồn vong của hàng nghìn hàng vạn nhân sĩ võ lâm thuộc Cửu đại môn phái và cả bọn quần hùng Hắc Bạch lưỡng đạo. Lão phu muốn bán món hàng đó. Các vị thử nói xem có quan trọng hay không ?

Quần hùng nghe nói đều kinh nghi, đồng thanh hỏi :

- Có chuyện đó ư ?

Lão Tư Thám đắc ý nói :

- Đương nhiên rồi. Nếu không thế thì lão phu lặn lội đến đây làm chi ? Các vị có muốn mua không nào ?

Thạch Vũ hỏi :

- Tiền bối định giá bao nhiêu ?

Lão Tư Thám đáp :

- Ít nhất là năm nghìn lượng. Cái đó còn tùy sự quan hệ của chủ mua. Giả tỷ mại tử không phải là các vị thì ... Hà hà. Một vạn lượng cũng không bán. Vì tin này bán ra, lão phu còn phải đề phòng một điểm.

Trúc Thanh Sơn nói xen vào :

- Đáng lắm Đáng lắm. Số tiền đó không bao nhiêu. Vãn bối xin đài thọ thay cho phương trượng đại sư. Tiền bối cứ nói đi.

Lão Tư Thám cười đáp :

- Làm ngân phiếu đi đã. Tiền trả mạ nhỏ. Lệ luật của lão phu là vậy.

Trúc Thanh Sơn vừa định xuất ra năm tấm ngân phiếu một nghìn lượng giao cho lão Tư Thám. Nhưng quần hùng lại không chịu, vì cho rằng đây là việc chung, không thể để lão mất tiền một mình. Mọi người liền góp tiền lại được mấy nghìn lượng, còn thiếu một ít thì họ Trúc mới thêm vào cho đủ số, rồi trao lại cho lão Tư Thám. Lão thu cất xong, mới thùng thảng nói :

- Các vị. Đại địch của các vị đã đến chân núi rồi. Và bọn họ cũng đã sắp tấn công lên đây. Các vị cần phải chuẩn bị ngay mới kịp.

Mọi người đồng giật mình kinh hãi, nói :

- Bọn Cửu Trùng Giáo chẳng. Nhưng chưa tới thời gian ước định mà. Lẽ nào bọn họ chẳng kể gì đến lệ luật giang hồ ?

Lão Tư Thám đáp :

- Lão phu có nói là Cửu Trùng Giáo đâu. Các vị thử nghĩ lại xem đại địch của các vị là phe phái nào ?

Cả bọn ngẩn người giây lát, rồi một người bật thốt :

- Bọn Thông Thiên Giáo chẳng.

Lão Tư Thám gật đầu đáp :

- Đúng thế. Nguyên lai bọn họ kéo đến đây là định chờ các vị cùng phe Cửu Trùng Giáo khởi sự đánh nhau đến hồi kịch liệt, song phương cùng thiệt hại

nặng nề, rồi sẽ xuất hiện thủ vai trò ngư ông đắc lợi.

Nói đến đây, lão chợt ngừng lại, có lẽ muốn quần hùng phải hồi hộp. Sau khi hớp chung trà thấm giọng, lão mới nói tiếp :

- Bọn họ đã tính toán rất kỹ, tưởng đâu đã chu đáo, nào ngờ lại tính sai một điểm là lần này Cửu Trùng Giáo lại không đến. Bên phía Cửu Trùng Giáo chỉ đưa ra đề nghị kết minh chứ không có ý định tiêu diệt các vị. Thế là bọn họ đành thay đổi sách lược, quyết định tấn công lên núi để tiêu diệt các vị hoặc buộc các vị phải đầu hàng. Bọn họ tuy chỉ phải đến đây vài chục người, nhưng đều là những ma đầu khó đối phó. Có lẽ giờ đây bọn họ đã đến chân núi rồi.

Quần hùng cả kinh thất sắc. Không Hư đại sư nói :

- Nếu đã vậy thì chúng ta phải đi bố trí lực lượng phòng thủ ngay mới được. Hy vọng là vẫn còn kịp.

Nghiêm Phi Long chợt nhìn lão Tư Thám nói :

- Tiểu sinh nhờ tiên sinh một việc được chăng ?

Lão Tư Thám đáp :

- Công tử nói thử xem.

Nghiêm Phi Long nói :

- Nơi đây sắp diễn ra trường đại chiến, bước tiền đồ hung hiểm phi thường. Tiểu sinh muốn nhờ tiên sinh đưa tiểu sinh rời khỏi nơi đây để đến nơi an toàn. Dĩ nhiên là tiểu sinh sẽ trả đủ thù lao cho tiên sinh.

Lão Tư Thám lắc đầu nói :

- Xưa nay lão phu không làm công việc bảo tiêu.

Nghiêm Phi Long nói :

- Phải chi tiên sinh nói ra sớm hơn một chút. Nếu tướng sĩ tiên sinh còn ở đây thì lão tất sẽ nhận lời giúp tiểu sinh.

Không Hư đại sư bỗng nói :

- Công tử. Nếu vậy thì công tử hãy tạm ở lại trong gian phòng này. Nơi đây là trọng địa của tệ tự, luôn được canh phòng bảo vệ nghiêm ngặt, nên cũng có thể xem như là nơi an toàn nhất trong tệ tự.

Nghiêm Phi Long khẽ thờ dài nói :

- Có lẽ đành phải thế thôi. Đa tạ đại sư.

Không Hư đại sư liền gọi một tiểu sa đi đến hầu hạ Nghiêm Phi Long, rồi cùng mọi người vội vã đi ngay, lo liệu chuẩn bị cho cuộc đại chiến sắp tới. Thành Thế Kiệt đến bên Nghiêm Phi Long, khẽ nói :

- Công tử. Tại hạ cùng Vân bá bá ra ngoài tiếp trợ các vị chương môn chống địch. Bãi chiến trường tên bay đạn lạc. Công tử hãy ở yên tại đây, đừng ra ngoài đó kéo sẽ gặp nguy hiểm.

Vân lão cũng nhìn chàng, dường như định nói điều gì đó. Nhưng rồi lão lại im lặng, cùng với Thành Thế Kiệt đi theo mọi người ra ngoài. Và lão Tư Thám cũng đã biến đâu mất. Trong phòng giờ chỉ còn lại Nghiêm Phi Long và tên tiểu sa đi được Không Hư đại sư bảo ở lại hầu hạ chàng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Tam Đại Âm Ma Triển Thần Oai La Hán Đại Trận Mong Cự Địch

Tung Sơn. Thiếu Thất Phong ...

Thiếu Lâm Cổ Sát, tọa lạc trên Thiếu Thất Phong, là một ngôi cổ tự đã tồn tại ngót nghìn năm, là một danh sơn thắng tích, là thánh địa Phật môn, và cũng là Thái Sơn Bắc Đầu của võ lâm Trung Nguyên.

Tiền sơn từng bách xanh um, hậu viện đình đài chen chúc, mái ngói rêu phong, thâm nghiêm hùng vĩ.

Vì là thánh địa Phật môn nên không những trong các ngày hội lễ mà ngay cả những ngày thường cũng có rất đông Phật tử, du khách đến lễ bái, quan chiêm. Thế nhưng lúc này, khung cảnh trước núi sau núi đều trầm lắng đáng sợ. Trong sân chùa vắng vẻ thâm u, tứ bề yên ắng như tờ, khắp nơi không hề nhìn thấy một bóng người. Xem tình hình có vẻ vô cùng nghiêm trọng.

Đã quá canh năm...

Cuối chân trời, vầng đông sắp bắt đầu lộ dạng.

Trước sơn môn...

Hai hàng hòa thượng áo vàng hơn trăm người, nắm chặt thiền trượng trong tay, thần sắc ngưng trọng, chia ra bố trí dọc hai bên con đường sơn đạo ngoằn ngoèo, có vẻ như đang sẵn sàng chờ địch.

Ngay tại sơn môn, giữa hai hàng tăng chúng là một nhóm hơn hai mươi người, gồm đủ cả nam phụ lão thiếu, tăng ni tục đạo. Trong số đó, Không Hư đại sư giữ địa vị chủ nhân nên đứng ở vị trí đầu tiên. Sau lưng lão hòa thượng có đủ mặt thủ lĩnh quần hùng Hắc Bạch lưỡng đạo. Vân lão và Thành Thế Kiệt cũng đứng trong đám này, nhưng hơi lùi về phía sau. Sắc diện ai nấy đều trầm trọng.

Bọn họ sau khi rời tịnh thất của phương trượng, liền đi lo liệu sắp xếp việc bố trí lực lượng phòng thủ ở các yếu địa trước và sau núi, sau đó mới dẫn theo những phần tử tinh anh nhất ra trước sơn môn đợi chờ địch nhân kéo đến. Bọn quần hùng võ lâm đã được chia ra canh phòng các nơi nên trước sơn môn lúc này, ngoài các vị thủ lĩnh chỉ có những cao tăng của Thiếu Lâm Tự.

Có lẽ đây cũng là một nhược điểm của người Cửu đại môn phái, lúc nào cũng muốn tỏ ra ta đây quang minh chính đại. Chứ nếu bố trí cam bẫy, mai phục sẵn sàng, đợi đối phương sa vào bẫy rồi mới phát động tấn công thì phần thắng sẽ nhiều hơn. Tuy cách đó không được quang minh chính đại cho lắm, nhưng đi độc công độc thủ thì còn ai có thể nói gì được nữa?

Xem ra cũng là thiên ý...

Lúc ấy, cả bầu trời rực hồng ánh dương quang. Vầng dương đã từ từ lộ dạng nơi cuối nẻo chân trời.

Ngon gió sớm xua động cành lá xào xạc. Oanh ca riu rít chào đón buổi bình minh đang dần đến. Sương mai ướt đầm cành cây ngon cỏ, ướt cả đầu tóc y phục của bọn quần hùng đang dàn hàng tại đây.

Mọi người đứng chờ hồi lâu, nhưng dưới chân núi chẳng hề thấy có động tĩnh gì. Và bóng dáng kẻ địch cũng chẳng thấy đâu. Chương môn Nga My phái Diệu Tâm sư thái lộ vẻ nôn nóng, nói:

- Sao này giờ vẫn chưa thấy gì? Có lẽ nào...

Sư thái chỉ nói đến đây thì ngừng lời, nhưng ai cũng hiểu sư thái có ý nghi ngờ tin tức do lão Tư Thâm nói ra. Trúc Thanh Sơn nói:

- Lão ta đã dựng chiêu bài làm ăn mấy mươi năm nay, chưa lần nào lầm lẫn. Có lẽ kẻ địch thấy chúng ta phòng bị quá chu đáo nên còn phải xem xét lại sách lược, chưa phát động cuộc tấn công đó thôi.

Không Động chương môn Thạch Vũ nói:

- Hy vọng bọn họ thấy khó mà bỏ cuộc.

Không Hư đại sư khẽ thở dài nói:

- Lão nạp cũng hy vọng như vậy. A di Đà Phật. Chỗ Phật môn thanh tịnh, không nên để xảy ra cảnh máu đổ cây phơi.

Mọi người còn đang thì thầm bàn tán, thì đột nhiên nghe có tiếng một điệu tiêu ai oán thê lương từ sau một bụi trúc trong khu rừng phía trái sơn môn phát ra. Ai nấy đều lộ vẻ ngạc nhiên, đồng loạt nhìn về hướng đó.

P phía trái sơn môn vốn không phải là một nơi tuyệt địa, nhưng cũng chẳng phải là một nơi có cảnh sắc mê người. Chuyện tao nhân nhạ khách nổi hứng đến đây thổi tiêu thì thật là chuyện lạ. Nhưng điều lạ nhất chính là tiếng tiêu ai oán sao lại cất lên đột ngột giữa lúc đầu sóng lửa bóng thế này.

Tiếng tiêu vừa trỗi lên một lát thì sau một móm đá phía bên phải lại vẳng lên một lần điệu nhạt khoan.

Với những người bình thường, có thể tiếng cầm tiêu hòa điệu này không có gì lạ. Nhưng những nhân vật hiện diện tại trường đều là những đại cao thủ, không là chương môn giáo chủ thì cũng là long đầu thủ lĩnh quần hùng các phái, kiến văn quảng bác, lịch duyệt giang hồ nên ai nấy đều giật mình e ngại. Mọi người đều biết chuyện xảy ra không phải ngẫu nhiên, nên vội chú ý nghe ngóng xem có động tĩnh gì khác nữa không, đồng thời âm thầm giới bị, đề phòng kỳ biến phát sinh.

Quả nhiên, một lát sau, trong lùm cây um tùm phía trước sơn môn lại vang lên một hồi trống đồng “Tung ... tung ... tung ...”. Tiếng trống vang dội như muốn chọc thủng màng nhĩ mọi người.

Không Hư đại sư biến sắc, lảo lảo :

- Năm xưa giang hồ có lời truyền ngôn về Ngũ đại âm ma, có thể dùng âm thanh để giết người. Chẳng lẽ chính là bọn này.

Quần hùng nhớ lại những lời đồn năm xưa, bất giác cả kinh thất sắc. Huyền Hạc đạo trưởng phái Võ Đang nói :

- Giang hồ từng đồn đại rằng :

“Nhất âm bạt vía,

Nhị âm bay hồn,

Tam âm hợp tấu,

Xuống châu Diêm vương.

Từ địch quang minh,

Kim chung lổi lạc,

Đồng cổ, tiêu, tranh,

Ác hơn lũ ác.”

Hôm nay không những “tam âm hợp tấu”, mà lại đúng là “Đồng cổ, tiêu, tranh. Ác hơn lũ ác”. Có lẽ bọn họ có ý định tiêu diệt chúng ta cũng nên.

Đạo trưởng vừa dứt lời thì ba món nhạc khí : Đồng cổ, tiêu, tranh đã cùng nhau hòa âm hợp tấu thành một khúc điệu rất quái dị, trầm bổng lẫn lộn nghe rất chói tai. Nhưng đáng sợ nhất chính là tiếng trống đồng, mỗi lần khua lên đều làm cho tâm thần người ta rung động. Các vị chưởng môn thủ lĩnh công lực thâm hậu nên tạm thời còn chưa sao, nhưng còn bọn môn hạ đệ tử hầu hết đều đã thất sắc, toàn thân lão đảo, phải gắng gượng lắm mới không té ngã.

Không Hư đại sư thấy tình thế bất diệu, đề khí quát to :

- Bọn lão nạp chờ đợi ở đây đã lâu. Chư vị giang hồ đồng đạo nào đó đã có lòng quan tâm tề tự, tại sao không chịu ra mặt cho bọn lão nạp được bái kiến.

Tiếng quát của đại sư có vận công phu Sư Tử Hống nên trung khí đầy dẫy, nhất thời đã lấn át hẳn khúc hòa âm của Tam Ma. Tiếng tiêu nào nuốt phía sau bụi trúc chợt ngưng lại, và một bóng người từ từ bước ra. Đó là một lão phụ áo đen, sắc diện lạnh lùng, dáng dong dỏng cao, tay phải cầm một cây bích ngọc tiêu, tay trái cầm cây gậy trúc đã lên nước xanh bóng.

Cùng lúc đó thì tiếng trống, tiếng đàn cũng dừng lại.

Trong những mòm đá lồi chồm phía bên phải xuất hiện một lão nhân mặc cẩm bào sắc sỡ, trông rất kỳ dị, bên sườn đeo một chiếc cổ cầm. Đồng thời, từ trong bụi cây um tùm phía trước mặt cũng xuất hiện một lão già đầu bù tóc rối, ăn mặc theo kiểu dân Miêu, nửa thân trên để trần, ngang lưng quấn một mảnh da hổ, da thịt đen đúa trông rất cường tráng, trên tay cầm một chiếc trống đồng có chuôi. Hai bên tang trống có treo hai chiếc vòng đồng, mỗi khi lúc lắc, hai chiếc vòng đập vào mặt trống khua thành những tiếng “Tung ... tung ... tung” nghe rất chói tai.

Mọi người tuy biết bộ ba này là Đồng cổ, tiêu, tranh, được mệnh danh là “Ác hơn lũ ác”. Nhưng chưa ai gặp bọn họ bao giờ, mà chỉ mới nghe những lời đồn đãi về ác tích của bọn họ, nên trong lòng cũng hơi xao xuyến.

Ba người vừa xuất hiện – lão phụ áo đen cầm ngọc tiêu chống gậy trúc, lão nhân áo gấm sắc sỡ đeo bên sườn chiếc cổ cầm, và lão già người Miêu tay cầm trống đồng – đều ngậm miệng không thốt một lời, từ từ bước đến trước sơn môn, khi cách chừng lối mười trượng thì dừng lại, đảo mắt quan sát bọn quần hùng.

Khi bọn họ đến gần, mọi người mới nhìn rõ. Lão nhân áo gấm có khuôn mặt xương xương, mũi điều hâu, mắt cú vọ, diện mạo rất âm độc. Lão già người Miêu thì mặt mũi sần sùi hung dữ, nhưng có vẻ chất phát hơn. Còn lão phụ áo đen trông hãy còn khá xinh đẹp, nhưng sắc diện lạnh lùng như thầy ma.

Nhìn diện mạo ba người họ, bọn quần hùng bất giác rợn người, vì tướng mạo ba người giống hệt ba ma đầu cực kỳ hung ác mấy chục năm trước. Điều đó cho thấy bọn họ đã tu luyện đến mức đăng phong tạo cực, công lực tuyệt cao. Ai nấy đều cảm thấy trong lòng hồi hộp khôn tả.

Đảo mắt nhìn bọn quần hùng một lượt, Cẩm bào lão nhân là Cẩm Ma Tôn Giả trầm giọng hô lớn :

“Thông Thiên khai lập,

Uy chấn can khôn,

Độc bá vô lâm,

Thống nhất giang hồ.”

Lão già người Miêu là Đồng Cổ Ma Tôn trợn mắt nhìn khắp lượt quần hùng đang đứng trước sơn môn, rồi cất giọng cười hăng hắc, nói :

- Bản Ma Tôn đã đến đây, các ngươi sao còn chưa xuôi tay chịu trời.

Hắc y lão phụ là Bích Ngọc Ma Tiêu nói :

- Thông Thiên Giáo luôn mở rộng cửa chào đón hào kiệt bốn phương. Ta khuyên các ngươi nên sớm quy thuận, mới mong có thể giữ được địa vị bản thân. Còn như cố chấp không nghe ắt sẽ khó bảo toàn tính mạng.

Không Hư đại sư tiến lên phía trước bọn quần hùng, hướng thẳng vào ba lão ma đầu trầm giọng nói :

- Bọn lão nạp không phải là những kẻ tham sinh úy tử, thà chịu làm ngọc nát chứ quyết không làm viên ngọc lành. Uy danh tam vị tuy lừng lẫy giang hồ, nhưng bọn lão nạp không sợ đâu.

Lão hòa thượng chưa dứt lời, Bích Ngọc Ma Tiêu đã lắc mình nhảy bay đến trước mặt, lớn tiếng quát :

- Lão trọc ngươi đừng ngông cuồng nữa. Mau nạp mạng đi.

Theo liền với tiếng quát, chiếc Bích Ngọc Tiêu bên tay phải lão phụ theo thế Phong Khôi Kỳ Sơn, phát ra tiếng gió ghê hồn, nhằm đỉnh đầu lão hòa thượng vút xéo xuống, còn chiếc gậy trúc bên tay trái với thế Linh Xà Tầm Huyệt điểm ngay vào yếu huyệt Đan Điền nhanh như luồng gió.

Không Hư đại sư là tôn chủ một phái nên lễ đương nhiên công phu cũng không thể tầm thường. Khi thấy gậy trúc và ngọc tiêu sắp sửa tấn công đến huyệt đạo, lão hòa thượng vẫn bình tĩnh, chỉ khẽ nghiêng đầu thót bụng, lệch người về bên trái, chân trái đứng nguyên chỗ, vậy mà đã tránh khỏi cả hai thế võ Phong Khôi Kỳ Sơn và Linh Xà Tầm Huyệt rất nguy hiểm của Bích Ngọc Ma Tiêu.

Nhưng khi đại sư vừa quay người lại, đã thấy ngọc tiêu lấp lánh với những thanh âm vi vu bất tận, thế công nhắm vào cả năm đại huyệt trước ngực đại sư. Ngoài khả năng điểm huyệt thì ngọc tiêu khi được huy động sẽ tạo ra dị âm làm rối loạn tâm thần đối phương. Đại sư đã từng nghe đồn đãi nhiều về võ công của Ngũ đại âm ma, bây giờ mới được tận mắt chứng kiến thì quả nhiên không thể xem thường. Đại sư đã vận chân khí bảo vệ tâm linh mà những thanh âm quái dị kia cũng đã khiến cho đại sư phải khẽ rung mình mấy cái. Điều ấy đã khiến đại sư hết sức lo lắng.

Còn bọn quần hùng đứng bên ngoài quan chiến thì ai nấy đều thất sắc, đang ngấm ngấm vận công đề kháng, sắc diện rất trầm trọng. Trong số quần hùng hiện diện tại trường, có một số nội lực chưa đủ hỏa hầu để có thể kháng cự ma âm, nên diện mạo trở nên tái nhợt, vẻ mặt nhăn nhó ra chiều đau đớn.

Không Hư đại sư lòng rất lo lắng. Đại sư vừa lo tránh né thế công của lão phụ Bích Ngọc Ma Tiêu, vừa cao giọng quát lớn :

- Bày La Hán Đại Trận.

Hiệu lệnh của phương trượng đại sư vừa truyền ra, hai hàng tăng nhân đang đứng gần sơn môn đã bắt đầu chuyển động, chạy vòng sang mé tả. Cùng lúc đó, rất nhiều tăng chúng từ trong chùa ùn ùn chạy ra, vòng sang mé hữu, hợp cùng những tăng nhân tại trường thiết lập La Hán Đại Trận.

Cửu trập từ từ khép lại, khép dần lại.

Vòng trong, vòng ngoài, đủ cả ba vòng, với tất cả hơn ba trăm tăng nhân phân làm ba màu áo : xanh, xám, vàng.

Khi các vòng người này vừa giao nhau, tức thì các tăng nhân nhất loạt lớn tiếng niệm phật hiệu, thanh âm vang động khắp sơn môn Thiếu Lâm Tự. Theo nhịp phật hiệu niệm đều đều, ba vòng tăng nhân đồng loạt xoay chuyển quanh trung tâm trận là Tam Ma trong Ngũ đại Âm ma.

La Hán Đại Trận vừa được thiết lập, tình thế liền có biến chuyển, âm thanh của Bích Ngọc Tiêu không còn làm chấn động tâm linh quần hùng được nữa. Mọi người như được giải thoát, khẽ thở phào nhẹ nhõm, sau một lúc vận khí điều tức, tức khắc chia ra lập thành vòng vây thứ tư bên ngoài, hợp cùng tăng chúng Thiếu Lâm vây chặt Tam ma vào giữa tòa La Hán Đại Trận.

Tình thế đã biến chuyển. Bích Ngọc Ma Tiêu không tiếp tục tấn công Không Hư đại sư nữa mà đã thu thế, lùi lại đứng bên cạnh Đồng Cổ Ma Tôn và Cẩm Ma Tôn Giả. Ba người đưa mắt nhìn nhau hội ý.

La Hán Đại Trận chính là pháp bảo trấn môn của Thiếu Lâm Tự, xưa nay rất ít khi được thiết lập. Trận thế gồm một trăm linh tám tăng nhân, được chia thành sáu phương vị, mỗi phương vị có mười tám tăng nhân trấn đóng. Vị chỉ là có sáu tòa La Hán tiểu trập kết hợp lại, và do sáu vị cao tăng chủ trì. Khi có nhân số đông hơn, để tăng cường uy lực cho trận pháp, có thể kết hợp nhiều trận thế lại với nhau, và lần này là ba trận liền kết với hơn ba trăm tăng nhân.

La Hán Đại Trận là trận pháp trấn môn, rất ít khi dùng đến. Nhưng mỗi khi được thiết lập thì rất hiếm khi có kẻ nào thoát được mà không bị uy lực của La Hán Đại Trận đã thương. Và một khi La Hán Đại Trận đã được phát động, thì dù cho có là Đại La Kim tiên cũng không sao dừng lại được. Trận thế chỉ dừng lại khi địch nhân đã chết, hoặc khi trận thế bị phá vỡ hoàn toàn.

Trận thế chuyển động mỗi lúc một nhanh, áp lực cuộn cuộn tràn vào trung tâm trận, chính là vị trí của Tam Ma. Ba người họ cũng hiểu rõ uy lực của La Hán Đại Trận, liền quyết định dừng đến tuyệt kỹ độc môn.

Cả ba ngồi ngay xuống đất, vận chân khí, rồi bắt đầu thi triển âm công. Bích Ngọc Ma Tiêu đưa chiếc ngọc tiêu lên miệng, thổi ra những âm điệu lạnh lốt du dương. Cẩm Ma Tôn Giả thì ngồi xếp bằng trên mặt đất, chiếc cổ cầm đặt trên đôi chân, gảy nên những thanh âm nhật khoan thánh thót. Còn Đồng Cổ Ma Tôn thì đặt chiếc trống đồng phía trước, chốc chốc lại vung tay đập thật mạnh vào mặt trống, tạo nên những tiếng “Tung tung...” nghe thật đỉnh tai nhức óc.

Trong ba loại ma âm trên, chỉ có tiếng trống đồng của Đồng Cổ Ma Tôn là có uy lực ghê gớm nhất. Mới chỉ qua ba hồi trống mà La Hán Đại Trận đã không còn luân chuyển linh hoạt được nữa. Tiếng trống từng lúc từng hồi đập thẳng vào màng nhĩ khiến tâm thần mọi người thấy đều rung động.

Các vị thủ lĩnh quần hùng thì còn khá, vì nội lực bọn họ có phần hóa hầu khá cao. Nhưng những tăng nhân thủ trận sẽ không còn đủ sức chống lại “tam âm hợp tấu” nếu cứ tiếp tục di chuyển theo trận thế. Do bởi một phần chân lực của bọn họ đã phải vận dụng vào việc thi triển bộ pháp và thủ pháp công địch.

Tình hình mỗi lúc một bất lợi cho phe quần hùng...

Thấy thế, Không Hư đại sư rất lo lắng. Và bọn quần hùng cũng vậy. Cách tốt nhất hiện giờ có lẽ là nên cho dừng trận thức lại để tăng chúng có thể vận dụng toàn lực thi triển công phu Sư Tử Hồng chống cự ma âm. Nhưng làm cách nào để dừng trận. Mọi người đưa ánh mắt lo âu nhìn Không Hư đại sư.

Cái khó ló cái khôn. Rồi thì đại sư cũng đã tìm ra biện pháp. Đại sư vận chân khí, quát lớn:

- Khai trận.

Sao lại là khai trận.

Bọn quần hùng các phái đều lộ vẻ kinh ngạc. Đúng lý ra, theo hiện tình thì đại sư phải lệnh cho môn nhân đệ tử kết thúc trận thức mới phải. Vấn đề là trận thế một khi đã khai triển thì không thể nào dừng lại giữa chừng được.

Mà sao đại sư lại ra lệnh khai trận. Định gây lại trận thế chẳng. Hiện giờ tăng chúng thủ trận đã gần như không còn đủ sức để chi trì trận thế. Nếu gây lại trận pháp, đánh lại từ đầu, chẳng lẽ đại sư muốn môn nhân lần hồi ngã gục vì kiệt lực. Cả bọn đưa mắt nhìn đại sư với vẻ thắc mắc.

Nhưng sự thật lại không như bọn họ nghĩ.

Như đã nói, La Hán Đại Trận một khi đã khai triển thì không có cách nào dừng được trận thế nửa chừng, nếu như địch nhân chưa gục ngã ngay trong trận. Do đó, Không Hư đại sư buộc phải buông lệnh cho môn nhân đệ tử khai trận. Có nghĩa là gây lại trận thế ngay từ đầu.

Muốn gây trận thế trở lại từ đầu thì tăng chúng thủ trận buộc phải thu hồi lại kinh lực của từng người phát ra, giải tỏa bớt áp lực đang đè nặng lên người đối phương. Và trận thế tiếp tục di chuyển, như lần đầu di chuyển để khép vòng vây lại chuẩn bị bao vây một đối tượng nào đó. Hay nói đúng hơn là không vây ai cả, bởi ý định của Không Hư đại sư vốn là như thế.

Chỉ có làm như thế mới có thể giải khai được La Hán Đại Trận đang luân chuyển mà môn nhân đệ tử vẫn còn nguyên vẹn nhân số, chỉ mất đi chút ít chân lực do phải phát ra để duy trì áp lực cho trận thế.

Diễn giải thì lâu, nhưng thật ra sau tiếng lệnh của Không Hư đại sư, áp lực trong trận thế liền biến đi dần dần. Trong vài cái chớp mắt, áp lực đã hoàn toàn được giải trừ. Và ngay tức khắc, Không Hư đại sư đã hạ lệnh:

- Định bộ. Giữ nguyên phương vị. Tọa công.

Hào hển thở một cách mệt nhọc, hơn ba trăm tăng nhân đồng thời dừng bước, giữ nguyên phương vị đang đứng, rồi chậm chạp ngồi xếp bằng xuống đất lo vận khí điều hòa chân lực, lấy lại phần nào sức lực đã mất.

Nhưng không thể cứ dễ như thế, vì ma âm vẫn đang tiếp tục vang lên không ngừng, uy lực càng mạnh hơn trước, vì không còn bị áp chế bởi La Hán Đại Trận nữa. Không Hư đại sư lại quát lớn:

- Toàn thể tăng chúng thi triển Sư Tử Hồng.

Tiếng quát hùng hậu của đại sư vang lên rất lớn, truyền đi thật xa, chính là tuyệt đỉnh công phu Sư Tử Hồng.

Tiếng quát của đại sư vừa dứt, từ khắp nơi trong Thiếu Lâm Tự, tại sơn môn nơi đang diễn ra cuộc chiến, trong chùa, phía hậu sơn... khắp mọi nơi đều vang lên những tiếng niệm kinh vang dội của hàng nghìn tăng nhân môn hạ Thiếu Lâm. Hàng nghìn người vận toàn lực gào lên nên thanh thế vang dội.

Trong nhất thời, hai môn âm công cầm cự cân bằng với nhau, không bên nào lấn át được bên nào. Công phu Sư Tử Hồng do hàng nghìn tăng nhân thi triển đã giúp quần hùng tạm thời thoát khỏi ảnh hưởng của ma âm.

Nhưng mọi người cũng hiểu rằng đây chỉ là biện pháp tạm thời. Nếu phải cầm cự lâu, tăng chúng chắc chắn sẽ dần dần kiệt lực mà chết. Tất cả liền vận dụng khí để điều hòa chân lực thật nhanh, rồi lập tức chia thành ba nhóm luân phiên tấn công vào Tam Ma lúc ấy đang ngồi yên một chỗ diễn tấu âm công.

Thế nhưng, âm công quanh vị trí Tam ma đang ngồi lại rất hùng mạnh, uy lực lại vô cùng ghê gớm. Hễ người nào xông vào đến phạm vi gần một trượng quanh bọn họ là lập tức cảm thấy đầu vàng mắt hoa, chân khí ngưng trệ, tứ chi bải hoải, mất cả hơi sức, nên vô cùng hoảng hốt, vội lùi ra xa ngay.

Nửa khắc sau ...

Dưới áp lực của ma âm, nhiều tăng chúng không còn chống chọi được nữa, đã ngã xuống. Và trong bọn chúng môn giáo chủ, long đầu thủ lĩnh cũng đã có mấy người chịu không nổi đã nữa máu tươi.

Ngồi cạnh Vân lão, sắc diện Thành Thế Kiệt lúc này đã trở nên nhợt nhạt như người thợ bệnh lâu ngày, y phục trước ngực ướt đẫm máu tươi. Và trên miệng y, máu vẫn còn đang tiếp tục rỉ ra.

Quần hùng gần như đã không còn chi trì được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Gặp Cao Nhân Tam Ma Đào Tẩu Tổ Sư Động Tham Bái Thân Tăng

Lại nói, cuộc chiến nơi sơn môn Thiếu Lâm Tự, phần bất lợi dần dần nghiêng về phía quần hùng, ma âm dần dần lấn át hẳn tiếng niệm kinh của hàng nghìn tăng nhân Thiếu Lâm đang thi triển công phu Sư Tử Hồng. Nhiều người đã không chịu đựng nổi nữa lần lượt ngã gục.

Quần hùng đã gần như không còn chi trì nổi nữa.

Tinh thể hết sức nguy ngập ...

Bỗng đâu, giữa lúc tinh thể thập phần nguy ngập ấy, từ phía khu rừng bên trái lại đột ngột vang lên từng hồi mõ “lóc cóc” khoan thai đều đặn.

Ma âm lên cao, tiếng mõ cùng cất lên cao. Ma âm xuống thấp, tiếng mõ cũng liền xuống thấp. Và khi ma âm chuyển điệu cấp bách, tiếng mõ lại cũng chuyển điệu theo. Hễ ma âm thay đổi cung điệu thế nào thì cũng lập tức bị tiếng mõ “lóc cóc” bắt theo. Tiêu âm, cầm âm hòa quyện vào nhau, được tiếng trống tăng cường thêm uy lực, lồng lộng giữa không gian, như xô xát, như sát phạt. Nhưng rồi ba loại ma âm cùng hợp tấu vẫn bị tiếng mõ khoan thai kia lấn áp, mất hẳn uy lực.

Tinh thể đã có chuyển biến trọng đại ...

Quần hùng lúc này đã thoát khỏi sự áp chế của ma âm, liền vội vận khí điều tức để phục hồi chân lực. Sắc diện người nào người nấy cũng đều lộ vẻ tươi mới. Nhưng trên khuôn mặt ai nấy cũng đều hiện rõ nét vui mừng, bởi cả bọn vừa trải qua một kỳ sinh tử, và đã bình yên thoát hiểm. Cả bọn thậm biết ơn vị cao nhân tiền bối vừa ra tay kịp lúc. Nếu trễ hơn chút nữa, e cả bọn đã xong đời.

Không Hư đại sư thật xứng là thủ lĩnh quần hùng. Lão hòa thượng là người phục hồi chân lực đầu tiên. Đại sư đảo mắt nhìn khắp toàn trường một lượt, rồi nhìn về phía khu rừng nơi tiếng mõ phát ra.

Sau khi lắng nghe một hồi lâu, bất giác trên khuôn mặt Không Hư đại sư lộ rõ vẻ vui mừng hớn hở. Lão hòa thượng đã nhận ra tiếng mõ kia chính là công phu Đặc Âm Thiên Công, tuyệt kỹ thượng thừa của Thiếu Lâm Tự. Và có lẽ người đang thi triển Đặc Âm Thiên Công là một vị cao tăng tiền bối của bản phái. Nhưng đại sư không thể biết được đó là vị nào, bởi đây là một trong những môn tuyệt kỹ khó luyện nhất. Suốt hơn trăm năm qua, đại sư chưa từng nghe nói trong chùa có vị cao tăng nào có đủ công lực cùng thiên tư để có thể luyện thành môn này.

Sau một hồi bị tiếng mõ áp chế, ba loại ma âm bỗng đột ngột cao vút lên, cung điệu rất cấp bách, thanh âm dồn dập vang dội tứ phía. Rõ ràng là tam ma đã bắt đầu liều mạng, vận toàn lực thi triển âm công đến độ chót. Quần hùng liền cảm thấy khí huyết nhộn nhạo khó chịu khôn tả.

Tiếng mõ liền được gia tăng cường lực, nhịp điệu cũng nhanh hơn trước, kịp thời giúp quần hùng thoát khỏi ảnh hưởng của ma âm. Nhưng tiếng mõ vẫn chưa đủ sức trấn áp được âm công do cả Tam ma cùng hợp tấu. Tuy vậy, việc cân bằng với âm công của Tam ma cũng đã ghê gớm lắm rồi.

Ngay khi ấy, từ phía hậu sơn chợt vọng đến những thanh âm lạ lùng, như đang có người dùng gậy gõ vào những thứ đồ sành sứ, nghe leng keng lóc cóc rất quái dị. Nhưng thanh âm kia vừa vọng đến đã hòa cùng với tiếng mõ trấn áp hoàn toàn ma âm. Bang chủ Cái Bang Hà Vinh Tuấn bỗng nhiên thất thanh la lớn :

- Đây là tiếng gõ bát của bản bang.

“Gõ bát” là một môn công phu đặc biệt của giới khất cái, cũng sử dụng âm công tựa như Đặc Âm Thiên Công của Thiền Môn. Mọi người nghe lão hô

vậy đều quay lại nhìn. Hà Vinh Tuấn nói :

- Có lẽ đó là một vị tiên bối của bản bang.

Không Hư đại sư gật đầu nói :

- Chắc là đúng như vậy rồi. Cũng như tiếng mõ kia là tuyệt kỹ Đạc Âm Thiền Công của tệt phái.

Thiên Sơn chương môn La Thiện Hùng nói :

- Các phái vẫn còn những vị tiên bối, thật là một sự may mắn cho võ lâm. Nếu các vị ấy chịu ra mặt thì còn sợ gì bọn tà ma nữa.

Không Hư đại sư thờ dài nói :

- Chỉ có điều suốt hơn trăm năm qua, lão nạp chưa từng nghe nói trong tệt phái có vị tiên bối nào đủ thiên tư và công lực để luyện thành môn này. Đạc Âm Thiền Công là một trong những công phu khó luyện nhất của tệt phái.

Hà Vinh Tuấn cũng nói :

- Đại sư nói không sai. Bên phía tệt bang cũng vậy.

Mọi người nghe hai lão nói thế đều hết sức kinh ngạc, cho là kỳ sự.

Giờ đây tại trường chỉ còn nghe thấy tiếng mõ hòa cùng tiếng gõ bát. Hai loại âm thanh này đã át hẳn ma âm. Trông lại Tam ma thì thấy bọn họ mồ hôi trán chảy ròng ròng, sắc diện đỏ bừng, và khí sắc đã ra chiều rất mệt mỏi. Nhưng cả ba người họ vẫn cố sức chỉ trì cực diện, chưa chịu bỏ cuộc.

Bọn quần hùng đều ngưng thần chú ý theo dõi trận đấu không tiền khoáng hậu này. Nói là chú ý nhưng thật ra cũng chỉ quan sát được thần thái của Tam ma để xác định tình hình đang nghiêng về phe nào. Và đương nhiên là cả bọn rất có lòng tin đối với các vị tiên bối của bọn họ.

Giữa lúc ấy, bỗng đâu từ hậu sơn lại, một tiếng hú lãnh lút vút lên đột ngột làm chấn động màng tai mọi người, âm hưởng rất bá đạo.

Tiếng hú còn chưa dứt hẳn đã nghe “keng” một tiếng. Cây cổ cầm của Cẩm Ma Tôn Giả đều đã bị đứt hết cả sáu dây. Một chuyện đối với lão ma mà nói trước nay chưa từng xảy ra. Bích Ngọc Ma Tiêu cũng không còn hơi sức để tiếp tục thổi tiêu nữa. Cả Đồng Cổ Ma Tôn cũng chẳng hơn gì. Ba lão ma hoảng hốt cực độ, gắng gượng gom hết sức tàn, liều mạng bằng mình đào tẩu. May cho cả bọn là liền ngay đó, tiếng mõ, tiếng gõ bát, rồi tiếng ca, tiếng hú đều dừng ngay lại. Nếu không thì sợ rằng cả bọn khó nổi tồn sinh bởi sự công phạt của âm công.

Trận chiến không tiền khoáng hậu đã kết thúc.

Tại trường yên lặng hồi lâu. Hàng mấy trăm người đang tụ tập trước sơn môn mà không hề tạo ra một tiếng động.

Từ bề im phăng phắc.

Lát sau, từ khu rừng nơi tiếng mõ phát ra, một giọng nói già nua nhưng thanh âm hiền hòa chợt cất lên :

- Cái huynh. Lão nạp không ngờ Cái huynh cũng đến đây.

Từ hậu sơn có tiếng cười ha hả vọng đến :

- Lão hòa thượng. Lão khiếu hóa ta đã vì lão mà lặn lội đường xa đến đây. Chẳng lẽ lão không có được một lời cảm ơn hay sao.

Hai người họ, một ở tiền sơn, một ở hậu sơn, cách xa nhau hàng mấy dặm, đối đáp với nhau mà ngữ điệu như lúc bình thời hai người đối diện trò chuyện. Thanh âm từ khu rừng lại vang lên :

- Vậy ra là lão nạp phải cảm ơn Cái huynh rồi.

Tiếng lão khiếu hóa từ hậu sơn :

- Được rồi. Lão khiếu hóa ta chỉ thích rượu thôi. Nếu lão có thể thết lão khiếu hóa một bữa rượu thì mới chẳng bỏ công lặn lội tới đây.

Tiếng lão hòa thượng từ trong rừng :

- A di đà phật. Người xuất gia phải giới tửu. Cái huynh cũng đã biết sao lại nỡ làm khó lão nạp.

Từ hậu sơn vọng đến tràng cười sáng khoái, thanh âm cao vút lên đến tận lưng chừng trời. Lão hòa thượng lại nói :

- Chẳng hay Hiệp huynh đi đâu mà vội thế.

Tiếng từ hậu sơn :

- Lão ta có chút việc nên xuống núi rồi.

Tiếng lão hòa thượng :

- Hiệp huynh bận việc gì mà đi gấp thế.

Tiếng từ hậu sơn :

- Cũng chẳng có chuyện chi. Lão ta chỉ đang đuổi theo vài tên tiểu bối mà thôi. Trong lúc lão đang mải mê tỷ đấu âm công ở phía trước sơn môn thì có mấy tên tiểu bối mò vào phía hậu sơn định giờ trò đòi bại. Lão khiêu hóa cũng mới vừa cùng lão ta giải quyết mấy tên tiểu bối ấy đấy. Nếu không, bọn đồ tử đồ tôn của lão ở trong chùa tất gặp phải kiếp nạn.

Mấy lời này đã khiến bọn quần hùng kinh hãi, thầm kêu may mắn. Và Không Hư đại sư cũng đã xác định vị tiền bối ở trong rừng kia chính là một vị cao tăng tiền bối của bản phái.

Tiếng lão hòa thượng lại vang lên :

- Cũng may nhị vị lão huynh đến kịp thời. Nếu không thì hậu quả thật khó lường. Lão nạp rất cảm kích.

Từ hậu sơn cất lên tiếng cười khanh khách :

- Lão hòa thượng ơi. Lão khiêu hóa không trêu đùa lão nữa.

Rồi với giọng trang nghiêm, lão nói tiếp :

- Bọn ta đến đây chính là vì phụng chỉ hành sự đây. Chúa công lo ngại lão vì quá nhân từ mà không làm xong việc, để xảy ra trường sát kiếp, nên đặc phái lão khiêu hóa cùng Hiệp lão đến tiếp trợ.

Tiếng lão hòa thượng cười nói :

- A di đà phật. Cái huynh nói không thật rồi. Chi sợ đó không phải là chủ ý của chúa công. Chúa công nhân hậu hiền đức, thiên hạ không ai sánh kịp. Sao lại có chuyện Người lo ngại lão nạp vì nhân từ mà không làm xong việc. Cái huynh nên nói rằng chủ ý này là của các vị Tổng quản thì còn dễ tin hơn.

Tiếng từ hậu sơn :

- Dù là chủ ý của ai đi nữa, nhưng chúa công đã chuẩn thuận thì cũng xem như chính là ý chỉ của chúa công.

Im lặng một lát, lão khiêu hóa lại lên tiếng :

- Giờ lão khiêu hóa xuống núi đây. Tại Thiếu Lâm Tự toàn bọn hòa thượng suốt ngày chỉ biết tụng kinh gõ mõ. Ở lại đây chán chết. Thà rằng lão khiêu hóa ta xuống núi tìm Hiệp lão uống rượu còn hứng thú hơn nhiều. Lão có đi cùng không.

Tiếng lão hòa thượng :

- Vậy xin Cái huynh cứ tự nhiên. Và lão nạp cũng nhờ Cái huynh chuyển lời cảm tạ đến Hiệp huynh. Còn về lão nạp thì ... đã lâu rồi lão nạp không đặt chân lên Thiếu Lâm Tự, nay lão nạp định đi thăm lại các di tích năm xưa.

Lão hòa thượng chỉ nói đến đây rồi thì từ phía lại trở nên im lìm vắng lặng. Từ khu hậu sơn cũng không có thanh âm truyền đến nữa. Không Hư đại sư vội đứng bật dậy, hướng vào khu rừng chấp tay cung kính nói :

- Lão ... Tổ sư gia. Đệ tử là Không Hư xin được bái kiến.

Đại sư nói lại mấy lần mà thùy chung vẫn không nghe ai lên tiếng. Có lẽ lão hòa thượng trong rừng đã đi rồi. Đại sư khẽ thở dài, lộ vẻ hối tiếc. Bỗng nhiên nghe Không Minh đại sư lên tiếng nói :

- Phương trọng sư huynh. Tổ sư gia định thăm lại các di tích năm xưa. Vậy chắc hẳn Tổ sư gia sẽ đến một nơi.

Không Hư đại sư ồ lên thốt :

- Tổ Sư Động.

Rồi đại sư quay sang Không Trí đại sư nói :

- Không Trí sư đệ. Sư đệ hãy thay lão nạp mà lo liệu cứu chữa cho tăng chúng, cũng như tiếp đãi mọi người cho thật chu đáo. Còn Không Minh, Không Từ nhị vị sư đệ thì hãy theo lão nạp đến Tổ Sư Động một chuyến.

Ba vị đại sư đồng thanh vâng dạ. Không Trí đại sư thì mời quần hùng vào thiền phòng nghỉ ngơi, đồng thời chỉ huy tăng chúng đưa những người bị thương

đi cứu chữa, cũng như lo hỏa táng những người đã chết. Dù kẻ địch đã bị đánh lui, nhưng hơn chục người hy sinh đã khiến mọi người không khỏi đau lòng.

Còn Không Hư, Không Minh, Không Từ ba vị đại sư thì vội vàng rào bước đi về phía Tổ Sư Động.

Tổ Sư Động ...

Đó là một nơi thánh tích của Thiếu Lâm Tự, là nơi để các vị cao tăng tiền bối của phái Thiếu Lâm ẩn cư tu hành. Bên trong động có Phật đường, có thiền phòng, cũng như các gian tịnh thất.

Trong Thiếu Lâm Tự, chương môn phương trượng có uy quyền tối thượng, thống lĩnh toàn phái, bất luận lão thiếu, phạm là tăng đồ đều phải tuân lệnh. Nhưng khi đến Tổ Sư Động, chương môn cũng chỉ là một đệ tử thông thường. Tại Thiếu Lâm Tự, lịch đại Tổ Sư có địa vị rất tôn cao.

Hiện giờ, tại Tổ Sư Động chỉ có một vị hòa thượng ở lại coi sóc, chăm nom. Bởi vị trưởng lão cuối cùng của Thiếu Lâm Tự, Giác Duyên đại sư, đã viên tịch hồi hai mươi năm về trước. Vị hòa thượng coi giữ Tổ Sư Động là Không Văn đại sư, tuy là sư huynh của Không Hư đại sư, nhưng vẫn chưa được trở thành Tổ Sư, những người được chính thức tu hành tại Tổ Sư Động, được toàn phái tôn kính. Ít ra cũng phải thêm mười năm nữa, Không Văn đại sư mới có thể trở thành Tổ Sư.

Không Hư đại sư dẫn theo Không Minh, Không Từ xuyên qua khu Vân Hải Tùng Đào, đến trước một sơn cốc. Sau khi vượt qua mấy đoạn đường hẹp là đến một tòa thạch động. Trước động có đề ba chữ lớn : Tổ Sư Động.

Ba vị đại sư dừng lại trước cửa động. Không Hư đại sư chấp tay nói :

- Chấp sự sư huynh. Lão nạp là Không Hư có việc muốn thỉnh giáo sư huynh.

Nói xong, đại sư nghiêm cẩn chấp tay đứng chờ. Không Minh, Không Từ nhị vị đại sư cũng thế.

Hồi lâu sau, từ trong thạch động, một lão hòa thượng chậm rãi đi ra. Lão tăng mình xương vóc hạc, diện mạo thanh tú nhỏ nhắn như một thiếu sinh, vận bộ tăng bào màu xám tro. Lão tăng nhìn Không Hư đại sư hỏi :

- Sư đệ gọi ta chẳng hay có việc chi không.

Không Hư đại sư cung kính nói :

- Sư huynh. Lão nạp có việc muốn thỉnh giáo. Chẳng hay ... chẳng hay Tổ sư gia có ở trong động không. Hay Tổ sư gia có đến đây chưa.

Không Văn đại sư cau mày nói :

- Việc này ...

Đại sư lộ vẻ bối rối thấy rõ. Không Hư đại sư liền nói :

- Sư huynh. Lão nạp có việc quan trọng, rất cần thỉnh ý Tổ sư gia.

Không Văn đại sư ngần người một lúc, rồi mới gật đầu nói :

- Được rồi. Đề ta vào thỉnh ý Tổ sư gia xem sao.

Nói đoạn đại sư quay mình đi vào thạch động. Ba vị đại sư Không Hư, Không Minh, Không Từ chấp tay nghiêm cẩn đứng chờ ở ngoài.

Lát sau, Không Văn đại sư trở ra, nói :

- Tổ sư truyền cho ba vị sư đệ vào trong.

Không Hư đại sư chấp tay nói :

- Tạ ân điển Tổ sư. Cảm tạ sư huynh đã thông báo giúp.

Rồi ba vị đại sư đi theo Không Văn đại sư vào trong Tổ Sư Động. Bốn người vượt qua phần ngoài động, vào đến phần trung tâm, đến trước cửa thạch thất của gian hậu động. Không Văn đại sư nhẹ đưa tay đẩy cửa thạch thất, nói :

- Các vị sư đệ cứ vào.

Không Hư đại sư nói lời cảm tạ, rồi bước vào bên trong. Không Minh, Không Từ nhị vị đại sư cũng vội nói gót theo sau. Không Văn đại sư vào sau cùng, nhẹ nhàng khép cửa thạch thất lại.

Qua khỏi tòa thạch thất là đến hậu động, đã thấy một vị hòa thượng râu dài quá ngực, mình vận cà sa màu đại hồng, mặt mũi hồng hào, khó có thể ước đoán chính xác đại sư đã bao nhiêu tuổi. Lão hòa thượng hai mắt nhắm lại, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn trước tòa Phật đường như đang nhập định. Hai

hàng chân mày của đại sư rất dài và đã bạc trắng, buông rũ xuống. Diện mạo đại sư trông đầy vẻ hiền từ phúc hậu.

Ba vị đại sư Không Hư, Không Minh, Không Từ đồng tiến đến trước Phật đường, quỳ xuống đánh lễ, kính cẩn nói :

- Bọn đệ tử là Không Hư, Không Minh, Không Từ xin bái kiến Tổ Sư, nguyện cầu Tổ Sư vĩnh viễn an khang.

Lão hòa thượng ngồi trên bồ đoàn từ từ mở mắt, ngắm nhìn ba vị đại sư một lúc, rồi mới chậm rãi lên tiếng :

- Các ngươi là đệ tử của Giác Duyên hay Giác Nghiệp.

Không Hư đại sư cung kính đáp :

- Bẩm Tổ Sư. Ân sư của đệ tử và Không Minh sư đệ là Giác Nghiệp thiền sư. Còn Không Từ sư đệ theo thụ nghiệp Giác Duyên sư thúc.

Lão hòa thượng gật đầu :

- Các ngươi hãy đứng lên đi.

Cả ba vị đại sư đồng cung kính tạ ơn, đứng dậy, rồi chắp tay kính cẩn đứng hầu một bên. Lão hòa thượng mỉm cười hỏi :

- Các ngươi gọi lão nạp là Tổ Sư mà có biết lão nạp là ai không.

Không Hư đại sư cung kính đáp :

- Bẩm Tổ Sư. Đệ tử chỉ biết Tổ Sư là một vị cao tăng tiền bối của bản phái. Còn ... còn ...

Lão hòa thượng cười nói :

- Năm xưa, khi mới vào thụ nghiệp, trở thành đệ tử của bản phái, lão nạp đã được ân sư đặt cho pháp danh là Giác Hạnh. Còn hiện giờ, lão nạp làm trụ trì ở Đại Lôi Âm Tự, được liệt vào hàng Tiêu Dao Bát Tiên, đồng đạo quen gọi là Vô Trần Tử.

Và lão hòa thượng chợt thờ dài :

- Ôi. Đã hơn năm mươi năm lão nạp chưa đặt chân lên Thiếu Lâm Tự rồi. Những sư huynh sư đệ năm xưa cũng chẳng còn ai.

Không Hư đại sư ngập ngừng hỏi :

- Kính bẩm Tổ Sư. Đại Lôi Âm Tự phải chăng ... phải chăng ... cũng là một cơ sở của bản phái.

Lão hòa thượng gật đầu nói :

- Đó là nơi để các trưởng lão bản phái ẩn cư tu hành, cũng như để bảo tồn các tuyệt học của bản phái khỏi phải thất truyền, giang hồ đồng đạo cũng quen gọi nơi đó là Thiếu Lâm thượng viện.

Ngừng lời giây lát, lão lại nói thêm :

- Trong số bảy mươi hai tuyệt kỹ của bản phái, ở đây không có môn nào bị thất truyền cả. Ngay như lão nạp đây cũng may mắn là luyện được gần bốn mươi môn. Và người kém nhất cũng luyện được độ chục môn.

Nghe lão hòa thượng nói mà bọn Không Hư đại sư giật mình kinh hãi, nhưng trong lòng cũng lại hoan hỉ vô cùng. Bởi từ khi khai sơn lập phái đến giờ, theo thư tịch ghi lại, không kể đến người sáng lập bản phái là Đạt Ma Tổ Sư, số người luyện được khoảng ba mươi môn trong số bảy mươi hai môn tuyệt kỹ bất quá chỉ độ năm sáu vị. Còn luyện được đến bốn mươi môn thì ... dường như chưa hề có.

Hiện tình phái Thiếu Lâm, cũng như cả phe Bạch đạo nói chung, đang hồi cực kỳ nguy nan. Nếu được Giác Hạnh Thiền sư ra mặt đối phó quần tà, chủ trì đại cuộc thì còn may mắn nào bằng.

Ngừng lời giây lát, lão hòa thượng lại chậm rãi nói tiếp :

- Chỉ có điều, những người được đến Đại Lôi Âm Tự tu hành phải qua một quá trình tuyển chọn rất kỹ lưỡng, và phải có thiên tư, phúc phần mới được. Chứ không nhất thiết phải có địa vị và bối phận cao.

Không Hư đại sư hỏi :

- Tổ Sư. Trong bọn đệ tử đây chẳng hay có ai đủ điều kiện gia nhập Đại Lôi Âm Tự không ạ.

Lão hòa thượng đưa mắt ngắm nhìn ba vị đại sư một lúc, rồi mới nói :

- Hiện giờ lão nạp chưa thấy có ai đủ điều kiện. Các ngươi còn nhuốm hồng trần quá nhiều, e khó lòng chuyên tâm tu hành. Nhưng trong bọn các ngươi,

Không Văn có ngộ tính cao nhất, nếu cố gắng chuyên tu giác ngộ thiền lý, thấu hiểu Phật pháp, sau này có thể sẽ đủ điều kiện.

Ba vị đại sư im lặng cúi đầu. Lão hòa thượng cũng lặng yên, nhắm mắt lại, như đang tập trung tư tưởng, suy nghĩ về một vấn đề gì đó.

Không khí trong Phật đường bỗng yên ắng như tờ ...

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Nơi Chân Núi Tam Ma Thất Thủ Chốn Thiền Phòng Thử Lượm Kiến Văn

Tổ Sư Động ...

Một thánh tích của Thiếu Lâm Tự, một tòa thạch động nằm khuất bên trong một sơn cốc hẻo lánh ở hậu sơn, và cũng là một nơi thiêng liêng đối với mọi đệ tử Thiếu Lâm, bất luận tăng tục.

Trong Phật đường ở hậu động, một vị thiền sư râu dài bạc trắng, diện mạo phúc hậu đang ngồi tĩnh tọa. Bốn lão hòa thượng nghiêm cẩn đứng hầu bên dưới. Đó là Giác Hạnh Thiền sư ở Đại Lôi Âm Tự và bọn Không Văn, Không Hư, Không Minh, Không Từ bốn vị đại sư.

Giác Hạnh Thiền sư trầm tư hồi lâu, rồi mới lại từ từ mở mắt ra, nhìn bọn Không Hư đại sư, nói :

- Nói thì nói vậy thôi, nhưng cơ duyên đều có thể đến với mỗi người, nếu như có sự cố gắng chuyên tu để giác ngộ chính pháp. Lão nạp rất mong một ngày nào đó sẽ có cơ hội tiếp dẫn các người.

Cả bốn vị đại sư đồng chấp tay cung kính nói :

- Bọn đệ tử nguyện sẽ cố gắng nghiên cứu thiền lý, chuyên tu Phật học để khỏi phụ lòng mong mỏi của Tổ sư.

Giác Hạnh Thiền sư gật đầu lộ vẻ hài lòng, ánh mắt từ hòa nhìn bốn vị đại sư, lát sau mới lại nói :

- Hiện ở Đại Lôi Âm Tự còn lại một vị trưởng lão thuộc hàng chữ Liễu, một vị thuộc hàng chữ Trí, sáu vị vào hàng chữ Giác, trong đó kể luôn lão nạp, và ba mươi tám người thuộc hàng chữ Không, mỗi người đều tinh thông ít nhất là mười môn tuyệt kỹ của bản phái. Còn số đệ tử ở các hàng dưới nữa thì không nhất định, tùy vào tư chất và ngộ tính mà có mức độ thành tựu khác nhau.

Đoạn Thiền sư lại hỏi :

- Các người muốn gặp lão nạp có chuyện chi.

Không Hư đại sư cung kính nói :

- Kính bẩm Tổ sư. Mấy mươi năm nay, bản phái mỗi lúc một suy vi. Mà hiện thời ma đạo lại hoành hành quá dữ. Đệ tử bất tài vô đức, không đủ khả năng thống lĩnh tăng chúng kháng ma vệ đạo, khiến cho môn hạ đệ tử bản phái bị bọn quần tà hiếp đáp khinh khi. Trước tình thế nguy nan này, đệ tử không biết phải ứng phó thế nào cho phải. Kính xin Tổ Sư ban cho huấn dụ.

Giác Hạnh Thiền sư hỏi :

- Ý người muốn gì.

Không Hư đại sư nói :

- Đệ tử hy vọng Tổ Sư có thể đứng ra chủ trì đại cuộc, bảo vệ uy danh mấy trăm năm của phái Thiếu Lâm.

Giác Hạnh Thiền sư chậm rãi nói :

- Cõi hồng trần vốn là hư vô. Mọi sự tuy là thực nhưng cũng là hư. Sắc tức thị không, không tức thị sắc là vậy. Ở đời không ai thoát khỏi vòng nhân quả báo ứng. Có nhân thì phải có quả, làm ác phải chịu ác báo. Phật dạy rằng : hữu tâm là khổ não, vô tâm mới yên vui. Đã xuất gia thì nên lấy việc tu tâm dưỡng tính làm chính đạo, không nên tranh đua với người mới phải. Người xuất gia tứ đại vai không, thanh danh đã là thân ngoại chi vật, vậy còn tranh giành làm chi.

Cả bọn Không Hư đại sư đều hồ thẹn cúi đầu, nói :

- Tạ Tổ Sư giáo huấn.

Giác Hạnh Thiền Sư mỉm cười nói :

- Các người đã biết giác ngộ chính pháp là rất tốt. Người xuất gia chúng ta không nên tranh đua với người đời. Nhưng khi bọn tà ma kéo đến quấy rối cuộc thanh tu thì chúng ta cũng không thể ngồi yên mà giương mắt nhìn bọn chúng ngang nhiên phá hoại đạo pháp, không thì còn học võ làm chi.

Yên lặng suy nghĩ giây lâu, lão hòa thượng lại nói :

- Được rồi. Sắp tới lão nạp sẽ cho Giác Lâm sư đệ cùng một số đệ tử đến Tung Sơn để hàng ma phục yêu, phù trì chính pháp.

Cả bọn Không Hư đại sư cả mừng, liền vội phục xuống hành đại lễ, nói :

- Tạ Tổ Sư ân điển.

Lão hòa thượng lại nói :

- Những gì lão nạp nói với các người hôm nay chính là thiên cơ, không nên để lộ cho người ngoài biết mà phạm đến thiên uy. Nhớ đấy.

Ba vị đại sư đồng thanh vâng dạ. Lão hòa thượng gật đầu nói :

- Các người lui ra đi. Cũng đã đến lúc lão nạp phải đi rồi.

Ba vị đại sư nghe lão hòa thượng bảo đi thì ngơ ngẩn giây lát. Sau đó mới cung kính vái lạy, lui ra.

Lại nói, Tam đại Âm ma là Đồng Cổ Ma Tôn, Bích Ngọc Ma Tiêu và Cầm Ma Tôn Già gắng gượng sức tàn chạy khỏi Thiếu Lâm Tự, tìm lối bên đảo. Bọn họ người nào người nấy cũng đều lộ vẻ kinh hoàng khiếp đảm, hốt hải chạy xuống chân núi mà không hề dám ngoái đầu nhìn lại lần nào.

Tiểu nhân thì thường sợ chết. Và bọn họ cũng không ngoại lệ.

Sau cuộc tỷ đấu âm công vừa rồi, cả ba người bọn họ đều đã bị nội thương trầm trọng, cần nhanh chóng tìm nơi yên tĩnh vắng vẻ để vận công điều trị thương thế. Lần này, bọn họ kéo lên Thiếu Lâm Tự với vẻ dương dương đắc chí, tưởng đâu trong thiên hạ không còn ai địch thủ. Nào ngờ núi cao lại có núi cao hơn. Bọn họ lại chuốc lấy thảm bại thế này. Sắc diện người nào cũng đều buồn rầu ảo não.

Nhưng ...

“Thiên hạ bất chi như ý sự”. Trên đời quả có lắm chuyện không như ý. Vừa thoát được xuống chân núi, chạy chưa được nửa dặm đường thì cả ba lão ma đều phải dừng chân đứng lại, bởi phía trước có người cản đường.

Đó là một nhân vật trung niên vận bộ lam y sạch sẽ tề chỉnh, đang ngồi trên một tảng đá phẳng lý bên đường. Người ấy tướng mạo hùng tráng, khí phách uy nghi, có phong độ của một bậc anh hùng hiệp khách, trên tay ôm một thanh cổ kiếm, ngồi nhắm mắt im lìm, chẳng ngó tới ai.

Chim trùng tên tất sợ cành cong. Tam ma dừng lại, hồi hộp quan sát thái độ người kia, nhưng rồi thấy y vẫn nhắm mắt chẳng nhìn ngó gì đến bọn mình thì đều thở phào, vội tiếp tục cất bước.

Nhưng cả ba người bọn họ chỉ mới vừa đi được mấy bước thì đột nhiên nghe vị lam y kiếm khách kia trầm giọng quát lớn :

- Đứng lại.

Cả ba tên ma đầu trước nay đều rất tự phụ. Nếu là lúc bình thường thì bọn họ đã nổi giận bùng bùng, lớn tiếng sinh sự rồi. Nhưng lúc này cả bọn đều đang thọ thương trầm trọng, tính mạng đang hồi nguy ngập, nên đành chịu xuống nước. Bọn họ thầm nghĩ rằng tạm thời hãy chịu nhịn cho qua, chờ sau này khi thương thế đã hồi phục thì sẽ tìm đối phương thanh toán cũng chưa muộn. Do vậy mà cả ba đều đồng thời đứng lại. Cầm Ma Tôn Già dùng lời nhã nhặn hỏi :

- Chẳng hay tôn giá gọi bọn lão phu đứng lại có việc chi.

Vị lam y kiếm khách lạnh lùng thốt :

- Phục chi hành sự. Hàng ma phục yêu.

Tam ma trở mắt nhìn lam y kiếm khách, nhưng y vẫn chẳng thèm nhìn ngó gì đến bọn họ, hờ hững nói :

- Các người là bọn Cầm, Tiêu, Cổ trong số Ngũ đại Âm ma đấy ư. Bản nhân chờ các người ở đây đã lâu lắm rồi đấy.

Tam ma sùng sốt, đưa mắt nhìn nhau, trong lòng xoay chuyển, nhất thời không biết nên phải đối đáp thế nào cho phải. Chối ư. Đường đường là Tam Đại Âm Ma danh vang tứ hải mà lại chối bỏ thân phận của mình thì sau này còn mặt mũi nào đứng trong giang hồ nữa. Còn nhận ư. Không thể được ... Vị

lam y kiểm khách này đột ngột xuất hiện ở đây rõ ràng là để đối phó với ba người bọn họ. Lai giả bất thiện. Nếu mà nhận thì chỉ e ... lạnh ít dữ nhiều.

Bích Ngọc Ma Tiêu hỏi :

- Nếu phải thì sao. Mà không phải thì sao. Tôn giá là ai.

Lam y kiểm khách nói :

- Phải thì tốt mà không phải cũng chẳng sao. Bản nhân xem các người trông mắt lão liên đây về giáo hoạt, mười phần hết chín là hạng bất lương, không thể tha được. Các người mau chuẩn bị đi.

Tam ma đồng biến sắc, bất giác lùi ra sau mấy bước, thần sắc ngưng trọng. Lúc này không người nào còn khí lực trong người thì giao đấu thế nào được. Bích Ngọc Ma Tiêu run giọng hỏi :

- Tôn giá định ... làm gì.

Lam y kiểm khách lạnh lùng đáp :

- Bắt người. Dù sống hay chết.

Tam ma cả kinh thất sắc. Bọn họ đều là những người tri cơ mau chóng, tâm kế sâu xa. Thấy lam y kiểm khách này giờ thủy chung vẫn chưa hề mở mắt ra nhìn bọn họ, chẳng ai bảo ai, cả bọn liền rón rén lùi lại phía sau mấy bước, rồi gom hết tàn lực, phi thân lao vút đi, định tìm lối đào sinh.

Nào ngờ, lại thêm một lần nữa, sự việc lại bất như ý ...

Chỉ mới chạy được mấy bước, ba người đã thấy lam y kiểm khách đứng sừng sững ngay trước mặt. Trong ba người bọn họ không một ai kịp nhìn thấy lam y kiểm khách động thân như thế nào. Sự việc diễn ra quá nhanh khiến cả ba như không tin vào mắt mình. Cả bọn ngấm ngầm lo lắng, nghĩ thầm :

- Sao lúc bọn mình rút lui không chia ba ngã mà cứ chạy một đường.

Lúc này, lam y kiểm khách đã mở mắt ra. Hai luồng nhãn quang sáng rực nhìn chăm chăm vào ba người bọn họ với vẻ lạnh lùng tàn khốc. Như đọc thấu được tâm tư ba người, lam y kiểm khách cười nhạt nói :

- Các người cho rằng nếu chia ba đường đào tẩu thì có thể thoát khỏi tay bản nhân hay sao. May là các người chưa làm như vậy nên mới còn đứng ở đây. Đừng nói ba tên, dù mười tên cũng khó thoát khỏi kiểm của bản nhân.

Cầm Ma Tôn Giả cổ trần định tâm thần, vòng tay hỏi :

- Chẳng hay tôn giá là cao nhân phương nào. Bọn tại hạ có thù oán chi với tôn giá chẳng.

Lam y kiểm khách vẫn lạnh lùng ôm kiếm mà không đáp lời. Nhưng từ phía sau, một giọng nói đột ngột cất lên đáp thay :

- Lão ta chính là Vô Danh Khách, là Hiệp Tiên trong số Tiêu Dao Bát Tiên bọn ta đấy mà.

Thanh âm còn chưa dứt thì bỗng đâu thân hình Tam ma khẽ run lên một cái, rồi cả ba lão ma đầu đồng loạt ngã lăn xuống đất, nằm yên bất động, mất cả tri giác. Sự tình quá đột ngột khiến không ai kịp phản ứng. Ngay sau đó, một lão khiêu hóa áo quần sạch sẽ, râu tóc bạc phơ lưng thưng đi tới.

Lão khiêu hóa vừa đi gần đến nơi, đã thấy lam y kiểm khách trợn mắt nhìn lão ta, lạnh lùng nói :

- Lão khiêu hóa người sao lại đa sự thế. Chuyện của bản nhân không cần lão xen vào.

Lão khiêu hóa cười ha hả nói :

- Bọn tiểu bối này đâu có đáng để Hiệp huynh phải động thủ động cước. Thôi thì hãy cùng lão khiêu hóa đi uống rượu quách.

Lam y kiểm khách nói :

- Bản nhân không phải là con sâu rượu như lão.

Lão khiêu hóa cười khanh khách :

- Thôi mà. Hiệp huynh không nề mặt lão khiêu hóa sao. Hôm nay lão khiêu hóa phá lệ thết đãi Hiệp huynh một bữa no say.

Lam y kiểm khách hơi mỉm cười :

- Chức nghiệp của lão khiêu hóa là chuyên xin cơm thiên hạ, vậy mà hôm nay cũng bày đặt mời khách nữa. Đúng là cổ kim kỳ sự đấy.

Lão khiêu hóa cả cười nói :

- Vì thế mới gọi là phá lệ. Hiệp huynh đồng ý chứ.

Lam y kiểm khách đáp :

- Được lão khiếu hóa người mời uống rượu là một cơ hội hy hữu, lẽ nào bản nhân lại từ chối.

Lão khiếu hóa nổi lên tròng cười ha hả, rồi tiến tới chộp lấy Cẩm Ma Tôn Giả và Bích Ngọc Ma Tiêu xách hông lên. Lam y kiểm khách cũng nắm lấy Đồng Cổ Ma Tôn. Và rồi hai người giờ tuyệt kỹ khinh công lao vút đi.

Thiếu Lâm Tự ...

Trái ngược với không khí vắng lặng của hẻm cạnh giờ trước đó, tiền sơn hậu viện trong chùa lúc này bỗng náo nhiệt hẳn lên. Rất nhiều sa di, hòa thượng không ngừng chạy ngược chạy xuôi.

Tuy vừa rồi cường địch đã phải tháo chạy, nhưng cũng đã có không ít tăng chúng Thiếu Lâm cùng bọn quần hùng bị âm công đả thương, thậm chí còn có một số người tử thương. Việc cứu chữa người bị thương, hỏa táng người chết và tiếp đãi bọn quần hùng khiến cho tăng chúng rất là bận rộn. Và người chỉ đạo mọi việc là Không Trí đại sư thì lại càng bận rộn hơn.

Lúc này, sau khi đã tạm lo liệu ổn thỏa cho chúng môn hạ, các vị chương môn thủ lĩnh quần hùng lại đi đến gian tịnh thất của phương trượng, chính là gian phòng mà Nghiêm Phi Long đang ở đó.

Khung cảnh trong phòng cũng chẳng có gì thay đổi, vẫn y như lúc mọi người rời đi khi nãy. Nghiêm Phi Long thì ngồi lặng yên nhìn lên trần nhà, dáng vẻ trầm tư. Còn tên tiêu sa di hầu hạ chàng thì ngồi bên cạnh với vẻ lo lắng không yên. Thành Thế Kiệt thấy thế liền tiến tới bên chàng cười nói :

- Công tử. Mọi chuyện xong cả rồi. Kẻ địch đều đã bỏ chạy. Sự nguy hiểm đã qua rồi, công tử không cần phải lo ngại nữa.

Nghiêm Phi Long đưa mắt nhìn hết thấy mọi người, mỉm cười nói :

- Tư Thám lão nhân đã nói kẻ địch là những tên ma đầu không dễ đối phó. Các vị đánh đuổi được bọn chúng thì quả là tài giỏi.

Quần hùng nghe chàng nói vậy thì ai nấy đều có vẻ hồ thẹn. Văn lão là người bộc trực, nên đã nói ngay :

- Công tử. Nói ra thật xấu hổ. Nếu không được mấy vị tiền bối ra tay tương trợ thì công tử đã không còn gặp bọn lão phu nữa rồi. Bọn ma đầu đó quá lợi hại, bọn lão phu không ai đương cự nổi.

Nghiêm Phi Long chỉ khe khẽ mỉm cười chứ không hỏi tiếp nữa. Chuyện đã tể nhị như thế, chàng không muốn khiến cho mọi người có cảm giác ngượng ngùng khó xử. Không gian chợt lặng đi. Trong khi ấy, các sa di hòa thượng đã thu dọn và bày biện lại mọi thứ bánh trái và trà hương thơm ngát.

Sau khi quần hùng an tọa, Không Trí đại sư thay mặt phương trượng kính mọi người một chung trà, rồi nói :

- Hôm nay bản tự ngộ thâm biến, nếu không được mọi người đoàn kết kháng địch thì chẳng biết kết cục sẽ như thế nào.

Đại sư hơi ngưng lại một lát, rồi mới nói tiếp :

- Tuy Tam ma đã phải bỏ chạy, nhưng e rằng bọn chúng vẫn chưa chịu cam nhận thất bại, sẽ lại còn tìm đến đây sinh sự lần nữa.

Chương môn Đỉnh Thương Kim Long Dao Dư Bằng lớn tiếng nói :

- Đại sư. Đúng như Văn lão huynh đã nói. Nếu hôm nay không được một vị cao tăng tiền bối của quý phái kịp thời ra tay can thiệp đánh đuổi quần ma, e rằng giờ này chúng ta chẳng còn được ngồi đây mà nói chuyện nữa rồi.

Chương môn phái Thiên Sơn Thần Toán Thư Sinh La Thiện Hùng khẽ buông nhẹ tiếng thở dài, nói :

- Dư chương môn nói rất phải. Chỉ với bọn chúng ta đây xem ra còn không đủ sức tự bảo vệ lấy mình, nói gì đến việc giáng ma vệ đạo.

Quần hùng nhìn nhau, thâm công nhận lời họ La quả chẳng sai. Chương môn Nga My Diệu Tâm sư thái nói :

- Ba lão ma đầu kia có thể quay lại báo phục bất cứ lúc nào. Tình hình đã nguy ngập lắm rồi. Các vị đại sư phải thỉnh cầu vị tiền bối kia ra mặt thì công cuộc giáng phục tà ma của chúng ta mới mong có cơ thành tựu.

Không Trí đại sư đáp :

- Về việc này ... chắc hẳn phương trượng sư huynh cũng đã nghĩ đến. Nhưng hãy còn vị tiền bối bên Cái Bang nữa kia mà.

Đại sư nói đến đây rồi đưa mắt nhìn về phía Bang chủ Cái Bang Thần Hành Thiết Bồng Hà Vĩnh Tuấn. Hà Bang chủ thờ dài nói :

- Việc này chỉ còn biết trông chờ vào các vị đại sư thôi. Chứ còn vị tiền bối kia, lão phu cũng không biết chắc có phải là người của bản bang không nữa,

nói gì đến chuyện gặp mặt để mà mời thỉnh.

Vân lão bỗng quay sang Nghiêm Phi Long hỏi :

- Công tử kiến văn quảng bác, chẳng hay có nghĩ ra manh mối gì không.

Nghiêm Phi Long nói :

- Tiên sinh hãy thuật lại mọi việc cho tiểu sinh nghe thử xem sao.

Vân lão liền tường thuật lại đầu đuôi sự việc, ngay cả cuộc đối đáp của vị hòa thượng ở sơn môn và lão khiêu hóa ở hậu sơn cũng được lão thuật lại rất tỷ mỉ, không bỏ sót một điểm nào.

Sau khi nghe xong, Nghiêm Phi Long trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu. Mọi người đều chăm chú nhìn chàng chờ đợi. Bọn họ không tin chàng có thể biết được điều gì. Nhưng biết đâu đây ... Mọi người vẫn nuôi hy vọng.

Sau một lúc trầm tư, Nghiêm Phi Long lại hỏi :

- Tiên sinh nói rằng lão hòa thượng đã gọi vị kia là Cái huynh, và lại còn nhắc đến một vị Hiệp huynh nào đó nữa.

Vân lão gật đầu lia lịa, nói :

- Phải, phải. Chẳng hay công tử có nhận ra manh mối nào không.

Nghiêm Phi Long gật đầu nói :

- Nếu vậy thì có lẽ tiểu sinh có biết.

Quần hùng nghe chàng nói thế thì vừa vui mừng lại vừa ngạc nhiên. Bọn họ đều là những người từng trải giang hồ, mấy mươi năm lăn lộn trong giới võ lâm, đã đi khắp đại giang nam bắc, đã có thể xem là bô lão mà còn không biết. Thế mà một thư sinh công tử như chàng lại biết nhiều hơn bọn họ quả là đáng ngạc nhiên. Tuy vậy, không một ai có ý nghi ngờ lời nói của chàng, bởi phong thái của chàng tự nhiên đã tạo cho mọi người một cảm giác tin tưởng.

Vân lão đối với chàng có quan hệ thân thiết hơn bọn quần hùng nên cũng lại là lão lên tiếng hỏi :

- Công tử biết ư. Vậy hãy mau nói đi. Bọn lão phu đang chờ nghe đây.

Nghiêm Phi Long chưa nói ngay mà còn lộ vẻ nghĩ ngợi suy tư. Thành Thế Kiệt sốt ruột không chờ được nữa, liền nói :

- Sao công tử không nói. Chẳng lẽ công tử muốn bán tin tức giống như lão Tư Thám. Công tử muốn bao nhiêu.

Nghiêm Phi Long nhìn Thành Thế Kiệt, nhún nhó đáp :

- Thiếu hiệp nghĩ tiểu sinh tệ đến thế hay sao. Tiểu sinh chỉ nói là có lẽ biết thôi mà. Để tiểu sinh nhớ lại thật kỹ đã.

Vân lão trừng mắt nhìn Thành Thế Kiệt, nói :

- Sao người nóng nảy thế. Việc gì cũng phải từ từ. Phải để Nghiêm công tử nhớ lại rồi mới nói được chứ.

Thành Thế Kiệt lộ vẻ ngượng ngùng, liền vội quay nhìn sang chỗ khác. Đến lúc này, quần hùng mới biết họ của Nghiêm Phi Long. Tuy nhiên, cũng chẳng mấy ai chú ý đến chuyện đó, bởi điều đó lúc này đã không còn quan trọng, mọi người bận quan tâm đến chuyện khác quan trọng hơn. Ai nấy đều chăm chú nhìn Nghiêm Phi Long chờ đợi, nhưng không ai lên tiếng thúc giục chàng. Bọn họ đều mong chàng có thể nhớ lại được, dù là chỉ chút manh mối, bởi có còn hơn không.

Trong phòng chợt im phăng phắc ...

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Cường Địch Lại Tấn Công Thiếu Lâm La Hán Đại Trận Bị Đánh Tan

Lại nói, Nghiêm Phi Long trầm tư nghĩ ngợi một lúc lâu. Quần hùng chăm chú nhìn chàng chờ đợi.

Ai nấy cũng đều hy vọng chàng có thể biết được lai lịch, hành tung của mấy vị tiền bối đã ra tay cứu nguy cho bọn họ. Hay ít ra chàng có thể nói cho bọn họ biết chút ít manh mối về các vị ấy cũng được. Mọi người đều hy vọng rằng có thể thỉnh được các vị ấy ra mặt giúp đỡ để đương cự tà ma.

Sau một hồi nghĩ ngợi, Nghiêm Phi Long mới nói :

- Nếu tiểu sinh đoán không lầm thì ba vị tiền bối ấy là Tăng Tiên, Hiệp Tiên và Cái Tiên trong nhóm Tiêu Dao Bát Tiên.

Vân lão ngạc nhiên hỏi :

- Công tử nói cái gì mà Bát Tiên.

Nghiêm Phi Long đáp :

- Tiêu Dao Bát Tiên. Các vị ấy gồm có tám người cùng ẩn cư ở Tiêu Dao Cốc nên mới gọi chung là Tiêu Dao Bát Tiên. Tám vị ấy xếp theo thứ tự là Tăng – Đạo – Nho – Quan – Y – Bốc – Hiệp – Cái.

Không Trí đại sư hỏi :

- Vậy vị Tăng Tiên ấy có phải là một vị cao tăng tiền bối của bản phái.

Nghiêm Phi Long gật đầu đáp :

- Phải rồi. Vị đó là Giác Hạnh Thiền sư, là sư bá của đại sư. Hiện Giác Hạnh Thiền sư đang làm trụ trì ở Đại Lôi Âm Tự, và vì đó là nơi ẩn cư tu hành của các vị cao tăng tiền bối Thiếu Lâm nên còn được gọi là Thiếu Lâm thượng viện. Ở Đại Lôi Âm Tự hiện có rất nhiều vị cao tăng tiền bối. Nghe đâu nơi đó vẫn còn các vị đại sư thuộc hàng chữ Liễu, chữ Trí nữa đấy.

Mọi người nghe chàng nói thế đều ồ lên kinh ngạc. Bởi tăng chúng Thiếu Lâm Tự hiện dùng các chữ Liễu, Trí, Giác, Không, Viên, Tuệ, Hư, Pháp ... làm pháp hiệu để xếp thứ tự, phân bối phận. Giác Hạnh Thiền sư cùng hàng với sư phụ của Không Trí đại sư. Các vị đại sư trong pháp hiệu có chữ Trí thì bối phận cao hơn Không Trí đại sư đến hai bậc. Còn các vị thuộc hàng chữ Liễu thì đương nhiên cao hơn đến ba bậc. Mọi người không ngờ phái Thiếu Lâm lại còn nhiều vị cao tăng tiền bối đến thế, nên đều hết sức phấn khởi, thầm mừng cho hậu lộ.

Bang chủ Cái Bang Hà Vĩnh Tuấn lại nói :

- Còn vị Cái Tiên đó có phải là một vị tiền bối của bản bang hay không.

Nghiêm Phi Long ngẫm nghĩ giây lát, mới nói :

- Biển cổ năm Đinh Mùi bang chủ còn nhớ chứ ?

Hà Vĩnh Tuấn ngớ người, mặt biến sắc. Lão không ngờ chàng lại nói đến chuyện ấy. Và lão cũng không ngờ chàng cũng biết chuyện ấy. Biển cổ năm Đinh Mùi là một thảm biến, và cũng là một đại bí mật của Cái Bang, xưa nay vẫn được giấu kín, chỉ một vài vị trưởng lão là biết chuyện, mà cũng chỉ biết đại khái đôi điều. Ngay bọn môn hạ đệ tử hầu còn chưa biết, nói gì đến người ngoài.

Ngẩn ngơ một lúc lâu, chợt nhận thấy những người xung quanh đều chăm chú nhìn mình, lão mới ấp úng nói :

- Chuyện này ...

Nghiêm Phi Long nói :

- Cái Tiên chính là một nhân vật đã từng tham gia vụ đó. Tiểu sinh chỉ nói thế thôi. Chắc bang chủ hiểu rồi.

Hà Vĩnh Tuấn gật đầu, thần sắc lộ vẻ băng khuâng. Quần hùng vừa ngạc nhiên lại vừa hiểu kỳ, nhưng thấy thái độ của họ Hà như thế nên cũng không tiện vặn hỏi. Nghiêm Phi Long lại nói :

- Có điều, dù cho có là Cái Tiên thì cũng là hóa tử, thường hay phiêu bạt khắp nơi, khó mà biết chắc vị đó ở đâu được.

Mọi người vừa định hỏi hành tung của vị Cái Tiên đó, nhưng nghe chàng nói thế cũng hữu lý nên thôi. Đoàn chàng lại nói tiếp :

- Trong số Tiêu Dao Bát Tiên hãy còn một nhân vật nữa có liên hệ với chư vị. Đạo Tiên Không Không Tử là một vị tiền bối phái Võ Đang, và dường như là sư thúc của Huyền Hạc đạo trưởng đây.

Chàng vừa dứt tiếng thì thấy nơi cửa tịnh thất có ba lão hòa thượng xuất hiện. Đó là Không Hư, Không Minh, Không Tử ba vị đại sư đã trở về. Ba vị đại sư rào bước đi vào thiền phòng. Trông sắc diện ba người thì dường như vừa có điều chi vui vẻ, mãn nguyện. Mọi người liền đứng dậy chào hỏi. Nhưng chưa ai kịp lên tiếng hỏi han thì Vân lão đã vội cưỡi lời hỏi trước :

- Phương trượng đại sư. Thế nào rồi ? Trông diện mạo ba vị vui vẻ thế kia thì chắc lệnh sư bá đã ưng thuận rồi chứ ?

Ba vị đại sư nghe Vân lão hỏi thế thì đều ngẩn người kinh ngạc. Không Hư đại sư cau mày hỏi lại :

- Sao ... sao lão thí chủ lại biết thế ?

Vân lão mỉm cười hỏi :

- Giác Hạnh Thiền sư bảo sao ?

Không Hư đại sư ngó người không nói được tiếng nào. Trông thái độ của đại sư thì mọi người đã biết ngay những gì Nghiêm Phi Long vừa nói khi nãy là hoàn toàn chính xác. Không Trí đại sư liền nói :

- Chương môn sư huynh. Bọn tiểu đệ vừa được Nghiêm công tử đây cho biết Tổ sư gia pháp hiệu là Giác Hạnh, là Tăng Tiên trong số Tiêu Dao Bát Tiên. Nhưng Tổ sư gia bảo sao ? Tổ sư gia ưng thuận rồi chứ ?

Không Hư đại sư chưa chịu đáp ngay mà quay sang Nghiêm Phi Long nói :

- Công tử kiến văn thật quảng bác. Lão nạp vô cùng kính phục.

Nghiêm Phi Long chỉ khẽ mỉm cười. Đại sư lại quay sang phía quần hùng đang chờ đợi câu trả lời của đại sư, nói :

- Tổ sư gia không muốn dân thân vào thế sự. Lão nhân gia đã đi rồi.

Quần hùng thờ dài tỏ vẻ thất vọng. Nhưng lại nghe đại sư nói tiếp :

- Tuy vậy. Tổ sư gia có bảo là sẽ phái Giác Lâm Tổ sư cùng một vài vị cao tăng ở Đại Lôi Âm Tự đến Thiếu Lâm tiếp trợ chúng ta hàng ma vệ đạo.

Đại sư tưởng rằng khi đưa danh hiệu Đại Lôi Âm Tự ra sẽ khiến cho quần hùng phải một phen kinh ngạc sững sốt. Ngờ đâu sự việc lại trái hẳn. Không chỉ riêng Không Trí đại sư mà tất cả mọi người đều chẳng lộ vẻ gì là ngạc nhiên cả. Và rồi chính đại sư mới là người tỏ vẻ ngạc nhiên.

Trúc Thanh Sơn trong Vô lâm Tứ hiền cũng là một kẻ thích nói nên quay sang Hà bang chủ nói :

- Hà bang chủ. Trách nhiệm của phái Thiếu Lâm như thế xem như đã xong. Còn về vị tiền bối của quý bang. Lão phu thấy rằng bang chủ cũng nên nghĩ cách gì đi chứ.

Hà Vĩnh Tuấn lắc đầu thờ dài mãi không thôi. Trúc Thanh Sơn lại quay sang các vị chương môn thủ lĩnh khác, nói tiếp :

- Còn chư vị cũng phải xem lại trong phái mình hiện có còn vị tiền bối nào không. Nếu có thì chúng ta phải nghĩ cách mời thỉnh ra mới được.

Mọi người nhận thấy lời nói của Trúc Thanh Sơn rất hữu lý. Ai nấy đều trầm ngâm suy tưởng, cố nhớ lại xem bản phái có còn vị tiền bối nào không. Một hồi lâu sau, vẫn chưa một ai lên tiếng.

Bỗng đâu, mọi người chợt nghe bên ngoài có những tiếng Đại Hồng Chung khua vang giống giả, làm náo động cả tòa cổ tự. Quần hùng ai nấy đều cả kinh thất sắc. Tiếng chuông rất cấp bách. Chắc lại có chuyện gì xảy ra, mà phải là nguy ngập phi thường nên tăng chúng mới phải giống chuông báo động như thế.

Quần hùng hãy còn kinh hãi, vừa đứng dậy định chạy ra ngoài xem thử chuyện gì đang xảy ra, thì đã thấy có ba vị hòa thượng trung niên xuất hiện nơi cửa tịnh thất, sắc diện lộ rõ vẻ lo lắng. Không Hư đại sư vội hỏi :

- Có chuyện gì vậy ?

Hòa thượng đứng trước chấp tay cung kính nói :

- Bẩm phương trượng. Có kẻ địch tấn công lên núi, thanh thế rất hùng mạnh.

Không Hư đại sư biến sắc, kêu lên :

- Sao lại có chuyện đó. Tin tức không sai chứ ?

Hòa thượng kia đáp :

- Bẩm phương trượng. Tin tức hoàn toàn xác thực. Bọn chúng đã đánh lên đến giữa sườn núi. Các vị sư bá, sư thúc hiện đang soái lĩnh chúng đệ tử ngăn chặn. Tình thế rất nguy cấp, xin phương trượng liệu định.

Không Hư đại sư hỏi :

- Bọn chúng có đông không ?

Hòa thượng kia đáp :

- Hiện chưa nắm được nhân số kẻ địch, nhưng thực lực bọn chúng rất mạnh. Đã có nhiều tăng nhân bản tự bị chúng đả thương.

Không Minh, Không Từ, Không Trí ba vị đại sư không chờ Không Hư đại sư lên tiếng đã vội chạy bay ra ngoài. Quần hùng cũng vội tới tấp theo sau. Bọn họ đã cùng đứng chung một chiến tuyến. Kẻ địch dám đánh lên núi thì đương nhiên trở thành công địch của hết thảy mọi người. Do đó, tất cả phải cùng hợp sức chống địch.

Không Hư đại sư không hổ danh là chương môn phương trượng. Tình hình có vẻ hết sức nguy ngập mà lão hòa thượng vẫn còn giữ được vẻ bình tĩnh. Lão quay sang Nghiêm Phi Long nói :

- Xin công tử hãy ở lại đây nghỉ ngơi. Lão nạp cần phải ra ngoài xem thử đã xảy ra chuyện gì.

Nói xong rồi lão mới rào bước đi ra ngoài. Mọi người ở Thiếu Lâm Tự hiện đối với Nghiêm Phi Long đã rất trọng nể, xử sự với chàng nhất mực kính trọng, nên lão hòa thượng trước khi đi mới lại nói thế.

Lúc này quần hùng đã ra ngoài hết. Kẻ địch không biết là ai, lại dường như rất mạnh nên mọi người hết sức lo lắng. Thành Thế Kiệt cũng đã chạy đi hiệp lực với mọi người. Chỉ còn Vân lão là chưa đi, còn ở lại trong phòng với Nghiêm Phi Long. Lão không cần phải gấp, bởi lão có ra ngoài ấy sớm thì quần hùng cũng không để cho lão động thủ động cước. Nhiệm vụ của lão là chữa trị cho quần hùng bị thương, nên không ai muốn lão gặp bất trắc khi giao chiến. Ngoài ra còn một tiêu sa di mà Không Hư đại sư đã ra lệnh phải lo việc hậu hạ Nghiêm Phi Long.

Vân lão nhìn Nghiêm Phi Long, nói :

- Xem ra quả là có chuyện cấp bách thật rồi. Kẻ địch dường như rất mạnh. Lão phu dù muốn điềm nhiên tọa thị cũng không được nữa.

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Có lẽ cũng không mạnh lắm đâu. Tiên sinh có biết chúng là ai không ?

Vân lão sững sốt hỏi lại :

- Chẳng lẽ công tử lại biết ?

Nghiêm Phi Long nói :

- Chỉ suy luận một chút là biết ngay. Thông Thiên Giáo thì vừa mới rút chạy, nhất thời không thể lại kéo đến nữa. Lúc này Tư Thám lão nhân có nói là Cửu Trùng Giáo không có ý tiêu diệt Thiếu Lâm Tự, và Thiên Vô Giáo cũng không có ý đồ hùng bá võ lâm nên chúng ta có thể bỏ qua hai thế lực này. Võ lâm Tam cung cũng chẳng bao giờ hành sự kiêu này. Vậy thì bọn chúng chỉ có thể là Trường Hận Môn. Và nếu đúng thật là bọn chúng thì nhân số cũng chỉ vài mươi người mà thôi, vì Trường Hận Môn hiện vẫn đang còn trong giai đoạn phát triển thế lực, chưa có nhiều môn nhân.

Vân lão cười nói :

- Công tử đúng là thần nhân, chuyện gì cũng không qua mắt được công tử. Vậy công tử có cần lão phu ở lại đây bồi tiếp công tử không ?

Nghiêm Phi Long nói :

- Dù kẻ địch chỉ có vài người, nhưng cũng không thể xem thường được đâu. Lai giả bất thiện. Bọn chúng đã dám tấn công lên núi thì chắc là thị vào điều gì đó. Tiên sinh cũng nên ra ngoài ấy tiếp trợ mọi người.

Vân lão gật đầu nói :

- Công tử luận rất phải.

Vừa nói lão vừa cất bước định đi. Nghiêm Phi Long lại gọi :

- Khoan đã. Tiên sinh hãy chờ một chút.

Vân lão quay lại hỏi :

- Công tử có điều chi dặn dò lão phu chăng ?

Nghiêm Phi Long nói :

- Không dám. Tiểu sinh chỉ định nhắc tiên sinh hãy bảo mọi người phải hết sức cẩn trọng, đề phòng đối phương thi hành độc kế, như là phóng độc chẳng hạn. Tuy có tiên sinh ở đây thì việc giải độc không thành vấn đề. Nhưng nếu đang trường quyết chiến thì cũng khó chữa trị cho nhiều người cùng một lúc được.

Vân lão gật đầu nói :

- Công tử nói rất phải. Đa tạ công tử đã nhắc nhở.

Lão vái chào chàng rồi vội vã chạy ra ngoài, đuổi theo bọn quần hùng đến trước sơn môn Thiếu Lâm Tự.

Ngay tại khoảng sân rộng lớn phía trước Đại Hùng Bảo Điện, nơi mà Thiếu Lâm Tự vẫn dùng để tụ họp tăng chúng tiến hành các đại lễ, hiện đang có một đám đông tụ tập, không khí lắng đọng đầy vẻ căng thẳng.

Đám đông chia làm hai phe rõ rệt. Một bên là bọn quần hùng tập họp đông đảo, đến mấy trăm người. Còn phía bên kia chỉ có độ hai chục người, gồm cả nam phụ lão thiếu. Vân lão vội rảo bước đi tới chỗ đám đông.

Nhưng vừa đi gần đến nơi, nhìn thấy những sự việc đang diễn ra trước mắt, Vân lão cũng không khỏi hãi hùng kinh sợ.

Đám đông chỉ tụ tập ở vòng ngoài, chừa ra một khoảng rộng ngay giữa sân. Tại đây, một tòa La Hán Đại Trận đã được tăng chúng Thiếu Lâm thiết lập, đang bao vây một nhân vật tuổi trạc lục tuần, sắc diện lạnh lùng, thân hành gầy khẳng kheo mà lại vận chiếc đại hồng bào rộng thùng thình, trông vô cùng cổ quái.

Theo nhịp của tiếng niệm phật hiệu, ba vòng tăng nhân luân chuyển liên tục không ngừng. Trận thế đã được phát huy đến tột độ. Một trăm linh tám tăng nhân thủ trận chia làm hai lượt thay nhau phát chiêu. Kinh lực liên tục dồn ép vào nơi trung tâm trận là nhân vật vận đại hồng bào kia.

Nhưng thật lạ lùng, đứng giữa La Hán Đại Trận, một trận pháp trấn môn của Thiếu Lâm Tự mà uy danh lừng lẫy khắp võ lâm, Hồng bào quái nhân kia vẫn một mực đứng vững, dường như chẳng xem La Hán Đại Trận ra gì. Lão ta chỉ đứng yên một chỗ, nét mặt khinh khinh, mắt nhìn lên trời, ra chiều La Hán Đại Trận đối với lão ta chỉ là một thứ trò chơi chẳng đáng kể gì. Điều ấy đã làm cho quần tăng vô cùng tức giận, liên tục gia tăng cường độ tấn công.

Đợi cho La Hán Đại Trận luân chuyển một lúc lâu, hàng ngũ tăng nhân đã dần dần tiến sát vào trong, thu hẹp vòng vây, Hồng bào quái nhân mới sử dụng đến thân pháp quán tuyệt, chạy quanh một vòng, song chưởng vung vẩy liên tục. Mọi người chỉ nhìn thấy có một bóng hình đỏ rực đảo quanh trong trận trông giống như một làn khói mờ ảo. Không ai hiểu lão ta đang giở trò gì.

Đột nhiên, bóng đỏ đang chạy nhanh chợt dừng lại, đứng yên giữa trận, rồi ngửa mặt lên trời cười ha hả không ngớt.

Quần hùng còn đang rất ngạc nhiên không hiểu vì đâu lão quái lại cười vang đột ngột như thế, thì bọn họ lại càng ngạc nhiên hơn nữa vì không hiểu sao La Hán Đại Trận lúc này đã ngừng chuyển động. Một trăm linh tám tăng nhân thủ trận chẳng biết tại sao lại đứng im lìm một chỗ. Chẳng lẽ ...

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, rồi nhìn Không Hư đại sư. Nhưng chính ngay đại sư cũng đang rất kinh hãi, không hiểu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì mà lại khiến cho chúng tăng lại đứng im lìm bất động như thế. Chẳng lẽ chúng tăng đều đã bị độc thủ. Chẳng lẽ võ công của Hồng bào quái nhân lại cao siêu đến thế hay sao.

Quần hùng ai nấy cũng đều lộ vẻ lo lắng. Là người nóng tính, trong lòng lại nóng nảy bất an, Không Trì đại sư vội lớn tiếng hỏi :

- Các ngươi sao thế. Đã xảy ra chuyện gì rồi.

Lão hòa thượng chưa kịp dứt tiếng thì từ trong đám tăng nhân đang đứng im lìm bất động kia bỗng nghe thấy những tiếng “oẹ oẹ” vang lên không ngớt. Tất cả một trăm linh tám vị tăng nhân thủ trận đều thổ ra một búng máu tươi, rồi ngã lăn xuống đất, nằm chồng chéo lên nhau thật vô cùng hỗn loạn.

Quần hùng không ngờ võ công của Hồng bào quái nhân lại cao siêu dường ấy. Lão ta chỉ động thủ một lần mà hạ gục cùng lúc một trăm linh tám tăng nhân đang bày La Hán Đại Trận là một chuyện không ai tưởng nổi, trước nay chưa từng thấy, mà cũng chưa từng nghe. Mọi người đều kinh hoàng thất sắc.

Ai nấy đều ngẩn người trở mắt nhìn lão quái, tưởng như lão là một quái vật không bằng. Và lão ta vẫn đang còn ngửa mặt lên trời cười rộ, chẳng thèm quan tâm gì đến bọn quần hùng xung quanh.

Lúc này, Vân lão đã đi tới nơi. Nhìn sắc diện của chúng tăng đang nằm lăn lóc dưới đất, lão chợt nghĩ đến một chuyện, vội vàng rảo bước tiến vào giữa cục trường, cúi xuống cầm tay một tăng nhân bất mạch.

Cũng cùng một thái độ như Hồng bào lão quái, Vân lão cứ an nhiên làm công việc xem mạch cho chúng tăng, chẳng hề quan tâm đến những người hiện diện tại trường, nhất là chẳng nhìn lão quái lấy một lần.

Hành động này của Vân lão đã khiến cho Hồng bào lão quái hết sức tức giận. Lão ta ngưng cười, tròn trừng mắt nhìn Vân lão với vẻ hằm hằm giận dữ, như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Nhưng Vân lão cũng cứ mặc kệ, không ngó ngang gì đến thái độ tức giận của lão quái. Quần hùng thảm lo lắng. Một số người tiến tới trước, đề phòng lão quái bất thần tập kích trong lúc Vân lão không chú ý.

Nhưng lão quái không tập kích. Lão ta cất giọng âm trầm nói :

- Lão già kia. Lão là ai. Sao lại dám trêu gan lão phu. Hừ hừ. Có phải lão đã chán sống rồi không.

Lúc này, Vân lão đã lần lượt xem mạch cho ba tăng nhân. Lão mới ngẩng mặt lên nhìn lão quái, cười nhạt nói :

- Thứ độc chất thấp kém này hại được ai khác chứ đối với lão phu thì chỉ là một trò trẻ con mà thôi.

Hồng bào lão quái giật mình kinh hãi, thối lui mấy bước, trở mắt nhìn Vân lão. Còn quần hùng thì đã vỡ lẽ ra là lão quái kia đã thi triển độc công tập kích đột ngột, trong lúc chúng tăng không ai ngờ đến, khiến cho tất cả đều ngộ độc té xuống, nằm mê man dưới đất. Nhưng cũng phải thừa nhận rằng thân pháp và thủ pháp của lão quái quả vô cùng cao diệu, những người ở đây không ai sánh kịp.

Không Hư đại sư lo lắng cho sinh mạng của chúng tăng, vội hỏi :

- Vân lão thí chủ. Chẳng hay bọn họ trúng độc có nguy hiểm đến tính mạng không, còn có thể cứu chữa được không.

Vân lão đứng dậy, vừa đi về phía bọn quần hùng, vừa đáp :

- Phương trượng đại sư cứ yên tâm. Thứ chất độc tầm thường này chẳng thể nào làm khó lão phu được. Chỉ là nhiều người trúng độc quá thôi.

Không Hư đại sư vội nói :

- Vậy xin lão thí chủ hãy chữa trị cho bọn họ. Lão nạp vô cùng cảm kích.

Vân lão lấy từ trong người ra một chiếc hộp gỗ nhỏ, trao cho đại sư, nói :

- Trong hộp này có mười hoàn linh dược có thể giải được chất độc này. Mỗi hoàn có thể cứu được hai ba mươi người. Đại sư cứ đem hòa vào nước rồi cho bọn họ phục dùng. Nhưng cũng phải độ nửa canh giờ sau bọn họ mới có thể hồi phục được. Số linh dược còn dư thì đại sư cứ giữ đấy, sau này biết đâu sẽ lại có lúc cần đến.

Không Hư đại sư vội lên tiếng cảm tạ, nhận lấy chiếc hộp, rồi trao lại cho một tăng nhân đang đứng bên cạnh, bảo lo liệu cho những người trúng độc đang nằm lăn lóc dưới đất. Nhiều người xúm nhau hành sự nên chẳng mấy chốc là những người ngộ độc đều đã được cho phục dược, rồi được khiêng vào sau đại điện tịnh đường.

Vân lão nhìn chúng tăng đang hối hả khiêng vác đồng môn đưa đi chăm sóc chữa trị. Lão khẽ thở dài, than :

- Nghiêm công tử vốn đã dặn trước là phải đề phòng đối phương phóng độc. Tiếc là lão phu ra đây muộn quá.

Nghe lão nói thế, quần hùng vô cùng kinh ngạc. Nghiêm Phi Long quả là chuyện gì cũng biết, đáng danh là Vạn Sự Thông.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Trước Sơn Môn Song Phương Tử Đấu Vệ Đạo Minh Thảm Bại Ê Chề

Lại nói, sau khi đã lo chữa trị cho quần tăng, nghe Vân lão than thở rằng Nghiêm Phi Long đã cho biết trước, chỉ vì lão ra ngoài này quá muộn mới nên nông nổi, Không Hư đại sư vội hỏi :

- Vân lão thí chủ. Nghiêm công tử bảo sao ?

Vân lão liền thuật lại những lời mà Nghiêm Phi Long đã nói lúc nãy cho quần hùng nghe. Sau đó, Không Hư đại sư tiến tới phía trước, hướng vào bọn đối phương vòng tay niệm Phật hiệu, nói :

- A di đà Phật. Hóa ra các vị thí chủ đây chính là cao nhân của Trường Hận Môn. Thiếu Lâm Tự với quý môn trước nay vốn không thù không oán. Có sao các vị thí chủ lại kéo đến tấn công bản tự.

Trong bọn đối phương có một nhân vật trẻ tuổi, chỉ mới độ chừng hai mươi bốn, hai mươi lăm, hình dung cũng khá tuấn tú, vận bộ cẩm bào hoa lệ, lưng thắt đai bạc trông rất diêm dúa, nhếch mép cười nhạt, nói :

- Lão hòa thượng người biết đến danh tự bản môn là cũng khá đó. Nhưng đến lúc này mà lão lại còn thốt lên câu đó chẳng phải là quá u mê sao.

Không Hư đại sư cả giận hỏi :

- Các vị muốn gì ?

Hoa phục thanh niên cười khanh khách đáp :

- Bản tòa cũng chẳng đòi hỏi gì nhiều. Chỉ cần từ nay các ngươi tuân theo hiệu lệnh của bản môn là được rồi.

Quần hùng thấy đều sôi giận, sa sầm nét mặt. Hoa phục thanh niên ngang ngược đến thế là cùng. Không Hư đại sư cau mày nói :

- A di đà phật. Tiểu thí chủ xem bọn lão nạp là hạng người thế nào. Đến Thông Thiên, Cửu Trùng hai đại giáo phái mà còn chưa dám thốt ra những lời ngông cuồng như tiểu thí chủ đây.

Hoa phục thanh niên cười lớn :

- Có gì đâu mà lại không dám ? Cửu đại môn phái các ngươi là cái thá gì kia chứ. Nếu như bọn Thông Thiên, Cửu Trùng không phải vì bận kinh chống nhau thì các ngươi đã tiêu đời từ lâu rồi.

Hồng bào lão quái cất giọng the thé tiếp lời :

- Nếu hôm nay các ngươi không chịu quy thuận thì bản môn sẽ đại khai sát giới, máu nhuộm Thiếu Lâm.

Không Hư đại sư còn chưa kịp lên tiếng đáp lời thì Nga My chương môn Diệu Tâm sư thái vốn là một người tính nóng như lửa, đã lớn tiếng quát :

- Tiểu tử ngông cuồng kia. Ngươi không cần phải hăm dọa vô ích. Bọn ta không sợ đâu. Bất quá thì đánh nhau một trận, đến chết là cùng chứ gì !

Cái Bang Bang chủ Hà Vĩnh Tuấn cũng trầm giọng nói :

- Trường Hận Môn các vị bất quá có hơn chục người mà dám đối địch với bọn lão phu có đến hơn nghìn, chưa chắc các vị có thể toàn mạng mà rời khỏi đây. Có lẽ rồi sẽ máu nhuộm Thiếu Lâm, nhưng là máu ai thì chưa biết.

Quần hùng Hắc Bạch lưỡng đạo hiện diện tại trường có đến mấy trăm người, tuy có vẻ ngần sợ võ công quá ư cao siêu lợi hại của Hồng bào lão quái, nhưng khi nghe Hà Vĩnh Tuấn nói thế thì hùng tâm tráng chí bất giác nổi lên. Mọi người đồng đưa tay nắm chặt vũ khí, bùng bùng khí thế, như muốn sẵn sàng động thủ.

Bọn người Trường Hận Môn thấy khí thế đối phương dâng cao cũng có vẻ lo ngại. Hoa phục thanh niên nhìn Không Hư đại sư nói :

- Phải chăng các ngươi định liên thủ quần công ?

Không Hư đại sư còn chưa kịp đáp thì Thiên Sơn chương môn La Thiện Hùng đã vội nói ngay :

- Có gì mà không được. Tự nhiên các ngươi tìm đến nơi đây sinh sự thị phi, lại còn dùng thủ đoạn phóng độc ám toán của bọn Hạ Ngũ Môn đối phó với các vị đại sư của Thiếu Lâm Tự. Thế thì khi đối phó với các người bọn ta đâu cần phải giữ lễ luật giang hồ. Đó gọi là ăn miếng trả miếng.

Hồng bào lão quái cười nhạt nói :

- Các người có chắc là sẽ giữ chân được lão phu hay không ? Hừ hừ. Lão phu tuy không dám nói chắc là có thể giết sạch bọn các ngươi, nhưng nếu muốn hạ thủ vài trăm tên rồi ung dung xuống núi thì không thành vấn đề.

Quần hùng nghe lão quái nói thế thì đều xanh mặt. Với thủ đoạn và võ công của lão, e rằng lời nói của lão không phải là lời hăm dọa suông. Không Hư đại sư thâm lường định tình thế trước mắt. Đoạn đại sư lạnh lùng nói :

- Thí chủ không cần phải hăm dọa. Đã dấn thân hành tẩu giang hồ thì việc sinh tử chẳng thể tự mình định đoạt được. Nếu như bọn họ có bị thí chủ giết chết thì đó cũng là hy sinh vì đại nghĩa. Bọn lão nạp sẽ vì bọn họ mà niệm nghìn vạn lần kinh phật để siêu độ vong hồn người đã khuất.

Hà Vĩnh Tuấn cũng nói theo :

- Tuy lão có thể thoát thân được, nhưng những người cùng đi với lão sợ rằng khó toàn mạng để rời khỏi Tung Sơn.

Hoa phục thanh niên quát hỏi :

- Thế nào ? Các ngươi định giết hết bọn ta chăng. Ngông cuồng lắm. Nhưng có chắc là sẽ làm được hay không ?

Hà Vĩnh Tuấn nói :

- Lão phu cũng biết các người đều có võ công cao cường tuyệt đỉnh. Nếu đơn đả độc đấu thì chưa biết ai hơn ai. Nhưng nếu tất cả quần hùng tại đây cùng hợp lực đối phó với các người, một trăm đánh một thì ... hà hà ... khó nói trước lắm.

Hoa phục thanh niên sầm mặt quát lớn :

- Đồ người dám ...

Hà Vĩnh Tuấn nói :

- Lão phu có gì mà lại không dám ?

Hồng bào lão quái bỗng cười nhạt :

- Nếu vậy thì thật là tuyệt diệu. Thạch chương môn có một trai. Dư chương môn có ba trai. Hà bang chủ có một nghĩa nữ. La chương môn dường như có mấy ái thiếp. Diệu Tâm sư thái còn có cả lão phụ lão mẫu. Côn Luân chương môn Nhất Chân Tử có một tôn tử nổi dõng. Không Hư đại sư, Huyền Hạc đạo trưởng, Thiên Linh Tử không còn phụ mẫu, không có con cháu, nhưng lòng thương yêu đồ đệ cũng không phải ít. Để xem, có còn ai nữa không. Không nên sát hại lắm người tốt.

Hoa phục thanh niên nói :

- Đại thúc. Không cần lo chi chuyện đó. Dù cho có giết làm đi nữa thì cũng chẳng sao. Chúng ta mà giết ba bốn chục người thân thích của bọn họ thì trong số đó ít ra cũng phải có mấy người đáng chết.

Hồng bào lão quái gật đầu nói :

- Môn chủ thật là cao kiến. Chúng ta cứ quyết định như vậy đi.

Hồng bào lão quái vừa nhắc tới chuyện những người thân thích khiến cho quần hùng đều không khỏi sợ run. Ai cũng biết lão ta nói đây không phải là chuyện đùa. Nếu mọi người không ngăn cản được lão mà lại giết những đồng bọn của lão thì tất lão sẽ thi hành thủ đoạn tàn khốc để trả thù, mà những người thân ái nhất của bọn họ e khó lòng tránh khỏi độc thủ của lão ta. Mà xét cho kỹ, nếu như lão ta muốn rời đi thì những người hiện diện tại đây không phương nào ngăn cản nổi. Bất giác, mọi người đều cảm thấy ớn lạnh cả xương sống.

Hồi lâu sau, Hà Vĩnh Tuấn mới gượng nói :

- Các hạ giết những người không liên can thì có chi là anh hùng.

Hồng bào lão quái cười lớn nói :

- Lão phu chẳng cần quan tâm đến chuyện anh hùng hay không anh hùng. Chi cần lão phu cảm thấy hả dạ là được.

Hà Vĩnh Tuấn nói :

- Các hạ không có thân thích bằng hữu hay sao. Các hạ giết thân bằng quyến thuộc của người khác thì người khác cũng có thể hạ thủ đoạn tương tự với các hạ.

Hồng bào lão quái nói :

- Nếu như bọn các ngươi có đủ khả năng thì cứ việc đi tìm những người thân thích, bằng hữu của lão phu mà trả thù.

Không Hư đại sư chấp tay niệm phật hiệu, nói :

- A di đà phật. Không nên giết người bừa bãi mà tổn thương đến đức hiếu sinh của trời phật. Oan oan tương báo bao giờ mới dứt.

Hồng bào lão quái háng giọng hỏi :

- Các ngươi muốn sao.

Quần hùng chột im lặng nhìn nhau, không ai đưa ra được ý kiến gì. Nếu bảo đơn đả độc đấu một cách công bằng theo luật giang hồ thì trong bọn họ không ai có thể cầm cự được với lão quái kia. Nhưng nếu không vậy thì phải làm sao. Chẳng lẽ yêu cầu hỗn chiến. Tất cả đều ngăn người.

Toàn trường phút chốc yên ắng như tờ.

Chờ đợi hồi lâu mà không thấy một ai lên tiếng, Hồng bào lão quái đảo mắt nhìn khắp lượt quần hùng, rồi nói :

- Muốn lão phu không khai sát giới cũng được. Đồi bên chúng ta hãy quyết đấu công bằng. Các ngươi đừng xua bọn môn hạ đệ tử võ công thấp kém ra đánh nhau kéo uống mạng vô ích.

Không Hư đại sư vội nói :

- Thí chủ nói phải lắm. Nhưng chúng ta sẽ quyết đấu thế nào đây.

Hồng bào lão quái nói :

- Để xem. Bọn các ngươi đây nếu không là chương môn, bang chủ thì chắc chắn cũng là thủ lĩnh các phe phái trong võ lâm. Được rồi. Bọn các ngươi sẽ

cùng bản môn quyết đấu cho đến khi còn lại người cuối cùng thì thôi. Bên nào thua thì sẽ phải nghe theo điều kiện của bên thắng.

Không Hư đại sư hỏi :

- Đánh nhau đến khi sức cùng lực kiệt hay sao ?

Hồng bào lão quái đáp :

- Chính là thế đó. Bên các ngươi có nhân số đông hơn bản môn nhiều, rõ ràng là có lợi cho các ngươi nhiều lắm rồi còn gì.

Không Hư đại sư hỏi :

- Không còn đường nào khác hay sao ?

Hồng bào lão quái đáp :

- Không còn đường nào khác. Nếu các ngươi không chịu thì chúng ta sẽ lập tức khai diễn cuộc hỗn chiến.

Không Hư đại sư nói :

- A di đà phật. Vậy chúng ta hãy quyết định như thế đi.

Hà Vĩnh Tuấn là người cẩn thận nên hỏi xen vào :

- Nhưng nếu người thua không thể thực hành điều kiện thì sao ?

Hồng bào lão quái nói :

- Nếu như không thể thực hiện điều kiện được thì phải tự sát tại đây.

Hà Vĩnh Tuấn gật đầu nói :

- Thế cũng được. Bên các vị ai ra đấu trước ?

Hồng bào lão quái đáp gọn :

- Lão phu.

Lão quái đáp một cách hững hờ, nhưng quần hùng thấy đều chấn động. Mọi người đưa mắt nhìn nhau hội ý. Không ai dám bước ra tỷ đấu với lão quái, bởi công phu của lão ta thế nào mọi người vừa được chứng kiến. Lão ta ngoài võ công cao cường còn thiện dùng độc công rất lợi hại. Đối đầu với lão ta, chẳng người nào nắm chắc phần thắng, còn phần thua thì mười phần đã chắc cả mười.

Chờ đợi một lúc lâu, không thấy bên đối phương có ai bước ra, lão quái sốt ruột, lớn tiếng quát hỏi :

- Kẻ nào ? Mau bước ra. Đừng khiến lão phu phải nổi nóng.

Hoa phục thanh niên cười nhạt :

- Tưởng gì. Hóa ra đều chỉ là một lũ ô quy.

Quần hùng tuy có ngán sợ, nhưng lời khích bác kia quả là thậm tệ, không sao chịu được. Quần hùng liền xúm nhau lại bàn bạc tìm cách đối phó. Giữa lúc đó thì có người bước ra thật. Quần hùng khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng ...

Nhưng người vừa mới bước ra lại không phải là quần hùng thuộc Hắc Bạch lưỡng đạo mà là một môn nhân của Trường Hận Môn. Tuổi gã chỉ mới ba mươi, râu rậm bó cằm, tướng mạo cũng oai phong hùng tráng. Gã tiến đến trước Hồng bào lão quái khom lưng hành lễ, nói :

- Giết gà chẳng cần phải dùng đến dao to. Kính xin lão Hộ pháp cho phép thuộc hạ được đấu trận đầu.

Hồng bào lão quái nhìn gã, gật đầu nói :

- Cũng được. Lão phu chờ xem ngươi lập công.

Gã kia khom lưng cung kính vâng dạ, rồi tiến ra phía trước đứng đối diện với bọn quần hùng, cao giọng nói :

- Trong bọn các ngươi kẻ nào tình nguyện ra chịu chết đầu tiên.

Quần hùng nghe gã lên giọng ngông cuồng ngạo mạn như thế thì đều nổi giận. Với Hồng bào lão quái thì mọi người còn hơi ngán sợ, chứ với gã này thì bọn họ chẳng coi gã vào đâu. Không Trí đại sư và Diệu Tâm sư thái là hai nhân vật nóng tính nhất trong bọn, liền hăm hở bước ra tranh phần tỷ đấu.

Thấy cả hai song song bước ra, tranh nhau giành quyền tỷ đấu, không ai chịu nhường ai, thậm chí còn lớn tiếng tranh cãi, gã môn nhân Trường Hận Môn liền ngửa cổ cười dài, ngạo mạn nói :

- Hai người đừng tranh cãi nữa mà mất thời gian. Thôi thì cùng lên cả đi. Ta chấp cả hai người các người đó.

Nghe gã ta nói với giọng ngông cuồng kiêu ngạo đó, cả Không Trí đại sư và Diệu Tâm sư thái đều nóng mặt, những muốn xông tới động thủ cho gã một bài học. Nhưng chẳng lẽ cả hai người họ lại liên thủ quyết đấu với gã ta. Thế thì còn gì là danh dự của hai người nữa chứ.

Hai người đánh một. Nếu thắng thì cũng bị chê cười là thị chúng hiếp cô. Còn như nếu bại thì chẳng những làm mất uy danh mấy trăm năm của bản phái, mà sau này cũng chẳng còn mặt mũi nào gặp mặt người trong thiên hạ nữa. Do đó mà cả hai vẫn còn lưỡng lự, chưa xông vào động thủ.

Tình thế đã như vậy, cuối cùng Diệu Tâm sư thái nghĩ mình là phận nữ lưu, lại là người xuất gia, không tiện động thủ động cước với gã kia, liền lùi trở lại, nhường đấu trường cho Không Trí đại sư.

Không Trí đại sư tiến ra đến trước gã môn nhân Trường Hận Môn, đứng cách gã chừng hơn trượng, chấp tay nói :

- Bản tăng muốn được thỉnh giáo cao chiêu của thí chủ.

Gã kia cố ý dương oai điệu võ, liền quát lớn một tiếng :

- Tốt lắm. Tiếp chiêu.

Thanh âm chưa dứt thì gã đã tức khắc động thân nhảy lên thật cao và nhẹ nhàng trầm mình xuống trước Không Trí đại sư, hữu thủ đánh ra một quyền, nhằm thẳng đỉnh đầu của đại sư mà giáng thật mạnh xuống. Thế võ đã hết sức thâm độc, lại tung ra một cách bất ngờ nên càng trở nên nguy hiểm. Quần hùng nhiều người bật lên những tiếng “úi chà”, “chao ôi” ...

Ngờ đâu, công phu của Không Trí đại sư cũng rất tinh diệu. Chỉ thấy đại sư khẽ nghiêng đầu sang trái một chút, nửa người ngã về phía sau, thế quyền của đối phương đã trệch mục tiêu, đánh vào khoảng không.

Rồi để ăn miếng trả miếng, chẳng để cho đối phương kịp hạ thân xuống đất, đại sư đã múa tít song chưởng, sử dụng pho Ban Nhược Thần Công đánh ra tới tấp như cuồng phong bạo vũ, chưởng ảnh phủ trùm một vùng rộng lớn, chẳng để hở ra một khoảng trống nào để đối phương có thể buông mình xuống.

Gã kia vẫn còn đang lơ lửng trên không, trông thấy chưởng kinh của đối phương bất thần ập tới, khí thế mạnh mẽ vô cùng thì giật mình kinh hãi. Nhưng gã cũng là một tay hảo thủ. Lâm nguy bất loạn. Gã vội vàng cử song cước đá thật mạnh vào ngay giữa bóng chưởng của đối phương.

Chỉ thấy quyền cước chạm nhau, đánh tung bụi cát mù mịt, rồi thân hình gã môn nhân Trường Hận Môn bay vút lên cao, sau đó nhẹ nhàng hạ thân xuống phía sau cách xa mấy trượng. Những người quan chiến thấy cách ứng phó của gã quá tuyệt diệu, bất giác lớn tiếng hoan hô.

Vừa rồi, gã kia đã nhân đà va chạm giữa quyền cước song phượng mà nương theo sức phản chấn, lộn người về phía sau, thoát khỏi sự uy hiếp của song chưởng do Không Trí đại sư liên tiếp tung ra. Cách xử lý tình huống của gã thật tuyệt diệu, đáng danh cao thủ. Quần hùng tuy đối với gã không mấy thiện cảm nhưng cũng không thể nhìn được mà bật lên những tiếng hoan hô.

Vừa hạ thân xuống đất, gã đã gầm lên một tiếng thật lớn, rồi lại xông vào trường đấu. Gã phóng chưởng ra chiêu tấn công tới tấp mà không hề lo phòng thủ môn hộ. Theo lý thì Không Trí đại sư có thể nhân sơ hở của gã mà công vào, giành phần thắng. Nhưng những thế đánh của gã lại vô cùng mãnh liệt, chiêu thức tinh kỳ, cường lực hùng mạnh khôn tả khiến cho Không Trí đại sư phải liên tục ngăn tả chống hữu rất là mệt nhọc, chẳng còn cơ hội để phản kích lấy nửa chiêu.

Gã kia đánh ra hơn hai mươi chiêu, đã đẩy lùi Không Trí đại sư về phía sau hơn trượng. Quần hùng thầm lo lắng. Nhưng đã giao ước từ trước, đây là cuộc quyết đấu công bằng, bọn họ thấy Không Trí đại sư nguy đến nơi mà không thể nào nhảy vào tiếp trợ đại sư được. Chỉ còn cách duy nhất thoát ra khỏi cuộc chiến là đại sư tuyên bố thua trận, nhưng với tính cách của đại sư thì đời nào chịu thế.

Bỗng nghe gã kia quát lớn một tiếng, tung ra một chưởng trúng ngay vai tả Không Trí đại sư. Đại sư miệng hôc ra một búng máu, thân hình loạn choạng, rồi ngồi phệt ngay xuống giữa trường đấu. Còn gã kia sau khi đắc thủ đã không tấn công nữa mà ngửa cổ cười dài.

Không Trí đại sư đã đại bại. Nhưng may mà vẫn còn giữ được tính mạng. Hai tăng nhân Thiếu Lâm vội vàng chạy ra dìu đỡ đại sư đưa vào khu hậu viện để Văn lão xem xét thương thế, liệu đường chữa trị.

Về phần gã môn nhân Trường Hận Môn, sau khi cả cười tự đắc một hồi, gã lại nhìn vào đám quần hùng cao giọng hỏi :

- Các người còn ai muốn xuất chiến nữa không.

Điểm Thương chưởng môn Kim Long Đào Dur Bằng liền tiến ra ứng chiến. Thanh Kim Đào của y vũ lộng như con rồng vàng, lấp lánh kim quang, bảo thủ môn hộ rất nghiêm ngặt. Nhưng võ công của y cũng chỉ xấp xỉ Không Trí đại sư. Và chưa đầy ba mươi chiêu, y đã bị đánh bại.

Tiếp đến là chưởng môn Không Động Long Quyền Phong Vân Thạch Vũ, chưởng môn Nga My Diệu Tâm sư thái, chưởng môn Thanh Thành Thiên Linh Từ, Thiếu Lâm Đạt Ma Viện Không Từ đại sư đều lần lượt bị đánh bại.

Gã kia đã đánh liên tiếp sáu trận toàn thắng, ngạo khí ngút trời, không chịu nghỉ tay dưỡng sức, tiếp tục thách thức quần hùng động thủ. Lần này, đến lượt một trong Võ lâm Tứ đại Hiền nhân, Kim Lăng Vưu Tử Thanh xuất thủ.

Song phương tiến ra giữa cục trường, bắt đầu cuộc giao đấu. Vưu Tử Thanh mấy mươi năm ẩn cư nhưng vẫn không bỏ phế việc tập luyện, mỗi ngày ngoài việc luyện khí hành công thì không hề bị phân tâm lo chuyện thiên hạ, do vậy mà công phu hết sức cao cường, khác hẳn những kẻ suốt ngày chạy chọt chuyện võ lâm.

Họ Vưu hết sức bình sinh giao đấu kịch liệt với gã kia, trải qua hơn ba mươi chiêu mà sức vẫn cầm đồng, dù gã đã bị hao phí khá nhiều chân lực trong các trận giao đấu trước đó. Sau cùng, họ Vưu phải dùng đến bản môn tuyệt kỹ trong Quy Nguyên Bảo Lục là pho kỳ học của Côn Luân, cả chương môn Nhất Chân Tử cũng chưa luyện thành, mới có thể thủ thắng được nửa chiêu, mà thắng lợi này của họ Vưu có thể nói phần lớn chính là nhờ may mắn.

Gã kia đã bị đánh bại, tuy chưa thọ thương nhưng cũng không thể tiếp tục giao đấu nữa. Bên Trường Hận Môn phải cử người khác ra tái đấu. Người này so với gã kia võ công còn cao cường hơn nên rồi Vưu Tử Thanh lại thọ trọng thương và thất bại. Tiếp đó, mấy lão hữu của họ Vưu là Tàn Sĩ Đình, Trúc Thanh Sơn, Hứa Thi Đường lần lượt tiến ra thay, và tất cả đều thảm bại.

Song phương tiếp tục quyết đấu suốt cả buổi chiều, rồi suốt cả buổi tối hôm đó. Các cuộc long tranh hổ đấu giữa hai phe diễn ra vô cùng kịch liệt. Phe Vệ Đạo Minh, tức quần hùng Hắc Bạch lưỡng đạo, đã phải trải qua rất nhiều những cuộc khổ chiến, đều phải tận sức bình sinh, thậm chí cả liều mạng quyết đấu, nhưng rồi hầu hết đều nhận lãnh thất bại thảm.

Tình hình vô cùng bi đát ...

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Trận Chiến Kinh Hồn Trước Sơn Môn Thành Thế Kiệt Hiển Lộ Tuyệt Nghệ

Lại nói, trải qua một thời gian dài kịch chiến, phe Vệ Đạo Minh, tức quần hùng Hắc Bạch lưỡng đạo hầu hết đều thất bại thảm, số người bị trọng thương quá nhiều đến nỗi khiến cho một mình Văn lão không làm sao lo xuê. Lão hối hả chạy lui chạy tới, chưa kịp chữa xong người này thì đã lại có thêm người khác thọ thương, được khiêng vào. Tăng chúng Thiếu Lâm đành phải tạm băng bó, rồi để nằm xếp hàng trong đại điện, chờ Văn lão đến cứu chữa.

Cuộc chiến kéo dài suốt cả đêm. Tăng chúng đốt đuốc soi sáng khu vực chính giữa cục trường để song phương tỷ đấu. Phe quần hùng tuy thảm bại nhưng vẫn chưa muốn bỏ cuộc. Bọn họ hy vọng cậy vào số đông dùng phép xa luân chiến, tiêu hao sinh lực đối phương mà cuối cùng thủ thắng.

Đến khi trời hừng sáng, cuộc giao tranh gần như đã đến hồi tàn cục.

Lúc này, quần hùng bên phe Bạch đạo đều đã thọ thương gần hết, chỉ còn lại mấy người là phương trượng Thiếu Lâm Không Hư đại sư, chương môn Võ Đang Huyền Hạc đạo trưởng, bang chủ Cái Bang Hà Vĩnh Tuấn, cùng với Văn lão và Thành Thế Kiệt là chưa giao chiến. Số còn lại đều đã thảm bại và thọ thương. Những người bị thương nhẹ thì ngồi tại chỗ vận công điều tức, mong sớm hồi phục để đấu tiếp. Còn những kẻ thọ trọng thương thì đã được tăng chúng khiêng vào đặt xếp hàng bên trong Đại Hùng Bảo Điện, nơi Văn lão đang lo việc trị thương.

Còn bên phía Trường Hận Môn thì chỉ mới có mười bốn người giao chiến bị thất bại, và sáu trong số đó thọ thương, nhưng thương thế cũng chẳng nặng gì cho lắm. Chỉ sau vài canh giờ nghỉ ngơi điều dưỡng là bọn họ đã hồi phục bình thường.

Tình thế phe quần hùng hết sức nguy ngập.

Không Hư đại sư, Huyền Hạc đạo trưởng và Hà Vĩnh Tuấn nhìn nhau hội ý. Rồi họ Hà tiến ra quyết đấu với một lão già râu rậm vận Cẩm bào bên Trường Hận Môn. Lão này tuổi tác cũng xấp xỉ Hồng bào lão quái, và võ công cũng rất cao cường, chẳng thua kém gì lão quái.

Hà Vĩnh Tuấn sau mấy lần gặp nạn đã cố công rèn luyện võ công, do đó mà công phu tinh tiến rất nhiều. Lão chống chọi được gần trăm chiêu, rồi mới bị lão già kia đánh trúng một chương vào giữa ngực, ngã quỵ xuống đất không gượng dậy nổi nữa. Bọn quần hào phải tiến ra khiêng lão vào trong.

Đến lượt Huyền Hạc đạo trưởng cũng chịu chung số phận với họ Hà, nhưng đạo trưởng đã sử dụng Thái Cực Kiếm pháp tuyệt kỹ trấn sơn của phái Võ Đang chống đỡ được đến gần hai trăm chiêu. Sau cùng bị đánh rơi kiếm mà chịu bại. Tuy vậy, đạo trưởng may vẫn chưa thọ thương.

Không Hư đại sư thấy mọi người đều thảm bại thọ thương, trong lòng rất đổi lo lắng, nhưng cũng đành phải miễn cưỡng bước ra. Đột nhiên, Thành Thế

Kiệt đã bước ra ngăn đại sư lại, nói :

- Đại sư khoan hãy ra sức. Để tại hạ đấu với lão quỷ kia một trận xem sao.

Không Hư đại sư lo ngại nhìn Thành Thế Kiệt, lo ngại y không phải là đối thủ của lão già kia, vừa định lên tiếng khuyên ngăn, thì y đã rút kiếm ra, tiến đến trước mặt lão già, trầm giọng hỏi :

- Tại hạ đấu với lão trượng một trận được chăng.

Lão già kia cất tiếng cười ha hả nói :

- Có gì mà không được. Ngươi hãy động thủ đi. Lão phu lớn tuổi hơn nên nhường cho ngươi xuất chiêu trước đây.

Thành Thế Kiệt nghiêm giọng nói :

- Vậy thì tại hạ xin thất lễ.

Lời vừa phát thì hàn quang cũng lóe lên, bảo kiếm bình thể mà xuất ra. Chiêu thức tuy bề ngoài có vẻ bình thường nhưng ẩn chứa bên trong rất nhiều sự biến hóa, cùng một lúc mà nhắm vào năm đại huyệt trên người đối phương. Lão già lộ sắc kinh hãi, không thẳng thắn đón tiếp mà vội lùi ra sau mấy bước.

Vừa xuất kiếm lần đầu đã bức đối phương phải thối lui, Thành Thế Kiệt bất giác sinh lòng hứng khởi, đột phát hùng tâm. Y hú lên một tiếng dài, rồi lập tức tung kiếm tấn công ngay. Song mục lão già chợt thoáng hiện vẻ kinh dị, nhưng rồi lão ta lại cười nhạt một tiếng, trầm giọng thốt :

- Hảo kiếm pháp.

Lời chưa dứt thì ngũ trảo cong lại như móc câu, lão ta dùng chiêu thức Không Thủ Đoạt Kiếm mà chụp vào tay cầm kiếm của Thành Thế Kiệt. Lão ta là một tay cao thủ tuyệt đỉnh nên võ công có thể tùy tâm mà vận dụng. Hiện tại, tuy chỉ là một đôi nhục thủ, nhưng một khi đã thi triển thì còn cương mãnh hơn cả đao kiếm.

Trong tâm niệm lão ta, Thành Thế Kiệt chỉ là hàng tiểu bối mới xuất sư, dù cho có được bậc danh sư chỉ điểm, học được mấy chiêu kiếm pháp kỳ diệu, thì cũng chỉ có thể đối phó với những nhân vật thường thường bậc trung trong võ lâm mà thôi. Chứ còn như gặp phải hàng cao thủ tuyệt đỉnh như lão ta đây thì chỉ không đầy ba chiêu tất sẽ bị trối tay trối chân mà chịu tội.

Nào ngờ, sự thật diễn ra hoàn toàn ngoài sự tiên liệu của lão ta. Thế Không Thủ Đoạt Kiếm của lão chưa kịp triển khai thì thanh trường kiếm trong tay Thành Thế Kiệt đã nhẹ nhàng luôn qua ngũ trảo của lão, và đâm thẳng vào huyệt Trừu Liêu trên cánh tay, cách biến hóa lợi hại phi thường.

Lão già ngạc nhiên thầm nghĩ :

- Người này còn trẻ tuổi mà sao luyện được loại kiếm thuật kinh người như vậy, e là lai lịch của y chẳng phải tầm thường.

Bên ngoài, Hồng bào lão quái đang quan chiến cũng có ý nghĩ tương tự. Lão ta hắng giọng nói :

- Lão đệ. Đừng nên giết chết hắn. Để còn bắt về tra hỏi.

Lão già đang giao chiến liền ứng tiếng đáp “vâng”. Rồi lão ta tung người qua phía trái, sau đó thối lui về sau ba bước với thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn. Hữu thủ vừa chạm vào dây đai thì lập tức trong tay đã có thêm một cây nhuyễn kiếm. Lão ta vận khí phổ vào lưỡi kiếm, làm cho thanh kiếm cứng rắn như một thanh trường kiếm, đoạn nhìn Thành Thế Kiệt, nói :

- Tiểu tử. Kiếm pháp của ngươi khá lắm. Chúng ta hãy tỷ thí với nhau vài chiêu nữa. Nhưng lão phu phải nói trước rằng lão phu muốn bắt sống ngươi, vậy ngươi cũng đừng nên liều mạng.

Thành Thế Kiệt gật đầu nói :

- Thế cũng được. Tại hạ xin hứa là nếu thua thì sẽ xuôi tay chịu trối chứ không liều mạng.

Lão già tươi cười nói :

- Hay lắm. Ngươi xuất chiêu trước đi.

Thành Thế Kiệt khoan thai đáp :

- Tại hạ xin tuân mệnh.

Y nhẹ nhàng tung kiếm lên, nhắm đâm vào vai trái lão già. Chiêu kiếm này phóng ra, thế đi xiêu vẹo dường như không có lấy một chút kiếm khí, nó lại chẳng theo một chương pháp nào hết, vì trong kiếm pháp khắp thiên hạ, có lẽ chưa có ai sử dụng một chiêu kiếm kiểu này.

Lão già ngạc nhiên hỏi :

- Thế này nghĩa là sao.

Lão già là một nhân vật biết nhiều hiểu rộng, kiếm pháp của các gia phái trong khắp võ lâm lão đều có nghiên cứu ít nhiều, mười phần thông hiểu đến bảy tám. Ngờ đâu, Thành Thế Kiệt phát xuất một chiêu đã ra ngoài sự tưởng tượng của lão, trách nào lão chẳng ngạc nhiên.

Chiêu kiếm mà Thành Thế Kiệt vừa xuất ra chẳng phải thực mà cũng chẳng phải hư, không chiêu số mà cũng không lộ thức. Lão già không khỏi ngơ ngác. Lão biết rằng nếu mình có phóng kiếm đỡ gạt thì cũng chẳng biết đỡ gạt vào đâu, nên đành phải lùi lại hai bước, tránh khỏi tầm uy hiếp của kiếm chiêu.

Vừa lùi hai bước, lão già lại lập tức tiến tới hai bước, phóng kiếm ra. Bóng kiếm chập chùng phủ lấy thân người đối phương, sát khí từ thanh nhuyễn kiếm tỏa ra dàn dụa. Lão định thi triển tuyệt kỹ để giành lại tiền cơ. Nhưng Thành Thế Kiệt vẫn bình tĩnh vùng kiếm lên, hốt đâm hốt chém, thân ảnh phiêu hốt luân chuyển xung quanh lão già. Thanh trường kiếm của y lúc chém vào ngực, lúc đâm vào lưng, khiến cho lão già không biết đường đâu mà ngăn đỡ.

Lão già lúng túng tránh né, xoay chuyển, vùng kiếm chém nhàu, định lợi dụng công lực thâm hậu của mình để đánh bay trường kiếm đối phương để thủ thắng. Cách này tuy không đẹp nhưng ... miễn thắng thì thôi.

Ngờ đâu, Thành Thế Kiệt chẳng để cho lão có cơ hội. Thanh trường kiếm của y luôn nhắm vào những chỗ sơ hở của lão mà liên tục công vào, và luôn tránh chạm nhảm thanh kiếm của lão. Thế là một thân công lực thâm hậu của lão già đã chẳng có cơ phát huy diệu dụng.

Ngoài ra, thân pháp của Thành Thế Kiệt vô cùng kỳ ảo, thân ảnh luân chuyển luôn luôn, khiến cho đối phương chẳng thể xác định được đâu là vị trí đích thực. Bộ pháp của họ Thành biến ảo như hành vân lưu thủy.

Tình thế của lão già mỗi lúc một thêm nguy ngập.

Bị dồn vào thế hạ phong, lão già động nộ, vận toàn lực biến nhuyễn kiếm thành một đạo hào quang cuốn thẳng vào đối thủ.

Nhưng thân ảnh của Thành Thế Kiệt đã lại chớp động, tức khắc chuyển đổi vị trí, khiến cho lão ta chẳng thể nào đánh trúng được. Trên áo lão đã có mấy chỗ thấm đỏ huyết tươi. Lão đã thọ thương.

Tình thế vốn đã nguy ngập lại càng thêm nguy ngập.

Lão già nhận thấy chỉ sử dụng kiếm pháp không có cơ thủ thắng liền vội thay đổi đấu pháp. Tay hữu của lão cầm nhuyễn kiếm vũ lộng tạo thành một bức màn bằng thép để bảo hộ toàn thân, trong khi tay tả lúc xuất chiêu, lúc phóng chỉ nhằm đột kích vào những chỗ sơ hở của đối phương, cố gắng vân hồi cục diện.

Thành Thế Kiệt tự biết mình công lực hãy còn non kém, không thể so sánh với tu vi thâm hậu của lão già nên cố tránh để hai thanh kiếm chạm nhau, tận dụng thân pháp biến ảo cùng chiêu thức phong phú để gây khó khăn cho lão già. Bộ pháp của y lúc này di chuyển càng lúc càng nhanh hơn trước. Người đứng ngoài nhìn vào tưởng như có đến hàng chục bóng hình vây phủ lão già. Thân pháp thần diệu như thế, không chỉ quần hùng, mà cả Hồng bào lão quái cũng chưa từng thấy.

Còn bên trong trận chiến, lão già cảm thấy nhãn quang rối loạn, không thể nào phân biệt được đâu là người thật, còn đâu là ảo ảnh. Không thể xác định được mục tiêu, lão đành vùng kiếm, phóng chiêu đánh nhàu, chém tả đâm hữu loạn cả lên, không cần phân biệt thân ảnh trước mắt là thật hay giả nữa. Lão ta hy vọng trong mấy chục chiêu thức đánh ra, chỉ một lần trúng đích là đã có cơ thủ thắng. Nhưng rồi tất cả đều lại đánh vào khoảng không. Còn thân ảnh của Thành Thế Kiệt càng lúc càng áp sát, áp lực càng lúc càng nặng nề hơn.

Song phương cầm cự với nhau như thế một lúc.

Lão già bên Trường Hận Môn vũ lộng thanh nhuyễn kiếm, phối hợp cùng chiêu chỉ, tạo nên một màn kiếm khí sắc bén màu sáng bạc phủ kín tứ bề, bảo thủ toàn thân kín kẽ, khiến Thành Thế Kiệt không thể áp sát.

Còn Thành Thế Kiệt thì vẫn tiếp tục chiến thuật như lúc đầu, thân ảnh xoay chuyển, liên tục luân chuyển vòng quanh phía ngoài, thỉnh thoảng lại phóng ra một chiêu, đánh ra một thức, nhắm vào những chỗ sơ hở của đối phương mà công vào. Tuy đã khiến cho đối phương phải lúng túng chống đỡ rất là cực nhọc, nhưng nhất thời y cũng chẳng làm gì được lão ta.

Quần hùng tại trường chăm chú theo dõi từng diễn biến của trận đấu. Tuy cục diện vẫn chưa ngã ngũ, nhưng kết quả rồi sẽ thế nào thì ai nấy cũng đã thấy trước. Mọi người khắp khỏi mừng thầm.

Hiện thời, mặc dù Thành Thế Kiệt chưa thể gây khó dễ cho lão già cao thủ Trường Hận Môn, nhưng việc giành phần thắng chỉ còn là vấn đề thời gian. Lão già tuy múa kiếm phóng chiêu bảo thủ toàn thân rất kín kẽ, chừng như giọt nước cũng không qua lọt, nhưng đấu pháp này lại hao tổn rất nhiều chân lực, rõ ràng là lão ta chẳng thể nào cầm cự được lâu.

Trận chiến vẫn tiếp diễn.

Và rồi cục diện cũng sắp đến hồi ngã ngũ. Nếu tình hình không có gì thay đổi thì chỉ cần qua vài mươi chiêu nữa là lão già sẽ cạn kiệt chân lực mà ngã gục. Nhưng lão ta cũng là một nhân vật có địa vị khá cao trong Trường Hận Môn nên không thể nào chịu buông xuôi nhận bại trước mặt chúng môn hạ được, đành phải cố gắng cầm cự đến cùng. Lão đã tính đến nước liều, mặc dù ngay trước trận chiến lão đã yêu cầu Thành Thế Kiệt không được liều mạng.

Quả nhiên, chỉ sau hơn mười chiêu, vàng kiếm khí che phủ toàn thân lão già mỗi lúc một rời rạc, thế thủ càng lúc càng yếu đi. Lão đã loạng choạng, gần như đứng không còn vững, sắp gục ngã đến nơi.

Tình thế đã rất nguy ngập.

Bỗng đâu, tình hình đột ngột có chuyển biến. Một tiếng hú thật lớn bất chợt cất lên làm chấn động toàn trường. Rồi thấy bóng đỏ nhoáng lên, lao nhanh vào cục trường, cuộc chiến lập tức phân khai.

Đến khi đã nhìn kỹ lại, mọi người mới thấy Hồng bào lão quái đang đứng sừng sững giữa cục trường đầy vẻ ngạo nghễ. Lão già vận cầm bào đứng phía sau lão, đang lo vận công trị thương.

Ở phía đối diện, Thành Thế Kiệt đang ngồi phệt dưới đất, sắc diện nhợt nhạt, trên mép rỉ máu tươi. Đứng sát bên cạnh y là Không Hư đại sư, dường như cũng đã bị nội thương khá là trầm trọng.

Hóa ra vừa rồi, thấy đồng bọn gặp nguy, chân lực gần như cạn kiệt, sắp ngã gục đến nơi, Hồng bào lão quái đã vội nhảy vào trợ chiến. Thành Thế Kiệt trong lúc bất phòng, mà dù cho y có đề phòng cũng khó thể nào tránh được một chiêu của lão quái, và đã thọ thương. Không Hư đại sư sớm phát hiện hành động của lão quái, cũng đã lập tức nhảy ngay vào viện trợ cho Thành Thế Kiệt. Và rồi cũng bị trúng chiêu của lão quái mà thọ nội thương.

Không gian yên ắng gầy lát.

Đột nhiên, từ phía sau bọn quần hùng chợt vang lên một tiếng cười nhạt rất khế, rồi có tiếng nói dịu dàng trầm ấm :

- Đường đường là một vị đại thần của Bách Hợp Cung mà cũng giờ trở tiểu nhân hèn hạ như thế, thật khiến cho người ta xem thường.

Hồng bào lão quái đang đắc chí, ngạo nghễ vì bên phía quần hùng đã không còn ai có thể tiếp chiến, chợt nghe thấy tiếng nói kia bất giác giật mình, vội quay lại nhìn. Mọi người hiện diện tại trường cũng đồng loạt quay nhìn về phía phát ra tiếng nói. Nơi phía cửa chính Đại Hùng Bảo Điện, một chàng thiếu niên công tử đang đứng ung dung, ánh mắt nghiêm lạnh nhìn Hồng bào lão quái.

Chàng thiếu niên công tử có khuôn mặt thanh tú dễ nhìn, đôi mày lười kiếm xéch cao, mắt sáng như sao, mình vận một bộ nho phục bằng lụa quý màu lam biếc, tóc buộc một dải lụa đồng màu với y phục, phong độ trông thật cao sang, quý phái. Chàng chính là Nghiêm Phi Long.

Vừa nhìn thấy Nghiêm Phi Long xuất hiện, cả Thành Thế Kiệt và Hồng bào lão quái đồng lên tiếng một lúc :

- Công tử sao lại ra đây.

- Tiểu tử ngươi là ai.

Nghiêm Phi Long không lên tiếng đáp lời, chậm rãi đi đến bên cạnh Thành Thế Kiệt. Chàng cúi xuống xem xét thương thế cho Thành Thế Kiệt, rồi lấy ra một chiếc lọ ngọc, trút ra một viên linh dược to bằng hạt nhãn, màu đỏ như son, tỏa ra mùi thơm dễ chịu. Thoạt nhìn cũng biết ngay đó là một viên linh dược cực kỳ trân quý. Cho Thành Thế Kiệt uống xong, chàng mới nói :

- Thiếu hiệp hãy từ vận khí điều hòa chân lực.

Thành Thế Kiệt nghe lời, liền ngồi xếp bằng vận công điều tức, lo chữa trị nội thương. Chỉ trong chốc lát, đã thấy trong nội thể có một luồng nhiệt khí lan tràn khắp cả các kinh mạch, thân thể nghe thư thái khôn tả, chẳng những đã bình phục mà còn có cảm giác dường như công lực được gia tăng thêm.

Sau một lúc vận công điều tức, khi đã hồi phục chân lực, Thành Thế Kiệt đứng dậy, chấp tay vái Nghiêm Phi Long, nói :

- Đa tạ công tử đã ban cho linh dược.

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Thiếu hiệp không nên quá khách sáo. Thân pháp mà thiếu hiệp sử dụng khi nãy gọi là Thái Văn Bộ Pháp, tuyệt kỹ của Trường Thanh Cung, phải chăng thiếu hiệp đã được Nghi vương truyền thụ cho.

Thành Thế Kiệt ngẩn người giây lát, hơi có vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi lại khế gật đầu. Nghiêm Phi Long đưa mắt nhìn bọn người Trường Hận Môn, thấy Hồng bào lão quái và Hoa phục thanh niên lúc này đang tức giận hầm hầm, và đám môn hạ đứng phía sau bọn họ cũng vậy, chỉ có cầm bào lão già là đang mãi lo vận công trị thương nên không lộ vẻ gì. Chàng bất giác buông nhẹ tiếng thở dài, khế than :

- Chuyện đã thế này rồi. Chắc có lẽ tiểu sinh chẳng thể nào an nhiên đứng ngoài được nữa rồi.

Đoạn chàng quay sang Thành Thế Kiệt, nói tiếp :

- Thiếu hiệp hãy cho tiểu sinh mượn thanh trường kiếm một lúc.

Thành Thế Kiệt ngập ngừng nói :

- Công tử định ... định ...

Không chỉ riêng Thành Thế Kiệt, mọi người tại trường đều tròn tròn mắt nhìn Nghiêm Phi Long, vẻ mặt hết sức kinh ngạc. Nhiều người trong bọn họ đã từng nhìn thấy thanh trường kiếm mà chàng treo bên yên tuần mã, nhưng không ai tưởng rằng chàng lại biết sử kiếm.

Thấy thái độ mọi người như vậy, Nghiêm Phi Long mỉm cười hỏi :

- Sao vậy. Chẳng lẽ tiểu sinh trông giống quái vật lắm sao.

Thành Thế Kiệt vội lắc đầu lia lịa, nói :

- Không ... không phải ...

Vừa đáp ứng trả lời, Thành Thế Kiệt vừa trao cho Nghiêm Phi Long thanh trường kiếm của mình. Nghiêm Phi Long nhận lấy thanh kiếm, chậm rãi rút ra khỏi vỏ, thấy ánh sáng lấp lánh bất giác khen ngợi :

- Quả là một thanh bảo kiếm.

Đoạn chàng quay sang Hồng bào lão quái, nói :

- Tiên sinh. Chúng ta tỷ đấu vài chiêu được chăng.

Hồng bào lão quái tròn mắt nhìn chàng một hồi, rồi chợt ngửa mặt cười dài, lớn tiếng quát hỏi :

- Tiểu tử nguoi định tỷ đấu với lão phu.

Nghiêm Phi Long mỉm cười đáp :

- Tiểu sinh mới chập chững bước vào kiếm đạo, học được chút ít kiếm thuật nhưng chưa từng tỷ đấu với ai. Cũng nên nhân dịp này khảo nghiệm xem sở học của mình đã đạt đến mức nào rồi.

Nghe chàng nói mà quần hùng đều sợ thay cho chàng. Hồng bào lão quái lớn tiếng cả cười :

- Nguoi định tỷ đấu với lão phu để khảo nghiệm sở học ư. Hà hà. Tiểu tử nguoi quả là ngông cuồng quá đỗi.

Nghiêm Phi Long đáp :

- Tiểu sinh chỉ biết sử dụng một chiêu kiếm thôi. Nếu như thấy không thể thắng được thì sẽ rút lui ngay, không dám tham chiến.

Hồng bào lão quái trầm giọng nói :

- Tiểu tử nguoi ngông cuồng như thế xem ra cũng có chỗ khả lân. Nhưng nguoi đã đường trường quyết đấu với lão phu rồi mà còn tưởng là có thể dễ dàng rút lui được hay sao.

Nghiêm Phi Long hỏi :

- Vậy tiên sinh muốn sao.

Hồng bào lão quái nói :

- Việc đó mà nguoi còn hỏi lão phu nữa ư.

Nghiêm Phi Long gật đầu nói :

- Tiểu sinh hiểu rồi. Nếu như tiểu sinh thất thủ thì mọi sự đành để cho tiên sinh định đoạt chứ biết sao hơn.

Hồng bào lão quái nói :

- Hay lắm. Tiểu tử nguoi xem ra cũng rất đáng yêu. Vậy danh tính nguoi là gì. Lai lịch ra sao.

Nghiêm Phi Long mỉm cười đáp :

- Tiểu sinh họ Nghiêm, song danh Phi Long, học danh Phương Nghi, không phải là người thuộc giới võ lâm.

Hồng bào lão quái lại hỏi :

- Sư phụ nguoi là ai. Nhất định lão ta phải là một nhân vật rất có danh khí trên giang hồ. Đúng không.

Nghiêm Phi Long mỉm cười đáp :

- Gia sư đã rút lui khỏi giới võ lâm hơn ba mươi năm nay rồi nên xin thứ lỗi tiểu sinh không thể nói rõ được.

Hồng bào lão quái hừ lạnh :

- Ngươi không muốn nói thì thôi.

Nghiêm Phi Long chỉ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Nghiêm Phi Long Đại Hiện Thần Thông Chỉ Một Chiêu Dám Xung Vô Địch

Lại nói, lời đề nghị tỷ kiếm của Nghiêm Phi Long đã khiến Hồng bào lão quái cảm thấy tức cười, và quần hùng đều lo lắng cho chàng. Sau khi hỏi han lại lịch sử thừa chàng, lão quái đã nói :

- Được rồi. Nếu ngươi có thể cầm cự với lão phu một trăm chiêu không bại thì lão phu sẽ xuống núi ngay.

Nghiêm Phi Long trở vào đám môn hạ Trường Hận Môn hỏi :

- Thế còn bọn họ thì sao.

Hồng bào lão quái đáp :

- Lão phu đã xuống núi thì bọn họ còn ở đây làm chi. Mà thôi. Không nên nói nhiều nữa. Ngươi có tài ba gì thì hãy mau giờ hết ra đi.

Nghiêm Phi Long nói :

- Tiểu sinh thật ra cũng chẳng có tài ba gì nên chỉ định sử dụng một chiêu kiếm pháp mà thôi.

Hồng bào lão quái tròn mắt hỏi :

- Tiểu tử ngươi nói cái gì thế. Ngươi định dùng một chiêu kiếm pháp để tỷ đấu với lão phu hay sao.

Nghiêm Phi Long gật đầu đáp :

- Pho kiếm pháp mà gia sư dạy cho tiểu sinh chỉ có một chiêu mà thôi. Có muốn sử dụng chiêu thứ hai cũng không được.

Hồng bào lão quái càng tròn mắt to hơn, quát hỏi :

- Trong thiên hạ làm gì có pho kiếm pháp nào mà chỉ có một chiêu. Ngươi nói tên của pho kiếm pháp đó cho lão phu nghe thử.

Nghiêm Phi Long đang tươi cười bỗng nghiêm nét mặt, trầm giọng hô :

- Càn Khôn Nhất Kiếm, Võ lâm chí tôn.

Hồng bào lão quái quát lớn :

- Ngông cuồng. Lão phu rất muốn xem thử ngươi thị vào cái gì mà dám xưng là võ lâm chí tôn.

Nghiêm Phi Long lại tươi cười, nói :

- Xin tiên sinh đừng hiểu lầm. Tiểu sinh nào dám tự xưng là võ lâm chí tôn. Đó là tôn hiệu của pho kiếm pháp đấy chứ.

Vừa nói chàng vừa chậm rãi tiến đến trước mặt Hồng bào lão quái. Lão quái tuy bên ngoài mạnh mẽ như thế nhưng thật ra thì trong lòng cũng không dám xem thường đối phương. Lão đã ngấm ngấm ngưng tụ chân khí, sẵn sàng chờ đối phương xuất kiếm, vì thân phận lão không tiện động thủ trước. Lão cũng thừa hiểu pho kiếm pháp mà chỉ có một chiêu thì nhất định chiêu thức đó phải kinh tâm động phách. Quần hùng cũng ngưng thần, chờ xem trận

đầu.

Tiến đến trước lão quái hơn trượng, Nghiêm Phi Long đã dừng lại, nói :

- Tiểu sinh thi triển kiếm pháp nên bắt buộc phải sử kiếm. Chẳng hay tiên sinh định dùng thứ khí giới nào.

Lão quái đáp :

- Lão phu lớn hơn ngươi mấy tuổi nên chỉ dùng đôi bàn tay này để tỷ đấu với pho Càn Khôn Nhất Kiếm của ngươi.

Nghiêm Phi Long nói :

- Như thế chẳng phải tiên sinh sẽ thiệt thòi lắm sao.

Lão quái trợn mắt nói :

- Tiểu tử ngươi không cần phải lo. Đối phó với hạng hậu sinh tiểu bối như tiểu tử ngươi mà lão phu cũng phải sử dụng đến khí giới hay sao. Đừng nên đông dài nữa. Ngươi hãy mau xuất kiếm đi.

Nghiêm Phi Long nói :

- Vậy tiểu sinh xin thất lễ. Tiên sinh cẩn thận đó.

Vừa dứt lời, chàng liền tung kiếm nhằm tấn công vào vai hữu đối phương. Ánh sáng kiếm nhanh như điện, chỉ lóe mắt một cái là đã thấy chỉ còn cách vai hữu lão quái độ khoảng nửa tấc.

Lão quái kinh hoàng vội phiêu thân nhảy lùi về phía sau mấy bước để tránh. Nhưng Nghiêm Phi Long chẳng để cho lão ta có cơ hội phản kích. Chàng lướt tới sát bên lão ta, trường kiếm tiếp tục tung lên vẽ nên một cái khuyên tròn nhỏ nhỏ, đích nhắm vẫn là vai hữu lão quái. Kiếm quang loang loáng nhắm vào một lúc mấy trọng huyết, và áp lực cũng cực kỳ trầm trọng.

Lão quái càng thêm kinh hoàng, vội nhảy lùi tiếp về phía sau thêm mấy bước nữa. Nhưng lần này lão ta đã có kinh nghiệm nên cũng đã nghĩ ra cách ứng phó. Chẳng đợi đến lúc hạ thân xuống đất, mà ngay khi còn lơ lửng trên không, lão ta đã ngưng tụ chân khí sẵn sàng.

Đợi đến khi vừa đặt chân xuống đất, lão quái liền quát lớn một tiếng, tận lực phóng chưởng đánh tới. Lão nghĩ với chưởng lực hùng hậu tan bìa vỡ đá, Nghiêm Phi Long ắt sẽ không chịu nổi. Lão cũng rất tiếc khi phải hạ độc thủ với chàng, nhưng không còn cách nào khác.

Chưởng phong rít ào ào, quét tà áo mọi người bay phát phới. Quần hùng đứng ngoài bị chưởng lực chấn ép, phải lùi lại phía sau mấy bước. Ai nấy đều thán kinh hãi. Cùng lúc đó, trường kiếm của Nghiêm Phi Long đã công thẳng tới. Hai bóng người sáp vào nhau rồi lập tức phân khai.

Toàn trường kinh hãi chăm chú nhìn hai đấu thủ. Quần hùng phe Vệ Đạo Minh thì thầm lo lắng cho Nghiêm Phi Long, chỉ sợ chàng không phải là đối thủ của lão quái kia. Đến khi nhìn kỹ lại thì mới thấy Nghiêm Phi Long tay cầm thanh trường kiếm đưa ngang trước ngực, ung dung đứng nhìn lão quái. Còn lão quái thì sắc mặt xám ngắt, tay áo bên phải đã bị kiếm của Nghiêm Phi Long cắt đứt một đường dài. Rõ ràng là lão quái đã thất bại ngay sau chiêu kiếm vừa rồi.

Cuộc tỷ đấu đã kết thúc một cách quá nhanh chóng.

Song phương im lặng nhìn nhau một lúc, rồi Nghiêm Phi Long bỗng nhiên thu trường kiếm lại, tra vào bao, vòng tay nói :

- Đa tạ tiên sinh đã tương nhượng.

Lão quái khẽ hừ một tiếng, lạnh lùng nói :

- Tiểu tử. Ngươi khá lắm. Chúng ta sẽ còn gặp lại nhau.

Nói rồi lão ta quay lưng phóng thẳng xuống chân núi, không thèm nói với ai một lời nào. Chúng môn hạ Trường Hận Môn ngỡ ngác một lúc, rồi hoa phục thanh niên cũng ra lệnh rút lui. Bọn họ không rút lui cũng chẳng được, bởi Hồng bào lão quái, nhân vật có võ công cao nhất trong bọn họ, đã chịu bại trận bỏ đi rồi, thì trong bọn họ cũng chẳng có người nào có thể đương cự với Nghiêm Phi Long được nữa. Còn như quần đấu thì ... bên Thiếu Lâm Tự vẫn còn mấy trăm tăng nhân có thể bày La Hán Đại Trận. Do đó, im lặng rút đi là thượng sách.

Bọn Trường Hận Môn đã bỏ đi rồi. Toàn trường trở lại yên ắng. Quần hùng đang ngồi vận công trị thương. Bỗng đâu nghe có tiếng cười khanh khách, rồi thấy Vân lão tử trong đại điện tiến ra, vừa đi vừa nói oang oang :

- Kiếm thuật của công tử quả thật cao siêu vô tưởng, trước nay lão phu chưa từng được thấy qua. Khi mới gặp, lão phu đã biết ngay công tử không phải là nhân vật tầm thường mà. Quả nhiên lão phu đã không nhìn lầm.

Nghiêm Phi Long bước lại trao trả thanh kiếm cho Thành Thế Kiệt, rồi quay lại nhìn Vân lão, mỉm cười nói :

- Chỉ chút công phu tầm thường, nào có đáng gì đâu.

Vân lão nói :

- Công tử lại quá khiêm tốn rồi. Pho kiếm pháp của công tử rất xứng đáng xưng là võ lâm chí tôn đấy.

Nghiêm Phi Long cười nói :

- Tiên sinh quá khen thôi.

Đoạn chàng nhìn lướt qua toàn trường, nói :

- Mọi người đều đã thọ thương cả rồi. Tiên sinh hãy mau cứu chữa cho mọi người đi.

Vân lão đáp :

- Công tử nói rất phải.

Rồi lão lẳng xăng chạy tới chạy lui, lo liệu chữa trị cho quần hùng. Thành Thế Kiệt cũng giúp lão một tay. Mọi người này giờ đã lo vận công điều trị, nên giờ chỉ cần uống chút linh dược của Vân lão là đã có thể hồi phục chân lực.

Nhưng khi nhìn lại thì không thấy Nghiêm Phi Long đâu nữa, tất cả giạt mình đảo mắt nhìn quanh, mới chợt phát hiện ở phía xa xa thấy có bóng dáng Nghiêm Phi Long đang ung dung thả bước xuống chân núi.

Thấy Nghiêm Phi Long đã đi rồi, Vân lão vội vàng lấy ra một chiếc lọ ngọc, trao cho Không Hư đại sư, nói :

- Trong chiếc lọ này có chứa linh dược điều thương rất hiệu nghiệm. Đại sư hãy giữ lấy mà dùng.

Nói chưa dứt lời là Vân lão đã vội vàng chạy bay xuống núi, đuổi theo Nghiêm Phi Long. Đường nhiên là Thành Thế Kiệt cũng lập tức chạy theo sau. Hình bóng ba người dần khuất nơi chân núi.

Đường quan đạo dưới chân Thiếu Thất Phong ...

Cách chân núi Thiếu Thất không xa có hai bóng người đang hối hả lướt nhanh, nhưng ánh mắt không quên nhìn kỹ vào những khu rừng dọc hai bên đường. Hai người đó, một cưỡi ngựa, một đi bộ, nhưng vẫn đi song song với nhau.

Người cưỡi ngựa là một chàng thiếu niên hiệp khách phong độ anh tuấn, mình vận đồ võ màu xanh gọn gàng, trên lưng giắt một thanh trường kiếm, dài tựa cột trên chuôi kiếm không ngớt tung bay theo chiều gió, trông lại càng oai phong. Rảo bước bên phía trái tuấn mã là một lão nhân râu tóc bạc phơ, tướng mạo phương phi, da dẻ hồng hào, nhưng khuôn mặt lại hơi ửng sắc vàng, vận áo xám.

Hai người này chính là Thanh Sam Kiếm Khách Thành Thế Kiệt và Kim Diện Thần Y Vân Trung Hạc.

Khi còn ở trên Thiếu Lâm Tự, cả hai chợt phát hiện Nghiêm Phi Long đã bỏ đi xuống núi mất rồi nên vội vàng chạy đi tìm. Nhưng hai người đã chạy theo suốt mấy dặm đường rồi mà vẫn chẳng thấy bóng dáng chàng đâu cả.

Thất vọng nào nê, cả hai lững thững bước đi, vẻ mặt buồn thiu, quên cả cảm giác mệt mỏi sau khi đã phải trải qua mấy ngày trời lao nhọc. Hai người đều có tâm trạng luyến tiếc, cảm thấy như vừa bị mất một thứ gì quý giá.

Bất chợt, Vân lão đột ngột dừng chân đứng lại, nghiêng tai chăm chú lắng nghe động tĩnh xung quanh. Thành Thế Kiệt biết có sự lạ nên cũng ngưng thần nghe ngóng. Hai người nghe thấy đâu đây có tiếng đọc sách khe khẽ, thanh âm nghe chừng quen thuộc. Cả hai liền đi lần theo.

Càng đến gần, tiếng đọc sách nghe càng rõ hơn :

“Kiến thức là khởi thủy của hành động, hành động là sự thành tựu của kiến thức. Cái học của thánh nhân chỉ có một công phu là kiến thức và hành động không thể tách làm hai được.

Lương tri và lương năng thì cả ngu phu cũng giống thánh nhân, nhưng thánh nhân thì nhận thức được lương tri, còn ngu phu thì không.”

Tiến đến trước một khu rừng thưa, những hàng tùng bách cao vút xanh um, cành lá xum xuê che rợp bóng mát, hai người nhận rõ tiếng đọc sách kia là từ bên trong khu rừng vọng ra, thanh âm nhu hòa lên bổng xuống trầm nghe rất lọt tai, và rõ ràng đó là tiếng của Nghiêm Phi Long :

“Trong thiên hạ có hai chuyện khó khăn :

Lên trời khó, mà nhờ vả người lại càng khó hơn.

Trong thiên hạ có hai cái đáng :

Hoàng liên đáng mà nghèo kiết khẩn cùng lại càng đáng hơn.

Nhân gian có hai thứ mỏng manh :

Băng trên nước mùa xuân mỏng manh, mà thời đời hãy còn mỏng hơn.

Nhân gian có hai cái hiểm :

Núi sông hiểm, mà lòng người còn hiểm hơn.

Biết được cái khó, chịu được cái đắng, quen được thứ mỏng, dò được cái hiểm mới có thể sống ở đời vậy.

Không Tử nói :

Con người có ba kiểu chết : tự mình làm mình chết, tin lời người mà chết, và không tin người mà chết.

Ôi. Việc sinh tử họa phúc ở đời thật khó mà lường trước được. Tất cả đều do bản thân mình mà ra cả vậy.”

Vân lão đã nhận định được đó chính là tiếng của Nghiêm Phi Long liền xăm xăm đi vào, vừa đi vừa lớn tiếng gọi :

- Nghiêm công tử. May quá. Cuối cùng thì lão phu cũng đã tìm gặp được công tử đây rồi.

Vân lão đi sâu vào trong khu rừng, và đương nhiên Thành Thế Kiệt cũng vội rào bước theo sau. Đi sâu vào bên trong độ mười mấy trượng thì thấy dưới một gốc cổ tùng có một chàng công tử đang ngồi đọc sách một cách ung dung nhàn nhã, còn ai nữa nếu không phải là Nghiêm Phi Long.

Chàng đang ngồi trên một tấm gấm đoạn trái trên thảm cỏ xanh mượt, bên cạnh là một bình trà và chút ít bánh trái còn lại. Có lẽ chàng vừa ăn điểm tâm xong. Cách xa một chút là con bạch long câu đang khoan thai gặm cỏ.

Vân lão rào bước đến gần, vừa đi vừa nói :

- Công tử sao lại đột ngột bỏ đi không nói tiếng nào thế.

Nghiêm Phi Long từ từ xếp quyển sách lại, ngẩng lên nhìn hai người, khe khẽ mỉm cười, nói :

- Người có lúc bi hoan, ly hợp. Trăng có khi mờ tỏ, tròn khuyết. Gặp nhau rồi chia tay. Có buổi yến tiệc nào mà không tàn đâu.

Vân lão hỏi :

- Có phải công tử đã chán ghét lão phu nên mới lạnh lẽ bỏ đi mà không một lời từ biệt.

Nghiêm Phi Long cười nói :

- Không phải đâu là không phải đâu. Tiên sinh và Thành thiếu hiệp đều có việc phải làm, tiểu sinh không muốn làm phiền nhị vị đấy thôi.

Vân lão kéo Thành Thế Kiệt bước tới ngồi ghé vào một góc tấm gấm, đối diện với Nghiêm Phi Long, rồi nói :

- Lão phu nào có bận việc gì đâu. Nhân lúc rảnh rỗi này lão phu còn định đi ngao du giang hồ một chuyến. Nhất định sẽ có nhiều chuyện hứng thú lắm đây. Công tử có đi cùng lão phu không.

Nghiêm Phi Long đưa mắt nhìn Thành Thế Kiệt, mỉm cười nói :

- Có Thành thiếu hiệp đi cùng tiên sinh là được rồi.

Vân lão nói :

- Lão phu, Thành hiền đệ cùng với công tử ba người cùng đi mới vui vẻ chứ. Thành hiền đệ, ý ngươi thế nào.

Thành Thế Kiệt đáp :

- Tiểu đệ hiện cũng chẳng bận việc gì, đi cùng bá bá cũng được.

Vân lão lại hỏi Nghiêm Phi Long :

- Còn công tử thì sao.

Nghiêm Phi Long trầm ngâm giây lát, đoạn nói :

- Tiểu sinh có việc phải đi Đồng Quan, sợ là không thể đi cùng tiên sinh và Thành thiếu hiệp được.

Vân lão nói :

- Công tử đi Đồng Quan có việc gì quan trọng không. Nếu như không có gì trở ngại thì ba chúng ta cùng đồng hành luôn thể. Lão phu muốn ngao du giang hồ thì đi đâu mà chẳng được.

Nghiêm Phi Long nói :

- Chỉ sợ sẽ làm phiền nhị vị đó thôi.

Vân lão nói :

- Có gì đâu mà gọi là làm phiền. Giữa chúng ta với nhau sao công tử lại còn nói giọng khách sáo đó.

Thành Thế Kiệt lại nói :

- Công tử cũng thật khéo giữ gìn. Chúng ta cùng đi suốt bấy lâu mà tại hạ không hề nhận ra công tử có một thân võ học cao siêu tuyệt thế như vậy.

Vân lão cười nói :

- Điều đó chứng tỏ nhãn quang của hiền đệ thật quá kém.

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Nhị vị nói quá, chứ một chút võ học của tiểu sinh hãy còn rất tầm thường, làm sao dám sánh với Kim Diện Thần Y và Thanh Sam Kiếm Khách, hai nhân vật mà uy danh lừng lẫy khắp cả võ lâm.

Thành Thế Kiệt ngẩn người hỏi :

- Công tử nhận biết lai lịch tại hạ ư.

Nghiêm Phi Long mỉm cười hỏi lại :

- Nghe nói gần đây thiếu hiệp ở tại Lưu gia trang. Thế chuyện giữa thiếu hiệp và Lưu cô nương thế nào rồi.

Thành Thế Kiệt nghe chàng hỏi vậy, bất giác đỏ mặt, ấp úng :

- Cả chuyện đó mà ... mà ... công tử cũng biết.

Nghiêm Phi Long cười hỏi :

- Chuyện đó có tiến triển gì không.

Thành Thế Kiệt ngượng ngùng đáp :

- Có ... khá hơn trước một chút.

Nghiêm Phi Long nói :

- Vậy xin chúc mừng thiếu hiệp. Khi nào đến ngày đại hỷ, tiểu sinh nhất định sẽ đến quý phủ chia vui cùng thiếu hiệp.

Vân lão lại hỏi :

- Công tử có đồng ý ba chúng ta cùng đi Đồng Quan hay không.

Trầm ngâm nghĩ ngợi giây lát, Nghiêm Phi Long mới nói :

- Chẳng giấu chi nhị vị, tiểu sinh lần này phụng mệnh tuần tra võ lâm các đạo, hiện đã đi qua Thiên Tinh Bang, Thiên Âm Giáo, Cửu Trùng Giáo, Thúy Hoa Thành, Thất Tinh Lâu, ... sắp tới tiểu sinh đến Đồng Quan là để kiểm tra việc thu dụng nhân tài của Thiên Hùng Bang. Có tin cho biết bọn họ đã gửi thư yêu cầu Tân Sĩ Đình trong số Võ lâm Tứ đại hiền nhân phải nhận chức Hộ pháp. Tiểu sinh đến kiểm tra xem chuyện đó thực hư thế nào, và kết quả ra sao.

Cả Vân lão và Thành Thế Kiệt nghe chàng nói mà kinh hãi đến độ ngẩn ngơ. Đã biết chàng thân phận tôn quý, nhưng hai người họ có ngờ đâu lại tôn quý đến như thế. Nói như vậy thì ra chàng có địa vị rất cao trong võ lâm, cho nên mới có thể tuần tra võ lâm các đạo, từ Thiên Tinh Bang cho tới Cửu Trùng Giáo ...

Lát sau, khi đã định thần lại, Vân lão mới nói :

- Công tử. Hãy để bọn lão phu đi cùng với. Công tử bản lĩnh cao cường tuyệt đỉnh, nhưng lại không muốn khoa trương võ học. Có bọn lão phu đi cùng, nếu gặp bọn tiểu bối giang hồ sinh sự, bọn lão phu có thể thay công tử đối phó.

Vân lão nói vậy tỏ ra là có lòng tốt, nhưng thật ra là hãy còn có tư tâm. Lão vốn thân thiết với bọn Võ lâm Tứ đại hiền nhân. Nay nghe nói Tàn Sĩ Đình bị Thiên Hùng Bang uy hiếp buộc phải đảm nhận chức Hộ pháp, lão định đi cùng Nghiêm Phi Long, rồi từ từ sẽ tìm cách tác động chàng để giải nguy cho họ Tàn. Bởi theo lão nghĩ, chàng đã lĩnh trách nhiệm tuần tra võ lâm các đạo thì địa vị của chàng đương nhiên không thể dưới bang chủ Thiên Hùng Bang.

Thấy Nghiêm Phi Long có vẻ nghĩ ngợi chưa quyết, Vân lão suốt ruột hỏi :

- Ý công tử thế nào.

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Tiên sinh đã nói vậy thì chúng ta hãy cùng đi với nhau. Nhưng khi đến Đồng Quan rồi thì mong nhị vị nói năng hay hành động gì đều phải giữ gìn ý tứ, bởi tính tình của Huyết Thủ Thần Ma, bang chủ Thiên Hùng Bang có hơi khó chịu một chút.

Vân lão gật đầu nói :

- Được mà. Lão phu biết phải làm thế nào rồi.

Nghiêm Phi Long lại hỏi :

- Nhị vị ăn uống gì chưa.

Vân lão lắc đầu nói :

- Đi vội quá. Nhưng lát nữa đến trấn thành phía trước ăn cũng được. Và lại, người giang hồ có phải nhịn đói một hai bữa cũng đâu hề gì.

Nghiêm Phi Long cười nói :

- Các vị tài thật đấy. Còn như tiểu sinh chẳng những không nhịn đói nổi mà ăn muộn một chút là đã không chịu nổi rồi.

Vân lão nói :

- Công tử thân phận tôn quý, đương nhiên phải khác bọn lão phu rồi.

Nghỉ ngơi giây lát, rồi Vân lão giúp Nghiêm Phi Long thu dọn mọi thứ, sau đó ba người cùng đồng hành đi về phía Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Rời Thiếu Thất Vội Tìm Phi Long Tung Dương Huyện Thiếu Hiệp Ra Tài

Huyện thành Tung Dương ...

Tọa lạc ngay chân núi Thiếu Thất, huyện thành Tung Dương thường là nơi dừng chân nghỉ ngơi của những người lên núi hay xuống núi. Và vì Tung Sơn Thiếu Lâm là một danh sơn thắng tích, số người đến chiêm bái hay thưởng ngoạn rất đông, nên sinh ý của huyện thành cũng rất thịnh vượng.

Vào đến huyện thành, ba người bọn Nghiêm Phi Long, Vân lão, Thành Thế Kiệt liền tìm ngay đến tửu lâu ăn uống.

Sau khi chọn một chiếc bàn rộng rãi yên tĩnh kê bên cửa sổ trông ra đường, Vân lão quát tửu bảo mau mang rượu thịt ra, nhưng rồi chỉ có lão và Thành Thế Kiệt cùng nhau đánh chén. Còn Nghiêm Phi Long thì chỉ gọi một bình trà, vừa ngồi nhâm nhi vừa ngắm nhìn người đi đường qua lại bên dưới. Thỉnh thoảng cao hứng, chàng còn khe khẽ ngâm nga mấy vần tuyệt tác.

Trong tửu lâu hiện cũng có không ít các nhân vật võ lâm, nhưng đa phần là hạng vô danh, tức những kẻ có máu phiêu bạt giang hồ, nhưng vì võ công có hạn nên chưa tạo được thanh danh.

Nhiều người trong bọn họ nhìn Nghiêm Phi Long mà cười thầm. Vân lão cùng Thành Thế Kiệt nếu như không tận mắt chứng kiến Nghiêm Phi Long có một thân tuyệt học kinh hải thể tục, chắc hẳn cũng sẽ cho chàng là một anh đồ hủ. Hai người đã biết chàng không thích uống rượu nên cũng không nài ép.

Bọn Vân lão đang ăn uống nửa chừng, Nghiêm Phi Long đang khe khẽ ngâm nga mấy câu thơ, đột nhiên trong góc tửu lâu có giọng nói lẽ nhè :

- Hạng công tử bột như tiểu tử nguoi sao không ở nhà bú sữa, còn ra giang hồ chạy chọt mà chi.

Mọi người nghe nói đều giật mình, quay lại nhìn. Đó là một lão già béo tròn béo chụt, vận y phục sạch sẽ, nhưng lại có điểm vài mảnh vá, xem chừng là người Cái Bang. Mặt mũi lão ta đỏ gay, xem chừng đã ngà ngà hơi men. Thấy Nghiêm Phi Long nhìn sang, lão lại gật gà gật gượng nói tiếp :

- Chẳng lẽ lão phu nói sai hay sao. Tiểu tử.

Nghiêm Phi Long không lộ vẻ gì, chỉ hơi nhếch môi. Trong khi đó thì Thành Thế Kiệt cảm thấy xốc óc, bật nói :

- Hạng già cả sắp xuống lỗ như lão, sao không ở nhà hưởng phước, còn ra chạy chọt giang hồ mà chi.

Lão khiêu hóa trừng mắt nhìn Thành Thế Kiệt, mắng :

- Tiểu bối miệng còn hôi sữa, sao dám bắt kính với bậc trưởng thượng.

Thành Thế Kiệt đáp ngay :

- Bậc trưởng thượng không giữ tư cách thì bảo sao tiểu bối kính trọng cho được.

Lão khiêu hóa nộ khí xung thiên, đang gật gù với chung rượu bỗng bật đứng dậy, lướt tới định tát tai Thành Thế Kiệt. Nhưng ...

Gì chứ khinh công thì Thành Thế Kiệt nào chịu thua ai. Y thấy lão khiêu hóa lao tới liền phiêu thân né tránh. Lão khiêu hóa đang đà lao tới, lại đã ngà ngà nên không kiểm soát được bộ pháp, do bối mất mục tiêu mà đâm sầm vào chiếc bàn đang bày đầy rượu thịt, làm rượu thịt đổ tung tóe, vấy bẩn cả mình lão.

Nghiêm Phi Long cau mày nói :

- Thôi. Dừng lại tại đây được rồi.

Lão khiêu hóa bị làm trò cười trước mặt mọi người, lửa giận bùng bùng, nào đâu chịu bỏ qua. Thấy Thành Thế Kiệt đang đứng cách đó không xa, nhìn lão mà cười, lão liền đảo bộ, hùng hổ xông tới, vung quyền tấn công y.

Người võ lâm có thông bệnh chung là thích xem đánh nhau, dù với bất cứ lý do gì. Thấy người khác gây sự đánh nhau, bọn họ đã không can mà còn cổ vũ để hai đấu thủ thêm hăng hái.

Lần này cũng vậy. Những người xung quanh nhanh chóng dọn bàn ghế sang một bên để lấy khoảng trống cho hai đấu thủ quyết đấu. Không chỉ vậy, bọn họ còn hăng hái hò hét cổ vũ. Ngay cả Văn lão cũng đốc thúc :

- Hãy cho lão già dịch đó một trận đi.

Quần hùng hòa theo :

- Phải phải. Cho lão một trận.

- Cho lão ta ném mùi cho chừa thói khinh người.

- Hãy đánh gãy mấy cái xương sườn của lão đi ...

...

Có ai đó lại cất giọng hài hước :

- Lão ta mập như thế, cả người nung núc toàn mỡ không, làm thế nào mà động tới xương sườn lão được.

Mọi người đồng quay sang nhìn kẻ vừa mới lên tiếng. Đó cũng là một lão già, lối quá lục tuần, vận bộ y phục màu lam sạch sẽ, bên hông đeo một cái mai rùa, xem dáng vẻ như là một giang hồ thuật sĩ.

Thấy mọi người quay nhìn, lão cười khanh khách nói :

- Hai đấu thủ hãy cố gắng lên. Ai thắng sẽ được lão phu khao một chén.

Như lửa đổ thêm dầu, lão khiêu hóa tức giận quát hỏi :

- Lão thầy bói kia. Ta với lão giao tình không tệ. Sao lão lại đi bênh vực người ngoài mà đả kích ta.

Lão tướng số cười vang :

- Ta đã kích lão hồi nào đâu. Chỉ là treo giải thưởng cho cuộc quyết đấu thêm phần hăng hái thôi mà.

Quần hào đồng thanh ủng hộ :

- Phải đó. Có giải thưởng thì cuộc quyết đấu mới hăng hái chứ.

- Mau đấu đi chứ. Còn chờ đến bao giờ nữa.

- Lão sợ rồi thì hãy cứ chịu thua đi.

- Đấu đi. Đấu đi.

...

Nghiêm Phi Long đã nhìn ra lai lịch lão tướng số, nghe hai lão đối đáp bất giác giật mình, nhìn kỹ lão khiêu hóa, thấy bên hông lão có đeo lưng lẳng một chiếc gậy trúc xanh bóng, liền khẽ mỉm cười, ngồi yên xem diễn biến. Thấy lão ta ngao mạn như thế, chàng nghĩ cứ để Thành Thế Kiệt cho lão một bài học cũng là chuyện tốt. Chàng tin tưởng với kinh thân pháp kỳ ảo tuyệt luân, họ Thành không thể bại được. Và chẳng, nếu có chuyện gì thì chàng sẽ can thiệp cũng chẳng muộn.

Giữa lúc ồn ào, lão tướng số lại lên tiếng :

- Lão phu bắt tiêu tử kia thắng, một ăn ba. Có ai dám đánh cược với lão phu không nào.

Lão lại đánh trúng một thông bệnh nữa của người võ lâm. Mọi người nhao nhao đánh cược với nhau. Trong khi lão khiêu hóa thì tức lộn ruột vì bị đoán là sẽ thua, hàm hàm những muốn động thủ ngay. Thế là nhân vật chủ yếu đã làm sinh ra cuộc xung đột này, Nghiêm Phi Long, đã nhanh chóng bị lãng quên, mọi người chỉ chú ý đến hai đấu thủ : Thành Thế Kiệt và lão khiêu hóa.

Lão khiêu hóa hàm hàm nhìn Thành Thế Kiệt, ánh mắt tóe lửa, như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương, trong khi họ Thành vẫn ung dung cười mỉm, như muốn trêu gan lão, càng làm cho lão thêm tức tối. Hai người đứng đối diện nhau, cách nhau chừng hơn trượng. Lão tướng số nói lời khai cuộc :

- Theo quy củ võ lâm, thiếu hiệp đây nhỏ tuổi hơn nên được quyền xuất thủ trước. Xin mời.

Thành Thế Kiệt mỉm cười nói :

- Xin thất lễ.

Lời vừa dứt, thanh kiếm nằm trong vỏ bỗng bay ra, chém vào vai lão khiêu hóa. Nhưng lão cũng là một cao thủ, liền vùng đôi tay áo lùa đón đầy công lực, quét một đòn mạnh như búa bổ, ngăn đỡ thế kiếm.

Nhưng thanh kiếm trong tay Thành Thế Kiệt lại bất ngờ chuyển hướng, chặt vào cổ tay lão khiêu hóa, thế kiếm đặc dị và hết sức tinh xảo. Trong lúc nguy cấp, lão khiêu hóa càng có cơ hội chứng tỏ bản lĩnh của mình, phản ứng cực kỳ thần tốc, đã kịp xoay cổ tay tránh chiêu, rồi nhanh chóng rút tay về.

Thành Thế Kiệt không dừng chiêu, mũi kiếm tiếp tục đâm tới vai tả đối phương, thế kiếm càng nhanh hơn trước. Cùng phối hợp với kiếm chiêu, thân pháp y luân chuyển vờn quanh lão khiêu hóa, kiếm quang tỏa sáng.

Lão khiêu hóa thấy kiếm quang tỏa ngấn quang như ánh trăng rằm, không dám khinh thường, cổ vùng đôi Thiết Tự chống đỡ.

Thành Thế Kiệt đã quyết dùng tuyệt chiêu để thủ thắng nên không để lão khiêu hóa kịp thở. Kiếm chiêu cuộn cuộn như cuồng phong bạo vũ ập đến vây chặt đối thủ. Lão khiêu hóa võ công không phải tầm thường, nhưng đã mất tiên cơ vì bị đối phương áp đảo toi bồi, phải lùi liên tám bước.

Quần hào thấy Thành Thế Kiệt thắng thế, nổi tiếng hoan hô. Những người đặt cược cho họ Thành thì lại càng hứng khởi, hò hét vang dậy.

Trong đôi lão khiêu hóa có lẽ chưa hề có cảnh thua bại nhục nhã thế này nên giận dữ tung mình lên không, xuất tuyệt kỹ phản công. Tự phong vun vút phong tỏa thân trên họ Thành. Cùng với phép đánh Thiết Tự, song quyền của lão cũng biến hóa và cương mãnh tuyệt luân. Có quyền tất có cước. Những cú đá của lão ta cũng biến hóa và nặng nghìn cân, vô cùng lợi hại.

Thành Thế Kiệt cười nhạt, xuất chiêu Nguyệt Tảo Vân Thiên. Kiếm quang chia thành bảy ánh chớp chụp vào cổ họng và phần thượng bàn đối thủ. Cả bảy ánh chớp đều trông giống nhau, khó thể phân biệt được đâu là hư, đâu là thực. Mà phạm vi chiêu thức rất rộng, xem ra rất khó giải phá.

Thấy kiếm quang xẹt đến nhanh như chớp giật, lão khiêu hóa cả kinh lùi nhanh ba bước, vùng Thiết Tự cố phá chiêu.

Thành Thế Kiệt gầm lên vang dội, đánh tiếp chiêu La Vồng Luân Hồi, kiếm ảnh trùng trùng dệt màn lưới thép cắt đứt mọi đường tiến thoái của đối phương, mũi kiếm liên tiếp trở thẳng vào các đại huyệt trên vai và ngực.

Chiêu kiếm lợi hại, kỳ ảo tuyệt luân.

Quần hùng quan chiến đồng "ồ" lên. Những người đặt cược cho Thành Thế Kiệt lại càng hoan hô ầm ĩ.

Đến lúc này càng thấy rõ bản lĩnh của lão khiêu hóa. Lão quát lớn một tiếng, song trảo liên tục chớp bắt, nhanh lẹ như mưa tuôn chớp giật. Đã mấy lần thanh kiếm trong tay Thành Thế Kiệt suýt bị lão ta bắt trúng. Thế công vì thế mà cũng bị phá giải. Thành Thế Kiệt đành phải bỏ đỡ thế công nửa chừng, thu kiếm về bảo hộ toàn thân, chuẩn bị cho cuộc tấn công tiếp theo.

Nhận thấy đánh mãi sẽ có kết quả không hay, nói không chừng sẽ có máu đổ, Nghiêm Phi Long bật nói :

- Nhị vị. Đình thủ đi thôi.

Có thể nói sau Nghi vương, người đã truyền thụ thân pháp cho, thì Nghiêm Phi Long là người được Thành Thế Kiệt kính trọng nhất. Do vậy, chàng vừa lên tiếng thì y lập tức thu kiếm lùi về.

Đánh mãi mà không thắng được một tiểu tử miệng còn hôi sữa, lão khiêu hóa then quá hóa giận, quát lớn :

- Chúng ta còn chưa phân thắng bại. Tiểu tử nguoi xen vào làm chi.

Những người có tham gia cả cuộc cũng nhao nhao khen phải. Bọn họ chỉ cần được xem đấu võ, trận chiến càng kịch liệt càng tốt, còn như ai chết mặc ai. Nghiêm Phi Long lộ vẻ không vui, nói :

- Nhị vị xem như nửa cân tám lượng, đánh nửa không chừng sẽ có máu đổ, đình thủ để giữ hòa khí có phải hơn không.

Lão khiêu hóa không chịu được khi nghe chàng bảo lão ngang sức với Thành Thế Kiệt, hăm hăm nói :

- Tiểu tử miệng còn hôi sữa như nguoi thì biết gì mà nói chứ. Chỉ vài chiêu nữa là lão phu sẽ đã thương hấn cho coi.

Thành Thế Kiệt thấy lão không biết điều, bực bội nói :

- Công tử đừng can thiệp. Để tại hạ cho lão ta biết thế nào là nhục bại.

Nghiêm Phi Long nói :

- Dĩ hòa vi quý. Không nên đánh nhau nữa. “Chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không” có phải hay hơn không.

Lão khiêu hóa lạnh lùng nói :

- Tiểu tử nguoi đừng lải nhải nữa. Mau rút sang bên đi.

Nghiêm Phi Long thoáng cau mày, nói với vẻ không vui :

- Lão nói chuyện chẳng hề biết cân phân nặng nhẹ. Cổ nhân dạy : nên uốn lưỡi bảy lần trước khi nói. Lão chẳng nghĩ đến điều đó ư.

Lão khiêu hóa sảng giọng :

- Tiểu tử chưa ráo máu đầu như nguoi, dựa vào đâu mà dám lên giọng dạy dỗ lão phu chứ.

Nghiêm Phi Long hơi thoáng giận, nói :

- Địa vị, bối phận không phụ thuộc nhiều vào tuổi tác. Chưa chắc địa vị, bối phận của lão đã hơn được ta.

Lão khiêu hóa thoáng sững người, nhìn chàng hỏi :

- Tiểu tử nguoi là ...

Nghiêm Phi Long hơi nhếch môi, từ từ đứng dậy. Giờ đây mọi người mới có dịp nhìn kỹ chàng. Phong thái của chàng đã khiến nhiều người giật mình, trong đó có cả lão khiêu hóa. Lão đã nhìn thấy mảnh ngọc bội mà chàng vẫn đeo bên thắt lưng, qua đó nhận ra lai lịch xuất thân của chàng.

Chàng khẽ cười nhìn lão khiêu hóa, hỏi lại :

- Giữa lệnh sư với gia sư, ai có địa vị, bối phận cao hơn.

Lão khiêu hóa tiu nghỉu nói :

- Dĩ nhiên là lệnh sư có địa vị, bối phận cao hơn.

Câu trả lời của lão khiêu hóa đã khiến quần hào thêm thắc mắc, thầm hỏi lai lịch của Nghiêm Phi Long. Lão khiêu hóa tuổi đã xấp xỉ lục tuần, sư phụ lão chắc cũng đã gần bát thập. Như vậy sư phụ của Nghiêm Phi Long hẳn phải là tuyệt đại cao nhân. Nhiều kẻ cao niên cố moi óc nhớ lại những lão bất tử đã nổi danh hồi bốn năm chục năm về trước, thử đoán xem ai có thể là sư phụ của chàng.

Nghiêm Phi Long đưa mắt nhìn lão khiêu hóa, rồi lão tướng số, đoạn nói :

- Hai người chắc hẳn không phải vô cớ mà có mặt tại đây.

Lão tướng số tươi cười đáp :

- Công tử luận chẳng sai. Bọn lão phu phụng mệnh gia sư đến đây cũng chỉ vì công chuyện trên núi.

Nghiêm Phi Long cau mày, hỏi :

- Thế sao giờ này hai người còn ở đây.

Lão tướng số vội phân trần :

- Bọn Thông Thiên Giáo đã chạy mất rồi, đâu còn gì phải lo nữa. Bọn lão phu thấy cũng chẳng cần lên núi làm gì.

Nghiêm Phi Long nói :

- Thông Thiên Giáo đã chạy, nhưng vẫn còn Trường Hận Môn. Hai người có biết hầu như các cao thủ trên núi đều đã thọ thương hay không.

Lão tướng số đảo tròn cặp mắt, cười nói :

- Và sau đó bọn Trường Hận Môn cũng phải chạy hết, có phải thế không.

Nghiêm Phi Long hỏi :

- Sao lão nói thế.

Lão tướng số cười hi hi nói :

- Bọn Trường Hận Môn dù có hung hăng cỡ nào đi nữa, chỉ cần công tử ra mặt, bọn chúng cũng phải cong đuôi mà chạy thôi.

Nghiêm Phi Long khẽ cười, nói :

- Lão còn ở đó mà cười được nữa ư. Chẳng lẽ lão muốn ta nói những lời không tốt về lão với các vị lão nhân gia hay sao.

Lão tướng số vội vàng xua tay lia lịa, nói :

- Đương nhiên là không. Lão phu rất hy vọng công tử sẽ che chở cho.

Nghiêm Phi Long mỉm cười, nói :

- Lão hãy bói một quẻ về hành trình sắp tới của ta xem sao. Nếu đúng thì ta sẽ nói vài lời tốt đẹp cho.

Lão tướng số cười hi hi nói :

- Chuyện đó dễ lắm. Nghề của lão phu mà. Công tử chờ cho một lát.

Vừa nói lão vừa tháo cái mai rùa xuống, bắt đầu xem quẻ. Lát sau, lão bỗng bật cười khanh khách, nói :

- Đại cát đại lợi, phúc trạch cao dày. Công tử được đất trời bảo hộ, việc gì cũng được như ý cả.

Nghiêm Phi Long khẽ cười, hỏi :

- Thật thế ư.

Vân lão bật cười nói xen vào :

- Quẻ gì mà sao giống mấy lão giảng hồ thuật sĩ chuyên lừa gạt thiên hạ vậy. Nói như thế thì ai nói chả được.

Mọi người nghe lão nói đều phì cười. Lão tướng số vội phân bua :

- Lão phu làm ăn lương thiện, nào dám nói can nói bậy gạt người. Như công tử đây có tướng của lân phụng, anh khí xuất trần, phong thái tài mạo phi phàm, có tấm lòng quang minh và là một quân tử độ lượng khoáng đạt. Người như thế tất được quý thần bảo hộ, không thể gặp nạn tai gì cả.

Lão tướng số thuyết một hồi khiến Vân lão không sao đối đáp được. Nghiêm Phi Long khẽ cười, quay sang Vân lão nói :

- Chắc hai người cũng đã ăn no rồi. Chúng ta lên đường đi thôi.

Vân lão khen phải, thanh toán tiền bữa ăn, rồi cùng chàng và Thành Thế Kiệt rời khỏi tú lầu trong sự hiếu kỳ của quần hào. Khi đi xuống phố, đứng trước hai con tuần mã, Nghiêm Phi Long chợt bảo Vân lão :

- Có lẽ tiên sinh cũng nên mua một con tuần mã.

Vân lão khen phải, đi vào khu chợ bán gia súc để tìm mua một con tuần mã cho tiện việc hành trình. Sau đó ba người tiếp tục hành trình ngược bắc.

Đi được một quãng, Vân lão chợt buông lỏng tay cương cho tuần mã đi chậm rãi, quay sang Nghiêm Phi Long hỏi :

- Công tử. Hai lão khi nãy là ai thế.

Nghiêm Phi Long mỉm cười đáp :

- Là đệ tử của hai vị cao nhân trong Tiêu Dao Bát Tiên.

Vân lão ồ lên, nói :

- Bốc Tiên và Cái Tiên.

Nghiêm Phi Long khẽ gật đầu. Vân lão còn định hỏi thêm gì nữa đấy. Nhưng giữa lúc ấy, bỗng đâu nghe từ xa có những tiếng vó ngựa rầm rập phi đến như mưa rơi sấm nổ, tựa như có một toán kỵ mã rất đông đảo đang lao thật nhanh, chẳng mấy chốc là thanh âm đã gần sát đến nơi.

Ba người đều giật mình ...

Vó ngựa lúc ấy đã vang lên sát bên tai. Nghiêm Phi Long vội giục tuần mã nép sát vào bên đường để tránh. Vân lão và Thành Thế Kiệt cũng vội làm theo ngay, nhưng Vân lão còn khẽ lau bầu trong miệng, tỏ vẻ không hài lòng.

Ngay sau đó, một đoàn nhân mã phóng vụt qua. Nhân số chỉ khoảng độ ba chục, nhưng người ngựa thấy đều oai phong hùng tráng, hàng đội chỉnh tề, khí thế sánh với thiên binh vạn mã.

Cả đoàn lao nhanh qua chỗ ba người ...

Đột nhiên, một nhân vật đi giữa toán nhân mã chợt “ồ” lên một tiếng, giật mạnh dây cương cho tuần mã dừng ngay lại, rồi rẽ ra khỏi đoàn. Người này tướng mạo khôi vĩ, phong thái uy nghi, có phong độ của một bậc tông chủ, lãnh tụ quần hùng. Ngay chính Vân lão cũng phải tấm tắc thầm khen.

Người kia tể ngựa đến chỗ bọn Nghiêm Phi Long đang đứng ...

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Thiết Kỵ Môn Đường Trường Xuất Hiện Thêm Lần Nữa Thiếu Hiệp Giương Oai

Lại nói, sau khi toán nhân mã phóng vụt qua, một đại hán tướng mạo uy nghi, oai phong lẫm lẫm, có phong thái của một bậc tông chủ, lãnh tụ quần hùng, tể ngựa rẽ ra khỏi đám đông, tiến đến chỗ bọn Nghiêm Phi Long đang đứng. Khi đến gần, người kia cất tiếng cười to, nói :

- Nghiêm công tử. Không ngờ lại gặp công tử ở đây đây.

Nghiêm Phi Long mỉm cười vòng tay nói :

- Thất Sát huynh. Hạnh ngộ. Hạnh ngộ. Quý môn điều động nhân mã rầm rộ kéo đi chẳng hay có việc chi thế.

Người kia vội vòng tay đáp lễ, cười nói :

- Công tử lúc nào cũng giữ lễ nghi, thật là phiền phức quá đi thôi. Giữa chúng ta với nhau mà công tử còn khách sáo làm gì.

Nghiêm Phi Long chỉ mỉm cười. Người kia lại nói :

- Công tử chưa hay biết gì sao. Chúa công đã ban chỉ thảo phạt Bạch Phát Đồng Tử, và truyền cho các lộ phải khẩn cấp truy lùng lão ta. Bản môn lần này xuất sư cũng là vì chuyện đó đây.

Nghiêm Phi Long hỏi :

- Lần này tiểu sinh đang định đến Đồng Quan. Nhưng nếu vậy thì chắc là Thiên Hùng Bang cũng đã xuất sư rồi.

Người kia đáp :

- Đúng thế. Bên Thiên Hùng Bang nghe đâu còn phát động sớm hơn cả bản môn nữa. Và các lộ khác cũng không nơi nào chịu chậm chân. Bản môn vì thế mà phải cấp tốc khởi trình. Không thể đi sau bọn họ được.

Nghiêm Phi Long nói :

- Vậy thì tiểu đệ không dám giữ chân huynh lâu hơn. Huynh hãy mau lên đường để theo kịp các vị huynh đệ quý môn. Sau này chúng ta hãy còn có nhiều dịp để cùng nhau đàm đạo.

Người kia gật đầu nói :

- Vậy thì tạm biệt công tử nhé.

Lời nói chưa dứt thì tuần mã đã phi nhanh như bay. Thuật kỵ mã quả là điêu luyện. Sau khi người kia đã đi khuất, Nghiêm Phi Long khẽ lẩm bẩm :

- Nếu đã như vậy thì không cần phải đến Đồng Quan nữa rồi.

Vân lão này giờ lòng đầy thắc mắc, liền hỏi ngay :

- Công tử. Người vừa rồi là ai vậy.

Nghiêm Phi Long đáp :

- Y là Thất Sát Thần Ma, môn chủ Thiết Kỵ Môn.

Vân lão rất ngạc nhiên, hỏi tiếp :

- Thiết Kỵ Môn ư. Lão phu trước giờ chưa từng được nghe qua danh hiệu môn phái này.

Nghiêm Phi Long chỉ khẽ mỉm cười. Thành Thế Kiệt nói :

- Vậy chứ bá bá biết được bao nhiêu môn phái trong giang hồ.

Vân lão nghe y hỏi vậy bất giác ngần ngừ, không biết nói sao. Quả thật hiện giờ trong giang hồ tồn tại quá nhiều các bang phái thần bí, mà thực lực của bọn họ thì ... không thể xem thường.

Hồi lâu, Vân lão lại hỏi :

- Công tử. Thực lực Thiết Kỵ Môn như thế nào.

Nghiêm Phi Long đáp :

- Không yếu không mạnh. Đại khái đủ sức tranh hùng cùng các bang phái khác, ví như Cửu Trùng Giáo chẳng hạn. Những bang phái thực lực yếu kém chẳng bao giờ dám tham gia công cuộc truy lùng tên ma đầu Bạch Phát Đồng Tử, vì nghe đâu võ công của lão ma đó lợi hại lắm.

Vân lão gật gù tỏ ý hiểu, đoạn nói thêm :

- Võ công của bọn họ phải cao siêu lắm mới dám đương đầu với Bạch Phát Đồng Tử, chứ như lão phu đây thì chào thua. Có cho vàng lão phu cũng chẳng dám đổi đầu với tên đại ma đầu ấy, vì làm thế thì chỉ có đâm đầu vào chỗ chết. Năm xưa, Không Minh, Không Trí nhị vị đại sư cùng Thập bát La Hán của Thiếu Lâm Tự cùng hợp lực mà còn không địch lại lão ta mà.

Thành Thế Kiệt bỗng nói :

- Nhân số Thiết Kỵ Môn có đông không. Sao tại hạ thấy bọn họ chỉ có khoảng ba chục người thế.

Nghiêm Phi Long cười nói :

- Đó chỉ là những phần tử tinh anh nhất của Thiết Kỵ Môn, mà họ tin chắc là có thể đương đầu được với Bạch Phát Đồng Tử. Chứ võ công của lão ma ghê gớm lắm, những môn nhân bình thường làm sao đối phó nổi với lão ấy, đưa bọn họ theo chỉ là thêm gánh nặng mà thôi.

Vân lão gật gù nói :

- Công tử nói rất phải. Nhớ năm xưa, lão ma ấy đã cùng Bạch Cốt Hung Thần giương oai diệu võ trên Phong Thiên Đài, Thái Thất Phong, quần hùng chẳng ai dám đương đầu với hai lão. Sau cùng có hai nhân vật tự xưng là Hoàng bào thị giả và Lam bào thị giả xuất hiện, mới khiến hai lão ma phải bỏ núi đào tẩu. Bạch Phát Đồng Tử bị mất một con mắt cũng trong dịp đó.

Nói xong, lão lại trầm tư nghĩ ngợi, nhớ lại trường thịnh hội tại Thái Thất Phong năm đó, cái ngày mà cả hai đại giáo phái là Thiên Ma Giáo và Hắc Y Giáo đồng loạt bị xóa tên khỏi giang hồ cùng một lúc, ngày mà lão đã được chứng kiến võ công siêu phàm nhập thánh của vị Hoàng bào thị giả kia, một ngày đã đi vào lịch sử võ lâm, chấm dứt một thời kỳ đen tối loạn lạc, mở ra một kỷ nguyên ổn định yên bình kéo dài được hơn mười năm. Và võ lâm chỉ lại phát sinh biến loạn kể từ khi Thông Thiên Giáo xuất hiện, nuôi mộng tranh bá đồ vương.

Thành Thế Kiệt thấy Vân lão nghĩ đến chuyện xưa mà ngơ ngẩn đến xuất thần, bất giác sinh lòng hiếu kỳ, liền hỏi :

- Bá bá. Chuyện như thế nào. Bạch Phát Đồng Tử là ai vậy.

Vân lão cau mày hỏi :

- Thành lão đệ chưa từng kể cho hiền đệ nghe những chuyện này hay sao.

Thành Thế Kiệt đáp :

- Thịnh thoảng tiểu đệ cũng có nghe gia phụ nói đến, nhưng không hiểu rõ lắm, mà gia phụ cũng không chịu giải thích.

Vân lão nói :

- Thành lão đệ hồ đồ thật. Đã để cho hiền đệ hành tẩu giang hồ mà không kể cho hiền đệ nghe những chuyện đó. Lỡ như gặp phải mấy lão ma đầu kia thì biết phải đối phó thế nào. Năm xưa, hai mươi vị cao tăng Thiếu Lâm, gồm cả Không Minh, Không Trí nhị vị đại sư, cũng chỉ vì vô tình gặp phải Bạch Phát Đồng Tử mà lạc bước sa chân vào tận Cửu U Địa Phủ. May nhờ Đức Diêm Quân gia ân cho được trở về, bằng không thì đã ... chẳng biết phải làm sao rồi.

Thành Thế Kiệt nói :

- Mỗi người đều có số mạng cả. Nếu như chưa tới số chết thì dù có gặp mấy lão ma đầu đó cũng chẳng hề gì. Nhưng nếu tử kỳ đã đến, dù không gặp mấy lão đó cũng khó thoát khỏi kiếp nạn.

Vân lão nói :

- Đành rằng là vậy. Nhưng dù sao thì không phải chạm mặt mấy lão ma đầu đó thì vẫn hơn chứ.

Nghiêm Phi Long nói :

- Năm xưa nhị vị Hoàng bào, Lam bào thị giả không lấy mạng lão ta là mong lão ta hối cải, tìm chốn lâm tuyền ẩn cư sống nốt quãng đời còn lại. Nào ngờ lão ta vẫn chấp mê bất ngộ, trốn lánh mấy năm rồi lại tái xuất giang hồ, mưu toan khuynh đảo cả võ lâm, gây nhiều tội nghiệt, khiến sinh linh đồ thần. Lần này e rằng các vị lão nhân gia không thể nương tay nữa rồi.

Vân lão nói :

- Năm trước lão ma thảm bại phải đào tẩu, thế mà lần này lại dám tái xuất giang hồ, chắc là phải có chỗ sở cậy chi đó, e rằng không dễ đối phó đâu.

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Đương nhiên là lão ta đã tìm được chỗ dựa. Chỉ có điều lão đã tìm lầm, gốc cây này lại không to, không đủ sức che chở cho lão đâu. Lần này e rằng lão ta khó thoát khỏi kiếp nạn.

Ngửa mặt nhìn trời, chàng khẽ thờ dài, nói tiếp :

- Cũng chỉ vì nguyên nhân tương tự mà mấy tháng trước Bạch Cốt Hung Thần đã bị chúa công xử tử vì tội nghịch thiên phạm thượng, tàn hại bách tính. Nay hành vi của Bạch Phát Đồng Tử cũng chẳng khác mấy. Chắc chẳng bao lâu nữa lão ta cũng sẽ phải chịu kết cục tương tự.

Vân lão thảng thốt :

- Sao. Công tử bảo rằng Bạch Cốt Hung Thần đã bị xử tử.

Lão kinh hãi thật sự, bởi Bạch Cốt Hung Thần đầu phải nhân vật tầm thường. Năm xưa lão ta từng tề danh cùng Bạch Phát Đồng Tử, điều võ giương oai trước quần hùng võ lâm, tưởng không đối thủ. Bởi vậy, khi nghe lão ta đã bị giết, thử hỏi Vân lão sao không kinh hãi cho được.

Nghiêm Phi Long khẽ mỉm cười, nói :

- Gia sư phụng chỉ thảo phạt. Lão ta không địch lại gia sư, toan bề đào tẩu, cuối cùng đã bị Hộ Giáo Tứ đàn loạn kiếm phân thân.

Vân lão lộ vẻ băng khuâng :

- Một kẻ kiêu hùng, từng xem thiên hạ như rom rác, cuối cùng rồi cũng phải nhận lãnh cái chết thê thảm như vậy.

Nghiêm Phi Long nói :

- Nếu lão ta không có nhiều dã tâm, chịu an thân nơi chốn lâm tuyền, không làm điều tàn ngược, tàn hại bách tính thì đâu đã đến nỗi như thế. Chứa công phải xử tử lão ta cũng là một việc bất đắc dĩ.

Thành Thế Kiệt nghe hai người bàn luận về Bạch Phát Đồng Tử và Bạch Cốt Hung Thần, hai lão ma đầu khét tiếng vô lâm, bỗng thấy trong lòng hừng khởi, bột phát hùng tâm, lên tiếng nói :

- Không biết Bạch Phát Đồng Tử trông như thế nào nhĩ. Tại hạ mong có cơ hội gặp mặt lão ta quá.

Vân lão trợn mắt nói :

- Hiện diệt tướng đây là chuyện đùa ư. Lão ma đầu đó giết người như ngóe, tàn ác vô tướng. Thiên hạ muốn tránh lão chỉ lo không kịp, thế mà hiện diệt lại còn mong gặp mặt lão ta nữa chứ.

Đoạn lão quay sang Nghiêm Phi Long nói :

- Đúng là dê con không biết sợ hổ mà. Công tử thấy có phải không.

Nghiêm Phi Long chỉ nhìn Thành Thế Kiệt khẽ mỉm cười chứ không bình luận. Thành Thế Kiệt lại nói :

- Tiểu diệt không tin lão ta lợi hại đến vậy. Dù sao thì lão cũng đã mất một con mắt rồi, hành động chắc không còn được nhanh nhẹn như xưa. Nếu như có dịp, tiểu diệt hy vọng có thể so tài với lão một lần.

Vân lão cau mày hỏi :

- Hiện diệt nhắm có thể chống cự nổi với lão ta hay không mà dám đại ngôn như thế. Lão phu e là hiện diệt sẽ chỉ chuốc vạ vào thân mà thôi.

Thành Thế Kiệt nói :

- Tiểu diệt cũng không biết mình có thể đương cự nổi với lão ta hay không nữa. Nhưng nếu như tiểu diệt mà may mắn đã bại được lão, mà không, chỉ cần thủ hòa với lão ta thôi, thì chắc chắn sẽ vang danh khắp thiên hạ.

Vân lão nói :

- Hiện diệt định đem tính mạng của mình ra mạo hiểm để mong dương danh thiên hạ ư. Không được đâu.

Thành Thế Kiệt nói :

- Sao lại không được. Như thế đáng lắm chứ.

Nghiêm Phi Long hỏi :

- Hiện giờ uy danh thiếu hiệp chẳng phải đã rất lừng lẫy rồi sao. Cần gì phải dương danh thêm nữa.

Thành Thế Kiệt nói :

- Có gì đâu mà lừng lẫy, bất quá người ta chỉ xem tại hạ là nhân vật kiệt xuất nhất trong hàng nhị lưu cao thủ mà thôi.

Vân lão nói :

- Hiện diệt còn trẻ, thời gian còn dài, muốn dương danh thì không thiếu cơ hội. Hiện diệt không được đùa với tính mạng của mình. Nên nhớ Thành lão đệ chỉ có một đứa con duy nhất là hiện diệt thôi đó.

Thành Thế Kiệt nói :

- Đã là người vô lâm, việc sống chết đâu thể tự mình quyết định được, miễn sao có thể lưu danh hậu thế là được rồi. Vả lại, dù có chết dưới tay Bạch Phát Đồng Tử thì cũng đâu có gì đáng tiếc.

Giữa lúc đó, bỗng nghe có tiếng cười nhạt văng vẳng bên tai, khiến mọi người giật mình. Thành Thế Kiệt quát hỏi :

- Kẻ nào.

Có tiếng đáp ngay :

- Hay lắm. Tiểu tử. Nếu ngươi đã muốn chết thì ta có thể giúp ngươi được toại nguyện. Nạp mạng đi.

Tiếng nói vừa dứt, đã thấy một bóng đen từ trên ngọn một tàn cỏ thụ cách đó hơn mười trượng đột ngột lao vút xuống, song chưởng múa tít nhằm giáng thẳng xuống đỉnh đầu của Thành Thế Kiệt.

Mọi người giật mình kinh hãi ...

Chưởng lực của kẻ kia đã rất hùng mạnh, lại thêm nguồn dư lực do thể đánh từ trên không đang lao vút xuống, nên chưởng kinh càng trở nên hùng hậu, như muốn tan bìa vỡ đá. Vân lão bằng hoàng kinh hãi, thâm lo lắng cho Thành Thế Kiệt, nhưng trong lúc bất ngờ không kịp ra tay tiếp trợ.

Thế nhưng, võ công của Thành Thế Kiệt cũng không phải kém, nhất là thân pháp. Đột nhiên cảm thấy có một nguồn lực nặng nề từ trên không chụp thẳng xuống, Thành Thế Kiệt liền vội nhảy khỏi lưng ngựa xuống đất, đảo bộ, phiêu thân sang trái mấy bước, rồi lại tiếp tục chuyển dịch thêm nửa vòng tròn nữa, nhắm đúng vào vị trí sau lưng đối phương khi hắn hạ thân xuống đất, rút kiếm tấn công liền. Trong lúc nguy cấp, tâm ý phát sinh, vô tình y đã sử dụng đến pho Thái Vân Bộ Pháp, tuyệt kỹ mà Nghi vương đã truyền thụ cho.

Song chưởng của tên kia đột nhiên mất mục tiêu, không thu về kịp, giáng thẳng xuống đất đánh sầm một tiếng, đào thành một hố sâu, cát bụi tung bay mù trời. Con tuấn mã của Thành Thế Kiệt bị trúng một chưởng mạnh như trời giáng ấy, hý lên một tiếng thảm thiết, rồi ngã lăn ra chết tốt.

Thành Thế Kiệt thấy tuấn mã yêu quý bị chết một cách thảm thiết như vậy, nộ khí xung thiên, nội lực cuộn cuộn tuôn tràn, phả vào mũi kiếm. Đồi chân tên kia vừa chạm đất thì mũi kiếm của Thành Thế Kiệt đã áp sát sau lưng. Hắn ta kinh hoàng thất sắc, không kịp đón đỡ, đành nhào xuống đất, lăn ra ngoài xa mới thoát khỏi áp lực của kiếm khí. Nhưng vai áo của hắn cũng rách toạt một đường dài.

Ngay sau đó, hắn vội đứng bật dậy, ngưng tụ chân lực vào song chưởng, sẵn sàng đối phó. Nhưng Thành Thế Kiệt đã thu kiếm lại, không tiếp tục tấn công nữa, mà chăm chú quan sát hắn ta.

Hắn trạc tuổi trung niên, vận hắc y, che mặt bằng một tấm vải đen, thân thể cao lớn, trông cũng khá oai dũng. Chỉ có đôi mắt lác liêu đầy vẻ gian xảo, và y phục bám đầy bụi đất trông rất thảm hại.

Thành Thế Kiệt trầm giọng hỏi :

- Ngươi là ai. Sao lại ám toán ta.

Hắc y nhân hừ lạnh nói :

- Chẳng phải ngươi muốn được chết dưới tay sư phụ ta hay sao. Ta muốn bắt ngươi về nộp cho lão nhân gia.

Thành Thế Kiệt hỏi :

- Ngươi là đệ tử của Bạch Phát Đồng Tử.

Hắc y nhân lạnh lùng đáp :

- Chính thị.

Thành Thế Kiệt cười nhạt nói :

- Ngươi có bao nhiêu tài cán mà định bắt ta.

Hắc y nhân lộ vẻ tức giận, hằm hằm nói :

- Khi này chỉ vì ta khinh địch nên ngươi mới giành được chút lợi thế. Chứ bây giờ thì đừng hòng. Các ngươi có bao nhiêu phân lượng chứ.

Thành Thế Kiệt lạnh lùng nói :

- Cừ thù rồi biết.

Tên hắc y nhân giận dữ đến độ đỏ mặt tía tai. Trước giờ chưa có kẻ nào dám nói với hắn bằng cái giọng đó. Trong khắp võ lâm, chỉ trừ Võ lâm Tam cung, kẻ nào gặp hắn mà không run sợ.

Thành Thế Kiệt thì cảm ngang thanh kiếm trước ngực, tư thái bình hòa, mắt chăm chú quan sát động tĩnh của đối phương. Cả hai đang hăm hở chuẩn bị động thủ. Chợt Vân lão hỏi xen vào :

- Tôn giá đã có mặt tại đây, vậy lệnh sư có đến hay không. Nếu có thì xin mời ra đây luôn thể.

Tên hắc y nhân nói :

- Các ngươi hãy tự nhìn lại xem mình là hạng người nào. Hừ. Đâu có đáng để lão nhân gia ra mặt.

Vân lão nghe hán nói thế, biết là lão ma không có đến đây nên khẽ thở phào nhẹ nhõm, lùi ra phía sau một chút, chờ xem hai người quyết đấu. Nhưng đồng thời lão cũng ngưng tụ chân khí, sẵn sàng ra tay tiếp trợ một khi Thành Thế Kiệt tỏ ra kém thế. Và lão cũng rất yên tâm vì có Nghiêm Phi Long đứng bên lược trận.

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy đột ngột vang lên một giọng nói âm trầm, như từ dưới đất chui lên :

- Tên tiêu bối kia, Bạch Phát Đồng Tử có đến đây không.

Thanh âm lờng lờng giữa không trung, vang vọng khắp tứ phía, không thể xác định được người phát ngôn hiện đang ở vị trí nào. Mọi người đảo mắt nhìn quanh, nhưng cũng không thể phát hiện được tông tích của đối phương. Chỉ riêng có Nghiêm Phi Long là vẫn yên lặng tự nhiên, không lộ vẻ gì.

Tên hắc y nhân nghe nhân vật thần bí kia gọi mình là tiêu bối, tức khí xung thiên, cao giọng quát hỏi :

- Người là ai. Sao dám cả gan gọi thẳng húy hiệu của sư phụ ta.

Người kia không đáp, hỏi lại :

- Bạch Phát Đồng Tử có đến không.

Tên hắc y nhân bưng bưng lửa giận, không thèm trả lời, động thân lao vút vào rừng cây xục xạo, tìm kiếm đối phương. Nhưng thanh âm của đối phương lờng lờng từ bề, không thể nào xác định phương vị được.

Tìm kiếm một lúc lâu mà vẫn không thể phát hiện được tung tích đối phương, tên hắc y nhân nổi cơn thịnh nộ, gào thét vang rền, vung chưởng đập phá lung tung, làm cây cối ngã đổ ngổn ngang hỗn độn.

Mặc cho hán gào thét, tiếng cười của nhân vật kia vẫn vang lên lờng lờng giữa không trung, như muốn trêu gan hán.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Sau Thiết Kỵ Lại Đến Cửu Trùng Kim Chỉ Thần Ma Hiện Thân Uy

Lại nói, sau khi nghe người thần bí lên tiếng, tên hắc y nhân môn hạ Bạch Phát Đồng Tử nộ khí bùng bùng, động thân lao vút vào rừng cây quanh đó tìm kiếm, quyết trị đối phương một trận.

Nhưng sau một hồi sục sạo tìm kiếm không có kết quả, hán nổi xung vung chưởng đập phá khiến cây cối ngã đổ ngổn ngang. Nhưng tiếng cười của người thần bí vẫn lờng lờng giữa không trung như muốn trêu gan hán.

Tiếng cười văng vẳng, trung khí đầy dẫy, chứng tỏ người thần bí có một thân công lực cao siêu tuyệt đỉnh.

Hồi lâu sau, bỗng nhiên giữa cục trường bật vang lên tiếng cười ha hả, rồi một vị đạo nhân đột ngột xuất hiện tại trường, như vừa từ dưới đất chui lên. Lão đạo tuối quá lục tuần, vận đạo bào mới tinh có thêu hình thái cực đồ trước ngực, gương mặt gầy gò, tướng mạo khắc khổ, nhưng cặp mắt ung sắc lạnh lóng lánh ánh tinh quang, chứng tỏ công phu nội lực cực kỳ thâm hậu.

Vừa xuất hiện, chẳng thèm nhìn ngó gì đến tên hắc y nhân, lão đạo lại tiến thẳng đến chỗ Nghiêm Phi Long, tươi cười nói :

- Nghiêm công tử. Bản tòa không ngờ lại gặp công tử ở đây đây.

Nghiêm Phi Long mỉm cười đáp lễ, nói :

- Kim Chỉ huynh. Hân hạnh được gặp huynh.

Lão đạo hỏi :

- Nghe nói công tử đang trên đường đến Đồng Quan cơ mà.

Nghiêm Phi Long mỉm cười đáp :

- Đúng thật là tiểu đệ đang trên đường đến Đồng Quan, nhưng vì nghe tin chúa công đã ban chỉ thảo phạt Bạch Phát Đồng Tử, và Thiên Hùng Bang cũng đã phụng chỉ xuất sư nên tiểu đệ không đến đó nữa, đang định quay trở về. À. Mà sao huynh lại có mặt tại đây thế.

Lão đạo cười nói :

- Bản tòa đến đây cũng là vì hấn đấy.

Vừa nói lão vừa giơ tay trở vào tên hắc y nhân đồ đệ của Bạch Phát Đồng Tử, đoạn lại nói tiếp :

- Nghe nói hấn ta là ái đồ của Bạch Phát Đồng Tử. Bản tòa muốn từ hấn mà tra ra tung tích của lão ma đầu ấy. Dù bất sống hay giết được lão ta cũng đều là một đại công rất lớn đó.

Lúc ấy, tên hắc y nhân thấy lão đạo xuất hiện đã thôi không đập phá cây cối nữa mà quay trở về chỗ mọi người đang đứng với vẻ mặt hăm hăm. Vừa nghe mấy lời của lão đạo, hấn trừng mắt hất hàm hỏi :

- Lão mũi trâu kia. Ngươi là người ở phe phái nào.

Lão đạo hừ lạnh nói :

- Tên tiểu bối vô tri kia. Ngươi nói năng hỗn xược với bản tòa như thế, chỉ riêng mỗi tội này thôi cũng không thể nào dung tha được.

Lúc này, lão đạo mới đưa mắt quan sát tên hắc y, đoạn nói tiếp :

- Dù gì thì nhà ngươi cũng chẳng còn cơ hội đào thoát, bản tòa chẳng ngại nói cho ngươi biết. Bản tòa chính là giáo chủ Cửu Trùng Giáo, đại danh Kim Chi Thần Ma, nhà ngươi đã biết chưa.

Đoạn lão đạo cao giọng quát :

- Người đâu. Bắt hấn cho ta.

Tiếng quát chưa dứt, đã thấy có chín bóng người từ bốn phía lao vút tới nhanh như điện chớp, chia ra bao vây tám mặt, trấn giữ các nẻo đường, quyết không cho tên hắc y nhân có cơ hội đào thoát. Chín người này gồm đủ cả nam phụ lão thiếu, đều vận y phục hoa lệ, nhưng màu sắc khác nhau : xanh, vàng, đỏ, trắng, xám, đen, lam, tím, lục. Những người này chính là Cửu đại Hộ pháp của Cửu Trùng Giáo.

Sau khi đã vây chặt tám mặt, chín người đồng thanh hô :

- Cửu Trùng Giáo chủ tọa hạ, Cửu đại Hộ pháp phụng mệnh giáo chủ truy bắt khâm phạm. Hãy mau chịu phép.

Đoạn Hắc y Hộ pháp trong Cửu đại Hộ pháp tiến ra, nhìn tên hắc y nhân môn hạ Bạch Phát Đồng Tử hất hàm nói :

- Thế nào. Ngươi xuôi tay chịu trời hay là chờ bản nhân động thủ.

Tên Hắc y nhân thấy đối phương người đông thế mạnh, mà lại đều là những kẻ không dễ gì đối phó, bởi trong võ lâm, Cửu Trùng Giáo vẫn được xem là có thế lực ngang hàng với Thông Thiên Giáo, mà đây lại là những nhân vật đầu não của Cửu Trùng Giáo. Cho dù sư phụ hấn, Bạch Phát Đồng Tử, có thân chinh đến đây, cũng không dễ gì đối phó nổi. Trong lòng hấn chợt dâng lên một niềm lo lắng bất an. Nhưng bề ngoài hấn vẫn giờ giọng cao ngạo, gằn giọng nói :

- Chỉ dựa vào các ngươi mà đòi ta phải xuôi tay chịu trời hay sao. Đừng có nằm mơ. Thế nào. Cả chín người các ngươi cùng lên chứ. Chấp luôn cả bọn các ngươi đấy. Ta không sợ đâu.

Hấn nói thế là có ý lấy thoái làm tiến, dùng lời nói khích đối phương khiến bọn họ không thể cựa động thủ thắng được. Nào ngờ Kim Chi Thần Ma cũng là kẻ cao tay, cười lạnh nói :

- Hay lắm. Nếu nhà ngươi đã muốn thế thì bản tòa cũng không nỡ từ chối. Cửu đại Hộ pháp. Tất cả hãy cùng lên đi.

Không ngờ sự thể lại như vậy, tên hắc y nhân dờ khóc dờ cười, gượng nói :

- Các ngươi thì chúng hiệp cô, nhiều người vây đánh một mình ta, sao có thể gọi là anh hùng hảo hán.

Kim Chi Thần Ma cười nhạt nói :

- Từ trước tới giờ nhà ngươi có bao giờ nghe bản giáo tự nhận là anh hùng hảo hán chưa. Và chẳng đó chính là chủ ý của nhà ngươi. Chẳng qua là bản tòa chiều theo nguyện vọng cuối cùng của nhà ngươi mà thôi.

Không làm sao được, hấn đành gượng nói :

- Các ngươi một đầu một mã đánh bại được ta thì ta mới chịu phục.

Kim Chi Thần Ma lạnh lùng nói :

- Bản tòa không cần nhà ngươi chịu phục. Nhưng thôi. Được rồi. Tàn Hộ pháp. Hãy cho hắn biết thế nào là đau khổ khi dám chống lại bản tòa.

Tàn Hộ pháp chính là Hắc y Hộ pháp ứng tiếng vang dạ, rồi quay sang tên hắc y nhân cười nhạt nói :

- Cần chi nhiều người. Đối phó với hạng người như ngươi chỉ cần một mình bản nhân là đủ. Xuất chiêu đi.

Tên hắc y nhân động nộ, và cũng yên tâm, quát lớn :

- Đáng chết.

Tàn Hộ pháp cười lớn :

- Ngươi dám mạo phạm đến giáo chủ bản giáo. Chính ngươi mới là kẻ đáng chết. Hãy ngoan ngoãn chịu phép đi thôi.

Tên hắc y nhân đệ tử Bạch Phát Đồng Tử nộ khí xung thiên, quên hẳn tình cảnh trước mắt, vung trao đánh liền. Tàn Hộ pháp thần nhiên giờ chuông chống đỡ. Hai đạo chuông trao chạm nhau nổ bùng dữ dội. Song phương sức lực cầm đồng. Nhưng những đại cao thủ như Kim Chi Thần Ma, Nghiêm Phi Long đã nhìn ra Tàn Hộ pháp nội công kém hơn tên hắc y nhân một chút.

Tuy vậy, sự hơn kém đó cũng không nhiều, người bình thường cũng khó nhận ra. Đương nhiên là tên hắc y nhân môn hạ Bạch Phát Đồng Tử không hề biết, cứ tưởng đối phương ngang sức với mình. Riêng Tàn Hộ pháp thì đã sớm hiểu ra việc hơn kém đó nên lập tức chuyển đổi đấu pháp, xoay tròn tấn công đối thủ, nhưng tránh chạm chiêu, cũng là để giảm hao phí sức lực.

Tên hắc y nhân càng đánh càng thấy đối phương võ công bao la như biển, bất cứ chiêu nào do hắn xuất ra cũng đều bị chặn đứng ngay từ trong trứng nước. Hắn nổi giận đánh liền một lúc năm chiêu liên hoàn. Nhưng cuối cùng rồi thì chẳng chiêu nào được thi triển vẹn toàn.

Trước giờ hắn chưa bao giờ gặp địch thủ lợi hại đến dường này nên không khỏi kinh hoàng khiếp đảm. Cửu Trùng Giáo được tề danh cùng Thông Thiên Giáo quả không phải là việc may mắn.

Nhắm không thể chiếm thượng phong bằng chiêu thức tinh kỳ, hắn bèn đổi sang lối giao chiến trực diện, định dùng nội công thâm hậu để thắng đối phương. Hắn liên tục phóng chuông đánh ra. Những luồng kinh phong mạnh mẽ như sấm sét thì nhau tấn công vào thân hình địch thủ.

Nhưng Tàn Hộ pháp đã không cho hắn được toại nguyện, chỉ sử dụng thân pháp tuyệt đỉnh lượn lờ giữa làn sóng chuông, chứ không giao phong trực diện. Tàn Hộ pháp luân chuyển luôn luôn, thân hình phiêu phưởng như nước chảy hoa trôi, những luồng kinh khí mạnh mẽ ấy chẳng thể nào chạm đến được, dù chỉ là tà áo của Tàn Hộ pháp. Với lối sử dụng công phu tốn nhiều chân lực thế này, Tàn Hộ pháp chẳng cần phải động thủ thì chẳng bao lâu sau hắc y nhân cũng sẽ kiệt lực.

Bên ngoài, Vân lão và Thành Thế Kiệt chăm chú quan sát trận chiến, thầm kinh hãi trước võ công cao cường của vị Tàn Hộ pháp. Thế mới biết thực lực của Cửu Trùng Giáo hùng mạnh đến bậc nào.

Trong khi đó, Kim Chi Thần Ma như tin chắc vào thắng lợi của thủ hạ nên chẳng hề quan tâm đến cuộc giao tranh đang diễn ra, vẫn cùng Nghiêm Phi Long đàm đạo. Kim Chi Thần Ma tươi cười nói :

- Bản tòa vừa nhận được thư của công tử là đã cho thả tên tiểu tử đó ra ngay. Nhưng lời lẽ của công tử trong thư sao mà khách sáo quá. Giữa chúng ta với nhau đâu cần phải vậy.

Nghiêm Phi Long chỉ mỉm cười không nói gì. Kim Chi Thần Ma lại nói :

- Lần này công tử không tham gia hội săn hay sao. Con cáo Bạch Phát Đồng Tử này lớn lắm đó. Giải thưởng chắc chắn không nhỏ đâu.

Nghiêm Phi Long cười hỏi :

- Phải chăng huynh định sẽ tranh lấy giải thưởng lớn lần này.

Kim Chi Thần Ma tỏ vẻ đắc ý đáp :

- Đương nhiên. Đương nhiên là phải thế rồi.

Nghiêm Phi Long đưa mắt nhìn Cửu Đại Hộ pháp, thủ hạ của Kim Chi Thần Ma, mỉm cười nói :

- Đến cả Cửu Đại Hộ Pháp cũng đã được huy động kia đấy.

Kim Chi Thần Ma gật đầu nói :

- Lần này xuất sư bản tòa đã huy động hết thầy những hảo thủ tinh anh nhất của bản giáo, quyết sẽ giành lấy bằng được giải thưởng lớn, không thể để cho các bang phái khác tranh hơn được.

Nghiêm Phi Long cười nói :

- Vậy tiểu đệ chúc huynh sớm được như ý.

Kim Chi Thần Ma cả cười :

- Vâng. Đa tạ công tử. Rất mong sẽ được như lời công tử.

Nghiêm Phi Long lại nói :

- Nhưng cả Huyết Thủ huynh và Thất Sát huynh cũng đều đã xuất sư từ rất sớm rồi. Trông bọn họ đều rất hăng hái. Huynh phải chú ý xem chừng, kéo rồi đây sẽ lại chậm chân hơn bọn họ đấy.

Kim Chi Thần Ma nói :

- Chuyện đó bản tòa cũng đã biết. Tuy bọn họ xuất sư rất sớm, nhưng bản tòa đã có kế hoạch chu toàn, không sợ thua kém bọn họ đâu.

Vừa nói đến đây, Kim Chi Thần Ma bỗng giật mình, nghiêng tai nghe ngóng. Trong khi Nghiêm Phi Long vẫn khe khẽ mỉm cười. Không biết chàng có phát hiện được điều gì lạ hay không, nhưng thái độ của chàng vẫn an nhiên như thường. Dường như không có điều gì khiến chàng phải âu lo. Những người còn lại vì đang bận chú tâm vào trận chiến nên cũng chẳng phát hiện có điều gì khác lạ.

Một lúc sau, sắc diện của Kim Chi Thần Ma chợt biến đổi. Đôi mày cau tít, lão lớn tiếng quát :

- Huyền Vũ Đoàn. Huyền Vũ Đoàn sắp đến. Không nên lần lữa nữa. Mau bắt giữ khâm phạm cho bản tòa.

Tiếng quát của lão chưa dứt thì tám người còn lại trong số Cửu Đại Hộ Pháp Cửu Trùng Giáo đồng thanh vâng dạ, xông ngay vào trận chiến giữa tên hắc y nhân và Tàn Hộ pháp, nhanh chóng hạ gục tên hắc y nhân, rồi trói gô hắn lại. Sự biến diễn ra rất đột ngột, tên hắc y trong lúc bất phòng nên bị bắt khá dễ dàng. Hắn những muốn thoát mọ, nhưng á huyết đã bị khóa nên đành chịu phép.

Kim Chi Thần Ma lại quay sang Nghiêm Phi Long nói :

- Nghiêm công tử. Huyền Vũ Đoàn sắp đến đây. Bản tòa không tiện gặp gỡ bọn họ. Vậy xin cáo biệt.

Nghiêm Phi Long mỉm cười :

- Vâng. Xin huynh cứ tự tiện.

Kim Chi Thần Ma nói :

- Chúng ta chia tay tại đây. Hẹn có dịp sẽ cùng công tử đàm đạo lâu hơn.

Nói đoạn, lão liền động thân lao đi mất dạng. Cửu Đại Hộ Pháp cũng vội xách tên hắc y nhân đệ tử Bạch Phát Đồng Tử, lao vút theo. Chỉ trong chớp mắt là cả bọn đều đã mất dạng.

Vẫn còn đang ngơ ngác vì sự biến diễn ra quá đột ngột, Vân lão quay sang Nghiêm Phi Long hỏi :

- Công tử. Sao bọn họ lại đột nhiên bỏ đi thế.

Nghiêm Phi Long mỉm cười đáp :

- Vì Huyền Vũ Đoàn. Huyền Vũ Đoàn sắp đi qua nơi đây. Kim Chi huynh muốn tránh mặt Huyền Vũ Đoàn.

Thành Thế Kiệt hỏi :

- Huyền Vũ Đoàn là thế nào. Đường đường là giáo chủ Cửu Trùng Giáo uy chấn thiên hạ, sao lại phải tránh mặt Huyền Vũ Đoàn. Lẽ nào lão ta lại sợ bọn họ. Bọn họ lợi hại lắm hay sao.

Nghiêm Phi Long nói :

- Chỉ mới mấy tháng trước, trong cuộc xung đột giữa song phương ở Kim Lăng, mấy chục môn hạ của Huyền Vũ Đoàn đã giết sạch mấy trăm giáo chúng Cửu Trùng Giáo chỉ trong khoảng thời gian chưa đầy một canh giờ, mà lại không để cho một người nào bên đối phương chạy thoát, trong khi bên bọn họ không có ai thọ thương. Vậy thiếu hiệp bảo Huyền Vũ Đoàn có lợi hại hay không.

Thành Thế Kiệt giật mình hỏi :

- Huyền Vũ Đoàn đã lợi hại đến thế mà sao trong võ lâm trước giờ chưa từng nghe ai nói đến bọn họ cả vậy.

Nghiêm Phi Long mỉm cười :

- Chỉ tại thiếu hiệp chưa nghe ai nói đấy thôi.

Vân lão nói :

- Lão phu đã qua lại giang hồ hơn bốn chục năm mà cũng chưa từng nghe ai nói đến Huyền Vũ Đàn.

Nghiêm Phi Long trầm ngâm nói :

- Huyền Vũ Đàn chỉ mới được phép tiến nhập võ lâm gần đây thôi. Có lẽ bọn họ hành sự quá thận mật nên người võ lâm không mấy ai biết. Còn trước kia thì bọn họ không đi lại trong võ lâm.

Thành Thế Kiệt lại càng ngạc nhiên :

- Thế là thế nào.

Nghiêm Phi Long nói :

- Huyền Vũ Đàn cùng với Thanh Long Đàn, Bạch Hổ Đàn, Chu Tước Đàn là Hộ giáo Tứ đàn của Thần Giáo. Trọng trách của Tứ đàn chỉ là bảo vệ Tổng đàn Thần Giáo cùng bảo giá chúa công. Trước nay Hộ giáo Tứ đàn chưa hề tham gia các cuộc tranh đoạt trong võ lâm.

Thành Thế Kiệt lại càng thêm ngạc nhiên :

- Thần Giáo là gì. Trước giờ tại hạ chưa từng nghe ai nói đến danh hiệu này, nhưng chắc là phải hùng mạnh và lợi hại lắm.

Nghiêm Phi Long khẽ mỉm cười, nói :

- Cửu Trùng Giáo cũng là một trong các giáo phái thống thuộc Thần Giáo, phụng sự dưới trướng chúa công. Và cùng phụng sự dưới trướng chúa công, số thế lực có thực lực hùng mạnh cỡ như Cửu Trùng Giáo trở lên kể ra phải đến vài chục. Cửu Trùng Giáo chỉ là một giáo phái trên mức trung bình một chút, chứ chưa phải là một thế lực hùng mạnh như người võ lâm vẫn tưởng. Vì vậy mà Kim Chi huynh mới quyết lập đại công để tranh lấy giải thưởng lớn lần này. Có thể chúa công đã treo giải thưởng là một pho bí kíp võ công nào đó.

Chàng chỉ vừa mới nói đến đây, mọi người đã nghe thấy từ xa có những tiếng trống đánh chiêng khuê rộn ràng inh ỏi vọng đến bên tai. Vân lão cùng Thành Thế Kiệt đồng quay nhìn về hướng những tiếng trống chiêng vọng lại. Thanh âm tuy nghe rất rõ ràng, nhưng dường như hãy còn khá xa.

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Tiếng chiêng trống báo hiệu sự xuất hiện của Huyền Vũ Đàn đấy.

Vân lão nói :

- Chỉ mới đi cùng công tử mấy hôm nay mà lão phu đã biết được bao nhiêu là chuyện kinh thiên động địa. Lão phu không thể nào ngờ được rằng trong võ lâm lại còn có những thế lực này. Trước giờ lão phu quả là ếch ngồi đáy giếng, vậy mà lại còn tự hào mình kiến văn quảng bác. Quả là đáng xấu hổ.

Thành Thế Kiệt nói :

- Nào riêng gì bá bá. Trong võ lâm hiện nay có mấy người biết được sự tồn tại của Thần Giáo đâu. À. Mà không hiểu Thái Chính Cung so với Thần Giáo thì thế nào nhỉ. Thực lực của Thái Chính Cung, và nhất là Võ lâm Tam cung, cũng không phải tầm thường đâu. Thiên hạ mấy người dám đắc tội với Võ lâm Tam cung.

Nghiêm Phi Long khẽ mỉm cười, nhưng không bình luận gì. Cả Thành Thế Kiệt và Vân lão đều nhìn chàng dò hỏi. Thấy chàng yên lặng, không dần được lòng hiếu kỳ, Vân lão liền gắng hỏi :

- Công tử. Theo công tử thì giữa Thần Giáo và Võ lâm Tam cung so với nhau thì thế nào.

Nghiêm Phi Long khẽ cười đáp :

- Võ lâm Tam cung tuy không thống thuộc Thần Giáo, nhưng cũng phải tuân theo hiệu lệnh của chúa công. Nghi vương, người sáng lập Võ lâm Tam cung, cùng với chúa công vốn có quan hệ họ hàng thân thuộc.

Vân lão lại hỏi :

- Nãy giờ lão phu nghe công tử cùng mấy vị Thần Ma nhiều lần nhắc đến chúa công. Vậy chẳng hay vị đó là nhân vật thế nào.

Nghiêm Phi Long suy nghĩ giây lát, mới nói :

- Chúa công có thể nói là nhân vật thứ nhất trong thiên hạ, không ai sánh kịp. Chúa công không chỉ là Đại Giáo chủ của Thần Giáo, mà thật ra thì Thần Giáo cũng chỉ là một trong các thế lực phụng sự chúa công mà thôi. Ví như Đại Lôi Âm Tự do Giác Hạnh Thiền sư chủ trì cũng phụng sự dưới trướng

chúa công, mặc dù không thuộc Thần Giáo. Chỉ có điều ...

Khẽ buông nhẹ tiếng thở dài, chàng mới lại nói tiếp :

- Chúa công vốn là người hiền đức nhân hậu, bản tính khoan hòa từ ái, không thích tranh danh đoạt lợi. Vì vậy mà những việc trong võ lâm, chúa công rất ít khi hỏi đến. Tất cả chính sự hầu như đều do gia sư cùng nhị vị Tổng quản thay mặt chúa công giải quyết. Nhưng mà ... Ôi ...

Vân lão hiểu kỳ hỏi ngay :

- Nhưng mà thế nào. Công tử.

Nghiêm Phi Long thở dài :

- Uy quyền của chúa công lớn quá. Theo phụng sự chúa công có vô số các thế lực hùng mạnh. Bọn họ đều vì cảm đức mà theo về dưới trướng nên chỉ tuân theo chỉ dụ của chúa công mà thôi. Ngoài ra thì không một ai, kể cả gia sư vốn là hồng nhân thứ nhất bên cạnh chúa công, có thể ra lệnh cho bọn họ được. Khi không phải phụng chỉ hành sự, nhận lĩnh trọng trách, các thế lực dưới trướng chúa công có thể tùy nghi hành sự, và bọn họ mặc tình đối nghịch nhau, thậm chí khởi sự đánh nhau. Do vậy mà võ lâm mới còn trong tình trạng hỗn loạn như ngày nay.

Vân lão hỏi :

- Mãi cho đến giờ lão phu vẫn chưa được biết lệnh sư là nhân vật thế nào. Nếu như không có gì bất tiện, công tử có thể cho lão phu biết được không.

Nghiêm Phi Long khẽ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Huyền Vũ Đoàn Gióng Trống Khua Chuông Giữa Quan Đạo Phi Long Kiến Giá

Lại nói, nghe Vân lão hỏi về sư phụ của Nghiêm Phi Long, chàng chỉ khẽ mỉm cười. Vân lão lại hỏi :

- Chẳng lẽ có điều chi bất tiện chăng ?

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Có chi đâu mà bất tiện. Gia sư họ Quan. Mấy mươi năm trước, khi gia sư còn đi lại trong võ lâm, đã từng bị bọn người võ lâm hiểu sự đặt cho ngoại hiệu là Sinh Từ Phán. Chắc tiền sinh có biết ?

Vân lão thất kinh nói :

- Là Quan lão tiền bối ư ? Đã ba bốn chục năm qua không thấy Quan lão tiền bối xuất hiện trong võ lâm, mọi người đều tưởng lão nhân gia đã quy tiên rồi, không ngờ lão nhân gia vẫn còn tại thế. Năm trước, nghe thiên hạ đồn đãi lão nhân gia tái xuất giang hồ, lão phu hãy còn không tin. Nào ngờ ...

Nghiêm Phi Long mỉm cười nói :

- Mọi người cho rằng gia sư sống thọ quá chăng ?

Vân lão vội lắc đầu lia lịa, nói :

- Không không. Quan lão tiền bối công lực phi phàm, dù có sống thêm trăm năm nữa cũng không có gì là lạ.

Nghiêm Phi Long khẽ mỉm cười. Thành Thế Kiệt chợt hỏi :

- Bá bá. Vị Quan lão tiền bối đó là nhân vật thế nào vậy ?

Vân lão cau mày hỏi :

- Hiền đệ chưa hề nghe lệnh tôn nói về các nhân vật nổi danh hồi bốn, năm chục năm về trước ư ?

Thành Thế Kiệt lắc đầu đáp :

- Gia phụ rất ít khi kể cho tiểu đệ nghe về những nhân vật thuộc đời trước. Còn khi tiểu đệ qua lại giang hồ thì cũng chưa từng được nghe ai nhắc đến danh hiệu của Quan lão tiền bối cả.

Vân lão nói :

- Quan lão tiền bối là một nhân vật truyền kỳ của võ lâm hồi mấy mươi năm về trước. Lão nhân gia uy danh lừng lẫy, thanh vọng hiển hách, có thể nói người trong giang hồ không ai là không biết. Nhưng mọi người đều ngại nhắc đến danh hiệu của lão nhân gia, chỉ vì ... chỉ vì ...

Vừa nói đến đây thì Vân lão lại ngập ngừng ấp úng, liếc nhìn Nghiêm Phi Long. Chẳng mỉm cười đỡ lời :

- Chỉ vì gia sư được mọi người xưng tụng là “Tàn độc đệ nhất. Đáng sợ đệ nhất”. Có phải vậy không ?

Vân lão ấp úng nói :

- Chuyện ấy ...

Nghiêm Phi Long cười nói :

- Chuyện ấy ... xem ra lão nhân gia thấy rất hứng thú.

Lúc này Vân lão mới lại nói tiếp :

- Uy danh của lão nhân gia lừng lẫy khắp cả võ lâm. Quần hùng cũng như quần tà khắp cả Hắc Bạch lưỡng đạo thấy đều kính sợ. Thuở đó, trong giới mà đầu có Thập Tam Tà nổi danh là những nhân vật tàn ác vô tướng, xem mạng người như cỏ rác. Nhưng bọn họ cũng không dám hoành hành quá đáng, chỉ vì sợ lão nhân gia mà thấy chướng mắt thì sẽ rước họa vào thân.

Thành Thế Kiệt hỏi :

- Vậy bá bá đã có dịp được gặp Quan lão tiền bối hay chưa ?

Vân lão lắc đầu nói :

- Lão phu chưa có được phần phúc đó. Khi lão phu vừa mới chập chững bước chân vào giang hồ thì Quan lão tiền bối đã thoái ẩn rồi. Tuy vậy, uy danh của lão nhân gia vẫn còn lừng lẫy chói ngời. Đến lúc này, đối với những người thuộc thế hệ như lão phu đây thì khi nhắc đến lão nhân gia chắc chắn vẫn hãy còn kính sợ.

Ba người chỉ vừa mới nói chuyện đến đây thì tiếng chiêng trống đã đến sát bên tai. Nếu như chú ý nghe kỹ thì ngoài tiếng chiêng trống còn có thêm tiếng tù và, tiếng đồng la nào bạt khua vang inh ỏi, đinh tai nhức óc. Đủ loại âm thanh chất chứa hòa vào nhau làm não động cả một vùng. Từ trong những cánh rừng, chim thú hoảng hốt đua nhau bay chạy tứ tán.

Vân lão chép miệng nói :

- Dù có muốn thị uy thì cũng đâu cần phải gióng trống khua chiêng inh ỏi như thế chứ.

Nghiêm Phi Long mỉm cười :

- Gióng trống khua chiêng để mở đường thôi.

Chỉ sau một lúc, trên đường lớn xuất hiện một đoàn nhân mã đông đảo đang rầm rộ kéo đến.

Tất cả kỵ sĩ gồm hơn trăm người, đều vận y phục màu đen, cưỡi ngựa đen, cả giày vớ, cả tua buộc kiếm cũng tuyền một màu đen. Đi phía trước là tám tráng hán cầm cờ phướn long tán, nghi trượng dàn bày trang nghiêm tề chỉnh. Tiếp đến là đội nhạc gồm khoảng hai chục người đang luôn tay đánh trống khua chiêng inh ỏi. Ở giữa đoàn nhân mã là một cỗ xe lớn, bốn bề đều được sơn một màu đen bóng rất đặc trưng, do hai con ngựa cao lớn khỏe mạnh, sắc lông đen tuyền kéo đi vùn vụt.

Đoàn nhân mã rầm rộ đi qua chỗ ba người bọn Nghiêm Phi Long đang đứng. Đột nhiên, cỗ xe đi giữa dừng lại, và cả đoàn tước khải cũng dừng lại theo. Tiếng chiêng trống, tiếng tù và, tiếng đồng la nào bạt cũng tạm dừng. Sau đó từ bên trong cỗ xe chợt có tiếng nói vọng ra :

- Nghiêm hiền đệ đây ư ? Sao giờ này còn ở đây thế ? Bản tòa không ngờ lại gặp hiền đệ ở đây đây.

Nghiêm Phi Long vội nghiêng mình vái chào, nói :

- Tiểu đệ xin thỉnh an thúc thúc. Chẳng hay thúc thúc đang đi đâu thế ?

Người trong xe đáp :

- Chúa công ngự giá tuần du. Hộ giáo Tứ đàn phụng chỉ bảo giá. Bản đàn Huyền Vũ được lệnh đi trước mở đường.

Nghiêm Phi Long “ồ” lên một tiếng, nói :

- Vậy là xa giá của chúa công sắp đi qua đây ư ?

Người trong xe đáp :

- Đúng thế. Hiện diệt hầy cứ chờ ở đây, lát nữa hiện diệt có thể sẽ được chúa công triệu kiến. Bản đàn phụng chỉ đi trước mở đường, không thể dừng lại ở đây lâu hơn. Thôi. Tạm biệt hiện diệt nhé.

Nghiêm Phi Long chấp tay nói :

- Vâng. Xin từ biệt thúc thúc.

Đoàn nhân mã lại tiếp tục khởi trình. Tiếng trống chiêng lại khua động inh ỏi, kéo đi mỗi lúc một xa.

Nghiêm Phi Long vẫn đứng lại đó chờ xa giá đến. Và cả Vân lão cùng Thành Thế Kiệt cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội được diện kiến một nhân vật thứ nhất trong thiên hạ, nên cũng đứng chờ ở đó với Nghiêm Phi Long.

Tuần mã của Thành Thế Kiệt đã bị tên đồ đệ của Bạch Phát Đồng Tử giết chết từ khi nãy, đang nằm lẩn dưới đất. Y lộ vẻ thương tiếc, cứ vuốt ve tuần mã mãi không thôi. Nghiêm Phi Long an ủi :

- Tuần mã cũng đã chết rồi. Thiếu hiệp cũng không nên quá thương tiếc.

Thành Thế Kiệt thở dài :

- Con tuần mã này là của Lưu bá phụ tặng cho. Nó đã theo tại hạ hơn một năm nay rồi.

Nghiêm Phi Long gật đầu tỏ ý hiểu, nói :

- Mọi kỷ vật đều đáng quý. Thiếu hiệp lưu luyến cũng phải. Thôi thì hãy chôn cất nó thật tử tế vậy.

Thành Thế Kiệt gật đầu, rút trường kiếm đào một cái hố bên đường để chôn xác con tuần mã yêu quý. Vân lão cũng vội nhảy xuống ngựa để giúp y. Nghiêm Phi Long cũng định vậy. Nhưng Vân lão đã vội xua tay nói :

- Việc này cũng chẳng tốn bao công sức. Lão phu và Thành hiện diệt làm một lát là xong ngay. Không cần phải phiền đến công tử.

Nghe lão nói vậy, Nghiêm Phi Long đành đứng bên cạnh xem hai người làm việc. Con bạch long câu được chàng buông cương, thả cho đi lại tự do. Nó hí vang mừng rỡ, nhanh chóng lủi ngay vào một góc rừng, tìm nơi gặm cỏ.

Hì hục một lúc rồi cũng xong việc. Vân lão và Thành Thế Kiệt cùng phúi tay đứng dậy. Đôi mắt nhìn về phía xa gầy lát, Vân lão lại quay sang Nghiêm Phi Long hỏi vói về nôn nao :

- Công tử. Sao lâu quá mà chưa thấy xa giá đến ?

Nghiêm Phi Long mỉm cười đáp :

- Huyền Vũ Đàn phụng chỉ đi trước mở đường. Vậy thì xa giá phải ở phía sau cách xa ít nhất là mười dặm. Lát nữa sẽ đến thôi.

Vân lão nói :

- Lão phu mong được gặp vị chúa công của công tử quá đi thôi.

Nghiêm Phi Long nói :

- Được diện kiến chúa công không phải là một chuyện dễ dàng đâu. Ai có phúc phần mới được. Ngay như vị Huyền Vũ Đàn chủ cũng chỉ mới được diện kiến nghiêm nhan chúa công có ba lần. Lần đầu đã rất lâu rồi, lúc Đàn chủ còn chưa về phụng sự chúa công. Mà lần đó chúa công cũng chỉ ngồi trong xe vén rèm nhìn ra, Đàn chủ chỉ nhìn được thoáng qua dung mạo chúa công thì rèm xe đã buông xuống rồi. Nhưng cũng ngay lúc ấy Đàn chủ đã vì mến đức chúa công mà theo về dưới trướng. Lần sau là lúc tiểu sinh trúng độc rất nặng, Đàn chủ đã đưa tiểu sinh đến tìm Bách Lý Tổng quản nhờ cứu chữa. Vì muốn xem mạch cho tiểu sinh nên chúa công mới rời bảo tọa. Còn lần thứ ba là lúc xử tử Bạch Cốt Hung Thần, chúa công cũng có xuất hiện một lúc để chủ trì đại cuộc, nhưng cũng không quá một khắc đâu.

Thành Thế Kiệt buộc miệng hỏi :

- Còn công tử thì thế nào ? Công tử có thường được diện kiến nghiêm nhan chúa công hay không ?

Nghiêm Phi Long mỉm cười đáp :

- Tiểu sinh có duyên may rất lớn. Gia sư là nhất đẳng trọng thần, là hồng nhân bên cạnh chúa công, lại được nắm giữ quyền chính. Và do tiểu sinh đi theo gia sư nên cũng thường được cận kề chúa công.

Thành Thế Kiệt nói :

- Công tử thật là may mắn.

Nghiêm Phi Long chỉ mỉm cười. Vân lão thờ ra nói :

- Được Quan lão tiên bối theo phò tá thì ... không phải là một chuyện đơn giản. Vị chúa công của công tử quả là một nhân vật truyền kỳ.

Nghiêm Phi Long nói :

- Nào phải chỉ của riêng tiểu sinh thôi đâu. Giới võ lâm đương đại mười phần hết chín là nằm dưới sự chi phối của chúa công rồi. Chỉ vì chúa công chưa muốn chứ nếu được chúa công đồng ý thì việc thống nhất võ lâm dễ như trở bàn tay. Chỉ cần chúa công ban chỉ, không cần đến các vị đại thần ra mặt, mấy mươi vị thần ma mở cuộc càn quét võ lâm thì mọi việc sẽ đâu vào đấy ngay.

Vân lão kêu lên kinh ngạc :

- Mấy mươi vị thần ma ư ?

Nghiêm Phi Long cười nói :

- Phải rồi.

Thành Thế Kiệt lại hỏi :

- Nếu việc thống nhất võ lâm quả dễ dàng như công tử nói thì sao chúa công lại chưa đồng ý.

Nghiêm Phi Long đáp :

- Chúa công sợ can qua nổi dậy, hậu quả sẽ rất ghê gớm. Tất nhiên là các vị Thần ma rất muốn được càn quét võ lâm. Nhưng một khi các vị ấy mà đã động sát khí rồi thì ... mọi việc khó nói lắm.

Chàng chỉ vừa mới nói đến đây thì đã lại thấy một đoàn nhân mã đông đảo rầm rộ kéo đến. Nghi vệ cũng giống Huyền Vũ Đoàn, nhưng các kỵ sĩ đều vận thanh y, cờ phướn cũng tuyền một màu xanh. Trong số đó có khoảng hai mươi người mang câu liêm, và cũng có chừng ấy người mang vác trên vai những túi vải to tướng kỳ hình quái trạng. Ở giữa đoàn có một cỗ xe lớn sơn xanh, che rèm phủ trướng cũng đồng một màu xanh, do hai con tuấn mã kéo.

Đoàn nhân mã rầm rộ đi qua, nhưng bọn họ kéo đi một cách lặng lẽ chứ không ồn ào náo động như Huyền Vũ Đoàn.

Khi đi qua chỗ ba người bọn Nghiêm Phi Long đang đứng, từ bên trong cỗ xe chọt vọng ra tiếng nói :

- Nghiêm công tử. Đã lâu rồi chúng ta chưa gặp nhau. Công tử vẫn được khang cường chứ. Bán đàn đang phụng chỉ hành sự, không tiện cùng công tử đàm đạo. Hẹn công tử dịp khác nhé.

Nghiêm Phi Long vòng tay đáp :

- Vâng. Tiểu sinh cũng xin thỉnh an đàn chủ.

Người ngồi trong xe cười nói :

- Công tử hãy chờ giây lát. Xa giá của chúa công sẽ đến đây ngay bây giờ. Thôi. Từ biệt công tử nhé.

Nghiêm Phi Long đáp :

- Vâng. Xin từ biệt đàn chủ.

Chàng vừa nói đến đây thì đoàn nhân mã cũng đã đi qua khỏi. Ngoài tiếng vó ngựa nhịp bước thì không hề nghe thấy một thanh âm nào khác. Cả đoàn người kéo đi một cách hết sức lặng lẽ.

Vân lão dõi mắt nhìn theo, hỏi :

- Công tử. Bọn họ phải chăng là Thanh Long Đoàn.

Nghiêm Phi Long khẽ gật đầu. Sau đó một lúc, trên đường lớn lại có thêm một toán bạch y bạch mã xuất hiện. Tất cả kỵ sĩ đều vận bạch y, lưng đeo trường kiếm, uy vũ khiếp người. Ở giữa đoàn người đông đảo ấy cũng là một cỗ xe lớn, nhưng được sơn phủ tuyền một màu trắng. Đó chính là Bạch Hổ

Đàn.

Người ngồi bên trong cỗ xe, tức Bạch Hồ Đàn chủ, cũng cùng Nghiêm Phi Long chào hỏi đối đáp mấy câu như Thanh Long, Huyền Vũ nhị vị đàn chủ đi phía trước, rồi lại rầm rộ kéo đi.

Khi Bạch Hồ Đàn đi khỏi được một lúc, trên đường lớn lại xuất hiện một toán hai mươi cầm y kỵ sĩ, tên dài cung cứng đàn hàng đi tới. Phía trước có hai lá đại kỳ dẫn lộ. Đại kỳ nền vàng, trên lá bên tả thêu “Ngọc Long” hai chữ bằng chỉ bạc, còn lá bên hữu thêu hai chữ “Văn Đức” bằng chỉ xanh.

Tiếp theo đó là hai mươi người tay cầm cờ biển long tán, đủ cả nghi vệ đàn hai hàng nghiêm chỉnh, đi trước một cỗ long xa do bốn con tuần mã lông trắng như tuyết kéo. Long xa khảm vàng giắt ngọc, màn châu trướng gấm vô cùng hoa lệ, cao sang. Ánh minh châu lấp lánh chiếu ngời.

Đi kèm phía bên tả long xa là hai nhân vật oai phong đường bệ, thần thái đầy vẻ cao quý, uy nghiêm.

Một người tuổi đã quá ngũ tuần, vận lam y, đầu đội nho cân, lưng thắt dây tơ, mặt ngọc râu dài, diện mạo văn nhã quý phái. Còn người kia vận hoàng bào, đầu đội kim quan, lưng thắt đai ngọc, râu trắng ba chòm, đã gần đến bát tuần nhưng tướng mạo hãy vẫn còn phương phi quắc thước.

P phía bên hữu cũng có hai người. Một người tuổi đã gần độ thất tuần, còn người kia là một văn sĩ trung niên.

Lão nhân mình gầy mà cao, vận bộ cẩm bào theo lối triều phục có thêu hình con rồng cuốn ánh vàng lấp lánh, chòm râu dài chùng xuống trước ngực. Trông lão thật có phong thái uy nghi của một bậc vương công đại thần nơi triều nội. Văn sĩ phong thái kém hơn, vận bộ áo xanh, ước độ tứ tuần, dung mạo thanh nhã, ẩn hiện một vẻ anh khí, dáng điệu ung dung đầy vẻ tự tin.

Hộ vệ hai bên còn có bốn nhân vật trung niên, một giắt Cửu Tiết Tiên, một mang Kim Dao và hai mang bảo kiếm. Đi phía sau nữa là tám thiếu nữ hoàng y cung trang, nường nào cũng đều xinh đẹp kiều diễm, xứng là trang tuyệt thế giai nhân. Hết thấy mọi người đều cười bạch long câu.

Vây quanh xa giá còn có tám mươi đại hán hàng ngũ tề chỉnh, phân làm tám đội, gồm đủ cả Hán Hồ, cho đến Mông, Miêu, Hồi, Tạng, Đông Doanh, hải đảo, y phục đủ màu đủ kiểu, và đều được may bằng gấm đoạn quý giá. Nhân thủ của tám đội này dàn hàng xung quanh che kín cỗ long xa.

Khi đoàn xa giá đã tiến gần đến nơi, Nghiêm Phi Long liền tiến ra, nghiêng mình cung tay kính cẩn nói :

- Tiểu thần Nghiêm Phi Long xin được triệu kiến.

Nói xong, chàng đứng yên, chấp tay cung kính chờ đợi. Hoàng bào lão nhân cúi mình ghé tai vào bên cửa sổ long xa để nghe chỉ thị của người ngồi bên trong. Đoạn lão cao giọng truyền :

- Định giá.

Lệnh chỉ vừa truyền ra, đoàn xa giá lập tức dừng ngay lại. Hoàng bào lão nhân vẫy tay gọi Nghiêm Phi Long :

- Long nhi. Mau đến đây.

Nghiêm Phi Long vội chạy đến bên cạnh long xa cúi mình hành lễ :

- Tiểu thần Nghiêm Phi Long xin tham kiến chúa công. Chúc cầu ngọc thể kim an vạn phúc.

Đoàn xa giá lần này bắc tiến là vì Giang Hoài Ngọc đã chuẩn y biểu tấu của các lộ chư quân mà thân chinh đi thảo phạt Bạch Phát Đồng Tử. Khác với lần thảo phạt Cửu Trùng Giáo khi trước, lần này ngoài mục đích chính yếu là thảo phạt khâm phạm Bạch Phát Đồng Tử, thì còn là bước khởi đầu cho công cuộc thống nhất võ lâm vốn đã được Giang Hoài Ngọc phê chuẩn.

Vì tính chất quan trọng như vậy nên chuyến đi này đã được bọn Quan lão trù bị kế hoạch rất chu đáo, cẩn thận. Đoàn hộ giá gồm cả Hộ giáo Tứ đàn của Thần Giáo và tám đội Thị vệ của Văn Đức Cung. Ngoài ra, Nội sự Tổng quản Ônng Triều và Vạn Bác Thụ Sinh Chu Kỳ Xương đang ở nội cung cũng được triệu đến để cùng Quan Thiên Hữu và Bách Lý Hạc bảo giá.

Giang Hoài Ngọc ngồi trong xe truyền ra :

- Khanh hãy bình thân.

Nghiêm Phi Long kính cẩn tạ ân. Đoạn chàng lại quay sang Hoàng bào lão nhân là Quan Thiên Hữu tươi cười nói :

- Sư phụ. Đệ tử xin thỉnh an lão nhân gia.

Quan lão không có con cháu nên đã dành hết mọi sự thương yêu cho Nghiêm Phi Long, đã xem chàng là người kế vị, sẽ kế thừa địa vị và quyền lực của lão sau này, liền mỉm cười gật đầu nói :

- Được rồi. Con không cần quá đa lễ.

Nghiêm Phi Long lại quay sang Ônng Triều, Bách Lý Hạc và Chu Kỳ Xương vòng tay thi lễ, nói :

- Tiểu sinh xin vãn an nhĩ vị Tổng quản cùng Chu tiên sinh.

Mọi người tươi cười đáp lễ. Vì Ôn lão và Bách Lý Hạc là bằng hữu thâm giao với sư phụ chàng nên chàng phải tôn kính. Còn Chu Kỳ Xương thì đối với chàng chỉ là người ngang hàng, sư huynh chàng là Phi Thiên Thần Ma hãy còn lớn tuổi hơn y. Do đó mà chàng chỉ gọi y là tiên sinh theo phép lịch sự. Đoạn chàng lại quay sang chào hỏi Ngự Tiên Hộ Giá Tứ đại Thị Vệ là bọn huynh đệ Tang Lương.

Lễ nghi xong hết, Quan lão mới hỏi :

- Long nhi. Đứng ra giờ này con đã đến Đồng Quan rồi mới phải, sao vẫn còn nần ná ở đây thế ?

Nghiêm Phi Long cúi người nói :

- Sư phụ. Đệ tử thật có lỗi.

Quan lão cau mày hỏi :

- Thật ra thì đã xảy ra chuyện gì ?

Dù vậy, ánh mắt của lão nhìn Nghiêm Phi Long vẫn đầy vẻ thương yêu hơn là sự khiển trách. Lão nhìn chàng chờ nghe giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Phạt Thông Thiên Tam Lão Nghị Bàn Nghe Kiến Giải Phải Đành Ban Chỉ

Lại nói, sau khi nghe Nghiêm Phi Long thỉnh tội, Quan lão không những đã không khiển trách chàng mà còn nhìn chàng bằng ánh mắt thương yêu, hỏi :

- Thật ra thì đã xảy ra chuyện gì ?

Nghiêm Phi Long nói :

- Sư phụ. Lần này, trên đường đi, đệ tử vì ham vui nên có ghé qua Tung Sơn xem trường náo nhiệt. Do có vài sự việc xảy ra bất ngờ mà đã trễ mất ngày giờ. Đến khi xong việc, đệ tử rời Thiếu Lâm định đi đến Đồng Quan thì mới hay tin chúa công đã ban chỉ thảo phạt Bạch Phát Đồng Tử, và Thiên Hùng Bang cũng đã phụng chỉ xuất sư, Huyết Thủ Thần Ma đã không còn ở Đồng Quan nữa. Vì vậy mà đệ tử mới định quay về. Vừa đến đây thì gặp xa giá.

Quan lão hỏi :

- Con có đến Tung Sơn ư ?

Nghiêm Phi Long cúi đầu vâng dạ. Quan lão lại hỏi :

- Vậy ở đó đã xảy ra chuyện gì mà khiến con phải nần ná ở đó mấy ngày ?

Nghiêm Phi Long liền kể lại những sự việc đã xảy ra tại Tung Sơn cho sư phụ và mọi người nghe. Ai nấy đều chăm chú lắng nghe, xem có vẻ rất hứng thú, đặc biệt là đoạn chàng quyết đấu cùng Hồng bào lão quái. Khi chàng vừa dứt lời, Quan lão thích chí cười ha hả, vuốt râu nói :

- Hay. Hay lắm. Thế mới xứng đáng là đệ tử của ta chứ.

Đoạn lão hướng vào cổ long xa hỏi :

- Chúa công thấy sao ạ ?

Giang Hoài Ngọc khẽ thở dài một tiếng, nói :

- Nghiêm khanh gia làm rất tốt, rất hợp ý cô gia. Hóa giải được một trường xung đột mà không để một ai tử thương thì thật tốt quá.

Quan lão hỏi :

- Thế sao chúa công lại thở dài ?

Giang Hoài Ngọc nói :

- Không có gì đâu. Tiên sinh cứ yên tâm

Lúc này Ưông Triều bỗng hỏi :

- Nghiêm hiền đệ. Hai người kia là ai vậy ?

Vừa nói lão vừa nhìn về phía bọn Văn lão và Thành Thế Kiệt. Nghiêm Phi Long vội nói :

- Hai vị đó là Thanh Sam Kiếm Khách Thành Thế Kiệt thiếu hiệp và Kim Diện Thần Y Văn Trung Hạc tiên sinh. Thành thiếu hiệp đã cùng đồng hành với tiểu đệ suốt từ khi ở Hồ Nam đến giờ. Còn Văn tiên sinh thì tiểu đệ gặp ở chân núi Thiếu Thất, và đã đi cùng với nhau cho đến nay.

Ưông Triều hỏi :

- Thanh Sam Kiếm Khách ... Nghe đâu Nghi vương thích y nên có truyền cho chút công phu thì phải ?

Nghiêm Phi Long nói :

- Vâng ạ. Tiểu đệ cũng đã từng được thấy Thành thiếu hiệp mấy lần thi triển Thái Văn Bộ Pháp. Hơn nữa, trong tương lai, Thành thiếu hiệp sẽ là rể đông sàng của Chiêu Hương Viện chủ ở Thái Chính Cung, nên cũng có thể xem như ... không phải là người ngoài.

Ngay lúc này, mọi người chợt nghe thấy có tiếng vó ngựa phi nước đại đang lao thẳng tới với tốc độ rất nhanh. Đã có Thanh Long, Huyền Vũ nhị đàn đi trước mở đường mà lại có kẻ dám lao thẳng đến xa giá thể này khiến mọi người đều kinh ngạc. Quan lão cao giọng quát :

- Xa giá đang ở đây. Kẻ nào dám đến kinh động ? Thị vệ đâu. Mau chặn hấn ta lại ngay.

Mệnh lệnh vừa truyền ra, một đội thị vệ lập tức tể ngựa chạy lên phía trước, vừa kịp chặn đứng con ngựa đang lao nhanh đến. Ngồi trên mình ngựa là một đại hán che mặt, vận hắc y.

Vừa đến nơi, trông thấy đoàn thị vệ dàn hàng chặn lại, hắc y nhân vội vã nhảy khỏi lưng ngựa xuống đất, quỳ phục xuống, hai tay nâng cao một cuộn lụa, hướng về long xa cung kính nói :

- Thần Mạc Vi Hài, bộ thuộc dưới trướng Thất Tinh Lâu chủ, xin tham kiến chúa công, văn thành vô đức, phúc khí trường tồn. Cầu ngọc thể kim an vạn phúc. Thần phụng mệnh lâu chủ đến dâng biểu chương. Thỉnh chúa công ngự lãm.

Thị vệ thu lấy biểu chương, rồi trao lại cho một hoàng y thị nữ, để trình lên Giang Hoài Ngọc. Chàng khẽ vén rèm, cầm lấy biểu chương, giờ ra xem. Đoạn chàng trao lại cho Quan lão.

Sau khi xem xong, Quan lão lại trao biểu chương cho Bách Lý Hạc, rồi hướng vào cổ kiệu, hỏi :

- Thất Tinh Lâu đã phát hiện ra tông tích khâm phạm, xem như đã lập được công đầu. Chẳng hay chúa công định thế nào ạ ?

Giang Hoài Ngọc nói :

- Thất Tinh Lâu đã lập công đầu, rất xứng đáng được gia thưởng.

Quan lão liền bảo Mạc Vi Hài :

- Thất Tinh Lâu được ghi công đầu, sau này sẽ luận công ban thưởng. Người có thể lui được rồi.

Mạc Vi Hài kính cẩn dâng lời tạ ân, rồi cáo lui. Sau khi y đi khỏi rồi, Giang Hoài Ngọc mới hỏi :

- Còn việc truy bắt khâm phạm, các vị tiên sinh thấy nên thế nào đây ?

Lúc này, Bách Lý Hạc đã xem xong biểu chương, và đã chuyển giao lại cho Ưông Triều, đoạn tiến sát cửa sổ long xa, cúi người khẽ nói nhỏ :

- Chúa công. Đại sự không nên nghị bàn trước mặt người ngoài. Thành Thế Kiệt tuy là quý tử của Chiêu Hương Viện chủ, nhưng đó là chuyện tương lai, dù có được Nghi vương ưu ái, nhưng thật ra cũng hãy còn là người ngoài. Còn Văn Trung Hạc thì đương nhiên chẳng có liên hệ gì.

Quan lão đang đứng bên cạnh nên nghe thấy, cũng gật gù ra vẻ đồng tình, đoạn lại nói thêm :

- Xem tướng mạo Văn Trung Hạc thì y mất nhỏ môi mỏng, má hóp râu dê, trông có vẻ không phải là người kín miệng. Đại sự quan trọng không nên nghị bàn trước mặt những hạng người như thế.

Giang Hoài Ngọc khẽ nói :

- Tiên sinh có nói quá hay không ? Chứ cô gia nhận thấy Vân tiên sinh cũng đâu đến nỗi nào đâu.

Bách Lý Hạc nói :

- Chúa công lấy tấm lòng trung hậu đối xử với mọi người nên nhìn ai cũng chỉ nhận thấy những điểm tốt của bọn họ. Dù cho Vân Trung Hạc không phải là người như vậy, nhưng y cũng chưa phải là thần tử của bản triều. Cần thận vẫn tốt hơn.

Quan lão tiếp lời :

- Chúa công. Lão phu cũng đồng một quan điểm với Bách Lý huynh đệ. Đại sự không nên nghị bàn trước mặt người ngoài.

Sau câu nói của Quan lão, quang cảnh yên ắng một lúc lâu. Lát sau, Giang Hoài Ngọc lên tiếng gọi :

- Nghiêm khanh gia.

Giang Hoài Ngọc nghe gọi lập tức cung tay, nói :

- Tiểu thần xin đợi lệnh.

Giang Hoài Ngọc truyền :

- Cô gia có một đạo dụ cho Thái Chính Cung. Khanh hãy mang chỉ dụ của cô gia đến Thái Chính Cung một chuyến.

Nghiêm Phi Long kính cẩn nói :

- Tiểu thần cẩn tuân thượng ý.

Giang Hoài Ngọc khẽ vén rèm đưa ra một đạo dụ mà chàng vừa mới thảo xong. Một hoàng y thị nữ tiến lại nhận lấy, rồi chuyển cho Nghiêm Phi Long. Nghiêm Phi Long cung kính tiếp nhận, sau đó cẩn thận cất vào bọc hành lý.

Giang Hoài Ngọc lại nói :

- Việc này đặc biệt quan trọng, không nên để chậm trễ. Khanh hãy lập tức đăng trình.

Nghiêm Phi Long cung kính vâng mệnh, sau đó lập tức phụng chỉ lên đường. Cùng đồng hành với chàng còn có cả Vân lão và Thành Thế Kiệt. Bởi hai người họ nhận thấy không có cơ hội kiến giả, nên nhân cơ hội này mà cùng Nghiêm Phi Long đi đến Thái Chính Cung một lần cho biết. Bởi đến được Thái Chính Cung là một cơ hội quý báu mà không phải lúc nào cũng có được.

Sau khi ba người bọn họ đi khỏi, Giang Hoài Ngọc mới truyền hỏi :

- Ba người họ đã đi rồi. Vậy giờ chúng ta hãy bàn đến chính đề. Hiện đã tra ra tung tích của khâm phạm. Theo các vị tiên sinh, những việc sắp tới cần nên tiến hành thế nào đây ?

Dường như đã có chủ ý từ trước, Bách Lý Hạc lập tức trình tấu :

- Trình chúa công. Công cuộc này tuy được gọi là truy bắt khâm phạm Bạch Phát Đồng Tử, nhưng theo lão phu nhận thấy, không thể nào không truy cứu đến trách nhiệm của Thông Thiên Giáo.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Ý tiên sinh là ... ?

Bách Lý Hạc nói :

- Thông Thiên Giáo chủ mặc dù đã biết Bạch Phát Đồng Tử là công địch của cả giang hồ tam giới, là những tội đồ đã từng phạm rất nhiều trọng tội, dẫn sâu vào Tà đạo, và cũng đã từng bị nhị vị Thánh đế thân hành nghiêm trị, thế mà vẫn công nhiên hậu thuẫn cho hần nhiều loạn giang hồ, tàn hại bách tính lương dân. Vì thế, Thông Thiên Giáo chủ chẳng thể nào thoát khỏi trách nhiệm.

Quan lão cũng nói :

- Những thảm cảnh diễn ra gần đây trong võ lâm tuy là chủ trương của Bạch Phát Đồng Tử, nhưng phần lớn lại do Thông Thiên Giáo thực hiện. Do vậy, nếu truy cứu trách nhiệm thì Thông Thiên Giáo chủ cũng phải có tội.

Uông lão đứng phía bên kia cổ long xa cũng tiếp lời :

- Chúa công. Theo ngu kiến của lão thần, Bạch Phát Đồng Tử chỉ giữ địa vị Phó Giáo chủ trong Thông Thiên Giáo. Vậy nên, hung phạm đầu sỏ trong vụ này phải là Thông Thiên Giáo chủ mới phải. Nếu chỉ trừng phạt một mình Bạch Phát Đồng Tử mà không truy cứu đến Thông Thiên Giáo chủ thì chính là bỏ gốc tìm ngọn, còn đâu là vương pháp nữa. Cúi mong chúa công thâm xét.

Uông Triều vốn xuất thân từ giới quan trường nên ngôn phong và ngữ cách có khác hẳn với Quan lão và Bách Lý Hạc. Trong ba người họ, chỉ có mình Uông lão tự xưng là lão thần, và sử dụng những ngôn từ khiêm nhường của kẻ thần tử như lão vẫn đã từng sử dụng khi còn đương chức.

Mà thật ra thì Uông lão cũng không cần phải xưng hô như vậy. Bởi lão cùng với Quan lão và Bách Lý Hạc là những nguyên lão trọng thần, đã từng theo Giang Hoài Ngọc từ thuở hàn vi nên rất được chàng kính trọng, không những đã được miễn trừ một số lễ nghi, không phải hành lễ xưng thần, mà còn được Giang Hoài Ngọc kính trọng, gọi là tiên sinh. Trong số những người theo phụng sự chàng, duy chỉ có ba lão là được hưởng những đặc ân ấy mà thôi.

Nghe những lời trình tấu của Uông lão, Giang Hoài Ngọc hơi nhẹ thở ra một tiếng, đoạn nói :

- Có cần phải thế hay không ?

Quan lão nói :

- Chúa công. Cần phải vậy mới được.

Thấy Chu Kỳ Xương nãy giờ vẫn đứng yên lặng bên long xa, chưa có ý kiến gì, Giang Hoài Ngọc mới hỏi :

- Chu khanh gia. Ý khanh thế nào ?

Nãy giờ, chỉ có một mình họ Chu là chưa lên tiếng. Không phải là y không có ý kiến, bởi dù gì thì y cũng đã được người võ lâm tôn xưng là Vạn Bác Thư Sinh. Mà bởi vì địa vị của y không giống như bọn Quan lão. Y không phải là nguyên lão trọng thần, danh từ “tiên sinh” không phải dùng để chỉ y. Do vậy, y phải chờ đến lúc chúa công phán hỏi mới có thể tâu trình.

Được hỏi, họ Chu mới cung kính nói :

- Trình chúa công. Ý kiến của thần cũng giống như của tam vị Tổng quản. Hiện thời, hung phạm đầu sỏ gây nhiều loạn võ lâm, tàn hại bách tính vẫn chính là Thông Thiên Giáo. Chỉ cần nghiêm trị Thông Thiên Giáo, tình trạng loạn lạc trong võ lâm sẽ giảm đi đáng kể.

Thấy Giang Hoài Ngọc vẫn hững hờ còn trầm ngâm chưa quyết, Bách Lý Hạc vốn dĩ hiểu khá rõ tính cách của chàng, liền nói thêm :

- Chúa công. Trong chuyện này thật ra vẫn hững hờ còn một vấn đề vi diệu, nhưng không tiện công bố với thiên hạ. Lão phu xin nói ra đây để chúa công thẩm xét.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Tiên sinh hãy cứ trình bày.

Bách Lý Hạc nói :

- Chúa công còn nhớ những chuyện đã xảy ra cho Nghi vương vào độ hai năm trước, khi Nghi vương mới vào Trung Nguyên.

Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Ý tiên sinh muốn nói ...

Bách Lý Hạc nói :

- Lần đó, Nghi vương mới vừa rời Trường Thanh Cung vào đến Trung Nguyên, hễ còn chưa kịp có thời gian đi du ngoạn các nơi danh thắng, là đã bị gian nhân mưu hại, chỉ thiếu chút nữa là đã mất mạng rồi. Và sau đó vương gia đã phải chịu lắm điều khổ nhọc. Cũng chính vì chuyện đó mà Bang chủ Bang khát cái là Hà Vinh Tuấn mới bị đức Diêm Quân hỏi tội, giờ đây vẫn còn đang phải cố gắng thu thập cho đủ một vạn công đức để chuộc tội ấy.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Chuyện đó cô gia cũng đã từng được nghe biểu ca nói qua. Nhưng dường như biểu ca không hề lấy đó làm phiền lòng.

Bách Lý Hạc nói :

- Tuy vương gia tỏ ra không để tâm đến chuyện ấy. Nhưng theo lão phu nhận xét, trong lòng vương gia cũng chẳng cảm thấy thích thú gì đâu.

Quan lão xen lời :

- Đương nhiên rồi. Gặp phải hoàn cảnh như vậy, bảo vương gia cảm thấy thích thú sao được ?

Bách Lý Hạc nói tiếp :

- Vương gia trong lòng không vui, chỉ vì chưa có dịp nên vương gia chưa tiện hỏi đến đấy thôi. Bằng chứng là suốt bấy lâu nay, kẻ địch duy nhất mà Thái

Chính Cung nhắm đến, trước sau vẫn chỉ là Thông Thiên Giáo, mặc dù nhiều loạn võ lâm không chỉ có Thông Thiên Giáo mà còn có cả Cửu Trùng Giáo nữa.

Thấy Giang Hoài Ngọc đã có vẻ xiêu lòng, lão lại nói thêm :

- Chúa công. Hiện giờ vẫn còn có không ít thế lực đang lâm le xưng hùng xưng bá, mưu đồ thống trị võ lâm. Việc nghiêm trị Thông Thiên Giáo thật ra hãy còn có thêm tác dụng nữa là răn đe kẻ khác, khiến từ nay chúng không dám lộng hành, làm điều cần quấy tàn ngược. Nếu như chúa công không muốn trừng phạt bọn Thông Thiên Giáo thì cũng nên khiến chúng tuân phục vương sư, khép chúng vào vòng cương tỏa. Có như vậy mới khỏi lo về sau.

Ngẫm nghĩ giây lát, Giang Hoài Ngọc mới nói :

- Tiên sinh nói cũng phải. Vậy chúng ta cứ làm thế đi.

Bách Lý Hạc vâng dạ. Và Quan lão lại truyền lệnh khởi trình.

Trên quan đạo Bắc Nam ...

Đoàn xa giá đang rầm rộ kéo đi. Cũng vẫn Thanh Long, Huyền Vũ nhị đàn đi trước mở đường, Bạch Hổ, Chu Tước nhị đàn bảo giá trước sau. Tám đội thị vệ vây quanh long xa. Hộ vệ hai bên là bọn Quan lão, Uông lão, Bách Lý Hạc và Chu Kỳ Xương. Nghi trọng dàn bày. Cờ quạt, long tán uy nghiêm tề chỉnh.

Đột nhiên, mọi người lại nghe từ phía xa có thanh âm truyền đến :

- Thần, Kim Chi Thần Ma, chương quân Cửu Trùng Giáo, xin được triệu kiến.

Sau khi đã thỉnh ý Giang Hoài Ngọc, Quan lão truyền lệnh cho xa giá tạm dừng lại, đoạn truyền :

- Chúa công ban chỉ triệu Kim Chi Thần Ma ứng hầu.

Ngay lập tức, tại trường xuất hiện một lão đạo tuổi quá lục tuần, vận đạo bào mới tinh, gương mặt gầy gò, tướng mạo khắc khổ, nhưng cặp mắt ung súc lạnh lóng lánh ánh tinh quang.

Lão đạo hạ thân xuống khoảng đất trống cách xa giá đến mấy mươi trượng, sau đó kính cẩn tiến lại, phục lạy tung hô :

- Thần, Cửu Trùng Giáo chủ Kim Chi Thần Ma, xin tham kiến chúa công, văn thành vô đức, phúc khí trường tồn. Chúc cầu ngọc thể kim an vạn phúc.

Giang Hoài Ngọc truyền :

- Khanh hãy bình thân.

Kim Chi Thần Ma tạ ân đứng dậy. Giang Hoài Ngọc hỏi :

- Khanh xin triệu kiến có việc chi thể ?

Kim Chi Thần Ma kính cẩn nói :

- Trình chúa công. Thần đã tra ra tung tích của Bạch Phát Đồng Tử, nên đến bẩm tấu lên chúa công.

Đoạn lão cung kính trình lên một tờ biểu chương. Quan lão bật cười, nói :

- Thật đáng tiếc. Ngươi đã đến muộn mất rồi. Thất Tinh Lâu cũng đã tra ra được tung tích của hắn, và đã dâng biểu lên chúa công. Chúa công đã truyền ghi công đầu cho Thất Tinh Lâu rồi.

Kim Chi Thần Ma vừa thất vọng, vừa ngượng ngùng, tiến thoái lưỡng nan. Thấy vậy Giang Hoài Ngọc mới nói :

- Thôi được rồi. Khanh cứ trình biểu chương cho cô gia xem qua.

Một hoàng y thị nữ liền tiến lại nhận lấy biểu chương, rồi mang đến trình lên Giang Hoài Ngọc. Xem xong, chàng nói :

- Địa điểm cũng không khác với phát hiện của Thất Tinh Lâu, nhưng lại có thêm tin tức về Thông Thiên Giáo chủ. Từ đâu mà khanh biết được Thông Thiên Giáo chủ đang bế quan luyện công ?

Kim Chi Thần Ma cung kính tâu :

- Trình chúa công. Tin tức ấy có được là do thần khai thác tên đệ tử của Bạch Phát Đồng Tử. Chắc chắn không sai đâu ạ.

Quan lão hỏi :

- Người tin chắc như vậy ư ?

Kim Chi Thần Ma nói :

- Thật ra thần đã nhận được tin tức từ mấy hôm trước, nhưng vì phải thẩm tra lại nên mới trình tấu lên chúa công hơi muộn. Theo kết quả thẩm tra thì Thông Thiên Giáo chủ quả đang bế quan luyện công.

Quan lão gật gù nói :

- Nếu thế thì hay lắm. Rất tiện cho chúng ta hành động.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Khanh đã có công tra ra tin tức ấy, vậy quả nhân cho khanh được ghi công thứ hai, sau này sẽ luận công ban thưởng.

Kim Chi Thần Ma cả mừng, dâng lời tạ ân. Dù sao thì được ghi công thứ hai vẫn hơn là không có. Lão đến muộn nên đành chịu vậy.

Giang Hoài Ngọc lại nói :

- Thôi được rồi. Khanh hãy cho điều động nhân thủ đến đó ngay đi. Giờ khanh có thể lui được rồi.

Kim Chi Thần Ma vâng dạ, cáo lui. Sau khi lão đã đi khỏi, Giang Hoài Ngọc lại bảo Bách Lý Hạc :

- Bách Lý tiên sinh. Tiên sinh hãy truyền chỉ cho các lộ lập tức điều động nhân thủ đến vị trí ẩn náu của Bạch Phát Đồng Tử, theo kế hoạch mà hành sự.

Bách Lý Hạc vâng dạ, đi truyền chỉ. Đoàn xa giá lại tiếp tục lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Giết Địch Nhân Thần Ma Thi Tài Gặp Thế Nguy Ma Đầu Tính Kế

Một nơi hoang sơn lạnh lẽo, tứ bề núi đồi trùng điệp, cỏ mọc âm u, mây lững lờ phủ giăng khắp nẻo.

Giữa chỗ thất lại của hai sườn núi dốc dựng thẳng đứng là một con đường ruột dê nhỏ xíu, chỉ vừa một người qua lọt, dẫn vào một tòa sơn cốc. Quả là một nơi thiên hiểm. Người xưa có câu : Một người đóng lại, vạn người không mở ra được. Hình thế nơi đây dường như đúng là như thế.

Sơn cốc nằm giữa lòng núi, xung quanh có núi đồi bao bọc, do khí lạnh của đá núi khiến sương mù giăng phủ huyền ảo. Do đó, cảnh tĩnh mịch của sơn lâm chướng khí, sơn cốc càng thêm hoang lạnh thê lương.

Thế nhưng, giữa cảnh thê lương tĩnh mịch đó lại còn có thêm một quang cảnh trông hãy còn đáng sợ hơn nữa. Những kẻ yếu gan có thể chết khiếp mà ngã lăn ra bất tỉnh nếu như đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng ấy.

Trên bãi cỏ rộng ngay phía trước con đường ruột dê dẫn vào sơn cốc, mười tám thân người nằm sóng sượt trên những vũng máu quánh khô chứng tỏ bọn họ chết đã khá lâu, da thịt đã dần dần thối rữa, bốc lên mùi tanh hôi kinh khiếp. Nhưng tư trạng của thi thể lại càng kinh khiếp hơn.

Thi thể thứ nhất, nơi thiên linh cái bị cào mất sạch một mảng da đầu, để lộ chiếc sọ trắng trắng hồng hồng của màu xương pha chất máu.

Thi thể thứ hai, trước ngực bị khoét một lỗ sâu hoắm ngay vị trí trái tim, ruột gan lộ hẳn ra bên ngoài, còn trái tim thì đã bị móc mất.

Trên thi thể thứ ba có một mũi tên dài xuyên thẳng qua tim, có lẽ đã được bắn ra bằng một lực rất mạnh nên ngập rất sâu, gắn chặt thi thể xuống mặt đất.

Thi thể thứ tư, trước ngực qua lớp áo đen nát bấy bày rõ dấu một bàn tay đen thẫm như mực tô, in rõ mồn một.

Thi thể thứ năm, y phục vẫn còn nguyên vẹn, trên người không nhận thấy có vết thương, nhưng y phục lại in rõ một dấu Huyết Thủ đỏ tươi màu máu.

Thi thể thứ sáu, trên người cũng không có một vết thương nào, nhưng nơi chính giữa trán lại có một vết máu đỏ nhỏ bằng hạt đậu, khá mờ nhạt, nếu không quan sát kỹ thì khó lòng nhìn thấy được.

Thi thể thứ bảy, sắc mặt nhợt nhạt biến dạng, thất khiếu chảy máu, da mặt tím tái, chứng tỏ đã chết vì chất kịch độc.

Lồng ngực của thi thể thứ tám bị đánh nát bấy, xương cốt vỡ vụn, máu thịt bết bết, cả đầu cũng bị đánh nát, tử trạng trông rất khủng khiếp.

Thi thể thứ chín trên người không bị một vết thương nào, nhưng sắc diện tái xanh, huyết mạch đông cứng, toàn thân cứng đờ như tượng gỗ.

Thi thể thứ mười, thật ra không thể gọi là thi thể được, bởi nó chỉ là một bộ xương khô. Nhưng điều ghê rợn chính là tuy không còn mảy may một tí da thịt nhưng mái tóc vẫn y nguyên, phủ bên trên chiếc đầu lâu trắng hếu.

Vị trí kế tiếp không nhận rõ thi thể mà chỉ thấy ngồn ngồn vô số mảnh xương thịt bầy nhầy, không ra hình thù gì.

Thi thể thứ mười hai thì không vận y phục, tay chân đầu mình mỗi thứ một nơi, mặt bị rạch nát, từ đầu đến chân lại bị lột mất một lớp da bên ngoài, máu thịt lầy nhầy. Thảm trạng ghê gớm hơn hết.

Thi thể thứ mười ba chỉ còn trơ lại bộ xương không còn nguyên vẹn, cùng với một vài mảnh thịt dính lại trong các kẽ xương, đốt sống. Tử trạng cho thấy sau khi chết nạn nhân dường như hãy còn bị mãnh thú cắn xé ăn thịt.

Thi thể thứ mười bốn là một thiếu nữ lứa tuổi, dung diện cũng khá xinh đẹp, nét mặt tươi cười ra chiều rất khoan khoái, trên tử thi không hề có thương tích. Người tuy đã chết, nhưng với hiện trạng này, chắc cũng sẽ làm cho không ít nam nhân phải nỗ lực tìm kiếm nếu lỡ trông thấy.

Ngay bên cạnh lại là một nam nhân cũng lứa tuổi, trông cũng tuấn tú, sắc diện tươi vui, có vẻ đã chết trong khoái lạc.

Thi thể thứ mười sáu cũng không có vết thương, nhưng nét mặt co rúm lại ra chiều rất sợ hãi. Có lẽ nạn nhân đã trông thấy một thứ gì đó vô cùng ghê gớm, và vì quá sợ hãi đến thất thần mà chết.

Thi thể thứ mười bảy vẫn còn nguyên vẹn hình hài, trên người không có một vết thương nào, ngoài một chiếc chìa khóa bằng bạc ghim sâu nơi trán, có thể là nguyên nhân dẫn đến tử vong.

Còn trên thi thể thứ mười tám, cổ họng bị rạch một đường dài, vết thương không sâu nhưng rất rộng, có hình dáng lạ kỳ, có lẽ do một thứ vũ khí kỳ lạ gây nên. Bên trong vết thương còn thấy có một con dao bằng sắt đen kịt, chứng tỏ đã được tẩm chất kịch độc. Nhưng mà dù cho không có chất kịch độc, vết thương như thế cũng đã đủ khiến cho nạn nhân chết ngay tức khắc.

Mười tám thi thể được xếp thành một hàng ngang ngay ngắn, đều tăm tắp, trông thật đáng sợ. Nhưng đặc biệt đáng chú ý là trên thân thể mỗi tử thi đều có cắm một tín vật lạ thường.

Ngay phía trên đỉnh đầu của thi thể thứ nhất đang cắm chặt một chiếc Kim Cô Lâu đúc bằng vàng khối, trông thật ghê rợn. Chiếc đầu lâu ấy trơ xương trắng dã, hai hàm răng lồm chồm lộ hẳn ra ngoài, đôi lỗ mắt sâu hoắm chiếu ngời ánh sáng màu lục lạnh buốt, đầy vẻ khủng bố.

Trước ngực của thi thể thứ hai có cắm một tấm lệnh phù, bên trên tấm lệnh phù thêu hình ngũ trảo đang xòe ra với những ngón tay xương xẩu, móng tay dài nhọn hoắc, đường chỉ thêu trông rất sinh động.

Thi thể thứ ba, mũi tên cắm sâu trước ngực được đúc bằng bạc, nơi đuôi có gắn một túm lông vũ màu xanh.

Trên trán của thi thể thứ tư cắm chặt một tấm Hắc Thiết Từ Bài, trên mặt thiết bài chạm nổi dấu một bàn tay màu đen tuyền.

Trên thi thể thứ năm, ngay giữa đầu Huyết Thủ có cắm một lá tiểu kỳ nhỏ nhỏ màu trắng, hình thêu bên trên lá cờ cũng chính là Huyết Thủ, đỏ tươi màu máu, trông đầy vẻ khủng bố.

Trên ngực thi thể thứ sáu cũng bị cắm một lá tiểu kỳ màu trắng, nhưng bên trên lại thêu hình chín vòng tròn đồng tâm với chín màu sắc khác nhau, và ở chính giữa là một bàn tay màu vàng.

Năm lá cờ nhỏ được cắm thành một đường thẳng cách đều nhau từ cổ họng đến thất lưng của thi thể thứ bảy. Trên mỗi lá cờ đều có thêu hình một loài độc vật khác nhau, lá cờ đầu con rắn xanh, lá khác lại thêu con bọ cạp, hoặc con nhện, con độc thiềm thừ, kim xí ngô công.

Ngay giữa đồng xương vụn thịt nát không còn hình hài của thi thể thứ tám cắm chặt một thứ vũ khí kỳ dị được đúc bằng thép luyện, có hình bàn tay đang nắm chặt, to bằng bàn tay người thật.

Trên thi thể thứ chín cắm một tấm đồng bài, chạm nổi hình dáng một ngọn núi cao vút, tứ bề mây phủ, khung cảnh âm u.

Giữa bộ hài cốt của thi thể thứ mười cắm chặt một lá Bạch Cốt Phan, phía trên ngọn phượng thêu hình một chiếc đầu lâu với hai mảnh xương bắt chéo bằng chỉ bạc rất tinh xảo.

Tại đồng xương thịt ở vị trí thứ mười một, một lá tiểu kỳ màu trắng, chính giữa thêu hình một viên đạn nhỏ cỡ bằng hạt đào, có ánh sáng màu tím long lánh, ngạo nghễ phát phơ trong gió.

Trên tử thi thứ mười hai vẫn còn cắm chặt một ngọn chùy thủ màu lam biếc, nơi đầu chùy có chạm hình vẩy cá.

Nơi thi thể thứ mười ba, giữa đồng xương thịt còn sót lại hiện diện một tấm lệnh bài bằng gỗ mun đen tuyền, một mặt chạm khắc hình một đàn thú đông

vô kể, mặt bên kia là hình một con mãnh hổ đầu ngẩng cao, đang vươn mình nhẹ nhàng múa vuốt, trông vô cùng sinh động.

Trên ngực của thi thể thứ mười bốn, nữ nhân lỏa lồ, có đặt một chiếc khăn tay lụa mỏng, nơi góc khăn có thêu hình hoa đào.

Và trên ngực nam nhân bên cạnh là một tấm ngọc bội mà bên trên chạm khắc hình một khuôn mặt nữ nhân đang tươi cười, trông rất khả ái.

Bên cạnh tử thi thứ mười sáu, một lá phướng màu xám đang phát phơ trong gió, như đang chiêu hồn tử quỷ.

Ngay giữa mi tâm của thi thể thứ mười bảy đang cắm sâu một chiếc chìa khóa bằng bạc, chạm trở hình long hổ trông rất tinh xảo.

Còn đối với thi thể thứ mười tám, con dao bằng sắt ngay giữa vết thương có màu đen kịt, nhỏ và mỏng, nhưng lại khá nặng, các cạnh thì vô cùng sắc bén.

Mười tám tín phù đương nhiên tượng trưng cho mười tám nhân vật hay thể lực trong giới giang hồ.

Trong số mười tám tín phù này, có thứ đã từng làm náo động võ lâm hàng mấy mươi năm về trước, sau một thời gian dài biệt tích, nay lại thấy xuất hiện trở lại. Nhưng cũng có thứ mà người võ lâm chưa từng thấy qua lần nào. Và dù cho không thể nhận biết được chủ nhân của những tín phù kia là nhân vật nào, nhưng chỉ cần nhìn qua thẩm trạng của các nạn nhân, ai cũng có thể hiểu được rằng chủ nhân của nó hẳn phải là những đại ma đầu thủ đoạn tàn độc, ghê gớm vô cùng.

Tên gọi và chủ nhân của mười tám tín phù kia chính là :

Kim Cô Lâu, tiêu ký của Cô Lâu Thần Ma.

Thâu Tâm Lệnh Phù, tiêu ký của Thâu Tâm Thần Ma.

Lục Vũ Lệnh Tiễn, tiêu ký của Thất Sát Thần Ma.

Hắc Thiết Từ Bài, biểu trưng cho Hắc Sát Thần Ma.

Huyết Thủ Lệnh Kỳ, kỳ lệnh của Huyết Thủ Thần Ma.

Kim Chi Cửu Sắc Kỳ, kỳ lệnh của Kim Chi Thần Ma.

Ngũ Độc Kỳ của Ngũ Độc Thần Ma.

Thiết Thủ Lệnh của Đại Lực Thần Ma.

Âm Sơn Đồng Bài của Âm Sơn Thần Ma.

Bạch Cốt Phan, tiêu ký của Bạch Cốt Thần Ma.

Phích Lịch Lệnh Kỳ của Phích Lịch Thần Ma.

Lam Lâu Chùy Thủ, tín phù của Phi Thiên Thần Ma.

Bách Thú Lệnh, tín phù của Bách Thú Thần Ma.

Đào Hoa Lệnh của Phong Nguyệt Thần Ma.

Mặc Ngọc Lệnh Bài của Hoa Diện Thần Ma.

Lạc Phách Tiêu Hồn Phướng của Lạc Phách Thần Ma.

Long Hồ Chi Thược của Xảo Thủ Thần Ma.

Thiết Bức, tín phù và cũng là ám khí nổi danh của Biên Bức Thần Ma.

Mười tám tín phù xuất hiện, mười tám cách thức giết người hoàn toàn khác nhau, nhưng đều vô cùng tàn độc, chứng tỏ đã có ít nhất mười tám đại ma đầu – mười tám vị Thần Ma – cùng hiện diện tại nơi lam sơn hoang lạnh này.

Thế nhưng, thẩm trạng không chỉ có như thế.

Trên con đường dẫn tới tòa sơn cốc, và cả trong những khu rừng, bờ khe, vách đá quanh nơi đó, hàng trăm xác chết đã phơi bày dọc ngang khắp lối. Khiếp hãi nhất là tử trạng của họ luôn giống với một trong mười tám thi thể đang nằm kia. Và lúc này, ở cách hàng tử thi kia hơn năm trượng, ở về phía cửa sơn cốc, có mười mấy xác chết nằm chật chồng lên nhau với đủ loại thương tích khác nhau, thịt nát xương phơi, máu hồng nhuộm thắm. Chỉ có một điểm đồng nhất giữa các thi thể này là bộ hắc y bọn họ mặc trên người, chứng tỏ bọn họ ở cùng một phe phái.

Ở phía xa xa, nơi khúc quanh của con đường ruột dê, hiện đang có một toán hắc y nhân tụ tập, lăm lét nhìn ra. Mặc dù, trước cửa sơn cốc, ngoài những

xác chết đang rửa trôi kia thì tuyệt nhiên không còn trông thấy một bóng người nào khác, nhưng bọn họ đều đã tận mắt chứng kiến đồng bọn thảm tử khi vừa mới đặt chân ra khỏi cửa cốc nên không kẻ nào dám lơ đãng ra nữa, chỉ còn cách cố thủ yếu đạo, không cho địch nhân tiến vào, và chờ hiệu lệnh của thượng cấp.

Bọn hắc y nhân đã luân phiên cố thủ ở đây suốt hai ngày qua rồi, thế mà vẫn chưa hề trông thấy bóng dáng của bất cứ người nào bên phe đối phương. Tuy vậy, không một tên nào dám rời bỏ vị trí.

Từ bề yên ắng như tờ ...

Bầu không khí đầy vẻ khủng bố ...

Giữa lúc ấy, một tiếng hú lãnh lốt vang lên lồng lộng giữa không trung, bao hàm một nội lực rất cao thâm.

Rồi một bóng đen trông như một cánh chim khổng lồ từ bên trong sơn cốc bay vút ra, lướt qua đầu bọn hắc y nhân thủ cốc, nhẹ nhàng hạ thân xuống bãi cỏ trước sơn cốc, hiện ra là một lão ma thân hình quái dị, đã thấp lùn mà lại béo ú, cao không đầy năm thước mà lưng rộng gần bốn thước, đầu tóc bạc phơ nhưng da mặt hồng hào. Trông lão giống hệt một trái cầu thịt. Ai nấy nhìn lão chắc đều không nhịn được cười. Lão ma chính là Bạch Phát Đồng Tử.

Nguyên lai, lão ma đang trong thời kỳ bế quan luyện công thì được tin cấp báo có đại địch đến tấn công, thực lực rất hùng hậu. Nhưng lão đang luyện công đến lúc khẩn yếu, chưa thể khai quan ngay được, đành cố rút ngắn giai đoạn mà cũng đã trễ mất mấy ngày, khiến cho mấy trăm tay hảo thủ dưới trướng phải mạng vong. Lão rất hối hận, vì trong lúc Thông Thiên Giáo chủ bế quan luyện công, đáng ra lão phải ở lại để chủ trì đại cuộc, chỉ vì lão quá ý y nên mới ra nông nỗi.

Ra đến bên ngoài, nhìn thấy từ trạng của đám thủ hạ, lão ma biến sắc mặt, ra chiều rất giận dữ.

Đột nhiên, lão ma quát lớn một tiếng, vung tay quật mạnh một chưởng vào dãy mười tám tử thi có cấm tín phù.

Lập tức, từ bốn phương tám hướng vang lên những chuỗi cười quái đản với tất cả các sắc thái âm thanh : rùng rợn, the thé, lạnh lẽo, hiểm ác, ... Và những người tại trường bỗng thấy mắt mình hoa lên vì những sắc màu hồng, lam, đen, trắng, ... mờ mờ ảo ảo như sương khói, như tuyết hồng. Những màu sắc kia đồng một lúc nhoáng lên và tủa thẳng vào tâm chưởng của Bạch Phát lão ma.

Một tiếng nổ khủng khiếp vang lên.

Một bóng đen bắn ngược thẳng vào trong sơn cốc nhanh như một mũi tên.

Vách đá chấn động dữ dội, đất đá đổ xuống ầm ầm. Mặt đất rung rinh như vừa trải qua cơn địa chấn.

Đến khi cát bụi tạm lắng xuống, nhìn kỹ lại cục trường thì đã thấy con đường ruột dê dẫn vào sơn cốc đã bị đất đá đổ ụp xuống lấp mất lối đi. Và cả Bạch Phát Đồng Tử cũng không còn tại đó nữa.

Rồi lại nghe một tiếng gầm lên dữ dội. Lão ma lại từ bên trong bay vút ra. Sắc diện lão ma lúc xanh lúc đỏ.

Vừa rồi, khi chưởng lực của lão ma vừa chạm vào các luồng chưởng phong của đối phương, lão bỗng cảm thấy áp lực nặng như núi khiến khí huyết nhộn nhạo, toàn thân rung động dữ dội, rồi một luồng chấn lực vô cùng hùng mạnh đã đẩy bắn lão bay ngược vào sâu tận phía trong sơn cốc.

Lão ma tuy võ công cao cường, nội lực hùng hậu, nhưng làm sao mà chịu nổi hợp chưởng của mười tám vị Thần Ma, do đó nên mới bị bắn ngược vào trong. Lão cắn răng cố vận chân lực, dùng phép Thiên Căn Trụ ghim thân mình xuống, nhưng cũng đã bị đẩy lùi đến mười mấy trượng, thân hình giáng thẳng vào vách đá đau điếng. Lão vừa thẹn vừa giận, vội vận khí điều hòa chân lực, rồi lập tức phi thân bay vút ra phía ngoài, định sẽ cùng đối phương quyết một trận tử chiến.

Khi vừa hạ thân xuống đất, lão ma lập tức vận đủ mười hai thành công lực, ngưng thần giới bị, đề phòng đối phương tập kích. Đối phương đều là ma đầu nên đạo nghĩa võ lâm chẳng có giá trị gì cả.

Thế nhưng, bên đối phương chẳng thấy một ai xuất hiện. Toàn trường chỉ có xác chết nằm la liệt, và một người sống duy nhất chính là lão.

Cục trường trở lại sự yên lặng như lúc đầu. Khung cảnh vẫn đầy vẻ khủng bố, chết chóc.

Do sống quá lâu nên gần như đã thành tinh, lão ma chẳng hề hoang mang, lập tức đảo mắt một vòng quan sát toàn cục, thăm lường định tình thế, ngộ hầu tìm cách đối phó. Trước nhất cần phải xác định rõ đối phương là ai.

Ánh mắt lão ma chợt dừng lại nơi mười tám chiếc tín phù. Phần lớn trong số đó lão mới nhìn thấy lần đầu, nhưng cũng có mấy vật lão nhận ra được lai lịch của chúng, đó là : Kim Cô Lâu, Thâu Tâm Lệnh Phù, Ngũ Độc Kỳ, Âm Sơn Đồng Bài, Lạc Phách Tiêu Hồn Phướng, Thiết Bức hay Bách Thủ Lệnh. Chủ nhân của chúng là những lão ma đầu hay đại sát tinh đã từng gây náo loạn võ lâm hồi mấy mươi năm về trước, mà lão quen biết hay đã từng được nghe danh.

Lão thoáng rung mình ...

Những nhân vật này, có người nổi danh cùng thời với lão, có người đối với lão lại còn thuộc hàng trưởng bối. Không hiểu sao cả bọn lại cùng hợp nhau đến đây vây đánh lão. Lão cau mày suy nghĩ. Trong người lão hiện đâu có vật gì quý báu đến nỗi khiến cho bọn họ phải kéo đến tranh đoạt.

Sau một hồi ngẫm nghĩ suy tính mà chẳng nghĩ ra điều gì, lão ma mới lấy giọng bình thản, lên tiếng :

- Âm Sơn Sơn chủ. Đã mấy chục năm qua rồi lão phu không được gặp Sơn chủ. Không ngờ bữa nay chúng ta lại gặp nhau trong hoàn cảnh như thế này. Lão phu nhớ hình như chưa hề đắc tội với Sơn chủ lần nào. Sơn chủ đến đây tìm lão phu chẳng hay là vì chuyện gì thế.

Âm Sơn Sơn chủ, hay còn gọi là Âm Sơn lão tổ, là nhân vật đứng đầu, mà cũng chính là Khai Sơn Tổ Sư của phái Âm Sơn, ngày xưa với Bạch Phát lão ma có chút quen biết. Liên sau ngay tiếng nói của lão ma, một giọng nói sắc lạnh nghe như từ xa vọng lại, mà cũng như xuất phát cận một bên :

- Cổ nhân. Đã lâu không gặp rồi nhĩ.

Sau câu nói, một lão nhân đột ngột xuất hiện tại trường, tựa như vừa từ dưới đất chui lên. Lão nhân đầu đã hói bóng, cùng hàm râu bạc trắng và gương mặt đầy đặn hồng hào khiến cho lão trông có vẻ phúc hậu đẹp lão như ông thọ trong Phúc Lộc Thọ tam tiên, còn ai nữa nếu không phải là Âm Sơn lão tổ – Âm Sơn Thần Ma.

Âm Sơn lão tổ hướng đôi mắt sắc lạnh lấp lánh hàn quang nhìn Bạch Phát Đồng Tử, lạnh lùng nói :

- Bạch Phát lão nhĩ. Trông ngươi giờ đây oai phong quá nhĩ. Đã làm đến chức Phó giáo chủ kia đấy. Ngươi đã gây ra chuyện tày trời gì, tự bản thân ngươi còn chưa biết nữa sao.

Lời nói của Âm Sơn Thần Ma rõ đậm chất mỉa mai. Bạch Phát Đồng Tử hơi thoáng ngần ngừ, lộ vẻ ngờ ngác. Nhưng lão chưa kịp hỏi lại thì đã nghe một giọng khác vang lên, nhưng lần này đúng là âm thanh của nữ nhân :

- Hừ. Âm Sơn Thần Ma. Lão có một vị bằng hữu tốt quá nhĩ. Hừ hừ.

Âm Sơn Thần Ma hơi biến sắc, trầm giọng nói :

- Việc riêng của bản sơn chủ, liên can gì đến mụ mà mụ định xen vào chứ. Xong việc ở đây rồi bản sơn chủ sẽ tính toán với mụ sau.

Ngay lập tức là một chuỗi cười khanh khách mỉa mai :

- Chà. Nói nghe sao lớn lối quá. Không biết thẹn à.

Liên đó là thanh âm khàn khàn của một lão già :

- Phong Nguyệt Thần Ma. Ngươi làm gì mà ve vuốt mụ ta dữ thế. Chuyện của hai người họ thì cứ để hai người họ tự giải quyết lấy với nhau. Ngươi là người thứ ba, xen vào làm gì.

Tiếng của nhân vật được gọi là Phong Nguyệt Thần Ma lập tức đáp trả lại :

- Sao ta lại không xen vào được kia chứ. Bản môn với Hoa Nguyệt Môn là đồng đạo, xưa nay vẫn như cây liền cội, như lá liền cành. Chính lão mới là người ngoài. Bạch Cốt Thần Ma. Đây không phải là việc của lão, lão đừng có chỗ miệng vào.

Tiếng của Bạch Cốt Thần Ma :

- Hừ hừ. Lão phu cứ xen vào đấy thì sao.

Hoa Nguyệt Thần Ma :

- Được lắm. Lát nữa ta sẽ có quà tặng lão.

Bạch Cốt Thần Ma cả cười :

- Hay lắm. Lão phu sẵn sàng bồi tiếp.

Bạch Phát Đồng Tử nghe bọn họ tranh cãi mà trong lòng rất khoan khoái, thầm mừng trong dạ. Kẻ địch xung đột với nhau là rất có lợi cho lão. Lão ma thâm tính kế, tìm cách đổ thêm dầu vào lửa để khiến cho đối phương gây sự đánh nhau. Lão sẽ ở giữa làm ngư ông thủ lợi. Hay ít nhất cũng làm giảm được một số cường địch. Lão rất đắc ý với kế hoạch đó, quyết thực hiện ngay.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Cuộc Tranh Hơi Trước Tòa Sơn Cốc Thông Thiên Giáo Chủ Đuổi Đến Nơi

Lại nói, nghe đôi phương tranh cãi có vẻ kịch liệt, Bạch Phát lão ma trong lòng hỷ hứng không sao tả xiết, còn đang tính kế thêm dầu vào lửa để hưởng lợi ngư ông. Giữa lúc đó lại nghe có tiếng hừ lạnh của nhân vật được gọi là Bạch Cốt Thần Ma, đã càng làm cho lão ma thêm hỷ hứng.

Thế nhưng ... trời chẳng chiều người, vạn sự bất như ý. Ý định vẫn còn đang nằm nguyên bên trong đầu lão ma, lão còn chưa kịp lên tiếng thì có một thanh âm lạnh lẽo đột ngột cất lên :

- Chúng ta đến đây ...

Một giọng âm u tiếp lời :

- Là do phụng chỉ ...

Giọng âm trầm tiếp :

- Những chuyện riêng tư ...

Rồi đến giọng cười the thé :

- Đề sau xử lý.

Bốn người nối tiếp nhau lên tiếng, nếu không phải vì thanh điệu khác nhau : giọng âm trầm, giọng the thé, ... thì nghe cứ như chỉ do một người phát thoại. Tuy chỉ mười sáu chữ, nhưng thanh âm chứa đầy nội lực, vọng vào vách đá rồi dội lại, vang rền thật lâu và truyền đi thật xa.

Lời nói của mấy lão này dường như có một sức nặng đáng kể. Thanh âm của bọn họ vừa dứt thì toàn trường lại lặng ngắt như tờ. Cuộc tranh cãi của mấy vị Thần Ma vì thế mà cũng chấm dứt.

Bầu không khí yên ắng như đang ở giữa chốn hoang sơn hiu quạnh, dù rằng đang có mấy người đứng đó.

Vậy những nhân vật vừa lên tiếng kia là người thế nào. Các vị Thần Ma hung hăng tàn độc là thế mà sao lại nhất loạt nghe theo lời bọn họ. Bạch Phát Đồng Tử rất thắc mắc về điểm này. Lão ma đảo tròn cặp mắt, kín đáo quan sát sắc diện của Âm Sơn lão tổ, hầu tìm ra nguyên do.

Muốn hiểu rõ thì phải nói về nguyên khởi. Cả mười tám vị Thần Ma này đều phụng chỉ đến vậy bất khâm phạm là Bạch Phát Đồng Tử. Mấy nhân vật vừa lên tiếng kia tuy cũng chỉ là những vị Thần Ma, nhưng lời nói của bọn họ quá đúng, nên cả bọn phải nghe theo để khỏi phải mang tiếng vi chỉ.

Lúc này, Âm Sơn Thần Ma lại lên tiếng :

- Giờ chúng ta hãy nói đến chuyện chính. Bạch Phát lão nhi. Thông Thiên Giáo chủ đâu rồi. Mau gọi lão ta ra đây.

Bạch Phát Đồng Tử thoáng cau mày. Lúc này, Thông Thiên Giáo chủ đang lúc bế quan, đâu thể ra đây được. Nếu không thì lão ta cũng đâu chịu để giáo chúng gặp phải thảm trạng thế này mà không ra mặt báo thù.

Thế nhưng, sau giây phút lưỡng lự, rồi lão ma cũng giờ giọng kiêu ngạo, lớn tiếng nói :

- Có chuyện gì thì cứ nói với lão phu là được rồi. Giáo chủ bản giáo là hạng người nào. Sao có thể tùy tiện gọi ra đây được.

Âm Sơn Thần Ma sa sầm nét mặt, vừa định phản ứng thì ngay lúc ấy đột ngột vang lên một thanh âm the thé :

- Bản tòa sao biết được hần ta thuộc hàng người nào. Bấy lâu nay hần ta chui rúc giấu mặt như thế, chắc cũng chỉ là hạng vô danh tiểu tốt mà thôi. Nếu đã vậy thì nên rời bỏ võ lâm, về quê cấy ruộng cho rồi.

Tiếp theo là một giọng nói âm trầm :

- Hần ta dựa vào đâu mà làm cao như thế. Chẳng lẽ cả bản tòa đây cũng không đáng gặp mặt hần hay sao. Ngươi cứ vào nói lại cho hần biết là có Giáo chủ Cửu Trùng Giáo đến tìm.

Nghe thấy danh hiệu Cửu Trùng Giáo, Bạch Phát lão ma hơi thoáng ngạc nhiên. Cửu Trùng Giáo trong võ lâm cũng là một đại thế lực, vẫn được coi là ngang hàng với Thông Thiên Giáo, bởi sau mấy phen xung đột không phân thắng bại. Địa vị của Cửu Trùng Giáo chủ cũng không phải tầm thường.

Thế nhưng ... Điều quan trọng là Cửu Trùng Giáo sao lại có thể tập hợp được một lực lượng thế này. Đó là điều không thể, bởi nếu có thực lực hùng mạnh đến như vậy thì bọn họ sao có thể chịu đứng ngang hàng với Thông Thiên Giáo.

Sau lúc sững sờ, lão ma cũng định thần lại, quay sang nhìn Âm Sơn Thần Ma cười nhạo nói :

- Không ngờ một nhân vật uy danh lừng lẫy như Sơn chủ đây lại cam tâm quy đầu Cửu Trùng Giáo, chịu đẽ cho người ta sai khiến.

Âm Sơn Thần Ma cũng cười nhạt nói :

- Người cũng quy đầu Thông Thiên Giáo đó thì sao.

Bạch Phát lão ma cười :

- Lão phu liên kết với Thông Thiên Giáo chủ là theo quân tử hiệp ước, chứ đâu có như lão ...

Âm Sơn Thần Ma cười nhạt hỏi :

- Như bản sơn chủ thì sao.

Bạch Phát lão ma nói :

- Lão cam tâm chịu sự sai khiến của Cửu Trùng Giáo ...

Âm Sơn Thần Ma cắt lời :

- Kim Chi Thần Ma sao có thể sai khiến bản sơn chủ được.

Bạch Phát lão ma hỏi :

- Thế là thế nào.

Âm Sơn Thần Ma đưa tay trở vào lá Kim Chi Cửu Sắc Kỳ, kỳ lệnh của Kim Chi Thần Ma, trầm giọng nói :

- Cửu Trùng Giáo chủ là Kim Chi Thần Ma. Y cũng chỉ là một vị Thần Ma, ngang hàng với bản sơn chủ.

Đoạn lão hừ lạnh hỏi tiếp :

- Hiệp ước giữa các người thế nào.

Bạch Phát lão ma ngao nghể nói :

- Chúng ta kết minh, chia đôi võ lâm để cùng thống trị.

Âm Sơn Thần Ma cười khanh khách :

- Dã tâm lớn quá nhỉ. Nhưng ... hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều đấy. Bình diện võ lâm đã được chia công xép đặt đâu vào đấy cả rồi. Chỉ một bọn của lão thì làm được trò trống gì.

Bạch Phát lão ma nghe nhắc đến vị chúa công nào đó, vô cùng ngạc nhiên, vừa định hỏi lại thì ngay lúc ấy, đột nhiên nghe bên trong sơn cốc có tiếng quát tháo, rồi một bóng đen to lớn từ bên trong bay vút lên không trung nhanh như một tia chớp, ẩn thân vào sau một đám mây mù.

Tiếp đó, một bóng người xuất hiện bên trên vách đá, chỉ tay lên không lớn tiếng quát mắng với những lời lẽ phẫn nộ tột cùng. Bao nhiêu lời thóa mạ tề tể hại nhất được lão tuôn ra như giông như gió, chứng tỏ lão đang rất phẫn nộ. Cả Âm Sơn lão tổ và Bạch Phát lão ma đều ngạc nhiên, quay lại nhìn.

Bạch Phát lão ma đã nhận ra nhân vật đang quát tháo kia là ai, vội lao người đến đó, hỏi gấp :

- Giáo chủ. Đã xảy ra chuyện gì thế.

Thì ra nhân vật kia chính là Thông Thiên Giáo chủ. Lão trông thấy Bạch Phát lão ma liền nói :

- Có tên tiểu bối mò vào chỗ bản tòa luyện công giờ trò, bị bản tòa phát hiện nên bỏ chạy ra đây.

Đoạn lão hỏi với giọng ngạc nhiên :

- Phó giáo chủ. Ở đây xảy ra chuyện gì thế.

Bạch Phát lão ma còn chưa kịp đáp thì bỗng có tiếng cười the thé như từ trong lòng đất vọng lên :

- Quý Thấu lão nhi. Lão đã làm trò gì mà khiến cho người ta chửi mắng thậm tệ thế hả.

Sau tiếng cười kia, liền có tiếng cười vang đáp lại, thanh âm vọng xuống từ giữa thình không, truyền đi bốn phía.

Rồi sau đó, một bóng đen to lớn từ trên tầng mây thấp nhất xẹt thẳng xuống, hiện ra là một con chim khổng lồ, hình dáng cao lớn, sải cánh dài đến mấy

trượng. Trên lưng chim có người ngồi.

Con quái điều đảo quanh một vòng, rồi đáp xuống một tảng đá cao. Lão nhân ngồi trên lưng chim cười ha hả nói :

- Lão phu có làm trò gì đâu nào.

Giọng the thé vang lên :

- Thế sao lão quý kia mắng lão ghê thế.

Lão nhân cười chim cười đáp :

- Vừa rồi lão phu định vào trong cốc lấy đầu Thông Thiên lão quý để lập công đầu. Không ngờ lại gặp lúc lão ta đang bế quan luyện công.

Giọng the thé kia hỏi :

- Rồi lão ám toán lão ta ...

Lão nhân cười chim cả cười đáp :

- Làm gì có chuyện đó. Lão phu không muốn mang tiếng cơ hội nên bỏ mặc lão ta, quay sang hạ thủ mấy tên đồ đệ của lão, rồi quay trở ra ngoài này định họp mặt với mấy lão quý các ngươi. Ngờ đâu lão ta lại đuổi ra đến tận ngoài này. Lão ta lại còn lớn tiếng mắng chửi lão phu, rõ là không biết điều. Hừ hừ. Lão phu cũng không thêm chấp với hạng người đó làm gì.

Một giọng nói âm trầm quát hỏi :

- Bỏ qua chuyện đó đi. Quý Thú lão nhi. Tọa kỵ của lão biết bay mà sao giờ này lão mới đến.

Hóa ra lão nhân cười chim là Quý Thú Thần Ma. Lão cười đáp :

- Lão phu cũng đang lúc luyện công, nhưng vừa được tin là lập tức khai quan, lên đường ngay, không muốn bỏ mất cơ hội này. Nhưng khi đến nơi thì đã trễ mất mấy ngày rồi. May mà sự việc vẫn chưa kết thúc.

Âm Sơn Thần Ma lạnh lùng nói :

- Thì ra vì vậy mà ngươi định một mình đột nhập sơn cốc, giành lấy đầu công chứ gì. Hừ hừ.

Quý Thú Thần Ma cười hỏi :

- Thế thì có liên quan gì đến lão.

Đột nhiên, một giọng lạnh lẽo như băng quát :

- Thôi đủ rồi. Đừng nói những chuyện lan man nữa. Có gì không hài lòng thì hãy trình lên chúa công để chúa công phân xử.

Tiếp đó là một giọng âm u :

- Quý Thú lão nhi. Lão đến là tốt rồi. Tín phù của lão đâu.

Quý Thú Thần Ma lập tức đáp :

- Có đây rồi.

Rồi một bóng đen từ trên lưng chim bay ra, nhẹ nhàng đáp xuống ngay gần bên cạnh tử thi bị Thiết Bức giết hại. Đó là một thi thể vận hắc y, nơi cổ họng có dấu mỏ của quái điều mổ vào. Trên ngực tử thi cắm một đồng bài chạm nổi hình một con quái điều cùng với một cái mặt quỷ đang tươi cười.

Thế là đã xuất hiện cả thầy mười chín tín phù. Mười chín vị Thần Ma đã tề tựu tại đây.

Thông Thiên Giáo chủ mãi đến giờ mới để ý thấy mười chín tín phù kia, cùng thăm trạng của bọn giáo chúng, thi thể bày la liệt khắp nơi trông hết sức ghê rợn, liền lớn tiếng quát hỏi :

- Các ngươi là bọn nào dám cả gan đến đây gây sự thế.

Toàn trường lập tức vang lên hàng loạt những tiếng cười the thé, ha hả, khanh khách, ... đủ mọi thanh điệu. Lão già ngồi trên quái điều ôm bụng cười khằng khặc, cười lớn hơn hết, vừa cười vừa quát :

- Cuồng đồ lớn lối lắm. Lão phu là Quý Thú Thần Ma ở Quý Cốc.

Âm Sơn Thần Ma cũng xưng danh :

- Bản Sơn chủ là Âm Sơn Thần Ma ở Âm Sơn.

Tiếp đó là một giọng nói văng lên :

- Bản tòa là Cô Lâu Thần Ma ở Ma Vân Phong.

Nhưng ngoài Quỷ Thố Thần Ma và Âm Sơn Thần Ma, vẫn chưa có người nào khác chịu hiện thân. Lại giọng khác tiếp nối :

- Bản nhân là Thâu Tâm Thần Ma ở Thiên Âm Giáo.

Các vị Thần Ma đều lần lượt xưng danh :

- Bản nhân là Thất Sát Thần Ma ở Thiết Kỳ Môn.

- Bản tòa là Hắc Sát Thần Ma ở Thiên Vô Giáo.

- Bản tòa là Huyết Thủ Thần Ma ở Thiên Hùng Bang.

- Bản tòa là Kim Chi Thần Ma ở Cửu Trùng Giáo.

- Lão phu là Ngũ Độc Thần Ma ở Ngũ Độc Giáo.

- Bản nhân là Đại Lực Thần Ma ở Thất Tinh Lâu.

- Bản tòa là Bạch Cốt Thần Ma ở Bạch Cốt Đàn.

- Lão phu là Phích Lịch Thần Ma ở Phích Lịch Bảo.

- Bản tòa là Phi Thiên Thần Ma ở Thiên Tinh Bang.

- Lão phu là Bách Thú Thần Ma ở Bách Thú Lâm.

- Bản nhân là Phong Nguyệt Thần Ma ở Đào Hoa Lâu.

- Bản nhân là Hoa Diện Thần Ma ở Hoa Nguyệt Môn.

- Lão phu là Lạc Phách Thần Ma ở Lạc Hồn Cốc.

- Bản tòa là Xảo Thủ Thần Ma ở Lao Sơn.

- Lão phu là Biên Bức Thần Ma ở Tinh Túc Hải.

Thông Thiên Giáo chủ vừa nghe đối phương xưng danh, vừa đảo mắt quan sát toàn trường. Nhưng các vị Thần Ma ẩn thân quá kín đáo, thủy chung lão ma vẫn không thể tìm ra nơi ẩn thân của bọn họ.

Lão ma thăm lượng định tình thế. Những nhân vật kia tuy đều là những đại ma đầu, nhưng lão nhận định mình không hề thua sút bọn họ, nếu đơn đả độc đấu thì lão không sợ. Thế nhưng, đối phương nhân số quá đông, nếu liên thủ vây đánh hay dùng xa luân chiến thì ...

Sau giây phút suy nghĩ, lão trầm giọng hỏi :

- Các vị đến đây với mục đích gì. Bản giáo có hân thù gì với các vị đâu.

Một giọng nói âm trầm cất lên :

- Thông Thiên lão nhi. Tôn chi của Thông Thiên Giáo là gì.

Thông Thiên Giáo chủ cười lạnh :

- Hóa ra các vị định tiêu diệt bản giáo để độc bá võ lâm.

Quỷ Thố Thần Ma đang ở gần Thông Thiên Giáo chủ nhất, nghe lão ta nói thế liền cười nhạt nói :

- Các ngươi hành sự đại nghịch phạm thượng nên bọn lão phu mới phải cất công đến đây thảo phạt, bắt các ngươi về chính pháp. Chứ chúa công là kim chi ngọc diệp, gia thế hiển hách, bọn Thông Thiên Giáo các ngươi nào có đáng kể vào đâu, sao chúa công lại phải để ý tới.

Âm Sơn Thần Ma tiếp lời :

- Chúa công địa vị tôn quý, thân phận cao cả, có cho làm Hoàng đế cũng không thềm, độc bá võ lâm mà làm gì.

Bạch Phát lão ma đang đứng cạnh đấy tức giận quát hỏi :

- Chúa công của các người là thần thánh phương nào.

Quý Thấu Thần Ma cười khanh khách nói :

- Lão này hỏi nhầm. Đã là thần thánh thì đương nhiên phải thuộc Thiên giới chứ còn thuộc về phương nào nữa.

Còn Thông Thiên Giáo chủ thì suy nghĩ ngược hẳn với Bạch Phát lão ma. Lão đang cau mày suy nghĩ. Nhân vật mà có thể thu phục được mười chín vị Thần Ma này thì không thể nào là một nhân vật tầm thường được. Lão thầm suy đoán xem đó là nhân vật thế nào. Lẽ nào ...

Lão mừng rỡ nghĩ đến một chuyện.

Vẫn còn đang mãi suy nghĩ, lão ma bỗng nhận thấy có một bóng vàng đang từ phía xa đi lại, liền ngẩn mặt nhìn lên. Bạch Phát lão ma thấy thế thì cũng quay nhìn lại, bất giác ồ lên.

Đó là một thiếu nữ rất xinh đẹp, hoa dung kiều diễm, yếu điệu thướt tha, vận bộ Hoàng y cung trang, thân pháp thanh thoát mỹ lệ.

Hoàng y thiếu nữ tiến đến gần cục trường, liền vòng tay vái chào một vòng khắp lượt các vị Thần Ma, đoạn đi thẳng đến chỗ Thông Thiên Giáo chủ và Bạch Phát lão ma cất giọng oanh trong trẻo :

- Tiên sinh đây có phải là Thông Thiên Giáo chủ. Còn vị này chắc là Bạch Phát Đồng Tử tiên sinh rồi. Tiểu nữ xin bái kiến nhị vị tiên sinh.

Thông Thiên Giáo chủ khẽ cau mày, hỏi :

- Cô nương đây là ...

Hoàng y thiếu nữ tươi cười nói :

- Tiểu nữ là thị tỳ hầu hạ bên cạnh chúa công, nay phụng ý chỉ của chúa công chuyển đến nhị vị tiên sinh một đề nghị.

Thông Thiên Giáo chủ hỏi :

- Có phải chúa công của cô nương muốn bọn lão phu quy thuận.

Hoàng y thiếu nữ cười nói :

- Nếu được vậy thì còn gì hay bằng. Nhưng chúa công cũng không dám kỳ vọng như thế, chỉ mong có thể mời nhị vị tiên sinh đến ngự doanh uống vài chung rượu. Chẳng hay ý nhị vị tiên sinh thế nào.

Thông Thiên Giáo chủ ngạc nhiên hỏi lại :

- Chúa công của cô nương muốn mời bọn lão phu đến uống rượu.

Hoàng y thiếu nữ gật đầu :

- Vâng ạ. Nếu nhị vị tiên sinh đồng ý, song phương sẽ tạm đình chiến giây lát, sau bữa tiệc sẽ lại tiếp tục.

Thông Thiên Giáo chủ lại hỏi :

- Chúa công của cô nương mời bọn lão phu đến uống rượu là có ý gì.

Hoàng y thiếu nữ đáp :

- Chúa công nghe danh nhị vị đã lâu, nay muốn được diện kiến chứ không hề có ý gì khác.

Nghe nàng nói vậy, Thông Thiên Giáo chủ và Bạch Phát Đồng Tử đồng đưa mắt nhìn nhau, rồi Bạch Phát lão ma bước đến sát bên cạnh Thông Thiên Giáo chủ hạ giọng nói thật khẽ :

- Giáo chủ. Cầm tặc nên cầm tướng. Giáo chủ hãy cứ nhận lời. Chứ ở đây đánh nhau với bọn kia thì không ổn chút nào. Lão phu xem bọn chúng tên nào cũng đều có vẻ ... không dễ đối phó.

Thông Thiên Giáo chủ gật đầu đồng tình. Lão cũng có ý nghĩ tương tự. Đoạn lão quay sang Hoàng y thiếu nữ nói :

- Chúa công của cô nương đã có nhã ý mời bọn lão phu đến uống rượu, bọn lão phu rất hân hạnh. Xin phiền cô nương dẫn đường cho.

Hoàng y thiếu nữ hỏi :

- Nhị vị đi ngay ư. Không cần thu xếp gì sao.

Thông Thiên Giáo chủ hỏi :

- Chúng ta có đi xa lắm không.

Hoàng y thiếu nữ đáp :

- Khoảng mười mấy dặm thôi.

Thông Thiên Giáo chủ gật đầu nói :

- Được rồi. Vậy chúng ta đi ngay đi.

Hoàng y thiếu nữ đáp “vâng”, rồi đi trước dẫn đường. Hai lão ma cũng vội rào bước theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tiếp Địch Nhân Chúa Công Thiết Yến Đạo Bất Đồng Nhị Ma Cãi Nhau

Lại nói, sau khi bọn Thông Thiên Giáo chủ nhận lời mời, Hoàng y thiếu nữ liền đi trước dẫn đường. Hai lão ma cũng vội bước theo sau. Thân pháp ba người đều rất nhanh nhẹn nên quãng đường mười mấy dặm đi qua trong thoáng chốc.

Hai lão ma bỗng trông thấy trên một bình đài ở lưng chừng núi thấp thoáng ẩn hiện một tòa doanh trường vĩ đại, cảnh trí huy hoàng. Hoàng y thiếu nữ hướng dẫn hai lão đi thẳng đến đó.

Khắp nơi xung quanh tòa doanh trường được canh gác rất nghiêm mật. Sau khi vượt qua mấy lớp thị vệ tuần phòng, đến trước một tòa doanh trường to lớn, lộng lẫy, xung quanh có nhiều mỹ nữ vận cung trang chia nhau canh gác. Hai lão ma vội đảo mắt quan sát một vòng toàn trường.

Khí thế hùng tráng, nghi vệ trang nghiêm, cùng cuộc canh phòng cẩn mật đã khiến hai lão ma chột cảm thấy bất an. Hơn nữa, những người đứng thị tập đều là những đại cao thủ anh hoa nội liêm, chứng tỏ công phu nội lực rất thâm hậu, có lẽ không hề thua kém Thập Bát Thần Ma đang còn ở đẳng kia.

Hoàng y thiếu nữ đưa hai lão ma tiến vào tòa doanh trường. Bên trong, dưới một gốc cổ tùng kê một chiếc bàn do khối đá trắng như bạch ngọc đẽo gọt tạc thành. Một chàng thiếu niên công tử vận bạch y đang ung dung ngồi trên một chiếc ngai bạch ngọc chạm rồng. Sau lưng chàng có bốn người đứng hầu.

Bạch y công tử hãy còn rất trẻ, tuổi chỉ mới độ mười sáu, mười bảy, mày thanh mắt sáng, dung mạo thanh tú tuấn mỹ, phong thái nho nhã dễ mến. Những ngón tay chàng thon dài xinh đẹp, làn da trắng trẻo mịn màng còn hơn cả giai nhân. Chàng vận bộ y phục toàn trắng tinh khôi, tóc cột lọn trắng, chân mang đôi giày trắng, tay cầm bạch ngọc phiến. Sắc diện chàng luôn ẩn hiện một vẻ thần thiện gần gũi, dù rằng trông chàng có vẻ hơi buồn. Toàn thân chàng tỏa một màu trắng bạch, trông chàng xinh đẹp như cây ngọc giữa mùa xuân. Chàng, chính là Giang Hoài Ngọc.

Vừa đến nơi, hai lão ma đã chăm chú quan sát chàng bạch y công tử. Hai lão đương nhiên hiểu rằng chàng chính là vị chúa công ở đây. Và hai lão lại nhận thấy chàng quá anh tuấn, quá xinh đẹp, nhưng lại thiếu hẳn vẻ trượng phu, thiếu hẳn sự uy nghiêm hùng tráng của một bậc lãnh tụ quần hùng.

Phải nói rằng trông chàng thật quá hiền lành, không hề giống hạng người có thể mưu việc lớn. Như những người mới gặp chàng lần đầu, hai lão ma cũng cảm thấy ngạc nhiên về điểm ấy, và cũng rất thắc mắc. Phong thái của chàng hoàn toàn khác với những gì hai lão đã từng nghĩ trước đây. Trong tâm tưởng của hai lão, vị chúa công không phải như thế này. Và hai lão còn nghĩ có thể mình đã nhận lầm, người này chưa phải là vị chúa công ở đây.

Thế nhưng, như để minh định suy nghĩ của hai lão, Hoàng y thiếu nữ đã tiến đến trước Giang Hoài Ngọc, cung kính vái lạy, nói :

- Trình chúa công. Thần đã mời được Thông Thiên Giáo chủ và Bạch Phát Đồng Tử nhị vị tiên sinh đến đây.

Giang Hoài Ngọc gật đầu nói :

- Tốt lắm. Hãy truyền sắp bày yến tiệc.

Hoàng y thiếu nữ cung kính vâng dạ, lui ra. Thông Thiên Giáo chủ đã hiểu Giang Hoài Ngọc chính là chúa công, liền vòng tay nói :

- Bọn lão phu xin chào công tử. Được công tử cho mời, bọn lão phu rất lấy làm hân hạnh.

Giang Hoài Ngọc đưa mắt ngắm nhìn hai lão, đoạn nói :

- Cô gia nghe danh nhị vị tiên sinh đã lâu, nay mới được gặp, thật là hân hạnh. Nay cô gia miễn hết các lễ nghi. Mời nhị vị an tọa.

Chàng ngồi yên chứ không đứng dậy chào hỏi theo phép giao tiếp thông thường. Nhưng từ nơi chàng đã toát lên một vẻ tôn quý tốt bậc, nên việc ấy cũng được xem như là chuyện bình thường, đương nhiên phải vậy. Thông Thiên Giáo chủ không hề cảm thấy bất mãn về việc đó.

Ở phía đối diện Giang Hoài Ngọc đã đặt sẵn hai chiếc cảm đơn. Thông Thiên Giáo chủ vòng tay đa tạ, rồi mới ngồi xuống chiếc ghế phía tả. Lão nhận thấy Giang Hoài Ngọc quả hiền lành, nhưng không hiểu sao một cảm giác kính trọng lại phát sinh khiến lão cung kính giữ lễ.

Bạch Phát Đồng Tử thì không như vậy. Lão ma mấy mươi năm tung hoành giang hồ, ngông cuồng đã thành tính, nào coi ai vào mắt. Và với những người quả hiền lành như Giang Hoài Ngọc thì lão lại càng khinh rẻ. Vì vậy mà lão chẳng thèm nói tiếng nào, ngồi ngay xuống chiếc ghế còn lại.

Hành động của lão ma khiến cho mấy nhân vật đứng hầu phía sau Giang Hoài Ngọc thoáng cau mày, ra vẻ bất mãn. Lão ma vẫn không để ý, có biết đâu rằng hành động ấy đã đưa lão đến họa sát thân.

Sau khi đã ngồi xuống đâu vào đấy, Thông Thiên Giáo chủ lại hướng vào Giang Hoài Ngọc vòng tay hỏi :

- Công tử cho gọi bọn lão phu đến đây chẳng hay còn có điều chi chỉ giáo. Bọn lão phu xin được cung kính lắng nghe.

Bạch Phát Đồng Tử không hài lòng khi Thông Thiên Giáo chủ lại quá giữ lễ như vậy, nói xen vào :

- Đối với kẻ địch, giáo chủ còn dài dòng văn vẻ làm cái quái gì. Có gì thì cứ nói phứt ra cho rồi.

Lời nói thô莽 của lão ma đã làm mọi người, kể cả Thông Thiên Giáo chủ, bất mãn. Dù cho song phương có đối địch đi nữa thì tiên lễ hậu binh cũng là một hành động nên làm, bởi như thế là vừa tự đề cao mình, vừa khiến đối phương không xem thường. Còn như thô莽 theo kiểu võ phu chỉ tổ khiến người ta khinh rẻ. “Tính cách của Bạch Phát lão ma quả không thích hợp để làm thủ lĩnh, thật may là ta đã không giao nhiều quyền hành cho lão”, Thông Thiên giáo chủ thầm nghĩ vậy.

Giang Hoài Ngọc đưa mắt nhìn Bạch Phát lão ma, nói :

- Chuyện tranh chiến chỉ là bất đắc dĩ. Cô gia đương nhiên mong muốn đao kiếm biến thành châu ngọc. Nhưng ...

Thông Thiên Giáo chủ vội hỏi :

- Nhưng thế nào.

Giang Hoài Ngọc thở dài nói :

- Đây có lẽ chỉ là ý muốn của riêng cô gia mà thôi.

Thông Thiên Giáo chủ ngẫm nghĩ giây lát, mới nói :

- Lão phu cũng có ý ấy. Nếu công tử đồng ý bãi binh. Từ nay song phương sẽ cùng nhau chung sống hòa bình, không xâm phạm lẫn nhau.

Giang Hoài Ngọc hễ còn chưa kịp lên tiếng thì Bạch Phát Đồng Tử đã vọt miệng nói xen vào :

- Không được. Nếu vậy thì cái chết của mấy trăm giáo đồ bản giáo phải tính toán thế nào đây.

Thông Thiên Giáo chủ sa sầm nét mặt, quay sang nhìn Bạch Phát Đồng Tử, trầm giọng nói :

- Bản tòa là Giáo chủ. Việc này bản tòa có quyền quyết định. Phó giáo chủ không được có ý kiến.

Bạch Phát Đồng Tử tự mình đã có chủ trương riêng nên không thèm để ý đến câu nói mang hàm ý đe dọa của Thông Thiên Giáo chủ. Lão ngửa mặt lên trời lớn tiếng cười rộ, đoạn nói :

- Lão phu kết minh với lão cũng chỉ vì mục đích xưng bá giang hồ. Việc này chúng ta đã giao hẹn từ trước. Nay giữa chừng lão lại thoái bộ, chấp nhận bãi binh, nhưng lão phu thì không thể nào chấp nhận được.

Thông Thiên Giáo chủ bị bề mặt trước mặt nhiều người, bưng bưng nổi giận, trợn mắt quát :

- Ngươi định phản lại bản tòa ư.

Bạch Phát Đồng Tử cười nhạt đáp :

- Lão phu với lão cùng nhau kết minh để chia đôi giang hồ cùng thống trị. Lão phu là minh hữu chứ không phải là thuộc hạ của lão. Nay lão phu công khai hủy bỏ minh ước, đâu thể gọi là phản được.

Mọi người tại trường, trừ Giang Hoài Ngọc, đều khẽ cười. Thông Thiên Giáo chủ giờ mới chợt ngộ ra là bấy lâu nay Bạch Phát Đồng Tử luôn xem mình ngang hàng với lão. Lão vừa thẹn vừa tức, giận dữ đến cực độ, đỏ mặt tía tai, ánh mắt tóe lửa nhìn Bạch Phát Đồng Tử trừng trừng.

Nhưng lão còn chưa kịp phát tác con giận thì Bạch Phát Đồng Tử đã lại nói tiếp :

- Lão định động thủ chẳng. Nên nhớ nơi đây không phải là Thông Thiên Giáo. Không phải chỗ để lão giương oai diệu võ.

Thật ra thì Bạch Phát lão ma cũng không muốn nảy sinh xung đột với Thông Thiên Giáo chủ trong lúc này. Thứ nhất là vì võ công của Thông Thiên Giáo chủ cũng rất cao siêu, không hề thua kém lão. Thứ nữa là nếu như hai người nảy sinh xung đột thì sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch mà lão đã khô công suy tính này giờ, thậm chí còn có thể khiến lão mạng vong. Do đó, lão mới ngậm nhắc nhở Thông Thiên Giáo chủ rằng nơi đây là chỗ của địch, không nên manh động. Hai người bọn họ mà động thủ đánh nhau thì chỉ có lợi cho đối phương mà thôi.

Thông Thiên Giáo chủ lẽ nào không hiểu ẩn ý bên trong lời nói của Bạch Phát lão ma, nhưng lão cũng lại có chủ trương riêng, nên chẳng cần để tâm đến những lời nói ấy, mà gần giọng hỏi :

- Vậy ý ngươi thế nào.

Bạch Phát Đồng Tử đáp :

- Lão phu thà quyết chiến một trận rồi ra sao thì ra, chứ nhất định không chịu giảng hòa.

Thông Thiên Giáo chủ trầm giọng nói :

- Nhưng chúng ta sức yếu thể suy, rất ít hy vọng.

Bạch Phát lão ma nói :

- Dù thế nào thì lão phu cũng quyết không thể chưa đánh đã đầu hàng. Lão phu dù sao cũng là một nhân vật có danh vọng chứ không phải hạng vô danh tiểu tốt. Bất quá đến chết là cùng.

Đột nhiên có tiếng cười nhạt :

- Hừ. Lớn lối nhì.

Lão ma nghe tiếng giật mình. Lúc này lão mới chú ý đến bốn nhân vật đang đứng hầu sau lưng Giang Hoài Ngọc. Cả bốn nhân vật này đều có phong thái bất phàm, đáng diệu uy nghi.

Hai người bên tả, một người tuổi đã quá ngũ tuần, vận lam y, đầu đội nho cân, lưng thắt dây tơ, mặt ngọc râu dài, diện mạo văn nhã quý phái. Còn người kia vận hoàng bào hoa lệ, đầu đội kim quan, lưng thắt đai ngọc, râu trắng ba chòm, đã gần đến bát tuần nhưng tướng mạo hãy vẫn còn phương phi quắc thước.

Phía bên hữu cũng có hai người. Một người tuổi đã gần độ thất tuần, còn người kia là một văn sĩ trung niên.

Lão nhân mình gầy mà cao, vận bộ cẩm bào theo lối triều phục có thêu hình con rồng cuốn, ánh vàng lấp lánh, chòm râu dài chùng xuống trước ngực. Trông lão thật có phong thái uy nghi của một bậc vương công đại thần nơi triều nội. Còn văn sĩ vận áo xanh, ước độ bốn mươi tuổi, diện mạo thanh nhã, ẩn hiện một vẻ thanh khí, đáng diệu ung dung đầy vẻ tự tin.

Nhân vật vừa lên tiếng khi nãy chính là Hoàng bào lão nhân. Lão thấy Bạch Phát Đồng Tử ngạo mạn như thế, không nhịn được liền bật tiếng cười nhạt. Thấy lão ma nhìn chăm chú, lão lại nói tiếp :

- Ngươi có bao nhiêu phân lượng mà dám chống lại chúa công.

Bạch Phát lão ma nói :

- Muốn biết lão phu có bao nhiêu phân lượng thì cứ thử rồi sẽ biết.

Hoàng bào lão nhân hừ lạnh, hỏi :

- Ngươi có biết lão phu là ai không.

Bạch Phát Đồng Tử nhìn một lúc rồi hỏi :

- Lão là lão Quan phải không.

Hoàng bào lão nhân hăng giọng nói :

- Phải. Chính lão phu đây. Trước mặt lão phu mà ngươi còn dám giờ giọng lớn lối như thế nữa ư.

Thông Thiên Giáo chủ lúc ấy cũng nhìn lại Hoàng bào lão nhân, và cũng đã nhận ra vị đại sát tinh ấy, nên thoáng lo âu. Lão biết mình đã đụng đến một nơi không nên đụng đến. Không phải lão sợ Hoàng bào lão nhân, tức Sinh Tử Phán Quan Thiên Hữu, vì lão vẫn luôn tự đánh giá bản thân rất cao, mà vấn đề là ở chỗ Giang Hoài Ngọc. Thân phận thật sự của chàng mới là điều đáng phải lo ngại.

Bạch Phát Đồng Tử bỗng cười rộ, nói :

- Có gì mà không dám. Lão là cái gì kia chứ. Thiên hạ sợ lão chứ lão phu không sợ lão đâu.

Nói chưa dứt câu, trào thủ của lão ma bắt thần vung lên, chớp thẳng vào ... giữa ngực Giang Hoài Ngọc, định thực hiện mưu đồ cầm tướng. Ý định này lão ma đã suy tính nãy giờ, giữa lúc bất ngờ xuất thủ với cả mười hai thành công lực, chắc chắn là sẽ thành công. Và một khi đã bắt được thủ lĩnh của đối phương vào tay rồi thì có thể coi như đại sự đã thành được nửa phần.

Lão ma còn đang hý hửng nghĩ tới kết quả toàn mỹ, thì bỗng đâu cảm thấy hoa cả mắt. Kinh phong nhoáng lên. Bốn nhân vật đứng hầu phía sau Giang Hoài Ngọc đã cùng đồng thời xuất thủ.

Trào thủ của lão ma đang đà đưa tới thì bị một bàn tay từ phía trên chém thẳng xuống theo thế Thần Long Thám Trảo, khí lực rất là hùng mạnh. Nếu như lão ma không kịp thu tay trở về thì bàn tay có thể sẽ bị chém đứt. Người xuất chiêu này chính là Hoàng bào lão nhân.

Cũng cùng lúc đó, lam y văn sĩ xuất chiêu Thiên Long Phổ Độ trong Thiên Long Hàng Ma chương, một trong các tuyệt kỹ trấn môn của Thiếu Lâm, rất ít người luyện được. Đây là một chiêu thức bề ngoài trông bình thường nhưng bên trong lại hàm chứa rất nhiều biến hóa, chương phong cuộn cuộn tràn tới nhằm phong tỏa các đại huyết trên đầu và hai vai lão ma.

Cầm bào lão già thủy chung vẫn đứng yên không nhúc nhích, nhưng lão khẽ xoay tay mặt, đưa ba ngón tay phóng lên nhằm điểm vào các huyệt Khuyết Bồn, Đường Môn và Trung Phủ trên bả vai lão ma, chỉ lực phóng ra không những hùng hậu mà còn nhanh như điện chớp.

Còn văn sĩ trung niên cũng vung tay lên, hai ngón tay trở và giữa vron thẳng ra đâm vào cặp mắt của lão ma.

Bốn người xuất toàn độc chiêu, nhằm đẩy lui lão ma ra xa, không cho lão có cơ hội tiếp tục hành hung.

Tuy rằng lão ma võ công cao cường, lại nhiều kinh nghiệm chiến đấu, nhưng lúc này cũng cảm thấy ứng biến không kịp. Huống chi tay mặt còn đang xuất thủ, nên càng khó bề tránh né.

Trước tình thế nguy ngập, lão ma cũng ứng biến thật mau lẹ. Lão lập tức hít vội một hơi chân khí, hạ thấp bàn tay phải xuống một chút, rồi co ngay về. Còn tay trái lão ra chiêu Bế Môn Thời Nguyệt để phong tỏa chương thế của đối phương. Đồng thời, lão chỉ đầu ngón chân xuống đất, vọt mình tránh xa.

Tuy lão ma ứng biến mau lẹ mà cũng đã chậm mất một chút.

Huyệt Trung Phủ trên vai lão ma đã bị đầu ngón tay của Cầm bào lão nhân bật trúng. Sau đó thì hai huyệt Tý Nhu và Tiêu Lạc đau nhói lên, cánh tay mặt mất hết kinh lực, buông rũ xuống.

Ngoài ra, Hoàng bào lão nhân chém hụt bàn tay lão ma, liền khẽ xoay bàn tay, chuyển thế điểm ra một đạo chỉ phong bắn vọt tới, điểm thẳng vào huyệt Thiên Trì trên mình lão ma.

Lão ma vừa mới bị thương, tay mặt mất hết kinh lực, đang lúc hoảng hốt nên không tránh được, lão đảo người mấy cái rồi té xuống. Nhưng rồi lão cũng gắng gượng đứng trở lại được, gằn giọng nói :

- Các ngươi ý đông người hợp nhau đánh một mình lão phu, thật chẳng anh hùng chút nào.

Hoàng bào lão nhân cười nhạt nói :

- Thật đáng tức cười. Anh hùng là cái thứ gì. Trước nay lão phu chưa bao giờ tự nhận mình là anh hùng, mà trong thiên hạ này cũng chưa thấy có kẻ nào bảo lão phu là anh hùng cả. Lão phu nghĩ sao làm vậy, chẳng cần để ý đến bình luận của người khác. Thủ đoạn của lão phu đối với địch nhân thế nào chắc ngươi cũng đã biết rồi. Vậy hãy mau chuẩn bị tinh thần đi.

Lam y văn sĩ cũng nói :

- Chính lão giờ trò trước, cả gan ám toán chúa công, vậy mà cũng dám nói đến hai chữ “anh hùng” nữa ư.

Cầm bào lão nhân lạnh lùng tiếp :

- Xem ra hôm nay ngươi đã không còn cơ hội thoát khỏi đây nữa rồi. Hãy mau xuôi tay chịu trói đi thôi.

Bạch Phát lão ma đảo tròn cặp mắt định tinh thể. Thị vệ canh tuần nghe động đã kéo đến bao vây toàn bộ cục trường. Chỉ vì chưa được lệnh nên

còn chưa dám xông vào. Với tình hình hiện tại, lão ma muốn an toàn thoát khỏi nơi đây e cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Không gian lắng đọng giây lát.

Từ nãy đến giờ, Thông Thiên Giáo chủ vẫn ngồi yên chờ xem diễn biến chứ không can thiệp vào. Lão khẽ liếc mắt nhìn Giang Hoài Ngọc, thấy chàng vẫn ngồi yên trên ngai với vẻ ung dung tiêu sái như lúc đầu, sắc diện vẫn bình hòa, không lộ vẻ gì. Lão thầm khen định lực của chàng.

Còn về phần Bạch Phát lão ma, sau một lúc lẳng lặng suy tính, lão mới cất giọng âm trầm :

- Việc các người mời lão phu đến đây dự yến té ra là một cái bẫy. Lão phu vì sơ suất nên mới mắc mưu của các người. Chuyện đã như thế này, lão phu thật không còn gì để nói nữa.

Hoàng bào lão nhân hừ lạnh :

- Lão thì còn gì mà nói.

Lam y văn sĩ cũng nói :

- Lão không cần nói khích vô ích. Nếu lão không âm toán chúa công thì đâu có chuyện gì. Tất cả là tại nơi lão cả. Lão còn gì để nói nữa chứ. Có muốn trách thì chỉ nên tự trách mình mà thôi.

Đến lúc này, Giang Hoài Ngọc khẽ gơ tay ra hiệu cho mọi người đừng tranh cãi nữa. Chàng nhẹ nhàng nói :

- Chuyện ấy thôi thì hãy bỏ qua đi. Dù sao thì Bạch Phát tiên sinh cũng là khách của cô gia. Và chẳng, cô gia cũng chưa việc gì mà.

Lam y văn sĩ vòng tay nói :

- Chúa công. Không được đâu. Lão ta dám đại nghịch phạm thượng như thế, nếu bỏ qua không nghiêm trị thì vương pháp để đâu, luật lệnh để đâu. Từ nay lấy gì để hiệu lệnh thiên hạ nữa. Xin chúa công nghĩ lại.

Cầm bào lão nhân cũng nói :

- Bách Lý huynh đệ nói phải đó. Xin chúa công hãy nghĩ lại.

Giang Hoài Ngọc khẽ thở dài :

- Tuy là nói vậy. Nhưng ... việc này ... thôi thì lúc này hãy tạm thời bỏ qua. Nếu cần nghiêm trị thì hãy để đến sau này sẽ tính.

Lam y văn sĩ hỏi :

- Chúa công định để cho lão ta rời khỏi đây ư.

Giang Hoài Ngọc khẽ gật đầu. Bạch Phát lão ma thoáng thờ phào nhẹ nhõm. Non xanh còn đó lo gì hết cùi đun. Việc cấp thiết hiện giờ đối với lão ma là phải tìm mọi cách để an toàn thoát khỏi nơi đây trước đã. Chỉ cần giữ được tính mạng thì sau này thiếu gì cơ hội trả thù.

Bạch Phát lão ma đang lúc vui mừng, Lam y văn sĩ đang nghĩ cách khuyên giải để Giang Hoài Ngọc thu hồi thượng ý. Đột nhiên, mọi người nghe thấy có thanh âm lạnh lẽo âm u từ xa vọng đến :

- Tinh chủ. Y là trọng phạm, không thể tha được.

Giọng nói vừa the thé vừa bén nhọn, vừa âm u vừa lạnh lẽo, văng vẳng truyền đến như âm thanh từ địa ngục, nghe hết sức quái dị, mà lại vọng đến một cách đột ngột khiến mọi người phải thoáng giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Phong Đô Thành Chủ Xin Triều Kiến Bạch Cốt Ma Đầu Phải Sa Cơ

Lại nói, sau khi có giọng nói vừa the thé bén nhọn, vừa âm u lạnh lẽo, văng vẳng truyền đến như âm thanh từ địa ngục, nghe hết sức quái dị, mọi người

đều thoảng giạt mình. Giữa chốn hoang vắng thế này sao lại có ai đó tìm đến làm gì. Hoàng bào lão nhân trầm giọng quát hỏi :

- Túc hạ là ai.

Giọng kia lên tiếng đáp lại, nhưng thanh âm không còn âm u lạnh lùng nữa mà lại nghe đầy vẻ nghiêm cẩn :

- Tiểu thần là Phong Đô Thành chủ, chức sự ở Âm Giới, dưới quyền quản trị của Đức Diêm Quân, xin được kiến giá.

Theo Giang Hoài Ngọc bấy lâu, cũng đã hiểu kẻ kia là nhân vật thế nào rồi, Hoàng bào lão nhân liền đưa mắt nhìn chàng hỏi ý. Khi thấy chàng khẽ gật đầu, lão liền cao giọng nói :

- Chúa công ban chỉ : tuyên triệu Phong Đô Thành chủ ứng hầu.

Giọng âm u lớn tiếng đáp lại, cũng với vẻ nghiêm cẩn :

- Tạ chủ long ân.

Rồi từ dưới núi, một cỗ kiệu lớn sơn son thếp vàng, phủ sa trắng, chậm rãi tiến lên. Trước và sau kiệu có tất cả tám gã bạch y trắng hán dáng vóc to lớn khỏe mạnh, sắc diện âm u và hung dữ, đang kẻ vai khiêng cỗ kiệu lên núi. Đi trước dẫn đường là hai bạch y nhân áo rộng thùng thình, tóc xoắn ngang vai, diện mạo hung dữ, tay cầm Câu Hồn Bại và Truy Hồn Bổng.

Đi phía sau cỗ kiệu còn có một toán người kỳ trang dị phục, sắc diện âm u lạnh lẽo như u hồn dạ quỷ nơi âm giới. Trên tay bọn này cầm đủ loại xiềng xích hình cụ, không ngừng khua vang rộn rền.

Cả bọn đang tiến thẳng lên núi. Hành động của bọn họ xem ra chậm rãi nhẹ nhàng, nhưng cước trình lại hết sức nhanh chóng, chẳng mấy chốc là cả đoàn đã tiến gần đến nơi rồi.

Những người trên núi đều chú ý nhìn bọn họ. Chỉ riêng có Hoàng bào lão nhân vì trách nhiệm nên vẫn không quên ngó chừng Bạch Phát lão ma. Lão ma cũng đã định nhân cơ hội này giờ trò, nhưng ánh mắt sắc lạnh sáng ngời của Hoàng bào lão nhân đã khiến lão mà không làm gì được.

Khi đã đi đến bên ngoài tòa doanh trướng, cả toán âm binh lập tức dừng lại. Cỗ kiệu được nhẹ nhàng đặt xuống. Cả bọn ai nấy đều chấp tay cúi đầu, dáng điệu hết sức nghiêm trang kính cẩn.

Tiếp đó, một tên quỷ tốt tiến đến bên cỗ kiệu, nhẹ nhàng vén rèm lên. Một nhân vật cao lớn oai vệ từ trong kiệu bước ra. Người này dáng vóc cao lớn, mặt hồ mây kiếm, mặt vuông tai lớn, râu ngắn bó cằm, vận Cẩm bào theo lối vương giả, đầu đội kim quan, lưng thắt ngọc đới, chân mang long hài, trên tay cầm chiếc ngọc hốt, dáng điệu uy vũ khiếp người, nhưng sắc diện hơi có vẻ lạnh lùng.

Mọi người đều đưa mắt nhìn y.

Cầm bào đại hán bước ra khỏi kiệu, đảo mắt nhìn quanh một lượt, rồi rào bước đi thẳng vào trong doanh trướng, tiến đến trước Giang Hoài Ngọc, chấp tay khom lưng vái dài, kính cẩn tung hồ :

- Tiểu thần là Phong Đô Thành chủ, phục vụ dưới quyền Đức Diêm Quân quản trị Âm Giới, xin tham kiến Tinh chủ, cầu ngọc thể kim an vạn phúc.

Giang Hoài Ngọc khẽ gật đầu, nói :

- Khanh hãy bình thân.

Cầm bào đại hán kính cẩn nói :

- Tạ Tinh chủ.

Thông Thiên Giáo chủ vốn là người thuộc Vũ nội nên thừa biết Phong Đô Thành chủ là nhân vật thế nào, có địa vị ra sao rồi. Trước giờ lão vẫn điềm tĩnh ngồi yên, nhưng lúc này vừa nghe Phong Đô Thành chủ gọi Giang Hoài Ngọc là Tinh chủ, lại đối với chàng nhất mực tôn kính, tức thì biến sắc, vội đứng bật dậy, chấp tay hướng vào chàng vái dài, ngập ngừng hỏi :

- Công tử đây là ...

Phong Đô Thành chủ đỡ lời :

- Tinh chủ chính là truyền nhân của Thánh Cung, linh Ngọc Long Tinh chủ, người không biết hay sao.

Nghe chưa hết câu, Thông Thiên Giáo chủ đã kinh hoàng thất sắc. Hai chữ “Thánh Cung” vọng vào tai lão tựa như sấm động giữa trời quang. Bất kỳ nhân vật nào của Thánh Cung, dù là cung nhân hay thị vệ, cũng đều có địa vị tôn cao, mà Giang Hoài Ngọc lại còn là truyền nhân của Thánh Cung nên địa vị lại càng tôn cao hơn nữa. Lão vội phục ngay xuống đất hành đại lễ, cung kính nói :

- Thần không nhận biết Tinh chủ nên trước có điều mạo phạm, cúi mong Tinh chủ lượng thứ cho.

Bạch Phát lão ma đã mấy chục năm lẩn trốn, nào có biết Thánh Cung là chi, Tinh chủ là gì. Lão đang đứng bên cạnh, thấy Thông Thiên Giáo chủ ngày thường oai phong là thế, mà nay lại phục lạy trước Giang Hoài Ngọc với dáng vẻ cung kính sợ sệt như vậy, không nhịn được, khẽ “hừ” một tiếng.

Không may cho lão ma là lão đã tỏ thái độ không đúng lúc. Phong Đô Thành chủ nghe thấy, quay nhìn lão ma khẽ cất tiếng cười lạnh, rồi hướng vào Giang Hoài Ngọc vòng tay cung kính nói :

- Kính bẩm Tinh chủ. Tiểu thần phụng ý chỉ của Đức Diêm Quân đến đây bắt khâm phạm Bạch Phát Đồng Tử về quy án. Kính xin Tinh chủ cho phép tiểu thần được thi hành chức phận.

Giang Hoài Ngọc gật đầu nói :

- Diêm Quân đã ban chỉ, khanh hãy kịp thi hành.

Phong Đô Thành chủ kính cẩn nói :

- Tạ chủ long ân.

Đoạn y quay lại trừng mắt nhìn Bạch Phát Đồng Tử, cầm ngọc hốt chỉ thẳng vào lão ma, cao giọng quát :

- Chúng âm binh nghe lệnh. Hãy mau bắt giữ khâm phạm.

Chúng âm binh cất tiếng dạ ran, nhất loạt xông thẳng vào Bạch Phát lão ma, xiềng xích vung lên khua vang ròn rêng. Chỉ trong chớp mắt, không hiểu bằng cách nào mà lão ma đã bị bọn họ xiềng chặt lại rồi. Trên cổ lão ma còn bị đeo vào một chiếc gông lớn bằng thiết luyện. Bọn họ hành động quá nhanh, thủ pháp lại quá lợi hại, lão ma chẳng còn có cơ hội nào để phản kháng.

Xong đâu đó, Phong Đô Thành chủ lại hướng vào Giang Hoài Ngọc chấp tay kính cẩn nói :

- Tiểu thần còn phải giải khâm phạm trở về phục mệnh. Kính xin Tinh chủ cho phép được cáo lui.

Giang Hoài Ngọc khẽ gật đầu :

- Được rồi. Khanh đang mang trọng trách, cô gia không tiện giữ lại. Thôi. Khanh cứ đi đi.

Phong Đô Thành chủ cung kính vâng dạ, chấp tay vái dài, rồi bước lùi về phía sau mấy bước, sau đó mới động thân, quay lại ngồi trở vào trong cổ kiệu. Cổ kiệu lớn lại được tám tráng hán từ từ nâng lên, cùng chúng âm binh quay gót, nhanh chóng chạy thẳng xuống núi, thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn kỳ ảo.

Lúc này, Thông Thiên Giáo chủ vẫn hầy còn quỳ dưới đất. Giang Hoài Ngọc thấy vậy liền vội đứng lên, bước tới đỡ lão đứng dậy, khẽ hỏi :

- Khanh là môn hạ của Kỳ Liên Sơn phải không.

Thông Thiên Giáo chủ tạ ân đứng dậy, cung kính đáp :

- Kính bẩm Tinh chủ. Ân sư của thần chính là Thông Thiên lão nhân ở Ngọc Trụ Phong, Kỳ Liên Sơn.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Vậy ra khanh cũng không phải là người ngoài. Kỳ Liên Tam lão đức cao vọng trọng, cô gia rất mến mộ. Thôi được rồi. Khanh cũng không nên quá giữ lễ. Hãy ngồi xuống đi.

Thông Thiên Giáo chủ chấp tay vái tạ, nói :

- Tạ Tinh chủ. Thần không dám.

Lão đã biết Giang Hoài Ngọc là ai rồi, làm sao dám ngồi ngang hàng với chàng. Lam y văn sĩ đang đứng sau chàng liền đỡ lời :

- Chúa công. Lúc này chúa công cũng đã mệt mỏi nhiều. Vậy xin chúa công hãy vào ngự trưởng nghỉ ngơi tịnh dưỡng. Việc ở đây cứ giao lại cho bọn lão phu lo liệu là được rồi.

Giang Hoài Ngọc gật đầu :

- Thôi được rồi. Có lẽ cô gia cũng cần phải nghỉ ngơi tịnh dưỡng. Các vị tiên sinh hãy thay cô gia khoản đãi Yến khanh gia. À. Mà nhân đây, các vị tiên sinh hãy thiết yến khoản đãi các vị Thần Ma luôn thể.

Cả bốn người bọn họ đồng chấp tay vâng dạ, đoạn Hoàng bào lão nhân gọi các Hoàng y thiếu nữ đến đưa Giang Hoài Ngọc vào ngự trưởng nghỉ ngơi. Đích thân lão đưa chàng vào đến tận tẩm phòng.

Yến tiệc cũng đã được chuẩn bị sẵn sàng, chỉ vì những sự rắc rối diễn ra nãy giờ mà chưa được dọn lên. Lam y văn sĩ liền truyền thị nữ mang ra. Bàn ghế được thu xếp lại. Mười chín vị Thần Ma cũng được triệu đến dự yến tiệc để đền công bọn họ đã khó nhọc suốt mấy hôm nay.

Mười chín vị Thần Ma nghe tin được chúa công thiết yến khoản đãi, hoan hỷ đến ngay. Khi đối mặt với Thông Thiên Giáo chủ, bọn họ vẫn chào hỏi lão như thường, không xem lão là người ngoài, bỏ qua hết những chuyện trước đây. Tất cả cùng nhau ăn uống chuyện trò vui vẻ.

Khi đã say sưa, bọn họ lại gây nên một trường náo nhiệt. Nhưng cũng may là đang ở tại ngự doanh nên cũng không đến nỗi gây ra nhiều chuyện rắc rối không thu xếp được. Những chuyện ăn nhậu rồi gây sự với nhau của mấy vị Thần Ma tưởng không cần phải tường thuật chi tiết.

Và kể từ hôm ấy, Thông Thiên Giáo quyết định thay đổi tôn chỉ để trở thành lộ thứ hai mươi. Thông Thiên Giáo chủ cũng cải hiệu thành Thông Thiên Thần Ma, để sánh vai cùng chư vị Thần Ma.

Trên dòng Trường Giang ...

Một chiếc lầu thuyền to lớn, lộng lẫy đang lững lờ trôi trên quãng sông vắng. Xung quanh lầu thuyền có tám chiếc thuyền lớn dàn ra bảo vệ. Đó là đoàn thuyền ngự của Giang Hoài Ngọc.

Sau khi đã giải quyết được Bạch Phát Đồng Tử, Thông Thiên Giáo đã quy thuận, chẳng cho các lộ trở về nguyên vị, rồi được thị vệ bảo giá về địa phận Trường Giang, nơi đoàn thuyền ngự đang neo đậu, và cũng là nơi xuất phát của mọi chuyến đi trong cõi Trung Nguyên của chàng.

Lúc này, Giang Hoài Ngọc đang cùng ba vị Tổng quản là Quan lão, Uông lão, và Bách Lý Hạc nghị sự trong một gian phòng được bài trí hoa lệ, quý phái. Bàn ghế bằng gỗ quý, khảm xà cừ bóng loáng, trên trần treo một ngọn đèn chùm pha lê cực kỳ sang trọng. Xung quanh còn bày vô số những vật dụng quý giá xa hoa, biểu hiện cho thân phận tôn quý tột bậc của Giang Hoài Ngọc.

Trong phòng chỉ hiện diện bốn người : Giang Hoài Ngọc cùng Quan lão, Uông lão và Bách Lý Hạc, không có cung nhân hầu hạ hay thị vệ châu hầu. Cả Chu Kỳ Xương cũng không được tham dự, bởi ý không phải là nguyên lão trọng thần, không được tham gia nghị bàn những đại sự quan trọng.

Hiện giờ, Thông Thiên Giáo đã tuân phục, nhận thấy đại cuộc võ lâm đã tạm ổn định, Giang Hoài Ngọc thấy đã đến lúc chàng một mình qua lại giang hồ, giải quyết một số việc riêng tư mà chàng vẫn canh cánh bên lòng bấy lâu nay. Chàng đem ý này bàn với ba vị Tổng quản.

Quan lão ngẫm nghĩ giây lát, mới nói :

- Chúa công muốn tuần du giang hồ, lão phu không dám phản đối. Chỉ xin chúa công hãy mang theo vài đội thị vệ hộ giá. Còn như chúa công không muốn mang theo nhiều người thì hãy để bọn lão phu đi theo bảo giá.

Giang Hoài Ngọc lắc đầu :

- Cô gia muốn được đi một mình cơ.

Quan lão kiên quyết nói :

- Không được đâu. Hiện tình võ lâm vẫn chưa được thật sự yên bình. Chúa công đi lại một mình như thế thật không an toàn chút nào.

Bách Lý Hạc cũng khuyên giải :

- Chúa công thân phận tôn quý, sự an nguy của chúa công quan hệ trọng đại đến đại cuộc võ lâm. Vậy nên chúa công cần phải bảo trọng ngọc thể, không được khinh xuất dân thân vào chốn hiểm nguy.

Quan lão lại nói :

- Lão phu được điện hạ tin tưởng giao cho trọng trách bảo vệ chúa công. Nếu như chúa công mà có xảy ra chuyện gì, lão phu không gánh nổi trách nhiệm đâu. Xin chúa công hãy nghĩ lại.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu nhìn xuống, khẽ nói :

- Chính điện hạ cũng ủng hộ việc cô gia đi một mình cơ mà.

Quan lão nghe chàng nhắc đến điện hạ, thoáng ngẩn ngơ, không biết nói sao. Bách Lý Hạc liền vội đỡ lời :

- Chúa công. Lão phu nghĩ rằng điện hạ có ủng hộ việc chúa công một mình tuần du giang hồ thì cũng chỉ khi nào sự an toàn của chúa công được đảm bảo kia. Còn trong lúc này thì ...

Quan lão nói thêm :

- Điện hạ thương yêu chúa công như thế, chúa công nên bảo trọng ngọc thể để khỏi phụ lòng điện hạ mới phải.

Giang Hoài Ngọc khẽ nói :

- Cô gia thấy ... võ lâm cũng đã tạm yên rồi cơ mà.

Quan lão nói :

- Không phải đâu chúa công. Tuy Thông Thiên Giáo đã tuân phục, nhưng võ lâm vẫn chưa phải đã hết rối loạn. Trận chiến nơi Tung Sơn Thiếu Lâm Tự khi trước mà Long nhi có tham dự cho thấy Trường Hận Môn đã chính thức lộ diện, khuấy động võ lâm, mưu đồ bá nghiệp. Có lẽ sắp tới đây trong giang hồ sẽ còn xảy ra lắm chuyện mà ... khó thể lường trước được.

Bách Lý Hạc tiếp lời :

- Chúa công. Quan lão ca nói phải đó. Lão phu cũng nhận thấy giờ chưa phải là lúc thích hợp để chúa công đơn thân xuất tuần.

Quan lão nói :

- Chúa công tuần du giang hồ, có lão phu đi theo cũng có sao đâu. Xin chúa công hãy nghĩ lại.

Giang Hoài Ngọc khẽ thở dài. Thấy Uông Triều này giờ vẫn ngồi trầm ngâm, chàng đưa mắt nhìn lão, khẽ hỏi :

- Uông tiên sinh. Ý kiến tiên sinh thế nào.

Uông lão nghe chàng hỏi, còn ngẫm nghĩ một lúc rồi mới đáp :

- Hồi bẩm chúa công. Lão thần là phận thần tử, nếu chúa công đã quyết ý thì lão thần không dám kháng chỉ. Nhưng ...

Giang Hoài Ngọc thấy lão ngập ngừng liền nói :

- Tiên sinh thấy sao xin hãy cứ nói ra. Nếu như hợp tình hợp lý thì cô gia đương nhiên sẽ phải nghe theo.

Uông lão chậm rãi nói :

- Chúa công. Xin cho phép lão thần được nói thẳng. Xét những hành động mà Trường Hận Môn đã gây ra trong thời gian qua, đã cho thấy dã tâm và sự tàn nhẫn của bọn họ có phần vượt hơn cả Thông Thiên Giáo. Nếu như lão thần nhớ không lầm thì khi ở Tung Sơn, Trường Hận Môn chủ đã từng nói rằng : "... Dù cho có giết làm đi nữa thì cũng chẳng sao. Chúng ta mà giết ba bốn chục người thân thích của bọn họ thì trong số đó ít ra cũng phải có mấy người đáng chết". Chỉ với câu nói đó thôi cũng đã thấy được tính cách của y như thế nào rồi.

Giang Hoài Ngọc hơi cúi mặt, sắc diện buồn rầu. Chàng khẽ buông nhẹ tiếng thở dài, ngập ngừng hỏi :

- Vậy ... ý tiên sinh là ...

Uông lão nói :

- Chúa công bản tính hiền đức nhân hậu, tâm tính từ hòa, nếu như mà gặp phải bọn họ thì ... nguy hiểm vô cùng.

Quan lão cũng gật đầu nói :

- Chúa công. Lão Uông nói phải đó. Lúc này chúa công không nên đi ra ngoài giang hồ một mình. Nếu chúa công muốn đi ngay lúc này thì bọn lão phu xin theo bảo giá. Còn như chúa công muốn đi một mình thì xin hãy chờ thêm một thời gian nữa, đợi tình hình yên ổn hoàn toàn đã.

Giang Hoài Ngọc trong lòng rất muốn đi ngay lúc này, nhưng chàng cũng không thể bỏ qua lời khuyên can chí tình của ba vị Tổng quản. Chàng mãi ngần ngừ, không biết nên quyết định thế nào cho phải. Chàng khẽ thở dài.

Lúc này, bên ngoài bỗng có thanh âm thiếu nữ lên tiếng nói :

- Trình chúa công. Có Truyền Tín Sứ đến truyền thánh chỉ.

Giang Hoài Ngọc vội nói :

- Hãy mau mời vào.

Thiếu nữ kia liền ứng tiếng vâng dạ, vội vã đi ngay. Giang Hoài Ngọc cùng với Quan lão, Uông lão và Bách Lý Hạc cũng lập tức rời tịnh thất, đi ra đầu thuyền nghênh đón thánh chỉ.

Một lát sau, từ phía xa xa bỗng hiện ra một chiếc thuyền con đang chèo thẳng tới nơi bọn Giang Hoài Ngọc đang đứng. Chiếc thuyền nhỏ này chèo rất nhanh, chỉ trong chốc lát là đã đến gần bên.

Trên thuyền có một nhân vật mũ cao áo rộng, phong thái đường bệ, chính là Truyền Tín Sứ, nhân vật chuyên phụ trách việc truyền thánh chỉ đi các nơi, cùng hai cầm y hán từ chèo thuyền.

Thuyền cặp mạn. Truyền Tín Sứ bước sang lầu thuyền, tiến đến trước Giang Hoài Ngọc trình trọng vòng tay nói :

- Tiểu thần là Truyền Tín Sứ, xin bái kiến Tỉnh chủ.

Chỉ có Giang Hoài Ngọc mới khiến y trịnh trọng giữ lễ như thế. Chàng vội vòng tay đáp lễ, nói :

- Không dám. Xin chào Tôn sứ.

Truyền Tín Sứ lại nói :

- Kính bái Tỉnh chủ. Có thánh chỉ. Thịnh Tỉnh chủ ngự lãm.

Vừa nói y vừa đưa ra một đạo thánh chỉ. Giang Hoài Ngọc nói :

- Xin Tôn sứ hãy tuyên đọc.

Truyền Tín Sứ mỉm cười nói :

- Không. Điện hạ đã dặn bảo tiểu thần không cần phải tuyên đọc mà cứ giao lại cho Tỉnh chủ. Thịnh Tỉnh chủ ngự lãm.

Quả là điện hạ đã ưu ái Giang Hoài Ngọc đến cực điểm. Ngay bọn Quan lão cũng lấy làm ngạc nhiên. Giang Hoài Ngọc kính cẩn tiếp lấy đạo thánh chỉ, giờ ra xem, rồi quay sang nói với bọn Quan lão :

- Điện hạ tuyên triệu cô gia cùng ba vị tiên sinh đến triều kiến. Chúng ta cần phải đi ngay, không nên để điện hạ phải chờ đợi.

Ba người đồng chấp tay vâng dạ, rồi Quan lão triệu tập thống lĩnh các đội thị vệ, dặn dò sắp đặt mọi việc, sau đó cùng Giang Hoài Ngọc chuyển sang chiếc thuyền nhỏ của Truyền Tín Sứ đi kiến giá.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Kiến Giá, Tam Lão Thăng Vương Tước Thương Yêu, Hoài Ngọc Được Gia Phong

Dòng Trường Giang yên bình phẳng lặng ...

Trên mặt nước đang lững lờ trôi, một chiếc thuyền con không mũi đang rẽ sóng lướt đi nhanh như tên bắn.

Trên thuyền có bảy người, gồm hai cầm y đại hán chèo thuyền; một nhân vật mũ cao áo rộng, phong thái đường bệ đứng ở mũi thuyền; hai lão già một vận hoàng bào, một vận cẩm bào, đáng vẻ uy nghi oai vệ; một lam y văn sĩ cùng với một chàng thiếu niên vận bạch y, trông xinh như ngọc.

Chàng thiếu niên tuổi mới chỉ độ mười sáu, vận bộ y phục toàn một màu trắng tinh khôi, mây thanh mát sáng, dung mạo thanh tú tuấn mỹ, phong thái nho nhã dễ mến. Chàng là Giang Hoài Ngọc, đang cùng ba vị Tổng quản theo Truyền Tín Sứ đến Vạn Tú Lâu Thuyền kiến giá.

Bình minh vừa lên ...

Mặt nước nhấp nhô, lăn tăn gợn sóng, một màu xanh biếc trải rộng bao la. Ánh ban mai chiếu xuống mặt nước lung linh.

Sương mù tuy vẫn còn phủ kín mặt sông, nhưng đã không còn dày đặc như trước nữa. Ánh dương quang phản chiếu từ mặt nước rọi lên màn sương, tỏa sáng lấp lánh, tạo nên một khung cảnh lung linh huyền ảo. Thuyền con bồng bềnh trên sóng như đang trôi giữa một biển mây.

Giang Hoài Ngọc đang ngồi giữa thuyền. Cận kề bên chàng là ba vị Tổng quản. Cả ba người họ đều đang rất vui vẻ.

Được điện hạ triệu kiến là một vinh dự lớn lao, đáng ra nên vui mừng mới phải, nhưng với tâm sự nặng trĩu trong lòng, Giang Hoài Ngọc không sao vui được. Chàng khẽ thở dài, đưa mắt nhìn về phía trước.

Thuyền cứ đi tới mãi ...

Trên sông, Vạn Tú Lâu Thuyền bỗng hiện ra trước mắt mọi người, trông nguy nga đồ sộ như một tòa cung điện nổi trên mặt nước. Đó là một chiếc lầu thuyền to lớn sang trọng, trang hoàng lộng lẫy xa hoa, chạm trổ tinh xảo, rèm châu trướng ngọc lấp lánh chiếu ngời, quả là một đại kỳ quan. Quang cảnh thật giống với lần trước Giang Hoài Ngọc đi gặp điện hạ.

Gần đến nơi, chàng đã nhận thấy Hoa nhi và Kiếm nhi, hai nàng trong Tứ đại Thị nữ phụng hầu điện hạ đã chờ sẵn trên sàn thuyền. Khi thuyền vừa áp mạn, hai nàng lập tức nhảy ngay xuống thuyền con, tươi cười nắm lấy tay chàng, nhẹ nhàng đỡ chàng bước lên lầu thuyền.

Thấy chàng có vẻ ngượng ngùng, Hoa nhi khẽ cười nói :

- Thiếu quân có chi phải ngại. Chúng ta cũng đâu có xa lạ gì đâu.

Giang Hoài Ngọc thoáng đỏ mặt, có vẻ bối rối. Hoa nhi bật lên tiếng cười trong trẻo, nói tiếp :

- Giữa chúng ta với nhau, thiếu quân còn câu nệ lễ tục mà chi. Tiểu nữ sẽ giận đó nghe.

Kiếm nhi cũng cười nói :

- Điện hạ đang chờ. Thiếu quân hãy mau vào trong gặp Người. Đừng để Người phải chờ đợi lâu.

Đoạn vói về thân mật, hai nàng tươi cười nắm tay dẫn chàng đi vào trong khoang thuyền, theo thang gác lên tầng trên, rồi lên luôn lầu thượng. Trên đó có lầu gác, đình tạ. Điện hạ vẫn thường ngự nơi đó.

Thuyền Tín Sứ cũng hướng dẫn ba người bọn Quan lão đi theo phía sau. Bên trong lầu thuyền sang trọng xa hoa, cách trang trí càng lộng lẫy hơn, khiến ba người bọn họ phải ngơ ngẩn.

Khi đã lên đến nơi, Giang Hoài Ngọc trông thấy điện hạ đang ngồi trên một chiếc ngai bạch ngọc đặt sau một chiếc bàn tròn lớn cũng bằng bạch ngọc. Cẩm nhi, Tiểu nhi đang kính cẩn đứng hầu phía sau.

Nhưng khác với lần trước, lần này cùng ngồi quanh chiếc bàn tròn bên điện hạ còn có bốn người nữa.

Một người chính là Tứ Hải Quân chủ mà Giang Hoài Ngọc đã nhận biết. Còn ba người kia chàng chưa gặp bao giờ, nhưng cũng có thể đoán định rằng bọn họ chính là Tam Thiên Thánh Đế. Ngoài bọn họ ra, chẳng còn người nào có đủ tư cách ngồi cùng điện hạ như vậy, đương nhiên là trừ Tứ Hải Quân chủ và ... chàng.

Ba người bọn họ đều có phong thái uy nghi vương giả, tư thái đường bệ phi phàm, khác hẳn người thường tục.

Một nhân vật ước độ tứ tuần, vận cẩm bào theo lối vương giả, đầu đội mũ miện, tướng mạo oai vệ, mặt vuông tai lớn, mắt sắc lạnh mà có uy, râu ba chòm đen nhánh. Một lão nhân vận hoàng bào hoa lệ, đầu đội kim quan, lưng thắt ngọc đai, chân mang giày vàng, tư thái oai phong hùng tráng. Nhân vật còn lại là một vị đạo nhân vận đạo bào màu lam tinh sạch, đầu đội đạo quan, lưng thắt dây tơ, chân mang vện hải, râu ba chòm bạc trắng, đầy vẻ quắc thước oai phong. Cả bốn người đều nhìn Giang Hoài Ngọc, ánh mắt hiền hòa triu mến, khiến chàng thấy ấm áp cả cõi lòng.

Hoa nhi, Kiếm nhi hai người đưa chàng vào đến nơi liền tiến đến trước điện hạ hành lễ, cung kính nói :

- Khải tấu điện hạ. Thiếu quân cùng Thái hậu Quan Thiên Hữu, Định hầu Ônng Triều và Văn hầu Bách Lý Hạc tuân lệnh triệu đã đến.

Giang Hoài Ngọc vội tiến đến phục lạy :

- Hải nhi xin tham kiến điện hạ.

Quan lão, Ônng lão và Bách Lý Hạc cũng vội phục lạy ở phía sau chàng, kính cẩn tung hô :

- Chúng thần là Thái hậu Quan Thiên Hữu, Định hầu Ônng Triều và Văn hầu Bách Lý Hạc xin tham kiến Ngọc đế điện hạ, anh minh thần vũ, uy chấn vạn phương. Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Điện hạ mỉm cười nói :

- Được rồi. Các khanh hãy bình thân.

Bốn người kính cẩn tạ ân, rồi đứng dậy, nghiêm cẩn chấp tay châu hầu. Hoa nhi, Kiếm nhi lui ra đứng hầu phía sau điện hạ. Còn Truyền Tín Sứ kính cẩn lui ra bên ngoài. Cả gian phòng nhất thời im phăng phắc.

Điện hạ nhìn Giang Hoài Ngọc với vẻ hài lòng, khẽ mỉm cười nói :

- Ngọc nhi. Con hãy đến ngồi bên cạnh quả nhân.

Sát bên cạnh điện hạ còn để một chiếc đôn bạch ngọc, có lẽ đã được dành sẵn cho Giang Hoài Ngọc. Chàng kính cẩn vâng dạ, tiến đến bên điện hạ, trước hết vái chào Tứ Hải Quân chủ cùng ba vị lão nhân gia, sau đó mới dám ngồi xuống bên cạnh điện hạ với dáng vẻ khép nép ngại ngùng.

Mọi người đều nhìn chàng khẽ cười.

Điện hạ mỉm cười, choàng tay qua vai chàng, nhẹ nhàng ôm chàng vào lòng. Chàng nhận thấy hơi ấm từ người điện hạ truyền sang. Và chàng cảm nhận được một tình cảm thân thương triu mến, như tình thương của một người cha đối với đứa con thơ, khiến chàng bỗng cảm thấy ấm áp cả cõi lòng. Tình

cảm này, chàng chỉ cảm nhận được mỗi khi được gần gũi điện hạ.

Lúc này, ba người bọn Quan lão mới kín đáo liếc nhìn điện hạ. Quan lão, Uông lão vô cùng ngạc nhiên trước dung mạo, phong thái của điện hạ. Còn Bách Lý Hạc thì không đến nỗi quá ngạc nhiên, nhưng lão nhận thấy điện hạ trông vẫn giống hệt với lần lão đã được gặp ở Vạn Tú Hoa Viên mười mấy năm về trước, có khác chăng là trông điện hạ lại càng trẻ trung anh tuấn hơn khi trước nhiều. “Người trên Thiên giới có khác”, lão thầm nghĩ như vậy.

Điện hạ ôm Giang Hoài Ngọc vào lòng, âu yếm nhìn chàng một lúc, rồi mới quay sang Quan lão, Uông lão và Bách Lý Hạc, nói :

- Tam vị khanh gia tận tâm tận lực phò tá Ngọc nhi trong suốt thời gian qua, rất xứng đáng được gia thưởng.

Cả ba lão đồng cung kính nói :

- Tạ điện hạ ban khen. Chúng thần chỉ cố hết sức làm tròn trách nhiệm của mình mà thôi, thật không dám lĩnh công.

Điện hạ mỉm cười tỏ vẻ hài lòng, đoạn quay sang Tứ Hải Quân chủ và ba lão nhân phán hỏi :

- Chư khanh thấy nên gia thưởng thế nào đây.

Tứ Hải Quân chủ nói :

- Điện hạ. Để xứng đáng với địa vị của Ngọc nhi, điện hạ nên gia phong vương tước cho bọn họ.

Lam bào đạo nhân tiếp lời :

- Điện hạ. Xét công lao và chiếu theo Thiên quy, nên gia phong vượt cấp lên nhị đẳng vương.

Hoàng bào lão nhân cũng nói :

- Phải đó điện hạ. Nếu không thì thật thiệt thòi cho thiếu quân.

Điện hạ gật đầu :

- Các khanh nói rất phải.

Đoạn Người quay sang bọn Quan lão, phán :

- Giờ quả nhân gia phong cho Quan khanh gia làm Vũ Thái Vương, Uông khanh gia là Vũ Định Vương, Bách Lý khanh gia là Vũ Văn Vương. Tam vị khanh gia phải luôn tận tâm phò tá Ngọc nhi đó.

Cả ba người bọn Quan lão đều hết sức mừng rỡ, vội phục lạy tạ ân :

- Cảm tạ ân đức điện hạ. Chúng thần xin kính cẩn tuân theo thánh dụ.

Hoa nhi mang chiếu chỉ, kiểm ấn, lệnh phù, phẩm phục các thứ trao cho ba người bọn họ. Cả ba cung kính tiếp lấy, bái tạ lần nữa.

Ba người bọn họ theo Giang Hoài Ngọc bấy lâu nay nên đã hiểu rõ tước vị này có giá trị thế nào rồi. Ba người đều chẳng ham mê danh vọng, quyền vị nên mới thoái ẩn. Nhưng quyền tước do Ngọc đế ban cho thì lại khác, thiên hạ muốn còn chưa được, chẳng ai lại đi chê cả.

Từ nay ba người bọn họ đã trở thành ba vị vương gia, địa vị cao trọng, uy thế hiển hách. Ai nấy đều hết sức mừng rỡ. Giang Hoài Ngọc thấy ba người họ được vinh thăng, cũng cảm thấy vui lây.

Điện hạ lại nói :

- Ngọc nhi còn ở lại đây với quả nhân ít lâu. Tam vị khanh gia hãy về trước đi. Mọi việc ở Văn Đức Cung, tam vị khanh gia hãy thay mặt Ngọc nhi mà lo liệu cho chu toàn.

Cả ba người bọn Quan lão đồng cung kính vâng dạ, cáo lui. Khi bọn họ đã đi khỏi, điện hạ quay sang nhìn Giang Hoài Ngọc với ánh mắt hiền từ triu mến, đoạn đưa tay nhẹ xoa đầu chàng, khẽ hỏi :

- Ngọc nhi này. Quả nhân trông ánh mắt con có vẻ buồn rầu. Con có việc chi khó nghĩ phải không. Nói cho quả nhân nghe thử xem nào.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu ngập ngừng đáp :

- Dạ ... hài nhi ...

Điện hạ cười nói :

- Thế nào. Có gì thì con cứ nói.

Giang Hoài Ngọc ngập ngừng nói :

- Hải nhi ... hải nhi muốn được một mình qua lại giang hồ để giải quyết chút chuyện riêng, nhưng ... tam vị Tổng quản lại hết sức khuyên can, không muốn để hải nhi đi. Hải nhi ... hải nhi cũng không biết tính sao nữa.

Điện hạ hỏi :

- Ba người họ bảo sao.

Giang Hoài Ngọc khẽ đáp :

- Dạ. Tam vị Tổng quản đều bảo rằng hiện giờ giang hồ vẫn chưa được thật sự yên ổn, mầm biến loạn vẫn còn. Hải nhi ra ngoài lúc này là không an toàn. Bọn họ không muốn để cho hải nhi đi.

Điện hạ mỉm cười nói :

- Bọn họ nói cũng phải đó chứ.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu, khẽ nói :

- Điện hạ ...

Điện hạ bật cười :

- Thôi được rồi. Con đừng buồn nữa. Nếu con đã muốn đi thì để rồi quả nhân sẽ thu xếp cho mà.

Quả là vượt cả sự mong đợi, Giang Hoài Ngọc rất vui mừng, gục đầu vào người điện hạ, khẽ thì thầm :

- Cảm ơn điện hạ. Điện hạ thương yêu hải nhi quá.

Điện hạ cười nói :

- Được rồi. Được rồi mà. Đương nhiên là quả nhân phải thương yêu con chứ. Giờ để quả nhân giới thiệu con với Tam Thiên Thánh Đế.

Giang Hoài Ngọc khẽ dạ một tiếng, ngược mặt lên nhìn ba lão nhân đang ngồi bên Tứ Hải Quân chủ. Ba người họ cũng đều đang chăm chú nhìn chàng, ánh mắt trìu mến miệng mỉm cười hiền hòa.

Điện hạ chỉ vào nhân vật vận cẩm bào, nói :

- Vị này là Tiên Thiên Thánh Đế Cửu U Diêm Quân, chủ quản Sinh Tử Bộ, cầm quyền Âm Giới, thay mặt quả nhân mà trông coi việc sinh tử, cùng tra xét tội nghiệp của thập loại chúng sinh.

Giang Hoài Ngọc vội vòng tay vái chào :

- Hải nhi xin bái kiến Diêm Quân.

Cửu U Diêm Quân vuốt râu mỉm cười nói :

- Được rồi. Thiếu quân không nên quá giữ lễ.

Điện hạ lại chỉ Hoàng bào lão nhân, nói :

- Hoàng bào thị giả là Hậu Thiên Thánh Đế Ngạo Thiên Đế Quân, chủ quản Hiệp Thiên Đài, phụ trách họa phúc nhân duyên của nhân gian. Đế Quân cũng là người cai quản Thần Giới.

Giang Hoài Ngọc vòng tay nói :

- Hải nhi xin bái kiến Đế Quân.

Ngạo Thiên Đế Quân tươi cười :

- Thiếu quân đừng quá đa lễ, lão phu tổn thọ mất.

Điện hạ chỉ vào Lam bào đạo nhân, nói tiếp :

- Lam bào thị giả là Thượng Thiên Thánh Đế Bách Độc Chân Quân, chủ quản Thượng Thanh Cung, quản lý nội vụ của Thiên Giới. Chân Quân cũng là người đứng đầu Tiên Giới.

Giang Hoài Ngọc vòng tay nói :

- Hải nhi xin bái kiến Chân Quân.

Bách Độc Chân Quân cười nói :

- Thiếu quân đừng nên đa lễ như vậy.

Điện hạ lại nói :

- Tam Thiên Thánh Đế cũng thay mặt quả nhân mà cai trị ba phương trời, mười phương phật, cùng chín cõi hồng hoang. Tất cả mọi sự vụ lớn nhỏ trong Tam Thiên Cửu Giới, quả nhân đều giao phó cho Tam Thiên Thánh Đế giải quyết.

Giang Hoài Ngọc khẽ dạ một tiếng. Điện hạ khẽ cười, lại quay sang Tứ Hải Quân chủ, hỏi :

- Tuấn nhi. Quả nhân ưu ái Ngọc nhi thế này, con có buồn không.

Tứ Hải Quân chủ vui vẻ đáp :

- Không đâu ạ. Điện hạ ưu ái Ngọc nhi thì cũng như ưu ái nhi thần vậy thôi. Có gì đâu mà nhi thần lại phải buồn kia chứ.

Giang Hoài Ngọc ngược nhìn Tứ Hải Quân chủ với ánh mắt đầy vẻ cảm kích. Chúa thượng, biểu ca của chàng, và cả điện hạ nữa, ai cũng đối xử với chàng thật tốt. Chàng vô cùng cảm động, khóe mắt long lanh.

Bách Độc Chân Quân bật cười nói :

- Phong thái thiếu quân thế này, ai mà không thương mến, bảo sao điện hạ không ưu ái cho được.

Ngao Thiên Đế Quân cười nói :

- Thiếu quân này ...

Giang Hoài Ngọc nghe lão gọi vội ngẩng lên chăm chú nhìn lão, khóe mắt vẫn còn long lanh. Lão mỉm cười nhìn chàng, hỏi :

- Ở bên ngoài thiếu quân đã có được bao nhiêu vị hồng nhan tri kỷ rồi. Chắc cũng không ít phải không.

Giang Hoài Ngọc đỏ mặt ngượng ngừng, ấp úng nói :

- Đâu có ... hải nhi đâu có ...

Ngao Thiên Đế Quân cười nói :

- Hay là lần này thiếu quân muốn ra giang hồ để tìm kiếm vài vị hồng nhan tri kỷ. Có phải không nào.

Giang Hoài Ngọc nghe lão nói thế, sắc diện đỏ bừng, úp mặt vào ngực điện hạ, ấp úng nói :

- Không ... không phải vậy đâu mà.

Bách Độc Chân Quân cũng cười nói :

- Thiếu quân không cần phải ngại. Ngay như Nghi vương, ra giang hồ mới có vài tháng mà đã tìm được mấy vị tuyệt sắc giai nhân kết làm tri kỷ.

Giang Hoài Ngọc lắc đầu nói :

- Không. Biểu ca phong lưu hào hoa. Hải nhi sao bằng biểu ca được.

Cửu U Diêm Quân tươi cười góp lời :

- Sao lại không bằng. Thiếu quân anh tuấn đến thế này cơ mà. Nghi vương làm sao mà sánh bằng cho được. Mai đây, khi thiếu quân ra giang hồ, chắc chắn sẽ có lắm giai nhân thầm tương tư thiếu quân cho mà xem.

Tứ Hải Quân chủ bật cười tiếp lời :

- Không chừng khi đó số mỹ nhân đi theo Ngọc nhi còn nhiều hơn cả Thừa Phong nữa ấy chứ.

Giang Hoài Ngọc hết sức ngượng ngừng, áp sát khuôn mặt anh tuấn vào ngực điện hạ, không dám nói gì nữa. Mọi người nhìn dáng điệu ngượng ngừng ẹp của chàng, thấy đều bật cười. Điện hạ ôm sát chàng vào lòng, mỉm cười nói :

- Thôi được rồi. Các khanh đừng trêu Ngọc nhi nữa mà.

Mọi người đều mỉm cười, nhưng thôi không trêu chàng nữa. Điện hạ lại nhìn Tam Thiên Thánh Đế và Tứ Hải Quân chủ hỏi :

- Ngọc nhi đã trị được cả Bạch Phát Đồng Tử và Bạch Cốt Hung Thần, theo các khanh, nên gia thưởng thế nào đây.

Ngao Thiên Đế Quân nói :

- Khải tấu điện hạ. Theo ý thần, điện hạ nên gia phong cho thiếu quân làm Bình Thiên Bá chủ, đứng đầu các vị Bá chủ trong thiên hạ.

Tứ Hải Quân chủ nói :

- Điện hạ. Nhi thần thấy nên cho Ngọc nhi làm Thiên Hạ Bình Mã Đại Nguyên Soái, thống lĩnh binh mã toàn thiên hạ.

Giang Hoài Ngọc nghe nói mà giật mình kinh hãi, vội ngược lên nhìn điện hạ, ấp úng nói :

- Điện hạ ... không ... hài nhi ...

Điện hạ xoa đầu chàng, mỉm cười nói :

- Không sao đâu. Quả nhân cũng thấy nên như thế mới phải.

Giang Hoài Ngọc lắc đầu nói :

- Không. Hài nhi không dám đâu. Hài nhi nhu nhược yếu đuối, không thể lĩnh trọng trách được đâu.

Mọi người đều cười khiến chàng càng thêm lo âu.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Thiếu Quân Vâng Mệnh Đương Trọng Nhiệm Thánh Đế Ưu Ái Tặng Kỳ Trân

Lại nói, Ngao Thiên Đế Quân và Tứ Hải Quân chủ đề nghị điện hạ gia phong cho Giang Hoài Ngọc làm Bình Thiên Bá chủ và Thiên Hạ Bình Mã Đại Nguyên Soái, nhưng chàng vẫn cố từ chối, không dám nhận lĩnh.

Cửu U Diêm Quân bật cười nói :

- Thiếu quân. Thiếu quân có biết hiện giờ thiếu quân có địa vị thế nào trong Thiên Giới không.

Giang Hoài Ngọc đáp :

- Hài nhi được điện hạ thương yêu, cho làm Ngọc Long Tinh chủ.

Cửu U Diêm Quân hỏi tiếp :

- Vậy thiếu quân có hiểu Ngọc Long Tinh chủ có địa vị thế nào không.

Giang Hoài Ngọc khẽ lắc đầu. Trước giờ chàng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ấy. Chàng chỉ biết điện hạ rất thương yêu chàng nên mới phong cho chàng là Ngọc Long Tinh chủ, và chức vị này có lẽ rất tôn cao, nhưng cao đến mức nào thì chàng không hiểu. Cửu U Diêm Quân nói :

- Vậy Từ Vi Tinh chắc thiếu quân biết chứ.

Giang Hoài Ngọc ngờ ngác đáp :

- Chuyện ấy thì ... hài nhi có biết. Từ Vi Tinh là chân mệnh thiên tử, là Hoàng đế của cõi Trung Nguyên, hiện nay ứng với Vĩnh Lạc đế ở Bắc Kinh. Nhưng chuyện ấy đâu có liên quan gì đến hài nhi đâu.

Cửu U Diêm Quân cười nói :

- Sao lại không liên quan. Thiếu quân là Ngọc Long Tinh chủ, tức là Đẩu Bộ Chánh thần của Thiên Giới, đứng đầu các vì tinh tú. Từ Vì Tinh bất quá cũng chỉ là một trong số các vì tinh tú thuộc quyền quản trị của Đẩu Bộ, đương nhiên cũng là bộ thuộc của thiếu quân.

Ngao Thiên Đế Quân nói thêm :

- Thiên Giới chỉ có duy nhất một vị Tinh chủ chính là thiếu quân. Dưới quyền quản trị của Đẩu Bộ có tất cả tám vạn bốn nghìn vì tinh tú, mà thiếu quân là Đẩu Bộ Chánh thần, cầm quyền Tinh chủ.

Giang Hoài Ngọc nghe nói giật mình, càng thêm kinh hãi, vội ngược nhìn điện hạ, ấp úng nói :

- Điện hạ. Chuyện ấy ...

Điện hạ mỉm cười nói :

- Phải đấy. Con chính là Đẩu Bộ Chánh thần của Thiên Giới, địa vị cao hơn hẳn các vị Bá chủ trong thiên hạ. Vậy nên, việc gia phong cho con làm Bình Thiên Bá chủ chẳng qua chỉ là thêm danh vị mà thôi.

Giang Hoài Ngọc ngẩn người :

- Vậy ... vậy ...

Điện hạ nói tiếp :

- Chức danh Thiên Hạ Bình Mã Đại Nguyên Soái là một chức danh của thế tục, không phải của Thiên Giới. Ngọc nhi này. Nay quả nhân gia phong cho con là Ngọc Long Tinh chủ, Đẩu Bộ Chánh thần, kiêm Bình Thiên Bá chủ, kiêm Tuân Thiên Phụng Thánh Đại Nguyên Soái, thống lĩnh binh mã toàn thiên hạ.

Giang Hoài Ngọc ngẩn ngơ một lúc rồi định ngồi dậy quỳ lạy tạ ân, nhưng điện hạ đã ôm chặt chàng vào lòng, cười nói :

- Thôi được rồi. Giờ chúng ta hãy bàn đến chuyện để cho con được tuần du giang hồ một mình. Để đảm bảo sự an toàn của con, quả nhân phải thu xếp mọi sự thật cẩn thận mới được.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu khẽ nói :

- Dạ. Xin điện hạ hãy thu xếp cho hài nhi.

Điện hạ ngẫm nghĩ giây lát, đoạn quay sang Tam Thiên Thánh Đế và Tứ Hải Quân chủ, hỏi :

- Các khanh có ý kiến gì không.

Bách Độc Chân Quân nói :

- Khải tấu điện hạ. Để thiếu quân tuần du giang hồ một mình cũng được. Nhưng để đảm bảo sự an toàn tuyệt đối cho thiếu quân, nên xem chuyến đi này là vì công vụ thì tốt hơn hết.

Điện hạ gật đầu nói :

- Đúng thế. Nhưng khanh hãy nói rõ hơn xem.

Bách Độc Chân Quân nói :

- Khải tấu điện hạ. Thần còn nhớ Chu Lệ đã từng hứa với điện hạ khi đến triều kiến ở Triều Thiên Cung là sẽ tận tâm tận lực chăm lo chính sự, lo cho dân cho nước, không nề lao khổ.

Điện hạ khẽ cau mày :

- Chu Lệ nào nhi.

Bách Độc Chân Quân nói :

- Khải tấu điện hạ. Chu Lệ chính là kẻ đang giữ ngôi Hoàng đế ở cõi Trung Nguyên đấy ạ. Khi ấy, y còn hứa chắc là sẽ tạo được cảnh yên bình, để bách tính có thể an cư lạc nghiệp, không đến nỗi phải sống lầm than thống khổ như dưới thời cha y là Chu Nguyên Chương tại vị.

Điện hạ gật đầu :

- Khi ấy quả y có nói thế.

Bách Độc Chân Quân lại nói :

- Thần còn nhớ là khi ấy điện hạ đã từng phán : nếu như y không làm được như lời thì điện hạ sẽ truyền cho Cửu U Diêm Quân bắt y giam vào cũi a tỳ, chịu vạ kiếp trầm luân, chịu vạ điều thống khổ. Việc cũng đã trải qua gần hai kỳ rồi. Giờ cũng là lúc nên xét đến việc đó.

Điện hạ gật đầu :

- Quả nhân đã hiểu ý khanh. Phải đấy. Có lẽ giờ cũng đã đến lúc xét đến việc đó rồi.

Giang Hoài Ngọc biết điện hạ sắp giao cho chàng một nhiệm vụ quan trọng, nhưng không hiểu đó là chuyện gì. Chàng ngược mắt nhìn điện hạ. Và điện hạ cũng nhìn chàng, mỉm cười nói :

- Ngọc nhi này. Nhân lúc con đi ra giang hồ, quả nhân giao cho con một nhiệm vụ. Con hãy xem thử xem Chu Lệ có xứng đáng làm Hoàng đế hay không. Nếu y xứng đáng thì cứ để cho y tiếp tục làm Hoàng đế, còn như không xứng đáng thì quả nhân sẽ chọn một vị Hoàng đế khác.

Giang Hoài Ngọc ngơ ngác nói :

- Điện hạ ... việc ấy ... việc ấy quá quan trọng. Hai nhi ... Chỉ sợ hai nhi không thể đảm đương nổi.

Điện hạ mỉm cười nói :

- Có chi đâu mà con lại không thể đảm đương nổi. Con chỉ việc xem xét dân tình, kiểm tra chính sự, rồi quyết định xem Chu Lệ có xứng đáng làm Hoàng đế hay không mà thôi. Việc đó có gì khó khăn đâu nào.

Giang Hoài Ngọc ấp úng nói :

- Điện hạ. Việc ấy can hệ quá rộng lớn, liên quan đến vận mệnh của hàng ức triệu bách tính cõi Trung Nguyên. Hai nhi ... hai nhi làm sao dám quyết định. Hai nhi không dám đâu.

Điện hạ nghiêm giọng nói :

- Con không nên tự đánh giá thấp mình. Quả nhân tin rằng con sẽ làm được. Với địa vị và quyền lực của con, sắp tới đây con sẽ còn phải quyết định nhiều sự việc trọng đại hơn thế nữa kia.

Giang Hoài Ngọc ngập ngừng :

- Nhưng ... việc này lại liên hệ đến quá nhiều người.

Điện hạ gật đầu nói :

- Quả nhân đã giao cho con việc này thì quyết định của con cũng chính là quyết định của quả nhân. Nếu con thấy rằng y không xứng đáng làm Hoàng đế thì y sẽ không được làm Hoàng đế nữa. Quả nhân sẽ truất ngôi của y. Còn nếu như mà con ủng hộ y thì để cho y tiếp tục làm Hoàng đế của cõi Trung Nguyên cũng được. Quả nhân cho con được toàn quyền quyết định.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu nói :

- Dạ ... nếu điện hạ đã nói vậy thì ... hai nhi sẽ cố gắng.

Điện hạ mỉm cười hài lòng, nói thêm :

- Khi con tuần du tra xét dân tình, quả nhân cũng cho con được thay mặt quả nhân mà luận công xét tội, thưởng thiện phạt ác.

Đó là một đặc quyền rất lớn. Trước nay duy chỉ có Tứ Hải Quân chủ là được điện hạ ban cho đặc quyền này. Giang Hoài Ngọc giật mình, vội kính cẩn tạ ân. Điện hạ ngẫm nghĩ một lúc, đoạn truyền :

- Tuyên triệu Ôn Bộ Chánh thần.

Từ bên ngoài tức khắc có tiếng hô đồng dục :

- Điện hạ truyền chỉ : Tuyên triệu Ôn Bộ Chánh thần kiến giá.

Một lát sau, một nhân vật mình vận hoàng bào thêu rồng, đầu đội mũ miện, lưng thắt ngọc đai, chân mang long hài theo thể thức đế vương, chòm râu dài bạc trắng như tuyết chùng xuống trước ngực, đang từ bên ngoài nghiêm cẩn tiến vào, đến trước điện hạ, cung kính vái lạy, nói :

- Thần là Ôn Hoàng Hạo Thiên Đại Đế, Ôn Bộ Chánh thần, xin tham kiến Ngọc đế điện hạ, anh minh thần vũ, uy chấn vạn phương. Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Giang Hoài Ngọc nghe lão tự xưng là chúa ôn hoàng, lòng cảm thấy hiếu kỳ nên chăm chú nhìn lão không chớp mắt. Lão già râu tóc bạc phơ, nhưng mặt mũi lại hồng hào, trông như trẻ nít. Nhìn sắc diện lão hiền hòa chứ không có vẻ gì là hiểm ác. Vậy mà lão lại chính là Ôn Hoàng Hạo Thiên Đại Đế, cầm đầu Ôn Bộ, chuyên mang lại ôn tai dịch tật cho các miền hạ giới.

Lại nghe điện hạ phán :

- Khanh hãy bình thân.

Ôn Hoàng Hạo Thiên Đại Đế cung kính tạ ân đứng dậy, nghiêm cẩn chấp tay châu hầu. Điện hạ thấy Giang Hoài Ngọc đang chăm chú nhìn Ôn Hoàng Hạo Thiên Đại Đế, liền mỉm cười nói :

- Ngọc nhi. Con hãy chào Ôn Bộ Chánh thần đi nào.

Giang Hoài Ngọc cung kính vâng dạ, vòng tay hướng vào Ôn Hoàng Hạo Thiên Đại Đế, lễ phép nói :

- Ngọc nhi xin chào Ôn Bộ Chánh thần.

Ôn Hoàng Hạo Thiên Đại Đế vội nói :

- Không dám. Thiếu quân quá khách sáo rồi. Bản chức không dám nhận. Bản chức cũng xin chào thiếu quân.

Lão tuy chưa gặp Giang Hoài Ngọc lần nào, nhưng lão thấy chàng được điện hạ ưu ái như thế, được cho ngồi sát bên cạnh, lại còn được điện hạ ôm vào lòng, liền nhận ra ngay. Trong cả Tam Thiên Cửu Giới, chỉ có duy nhất một người được điện hạ ưu ái đến vậy, chính là chàng.

Lại nghe điện hạ nói :

- Thôi. Chào hỏi nhau như thế đủ rồi. Ôn Bộ Chánh thần. Quả nhân triệu khanh đến là muốn giao cho khanh một việc. Trong số bộ thuộc của khanh, có ai còn ở nguyên vị, có thể đảm đương trách vụ này không.

Ôn Hoàng Hạo Thiên Đại Đế cung kính tâu :

- Khải tấu điện hạ. Điện hạ đã ban thánh chỉ, Ôn Bộ đương nhiên phải kính cẩn tuân hành. Trong trường hợp cần thiết, thần sẽ thân hành lo liệu. Nhất định không để lỡ việc mà điện hạ đã giao phó.

Điện hạ mỉm cười hài lòng, nói :

- Việc này không cần khanh phải thân hành lo liệu. Khanh chỉ cần phái một vị sứ giả bản bộ đi là được rồi.

Ôn Hoàng Hạo Thiên Đại Đế chấp tay kính cẩn nói :

- Dạ. Thần xin chờ nghe thánh dụ.

Điện hạ nói :

- Sắp tới đây Ngọc nhi có việc phải đi ra giang hồ, mà Ngọc nhi thì chỉ muốn đi một mình chứ không muốn đem theo thị vệ bảo giá. Tuy vậy, chốn giang hồ hung hiểm khó lường, để Ngọc nhi đi một mình quả nhân không yên tâm chút nào. Việc bí mật bảo giá, quả nhân thấy giao cho Ôn Bộ là thích hợp nhất. Vậy nên quả nhân muốn khanh hãy phái bộ thuộc bí mật đi theo bảo vệ Ngọc nhi. Khanh còn người để phái đi phụ trách việc này hay không.

Ôn Hoàng Hạo Thiên Đại Đế kính cẩn nói :

- Việc ấy thần sẽ lo liệu chu toàn. Xin điện hạ hãy cứ yên tâm.

Điện hạ hài lòng nói :

- Khanh đã nói vậy, quả nhân yên tâm lắm rồi. Việc ấy quả nhân giao cho khanh toàn quyền lo liệu.

Ôn Hoàng Hạo Thiên Đại Đế cung kính nói :

- Thần cẩn tuân thánh ý.

Điện hạ nói :

- Giờ thì khanh có thể lui được rồi.

Ôn Hoàng Hạo Thiên Đại Đế cung kính vái lạy, nói :

- Dạ. Thần xin cáo lui.

Đoạn lão nghiêm cẩn bước lùi về phía sau mấy bước, sau đó lui ra ngoài. Lúc này, Giang Hoài Ngọc vẫn còn gục đầu vào người điện hạ để tận hưởng cảm giác ấm áp và tình cảm thân thương mà chàng vẫn luôn mong mỏi.

Chợt chàng nghe Bách Độc Chân Quân cười nói :

- Điện hạ. Chúng thần lần đầu gặp thiếu quân. Vậy phải có vật gì đó tặng cho thiếu quân mới phải.

Ngao Thiên Đế Quân vỗ đùi nói :

- Lão Khuru nói phải đó. Mà lão định tặng cho thiếu quân vật gì vậy.

Bách Độc Chân Quân mỉm cười hỏi lại :

- Trước khi hỏi người cần nên tự xem lại mình. Lão có vật gì tặng cho thiếu quân không đó.

Ngao Thiên Đế Quân đáp :

- Sao lại không có. Nhưng lão phu muốn xem vật của lão trước.

Bách Độc Chân Quân nói :

- Được thôi.

Đoạn lão trút tay áo, lấy ra một chiếc hộp gỗ đàn hương chạm khắc tinh xảo, hai tay dâng lên cho điện hạ, nói :

- Khải tấu điện hạ. Đây là Huyền Linh Bảo Hạp, do thần đích thân chế luyện. Nay thần xin tặng cho thiếu quân làm quà kiến diện.

Điện hạ cầm lấy chiếc hộp, mở ra xem. Bên trong hộp được phủ tơ vàng óng ánh, chính giữa là tượng lưỡng long triều nhật đúc bằng vàng mà mặt nhật là một viên hồng ngọc, được chế tác rất tinh xảo. Cả chiếc hộp tỏa ra mùi hương dịu dịu rất dễ chịu. Ngao Thiên Đế Quân hỏi :

- Cái tên Huyền Linh Bảo Hạp nghe rất hay. Nhưng nó có diệu dụng gì. Chứ nếu chỉ để xem chơi thôi thì đâu có đáng gọi là bảo vật.

Bách Độc Chân Quân nói :

- Huyền Linh Bảo Hạp khi mở nắp sẽ tỏa ra một mùi hương có tác dụng giải trừ mê dược rất hiệu nghiệm. Người trúng phải mê dược bất tỉnh, chỉ cần cho ngửi mùi hương đó là có thể hồi tỉnh. Hơn nữa, ở phạm vi cách chiếc hộp này nửa trượng, mê dược sẽ không có tác dụng. Tuy nó không quý báu gì cho lắm, nhưng chắc cũng sẽ có nhiều lợi ích trên bước đường thiếu quân qua lại giang hồ sau này.

Đoạn lão hỏi lại :

- Nay lão Lĩnh. Lão có nhận ra diệu dụng của Huyền Linh Bảo Hạp là có từ đâu không nào.

Ngao Thiên Đế Quân ngắm nhìn chiếc hộp một lúc, rồi đáp :

- Chắc chắn diệu dụng không phải do nơi bức tượng bằng vàng hay viên hồng ngọc này. Nhưng ở đâu thì lão phu chưa nhận ra.

Bách Độc Chân Quân đắc ý nói :

- Lão phu phải tốn rất nhiều tâm lực mới chế ra nó đấy.

Vừa nói lão vừa đưa mắt nhìn Cửu U Diêm Quân và Tứ Hải Quân chủ. Cả hai người cũng đang chăm chú quan sát chiếc hộp, nhưng mãi vẫn không nói gì, càng khiến cho Bách Độc Chân Quân thêm đắc ý.

Thấy vậy, điện hạ liền cúi nhìn Giang Hoài Ngọc, hỏi :

- Con có nhận ra hay không.

Giang Hoài Ngọc nghe hỏi, liền quay ra nhìn chiếc hộp. Nhưng chàng vẫn chẳng phát hiện được gì, đành lắc đầu nói :

- Không ạ.

Điện hạ mỉm cười nói :

- Nếu quả nhân không lầm thì diệu dụng của Huyền Linh Bảo Hạp là ở chỗ mấy nhánh linh thảo nằm bên dưới lớp tơ vàng này đây.

Bách Độc Chân Quân chấp tay nói :

- Điện hạ thật anh minh.

Ngao Thiên Đế Quân, Cửu U Diêm Quân, Tứ Hải Quân chủ cùng chăm chú nhìn chiếc hộp, nhưng chẳng nhận ra dấu hiệu nào chứng tỏ có sự hiện diện của mấy nhánh linh thảo. Cả Giang Hoài Ngọc cũng vậy. Chẳng nhận thấy lớp tơ vàng lót đáy hộp bằng phẳng chứ không hề có một chỗ nào gồ lên. Bách Độc Chân Quân chế ra chiếc hộp này thật tinh xảo và tốn nhiều công phu.

Điện hạ lại nói :

- Người giang hồ thường chỉ chú tâm đến độc dược mà ít để ý đến mê dược. Chứ thật ra mê dược hại người chẳng kém gì độc dược. Khuru khanh gia chế ra chiếc hộp này thật hữu dụng, rất cần thiết cho Ngọc nhi sau này.

Đoạn điện hạ đặt chiếc hộp vào tay Giang Hoài Ngọc, nói :

- Con hãy cảm tạ Chân Quân đi.

Giang Hoài Ngọc vâng dạ, thu cất chiếc hộp, rồi hướng về Bách Độc Chân Quân vòng tay nói :

- Hải nhi xin cảm tạ Chân Quân.

Bách Độc Chân Quân mỉm cười, quay sang Ngao Thiên Đế Quân nói :

- Lão Lãnh. Đến phiên lão rồi đấy. Lão định tặng cho thiếu quân vật gì vậy. Lấy ra xem nào.

Ngao Thiên Đế Quân cười hà hà, đưa tay lên mắt lấy ra hai mảnh pha lê mỏng dính và trong suốt, dâng cho điện hạ, nói :

- Điện hạ. Thần từng nghĩ đến việc một người dù cho có tắm thân bách độc bất xâm, nhưng nếu bị địch nhân dùng thủ đoạn hạ lưu ném độc phấn vào mắt thì cũng có hại vô cùng, nên mới chế ra vật này. Đôi mắt rất nhạy cảm và dễ bị tổn thương. Vật này tuy chẳng quý báu gì, nhưng ít ra có thể bảo vệ được đôi mắt. Nay thần xin tặng lại cho thiếu quân làm quà kiến diện.

Điện hạ cầm lấy hai mảnh pha lê, quay sang Hoa nhi bảo :

- Khanh hãy đi lấy cho quả nhân một bình ngự tửu.

Hoa nhi tuân lệnh đi ngay. Vì mọi người không uống rượu, trên bàn chỉ bày trà bánh, nên điện hạ mới bảo Hoa nhi đi lấy.

Lát sau, Hoa nhi trở vào, trên tay cầm một bình ngọc đựng ngự tửu, nhẹ nhàng kính cẩn đặt lên bàn. Điện hạ dùng rượu rửa hai mảnh pha lê thật kỹ, sau đó rửa lại bằng nước, xong mới gắn vào mắt cho Giang Hoài Ngọc, đoạn nói :

- Lúc đầu có thể con sẽ cảm thấy khó chịu, nhưng sau sẽ dần quen đi. Vật này đối với con rất hữu ích. Con hãy cảm tạ Đế Quân đi nào.

Giang Hoài Ngọc vâng lời, vòng tay hướng vào Ngao Thiên Đế Quân, nói :

- Hải nhi xin cảm tạ Đế Quân.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Quân Chủ Ưu Ái Ban Ngự Bảo Điện Hạ Ân Cần Với Thiếu Quân

Lại nói, sau khi Ngao Thiên Đế Quân đã tặng bảo vật cho Giang Hoài Ngọc, lão liền quay sang Cửu U Diêm Quân, cười nói :

- Đến lượt lão rồi đấy.

Cửu U Diêm Quân gật đầu, lấy ra một chiếc lọ bạch ngọc, hai tay kính cẩn dâng lên cho điện hạ, nói :

- Khải tấu điện hạ. Trong chiếc lọ này có một trăm hoàn Vạn Diệu Đan Sa, có tác dụng giải độc và trị thương rất hiệu nghiệm, tuy không sánh bằng với Linh Bảo Đan, nhưng chắc sẽ hữu ích cho thiếu quân sau này. Nay thần xin tặng cho thiếu quân làm quà kiến diện.

Điện hạ cầm lấy, trao lại cho Giang Hoài Ngọc, nói :

- Vật này có thể giúp cho con có thêm nhiều hảo hữu và gia thần. Con hãy thu lấy và cảm tạ Diêm Quân đi.

Số linh được này đối với bản thân Giang Hoài Ngọc thì không mấy hữu ích, bởi chàng đã không sợ độc thì còn cần chi đến giải độc. Nhưng chàng lại rất vui mừng, bởi khi có nó, chàng sẽ có thể cứu giúp được nhiều người, và đó cũng là điều chàng luôn hoài niệm. Chàng kính cẩn vâng dạ, thu cất chiếc lọ thật cẩn thận, rồi hướng về Cửu U Diêm Quân vòng tay nói :

- Hải nhi xin cảm tạ Diêm Quân.

Diêm Quân vuốt râu cười nói :

- Vật chẳng quý báu gì. Thiếu quân không cần phải cảm tạ. Nếu có dịp, hy vọng thiếu quân hạ giá đến Địa phủ làm khách một chuyến. Lão phu nhất định sẽ không để cho thiếu quân phải thất vọng.

Ngao Thiên Đế Quân cười nói :

- Thiên hạ ai nghe nói đến Địa phủ cũng đều sợ hãi, tránh còn không kịp, vậy mà lão lại mời thiếu quân đến đó. Thật là ...

Ngao Thiên Đế Quân chỉ nói đến đấy rồi dừng lời, vuốt râu cười hà hà. Thâm ý trong câu nói của lão đã quá rõ. Bách Độc Chân Quân cũng tủm tỉm cười. Cửu U Diêm Quân trừng mắt hỏi lại :

- Thật là thế nào. Sao lão không nói tiếp nữa.

Ngao Thiên Đế Quân vừa cười vừa nói :

- Nói bao nhiêu đó cũng đã đủ rồi. Người nào không hiểu được thì thôi. Cần gì phải dài dòng.

Cửu U Diêm Quân hừ lạnh, nói :

- Thiếu quân là Ngọc Long Tinh chủ, là Đầu Bộ Chánh thần của Thiên Giới. Việc thiếu quân qua lại Tam Thiên Cửu Giới cũng chỉ là việc bình thường thôi. Chi có lão là lắm chuyện.

Ngao Thiên Đế Quân cười nói :

- Nhưng chỗ của lão quanh năm lạnh lẽo tối tăm, ngoài u hồn dạ quỷ thì còn có gì đâu để mà thưởng ngoạn.

Cửu U Diêm Quân nói :

- Sao lại không có. Hừ. Vùng quần hạt của lão phu có Nại Hà, Cửu Tuyền, chín Luân Hồi Quan, mười tám ngục thất. Lại còn có Sinh Tử Lộ, Nại Hà Kiều, Quỷ Môn Quan, U Hồn Áo Điện, địa ngục a tỳ, ... đều là những chỗ đáng xem đấy chứ. Ngoài ra còn có Phong Đô Thành và Uông Tử Thành nữa.

Ngao Thiên Đế Quân nói :

- Những thứ đó có gì đáng xem.

Cửu U Diêm Quân hừ lạnh :

- Nói chuyện với lão tức quá.

Đoạn lão quay sang Giang Hoài Ngọc, nói :

- Thiếu quân. Nếu thiếu quân đến Âm giới, lão phu sẽ đưa thiếu quân đến Sum La Điện xem Sinh Tử Bộ. Chắc thiếu quân sẽ thích đấy.

Ngao Thiên Đế Quân giật mình hỏi :

- Lão định cho thiếu quân xem Sinh Tử Bộ.

Cửu U Diêm Quân cười lạnh hỏi :

- Có chi không được.

Ngao Thiên Đế Quân nói :

- Sinh Tử Bộ là một trong các quyển Thiên Thư, lại chứa cả huyền cơ, thiên mệnh trong đó, đâu phải là thứ để xem chơi. Chẳng phải điện hạ chỉ cho phép lão và Hồng Điện Phán Quan được xem Sinh Tử Bộ thôi ư.

Cửu U Diêm Quân nói :

- Đành rằng là vậy. Nhưng vẫn còn một người nữa có thể xem Sinh Tử Bộ mà lão quên chưa nói tới.

Ngao Thiên Đế Quân cau mày hỏi :

- Ai nào. Ngoài lão và Phán Quan còn có ai đâu.

Tứ Hải Quân chủ mỉm cười đỡ lời :

- Là điện hạ chứ ai. Mà Ngọc nhi đã được điện hạ ban cho đặc quyền được thay mặt điện hạ, đương nhiên là có thể xem.

Ngao Thiên Đế Quân ồ lên, nói :

- Lão phu quên mất.

Lúc này, Tứ Hải Quân chủ đứng dậy, đến bên Giang Hoài Ngọc, dịu dàng nắm lấy bàn tay chàng, tươi cười nói :

- Mọi người ai cũng mang những vật quý báu do mình chế luyện tặng cho hải tử. Còn ta thì lại không chế ra được vật gì quý báu cả, thật đáng xấu hổ. Để xem nào. Ta có vật gì có thể tặng cho hải tử được đây.

Giang Hoài Ngọc ngược nhìn Tứ Hải Quân chủ, nói :

- Trước giờ chúa thượng đã ban cho hải nhi rất nhiều thứ rồi. Hải nhi không dám nhận thêm nữa đâu ạ.

Tứ Hải Quân chủ nói :

- Thế sao được. Để xem nào. À. Trước điện hạ có ban cho ta mấy vật để tùy thân. Nay ta tặng lại cho hải tử hết.

Giang Hoài Ngọc vội nói :

- Chúa thượng. Khỏi đi mà. Hải nhi không dám nhận đâu.

Nhưng Tứ Hải Quân chủ chỉ khẽ mỉm cười, thông thả bước ra khỏi phòng. Một lúc sau, Người quay trở vào, trên tay cầm một chiếc rương gỗ dài ba thước, rộng thước rưỡi, nhẹ nhàng đặt lên bàn. Trên mặt rương có chạm rồng trở phượng, nhật nguyệt tinh thần, sơn thủy lâm tuyền, cùng phi cầm điều thú rất sinh động. Ngoài ra, trên mặt rương còn được đóng dấu Ngự Bảo.

Tứ Hải Quân chủ đặt chiếc rương lên bàn xong, liền hỏi điện hạ :

- Điện hạ. Nhi thần tặng cho Ngọc nhi cả chiếc rương này được không ạ.

Điện hạ mỉm cười nói :

- Được chứ. Ngọc nhi. Con hãy mau cảm tạ Tuần nhi đi.

Giang Hoài Ngọc vội vòng tay hướng về Tứ Hải Quân chủ, kính cẩn nói :

- Dạ. Hải nhi xin cảm tạ chúa thượng.

Tứ Hải Quân chủ mỉm cười mở nắp chiếc rương. Bên trong là mấy thứ bảo vật cực kỳ trân quý.

Một đôi bao tay thật mỏng, trong suốt. Hai bộ y phục toàn trắng tinh khôi, được cắt may rất khéo bằng một thứ lụa đặc biệt mềm mại, kết châu ngọc lấp lánh với những hình thù rất xinh đẹp và tinh xảo. Hai sợi dây lụa buộc tóc đồng màu với y phục. Một chiếc ngọc quan đính một viên minh châu thật lớn và trong suốt, trân quý vô cùng. Hai đôi giày cũng màu trắng, thù hình Long Vân Tương Hội bằng chỉ bạc, đường chỉ thêu rất sắc sảo. Riêng sợi thắt lưng được kết châu ngọc thành hình Lưỡng Long Triều Nhật, mà hình mặt nhật chính là một viên minh châu thật lớn. Ngoài ra còn có thêm một chiếc bạch ngọc phiến và một thanh tiểu kiếm bằng bạch ngọc. Tất cả mọi vật trong rương đều tuyền một màu trắng tinh anh.

Tứ Hải Quân chủ nhìn Giang Hoài Ngọc nói :

- Đây là những vật ta được điện hạ ngự ban khi lần đầu tiên ta tuần du giang hồ, nay ta tặng lại cho hải tử.

Đoạn Người chỉ từng vật nói tiếp :

- Đôi bao tay này làm bằng da giao nghìn năm, rất bền chắc, có thể chống được bảo đao, bảo kiếm, nước không thấm, lửa không cháy. Y phục được may bằng tơ Thiên Tằm, cũng rất bền chắc, không sợ nước lửa. Viên minh châu đính trên ngọc quan là Long Hình Châu, tuy trong suốt nhưng sẽ hiện hình kim long khi có ánh sáng chiếu vào. Thanh tiểu kiếm này là Bạch Ngọc Ti. Còn bên trong thắt lưng là thanh nhuyễn kiếm gọi là Linh Long Kiếm, là một bảo khí rất sắc bén.

Nói đoạn, Tứ Hải Quân chủ khẽ đặt tay vào viên minh châu khảm trên thắt lưng. Đột nhiên có tiếng vi vút vang lên và một làn chớp không ngừng lóe sáng trước mắt Giang Hoài Ngọc. Chàng chăm chú quan sát, nhưng chỉ thấy có vô số ánh chớp lóe lên liên tục làm chói mắt, ngoài ra không thấy gì lạ.

Tứ Hải Quân chủ nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay chàng, đặt viên ngọc vào. Chàng nhìn kỹ lại thì mới nhận ra đó là một thanh nhuễn kiếm mỏng đến độ toàn thân trong suốt, phản chiếu ánh sáng lấp lánh, quả là một bảo vật vô cùng trân quý. Chàng ngần ngại một lúc, rồi đưa thanh kiếm lại cho Tứ Hải Quân chủ để cất vào bên trong thất lung, sau đó áp ứng nói :

- Chúa thượng ... Người ban cho hài nhi quá nhiều bảo vật. Hài nhi ... hài nhi không dám nhận đâu ạ.

Tứ Hải Quân chủ cười nói :

- Năm xưa điện hạ vì lo cho ta nên mới ban cho ta những vật này. Nhưng giờ đây ta có giữ nó cũng chẳng dùng làm gì. Còn hài tử thì lại rất cần nó. Nó đều là những vật có tác dụng phòng thân bảo mệnh đấy. Hài tử hãy cứ nhận đi mà.

Điện hạ cũng nói :

- Tuấn nhi tặng cho con thì con cứ nhận đi.

Giang Hoài Ngọc cảm động nói :

- Chúa thượng ... hài nhi ... rất cảm kích.

Tứ Hải Quân chủ cười nói :

- Có gì đáng kể đâu.

Lúc này, điện hạ khẽ vẫy tay ra hiệu. Cẩm nhi kính cẩn đặt chiếc cổ cầm đang ôm trên tay lên bàn. Điện hạ mỉm cười nói :

- Ngọc nhi này. Để thư giãn, quả nhân sẽ tấu một khúc nhạc cho con phẩm bình nhé.

Chợt nhớ đến lần trước chàng cũng đã được nghe điện hạ tấu nhạc, nhưng chỉ nghe được một lúc là chàng lại ngủ quên mất đi. Chàng xấu hổ đến đỏ bừng mặt, cúi đầu nói khẽ :

- Điện hạ. Hài nhi ... hài nhi tư chất kém cỏi, sợ sẽ lại ngủ quên mất thôi.

Điện hạ bật cười, nhẹ nhàng đặt những ngón tay thon dài, trắng nõn như ngón tay mỹ nữ lên các dây đàn, dạo một khúc nhạc, âm điệu nhu hòa êm dịu, như làn gió mát nhẹ thổi giữa trời xuân.

Tiếng đàn của điện hạ rất điêu luyện, không ai có thể sánh bằng. Giang Hoài Ngọc cảm nhận được có những làn gió mát dịu nhẹ nhàng mơn man da thịt, khiến tâm hồn chàng thư thái lâng lâng.

Lần này, cảm giác gần như giống hệt với lần trước. Âm thanh dịu dàng như lời ru tiếng hát, từng bước đưa chàng chìm vào giấc ngủ say sưa. Chàng vận khí cố gắng cưỡng lại, thản nhiên :

- Không thể ngủ được. Phải cố gắng lên. Ta đang nghe điện hạ gảy đàn mà ngủ quên là vô lễ.

Âm điệu vẫn lên bổng xuống trầm, cung bậc nhu hòa du dương. Chỉ nghe thêm một lúc nữa, mi mắt chàng lại càng thêm trầm trọng. Chàng phải cố hết sức cưỡng lại, không để cho mi mắt sụp xuống. Chàng tự nhủ thầm :

- Lần trước ta đã ngủ quên mất, lần này không thể ngủ nữa. Nếu không sẽ phụ tấm lòng của điện hạ dành cho ta.

Nhờ vậy mà chàng đã chịu đựng được thêm một lúc nữa. Thế nhưng, cũng giống như lần trước, tuy chàng đã cố giữ cho tinh thần tỉnh táo, mà không sao chống lại được cơn buồn ngủ. Lát sau, mắt chàng đã nhắm lại, không còn mở ra được nữa. Người chàng mềm nhũn, tựa vào lòng điện hạ mà ngủ một cách say sưa.

Không hiểu rõ đã thiếp đi được bao lâu rồi, nhưng khi tỉnh lại, vừa mở mắt ra, Giang Hoài Ngọc đã nhận thấy chàng đang nằm trong một gian phòng có cách bài trí rất trang nhã, nhưng cũng không kém phần quý phái.

Giường bằng gỗ Tử Đàn, trải nệm rất dày, màn châu trường ngọc phản chiếu lung linh. Trước giường là một án sách sơn son thếp vàng. Bên trên đặt một chiếc đỉnh ngọc, khói trầm tỏa bay thoang thoảng. Bên cạnh là chiếc hương ngự bảo mà Tứ Hải Quân chủ đã tặng cho chàng.

Chàng đưa mắt nhìn quanh ...

Trên bốn bức vách có treo một bộ tứ bình mai lan cúc trúc và một vài bức tranh sơn thủy. Góc vách phía tả treo một ngọn cung đăng, chụp đèn bằng lụa trắng. Ánh sáng trong phòng là do từ ngọn đèn này phát ra. Quang cảnh giống hệt với căn phòng lần trước chàng đã từng ở qua.

Chàng nằm lặng trên giường, nghĩ về những chuyện đã qua.

Đột nhiên, cửa phòng mở ra. Rồi chàng trông thấy điện hạ từ ngoài bước vào. Ngài bước đến cạnh giường, ngắm nhìn chàng, mỉm cười nói :

- Ngọc nhi. Con đã tỉnh lại rồi.

Giang Hoài Ngọc chột đồ bùng mắ, vợi vàng ngời ngay dậy, định bước xuống giường. Nhưng điện hạ đã đến ngời lên giường, rồi nắm tay kéo chàng ngời xuống bên cạnh. Chàng ngượng ngừng nói :

- Điện hạ. Hải nhi ... hải nhi thật xấu hổ quá. Lần nào cũng thế. Không quan tâm nghe điện hạ tấu nhạc mà lại ngủ quên đi mất. Hải nhi ...

Điện hạ tươi cười nói :

- Không sao. Con không việc gì phải tự trách mình. Con chịu đựng được bấy lâu cho thấy định lực của con đã gia tăng nhiều lắm rồi đó. Con có nhiều tiến bộ, quả nhân rất hài lòng.

Nghĩ đến hàm ý của việc điện hạ tấu nhạc, chàng liền thử vận động chân lực. Và chàng nhận thấy hiện giờ nội lực của chàng đã gia tăng rất nhiều, chân khí hùng hậu vô cùng vô tận. Chàng ấp ứng nói :

- Hải nhi ... hải nhi ...

Điện hạ mỉm cười, ôm chàng vào lòng, khẽ nói :

- Được rồi. Từ trước đến giờ, chỉ có con là được quả nhân ưu ái hơn hết, mà cũng chỉ có con là khiến cho quả nhân phải lo lắng nhiều hơn hết.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu nói khẽ :

- Điện hạ ...

Điện hạ trầm ngâm, nói :

- Nhớ năm xưa, khi Tuấn nhi lần đầu tuần du giang hồ, quả nhân rất yên tâm, không phải lo lắng điều chi cả. Còn đối với con, quả nhân lại phải lo lắng từng ly từng tý, sợ con sẽ gặp phải nhiều chuyện phiền phức, không ứng phó được.

Giang Hoài Ngọc xúc động nói :

- Điện hạ hết mực thương yêu hải nhi. Hải nhi ... vô cùng cảm kích.

Khỏe mắt chàng long lanh ngấn lệ. Mỗi khi chàng xúc động là nước mắt lại trào ra. Điện hạ xoa nhẹ má chàng, cười hỏi :

- Sắp tới con sẽ tuần du giang hồ. Con định sẽ đi những nơi đâu nào.

Giang Hoài Ngọc ngần người giấy lát, rồi mới ngập ngừng nói :

- Điện hạ bảo hải nhi đi xem xét tư cách của Chu Lệ, vậy nên hải nhi cần phải đi lên Bắc Kinh. Nhưng mà ... Có lẽ hải nhi sẽ ghé qua những nơi danh thắng trên đường đi để thưởng ngoạn phong cảnh.

Điện hạ nói :

- Như thế sẽ mất khá nhiều thời gian đấy.

Giang Hoài Ngọc ngược nhìn điện hạ, hỏi :

- Có được không ạ.

Điện hạ cười nói :

- Sao lại không được. Quả nhân giao việc cho con nhưng không hề ấn định thời gian. Con muốn làm thế nào cũng được, miễn xong việc thì thôi.

Giang Hoài Ngọc khẽ nói :

- Cảm ơn điện hạ.

Điện hạ bật cười, xoa đầu chàng, hỏi :

- Thế con có đủ lộ phí hay không.

Giang Hoài Ngọc ngập ngừng nói :

- Dạ. Hải nhi ... hải nhi ... chắc là đủ ạ.

Điện hạ hỏi :

- Con hiện có bao nhiêu ngân lượng.

Giang Hoài Ngọc đáp :

- Hải nhi còn đến hơn một vạn lượng bạch ngân cơ.

Thấy điện hạ bật cười, chàng cúi đầu nói thêm :

- Trước hải nhi chỉ có vài trăm lượng mà thôi. Sau đó hải nhi được biểu ca tặng cho đến mười vạn lượng. Nhưng trong chuyến đi đến Giang Nguyên năm trước, hải nhi đã sử dụng gần hết số đó. Nay chỉ còn lại hơn vạn lượng thôi. Nhưng mà ... không phải hải nhi thích tiêu xài hoang phí đâu ạ. Chỉ vì lúc đó hải nhi nghĩ mình không còn sống được bao lâu nữa, lại thêm đến đáp tấm lòng của ba vị Tổng quản, nên không tiết kiệm được. Song lần này hải nhi chỉ đi một mình, sẽ chẳng tiêu xài gì nhiều, hơn vạn lượng đó cũng đủ dùng rồi ạ.

Điện hạ ôm chặt chàng vào lòng, xoa đầu nói :

- Tội nghiệp cho con. Con không cần phải tiết kiệm. Để quả nhân tặng cho con một ít lộ phí nhé.

Giang Hoài Ngọc lắc đầu nói :

- Thôi ạ. Với hải nhi, một vạn lượng là nhiều lắm rồi đấy ạ.

Điện hạ nói :

- Gì mà nhiều. Chỉ có một vạn lượng, lại là bạch ngân chứ không phải hoàng kim, dùng được bao lâu chứ. Con nên biết, Phong nhi luôn mang theo trong người bốn năm mươi vạn lượng ngân phiếu kia đây.

Giang Hoài Ngọc cúi mặt nói :

- Biểu ca là một vị thế tử, địa vị tôn quý, giàu sang tốt bậc ...

Điện hạ cười hỏi :

- Còn con thì sao.

Giang Hoài Ngọc đáp :

- Hải nhi ... hải nhi chỉ là ... một đứa trẻ cô cút, sao sánh với biểu ca được.

Nói đến đây, chàng lại tủi thân, rơi nước mắt. Chàng úp mặt vào ngực điện hạ, thổn thức hồi lâu. Điện hạ cũng không nói gì nữa, để yên cho chàng khóc, chờ đến lúc chàng bình tâm trở lại. Ngồi khẽ vỗ về an ủi chàng.

Hồi lâu, chàng thôi khóc, gạt nước mắt, ngẩng mặt lên nhìn điện hạ, nói :

- Hải nhi không nên khóc mới phải. Hải nhi được điện hạ hết mực thương yêu, thế là hạnh phúc lắm rồi. Điện hạ. Hải nhi nói thế có phải không ạ.

Điện hạ bật cười nói :

- Phải lắm. Ngọc nhi ngoan ngoan như vậy, quả nhân phải tặng cho con một món quà thật xứng đáng mới được.

Giang Hoài Ngọc lắc đầu nói :

- Thôi ạ. Hải nhi không dám nhận đâu.

Điện hạ mỉm cười, cao giọng nói :

- Truyền ý chỉ của quả nhân : tuyên triệu Kim Điện Tứ Đại Linh Thần triều kiến.

Bên ngoài tức khắc có giọng hô sang sáng :

- Điện hạ ban chỉ : tuyên triệu Kim Điện Tứ Đại Linh Thần triều kiến.

Giang Hoài Ngọc nghe những danh hiệu khá lạ tai, lại không hiểu điện hạ triệu đến làm gì, nhưng chàng cũng thăm đoán được chắc chắn có liên quan đến chàng. Chàng ngược nhìn điện hạ, hỏi :

- Điện hạ. Kim Điện Tứ Đại Linh Thần là những ai vậy ạ.

Điện hạ nói :

- Họ đều là những linh thần quyền cao chức trọng, hành sự rất đặc lực, sẽ phò tá con sau này.

Giang Hoài Ngọc ngẩn người ngơ ngác, nhưng điện hạ không giải thích, mà thoáng nở một nụ cười đầy ý nghĩa. Giang Hoài Ngọc ngồi trong lòng điện hạ, thủ thi tâm sự, chờ Tứ Đại Linh Thần đến.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Tứ Đại Linh Thần Triều Tinh Chủ Điện Hạ Yêu Thương Truyền Thần Công

Lại nói, trong khi chờ đợi Kim Điện Tứ Đại Linh Thần đến triều kiến theo lệnh triệu, Giang Hoài Ngọc ngồi trong lòng điện hạ, thủ thi tâm tình. Chàng luôn cố tận hưởng sự ấm áp cùng tình cảm thân thương triu mến mà điện hạ ưu ái dành cho chàng. Đây cũng là những phút giây vui vẻ hiếm hoi của chàng. Còn như lúc bình thường, trên khuôn mặt anh tuấn của chàng luôn phủ một vẻ u sầu buồn bã.

Điện hạ đối với chàng nhất mực thương yêu, luôn hiểu rõ những tâm sự trong lòng chàng, và luôn an ủi vỗ về chàng bằng những lời lẽ hiền từ thân thiết, khiến chàng thấy ấm áp cả cõi lòng.

Lát sau, từ bên ngoài có tiếng xướng :

- Khai tấu điện hạ. Kim Điện Tứ Đại Linh Thần phụng lệnh triệu ứng hầu, xin được kiến giá.

Điện hạ truyền chỉ :

- Tuyên triệu.

Có tiếng vang dạ, rồi từ bên ngoài tiến vào bốn nhân vật vừa trẻ vừa già, mũ cao áo rộng, mũo vàng đai ngọc, phong thái đường bệ uy nghi. Cả bốn người đồng nghiêm cẩn tiến đến trước điện hạ, quỳ lạy tung hô :

- Chúng thần là Tứ Đại Linh Thần phụng sự nơi Kim Điện, gồm Tiến Bảo Thiên Tôn, Nạp Trân Thiên Tôn, Chiêu Tài Sứ Giả và Lợi Thị Thiên Quân, xin tham kiến Ngọc đế điện hạ. Ngọc đế điện hạ anh minh thần vũ, uy chấn vạn phương. Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Với vẻ hiếu kỳ, Giang Hoài Ngọc kín đáo đưa mắt quan sát Kim Điện Tứ Đại Linh Thần.

Tiến Bảo Thiên Tôn đầu đội kim quan, mình vận hoàng bào, chân mang long hài, tay cầm Ngọc Như Ý, lưng thắt đai vàng, dáng vẻ thanh tú, tuổi trạc đôi mươi, sắc diện rất anh tuấn phong lưu.

Nạp Trân Thiên Tôn tuổi quá lục tuần, mặt ngọc râu dài, vận cẩm bào theo lối triều phục, đầu đội mũo cánh chuồn, lưng thắt ngọc đai, chân mang kim hài, tay cầm Ngọc hốt, phong thái đường bệ uy nghiêm.

Chiêu Tài Sứ Giả tuổi trạc tứ tuần, mình vận lục y, ngoài khoác khinh bào cũng đồng màu lục, đầu đội khăn lượt, tay cầm bài ngà, vẻ mặt nghiêm trang nhưng cũng không kém vẻ oai nghi bệ vệ.

Còn Lợi Thị Thiên Quân tuổi quá sáu mươi, mình vận thanh bào, đầu đội mũo đuôi cá, lưng thắt dây tơ, chân mang vân hài, tay cầm Bảo Hạp bằng bạch ngọc, vẻ mặt luôn tươi cười. Trong cả Tứ Đại Linh Thần, lão là người duy nhất có dáng vẻ tiên phong đạo cốt, phiêu diêu thoát tục.

Chờ bốn người hành lễ xong, điện hạ mới nói :

- Tứ vị khanh gia hãy bình thân.

Cả bốn người đồng kính cẩn tạ ân, đứng dậy, rồi chấp tay nghiêm cẩn chầu hầu. Điện hạ nhìn Giang Hoài Ngọc, nói :

- Đây là Ngọc Long Tinh chủ, Đầu Bộ Chánh thần, kiêm Bình Thiên Bá chủ, kiêm Tuần Thiên Phụng Thánh Đại Nguyên Soái, thống lĩnh binh mã toàn thiên hạ. Từ nay Ngọc Long Tinh chủ sẽ kiêm luôn Kim Điện Chánh thần. Các khanh hãy mau bái kiến Ngọc Long Tinh chủ.

Kim Điện Tứ Đại Linh Thần phụng ý vang dạ, đồng hướng vào Giang Hoài Ngọc khom lưng vái dài, nói :

- Chúng thần là Kim Điện Tứ Đại Linh Thần xin tham kiến Tinh chủ, cầu ngọc thể kim an vạn phúc.

Giang Hoài Ngọc ngơ ngác nhìn điện hạ, ngập ngừng :

- Điện hạ ...

Điện hạ mỉm cười bảo :

- Con hãy miễn lễ cho Kim Điện Tứ Đại Linh Thần.

Không sao được, Giang Hoài Ngọc đành quay sang Kim Điện Tứ Đại Linh Thần khẽ gật đầu, nói :

- Tứ vị khanh gia hãy bình thân.

Bốn người đồng chấp tay nói :

- Tạ Tinh chủ.

Đoạn bọn họ chấp tay nghiêm cẩn đứng hầu bên dưới, chờ lệnh. Điện hạ lại nhìn Giang Hoài Ngọc nói :

- Kim Điện Tứ Đại Linh Thần là những vị đại thần phụng sự nơi Kim Điện, hàm ngang Bá chủ, địa vị cao trọng. Tiến Bảo Thiên Tôn trông coi về việc phụng tiến bảo vật của các phương về Thánh Cung. Nạp Trân Thiên Tôn phụ trách việc thu nhận tài bảo, cùng quản lý các kho tàng. Chiêu Tài Sứ Giả và Lợi Thị Thiên Quân chia nhau quản trị các việc kinh thương tài mậu nơi Đông Tây lưỡng đạo. Từ nay quả nhân sẽ giao cho con chương quản Kim Điện. Tất cả nhân lực, tài lực thuộc về Kim Điện, nếu cần thì con cứ việc điều động. Cả những phẩm vật do các phương phụng tiến, con thích thứ gì thì quả nhân cho phép được giữ lấy mà dùng.

Giang Hoài Ngọc lắp bắp nói :

- Điện hạ ... việc ấy ...

Điện hạ không để cho chàng nói hết câu, đã quay sang Kim Điện Tứ Đại Linh Thần nghiêm giọng nói :

- Ngọc nhi mới lĩnh trọng nhiệm, hãy còn chưa quen việc. Các khanh phải tận tâm tận lực phò tá Ngọc nhi đó.

Kim Điện Tứ Đại Linh Thần cung kính nói :

- Chúng thần can tuân thánh ý.

Điện hạ hài lòng nói :

- Thôi được rồi. Cho phép các khanh lui ra.

Kim Điện Tứ Đại Linh Thần cung thân hành lễ :

- Chúng thần xin được cáo lui.

Đoạn bốn người đi giật lùi ra khỏi phòng. Lợi Thị Thiên Quân đi sau cùng, nhẹ nhàng khép cửa phòng lại. Gian phòng đã trở lại không gian riêng tư của Giang Hoài Ngọc và điện hạ.

Lúc ấy, Giang Hoài Ngọc mới ngược nhìn điện hạ, thờ dài nói :

- Điện hạ phong cho hài nhi nhiều chức vụ quá đi, hài nhi không đảm đương nổi đâu. Chỉ với một ngôi Tinh chủ thôi mà cũng đã quá sức hài nhi rồi.

Điện hạ cười nói :

- Không sao đâu mà. Như quả nhân đây thống lĩnh cả Tam Thiêu Cửu Giới mà có sao đâu.

Giang Hoài Ngọc ngơ ngác nói :

- Ô. Điện hạ là Ngọc đế cơ mà. Và lại còn có chúa thượng cùng Tam Thiên Thánh Đế giúp điện hạ giải quyết chính sự nữa.

Điện hạ nói :

- Thì quả nhân cũng đã tuyển chọn cho con rất nhiều hiền thần tài giỏi và tận tụy. Được bọn họ phò tá, con lo gì không hoàn thành trọng trách.

Giang Hoài Ngọc thờ dài nói :

- Trước giờ, mọi việc lớn nhỏ ở Văn Đức Cung hài nhi đều phó thác hoàn toàn cho ba vị Tổng quản toàn quyền liệu lý. Nếu như không có ba vị ấy,

không biết mọi việc rồi sẽ ra sao đây nữa.

Điện hạ nói :

- Ba người bọn họ đối với con thật tận tâm, vì thế mà quả nhân mới đặc biệt xem trọng và gia thưởng cho bọn họ. Bọn họ một bước lên thẳng nhất đẳng hầu, rồi chỉ mấy tháng sau lại được gia thăng vượt cấp lên nhị đẳng vương, là trường hợp đặc biệt, xưa nay chưa từng có tiền lệ.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu nói :

- Dạ. Điện hạ thương yêu hài nhi hết mực. Hài nhi hiểu và vô cùng cảm kích. Nhưng hài nhi ... hài nhi không biết phải báo đáp điện hạ thế nào cho phải. Hài nhi ... hài nhi rối trí quá.

Điện hạ mỉm cười nói :

- Việc đó con không cần phải bận tâm suy nghĩ mà chi. Chỉ cần con sống vui vẻ hạnh phúc, bớt vẻ âu sầu buồn bã là quả nhân vui lắm rồi. Như thế cũng chính là con đã báo đáp quả nhân rồi đó.

Trầm ngâm giây lát, điện hạ mới nói tiếp :

- Quả nhân mồ côi từ nhỏ nên rất hiểu thế nào là sự thiếu thốn tình thương. Và chẳng, quả nhân cũng muốn có một hài tử để có thể chăm sóc thương yêu. Và cả Tuấn nhi cũng thế.

Nghe điện hạ nói thế, Giang Hoài Ngọc lại xúc động nghẹn ngào. Điện hạ mồ côi từ nhỏ, còn chàng ... Hoàn cảnh của chàng xem ra cũng chẳng khác điện hạ mấy. Chàng nắm chặt bàn tay điện hạ, ánh mắt long lanh.

Thấy chàng rơi lệ, điện hạ khẽ lắc đầu, nói :

- Thôi. Chúng ta không nói đến những chuyện ấy nữa. Giờ hãy nói đến chuyện lộ phí. Quả nhân vừa tặng quà cho con thì đó là quà tặng, còn lộ phí là lộ phí, hai vấn đề khác hẳn nhau.

Giang Hoài Ngọc còn chưa kịp lên tiếng từ chối thì điện hạ đã nói tiếp :

- Để làm lộ phí, quả nhân cho con một trăm vạn lượng hoàng kim. Bao nhiêu đó con thấy đã đủ chưa.

Giang Hoài Ngọc giật mình thảng thốt, lắp bắp :

- Sao ạ ... điện hạ bảo là ... là ... một trăm vạn lượng ...

Điện hạ gật đầu nói :

- Phải rồi. Một trăm vạn lượng hoàng kim. Con thấy đã đủ chưa.

Giang Hoài Ngọc ấp úng đáp :

- Hài nhi thấy ... quá nhiều đó ạ.

Điện hạ nói :

- Một trăm vạn lượng hoàng kim đâu đã gọi là nhiều. Quả nhân chỉ sợ không đủ cho con sử dụng mà thôi. Quá nửa tài lực trong thiên hạ nằm trong tay quả nhân, số đó chỉ là một phần nhỏ.

Giang Hoài Ngọc vẫn hầy còn ngẩn ngơ, miệng lẩm bẩm :

- Một trăm vạn lượng hoàng kim ư. Hài nhi không nghe nhầm chứ ạ.

Điện hạ đưa tay xoa nhẹ đôi má chàng, đoạn chỉ vào chiếc rương Ngự bảo đặt trên án, cười hỏi :

- Ngọc nhi này. Con có biết chiếc rương mà Tuấn nhi vừa tặng cho con trị giá bao nhiêu không.

Giang Hoài Ngọc khẽ lắc đầu :

- Hài nhi không biết ạ.

Điện hạ nói :

- Giá trị của nó ... ít nhất cũng gấp mười lần số tài bảo trong quốc khố của Minh triều đây.

Giang Hoài Ngọc ngẩn ngơ nói :

- Nhưng hài nhi nghe nói giá trị quốc khố của Minh triều trị giá đến hai trăm vạn lượng hoàng kim cơ.

Điện hạ mỉm cười :

- Đúng rồi. Chu Lệ tiêu xài hoang phí, lại gây chiến khắp nơi, làm hao tổn quốc lực. Trong quốc khố của y chỉ còn lại được bấy nhiêu đó thôi. Nhưng xem ra vẫn còn khá hơn thời cha y cầm quyền.

Giang Hoài Ngọc thờ dài nói :

- Nếu hài nhi mà biết chiếc rương này quý báu đến vậy thì hài nhi đã không nhận rồi.

Điện hạ nói :

- Tuấn nhi tặng cho con chứng tỏ Tuấn nhi rất thương yêu con. Vậy nên con không được phụ lòng Tuấn nhi đó nghe.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu đáp khẽ :

- Dạ.

Điện hạ lại nói :

- Thôi được rồi. Một trăm vạn lượng là số mục chính thức quả nhân cho con, còn con muốn sử dụng thêm bao nhiêu cũng được. Chỉ cần con yêu cầu, các hiệu Kim Ký Tiền Trang trải khắp thiên hạ, hoặc là đích thân Kim Điện Tứ Đại Linh Thần sẽ mang đến cho con. Kim ngân châu báu trong cung nhiều vô số kể. Con muốn sử dụng bao nhiêu quả nhân cũng đều cho con cả.

Giang Hoài Ngọc thấy điện hạ thương yêu chàng như thế, chàng không dám từ chối tấm lòng của điện hạ, nhưng chàng đã quyết tâm là sẽ cố gắng tiêu xài thật tiết kiệm, không thể hoang phí số tiền mà điện hạ đã ban cho. Chàng không muốn lạm dụng tấm lòng ưu ái của điện hạ đối với chàng.

Nhìn sắc diện chàng, điện hạ đã hiểu trong lòng chàng đang nghĩ gì rồi. Cũng chính vì tâm tính chàng như thế mà Tứ Hải Quân chủ, rồi cả điện hạ đều hết mực thương yêu chàng. Cả Tam Thiên Thánh Đế đối với chàng cũng có nhiều hảo cảm và đã ban cho chàng nhiều bảo vật quý báu.

Điện hạ không nói gì thêm nữa mà chuyển sang chuyện khác :

- Ngọc nhi này. Quả nhân còn có thứ này cho con, chắc chắn con sẽ rất thích cho mà xem.

Nghe điện hạ bảo thế, Giang Hoài Ngọc rất ngạc nhiên. Chàng vốn không ham mê kỳ trân bảo vật cơ mà. Chàng hiếu kỳ hỏi :

- Điện hạ. Đó là gì vậy ạ.

Điện hạ nói :

- Lúc trước con có nói với quả nhân là muốn một mình đi ra giang hồ. Điều quả nhân lo lắng nhất chính là sự an toàn của con. Vì con quá hiền lành nên dễ bị thua thiệt khi đối nhân xử thế, nhất là giới võ lâm đương đại đầy những kẻ gian ngoa xảo trá. Để đảm bảo sự an toàn cho con, quả nhân đã dụng tâm lực chế ra một pho kiếm pháp để con phòng thân bảo mệnh, gọi là Vương đạo kiếm pháp. Pho kiếm pháp này chỉ thích hợp với một mình con mà thôi.

Lòng đầy ngạc nhiên, Giang Hoài Ngọc ngược ánh mắt vẫn còn long lanh nhìn điện hạ, hỏi :

- Điện hạ. Sao lại gọi là Vương đạo kiếm pháp. Mà sao lại chỉ thích hợp với một mình hài nhi.

Điện hạ nói :

- Quả nhân đã thu lấy hết những tinh túy trong cách phòng thủ của các phái kiếm thuật trong hoàn vũ để chế ra Vương đạo kiếm pháp. Bởi vậy, khi sử dụng pho kiếm pháp này, dù chỉ một mình mà phải chống cự với mấy chục cao thủ hợp công vây đánh thì cũng không đến nỗi bị bại. Thế nhưng, pho kiếm pháp này vẫn hầy còn có một nhược điểm quan trọng.

Giang Hoài Ngọc hiếu kỳ hỏi :

- Điện hạ. Thu hết tinh túy của các phái kiếm thuật là hay quá rồi. Vậy mà lại còn nhược điểm gì thế.

Điện hạ mỉm cười nói :

- Pho kiếm pháp này có một nhược điểm là không thể đã thương bất kỳ một người nào cả, dù cho con có muốn cũng không thể được, trừ phi người đó tự đưa thân vào giữa lưới kiếm của con.

Giang Hoài Ngọc nói :

- Nhưng hài nhi chẳng muốn đả thương ai cả.

Điện hạ nói :

- Chính vì thế quả nhân mới bảo pho kiếm pháp này chỉ thích hợp với một mình con mà thôi. Pho kiếm pháp này tuy có điều hay là chiêu thức liên hoàn, chiêu này liên lạc với chiêu kia, đầu đầu cũng chiếm được nước chế địch giành thế thượng phong, khiến cho đối phương bó chân bó tay mà phải buông vũ khí chịu thua. Nhưng cũng chính vì thế mà đầu cho con có muốn đả thương người khác cũng không thể được. Do vậy mới gọi là vương đạo.

Giang Hoài Ngọc ngơ ngác nói :

- Hài nhi vẫn chưa hiểu. Đã là kiếm pháp, sao lại không thể đả thương người khác được kia chứ.

Điện hạ tươi cười giải thích :

- Vương đạo kiếm pháp còn có tên là Đại bi kiếm pháp, chiêu thức gồm toàn thể thủ, không có một thế công nào thì đả thương người khác sao được. Chính vì dụng kiếm mà không thể đả thương người nên mới gọi là vương đạo, hay đại bi. Và cũng chính vì thế mà quả nhân mới bảo rằng chỉ thích hợp với con.

Nghe điện hạ nói thế, Giang Hoài Ngọc thích lắm. Chẳng không hề muốn đả thương người, dù rằng đôi lúc gặp phải trường hợp bất đắc dĩ, không thể không xuất lực. Chẳng nắm chặt lấy bàn tay điện hạ, khẩn khoản nói :

- Điện hạ. Hài nhi thích môn này lắm ạ. Điện hạ hãy truyền thụ môn này cho hài nhi đi.

Điện hạ bật cười :

- Thì quả nhân chế ra pho kiếm pháp này để cho con sử dụng mà.

Trầm ngâm giây lát, điện hạ lại nói tiếp :

- Khi con đi ra ngoài giang hồ, dù con hiền đức nhân hậu, không muốn tranh đua với thế nhân, nhưng cũng khó tránh khỏi vướng mắc với bọn họ. Song phương giao đấu, nếu con không có ý đả thương người thì tất sẽ bị người đả thương. Với tâm tính của con, chắc chắn sẽ luôn phải chịu thiệt thòi. Vì vậy, quả nhân mới sáng chế ra Vương đạo kiếm pháp để con phòng thân bảo mệnh. Con có thể không phải đả thương đối phương mà vẫn tự bảo vệ được mình.

Giang Hoài Ngọc nắm chặt tay điện hạ, nói :

- Điện hạ tốt với hài nhi quá.

Điện hạ mỉm cười nói :

- Con hãy ở lại đây ít lâu để quả nhân truyền thụ tuyệt học cho.

Giang Hoài Ngọc cúi đầu đáp khẽ :

- Dạ.

Điện hạ lại nói :

- Nhưng con cũng cần chú ý một điều quan trọng, với bản tính của con, nên tỏ ra là một văn nhược thư sinh là tốt hơn hết. Việc hiển lộ võ công chỉ nên giới hạn trong những trường hợp bất khả kháng. Thường thì con chỉ nên dùng trí để giải quyết mọi sự. Nếu không được thì hãy sử dụng đến đại quyền quân chính, điều động quan binh đến can thiệp. Lúc ấy bọn người giang hồ sẽ cho rằng con là một vị vương tôn công tử, vẫn an toàn cho con hơn. Bằng như không được nữa thì mới nên điều phái đến các đạo võ lâm. Quả nhân truyền công phu cho con là để phòng thân bảo mệnh, con càng ít hiển lộ võ công càng tốt. Nhớ nhé.

Giang Hoài Ngọc khẽ đáp :

- Vâng ạ. Hài nhi hiểu rồi.

Từ đó, chàng ở lại với điện hạ, chuẩn bị sẵn sàng mọi sự, chờ ngày lên đường tuần du giang hồ. Điện hạ đã vì chàng mà sắp xếp tất cả mọi chuyện để chuyến đi của chàng có thể thuận lợi, bình yên.

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Động Trung Châu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

